

Giới thiệu Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi

Thể loại: mặt thể, zombie, dị năng, HE

Edit: Trương Kỳ

Số chương: 185 chương

Nhật được zombie, ngốc mạnh đủ ba trăm sáu mươi kiểu, muốn loại nào có loại đấy.

Những lúc nguy hiểm thì cô nói: "Anh lên trước, tôi bọc hậu"

Lui về sau thì cô nói: "anh đánh, tôi sẽ che"

Khi chiến đấu cô nói: "Không được rồi, tôi đánh không nổi! Tôi áp sát"

Khi chạy trốn cô đồng dục: "Thể giới lớn như thế này, tôi muốn tham quan!"

Nam chính chịu đựng được nữa: "Trừ tôi ra ai cho em ăn no nữa? Em mau tỉnh lại là vừa."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mặt thể đến rồi!

“Bốp!” Nam Ca chỉ kịp cảm nhận một cơn gió lướt mạnh qua, cô tránh không kịp nên bị tát một cái, gò má trở nên nóng rực.

“Sao lại đánh người thể hả!” Một hộ sĩ kéo Nam Ca ra sau, đỏ mắt giằng co với đối phương.

“Đồ lang băm chúng mày!” Người đàn bà ăn mặc đơn sơ, mắt sưng đỏ, cả người nhuốm đầy vết tang thương và tức giận: “Bọn tao từ xa đến bệnh viện chúng mày để chữa bệnh, mà kết quả thì sao! Con của tao chết mất rồi! Nhất định là vì chúng mày không cố gắng cứu người, tao đánh chết lũ chúng mày!”

Người đàn bà còn đem theo vài người đến giúp đỡ, ai nấy đều vô cùng hung hăng, nghe xong lời của bà ta, bọn họ tiến tới.

Bác sĩ Nam Ca được hộ sĩ che chở sau lưng, nhưng tình cảnh đã bị mất khống chế.

Đây là đại sảnh của bệnh viện, là nơi người ra người vào, hôm nay lại có người nhà bệnh nhân ngang nhiên đánh bác sĩ, hiển nhiên ai cũng phải dừng chân xem thử.

Nam Ca không quan tâm đến vết thương trên mặt, cô khuyên can: “Mong người nhà bệnh nhân bình tĩnh lại! Trong quá trình giải phẫu vốn có rất nhiều chuyện không thể lường trước được, tìm bệnh nhân trong quá trình làm phẫu thuật đã kiệt sức, chúng tôi đã cố gắng hết sức! Xin cô đừng khiến bệnh viện phải khó xử!”

Những người kia toàn hô hào muốn đánh chết mấy tên lang băm, cũng may là bảo vệ đến kịp, khống chế được bọn họ.

Lúc Nam Ca bị đưa vào phòng làm việc, gò má cô đã đau rát. Hộ sĩ đỏ mắt, vội vàng lấy một túi đá để chườm lên vết sưng.

“Chị Nam Ca, ca phẫu thuật này vốn không phải do chị mổ chính, sao chị phải gánh hết trách nhiệm chứ? Đúng là không biết nói lý lẽ mà!”

Gò má trắng nõn của Nam Ca đã sưng lên, nhiều năm nay, việc gặp sự cố trong quá trình chữa trị không ít, nhưng đây là lần đầu tiên cô chịu đòn, lại còn phải chịu thay người khác.

Nghe hộ sĩ nói vậy, cô cũng chỉ nhếch nhếch môi: “Thôi bỏ đi.”

Cô không muốn nói về chuyện này nữa, nhưng hộ sĩ lại nói tiếp: “Trước đây Thôi Lam Lam đoạt chức của chị còn chưa đủ, giờ lại đoạt luôn tay mổ chính của chị. Nếu chị Nam Ca mổ chính thì sao bệnh nhân lại chết được chứ!”

Nam Ca quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đen kịt, gió đêm gào thét thổi qua, nhìn như sắp có bão.

Tỉ vi đã thông báo mưa lớn kéo dài mấy ngày trước, tâm trạng cô có chút phiền não.

Đôi tay này đã cầm dao phẫu thuật nhiều năm, nhưng bây giờ lại để người khác dùng quan hệ đoạt mất.

Tự đứng lại bị tát một cái oan uổng, nói không tức thì là nói láo.

“Em xem bên ngoài trời âm u nhiều ngày thế rồi, sao trận mưa này vẫn mãi mà không dứt.”

Nam Ca lảng sang chuyện khác, hộ sĩ chỉ có thể theo cô: “Em đâu biết, sắc trời thế này đúng là dọa người mà, giờ ngày nào em cũng phải mang theo dù.”

Nam Ca mở máy tính trong phòng làm việc, tin tức hôm nay được phát. Cô quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy một người đàn ông mặc đồ tù, tay bị khóa còng đang được áp giải đi.

Gương mặt anh như dao khắc thành, đôi mắt sâu trầm, đáng người cao ráo, gương mặt vô cùng đẹp.

Phát thanh viên dùng giọng tiêu chuẩn nói: “... Kẻ bị tình nghi họ Lê đã được đưa về nước, ba ngày sau phán quyết, chúng ta cùng theo sát tiến triển của vụ kiện...”

Nam Ca không có hứng thú nhìn sang chỗ khác, lúc vừa xoay đầu thì hộ sĩ tiếc nuối nói: “Người đàn ông này trông rất trẻ, nhìn lại đẹp trai thế này mà bị kết án, tiếc thật...”

“Bản thân chúng ta cũng khó mà an toàn, bây giờ đừng quản chuyện của người khác.” Những người nhà của bệnh nhân kia thoát nhìn không phải sẽ dùng tay dễ dàng như vậy, Nam Ca thầm nghĩ, nếu không bây giờ cứ ngủ ở bệnh viện, nếu về nhà chỉ sợ họ lại chặn đường.

Tối đến, mưa cũng đã ngừng rơi.

Nam Ca trực ban ở bệnh viện, cô đóng cửa sổ lại, tiếng mưa rơi bên ngoài vẫn rất rõ ràng, ào ào từng đợt.

Một tia chớp chợt lóe lên, như xé rách cả bầu trời, tiếng sấm đùng đùng như muốn nổ tung cả mặt đất.

Sau khi kiểm tra phòng xong, cô chuẩn bị nghỉ ngơi thì đèn hành lang chợt chớp lóe.

Cô tưởng rằng đường dây điện bị trục trặc, thầm nghĩ phải báo sửa. Không ngờ không riêng gì đèn ở hành lang, toàn bộ đều bắt đầu nhấp nháy!

Gió lạnh thổi qua cửa sổ, “tách” một tiếng, cửa thủy tinh đột nhiên xuất hiện một vết nứt!

“Choang!”, mưa xối xả đập tan toàn bộ cửa sổ! Nước mưa cứ thế đáp thẳng vào trong!

Cả một vùng đang bị chấn động mạnh, Nam Ca ôm văn kiện nằm xuống đất, cả người cô cũng nghiêng theo động đất, té thẳng vào tường.

Trong quá trình chấn động, trên tường xuất hiện một vết nứt, gỗ trên trần nhà bắt đầu rơi xuống, mấy ngọn đèn yếu ớt không thể đỡ nổi cũng ập theo.

“Á!” Lúc này Nam Ca vô cùng hoảng sợ, gió lạnh thổi qua như da thịt bị dao cứa nát.

Là động đất!

Không phải chỉ nói là có bão à, sao lại xuất hiện cả động đất thế này!

Không riêng gì cô, toàn bộ bệnh viện yên lặng đã ngập tràn tiếng thét chói tai, rất nhiều người chạy ra khỏi phòng bệnh, bác sĩ y tá cũng hỗn loạn vào nhau.

Trần nhà đã sắp không trụ nổi, ai cũng không nghĩ gì đến ai, người đẩy người, không ít bệnh nhân còn đang nằm trong phòng bệnh bị người thân của mình bỏ rơi!

Thế giới như biến thành địa ngục, bị một đôi bàn tay màu đen chậm rãi xé toạc.

Nam Ca lao đảo chạy xuống theo đoàn người, tay cô nắm chặt điện thoại, hai chân như bị rút hết sức, run rẩy.

Không ít người bị đá rơi xuống đê trống, cổ họng Nam Ca thất lại, không thể kêu thành tiếng.

Lúc cô chạy ra tới dưới lầu là khi tảng đá rơi xuống, cũng may cô chạy nhanh, nếu không đã bị tan xương nát thịt rồi!

Nhưng nhìn hoàn cảnh xung quanh bây giờ của mình, nơi này chật hẹp tất nghèn, nếu cô muốn ra ngoài hẳn phải mất rất nhiều sức.

Cả người không còn sức chạy ngồi bệch xuống đất, cô đưa tay lau nước mưa trên mặt, sau đó bật điện thoại lên.

Không biết bên ngoài như thế nào rồi, bầu trời như găm thét, dù cô có gọi bao nhiêu lần thì ba của cô cũng không nghe máy.

Nam Ca ngã xuống, cô không nhìn được mà rơi nước mắt, giọt nước rơi lên màn hình điện thoại.

Cô đau lòng khóc nức lên: “Ba, ba nghe điện thoại đi... Đã xảy ra chuyện gì vậy...”

Ba của Nam Ca là một công nhân bình thường, cô nghĩ đêm nay ông sẽ ở nhà, nhưng sao lại không nghe điện thoại chứ?

Cô không dám nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh kinh hoàng khi nãy, tất cả mọi người trong bệnh viện đều hoảng sợ chạy ra.

Động đất vẫn còn kéo dài, cảm giác rung động mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi, dường như nó có thể hủy diệt tất cả chỉ trong chớp lát.

Nam Ca sợ đến mức thiếu chút đã quăng điện thoại đi: “Ba à...” Cô ngồi một mình trong bóng tối: “Con hối hận rồi, trước đây con không nên đăng ký vào đại học y... Con nên ở lại bên cạnh ba... Con cũng không nên hờ chút là cáu gắt với ba, kể khổ những chuyện oan ức khi ở bệnh viện... Con biết sai rồi, xin ba nhận điện thoại của con đi...”

Cô là một bác sĩ, đã nhìn thấy những chuyện sinh lão bệnh tử rất nhiều, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến cảnh tượng khi ba mình...

Có phải ba cũng bị đá đè không, có phải lúc động đất, ông không thể chạy...

Động đất kéo dài hơn một tiếng cuối cùng cũng ngưng, chờ đến lúc sáng, Nam Ca phát hiện có ánh sáng len qua khe hở của phiến đá ngăn đường của cô, chắc nó bị động đất làm xô dịch.

Cô có thể ra ngoài!

Nam Ca xoa xoa mặt, đồ của cô đã ướt sũng, áo blue dính sát vào người.

Cô dùng hết sức để đẩy cục đá ra, tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nhìn thấy tình cảnh thảm hại này, cô vẫn không nhịn được mà rơi nước mắt.

Cảnh tượng đổ nát hoang tàn, một luồng khói xanh chậm chạp bay ra từ đồng đất đá, cả đêm mưa hôm qua cũng không thể xóa sạch dấu máu loang lổ.

“Sao lại thế này...” Cô che miệng, khắp khễnh bước đi.

Từ xa có một người lắc lư bước tới, theo bản năng của bác sĩ, cô gọi: “Tiên sinh, anh sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

Một suy nghĩ lướt nhanh qua đầu cô, bệnh viện đã bị hủy, nhưng bên dưới có khí bay lên, không chừng nó còn chưa bị phá. Lúc này cô rất lo lắng cho ba, nhưng đường xá không thông, cô cũng không thể quay về nhà được. Cô vẫn nên tập hợp những bác sĩ còn sống lại, lần này bị tàn phá mạnh thế này, cô phải đi cứu người.

Nhưng không ngờ, sau khi nghe cô hỏi, người đàn ông trước mặt vẫn không để ý đến cô.

Nam Ca bước tới vài bước thì người kia ngẩng phắt đầu lên, cô bị chấn động mạnh, gương mặt anh ta đã chuyển thành màu đen, hai má phủ đầy mùi chết chóc, hai mắt trống rỗng toàn là máu!

Đây là cái gì!

Cổ của cô đột nhiên bị cắn, người đàn ông nhanh chóng nhả cô ra, để mặt cô ngã trên đất.

“Bộp”, Nam Ca hoảng sợ nhìn lên trời.

Trước khi mất đi ý thức, cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, có rất nhiều người xuất hiện, hình như là mới bị người đàn ông kia cắn, họ đang dần dần bò ra ngoài. Hành vi kỳ lạ khác thường ấy chứng tỏ đã không thể gọi chúng là “con người” nữa!

“Đây là... tận thế sao... Ba à... con xin lỗi, con không thể về nhà để tìm ba...” Nam Ca biết mình sắp chết rồi... Số nàng không may, có lẽ sẽ bị biến thành Zombie.

Cô tự hỏi, vì sao cuộc sống yên tĩnh của mình lại bị phá vỡ như thế này?

Cô còn rất nhiều chuyện muốn làm, rất nhiều mục tiêu chưa thực hiện được, cô còn chưa gặp được... người thân lần cuối.

Mê mang nhắm mắt lại, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, cô vẫn không muốn chết.

...

Bên trong ngục được xây dựng theo mô hình kiên cố nhất, nhưng qua đêm một đêm động đất, tất cả cũng bị hủy hoại.

Mọi người thân không mang nỗi mình, ai nấy vội vàng chạy bán mạng, cũng chẳng thèm quan tâm đến phạm nhân trong ngục.

Lệ Sâm mặc đồ tù nhân, cơ thể cao lớn như tỏa ra một nguồn năng lượng.

Anh bình tĩnh tháo còng tay ra, nhìn địa thế xung quanh một lần rồi chậm rãi bước đi trên mặt nước.

Đi ngang qua một góc phòng, trên màn hình hiển thị tin tức ngày hôm nay: “... Cả thành phố đêm hôm qua đã hứng chịu một trận động đất kinh hoàng, hiện tại vẫn chưa thống kê được số người tử vong. Đồng thời, cả Trung Quốc đã hứng chịu những tai họa của thiên nhiên, những nơi khác trên thế giới cũng xuất hiện những địa chấn có quy mô lớn như bão biển, núi lửa phun trào... Sáng nay người dân phát hiện những sinh vật kỳ lạ phát cuồng, một số người dân may mắn còn sống trong nhà, đang chờ cứu viện...”

Tay Lê Sâm nắm chặt lại, nhìn màn hình lớn một lúc lâu, cuối cùng anh lạnh lùng quay đầu.

Hôm nay điều quan trọng không phải bạn có còn trong sạch hay không, mà chính là bạn phải tồn tại được.

Cả thành phố hỗn loạn, việc xuất hiện sinh vật chưa xác định khiến anh cảnh giác, cúi đầu nhìn tình cảnh của bản thân, anh quyết định đến trụ sở tiếp tế.

Lúc đi ngang qua thi thể của cảnh ngục, Lê Sâm nghe thấy giọng nói truyền tới từ bộ đàm: “Báo cáo! Xuất hiện Zombie! Xin cứu viện! Á...”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bị biến thành zombie

Ba ngày sau, Nam Ca tỉnh dậy trong màn mưa.

Sau đó, cô phát hiện mình bị mất trí nhớ rồi.

Thật ra không phải mất hoàn toàn, vì cô còn nhớ rằng mình tên Nam Ca, là một bác sĩ, cô muốn đến phía Bắc thành phố.

Trừ những điều đó, còn lại cô không nhớ gì cả.

Nhưng mà... phía Bắc thành phố? Tại sao cô lại muốn đến đó?

Nam Ca nghĩ nát cả óc cũng không ra.

Tách tách, Nam Ca nghe một lúc lâu mới biết đó là nước chảy ra từ tóc của mình.

Cô rất muốn nhìn thử, nhưng cổ quá cứng. Cô thử bước đi, mấy đốt ngón tay rắc rắc rung rẩy.

Nam Ca chậm chạp nâng tay lên nhìn, theo ánh sáng, cô nhìn thấy da mình loang lổ vết xanh đen, còn có cả thịt bị thối rửa đang nhăm nhe rớt xuống, loáng thoáng thấy được xương trắng bên trong.

Lạ là cô lại không hề sợ hãi, bình tĩnh tiếp nhận mọi thông tin mình phát hiện.

Xung quanh là cảnh hoang tàn, có tờ báo bị thổi ngang qua, Nam Ca cố gắng quay cổ nhìn thử, thấy trên mặt báo viết những người như cô được gọi là “Zombie”.

Rõ ràng cô là một bác sĩ, sao lại biến thành Zombie được?

Trên đất có một vũng nước, Nam Ca cúi đầu nhìn, vốn muốn thử xem gương mặt mình thế nào, ai ngờ nghe “tôm” một cái, trông mặt của cô rớt thẳng xuống nước!

“Áy... da... sợ... muốn... chết... luôn...”

Không chờ mình nói xong, Nam Ca tự ngậm miệng lại.

Sao không riêng gì việc đi đứng, ngay cả nói mà cô cũng nói chậm thế này! Nam Ca nhếch nhếch miệng, cảm nhận cơ thể cứng ngắt.

Cô cười thầm, cảm nhận được mồm miệng của mình vẫn còn, đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Cô xoay người, quyết định tìm hỏi một Zombie khác, có phải chúng cũng như cô hay không.

Đi chậm chậm được hai bước, Nam Ca cảm giác thấy hình như mình đã quên mất cái gì đó.

Mẹ nó, quên mất! Mình còn chưa nhặt mắt lên!

Nam Ca vội vàng quay lại, tuy theo cảm nhận của cô là “vội vàng”, nhưng người ngoài nhìn vào chẳng khác nào cô đang bật chế độ slow motion.

Quay lại vùng nước, Nam Ca khó khăn ngồi xuống, lấy sức đưa tay ra mới cảm được trông mắt, tốn rất nhiều thời gian mới nhét nó trở lại vị trí cũ.

Cô cúi đầu nhìn, trứng chìm, gấn ngược rồi.

Thôi quên đi, để vậy cũng được, dù sao cô có mắt hay không cũng như nhau.

Thế là với một bên mắt sáng trưng, còn một bên thì tối mù, cô chậm chạp đi đến chỗ Zombie khác.

Con Zombie phía trước cô mặc một bộ đồ đơn giản, cả người dính đầy máu, nếu không có mái tóc dài thì Nam Ca cũng không biết nó là nam hay nữ.

“Này... chị... gì... ời...” Nam Ca cố gắng nói chuyện với nó.

Khi này đọc báo, cô nhìn thấy mấy dòng, đại khái là nói Zombie bọn cô ăn thịt người! Phải chặt đầu mới chết được!

Cô không muốn chết đâu! Zombie cũng có quyền được sống mà!

Nam Ca rặn một lúc mới ra được bốn từ, thật là khiến người ta lo ngại.

Ấy vậy mà cô gái kia không màng gì hết, ngây ngây bước tới, đụng phải cô hai lần, khiến người ta kinh hơn là, cô ta còn muốn tiếp tục xông về phía cô.

Nam Ca hận không thể quơ quàng tùm lum để biểu đạt thiện ý, người ta vẫn không quan tâm tới mình kia.

“Chị... đừng... đừng...” Nếu đụng nữa, cả hai không rút hết thịt ra mới lạ.

Cô gái này là đầu tàu à, đi thẳng một hơi, sao không biết cua quẹo gì hết vậy?

Thôi được rồi, cô không né thì tôi né vậy.

Nam Ca cũng thử đi hỏi mấy Zombie khác, nhưng người ta cũng chẳng thèm trả lời cô.

Đặc biệt người cuối cùng còn kinh hơn, muốn chạy tới cạy cô luôn ấy!

Nhưng mà nhìn người kia cũng ngu như mình, động tác chẳng nhanh hơn mình bao nhiêu, thế mà vẫn muốn đánh lộn cơ à?

Nam Ca cười khinh bỉ, cô nghiêng người, dùng động tác chậm chạp đập con Zombie kia một cái, khiến nó ngã chổng mông lên trời.

“Ha...ha...ha...” Nam Ca cười cả một lúc.

Vốn chỉ là hành động tự nhiên, ai bảo Zombie góc kia muốn đánh mình, nhưng không ngờ Nam Ca lại phát hiện ra, có một vài Zombie quanh đó lại tỏ vẻ thuận phục cô!

Chuyện quái gì vậy? Sao cô lại có thể cảm nhận được tâm trạng của chúng chứ? Được rồi, nếu như chúng cũng có cái gọi là “tâm trạng”.

Nam Ca cũng không muốn thu nạp Zombie đàn em, biết mình không thể nói chuyện với mấy Zombie này được, cô quyết định rời khỏi đây để đến phía Bắc thành phố.

Nhưng nơi này cách phía Bắc xa như vậy, còn cô đi cả tiếng chắc cũng không được năm mét, chẳng biết phải lết tới khi nào mới đến nơi.

Tuy chậm nhưng Nam Ca vẫn không muốn bỏ cuộc.

Ở đó rất quan trọng, cũng có người rất quan trọng.

Nghĩ thế, cô càng nhiệt tình hơn.

Đoán phương hướng một lúc, cô quyết định đi vòng qua đồng cỏ nát của bệnh viện, đến đường trục chính.

Dù sao mình cũng là Zombie, cũng chẳng sợ Zombie khác tấn công.

Vừa đi đến khúc quanh của bệnh viện, cô phát hiện ra có một đồng người đang đi về phía của mình!

Mẹ ời, hù chết người à! Cô trốn trong góc, không đủ dũng cảm bước ra ngoài chịu chết.

Mấy tên con người này sẽ giết mình mất!

Tuy động tác của Nam Ca rất chậm, nhưng cô vẫn kiên định giơ tay lên che cổ mình lại.

Cô nấp trong tối nhìn họ.

Nhìn mặt thì thấy họ vẫn còn rất trẻ, có một người mặc đồ đột kích màu xanh lam, nhìn giống như là đội trưởng chỉ huy những người kia đi vào.

“Mau lên! Nhân lúc chưa có nhiều người đến tìm, chúng ta phải thu thập hết thuốc ở đây! Không cần chờ quân đội đến, dù sao chúng ta cũng có súng!” Chu Liêm ra lệnh cho những người phía sau.

Nhưng những người kia ai nấy đều sợ đến trắng mặt: “Chu Liêm, chúng ta chỉ có tám người, nhưng đây là bệnh viện đó, tính sơ cũng tới mấy nghìn Zombie! Vào đó không phải muốn tìm cái chết à!”

“Vây cũng phải vào! Đây là mạng thế rồi, cậu có biết thuốc quý hiếm như thế nào không! Không nhân cơ hội này để tìm, sau này bị thương rồi chết thế nào cũng không biết! Dù sao mấy Zombie kia cũng chỉ mới sơ cấp, động tác rất chậm, chúng đến nhiều thì giết nhiều, đến ít thì giết ít!” Chu Liêm tàn ác nói.

Trong đội còn có con gái, nghe xong lời đó thì bật khóc.

“Tôi không ra tay được... Mấy hôm trước họ còn giống chúng ta, đều là con người...”

Nhìn bọn họ căng thẳng với nhau cũng khiến Nam Ca tức muốn chết rồi!

Mấy người có nhanh lên không hả, nhanh tí để tôi còn đến phía Bắc nữa nè!

Mẹ nó, mấy người còn không bằng một con Zombie như tôi!

Thời gian chậm chạp trôi đi, nhìn những người kia giằng co với nhau, Nam Ca lại cảm thấy bản thân có chút vấn đề.

Sau khi cô tỉnh lại thì phát hiện khứu giác của mình bị mất rồi, cho nên bất kể là thịt thối của thi thể, cô cũng không ngửi được.

Nhưng lúc này cô lại ngửi thấy một mùi thơm cực kỳ. Giống như là món ăn mà cô thích nhất, loại nước hoa mà cô thích nhất... Không phải, so với mấy cái đó còn thơm hơn nghìn lần!

Đó là... mùi máu.

Rõ ràng cô đã không còn nước bọt, thế nhưng vẫn không kiềm được nuốt ực một cái.

Mấy Zombie khác cũng bị những người này hấp dẫn, chúng đang dần dần đi từ phía Tây đến gần.

Nam Ca tự hỏi, mình có nên đi cùng chúng không?

Tuy cô vẫn ý thức được rằng... giết người là không đúng... nhưng bọn Zombie kia cũng sẽ giết mà!

Bọn chúng muốn ăn thì cô cũng muốn! Cô đói mấy ngày nay rồi!

Mấy người kia còn đang cãi nhau không dứt, thời gian cứ trôi qua một lúc mới cảm thấy không hợp lý.

Lúc quay đầu lại nhìn, họ mới giật mình.

Zombie từ đâu lại xuất hiện nhiều đến vậy!

Chu Liêm tức giận đá đồng đội một cái: “Mẹ nó, là do cậu kéo dài thời gian, còn không nhanh ra tay, chờ bị bọn nó ăn thịt à!”

Mấy người kia cuối cùng cũng không dám phản kháng nữa, nhanh chóng theo sau Chu Liêm.

Nhưng mấy Zombie kia đã đồ bùng hai mắt, gặp được mấy con mồi béo bở thế này, ai mà nhịn cho được? Bọn chúng vây đám người đó lại.

Nam Ca cũng cười đắc ý.

Nhiều người qua, có thể ăn nhiều nhiều rồi.

Cô sờ sờ vào túi áo của mình, lúc lấy ra mới biết đó là con dao phẫu thuật.

Tuy bị ngấm mưa nhiều ngày nhưng thân dao vẫn sáng loáng.

Theo dòng Zombie đổ xô tới, cô cũng tấn công mấy người kia.

Cô có thể thấy bọn họ cũng không phải thứ vô dụng, ai nấy đều cầm vũ khí, nhắm trực tiếp vào đầu Zombie để ra tay.

Có thể động tác của họ nhanh hơn, cũng thông minh hơn Zombie, nhưng dù sao họ cũng không chống cự nổi một đám Zombie cứ ùn ùn kéo đến.

Những người kia giết một lúc đều đã thấm mệt, Nam Ca trở mặt nhìn một người bị hơn mười con Zombie cắn xé.

Cô dừng chân lại.

Lý trí sót lại đang hỏi cô, cô cũng muốn trở thành như vậy ư?

Không, cô không muốn, nhưng cô không thể không chế được bản thân.

Cô mê muội khát máu, nếu không có máu, cô sợ mình cũng sẽ chết mất!

Vứt lý trí sang một bên, cô siết chặt dao phẫu thuật, tự an ủi bản thân, cùng lắm cô sẽ không cắn họ, vậy họ sẽ không biến thành Zombie...

“Chu Liêm, rút thôi! Chúng ta không cầm cự nổi nữa!”

Hôm nay những người còn lại may mắn sống sót đều hối hận vô cùng, họ đã quá coi thường mấy con Zombie này rồi. Bây giờ không thể vào bệnh viện được, mấy Zombie trên phố đang hận không thể nhanh chóng đến đây, nếu họ không rời đi nhanh, có thể sẽ không chạy được nữa.

Lúc nói chuyện, anh ta thấy Nam Ca xông tới, tay anh ta vung lên muốn chém đầu cô.

Nam Ca đã để ý từ sớm, cô cúi người để tránh.

Người đàn ông kia không ngờ Zombie còn biết tránh tấn công, anh ta sợ hãi nói: “Chu Liêm! Rút nhanh đi! Zombie tiến hóa rồi!”

Lỗi tại Nam Ca chỉ điên cuồng nghe thấy giọng nói: Máu, máu, mình muốn máu...

Quả nhiên, sau khi anh ta kêu lên, đã có Zombie nhanh chóng cắn lấy từ phía sau!

Nam Ca trở mặt nhìn anh ta giãy dụa vài lần rồi bất động.

Chu Liêm cũng hiểu không thể ở lại đây nữa, thế nên họ bắt đầu phá vòng vây.

Nhưng Zombie càng lúc càng nhiều, họ không thể ra được!

Nếu lúc này Nam Ca có thể nói, nhất định cô sẽ cười vài tiếng, đặc ý hỏi: “Mấy người muốn trốn à? Mấy người trốn không thoát đâu! Giờ đều là thức ăn của tôi rồi! Ha ha ha...”

Ai mà ngờ, cô còn chưa kịp thưởng thức thì phía sau đã vang lên tiếng rầm rầm ừng ực, cô còn tưởng là động đất, lúc quay đầu lại nhìn mới biết đó là xe tăng đang tiến lại!

Cô không nhìn thấy mặt của người điều khiển, nhưng tính cách của Zombie như bản năng, cô khụy chân, bịch một cái đập người xuống đất, bắt đầu giả chết!

Quả nhiên, sau khi xe tăng dừng lại, Nam Ca nghe thấy một loạt tiếng đạn nã liên hoàn!

Pằng pằng pằng, không lâu sau, đồng Zombie đã bị tiêu diệt sạch sẽ!

Sau khi tiếng súng dừng lại, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Mấy người rời khỏi đây đi, sau này đừng đến những nơi nguy hiểm như vậy nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Bị zombie đuổi giết

Nhóm người Chu Liêm chỉ còn lại năm, một số đã bị thương, không biết có bị biến thành Zombie hay không.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, họ nhìn người đàn ông vừa ra tay cứu mình.

Người này có gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, mặc một bộ đồ rằn, trước ngực có tấm bảng, biểu hiện thái độ “cầm người lại gần”.

Xe tăng của anh ta có vẻ được trang bị rất nhiều thứ, điều quan trọng là, anh ta có súng!

Mấy năm nay, chỉ có người có tiền mới có súng để dùng, nếu người này đồng ý hậu thuẫn cho họ, bọn họ cũng không cần lo việc sống chết nữa!

Vì thế, Chu Liêm thu hồi vẻ mặt ngang ngược của mình, cười lấy lòng: “Anh trai này, cảm ơn anh đã cứu chúng tôi, anh là quân nhân à?”

Lệ Sâm nhớ bệnh viện này có rất nhiều vũ khí, mấy ngày nay anh thu thập xong vũ khí, bây giờ đang đi tìm thuốc men.

Cuối thời bùng nổ dịch bệnh, anh vẫn còn ở trong ngục, chuyện đầu tiên sau khi ra tù chính là tìm em trai Lệ Ngan của mình.

Đó là người thân duy nhất của anh.

Nhưng trong trường đã không còn ai sống, thành phố này cũng không nhỏ, anh không biết nên bắt đầu tìm kiếm ở nơi nào.

Rất nhiều vật tư và thức ăn đã bị Zombie phá hoại.

Ba ngày này, anh đã cứu rất nhiều người, nhưng đây là lần đầu sử dụng súng, vì xung quanh bệnh viện có rất nhiều Zombie.

Đây không phải lần đầu anh bị người ta quấy quanh, nghĩ tới ba ngày trước anh còn là một bộ đội đặc chủng, lúc này đối mặt với lời cầu xin của dân thường, anh chỉ có thể làm mặt lạnh: “Xin lỗi, tôi không phải.”

Chu Liêm đoán được đối phương không muốn đưa bọn họ theo, nhưng anh ta vẫn cầu xin: “Chúng tôi đều là sinh viên ở thành phố, không may gặp phải chuyện này nên mới tập hợp lại với nhau. Tuy chúng tôi không có súng, nhưng chắc chắn chúng tôi sẽ không gây cản trở cho anh, xin anh hãy đưa chúng tôi đi cùng!”

Mấy người còn lại đã tự xem Lệ Sâm là đội trưởng mới, ai nấy đều vây quanh anh.

Lệ Sâm liếc nhìn: “Mấy người đều là sinh viên ở thành phố? Vậy sinh viên ngành vật lý có ở trường không?”

Mấy người kia nghe anh hỏi xong, nhao nhao trả lời: “Có đi, chắc bọn họ vẫn còn ở đây!”

“Không phải, ngành vật lý có mấy đội đã đi Bắc Hải tham gia nghiên cứu rồi.”

“Hình như là vậy! Mấy ngày trước tôi còn nghe giáo sư nói mà! Có người bảo tài chính của quốc gia đều chi cho lần này!”

“Phải đó! Tôi cũng nghe nói hạng mục nghiên cứu lần này rất bí mật, cụ thể là gì thì không ai biết.”

Lệ Sâm nghe họ nói xong, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Trước khi về nước, anh đã từng gọi điện cho Lệ Ngan, nghe cậu đề cập tới chuyện này. Bây giờ là mặt thế, đi cả thành phố này vẫn không tìm được cậu, hẳn là cậu đang ở Bắc Hải.

Lệ Sâm im lặng lấy mấy khẩu súng với một ít đạn từ sau xe ra, đưa cho Chu Liêm: “Xin lỗi, tôi phải đi tìm người, không thể đưa các cậu đi được. Cảm lấy cái này đi.”

Chu Liêm cảm thấy lo lắng. Nhìn người đàn ông này tùy ý lấy mấy cây súng ra, nhất định anh ta còn rất nhiều vũ khí, nhưng Chu Liêm vẫn chưa có đủ, cũng chỉ có thể cầm lấy một ít này!

Lúc này Nam Ca đang nằm nhiều nước miếng trên đất.

Mấy người này đi được chưa vậy, không đi nữa Zombie tới tiếp bây giờ.

Bên cạnh là thi thể thom ngào ngạt thế này mà vẫn không được ăn, đúng là khiến người ta sôi cả máu!

Quả nhiên, Lệ Sâm từ chối Chu Liêm: “Mọi người mau rời khỏi đây đi.”

Nói xong, anh đóng cửa xe lại rồi nổ máy, lái xe đến cạnh bệnh viện.

Nam Ca trợn mắt, thấy bánh xe đang từ từ ủi tới, máu tươi văng ra tung tóe.

Lệ Sâm lái xe nhìn thoáng qua, đập vào mắt là Nam Ca đang khoát áo blue trắng.

Người bị Zombie cắn sẽ nhanh chóng hóa thành Zombie, không biết đến khi nào mới có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng ngừa.

Sau khi Lệ Sâm lái xe đi, Nam Ca còn nghe mấy người đó lo lắng hỏi Chu Liêm: “Chu Liêm, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Về mềm mỏng của Chu Liêm biến mất: “Mấy người hỏi tôi thì tôi phải hỏi ai đây! Giờ không ở lại đây được, đi nhanh đi!”

Có súng rồi, anh ta nghĩ bản thân có thể thu mua những kẻ khác bán mạng cho mình.

Chờ tất cả rời đi, Nam Ca mới chậm chạp đứng dậy.

Bên cạnh có thi thể vẫn còn độ ấm, nếu không ăn nhanh sẽ lạnh mất.

Trông mắt lúc này vốn bị ngược của cô giờ đã bình thường trở lại, cầm dao phẫu thuật sáng bóng trong tay, cô nhắm ngay động mạch của người đàn ông rạch một đường.

Quả nhiên máu tươi nhanh chóng chảy ra.

Nam Ca vui vẻ ăn ngon lành, cô có cảm giác những bộ phận hư thối của mình như đang được hồi sinh.

Nhưng ăn được vài miếng thì nghe cô thấy tiếng âm âm!

Nam Ca kinh ngạc quay đầu nhìn, trên mặt cô dính đầy máu, tay cầm chặt dao phẫu thuật.

Là người đàn ông kia cho nổ nhà kho?

Tiếng động lớn thế này, anh ta không muốn sống nữa à! Sẽ dụ Zombie tới đây đây!

Đây lại là trung tâm thành phố nữa chứ, ít nhiều gì cũng cả nghìn người!

Nam Ca ăn no rồi, cô quyết định chờ Zombie tập trung nhiều thì sẽ rời khỏi đây.

Cứ đánh nhau với đám Zombie đó lung tung, khiến đường ra của cô bị chặn, không biết lúc nào mới tới được phía Bắc.

Nghĩ vậy, cô nuốt tiếc chia tay với miếng thịt của mình, lau khô dao phẫu thuật rồi bỏ lại vào túi. Sau đó cô chậm chạp đứng dậy, tiếp tục đi đến phía Bắc.

Quả nhiên, mấy Zombie kia nghe thấy tiếng động lớn như vậy đều nhanh chóng lại gần, chỉ có mình Nam Ca đi ngược lại.

Lệ Sâm mang theo kính hiển vi, cho nổ tung tầng hầm, bắt đầu di dời những thứ quan trọng nhất.

Những vũ khí này nếu không đem đi, có lẽ sau này không thể tìm được nữa.

Nhìn thời gian, anh hít sâu một hơi rồi đứng dậy.

Zombie tụ tập càng lúc càng nhiều, mùi máu tươi đậm đặc bay trong không khí.

Lệ Sâm chỉ cho mình 10 phút, sau mười phút dù những thứ thuốc này có quan trọng đến mấy, anh cũng phải rút lui.

Cũng may anh đã lấy được một số thuốc quan trọng, sau khi lên xe rồi nổ máy, đám Zombie kia nhanh chóng nhào tới.

Pằng pằng pằng, có mấy con Zombie không né tránh, đập thẳng vào đầu xe.

Lệ Sâm nhấn chân ga, mắt không chớp nhìn về phía trước. Trước khi tới đây anh đã quan sát địa hình, hiện tại chỉ có phía Bắc là lưu thông, nếu muốn rời khỏi thành phố thì phải đi về đó.

Khi qua bệnh viện, anh nhìn thấy phía trước có một Zombie mặc áo blue trắng.

Lệ Sâm nhú mày, cảm thấy kỳ lạ, là anh nhớ nhầm à? Vừa nãy ở cửa chính cũng nhìn thấy một con y như vậy nằm trên đất.

Có lẽ bác sĩ bị biến thành Zombie rất nhiều.

Nghĩ thế, anh không nhìn nữa, nhanh chóng lướt ngang qua người Nam Ca.

Nam Ca ngẩng đầu nhìn về đường rồi khỏi đây, nghĩ thầm, đồ môi cá nhám, dụ nhiều Zombie đến đây thế này, anh chạy đi đâu được.

Đi cả ngày đêm, trên đường Nam Ca không hề nhìn thấy người sống.

Chỉ có Zombie, một biển Zombie vô tận.

Hai mắt họ trống rỗng, cơ thể mục rữa theo tốc độ kinh hoàng, lang thang trên đường.

Chẳng lẽ cả thành phố đều biến thành Zombie ư?

Không hiểu sao, Nam Ca cảm thấy căng thẳng, hình như sắp có nguy hiểm.

Mà loại nguy hiểm này không giống như của loài người, mà là Zombie sắp xuất hiện rồi!

Cô quan sát địa hình, nơi này cách bệnh viện rất xa.

Ở đây hình như là siêu thị lớn, nhưng hôm đó gặp chuyện là nửa đêm nên siêu thị không có ai, vì vậy nơi này không có thành phần nguy hiểm.

Cô nấp vào sau một đồng đồ nát.

Quả nhiên không lâu sau, cô nhìn thấy một con Zombie.

Con này cao hơn cô những hai cái đầu, bước chân cũng rất nhanh nhẹn, hoạt động linh hoạt, cái cổ cứng ngắt nghiêng về một bên.

Lại nói, Nam Ca phát hiện cơ thể cô cũng có chút thay đổi. Bây giờ một phút cô có thể đi được hai mươi bước! Đây thật sự là nhanh hơn rất nhiều!

Chẳng lẽ là vì uống máu của con người sao?

Dù sao cũng không có ai để Nam Ca thử nghiệm lại, cô chỉ có thể nén nghi ngờ trong lòng.

Con Zombie kia rất cao lớn, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.

Nam Ca thầm khấn vái trong lòng, đừng xuất hiện bên cạnh tôi nha ông nội.

Nhưng trời cao không thuận lòng người, đến khi cô mở mắt nhìn, đã thấy một gương mặt zoom hết cỡ trước mắt.

Đậu má, nước miếng của nó còn chảy trên mặt mình! Kinh tởm dễ sợ!

Nam Ca xoay người muốn chạy, nhưng đâu ngờ con Zombie kia đã túm được cổ của cô, muốn kéo cô lại!

Rốt cuộc cô cũng hiểu rằng, không chỉ có con người muốn giết mình, mà Zombie điên cuồng cũng sẽ bảo vệ địa bàn của chúng!

Mặt thể mới tới vài ngày mà những Zombie này đã có ý thức về lãnh địa, sau này chúng sẽ biến thành thứ gì nữa đây?

Nam Ca không muốn mình chết trong tay của con Zombie này, cô còn muốn đến phía Bắc nữa!

Vì thế, cô dùng hết sức nhào về phía nó, đẩy nó ngã xuống đồng đất đá. Con Zombie không kịp phản ứng, đầu đã bị Nam Ca dùng đá đập một cái!

Bạch, cổ của nó lệch hẳn sang một bên!

Nam Ca thấy cảnh này thì lấy sức xoay người, đè Zombie dưới thân.

Rèn sắt khi còn nóng, cô lấy dao phẫu thuật trong tay ra, cũng may động tác của nó không nhanh hơn cô là bao, vì thế cô cứa dao phẫu thuật lên cổ nó, khiến đầu nó đứt lìa!

Cảm giác được con Zombie đã chết hẳn, Nam Ca thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chưa kịp thư giãn thì tóc gáy của cô dựng đứng lên! Vì... cô cảm nhận được rất nhiều hơi thở của Zombie đang ở gần!

Đám Zombie này có lẽ đang nói với cô rằng, kẻ xâm phạm phải chết!

Cô khóc không ra nước mắt, có trời mới biết cô chỉ đi ngang qua đây thôi!

Một con còn cố gắng đánh lại, đằng này ngùn ngụt một đồng thể kia, ai mà chọi cho nổi chứ!

Nếu giải thích với chúng nó rằng cô không muốn chiếm địa bàn của tụi nó, tụi nó có tin cô không?

Dùng đầu ngón chân cũng biết kết quả rồi! Vậy thì phải chuồn nhanh thôi!

Hai chân cứng ngắt của Nam Ca trong bóng tối đột nhiên tăng sức mạnh, chạy thí xác, nhưng đám Zombie phía sau đã sắp đuổi kịp mất rồi!

Cùng là đồng loại với nhau, sao nỡ lòng nào độc ác quá vậy! Mấy anh hùng Zombie tha cho cái mạng quèn này đi!

Đám Zombie kia đương nhiên không nghe được nội tâm đang gào thét của cô, ngay khi Nam Ca đang cùng đường, cô chợt nhìn thấy chiếc xe đã xuất hiện ở bệnh viện hôm nay!

Lúc này cửa sau của xe vẫn còn mở, xe còn chưa tắt máy, cô không biết người đàn ông kia đã đi đâu rồi.

Dù sao cũng không nghĩ nhiều thế, vậy nên, cô... vọt thẳng vào nằm trong xe, giấu mình trong đồng thùng ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bị đạp xuống sông

Lệ Sâm bê cái thùng cuối cùng vào xe, anh nhanh nhẹn kiểm tra nhưng vật dụng đã thu thập được.

Súng đạn đã đủ, có một ít vũ khí và thuốc lấy từ bệnh viện, trong cửa hàng, anh cũng tìm được một ít thức ăn, hiện tại đã có thể rời khỏi đây.

Zombie ở thành phố càng lúc càng nhiều, mấy hôm trước anh đi quanh thành phố để quan sát thì phát hiện Zombie ở đây càng lúc càng thông minh, rõ ràng là chúng đã tiến hóa, xem ra anh phải nhanh chóng đến phía Bắc thành phố rồi.

Kiểm tra xong xuôi, anh phát hiện có chỗ không ổn.

Không hiểu sao Zombie quanh đây lại nhiều hơn, còn tập trung về phía xe của anh.

Lệ Sâm chạm vào cây súng đất bên hông, cẩn thận muốn đóng cửa xe lại thì ngửi thấy một mùi hôi thối.

Anh không để ý tìm hiểu xem đó là mùi gì, nếu không rời khỏi đây, chắc chắn sẽ bị Zombie bao vây.

Ngồi vào xe, anh khởi động máy rồi lái đi.

Còn Nam Ca nằm phía sau bị hù muốn chết luôn rồi!

Bị đám Zombie kia đuổi giết còn không nói, nhưng cô có cảm giác mình gặp phải phiền phức lớn hơn rồi.

Vì lúc cô giấu mình trong cái thùng, cô nghĩ người đàn ông kia sẽ cảm nhận được, làm cô sợ muốn nín thở luôn!

Thế nên Nam Ca mới bịt mũi mình lại lâu thật lâu, rồi cuối cùng cô mới nhận ra được là:

Mình chết mất tiêu rồi! Không còn thở thì ngừng lại khiếu gì!

Chiếc xe chạy nhanh trên đường, ánh sáng trong đêm sẽ thu hút Zombie lại gần, nên người đàn ông kia đã chỉnh đèn xe xuống mức thấp nhất, đường đi cũng không có chướng ngại vật, vì thế anh cũng không dùng đèn xe.

Động cơ xe rất tân tiến, khi lái xe cũng không có tiếng máy quá lớn.

Nam Ca giấu mình ở cửa sau, quyết định chờ sau khi anh đỗ xe lại thì sẽ lên chuồn ra ngoài.

Không biết người đàn ông này muốn đi đâu, nhưng nếu đến phía Bắc thì tốt rồi, có thể đi nhờ anh ta một đoạn.

Xe chạy một lúc lâu cuối cùng cũng ngừng lại.

Đây là đoạn đường vắng, Nam Ca nghe kỹ giống như có tiếng nước chảy.

Phải rồi, đầu thành phố có một con sông bảo vệ, trên sông có cây cầu lớn được xây mấy năm trước. Trước khi mặt thế diễn ra, đây còn là thánh địa của các cặp tình nhân.

Đương nhiên, Nam Ca hôm nay không hề muốn hẹn hò, cô chỉ muốn nhảy xuống sông chết quách đi cho rồi.

Bởi vì sau khi xe tắt máy, người đàn ông bước xuống xe, anh ta mở buồng sau ra rồi lắp đạn vào.

Giọng nói lạnh nhạt của anh vang lên: “Bước ra, nếu không tôi nổ súng.”

Từ lúc cho xe chạy, anh đã phát hiện được cửa sau có chút kỳ lạ.

Nhưng giải quyết công việc trong tình huống Zombie sắp bao vây như vậy cũng không dễ dàng, vì thế anh lái đến nơi hoang vắng.

Tuy mặt thế chỉ đến mới vài ngày, nhưng Lệ Sâm sẽ không coi thường những biểu hiện nhỏ nhất. Và lại anh có cả một xe đồ hữu ích, rất dễ thu hút những người khác.

Nam Ca nằm trong cửa sau không lên tiếng, cô nuốt nước bọt.

Ực.

Vì trước đó quá lo lắng nên cô không ngửi kỹ, bây giờ lại phát hiện mùi máu của người đàn ông này rất thơm! Thật sự là ngon hơn người trước đó cô đã ăn gấp nghìn lần!

Nếu không phải anh ta đang chia súng vào đầu mình, nói không chừng Nam Ca sẽ bò ra ngoài, xin người đàn ông đó chia cho mình ít máu tươi.

Cô mơ hồ đứng dậy, người đàn ông thấy cô không lên tiếng, cuối cùng bước vào trong.

Chiếc xe bọc thép này rất rộng, anh xoay người, đưa tay đến nơi chất đồng đồ. Cuối cùng, đèn xe bị anh mở lên, súng của anh cũng chia thẳng vào gáy của Nam Ca.

Cô không thích ứng được ánh sáng mạnh nên khép mắt lại, vừa giấu người trong xe, cô vừa vô ý kéo cổ áo của mình lên cao.

Lệ Sâm quan sát Nam Ca. Tóc của cô để xõa cho nên không nhìn thấy mặt.

Lúc này Nam Ca cũng rất lo lắng, nếu bị bắn bẻ đầu thật thì cô chết mất!

Vì thế, cô chậm chậm giải thích: “Tôi... nói... mình... đi... ngang... qua... đây, anh... có... tin... không?”

Đương nhiên Lệ Sâm không tin. Nào có ai đi ngang qua lại trông như cô thế này?

“Xuống xe.” Tuy Lệ Sâm đã nghe cô nói, nhưng anh vẫn quyết định để cô xuống xe rồi quan sát kỹ hơn.

Nam Ca chậm chạp đứng dậy, chột nghe tiếng người đàn ông giục: “Nhanh lên.”

Cô cũng muốn nhanh mà! Nhưng khớp xương cứng đờ thế này, nhanh kiểu quái nào được!

Nam Ca nghĩ hoàn cảnh thế này thật rất đáng thương, cô vừa bò ra vừa hỏi: “Sao... anh... phát... hiện... ra... tôi...?”

Tốc độ nói chuyện của cô quá chậm, thế nên khi cô hỏi xong, cả người cũng đã ra ngoài rồi.

Lệ Sâm nhú mày: “Trên người cô có mùi thịt thối, cô không ngửi thấy à?”

Có lẽ vì quá tối nên anh không phát hiện điểm khác lạ của cô.

Dù sao Zombie cũng không có nhận thức, Nam Ca cũng không phát hiện mình giống mấy Zombie khác.

Cho nên người đàn ông chỉ nghĩ cô bò ra từ đồng người chết, cũng không ngờ cô lại là Zombie.

Nam Ca cười ha ha hai tiếng: “Mùi... anh... thính... thật...”

Lệ Sâm lại không cười nổi: “Sao lại trốn lên xe của tôi?”

Nghĩ đến đám Zombie lúc nãy: “Đám Zombie kia là cô kéo tới?”

Nam Ca tiếp tục im lặng, không phải vì cô không muốn nói chuyện, mà vì bây giờ khoảng cách của cả hai quá gần, cô không thể chống lại được mùi máu thơm trên người anh.

Mắt cô đỏ lên, bước đi hai bước. Nếu đôi mắt của cô có thần, nhất định Lệ Sâm có thể thấy khát vọng của cô.

Tai của cô kêu ong ong, mặc kệ Lệ Sâm nói gì cô cũng không nghe thấy. Cô đưa tay vào túi áo blue của mình, mò lấy con dao phẫu thuật.

Đời này chưa từng ngửi qua mùi máu ngon như thế, nhất định cô phải ăn cho đã mới được!

Trước đó chỉ ăn một người bình thường, cô có thể đi nhanh như vậy, nếu bây giờ ăn người đàn ông trước mặt này, cô có thể giống như người bình thường không?

Nếu tim của cô còn hoạt động, nhất định lúc này nó đang đập rất nhanh.

Lệ Sâm không buông tha cho từng cử động của cô, đương nhiên anh cũng chú ý đến sự khác thường của Nam Ca.

Cuối cùng, hai mắt Nam Ca đỏ lên, cô rút dao phẫu thuật đâm về phía Lệ Sâm!

Lệ Sâm đã chú ý đến hành động của cô, anh ra tay tàn nhẫn, nghiêng người đẩy Nam Ca xuống sông!

Nam Ca không kịp phản ứng, bị động tác nhanh nhẹn của người đàn ông đẩy xuống, cô chỉ cảm thấy ù ù rồi bị nước sông nhấn chìm!

Làm sao bây giờ a a a a cô không biết bơi mà!

Vùng vẫy trong nước một hồi, Nam Ca lại phát hiện thêm một điều mới.

Ừ nhỉ, mình là Zombie mà, chết mất rồi thì sợ nước cái gì?

Ha ha ha ha.

Cũng may chỗ nước này không sâu mấy, Nam Ca chậm chạp đập đập, bò chậm chậm lên bờ.

Mái tóc dài màu đen của cô che khuất, lại mặt thêm áo blue trắng dài, trông bộ dạng giống hệt như Sadako đang đòi mạng.

Nếu khả năng chịu đựng của Lê Sâm không tốt, có lẽ cũng bị Nam Ca dọa cho chạy mất xác rồi.

Anh thấy Nam Ca không hành động gì nữa thì nương tay. Rút súng lại, anh nói với Nam Ca: “Tôi tha cho cô một mạng, nếu lần sau lại đụng phải tôi, có thể số của cô không tốt như thế này nữa.”

Nam Ca vén tóc của mình sang một bên, ngẩng đầu nhìn anh, tuy cô chỉ nhìn thấy một đường thẳng nhỏ: “Anh... muốn... đi... đâu?”

Bốn chữ mà bị cô nói đến một lúc lâu, Lê Sâm nghi ngờ có phải cô có vấn đề về ngôn ngữ hay không.

“Ra khỏi thành phố.”

Trong lòng Nam Ca rất gấp nha, cô còn chưa được uống máu của người đàn ông này mà! Nhưng biết làm sao được, người ta mạnh như vậy, có mười cô cũng không giết nổi!

Nếu còn dám nhào tới, sợ rằng người ta sẽ bắn nát đầu mình mất!

“Từ đây đi thẳng là đến phía Bắc, tôi đưa cô ra khỏi trung tâm thành phố rồi, từ giờ cô cẩn thận đám Zombie.”

Dứt lời, người đàn ông xoay người lại, thể hiện thái độ không muốn quan tâm tới Nam Ca.

Nam Ca chờ anh lái xe rồi đi mới bò từ dòng sông lên.

Trong đầu cô đều chỉ có ý nghĩ, từ đây đến phía Bắc nhờ gặp phải con người thì làm sao giờ!

Tuy người đàn ông này ném mình xuống sông, nhưng cô cũng rất cảm ơn anh ta đã chở mình tới đây!

Đoán hướng xong, Nam Ca cả người ướt sũng chậm chậm đi bên phía Bắc.

Lúc đi, cô còn cố gắng cúi cúi đầu, ngửi ngửi thử xem trên người mình rốt cuộc có mùi gì.

Mùi thịt thối, chắc là không ngửi nổi rồi.

Bây giờ cô có chút chán nản, một Zombie đơn độc đi trên đường, trên người còn nhỏ nước tong tong trông vô cùng đáng thương.

Đi cả ngày hôm qua đến sáng nay, cuối cùng thể lực của Nam Ca cũng trụ không nổi. Cô tìm một công viên rồi giấu mình vào rừng cây nhỏ, quyết định nghỉ ngơi một lát.

Tuy nhắm hai mắt lại nhưng cô vẫn không ngủ được. Sau khi biến thành Zombie, quả nhiên đến ngủ cũng tiết kiệm thời gian.

Gần sáng, cô nghe thấy một giọng nói nhỏ.

“Nữ Zombie kia đã ở đây lâu lắm rồi, chúng ta có nên ra tay chặt đầu xuống không?” Nghe giọng nói là của con gái.

Đồng bọn của cô là một người đàn ông: “Đừng kiêu chuyện nữa, chúng ta đi tìm thức ăn, nhanh lên.”

Cô gái có vẻ không đồng ý với ý kiến của người kia.

Hai người họ là tình nhân của nhau, lúc mặt thể xảy ra là lúc họ đang ở cạnh nhau.

Người kia là quản lý cấp cao của công ty, năng lực rất khá, sau khi gặp chuyện không may, cô nghĩ mình có thể dựa vào anh ta. Nhưng qua một số chuyện xảy ra, cô ta phát hiện anh ta chính là một tên nhát gan sợ phiền phức, căn bản là không có can đảm giết Zombie.

Bây giờ Zombie trong thành phố đã tập hợp thành đoàn, vất vả lắm mới đụng phải một con lạc đàn, sao anh ta còn không ra tay?

Nhưng thấy người đàn ông đã bỏ xa mình, không còn cách nào khác, cô ta đành phải rời đi.

Sau khi cô gái đi rồi, Nam Ca mới chậm chậm mở mắt.

Hai người kia đi siêu thị à, hôm nay ở đó chật kín Zombie, cô cũng không muốn nhắc họ làm gì.

Cô muốn yên lặng chờ, quả nhiên không lâu sau, trong siêu thị phát ra tiếng gào của Zombie.

Chắc hai người họ đã bị bao vây bên trong rồi!

Hiện tại Nam Ca đã hồi phục được kha khá sức, cô rất mong sau khi cuộc chiến kết thúc, mình có thể thu nhặt được chút gì đó.

Chậm chạp đi đến siêu thị, đám Zombie này không hiểu chiến như đám ở trung tâm thành phố, bọn chúng không đến công kích cô.

Lúc cô đến cửa siêu thị thì thấy một nam một nữ đang liều mạng đánh nhau với Zombie.

Điều ngạc nhiên là người ra tay chính là cô gái kia, còn tên đàn ông nọ chỉ biết trốn sau lưng cô gái mà run rẩy.

Tuy Nam Ca đã không còn là con người, nhưng cô vẫn cảm thấy gã ta thật hèn mọn. Phải nhờ con gái bảo vệ thì là loại đàn ông gì.

Còn tên đàn ông kia không biết xấu hổ, lúc Zombie nhào về phía mình, gã không chống lại được thì níu cô gái lại, đẩy cô ấy về phía Zombie! Còn gã ta thì tự mình chạy về phía cửa siêu thị!

Cũng may phản ứng của cô gái nhanh nhẹn, né tránh tấn công của Zombie.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Bị anh kéo đi

Nam Ca chưa từng tham gia vào cuộc công kích nào của Zombie, cũng không phát cuồng như họ, cô hành động dựa vào bản năng của mình, Nam Ca có cảm giác mình vẫn là một Zombie có lý trí.

Ít ra người khiến cô phát cuồng cũng chỉ có người đàn ông tối qua mà thôi.

Nhưng lần này nhìn gã kia muốn chạy đi, Nam Ca đã bắt đầu giờ chân ra.

Được rồi, chờ gã chạy đến chỗ của mình, cũng là lúc bị dính bẫy!

Có mấy Zombie khác nhào tới cản cổ gã, còn có con cắn lấy bắp đùi.

Có lẽ mùi máu tươi quá nồng nên cô gái trong siêu thị có thể tạm thời thoát nạn.

Nam Ca ngẩng đầu nhìn cô, dù cô gái kia trông có hơi thâm thẳm, nhưng mái tóc màu đỏ rực kia vẫn rất rực rỡ.

Cô gái nghi ngờ nhìn Nam Ca. Lúc này bọn họ đã thấy cô, cho nên Tần Lệ không nhận nhầm người.

Đây là con Zombie nấp ở rừng cây. Nó nhìn chăm chăm vào mình, là muốn ra tay với mình ư?

Tuy Tần Lệ muốn giết Nam Ca, nhưng cô không dám dừng ở đây, quan sát xung quanh xong, cô đạp mấy con Zombie ra rồi bỏ chạy.

Lệ Sâm đứng ở bên kia đường, cách đám Zombie một khoảng, im lặng nhìn cảnh này.

Anh cảm thấy mình và cô gái kia rất có duyên.

Đêm qua anh nấp ở gần đó nghỉ ngơi, ở đây có trạm xăng, sau khi đổ đầy bình thì chuẩn bị rời đi. Mãi đến khi thấy được cảnh này.

Cô gái mặc áo blue trắng kia gạt ngã người đàn ông, để mấy con Zombie khác tấn công gã. Anh có thể nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của gã kia, nhưng đám Zombie lại không hề tấn công cô gái.

Chẳng lẽ trên người cô có mùi đặc trưng? Nếu cô có khả năng không thu hút Zombie, xem ra có thể xem xét việc giữ cô lại.

Lệ Sâm ước chừng thời gian, Nam Ca cúi đầu nhìn người đàn ông đã chết, cảm thấy không còn đói bụng nữa.

Ăn người như thế này, không chừng cô cũng sẽ biến thành lòng dạ hiểm độc mất. Vì thế, cô quay đi, tiếp tục hành trình.

Lúc đi qua khúc đường hẻo lánh, cô bị một người kéo mạnh vào.

Nam Ca sợ muốn gào lên, nhưng đã bị người phía sau bịt miệng lại. Cô ngửi thấy mùi máu ngọt ngào, là người đàn ông tối qua!

Đúng là âm hồn không tan, sao mình lại đụng phải hần nữa!

Người đó bịt miệng cô lại nhưng không áp sát, mùi thịt thối trên người cô quá nồng.

“Đừng kêu, là tôi.” Người kia thấy cô không dấy giụa thì thả ra, bước tới đứng đối diện Nam Ca.

Trong lòng cô vô cùng lo lắng.

Hôm qua là nửa đêm, cô còn bị anh đẩy xuống sông nên có thể anh chưa thấy rõ mặt mình. Nhưng bây giờ cô mang gương mặt của người chết, người đây mùi thịt thối, nhất định anh ta sẽ phát hiện điều bất thường!

Làm sao giờ? Nam Ca quyết định thử lại lần nữa, tiên hạ thủ vi cường!

“Sao không nói gì?” Tuy Lê Sâm nói chuyện với Nam Ca, nhưng anh vẫn thăm dò xung quanh, đã có Zombie phát hiện ra anh, đang đi về phía mình.

Nam Ca nắm dao phẫu thuật trong tay, tay áo blue rũ xuống che khuất con dao. Cô tính toán khoảng cách của mình và người đàn ông, tiếp đó làm như không có chuyện gì ngẩng đầu lên nói: “Tôi... đang... suy... nghĩ...”

“Ừ? Vậy cô đang nghĩ gì?” Lê Sâm cười cười: “Tuy cô không bị Zombie tấn công, nhưng là con gái, lang thang ngoài đường khắp nơi rất nguy hiểm.”

Nam Ca cứng đờ gật đầu: “Cũng phải...”

Chưa nói dứt câu, Nam Ca đã ra tay với người đàn ông kia!

Nhưng ai có thể ngờ tới rằng, phản ứng của anh ta còn nhanh hơn đêm qua, Lê Sâm nắm cổ tay cô rồi đập mạnh vào tường khiến dao phẫu thuật rơi xuống đất.

Mặt của Nam Ca cũng bị đè vào tường, cô chỉ nghe thấy giọng nói như cười như không của anh: “Tôi qua tôi chưa dạy dỗ cô đủ à?”

Khoảng cách gần như vậy, mùi máu tuyệt vời không ngừng kích thích cảm giác của cô, cuối cùng Nam Ca nhịn không được gầm lên một tiếng như của Zombie.

Lần này đến lượt Lê Sâm ngăn người.

Anh cũng phát hiện Nam Ca có vẻ kỳ lạ.

Lê Sâm xiết tay cô lại, có cảm giác béch béch, anh cúi đầu nhìn, thấy tay cô nhuộm một màu xanh tím, vừa chạm vào đã có thịt thối rơi xuống, lộ ra xương trắng bên trong.

Tiếng gầm của cô đã nhắc nhở Lê Sâm rằng, cô gái trước mặt này không phải là bác sĩ, cô đã bị biến thành Zombie rồi! Hèn chi vừa nãy cô không bị đám Zombie kia tấn công, đồng loại làm sao tấn công nhau được chứ!

Mấy ngày nay anh nhìn thấy Zombie giết người rất nhiều, nhất thời Lê Sâm nổi sát tâm, nhắm họng súng ngay đầu cô.

Nam Ca trong tình thế nguy cấp, đột nhiên bùng nổ năng lượng, đẩy anh ra, khiến đạn của anh bay thẳng vào tim của mình!

Phịch, cô có cảm giác nơi hư thối trong ngực mình giống như bị nổ tung. Nam Ca té trên đất, mắt mờ to, miệng chảy ra một dòng máu đen.

Nam Ca biết mình không đánh lại người đàn ông này, vì thế cô lại dùng chiêu trước đây từng sử dụng - giả chết.

Súng của Lê Sâm không phải súng giảm thanh, tiếng vang lớn như vậy đương nhiên cũng hấp dẫn một số Zombie.

Anh lấy khẩu súng ra, cứ nghĩ đối phương là con người nên muốn hù dọa cô, nếu biết cô là Zombie, anh cũng chẳng cần súng làm gì!

Có lẽ đã bắn trúng chỗ hiểm của cô, đương nhiên Lê Sâm cũng không ra tay lần nữa, điều này cũng khiến anh kinh ngạc. Phải biết rằng, trên chiến trường anh nổi tiếng là không quan tâm tới người khác, nếu không anh cũng chẳng giết chết tên quan chức nước A kia.

“Đứng dậy, đi theo tôi.”

Lê Sâm lạnh lùng nói, anh cất súng, cầm chìa khóa xe.

Nam Ca giả vờ không nghe thấy.

Dù sao Zombie cũng sắp bu lại rồi, kiểu gì anh ta chẳng phải đi.

Lê Sâm nói lại lần nữa: “Cô không đứng dậy, mục tiêu tiếp theo của họng súng là đầu cô đấy.”

Nam Ca nhúu mày, thăm nghĩ gã này đúng là ép người quá đáng, chính anh gây ồn, giờ kêu tôi làm gì?

“Tôi... đã... chết... rồi...” Cô vẫn giữ nguyên tư thế, cả người không nhúc nhích nhưng lại lên tiếng trả lời.

Lệ Sâm không nghĩ cô sẽ làm thế, anh bật cười.

Nếu cô không đứng dậy thì tự anh vác cô đi là được. Lệ Sâm bước tới, cột tay chân cô lại rồi khiêng Nam Ca lên xe, bỏ lại đám Zombie đang đuổi theo ở phía sau.

Nam Ca muốn giãy dụa nhưng cô không thể nhúc nhích được, mùi máu ngọt ngào cũng đã ngừng kích thích, cô quay đầu nhìn Lệ Sâm, hai hàm răng cắn cạch cạch: “Thả tôi... xuống xe...”

“Không thương lượng.” Zombie này rất đặc biệt, Lệ Sâm phải đưa cô theo cùng.

Tuy Nam Ca biến thành Zombie, nhưng cô vẫn có khái niệm về xấu đẹp, gương mặt người đàn ông này hoàn mỹ như vậy, nhưng không đủ để xua đi vẻ xấu xa của anh.

Một mình anh ở mặt thế lại muốn đem theo một Zombie? Nhất định là muốn tự sát mà!

Hoặc nếu anh ta có tâm lý biến thái, nói không chừng còn dày vò cô cho tới chết luôn!

Nam Ca rùng mình, nhìn cảnh ngoài cửa xe không ngừng lùi về sau, cô hỏi: “Đi đâu thế?”

“Ra khỏi thành phố.” Lệ Sâm nhấn chân ga, từ xa đã thấy đoàn xe chặn đường.

Xem ra những người còn sống đã ý thức được không thể ở thành phố nữa, nhiều xe đỗ ở đây như vậy, hẳn là họ muốn ra khỏi nơi này.

Anh định dừng xe lại, lấy kính viễn vọng ra quan sát xem vì sao lại kẹt xe thì Nam Ca lại đập rầm rầm vào cửa xe.

“Tôi muốn xuống xe...” Cô không nói gì khác ngoài câu này.

Lệ Sâm tưởng cô còn sợ, dù sao Zombie và con người đối mặt nhau, nếu không phải là người chết thì ta sống, này lại còn là Zombie năm lần bảy lượt muốn ra tay với mình.

“Cô đừng phí sức nữa, xe này đã được cải tiến rồi, toàn bộ đều được bọc lớp chống đạn.”

Với chút sức này của cô, đương nhiên không chạy nổi.

Mới thật, lúc bị ném xuống sông, Nam Ca không ghét người đàn ông này, lúc bị bắn vào ngực, cô cũng không oán hận, nhưng bây giờ cô thật sự muốn nổi điên.

Cô còn muốn đi phía Bắc, không cần tên này mang cô đến nơi khác đâu!

“Cô muốn làm gì?”

Lệ Sâm đã quan sát phía trước, thì ra là có người của quân đội chặn đường. Họ có súng, có thể bắn chết Zombie trong một phạm vi nhất định, người muốn ra khỏi thành phố phải thông qua kiểm tra.

Lệ Sâm nhìn mình và Nam Ca, rõ ràng cả hai đều là những thành phần nguy hiểm.

Đừng nói đến anh, một Zombie như Nam Ca nhất định không thể sống mà ra khỏi thành phố.

Vì thế anh quyết định tối nay sẽ hành động.

“Trả lời tôi.” Lệ Sâm nhắc lại.

Nam Ca kinh ngạc nhìn ngoài cửa xe, mùi máu của Lệ Sâm lúc nào cũng ảnh hưởng tới giác quan của cô: “Phía Bắc...”

“Cô muốn đến phía Bắc?” Bây giờ Lệ Sâm mới kịp nghĩ ra, nữ Zombie nhìn thấy ở cửa bệnh viện hôm đó, chắc cũng là cô.

Từ nơi xa như vậy để đến phía Bắc, ở đó... có người mà cô quan tâm à?

Hình thức ở chung của hai người cơ bản chính là: Lệ Sâm hỏi ba câu, cô cũng chỉ trả lời duy nhất một đáp án.

“Cô nhất định phải tới phía Bắc à?”

Nam Ca vô thức đập vào cửa xe: “Phía Bắc...”

Lệ Sâm trầm mặc, nhìn dài phân cách ở phía xa, anh quay đầu xe, lạnh lùng nói: “Bồi thường phát súng lúc này cho cô.”

Nam Ca dần bình tĩnh trở lại, trên đường xe chạy đã né rất nhiều Zombie, Lệ Sâm cảnh giác.

“Tôi mặc kệ cô muốn tới phía Bắc, cho dù làm cái gì, đừng ở trong thành phố không thể ngây ngô như vậy, khi trời tối, chúng ta sẽ rời khỏi thành phố.”

Lệ Sâm nói như vậy, đương nhiên Nam Ca nghe thấy, nhưng cô không thèm để trong lòng.

Ai muốn ra khỏi thành phố với anh chứ, tôi thích ở thành phố này người đây! Tôi sẽ ở lại phía Bắc!

Lúc xe chạy đến phía Bắc đã mất hai giờ, Nam Ca ngồi trên xe còn có thể chỉ đường cho Lệ Sâm theo bản năng của mình.

Cuối cùng, xe dừng lại ở một khu nhà nhỏ.

Lệ Sâm liếc mắt nhìn Nam Ca một cách sâu xa, có lẽ anh cũng đã hiểu vì sao Nam Ca lại muốn đến đây.

Con đường đất mấy ngày trước có bão lớn, mưa to, còn xảy ra các vụ cháy lớn. Cả thành phố đã bị hủy trong phút chốc.

Nam Ca nhìn chăm chăm vào khu nhà, cũng chỉ còn lại một đồng hoang tàn.

Cô cố gắng đẩy cửa xe để đi ra nhưng không thể.

Sau cùng, cô chỉ có thể quay đầu nhìn Lệ Sâm nhờ giúp đỡ.

Lệ Sâm đưa mắt nhìn bộ đồ cô đang mặc, áo blu đã rách nát đến không nhìn nổi, không thể che nổi cả người xanh tím của cô.

Vì thế trước khi cho cô xuống xe, anh quyết định phải để cô thay quần áo trước đã.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đệm thịt zombie

Thứ Lệ Sâm mang theo là vật dụng của quân đội, gồm quần áo và đồ dùng hằng ngày.

Những bộ đồ này rất bền và hút nước, dễ dàng trong việc hành động. Trong thời khắc này cũng phát huy công dụng rõ rệt.

Anh cố tình chọn một số đồ dự phòng theo các số đo khác nhau, nhìn vóc người Nam Ca, chắc là số nhỏ nhất cô mới mặc vừa.

Nam Ca rất sợ, vì hình động bắn vào tim mình của người đàn ông này rất dứt khoát. Bây giờ cô cũng không biết anh ta muốn làm gì.

Mãi đến khi thấy bộ quần áo anh ta cầm, Nam Ca mở to mắt như muốn hỏi Lệ Sâm muốn gì.

Lệ Sâm cũng hiểu ý, tuy anh và cô mới chỉ gặp nhau có vài lần, Zombie này cũng không có IQ cao như con người, nhưng anh lại hiểu được suy nghĩ của cô.

“Để cô thay đó, mặc như cô không dễ hoạt động.”

Lệ Sâm nói xong thì cúi người kiểm tra xem cô còn giấu vũ khí nào hay không, sau khi xác định cô không thể ra tay với mình, anh mới lột áo blue và bộ đồ bên trong của cô xuống.

Mặc dù Nam Ca là Zombie nhưng cô cũng có ý thức, có tiết tháo của Zombie! Sao cô có thể bỏ qua cho việc tên con người môi cá nhám này coi đồ mình!

Vì thế, cô giằng người lại: “Dừng... tay... lại...”

Lệ Sâm cũng có cách trị được cô: “Nếu không nghe lời, bây giờ chúng ta rời khỏi thành phố.”

Thấy xe đã đến khu nhà, dù sao Nam Ca cũng sẽ không từ bỏ. Thế là cô chỉ biết cắn răng, nói chậm chạp: “Luu... mạnh.”

Lúc cô nói câu này thì Lệ Sâm đã thay xong đồ cho cô, anh giúp cô lấy viên đạn ra khỏi ngực, dùng băng y tế quấn ngực cô lại.

Sau khi hoàn tất, anh đưa cho cô một cái mũ.

Mặt cô được giấu sau cổ áo và lớp tóc, nếu mùi trên người cô cũng có thể giấu được thì chỉ cần cô không làm gì khả nghi, sẽ không ai biết cô là Zombie.

Lúc này Nam Ca vẫn còn rất phiền lòng, cả người cô bị môi cá nhám nhìn thấy hết rồi.

Lệ Sâm thấy nét mặt không yêu nổi này của cô thì bật cười: “Tôi cũng không có khẩu vị nặng tới mức ra tay với Zombie đâu.”

Câu này đã được Nam Ca sử dụng để cười nhạo anh, nhưng đó là chuyện của sau này.

Lệ Sâm vẫn cột hai tay cô lại nhưng để hai chân cô hoạt động tự do.

“Cô có còn muốn ra không?” Sau khi nói xong, Lệ Sâm mở cửa xe ra.

Nam Ca bò từ trong xe ra, nét mặt vẫn không yêu thương nổi đi vào khu nhà.

Tên đàn ông chết tiệt, cô mới không cần để ý tới anh ta.

Trong khu nhà và cửa hàng có chút khác nhau, lúc xảy ra động đất, rất nhiều người chưa kịp chạy ra ngoài, ngày hôm sau đã bị biến thành Zombie.

Lệ Sâm đi theo Nam Ca đến đây chính là việc vô cùng nguy hiểm.

Không biết vì lý do gì, anh chỉ không muốn để cô đi một mình.

Nam Ca cảm thấy nơi này rất quen thuộc, cô nhìn con đường hoa nhỏ, vốn muốn chỉ cho Lệ Sâm biết về nơi đó, nhưng khi mở miệng ra thì phát hiện bản thân đã không còn nhớ gì nữa.

Trong khu nhà có vài Zombie lảng vảng, Lệ Sâm liếc nhìn xung quanh, tạm thời vẫn còn an toàn. Nhưng ở lại đây lâu tuyệt đối không phải cách hay.

“Cô mau đi đi, muốn tìm ai thì tìm đi, sau khi tìm xong thì chúng ta rời khỏi đây.”

Mấy ngày nay, dù có nhiều người muốn đi theo mình nhưng anh đều từ chối. Không ngờ cuối cùng lại đồng hành cùng một nữ Zombie.

Trong lòng Nam Ca vẫn còn bài xích Lệ Sâm, cô lâu bầu trong lòng, cô mới không muốn đi với anh ta.

Đến nơi cô muốn tìm, nhìn đồng hồ nát này, Nam Ca cũng không biết tâm trạng của mình hiện tại là thế nào.

Chắc là khó chịu, nhưng cô không có tim, không có hơi thở, không có sự sống thì làm sao khó chịu được đây.

Hiện tại, thứ duy nhất cô có thể cảm nhận được, chắc cũng chỉ là mùi máu thơm trên người người đàn ông bên cạnh.

Thấy cả hai gần như đã vào bên trong đồng hồ nát, Lệ Sâm ngăn cô lại: “Không thể vào nữa, bên trong toàn là Zombie.”

Nam Ca hất tay anh ra: “Tôi... cũng... là... Zombie.”

Cô không sợ bị Zombie cắn, cô chỉ muốn tìm... tìm ai đây...

Lệ Sâm đứng nhìn cô đi xa, anh không ngăn cản. Dù sao anh cũng phải đi tìm người thân, Nam Ca biến thành Zombie nhưng lại có chấp niệm sâu đến vậy, có thể thấy được người đó quan trọng với cô nhường nào.

Nếu không cho cô nhìn tận mắt, có thể cả đời cô cũng không yên tâm nổi.

Nam Ca cố dùng tốc độ nhanh nhất của mình để đi, nhưng cô không đi chuyển được xa, thậm chí cả người cô đều cứng ngắt, một lúc lâu như vậy cũng chưa đi qua được hòn đá lớn.

Đi hơn một giờ, cô mới tới được giữa khu đất đá.

Lệ Sâm không đi cùng, anh chỉ đứng ở ngoài khu nhà nhìn Nam Ca cô độc ở giữa bãi hoang phế.

Nhìn từ phía sau, hoàn toàn không phát hiện ra cô là một nữ Zombie.

Mặc dù phải hứng chịu một cơn động đất, nhưng một số nơi còn chưa sập, cách đó không xa còn có bức tường lung lay sắp đổ.

Nam Ca quyết định đi sâu vào để tìm kiếm.

Lệ Sâm nhìn thời gian, muốn đưa cô đi. Nhưng Nam Ca đã đi vào rất sâu, anh lại không dám gọi cô, chỉ có thể vòng qua đám Zombie, chạy tới chỗ cầu thang.

Mỗi bước Nam Ca đi lên lầu, ánh mắt cô lại càng trở nên trống rỗng.

Không người nào sống sót, cô cũng nhìn đám Zombie đó rồi, không có người mà mình muốn tìm.

Cô lặn lội đến phía Bắc này không phải để nhận kết quả như vậy!

Lúc Nam Ca còn leo lên lầu thì nghe được dưới hành lang trống trải có tiếng đánh nhau.

Ở đây chỉ có một mình Lệ Sâm, nhất định là anh đã bị Zombie phát hiện. Nam Ca không muốn đi cứu anh, nếu anh bị Zombie đánh chết cũng là giúp cô một tay.

Vì thế cô vẫn bưng bình đi lên trên, không hề quay lại nhìn.

Lệ Sâm đi theo cô vào trong cũng đã lường trước được tình huống sẽ đối mặt với Zombie.

Khả năng của anh rất tốt, còn có vũ khí, dao sắc mang bên mình, vì vậy nhanh chóng cứa đứt cổ Zombie.

Anh biết Nam Ca cũng nghe thấy, cũng biết là cô không muốn quay lại cứu mình. Nhưng chuyện buồn cười chính là anh không bỏ rơi cô được.

Đã thay quần áo cho cô rồi thì nhất định phải mang cô đi.

Trên đường đi, anh hấp dẫn không ít Zombie.

Cuối cùng Nam Ca cũng lên tới tầng hai, nhưng sau khi mở cửa, cô cũng không tìm thấy ai cả, trong phòng chỉ có vết máu đã khô. Trong không khí ngập mùi lưu huỳnh.

Nam Ca đứng cứng đờ ở cửa, cô chậm chậm dựa vào tường, không muốn rời khỏi đây. Cô thật sự rất mệt mỏi, không muốn lại tiếp tục lang thang bên ngoài nữa.

Tiếng đánh nhau cách đó không xa cũng không khiến cô quan tâm. Cô nhìn vào khoảng không vô định, một lúc sau thì nghe thấy tiếng tách tách. Sau khi nhìn, Nam Ca mới biết hóa ra mạch điện của khu nhà sau con động đất đã bị hỏng, tuy trong thành phố không còn mở điện nữa, nhưng máy phát điện dự phòng lại bắt đầu phát cháy!

Xung quanh cô đều là vật dễ bắt lửa, thế nên lửa lan rất nhanh!

Nam Ca nghĩ cũng không nghĩ được, cô không chết trong tay tên đàn ông xấu xa kia mà là bị chết cháy.

Trước tình hình này, cô cũng không thể không xuống dưới, nhưng càng muốn đi xuống thì cơ thể càng không nghe theo sai khiến của mình.

Một lát sau, Nam Ca đã bị lửa vây lại!

Lệ Sâm đang giải quyết đám Zombie thì phát hiện bọn chúng lại chậm chạp lùi lại. Còn phía trên lại có cảm giác nóng rực!

Anh mím chặt môi, nữ Zombie kia vẫn còn ở trên lầu!

Nam Ca không ngừng thấy mùi khói, chẳng qua cô cảm giác được tóc mình đã bị cháy khét rồi, xung quanh đó là tiếng gỗ bị đốt cháy đang rơi ầm ầm xuống khiến mặt đất rung chuyển.

Cô dựa vào tường, không thể ra ngoài được.

Lúc Nam Ca đang túng quẫn không biết làm gì thì nghe thấy tiếng kêu: “Tiểu câm điếc, cô đang ở đâu?”

Là người đàn ông kia!

Nam Ca không quan tâm tới việc anh gọi mình là tiểu câm điếc, cô đập liên tục vào một tấm ván, cầu mong người đàn ông kia sẽ biến thành thiên sứ tới giúp đỡ mình.

Bây giờ cô không muốn người đàn ông này chết, nếu anh ta chết, mình cũng không sống được!

Lệ Sâm nhanh chóng chạy tới thì thấy Nam Ca đang co người trong góc, mặt đơ nhìn mình chằm chằm.

Anh chạy xuyên qua làn lửa, bế cô lên.

Nam Ca nhìn chằm chằm vào cổ anh, ánh mắt rực cháy.

Lệ Sâm buồn cười nói: “Lúc này là lúc nào rồi, sắp chết mà còn muốn cắn người à? Chờ sau khi ra khỏi đây, chuyện đầu tiên tôi làm chính là khâu mồm cô lại.”

Nam Ca lập tức ngậm miệng lại, an ổn dựa vào lòng anh.

Vòng ôm của người này rất ấm áp, không hiểu sao lại khiến người ta an lòng.

Lửa cháy càng lúc càng lớn, không thể đi xuống lầu nữa, Lệ Sâm cân nhắc một chút rồi chạy lên lầu trên.

Nam Ca rất muốn hỏi anh rằng, có phải anh điên rồi không, anh cứ chạy như vậy, chẳng khác nào nhốt cả hai lại ở đây!

Hai người nhanh chóng chạy lên tầng năm.

Người đàn ông cõng dây thừng bên hông ra, cột Nam Ca vào người mình, sau đó đem đầu bên kia thắt chặt vào miếng đá lớn trên tầng năm.

Anh quay đầu lại hỏi Nam Ca: “Thành Zombie rồi mà cũng biết sợ à?”

Nam Ca vẫn lạnh lùng quan sát anh, nhìn thấy anh đi tới chỗ cửa sổ, cô tròn mắt nhìn.

Tên này không phải là muốn nhảy xuống đấy chứ? Đây là tầng năm đó, điên rồi, điên mất rồi! Mình không muốn chết phanh xác đâu!

Nhưng Lệ Sâm không hề chú ý tới ánh mắt kháng nghị của cô, anh kéo cô sát vào lưng mình: “Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta nhảy.”

Khỏi từ tầng ba và tầng bốn bay mịt mù ra ngoài cửa sổ, cả tòa nhà sợ rằng không chống đỡ được lâu, Nam Ca còn có cảm giác được mặt đất sắp nứt ra rồi.

Ản tượng duy nhất mà cô nhớ được, chính là trước khi nhảy xuống, Lệ Sâm cười nói với cô: “Sợ thì nhắm mắt lại là được.”

Sau đó, anh buông người rơi xuống!

Sợi dây dài sau lưng nhanh chóng bị kéo căng ra, tiếng thét của Nam Ca bị chặn đứng trong họng!

Vì sợi dây dài chừng mười mét nên khi họ nhảy xuống đã tới lầu một, còn sắp phải hứng chịu một cơn xóc nảy.

Lệ Sâm thấy đã sắp tới tầng trệt, anh không hề do dự lấy dao cắt đứt sợi dây! Cuối cùng họ rơi thẳng xuống từ độ cao năm mét!

Phịch, cả hai đập người xuống đất, Lệ Sâm mượn lực, ôm Nam Ca lăn vài vòng trên đất.

Nam Ca nghĩ, hôm nay cả người cô đều rung động.

Vì... gã trướng thối kia trước khi rơi xuống đất thì để cô chạm đất đầu tiên!

Nhất định hẳn ta đã có kế hoạch trước rồi, để mình làm đệm thịt cho hắn!

Tên con người này sao lại độc ác đến thế chứ! Nam Ca cảm giác mình bị gãy mất mấy cái xương sườn rồi! TT^TT

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bạn gái của tôi

Tuy Nam Ca không có cảm giác đau đớn, nhưng cô vẫn rất nhạy bén với cơ thể của mình. Tiếng xương cốt vỡ vụn truyền thẳng tới đại não, cô hận không thể cắn chết người đàn ông này.

Hôm nay cô cũng rất may mắn vì không bị lửa thiêu chết, mà là... Thôi, may mà cô chết rồi, xùy xùy.

Sau động đất, toàn nhà vốn rất nguy hiểm, qua một vụ hỏa hoạn như vậy đã không trụ nổi nữa.

Vừa nãy Lệ Sâm cũng không muốn để Nam Ca rơi xuống trước, nhưng bây giờ không phải lúc để nói chuyện. Sau khi ổn định cơ thể, anh nhặt Nam Ca lên rồi chạy ra khỏi khu nhà.

Mấy Zombie kia sợ lửa nên không dám bu lại, đường rộng thênh thang, vô cùng may mắn.

Nam Ca bị anh kẹp dưới nách, nhìn giống hết như món đồ nào đó, hai chân còn lắc lư đung đưa.

Cô quay đầu nhìn cảnh tượng phía sau, ầm ầm, cả tòa nhà sụp đổ trong biển lửa. Dường như có thứ gì đó đang đánh thẳng vào chút kiên trì trong tim cô.

Nam Ca cũng không quan tâm tới chuyện gãy xương sườn nữa, cô chỉ cảm thấy mắt rất xót, dù biết rằng mình sẽ không khóc được.

Cô cúi đầu xuống, Nam Ca càng lúc càng trầm lắng.

Cả một đoạn đường Lê Sâm cũng không dừng lại, anh đưa cô lên xe. Tòa nhà kia sập rồi, có thể sẽ khiến cô có phản ứng khác, nơi này không thể ở lâu được.

Còn người mà Nam Ca muốn tìm, Lê Sâm cũng không biết người đó còn sống hay đã biến thành Zombie rồi.

Anh đặt cô lên ghế phụ rồi ngồi lên xe, nổ máy, sau đó nói với Nam Ca: “Cô đừng lo, có thể họ đã trốn rồi.”

Nam Ca không biết cái gì gọi là lo lắng. Cô chỉ không muốn nói chuyện.

Ừ, vốn là cô nói cũng rất chậm rồi, Nam Ca ghét bỏ giọng nói của mình.

Sờ sờ xương sườn của mình, cô quyết định sẽ tính sổ với anh ta sau.

Vốn dĩ cơ thể này vẫn còn rất tốt, cũng vì anh ta mà cô chịu biết bao nhiêu vết thương!

Xe chạy đến một con đường nhỏ, sau khi thoát khỏi đám Zombie anh mới ngừng xe lại.

Vừa nãy rất nguy hiểm, anh chỉ cần chậm chân một chút thôi là hai người đã bị đồng đồ nát đẽ chết rồi.

Xe tắt máy, anh nghiêng đầu nhìn Nam Ca, hơi do dự một lát rồi hỏi: “Cô ổn chứ? Vừa nãy rơi xuống đất, tôi không có ý.”

Nam Ca chậm chạp quay đầu, cô cảm thấy mình còn bình tĩnh chán, tuy trong lòng đã muốn cầm dao băm anh ra, rồi ăn thịt cho thỏa lòng.

“Không phải... có tình, là... anh... có ý.” Nam Ca kiên trì bộc lộ suy nghĩ của bản thân.

Lê Sâm cũng cảm thấy bản thân không nợ cô là mấy. Dù sao cô cũng là Zombie, không có cảm giác gì, nếu ngã từ trên lầu xuống, cô biết bảo vệ đầu mình thì không phải vẫn ổn à, hẳn là có thể tiếp tục đi lại được?”

Nhưng không hiểu sao nghe những lời bình tĩnh mà Nam Ca nói, anh lại có thể cảm nhận được oán giận trong lòng cô.

Thú vị thật.

Thế nên Lê Sâm không nhịn được, vì thế anh ngồi trong xe bật cười.

Hai tay của Nam Ca còn bị anh cột, cô thầm chửi anh vài câu, quay đầu lại há mồm muốn cắn anh.

Cánh tay Lê Sâm nhanh nhẹn dùng sức, đẩy mặt Nam Ca ra ngoài cửa sổ.

“Giận thật à?”

Giọng điệu của anh cũng rất thành khẩn.

Nhưng mà! Có người nói xin lỗi như vậy à? Anh ta còn đè đầu mình kia! Đồ khốn!

Nam Ca rất muốn chửi người mà! Cái loại lúc nào cũng dùng vũ lực này! Chờ khi nào cô nói năng nhanh nhẹn lại được, nhất định phải chửi hấn ta ba ngày ba đêm cho thỏa hận!

Chửi vì tim mình! Chửi vì xương sườn của mình!

Ánh mắt cô đỏ rực, rõ ràng là vô cùng tức giận.

Lê Sâm cũng không sợ cô, thật ra anh thấy cô lộ vẻ tức giận còn tốt hơn làm bộ dạng im lặng trầm lắng.

Vì thế anh cười càng tươi hơn.

“Nếu cô dám kêu, gọi những Zombie khác tới, thì đừng trách tôi lấy băng keo dán miệng cô lại, lúc đó tới kêu cũng đừng hòng kêu.” Lê Sâm chậm chạp uy hiếp cô.

Ha ha, anh ta nghĩ cô thèm nghe à?

Cuối cùng Nam Ca vẫn ngậm miệng lại, ngăn tiếng gào sắp tràn ra khỏi mồm.

Nhưng mà cô lại không muốn khuất phục một chút nào! Sớm muộn gì cô cũng khiến tên này đẹp mặt!

Đang chuẩn bị vùng dậy, dùng một đồng tử thô tục để mắng anh thì Lê Sâm bỗng dung thả tay ra, anh mở cửa xe, nghiêng về phía cô rồi lấy áo trùm kín đầu Nam Ca, chỉ để lộ ra đỉnh đầu bần thiêu.

Nam ca không hiểu vì sao anh lại làm vậy.

Lẽ nào tên con người này lên con động kinh rồi?

“Đừng phát ra tiếng, nếu không tôi dán miệng cô lại.” Lê Sâm nghiêm túc nói, rõ ràng là có chuyện sắp xảy ra.

Nam ca lại bị một con người hù dọa đó! Đúng là điên máu đầu mả.

Nhưng sau đó, cô biết vì sao Lê Sâm lại làm như vậy. Vì cô nghe thấy tiếng trực thăng đang đáp xuống!

Tuy Zombie đã bắt đầu tiến hóa, nhưng cks một số vẫn không thể cử động linh hoạt, IQ cũng rất thấp. Nam Ca nghĩ thầm, Zombie thông minh như cô hiện tại chắc cũng không có nhiều, nói vậy kẻ đang điều khiển trực thăng chính là con người!

Nếu lúc này Lê Sâm cấm cô nói chuyện, cô còn phản kháng lại một chút, bây giờ thì đúng là không dám hé răng một tiếng nào.

Đám con người này rất hiển thái đó! Một mình Lê Sâm cô đã không đỡ nổi, huống chi lại kéo thêm một bầy khác tới nữa?

Bọn họ nhất định sẽ giết cô, giống như lúc trước Lê Sâm tàn nhẫn nổ súng với cô vậy!

Vì thế, Nam Ca giấu đầu mình vào cái áo, cô nhìn cảnh bên ngoài qua khe hở.

Trên trực thăng có mấy người đàn ông đi xuống, bọn họ mặc quần áo quân đội.

Trang bị của họ đầy đủ, bên hông còn dắt theo khẩu súng.

Lê Sâm đã đóng chặt cửa lại, đứng im lặng trước cửa xe, ngăn tầm nhìn của Nam Ca.

Khi này là cô bị Lê Sâm đè đầu vào cửa kính, còn tình hình hiện tại chính là hận không thể dán luôn tai mình lên cửa xe.

Mấy quân nhân kia không ngờ sẽ gặp được người sống ở đây, hơn nữa nhìn chiếc xe mà hai người đang đi, là loại rất tốt, bây giờ trong doanh trại, trừ những cán bộ cấp cao thì không ai có thể dùng loại xe như thế này.

Người đàn ông này mặc một bộ quân phục, khí chất hơn người, khiến bọn họ phải đề phòng.

Đám quân nhân lặng lẽ đưa tay chạm vào cây súng bên hông.

Một gười hình như là đội trưởng bước tới, làm lễ với Lê Sâm: “Xin chào, chúng tôi là đội cứu hộ ở căn cứ gần đây, xin hỏi ở đây chỉ có nhóm người của anh thôi à?”

Là một quân nhân, bất kể là thời điểm nào, họ phải giữ sức của mình trong trạng thái tốt nhất, đồng nghĩa với trách nhiệm gắn trên người họ rất lớn.

Hiện tại là mặt thế, có thể con người còn chưa thay đổi gì nhiều, họ cùng sát cánh trốn thoát với nhau, còn có thể chăm sóc người già và trẻ nhỏ, nhưng một tháng, một năm sau thì sao?

Zombie trong thành phố nhiều như vậy, triển khai cứu người cũng chỉ có quân đội.

“Tôi không rõ lắm, tôi không ở phía Bắc.” Lê Sâm không nói với đối phương mình là quân nhân đã xuất ngũ, lại càng không muốn nói rõ sự việc cho họ biết: “Tôi muốn đưa bạn gái rời khỏi thành phố.”

Nếu rời khỏi thành phố, vậy có thể hiểu rằng những nơi khác đã bị Zombie chiếm cứ, cũng chỉ còn phía Bắc là được dọn dẹp chừa đường cho người sống.

Tuy đội trưởng không tin mấy, nhưng nhìn nét mặt bình thản của Lê Sâm cũng không tiện hỏi lại, chỉ nói: “Nếu rời khỏi thành phố, chúng tôi muốn kiểm tra sau xe của anh, anh nói bạn gái xuống xe đi.”

Nam Ca nghe đến đó, bị dọa muốn tiểu ra quần luôn!

Họ muốn mở cửa xe đó! Vậy nhất định sẽ thấy mình rồi! Nếu biết mình là Zombie, nhất định bọn họ sẽ không tha cho mình!

Cô không dám trông cậy vào Lê Sâm, dù sao anh cũng từng không chút nương tay cho cô ngửi mùi súng!

Nhưng mà ít ra anh còn giữ mạng cho cô... Nếu là đám người này, sợ rằng người mình thành tổ ong mất.

Mất Lê Sâm chột lạnh. Trong xe có gì, đương nhiên là anh rõ nhất. Nếu bị phát hiện, đừng nói là ra khỏi thành phố, sợ rằng sẽ bị đám người này xử tử tại chỗ.

Hiện tại quân đội là lớn nhất, nghe lời của bọn họ nói, hẳn là đã lập được một trụ sở. Chỉ một mình anh sợ rằng không thể chống lại bọn họ.

Mấy quân nhân nhìn Lê Sâm đứng im đó, bọn họ cảnh giác, đưa tay cầm súng. Chỉ cần Lê Sâm có hành động khả nghi nào, họ sẽ bắn chết tại chỗ.

Lê Sâm vẫn còn đang nghĩ cách. Anh không thể chết ở đây được.

Chậm chạp đặt tay lên cửa xe, anh vờ như vô tình hỏi thăm: “Vừa nãy đi trên đường, chúng tôi không thấy ai cả, các anh xác định ở đây có người sống à?”

Nếu như họ thực sự đang trốn ở nơi nào đó, nói không chừng người Nam Ca lo lắng... cũng sẽ ở đó.

Mấy quân nhân kia đương nhiên không muốn nói nhiều với Lê Sâm, chỉ lạnh lùng giục: “Hôm qua chúng tôi nhìn thấy tín hiệu. Anh nhanh lên, chúng tôi còn phải đi cứu người.”

Tuy Nam Ca không hiểu ý Lê Sâm, nhưng cô biết anh không phải người dễ đối phó. Cô đoán là cửa xe vừa mở ra, anh sẽ ra tay ngay lập tức!

Dù sao cô cũng biết khả năng của anh, giết mấy người đàn ông này hẳn không phải việc gì khó.

Vì thế Nam Ca ngậm chặt mồm lại, cố gắng không cử động gì.

Rốt cuộc cửa xe cũng được mở ra dưới ánh nhìn soi mói của đám người kia. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, Lê Sâm lại ôm chặt lấy Nam Ca rồi ngã xuống.

Vì động tác của Nam Ca quá chậm, thế nên sức của cả cơ thể đè lên cửa xe không thu lại kịp. Mà điều khiến cô thấy kinh hơn là, lúc mình ngã xuống, áo khoát che đầu cũng làm lộ ra một bên gò má của cô!

Chính cô cũng biết mình kinh dị bao nhiêu, mặt mày xanh tím, nhất định sẽ bị người ta phát hiện ra!

Nam Ca sợ muốn chết, liên tục tự hỏi, phải làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây! Cô sợ chết lắm!

Mấy người đàn ông vừa thấy Nam Ca ngã xuống thì rút súng ra, nhưng phản ứng của Lê Sâm nhanh hơn họ nhiều, giọng anh khàn khàn, đau thương hỏi: “Bé cưng, em làm sao vậy! Em không khỏe à? Em chờ nhé, anh sẽ đưa em ra khỏi thành phố nhanh thôi!”

Nam Ca thật sự rất muốn hỏi anh một câu, ai là bé cưng của anh chứ hả, đồ không biết xấu hổ.

Tiếc là cô đang rất kinh sợ, không dám nói lời nào, chỉ có thể rúc vào lòng anh làm đà điếu.

Mùi xác chết trên người cô rất nặng, sợ rằng đám đàn ông kia cũng ngửi thấy được, hơn nữa lúc này mặt cô lộ ra ngoài, vị đội trưởng kia cũng thả lỏng cảnh giác.

Xem ra bạn gái của người đàn ông này bị bệnh rất nặng.

Lê Sâm ôm chặt lấy Nam Ca, ánh mắt đau thương muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cô đi theo tôi

Lê Sâm diễn sâu như vậy, làm Nam Ca hận không thể vỗ tay khen giỏi.

Đại ca à, diễn xuất của anh có thể đoạt được giải Oscar rồi đó. Anh cứ diễn tiếp đi.

Có thể là vì Nam Ca vẫn nằm im một cục, còn Lê Sâm vẫn giữ chặt vai cô, những người kia một lúc lâu sau mới kịp phản ứng lại.

Lê Sâm giọng nghẹn ngào giải thích: “Bạn gái của tôi bị thương rất nặng, nhưng hiện tại trong thành phố không thể tìm được bác sĩ, tôi chỉ có thể đưa cô ấy ra khỏi thành phố... Cô ấy sắp không chống đỡ nổi rồi...”

Thân phận không rõ ràng, mấy người lính kia cũng không dám đưa theo, nhưng họ vẫn thân thiết hỏi: “Tình trạng của cô ấy xấu như vậy, nếu không hai người cùng về quân doanh của chúng tôi đi? Ở đó có quân y.”

“Không cần.” Lê Sâm vẫn lắc đầu từ chối: “Chúng tôi đã có hẹn với bác sĩ, bây giờ là thời kỳ loạn lạc, vậy nên vẫn chưa gặp được, có thể sau này cũng

không thể gặp lại nữa.”

Nghe lời này, hình như còn có yêu hận gì đó chưa giải quyết, những người kia còn có nhiệm vụ, đương nhiên là không chú trọng tìm hiểu lời nói của Lê Sâm có sơ hở gì.

Dù sao phía sau xe chắc cũng chỉ là thùng đựng vật dụng cá nhân.

Họ là quân nhân chứ không phải kẻ cướp, thời mạt thế, có nhiều người vẫn có năng lực tồn tại, nếu người ta đã không có gì khả nghi thì họ cũng nên thả người.

“Được rồi, hai người đi đi, chúc bạn gái anh nhanh khỏi bệnh.”

Lê Sâm nói cảm ơn họ, cẩn thận gói ghém Nam Ca lại, sau đó anh mới nổ máy rời đi.

Mấy quân nhân phía sau nhìn chiếc xe chạy khuất, thở dài nói: “Nhìn tình trạng bạn gái anh ta như vậy, nhất định không thể sống được, không ngờ anh ta còn kiên trì như vậy.”

Mấy người khác đồng ý: “Đúng vậy, tình huống bây giờ chính bản thân mình chắc gì đã lo nổi, lại còn đem theo người khác. Người có tình có nghĩa như vậy đúng là không nhiều.”

Những người này tìm đến nơi có tín hiệu kêu cứu, quả nhiên trong hầm trú ẩn tìm được một số người còn sống trốn trong đó.

Nam Ca không biết rõ lắm, chỉ đi loanh quanh xem xét, vì thế họ đã bỏ lỡ cơ hội.

Nhưng Nam Ca lại không nhớ rõ lắm, cô phân rõ giới hạn của mình và con người, cứ coi như cô còn nhớ rõ mọi chuyện, nhưng với hình dáng này của mình, cũng xem như không quen biết với ba.

Lê Sâm thoát khỏi mấy người kia, đương nhiên sẽ không dừng xe trong thành phố. Anh lái xe đến khu vực biên giới phía Bắc.

Trời còn chưa tối lắm, anh cũng không ra khỏi thành phố gấp, chỉ để xe dừng lại ở một nơi hẻo lánh.

Nếu có Zombie đột kích, với địa hình này vẫn có thể thoát khỏi được.

Sau khi kiểm tra xung quanh một lần, xác định không có gì xảy ra, anh mới xuống xe.

Lấy trong cốp xe ra bánh mì và một chai nước, anh chuẩn bị ăn. Trong thời gian này, anh chưa từng ăn cơm đúng giờ.

Nam Ca lại còn nhìn anh chằm chằm, phải biết rằng với ánh mắt đung đưa sắp rớt của cô, lúc trông người ta trông cực kỳ kinh dị, một bên mắt toàn là trắng trắng, cũng may là Lê Sâm đã quen với chuyện sống chết, cũng không cảm thấy đáng sợ mấy.

Ủm được rồi, không phải lúc này anh còn ôm chặt lấy cô, gọi cô là “bé cưng” à.

Tên đàn ông xấu xa, ngay cả tên cô cũng không biết, nói cũng quá mức hùng hồn.

“Mờ... trời...” Tay cô còn bị Lê Sâm cột, sợi dây siết lại làm lộ cả thịt bên trong.

Lê Sâm ngồi trên một tảng đá bên cạnh cái xe, cách Nam Ca một khoảng.

Sắc trời dần tối, rặng mây bị nhuộm đỏ tạo thành một cảnh tượng vô cùng đẹp. Cho dù mặt đất trở nên thế nào, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nó.

Lê Sâm ăn rất tạo nhả, nhưng cũng rất nhanh, hai ổ bánh mì đã bị anh cắn vài cái đã ăn sạch. Nước chỉ uống một lần đã hết, anh vặn chai lại rồi để bên cạnh.

Anh khoanh tay lại, không hề có ý định muốn cời trời cho Nam Ca.

“Muốn cời trời à?” Lê Sâm lạnh nhạt hỏi.

“Hỏi... thừa...” Nam Ca nghĩ bây giờ mình đã về phía Bắc rồi, cô cảm giác mình phải trở lại nơi đó.

Cố gắng một lúc, cô mới bổ sung: “Chuyện... xương sườn, còn... chưa... tính sổ.”

“À.” Lê Sâm không biết xấu hổ gật đầu: “Cô nói việc tôi cứu cô thoát khỏi biển lửa à, đừng khách sáo, chỉ là tiện tay mà thôi.”

Làm sao bây giờ, Nam Ca muốn nổ tung rồi, nhưng cô nói không lại tên này.

Cô trừng trừng hắn, lại tiếp tục trừng trừng.

Lê Sâm nhìn hai mắt đang dần chuyển thành lòng trắng của cô, không nhịn được cười.

Zombie này, không hiểu sao lại cảm thấy có vẻ đáng yêu, làm sao đây?”

“Rời khỏi thành phố với tôi đi.” Giống như quyết tâm cầu hôn gì đấy, Lệ Sâm nhìn Nam Ca.

Nam Ca nghĩ thầm, anh diễn thành nghiện à, tôi cũng không phải bạn gái anh, ra khỏi thành phố với anh làm gì.

Tuy cô không nói gì, nhưng cô nghiêng nghiêng đầu, trên mặt rõ ràng viết hai chữ “từ chối”.

Lệ Sâm cũng không nhượng bộ, hỏi: “Cô ở lại thành phố này thì làm được gì? Người cô muốn tìm cũng không tìm thấy, không đúng à? Nếu rời khỏi thành phố này, nếu may mắn thì có thể tìm được người đó. Nguyên liệu của thành phố này có hạn, sẽ sớm cạn kiệt nhanh thôi, rời khỏi đây là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Nam Ca tiếp tục không để ý tới anh.

Tài nguyên cạn kiệt thì liên quan gì tới cô, cô không cần ngủ, cũng chẳng cần ăn.

Tâm trạng không tốt, còn có thể phục kích con người, uống chút máu và làm gì đó, cuộc sống thế này quá tốt rồi còn gì.

Lệ Sâm từ tốn dựa hai tay lên đá, nhìn trời: “Tôi hôm đó cô bị Zombie đuổi giết phải không? Có biết lý do không?”

Nam Ca tiếp tục im lặng, hừ, tên con người môi cá nhám như anh làm sao biết được chiến tranh của chúng tôi.

“Có phải là vì lãnh địa không?”

Sau khi Lệ Sâm nói xong, Nam Ca cũng quên tròn mắt luôn.

Trúng đạn, thông minh dữ dội.

Những câu mà Lệ Sâm nói đều đánh thẳng vào tâm trạng của cô: “Cô nhìn cô xem, hành động chậm chạp, IQ lại thấp, sức chiến đấu càng tụt về âm vô cùng, cô xác định cô có thể sống sót ở thành phố này à?”

Anh có cảm giác hôm nay mình rất kỳ lạ. Trên đường đi gặp rất nhiều người, anh có thể cho họ súng, đồ ăn, nhưng lại không đưa theo người nào đi cùng, thế mà bây giờ lại nói lời vô nghĩa với Zombie.

Chẳng lẽ đến thời mạt thế này, cho nên anh cảm thấy cô đơn à?”

Nghĩ đến đây, Lệ Sâm bật cười, sao có thể chứ. Anh vẫn luôn hành động một mình.

Nghĩ đến bóng lưng cô độc lạng lẽ của cô giữa đồng hoang tàn lúc sáng, Lệ Sâm cảm thấy đã hiểu ra được phần nào.

Anh không muốn bỏ rơi nữ Zombie này.

Dù sao theo anh nói, Nam Ca đã không còn gì để quan tâm, lúc này cô đang chán nản ngồi trên ghế, đang suy nghĩ không biết làm sao để trở lại phía Bắc.

Ây da, cô đói bụng quá, mà mùi thơm phưng phức của người đàn ông kia cứ tỏa sang đây, hận không thể cắn một miếng thật ngon lành.

Có lẽ thấy cô không phản ứng gì, Lệ Sâm lạnh lùng đứng dậy: “Hơn nữa cô cũng chết rồi, đưa cô theo tôi cũng không cần chăm sóc gì mấy, chỉ cần bảo vệ cái đầu của cô thật tốt là được, còn cơ thể cô có biến dạng như thế nào cũng không sao, vẫn còn suy nghĩ được...”

Anh nếu lần lượt từng ưu điểm của Nam Ca khiến cô tức muốn chết.

Cô chỉ biết, tên đàn ông này muốn đưa mình đi, chắc chắn anh ta không tốt lành gì, anh ta chỉ nhìn trúng khả năng “đệm thịt Zombie” của cô thôi!

Nói tóm lại, mỗi lần anh ta muốn nhảy lầu đều sẽ có cô nằm dưới đỡ cho!

Tên chết tiệt này, sao lúc trước bị Zombie bao vây, anh ta không bị cắn chết luôn cho rồi!

Có lẽ Nam Ca không phát hiện, lúc cô tức giận, trong họng lại vô thức kêu thành tiếng. Trước đây Lệ Sâm từng nuôi một con chó chăn cừu Đức, lúc muốn cắn người, nó cũng phát ra tiếng giống hệt cô.

Ừm, nhưng mà nó gầm gừ muốn cắn người ta, chứ không giống như Nam Ca muốn giết mình.

“Trời tối rồi, chúng ta phải đi qua nơi cảnh giới, đến Bắc Hải.”

Anh cần phải đi tìm Lệ Ngạn.

Nói ra anh và nữ Zombie này cũng rất có duyên, họ đều đi tìm người, mới gặp phải một số tình huống như thế này.

Cuối cùng Nam Ca nhin không được nữa, mở mắt thật to, xém chút lại làm rơi tròng mắt xuống: “A... A... Tôi... không... muốn... đi.”

“Vây cũng không phải do cô quyết định.” Lệ Sâm đi đến, kiểm tra dây thừng trên tay cô rồi khiêng cô lên, đặt vào ghế sau. Đồng thời anh cột chặt lại sợi dây, để cô không thể cựa cựa được.

Lát nữa lao ra khỏi khu cảnh giới, không chừng sẽ có chuyện xảy ra, cái đầu nhỏ yếu ớt của cô đến giờ chưa bị nát cũng đúng là may mắn.

Nam Ca cắn răng, cô nói không đi, không đi mà, tên đàn ông này không hiểu tiếng người à!

Chờ cô trở nên mạnh hơn xem, nhất định sẽ giết chết anh ta cho hả giận!

Mặt trời đã buông dần, bầu trời đỏ rực đã trở nên mờ mịt. Trước đây, ở thành phố này, một năm sẽ có vài ngày có bầu trời như vậy, vừa nhìn đã khiến người ta phấn chấn tinh thần.

Nhưng sau động đất, thành phố như bị phủ một lớp bụi mờ, bất kể là ban ngày hay ban đêm, bầu trời đêm âm u như vậy.

Lệ Sâm ngồi vào ghế lái, Nam Ca ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn vào sau đầu của anh, rất muốn cầm cục đá đập cho xịt máu ra.

Sau khi Lệ Sâm nổ máy, anh quay đầu nói với Nam Ca: “Sau này chúng ta sẽ là bạn đồng hành, cô không biết tên tôi đúng không? Tôi là Lệ Sâm, nhớ nhé.”

Nam Ca nhắm mắt lại, không thèm nói với anh.

Ai muốn nhớ tên anh chứ, tên tôi mà tôi còn chưa nhớ được đây này.

Lệ Sâm quay e lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhưng môi vẫn giữ nụ cười khê: “Còn tên của cô...”

Nam Ca nghĩ thầm, có van xin quỳ lạy tôi thì tôi cũng không nói cho anh biết.

“Tôi gọi cô là Tiểu câm điếc được rồi.” Tâm trạng của Lệ Sâm có vẻ rất tốt, giọng nói có chút đùa cợt.

Nam Ca xém chút ngã lăn quay ra ghế.

Anh mới là câm điếc! Cả nhà anh đều là câm điếc!

Hu hu hu, cô đã chết rồi, sao vẫn có cái cảm giác “bị chọc tức muốn chết” vậy chứ!

Nam Ca chỉ lo cho cảm giác khó chịu của mình, nhân đó nguyên rủa luôn tên đàn ông chết tiệt này, thế nên cô không nghe thấy tiếng anh kiểm tra đạn, đồng thời tiếng lên đạn.

Bên ngoài khu cảnh giới có một đội xe xếp hàng dài, người cũng xếp dày hơn, tất cả đều là người di cư, còn có gia đình đi với nhau. Biểu hiện của họ rất lạnh nhạt, trong tình trạng như bây giờ, tất nhiên sẽ không ai tin ai được.

Xe của anh không dừng ở đây mà rẽ vào đường khác.

Trước kia rời khỏi thành phố làm nhiệm vụ, anh có đi qua một đường tắt để nấp ở đó, chỗ này chỉ đủ để một chiếc xe đi qua, mong là có thể thuận lợi đi vòng qua đó, anh không muốn có va chạm với người trong quân đội.

Lúc này Nam Ca còn chưa dùng nguyên rủa: Mong cho xe nổ bánh, mong cho anh ta bị Zombie ăn sạch sẽ, mong cho anh ta bị súng bắn bể đầu, bị người ta dùng đá đập cho chết tươi...

Cô đang suy nghĩ như vậy, bỗng nhiên có đạn bay thẳng vào, khiến thân xe chấn động! Chuyện gì thế, họ bị phát hiện à?

Lệ Sâm chỉ có thể nói, số của anh đúng là không may mắn. Có một đội người đang đi từ ngoài thành phố vào đây, mà đường đi của họ, chính là con đường này.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Không thể thả

Vài phút trước.

Trần Bạch Kiều mặc quân trang ngồi ghế sau, vẻ mặt nghiêm trọng suy nghĩ về tình hình hiện tại.

Vài năm gần đây, thành phố này không làm tốt chính sách bảo vệ môi trường, dù có ban hành thêm nhiều chính sách mới cũng không thể trị tận gốc những tai họa ngầm trước đó. Vì thế, thành phố bây giờ vô cùng thiếu thốn tài nguyên.

Thời mạt thế đã đến, người sống thì thiếu thốn nước sạch, ai nấy cũng đều cảm thấy vương bận.

Anh ta đi thị sát cả thành phố mấy ngày nay nhưng không có kết quả khả quan.

Tài nguyên nước thiếu thốn trầm trọng, vì khi động đất xảy ra, không ít mạch nước ngầm bị ô nhiễm.

Nếu còn tiếp tục như vậy, không biết họ còn có thể cầm cự được bao lâu.

Đi theo lối bí mật về căn cứ, anh ta còn muốn thương lượng với những người khác về chuyện này.

Lúc đang tập trung suy nghĩ, phụ lái thượng sĩ phụ trách báo cáo nói: “Chỉ huy, phía trước có một chiếc xe khả nghi, hình như đang tiến về phía xe của chúng ta.”

Trần Bạch Kiều thu hồi tâm trạng, lấy kính viễn vọng ra nhìn. Anh ta xác định trong quân đội không có ai lái loại xe này để thi hành nhiệm vụ. Vì lý do an toàn, anh nói với sĩ quan phụ tá, ra lệnh để chiếc xe kia dừng lại.

Lệ Sâm nghĩ số của anh đúng là xui xẻo, không phải chỉ ra khỏi thành phố thôi à, thế mà lại gặp một đám người.

Cả căn cứ không quá mười người biết về lối đi này, hôm nay cứ nghĩ sẽ dễ dàng đi qua, xem tình hình hiện tại hẳn là sẽ vô cùng khó khăn.

Lệ Sâm cảm bộ đàm lên, dò tìm kênh của bên kia, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng: “Phía trước là ai? Mau dừng xe lại, thực hiện kiểm tra.”

Dừng xe? Đương nhiên anh sẽ không chấp nhận.

Chỉ còn một đường là xông thẳng tới mà thôi.

Vì thế, Lệ Sâm không thèm nghe bên kia nói, ngược lại, anh tăng ga lên.

Trần Bạch Kiều vẫn chú ý đến hành động của bên kia, không ngờ đối phương lại rất cố chấp, xem ra là muốn xông thẳng tới.

Ánh mắt anh ta dần chuyển lạnh, không thể tốn thời gian với chó đực. Cả xe im lặng một hồi, mọi người đều đang chờ anh ta ra lệnh.

Bây giờ anh ta cũng không muốn nể tình, ai biết bên kia là loại người nào? Trong tình huống thế này lại muốn chống đối, như vậy cũng đủ nhận án tử.

Vì thế, Trần Bạch Kiều lạnh nhạt nói: “Làm xe của họ dừng lại đi.”

Nam Ca cảm giác được đạn đang nã về phía xe của mình.

Cô co người ngồi phía sau, không dám cựa cựa.

Phía trước có chuyện gì, cô cũng không biết. Cô chỉ cảm thấy oán hận trong lòng, nếu không phải người đang ông này cố đưa mình theo cùng, thì giờ này cô đang tiêu điều tự tại chứ không phải cùng hưởng tội thế này với anh ta!

Lệ Sâm đoán được đối phương sẽ tiếp tục nổ súng. Vì thế anh không lơ là, sau khi xoay kính xe lại, anh nhìn thấy đối phương đang nhắm vào xe mình.

Anh không muốn giết người, cho nên mới nhắm súng ở bánh xe.

Kỹ thuật bắn của bên kia rất tốt, nhưng vẫn không tốt bằng Lệ Sâm. Anh vừa lái xe, lại vừa có thể đối phó với đợt tấn công của họ. Nếu Nam Ca nhìn thấy nét mặt của anh, cô sẽ biết anh không hề có chút nôn nóng nào.

Trần Bạch Kiều ngồi trong xe, cảm giác được thân xe bị chấn động mạnh, sau đó là nghe thấy tiếng nổ bánh xe.

Anh ta cảnh giác, tự biết là đã đụng phải dân chuyên nghiệp.

Kỹ thuật bắn súng của người kia rất tốt, hơn nữa trang bị lại rất đầy đủ. Nếu một người như vậy rời khỏi thành phố, sợ rằng sẽ không bắt được anh ta.

Vì thế, nét mặt Trần Bạch Kiều hiện lên vẻ ngoan độc: “Tiếp tục tấn công.”

Bên kia chỉ có một chiếc xe, còn mình thì có rất nhiều người, chẳng lẽ không chặn nổi anh ta?

Hướng hồ đường hầm này nhỏ như vậy, bên kia muốn xông qua, trừ phi có ba đầu sáu tay, nếu không đừng hòng chạy thoát!

Tiếng thét của Nam Ca đều bị chặn trong họng, cô rất sợ.

Bên kia là ai thế, Lê Sâm đang làm gì vậy! Không phải là nói ra khỏi thành phố à, sao lại khai chiến với người ta chứ! Xe này có chắc chắn không vậy, đạn bắn có thùng không?

Lúc bị trói, Nam Ca còn cố gắng giãy dụa, giờ thì cô hận không thể co lại thành một đốm nhỏ, cố gắng không làm phiền Lê Sâm.

Dù sao anh ta cũng đang đánh nhau, nếu thất bại, cô cũng cúi đầu 90 độ tạm biệt cuộc đời luôn!

Lê Sâm à, anh phải cô lên nha!

Lê Sâm đang tập trung đối phó với kẻ địch, không chú ý đến điểm kỳ lạ của Nam Ca. Xe của họ đã xáp lại với nhau, xem ra chỉ có thể ra tay dứt khoát, đám người này không thể đắc tội được.

Lê Sâm không tỏ ra sợ hãi, tay cầm súng của anh cũng không nơi lỏng.

Nam Ca cảm thấy kỳ lạ, sao anh không nổ súng, là muốn chịu thua à?

Cố gắng ngửa cổ ra nhìn, cô thấy Lê Sâm quay lại nhìn mình: “Chốc nữa xe có thể bị va chạm mạnh, cô chịu đựng một chút.”

Nam Ca còn chưa kịp tiêu hóa lời của anh thì thấy ghế ngồi của mình đã nghiêng sang một bên, đầu của cô đập mạnh vào cửa xe!

Cha mẹ ơi, rốt cuộc Lê Sâm muốn làm gì vậy!

Việc Lê Sâm làm rất đơn giản, nếu đường đã bị đối phương chặn lại, thì anh cũng sẵn sàng đâm thẳng về trước.

Anh của tay lái, chiếc xe vốn đang chạy trên đường chột nghiêng, một bánh đã bám lên tường của đường hầm. Vì toàn bộ xe đều nghiêng hẳn sang một bên, nên chỉ cần tăng ga là có thể bay thẳng qua!

Tốc độ xe càng lúc càng nhanh hơn!

Nam Ca cảm thấy cơ thể sắp không phải là của mình nữa rồi, bây giờ đầu cô gần như chúi xuống đất!

Trần Bạch Kiều thật không ngờ tới kỹ thuật lái xe của đối phương lại tốt như vậy. Cách di chuyển thật sự quá đẹp mắt, y hệt như một tay đua chuyên nghiệp!

Đường hầm hẹp như vậy, lẽ nào anh ta muốn xông tới?

Gương mặt Trần Bạch Kiều lạnh lại: “Tăng tốc cho tôi, tông thẳng vào, nhất định phải chặn đường anh ta lại!”

Những người kia không dám chậm chạp, không thể để họ thoát được. Vốn chính là ai mạnh thì thắng, nhưng họ đều là lính thường, chuyện sống chết đương nhiên không thể so với bộ đội đặc chủng đã xuất ngũ được.

Lê Sâm đã thấy qua sinh tử, cũng đã đối mặt với lựa chọn sống chết rất nhiều lần.

Ngay lúc giao chiến với đối phương, anh cũng đã có quyết định của mình. Nếu không sẽ không nói cho Nam Ca biết trước.

Ruột gan phèo phổi của Nam Ca giống như đã lộn xộn lung tung hết cả lên, tuy cô không đau đớn nhưng cô rất khó chịu đó!

Tên điên Lê Sâm này!

Chiếc xe gào thét vọt ra ngoài đường hầm, Trần Bạch Kiều biết lái xe không thể theo kịp, anh ta lạnh lùng đứng dậy, quân trang khí phách vô cùng. Anh đẩy người ngồi trên ghế lái ra, tự mình điều khiển tông vào xe của Lê Sâm!

Nếu thật sự bị anh ta tông vào, xe của Lê Sâm nhất định sẽ bị lật, lúc đó đám người kia không đem anh ra xử bắn mới lạ!

Tiếng hét nghẹn một cục từ nãy đến giờ của Nam Ca cuối cùng cũng thoát ra được: “Aa! ---”

Cô liên tục hỏi thăm, Lê Sâm, cuối cùng là có chuyện gì, anh có nghe thấy tiếng đạn bắn vào xe không hả, chúng ta cứ chết tươi ở chỗ này luôn vậy à?

Nam Ca hoảng loạn, nhưng Lê Sâm lại cười cười, giống như nghe thấy tiếng gào thét trong lòng cô, anh bình tĩnh nói: “Yên tâm, chúng ta có thể thoát được.”

Vì thế, ngay khi xe đối phương sắp tông vào mình, Lê Sâm đã đạp mạnh chân ga, tăng tốc độ lên cao nhất có thể!

Trần Bạch Kiều không nghĩ tay lái của Lê Sâm lại mượt như vậy, giống như anh ta sẽ lái xuyên cả không gian thời gian đến thế giới nguyên thủy vậy!

Anh ta tăng tốc, thời gian không kịp rồi! Vì thế anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn xe Lê Sâm gào thét nghiêng qua xe mình. Mà hướng xe của anh ta không thể điều khiển được, chỉ có thể tông vào đường hầm!

“Àm”! Đường hầm vốn đã không chống đỡ được sau con động đất này lại muốn đổ sập xuống!

Nam Ca muốn điên lên rồi.

A a a a a, có phải đã tông vào đường hầm rồi không! Sao Lê Sâm anh điên cuồng dữ vậy, anh không thể lái chắc tay một chút à!

Cô hò hét trong lòng, cũng không phát hiện ra xe của họ đã bay qua đường hầm.

Hơn nữa xe vốn đang nghiêng về một bên, sau khi rời khỏi mặt tường thì lại tiếp tục chạy trên mặt đất.

Tìm Nam Ca như muốn chui ra khỏi hòng sau đó lại trở về vị trí cũ, gương mặt cô đầy vẻ sợ hãi.

Nhưng không đợi bình tĩnh lại, cô đã nghe thấy tiếng nổ bánh xe!

Lê Sâm ngồi ở ghế lại chửi thề.

Vì lốp xe đã bị bắn trúng, tính ổn định của thân xe đang mất dần.

Lại thêm đường hầm đang đổ sập xuống, anh nhìn thẳng về phía trước, một đường chạy ra ngoài.

Lúc Trần Bạch Kiều lái xe lên đường hầm, đã bị ngăn cản, đương nhiên anh ta cũng muốn đuổi theo.

Coi như không đuổi theo Lê Sâm được, nhưng cũng không thể ở lâu trong đường hầm này.

Nam Ca phát hiện xe đang lắc điên cuồng, cô nhìn ra ngoài cửa, phát hiện có đá rơi từ trên đường hầm xuống!

Lẽ nào vừa thoát được cảnh đuổi bắt thì giờ lại sắp bị chôn sống à?

“Lê... Sâm...” Cô kêu chậm rãi tên của anh.

Cô còn chưa muốn chết đâu! Thân là Zombie, vất vả lắm mới có được ý thức riêng, cô còn muốn sống mà!

Lê Sâm cũng nghe thấy tiếng của cô, nhưng bây giờ anh không thể trả lời.

Vì đá rơi xuống càng lúc càng nhiều, những người kia cũng không đuổi theo nữa mà nhanh chóng rút lui.

Trong mắt anh bây giờ chỉ nhìn về ánh sáng ngoài đường hầm. Trong lúc chạy, anh đảo nhanh tay lái để né đá vụn rơi xuống xe.

Tránh được tảng đá lớn, nhưng không né được mấy cục nhỏ. Nhưng mà dù mũi xe có bị đá đập nát, anh cũng không thèm quan tâm.

Đường ra chỉ còn mười mét... năm mét... cuối cùng chỉ còn lại một mét, xe của anh bay thẳng ra ngoài!

Những người ở trong hầm không may mắn như vậy. Àm ầm! Trong phút chốc, họ đã bị đất đá lấp kín đường đi.

Dù chỗ này sập xuống cũng không có gì nghiêm trọng, xe của họ là xe quân dụng, người ngồi trong sẽ không có chuyện gì.

Lê Sâm không muốn dừng lại ở đây, nếu đã lao ra ngoài được thì dù bánh xe có bị bể cũng phải tiếp tục lái đi.

Anh liếc nhìn đường hầm qua kính chiếu hậu, sau đó thu hồi tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Mệnh lệnh của Lê Sâm

Lúc bị đất đá vùi lấp, xe cũng đã tắt máy không chạy được nữa.

Trần Bạch Kiều không kịp nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ có thể bảo vệ đầu của mình, cản lại đất đá đang rơi xuống.

Đợi cho xung quanh yên lặng lại, anh ta nhìn cửa đường hầm đen kịt bị vùi kín.

Trần Bạch Kiêu đập mạnh lên tay lái, trong mắt chứa đầy vẻ không cam tâm.

Bộ đàm vang lên một giọng nói, Diệp Liệt hỏi: “Chi huy, có chuyện gì vậy?”

Trần Bạch Kiêu lấy lại bình tĩnh: “Vừa nãy có người thoát khỏi truy đuổi của chúng tôi.”

Bên kia lại cười: “Ồ? Ai lại có bản lĩnh vậy, có thể thoát khỏi tay anh?”

“Cái này không quan trọng, đường hầm bị sập, chúng tôi bị kẹt bên trong rồi.”

Nghe Trần Bạch Kiêu nói vậy, Diệp Liệt cũng nghiêm túc hơn: “Thật sự lợi hại như vậy sao?”

Phải biết rằng, Trần Bạch Kiêu là bất khả chiến bại trong quân.

Hôm nay đem theo nhiều người như vậy lại không thể chặn nổi một chiếc xe, còn thua rất thảm bại, thảo nào giọng nói của anh ta lạnh như muốn giết người.

Không thấy Trần Bạch Kiêu trả lời, Diệp Liệt chỉ có thể khuyên: “Bảo vị trí của anh đi, tôi phái người lái trực thăng tìm mọi người.”

“Ừ, nhân tiện cho người đi dọn dẹp đường hầm luôn, con đường này rất quan trọng.”

Trần Bạch Kiêu nói xong thì tắt bộ đàm.

Anh ta nhắm hai mắt lại, nhớ tới hành động dứt khoát của đối phương, trong đầu đột nhiên nhớ đến một người.

Là anh ta à?

...

Lệ Sâm lái chiếc xe đã bị nổ bánh chạy hơn mười km, sau khi xác định không có ai đuổi theo mới ngừng xe lại.

Ruột gan phèo phổi của Nam Ca đã bị đảo lộn lung tung, giờ cả sức tròng mắt cũng chẳng còn.

Sau khi Lệ Sâm xuống xe, anh ra cửa sau khiêng Nam Ca xuống, sau đó cởi trói rồi đặt cô ngồi lên đất.

Nhìn Nam Ca héo rũ vật vờ, Lệ Sâm sờ sờ sống mũi: “Kính xe phía sau đã bị đạn bắn trúng, nếu lúc đó cô mà ngồi, nói không chừng đã nát đầu.”

Nam Ca ngẩng đầu, mắt trắng chạch liếc nhìn anh.

Anh nghĩ ai giải thích như vậy là cô có thể tha thứ cho à?

Vì thế cô hát đầu sang chỗ khác, biểu hiện thái độ không muốn tha thứ cho Lệ Sâm.

“Tiểu câm điếc, tôi phải sửa lại xe, cô nghe lời ngồi chờ ở đây, đừng đi lung tung đấy.” Lệ Sâm không phải người giỏi xin lỗi. Hơn nữa, những việc mà anh đã làm với Nam Ca, hình như nói xin lỗi một lần cũng không đủ. Thấy thái độ từ chối giao tiếp với cô như vậy, anh vẫn nên đi sửa xe sớm thì hơn.

Nam Ca không còn chút sức nào, đầu óc vẫn còn ong ong quay cuồng.

Một Zombie mảnh mai yếu đuối như cô, thế mà lại bị tên con người kia đối xử như vậy, đúng là điên tiết thật!

Cô nghĩ vậy, sau đó im lặng lộn cổ lại, nhìn động tác của Lệ Sâm.

Anh mở cốp xe tìm kiếm gì đó, lấy ra một thùng dụng cụ, còn có cả lốp xe dự phòng.

Cũng may Trần Bạch Kiêu chỉ bắn nổ một bánh, anh còn có thể thay được.

Động tác của anh rất nhanh nhẹn, sau khi đứng dậy còn kiểm tra cửa kính sau của xe, trên đó có một vết nứt.

Trong xe không có cửa dự phòng, vì vậy sau khi vào thành phố tiếp theo anh chỉ có thể đi tìm thử cái mới thôi.

Sau khi kiểm tra xong mọi thứ, anh ra phía trước kiểm tra đầu máy.

Vừa nãy bị đất đá rơi xuống vỡ vụn, không biết động cơ có bị hư hao gì không.

Trong lúc Lệ Sâm tập trung sửa xe thì Nam Ca có cảm giác mình đã khôi phục lại được một chút sức lực.

Thật ra cô cũng không quá mệt mỏi, chỉ là lúc nãy bị dọa cho sợ phát khiếp thôi.

Vì thế, thấy Lê Sâm tập trung như vậy thì này ra ý định bỏ chạy.

Nhìn địa hình xung quanh một lát, nơi này là ngoại ô, cách đường cao tốc mà anh đứng rất xa, nếu giờ mà không chuồn thì đợi đến khi nào đây?

Thế là Nam Ca chậm chạp giật giật cánh tay, sờ sờ cái chân, bẻ bẻ mấy đốt ngón tay, xác định mình có thể đi bộ được. Nhân lúc Lê Sâm không chú ý thì bỏ chạy, động tác cẩn thận nhẹ nhàng, sợ sẽ phát ra âm thanh.

Chọn bừa một hướng để đi, dù sao bây giờ là buổi tối, cô phải trốn thôi.

Sau khi Lê Sâm đóng đầu xe lại mới phát hiện Nam Ca đã biến mất rồi.

Nghĩ nghĩ một chút về tốc độ di chuyển của cô, Lê Sâm cũng không sốt ruột, chậm rãi lên xe, rồ máy.

Bây giờ Nam Ca thật sự là sợ muốn chết rồi, thế quái nào lại chọn phải đường nhỏ không có người thế này.

Nhìn thấy đường lớn phía trước, cô cúi người đi tới.

Nhưng sau khi đến gần, cô mới phát hiện có một chiếc xe rất quen mắt đứng ở đầu đường.

Chưa kịp để cô hoảng sợ, cửa xe đã hạ xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai của Lê Sâm.

Anh quay đầu nhìn, cười như không cười nói với Nam Ca: “Tiểu câm điếc, không ngờ cô lại quan tâm tôi đến vậy, đã tới trước rồi cơ à?”

Nếu Nam Ca có thể thở được, tuyệt đối xe nín thở cho chết luôn.

Gã này làm sao lái xe tới được hay vậy, sao cô không biết gì hết thế này!

Giờ cũng không thể chạy được, cô nhìn thấy anh cầm cây súng trên tay. Ở đây là nơi hoang vu, nếu anh ta thật sự muốn giết mình, nhất định là quý thật không ai hay biết.

Vì thế Nam Ca chỉ có thể đi tới, rặn nửa ngày mới ra được ba chữ: “Trùng hợp thật.”

Lê Sâm nhú mày: “Đúng là quá trùng hợp nhỉ.”

Nam Ca cúi đầu, giờ mới phát hiện ở ghế lái phụ có một sợi dây. Ước chừng nó cũng dài hơn mười mét, anh ta định dùng làm gì vậy?

Nhưng rất nhanh sau đó, Nam Ca cũng biết được. Vì Lê Sâm nói với cô: “Tôi thấy cô thích đi bộ như vậy, không bằng cột cô ở sau xe, tôi lái xe, cô đi theo sau. Nếu cô không đi nổi nữa thì tôi cũng có thể lấy xe kéo cô đi được.”

Nam Ca rùng mình.

Đùa bỏ à, trên người giờ còn lại vài ký thịt là nguyên vẹn, giờ mà bị hành hạ như thế, không tới mấy cây số, nhất định cô sẽ biến thành xương khô cho xem!

Tuy cô là Zombie nhưng vẫn là một Zombie nghiệp dư đó, dù sao thì cô cũng không muốn thành Zombie xương khô đâu!

Vì thế, Nam Ca lập tức lắc đầu: “Tôi... rất... thích... ngồi... xe.”

Lê Sâm làm như không nghe thấy lời của cô, anh cầm dây trời cô lại.

Nam Ca lùi về sau, nhưng vẫn bị Lê Sâm cột chặt. Cô nhìn đêm đen như mực, đèn xe chiếu sáng một khoảng rừng âm u.

Nam Ca chỉ có thể chịu nhục, chuẩn bị cầu xin Lê Sâm.

Cô cố gắng làm mình bình tĩnh lại, đáng thương nhìn anh. Ai ngờ sau khi Lê Sâm trối xong rồi thì cười khê: “Vốn đã xấu muốn chết rồi, cô đừng dùng ánh mắt chán động tâm can đó nhìn tôi nữa.”

Nam Ca muốn đánh chết anh ta luôn! Anh ta nói cái quái gì thế!

Nhưng mà người đứng dưới hiên, không thể không cúi đầu. Nam Ca nói nhiều hơn trước đây: “Tôi... biết... lỗi... rồi.”

“Cô xác định là mình biết à? Cô muốn chạy trốn cũng không phải một lần?” Lê Sâm dừng động tác, kéo sợi dây ra sau xe.

Nam Ca không thể không thăm chửi, nếu bị người ta ép buộc mang đi, anh không muốn chạy mới là lạ.

Nhưng không đợi cô nói thành tiếng thì đã bị mũi của Lê Sâm thu hút.

Hai mắt cô dần biến đỏ, cô vờ áp sát lại.

Nhưng ngay khi định cạp Lê Sâm một cái thì anh lại nắm lấy cằm của cô, đẩy cô ra xa.

Ánh mắt anh trên tức nhìn cô: “Tiểu câm điếc, cô còn chưa chịu từ bỏ việc muốn cắn tôi à?”

“Tôi... muốn... anh...”

Lời này của cô có chút kỳ quái, Nam Ca còn chưa nói hết câu thì về mặt Lê Sâm trở nên kỳ lạ, chắc chắn hai tiếng: “Thật không ngờ, tôi lại nhặt được một Zombie lưu manh.”

“..... Máu.” Nghẹn nửa ngày, cuối cùng cô cũng nói được hoàn chỉnh hết câu.

Lê Sâm nhếch mày, im lặng cột Nam Ca ra sau xe.

Rốt cuộc Nam Ca cũng luống cuống, lại muốn van xin người đàn ông này, nhưng chợt nghe anh nói: “Cô đừng làm ồn, hình như có biến.”

Nam Ca không giãy dụa nữa, nghi ngờ nhìn anh.

Lê Sâm quay mặt lại, đèn xe sau là màu đỏ, chiếu lên mặt anh khiến nó cũng trở nên đỏ bừng, chỉ có điều đôi mắt anh lại đen đến kinh người: “Cô có nghe thấy tiếng gì không?”

Nam Ca nghiêng tai cảm nhận một lúc, cảm giác sợ hãi mạnh mẽ kéo tới.

Cô nghe thấy! Là tiếng... tiếng của đồng loại!

“Có... Zombie...” Cô nói khó khăn, giọng nói nhỏ hơn trước.

Lê Sâm nhìn cô, về mặt nghiêm trọng hỏi: “Có nhiều hay ít? Đang đi về phía nào?”

Nam Ca chỉ về phía Bắc: “Có... mười nghìn...”

Mười nghìn... Lê Sâm hít sâu một hơi.

Trước đó anh còn nghĩ, phía Bắc là cửa ra cuối cùng của người dân. Bây giờ có mười nghìn Zombie muốn đến phía Bắc để chặn đường, những người còn sống bên trong sợ rằng không thể trốn được!

Bây giờ không còn thời gian để anh do dự nữa, coi như anh không thiếu súng đạn, nhưng mười nghìn Zombie thì anh không thể đấu lại được. Càng không nói đến người dân bình thường không có sức chiến đấu!

Vì thế anh cời trói cho Nam Ca, kéo cô lên xe.

Vừa nói, anh vừa cời trói cho cô, dù sao cũng chỉ muốn đùa cô một lát, anh không nghĩ sẽ hành hạ cô như vậy.

Tôi không trói cô lại, nhưng cô phải đồng ý nghe lời tôi, không được làm rộn.” Sau khi lên xe, anh thắt dây an toàn cho Nam Ca.

Nam Ca nghĩ lại tình hình bây giờ của mình, nếu gặp phải tai nạn xe, cùng lắm chỉ là máu thịt lẫn lộn một chút thôi, cũng không chết được. Nhưng Lê Sâm lại tập trung thắt dây an toàn cho mình.

Lê Sâm ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Hiểu không, nếu đồng ý thì chớp mắt.”

Nam Ca vội vã chớp mắt, bày ra vẻ khẳng định sẽ nghe lời.

Nhưng xung quanh đây đều đã bị Zombie bao vây, làm sao ra ngoài được?

Nếu vào thành phố, chẳng lẽ muốn bị bao vây triệt để luôn à?

Nam Ca không rõ lắm cảm giác của mình, cô biết mình là Zombie, vì thế cô không thích con người, nhưng cô cũng không thích đồng loại của mình.

Lê Sâm khởi động xe, nhưng trước khi lái đi, anh lấy bộ đàm, chọn kênh quân đội, chính là kênh đã nói chuyện được với Trần Bạch Kiều lúc nãy.

Trần Bạch Kiều lúc này đã được cứu ra, anh ta đang định leo lên trục thẳng. Bên tai gào thét tiếng quạt xoay của trục thẳng.

Lúc bộ đàm vang lên, câu đầu tiên anh ta không nghe rõ, sau đó người kia lặp lại: “Nghe rõ, ngoại thành phía Bắc, có khoảng mười nghìn Zombie đang tiến về phía đường cảnh giới của các người. Bây giờ tôi mặc kệ các người dùng cách gì, mau di dời người dân đi.”

Trần Bạch Kiều chưa từng nói chuyện với Lê Sâm, anh ta nghi ngờ thân phận của đối phương: “Anh là ai? Làm sao tôi tin anh được?”

Lệ Sâm gầm lên: “Mẹ kiếp, mau sơ tán người dân đi, nói nhiều làm mẹ gì!”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi là Nam ca

Hiện tại, anh ta là chỉ huy cao nhất ở thành phố này, thế nhưng lại bị người ta chửi thẳng vào mặt, Trần Bạch Kiều tức giận.

Nhưng anh ta bỗng nhớ đến người đàn ông đã đấu với mình hôm nay, giọng nói bỗng trở nên kinh ngạc: “Là anh!”

Lệ Sâm chỉ lạnh lùng trả lời: “Sơ tán người dân.”

“Nói tình hình cụ thể cho tôi biết, tôi mới có thể đưa ra quyết định tốt nhất.” Trần Bạch Kiều tạm thời không lên trực thăng.

Nhưng người kia nghe thấy lời của Lệ Sâm trong kênh quân đội đều thầm nghĩ Trần Bạch Kiều thật lỗ mãng. Trong thời kỳ mọi tin đồn đều là nhảm nhí này, sao anh ta lại có thể khinh địch mà tin người như vậy?

Lệ Sâm cũng không úp mở, anh nói cảm giác vừa nãy của Nam Ca cho Trần Bạch Kiều nghe.

Mỗi một câu anh nói ra, sắc mặt Trần Bạch Kiều càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Sao bỗng nhiên lại có nhiều Zombie đến phía Bắc như vậy?” Sau khi nói xong, anh ta lạnh người: “Là những người dân tụ tập kia!”

Mấy Zombie kia có thể đã cảm nhận được sự sống, đương nhiên, điều đáng sợ hơn chính là có Zombie dẫn đầu cả bầy.

Mặt thể chỉ vừa đến có vài ngày, thậm chí con người còn chưa thể tìm được nguồn nước và nơi cư trú tạm thời, thế mà Zombie đã có thể điều khiển được hơn mười nghìn đồng loại của chúng!

Đây đúng là chuyện rất đáng sợ!

“Có thể thử tập hợp mọi người lại, dùng tên lửa để tiêu diệt?” Trần Bạch Kiều thương lượng với Lệ Sâm, hoàn toàn quên mất cả hai vừa đấu một trận sống mái.

“Sợ là không được.” Hiện tại Lệ Sâm cũng rất nóng, anh siết chặt tay lái: “Vì tai nạn đáng sợ này, vệ tinh của căn cứ đã bị phá hủy hoàn toàn, vậy nên tính chính xác để tiếp cận mục tiêu không được đảm bảo. Hơn nữa... nếu dùng tên lửa, cả phía Bắc thành phố nhất định sẽ trở thành đất hoang.”

Tên lửa là loại vũ khí rất đáng sợ, lại khiến môi trường ô nhiễm nặng, nếu không phải bất đắc dĩ, nhất định không được dùng đến nó.

“Này không được, kia cũng không được!” Trần Bạch Kiều hận không thể chửi thề: “Thôi, trước tiên tôi sẽ sơ tán người dân đi, sau đó sẽ tiếp tục nghĩ cách.”

Sau khi nói xong, Trần Bạch Kiều tắt tọa đàm.

Anh ta leo lên trực thăng, nhanh chóng đưa lệnh.

Những người ở căn cứ bảo thủ nghe xong mệnh lệnh của anh ta đều phản đối ngay lập tức: “Sao anh có thể xác định bên kia không lừa anh? Hơn nữa, nhiều người như vậy thì làm sao có thể đưa đi hết được?”

“Đưa không được cũng phải đưa! Còn việc anh ta nói thật hay nói láo... Nếu có chuyện xảy ra, tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ!” Trần Bạch Kiều gằn giọng, sau đó ngắt liên lạc.

Anh không cho trực thăng về căn cứ mà bay đến phía Bắc.

Lúc này, Lệ Sâm và Nam Ca ngồi trong xe, Nam Ca chợt nghe anh nói: “Đích đến của chúng ta là Bắc Hải.”

Hiện tại bọn họ cách phía Bắc rất xa, có thể rời khỏi nơi này.

Nam Ca nhìn về phía trước, phát hiện hướng xe chạy không phải đến Bắc Hải!

Đây không phải đường trở lại phía Bắc à?

Sắc mặt Lệ Sâm khiến người ta đoán không được anh đang làm gì.

Chỉ số IQ của Nam Ca vốn đã thấp, lại có tình cảm của con người, cái gì cũng không trọn vẹn, cô thực sự không biết người đàn ông này đang nghĩ gì.

“Tôi muốn đến Bắc Hải tìm Lê Ngạn...” Nói xong, Lê Sâm của tay lái, xe chạy về hướng Bắc.

Đối với một quân nhân, anh không thể lơ đãng nhìn nhiều người dân phải bỏ mạng.

Vào thời khắc mặc quân trang trên người, anh đã thề, sẽ vĩnh viễn đặt quốc gia và nhân dân ở vị trí đầu tiên.

Anh đã chuẩn bị xong tinh thần hy sinh, dù trong lòng anh không ngừng tự nhủ, nếu anh có quay lại cũng không làm gì được, còn có thể khiến tính mạng trở nên nguy hiểm hơn.

Nhưng mà, anh không có cách nào thờ ơ được.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy Lê Sâm như vậy, cô không hề thấy sợ hãi.

Cô không sợ đến gần đàn Zombie kia, cũng không sợ người này muốn giết đồng loại của mình.

Thật ra cô vẫn không hiểu Lê Sâm đang nghĩ gì, nhưng trong lòng cô vẫn sót lại một chút nhiệt huyết. Lúc này đây, cô đồng ý giúp đỡ cho Lê Sâm.

Sau khi im lặng một lúc, Nam Ca nói với anh: “Tôi... có... cách... giúp... anh.”

Lê Sâm không ngờ Nam Ca sẽ chủ động nói chuyện với mình. Trước đây, mỗi lần đụng tới chuyện này, cô đã sớm chạy càng xa càng tốt.

Hơn nữa, đám Zombie này đều là đồng loại của cô, cô lại đồng ý đứng về phía con người sao?

“Tôi có thể, cảm... nhận... được... chúng nó.”

Nam Ca chậm rãi nhắm mắt lại, phần máu Zombie đang dần dần thức tỉnh.

Suy nghĩ của cô trở nên xa xăm và kéo dài, giống như kéo cả linh hồn rời đi, lảng lạng lang thang trên bầu trời.

Mặt đất vẫn tối om, bầu trời cũng không có một chút ánh sáng nào.

Cô nhìn thấy rất rất nhiều Zombie, chúng đang chậm chạp đi về phía Bắc.

Trên mặt của chúng đều là máu, giống như một bầy thú dữ đang lao đến bữa tiệc của mình.

Lê Sâm biết Nam Ca nói chậm, cũng may là anh vẫn hiểu cô nói gì, vì thế anh nói: “Cô phụ trách nhận biết, tôi hỏi thì cô có thể gật hoặc lắc đầu.”

“Những Zombie kia vẫn còn rải rác à?”

Đầu tiên Nam Ca gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Xem ra lúc này bọn chúng vẫn còn rải rác, chưa có dấu hiệu tập trung lại.

“Có phải có một Zombie cấp cao đang chỉ huy chúng nó không?” Lê Sâm lại hỏi.

Nam Ca rất mệt, thế nhưng cô vẫn cố gắng tìm kiếm, cuối cùng, trong đám Zombie đông đúc, cô phát hiện ra một nguồn lực cực mạnh.

Vì thế cô gật mạnh.

“Có thể xác định vị trí của nó không?” Để người dân bình thường đánh nhau với mười nghìn Zombie là chuyện không thể, chỉ có thể bất giác phải bắt được vua.

Nam Ca mở mắt, nhìn về phía Lê Sâm: “Có thể.”

Mắt Lê Sâm sáng lên, xe chạy nhanh hơn.

Rất nhanh xe đã đến phía Bắc, họ chọn một vị trí nhỏ bên đường để nấp.

Trước mắt, khắp nơi đều là Zombie, quần áo của chúng tả tơi, có già có trẻ, ánh mắt trống rỗng, không hề có suy nghĩ.

Đừng nói là Lê Sâm, ngay cả Nam Ca cũng cảm thấy da đầu tê tê.

Cô chỉ chỉ về một hướng trong bầy Zombie: “Kia...”

Thủ lĩnh của Zombie đang ở hướng đó.

Hiện tại tâm trạng Nam Ca rất bức bối, quả là người tài thì có người tài, hàng tốt sẽ có hàng tốt hơn. Lúc ở trước bệnh viện, thu nạp được ba đàn em còn khiến cô đắc ý mấy ngày.

Bây giờ nhìn người ta kia! Đó mới là Zombie thực thụ á! Trâu bò đến mức có thể chỉ huy cả mười nghìn Zombie!

Cô xấu hổ muốn chết luôn.

Lệ Sâm nhìn về phía Đông, anh là con người, không thể chạy ào vào trong đám Zombie được, cho nên chỉ có thể ký thác mong muốn vào Nam Ca.

Lúc này, cảm giác đàn áp của anh biến mất, không còn một chút tăm hơi. Lệ Sâm nhìn cô chăm chú: “Tiểu câm điếc, tôi muốn xin cô giúp tôi một việc.”

Nam Ca vốn không muốn đồng ý. Cô muốn rời khỏi người đàn ông này, trở về với cuộc sống của mình.

Có lẽ đi theo đám Zombie này cũng không tệ, nhất định sẽ có nhiều máu người để uống.

Cô quay đầu, nhìn Lệ Sâm như đang hỏi vì sao phải giúp anh.

Lệ Sâm hít một hơi, nói với Nam Ca: “Cô quên là ở phía Bắc còn có người mà cô muốn tìm sao? Nếu để chúng vào trong, người đó có thể sẽ chết.”

Mặt Nam Ca không thay đổi, cô không biết người mình muốn tìm là ai.

Thật ra bây giờ Lệ Sâm có thể lấy súng ra, tiếp tục uy hiếp Nam Ca, nhưng anh không thể làm vậy.

Anh cần Nam Ca tin tưởng, không phải đứng ở phía đối lập với anh.

“Không phải cô muốn máu của tôi à? Sau khi chuyện này thành công, tôi có thể cho cô.” Lệ Sâm ra đòn sát thủ, quả nhiên, mắt Nam Ca sáng lên.

“Anh... nói... phải... giữ lời.” Nam Ca có chút không tin.

Lệ Sâm đặt tay lên vai cô: “Nhất định giữ lời.”

Nam Ca nhếch môi cười, tuy bây giờ mặt cô hơi khó coi một chút.

“Thành... giao.”

Sau khi đồng ý, cô mới phản ứng được, Lệ Sâm còn chưa nói cho cô biết rốt cuộc là phải giúp thế nào?

Nhưng mà cô muốn uống máu Lệ Sâm như phát điên rồi, còn điên cuồng hơn cả đám Zombie ngoài kia muốn ăn người!

Lệ Sâm cảm một vật giống cúc áo dán trên ngực cô.

“Chuyện rất đơn giản, cô tìm Zombie thủ lĩnh, tiếp cận nó, sau đó dán cúc áo lên người nó, nhấn vào cái cúc. Cô có ba phút để rời khỏi đó. Tiểu câm điếc, cô có thể làm được không?”

Nam Ca nghĩ thầm, tuy tốc độ của cô rất chậm, nhưng chắc là có thể làm được, vì thế cô gật đầu.

“Chuyện này không thể chậm trễ được, cô phải chắc chắn lại gần được.” Lệ Sâm cời dây an toàn ra cho Nam Ca, để cô xuống xe.

Nam Ca cúi đầu nhìn cúc áo dán trên ngực mình, sau khi đi được hai bước, cô quay lại nhìn Lệ Sâm.

Lệ Sâm lạnh lùng đứng ở chỗ cũ, anh không biết phải diễn tả cảm giác của mình lúc này thế nào.

Tiểu câm điếc tin anh, đồng ý làm chuyện này, nhưng anh cũng không nói cho cô biết việc này rất nguy hiểm.

Cô có thể bị bầy Zombie chặn mất, cũng có thể phải trở nên phụ thuộc vào Zombie thủ lĩnh kia.

Nói không chừng, cô sẽ mất đi ý thức, thật sự biến thành cái xác không hồn.

Lòng của Lệ Sâm chợt trở nên khó chịu.

Rõ ràng không nên có lòng trắc ẩn với một Zombie, thế giới bây giờ, phải tiêu diệt bọn chúng.

Lúc này đây, vì bảo vệ người dân, anh phải đẩy Nam Ca ra ngoài.

Cho nên lúc nói chuyện với Nam Ca, giọng điệu của anh rất dịu dàng.

Nam Ca còn nhếch môi cười, không phát hiện con đường phía trước nguy hiểm như thế nào.

Cô nói chậm “Nam... Ca.”

Sau khi nghe xong, Lê Sâm mở to mắt nhìn, hỏi cô: “Đây là tên của cô?”

Tim của anh như có ai đó bóp chặt.

Hóa ra giữ cô ở bên mình lâu như vậy, anh lại không biết gì về cô.

Chỉ là tiểu cảm điển, tiểu cảm điển...

Nam Ca cười rức rở, dù sao sau khi quay lại, cô có thể uống máu người này rồi! Thật là quá mức mong đợi!

“Ừ.”

Nam Ca không nói nhiều, xoay người rời đi, rất nhanh đã hòa mình với bầy Zombie.

Rõ ràng ánh mắt của cô trống rỗng, nhưng Lê Sâm nghĩ mình từng nhìn thấu rất nhiều điều lại không chú ý đến.

Cô nói cho anh biết tên của mình, là muốn anh nhớ rõ.

Nhưng Nam Ca còn có thể trở về sao?

Lê Sâm vô thức bước về trước, anh muốn kéo Nam Ca về, nhưng vẫn chỉ trơ mắt nhìn cô rời đi.

Nam Ca, Nam Ca, anh thầm gọi tên cô mấy lần. Cuối cùng, anh ép bản thân thu hồi tầm mắt, lấy bộ đàm ra.

Kết nối với phía Trần Bạch Kiều, giọng nói Lê Sâm bình bình: “Tôi có cách đuổi Zombie đi.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tiếp cận zombie thủ lĩnh

Tâm trạng của Nam Ca lúc này rất kích động.

Cô đặt tay lên ngực, ra vẻ như đang cảm cục áo. Cô sợ sẽ có Zombie phát hiện mục đích của cô mà chạy tới đánh lộn.

Còn về việc vì sao cô lại kích động? Đương nhiên là vì máu của Lê Sâm rồi!

Anh ta đã hứa chỉ cần cô hoàn thành nhiệm vụ trở về sẽ cho cô uống máu mà! Nhớ lại khoảng thời gian tiếp xúc gần đây, lúc nào cũng ngửi thấy mùi vị tuyệt vời, ánh mắt Nam Ca chột đỏ gay.

Việc cô đi lẩn vào trong bầy Zombie, không ngừng rê đông ngoặc tây cũng không khiến chúng chú ý.

Bọn chúng vốn không có lý trí, bây giờ làm chuyện này vốn là vì có kẻ đứng đầu. Thật ra lúc này Nam Ca đã bị nó ảnh hưởng một ít, nhưng cô ép bản thân mình không được mất đi lý trí.

Nếu không làm xong nhiệm vụ thì chào tạm biệt máu của Lê Sâm luôn.

Cô quan sát một lúc, so với mấy Zombie kia, trang phục của cô rất sạch sẽ gọn gàng. Nhưng mà nghĩ đến người đàn ông thay quần áo cho mình thì quá quyết, Nam Ca tự lẩm bầm trong miệng: Tuy vẫn cảm thấy hần ta ghê tởm, nhưng vẫn phải trả máu đã nợ mình rồi muốn chết cùng được.

Đám Zombie vô thức di chuyển khiến hành động của Nam Ca gặp chút trở ngại.

Phải biết rằng bước đi của cô cũng rất chậm, thỉnh thoảng còn phải đi vòng qua vài Zombie, lãng phí rất nhiều thời gian.

Điều duy nhất khiến cô vui mừng chính là vị trí của cô và Zombie thủ lĩnh càng lúc càng gần, không biết Zombie đó là thể loại gì?

Có thể điều khiển được nhiều Zombie như vậy, hẳn là rất cường tráng phải không?

Nam Ca nhìn cơ thể gầy gò của mình, thầm nghĩ, sao biến thành Zombie cũng không biến cô trở nên lợi hại một chút đi.

Tò mò và khát vọng với máu khiến Nam Ca có khí phách vô cùng.

Mà Lê Sâm ở phía Bắc cũng như vậy.

Trong lòng anh giờ phút này đều là bóng dáng của Nam Ca. Tuy họ chỉ mới ở cùng nhau hai ngày, thậm chí những lần gặp mặt đó đều đối chọi với nhau, nhưng tâm tình phức tạp hiện tại cho anh biết rằng, anh không hề mong Nam Ca chết đi.

Nhưng cô đã đi rồi..

Lê Sâm đập chân ga, siết chặt tay lái.

Dù sao xe của anh cũng nhanh hơn đám Zombie kia rất nhiều, không lâu sau đã bỏ lại chúng rất xa.

Nhanh hơn anh là Trần Bạch Kiều đang ngồi trên trục thẳng.

Sau khi nhận được tin của Lê Sâm, anh ta đổi hướng bay, đồng thời khóa tuyến bên tổng bộ.

Mặc kệ người đàn ông này có cách nào hay không, nếu đã lựa chọn, vậy mình sẽ tin tưởng anh ta.

Không lâu sau, tuy anh ta chưa có cách để nhìn thấy dòng Zombie, nhưng mùi xác chết trong không khí đã nồng nặc gay mũi, cũng nhắc nhở anh ta chuyện này không hề đơn giản.

Sau cùng, ngay lúc anh ta nóng lòng như lửa đốt thì xe của Lê Sâm đã xuất hiện trước mặt.

Nhớ đến việc ngày hôm qua người đàn ông này còn khiến mình chật vật không thôi, gương mặt tuấn tú của Trần Bạch Kiều trở nên âm u.

Đèn xe của Lê Sâm sáng rất xa, khi anh chưa đến gần thì đã phát hiện ra trục thẳng của Trần Bạch Kiều.

Anh chạy xe đến chỗ họ, trước khi xuống xe còn mang một chiếc mặt nạ, chỉ để lộ đôi mắt sắc bén.

Trần Bạch Kiều không ngờ người đàn ông này lại thần bí như vậy, ừm, ngay cả mặt thật cũng không muốn để người khác thấy?

Nhưng mà Trần Bạch Kiều tạm thời không tính toán những chuyện đó, anh ta di chuyển về phía người kia.

“Anh nói anh có cách đuổi những Zombie kia đi, có phải là thật không?”

Anh ta lo lắng hỏi, nhìn chằm chằm vào mắt của Lê Sâm, hai người đàn ông cao lớn đứng đối diện nhau.

Nếu trước kia Trần Bạch Kiều còn chút nghi ngờ, thì bây giờ nhìn thấy khí chất của người đàn ông này, anh ta đã xác định được Lê Sâm từng là một quân nhân.

Lê Sâm cũng không muốn nói nhiều với Trần Bạch Kiều, anh vẫn luôn giám sát cúc áo trên người Nam Ca, nhưng bây giờ vẫn chưa bấm nổ.

Thu hồi cảm xúc lo lắng cho Nam Ca, Lê Sâm chỉ gật đầu: “Xung quanh đây có chỗ nào có tầm nhìn cao không?”

“Tôi xem bản đồ một lát.” Hiện tại có rất nhiều vệ sinh không chạy bừa, chỉ có thể dùng bản đồ đơn giản để xem. Cũng may hiệu suất của Trần Bạch Kiều rất nhanh, đã tìm được một nơi thích hợp.

Lê Sâm cũng không quan tâm bọn họ nghĩ gì về mặt nạ bảo vệ của anh, chỉ cần tiêu diệt được Zombie thủ lĩnh kia xong, anh sẽ đưa Nam Ca rời khỏi đây ngay lập tức.

Khí thế trời sinh áp bức người khác, anh trực tiếp ra lệnh với Trần Bạch Kiều: “Người của tổng bộ đã sắp tới chưa? Chờ lát nữa tôi hành động, anh sẽ để họ tiêu diệt Zombie.”

Trần Bạch Kiều hít sâu một hơi: “Anh không đùa chưa? Nhiều Zombie thế này thì làm sao tiêu diệt được?”

“Các người chỉ cần tiêu diệt Zombie ở gần cửa Bắc, những con khác sẽ không tiến tới nữa.”

Sau khi nói xong, Lê Sâm cũng không để ý tới ánh mắt muốn hỏi tiếp của Trần Bạch Kiều, quay trở lại xe, đi đến bãi đất để mai phục.

Tâm trạng hiện tại của anh rất không bình tĩnh so với trước đây. Cho dù anh có kiêu ngạo tự chủ, dường như lúc này cũng vô dụng.

Mỗi lần anh thở đều sẽ nghĩ đến Nam Ca, cũng sẽ tự chất vấn bản thân mình, tại sao lại đưa cô ấy đi, cô ấy và mình rõ ràng không hề giống nhau.

Rất nhanh, Trần Bạch Kiều nhìn Lê Sâm dừng lại ở bãi đất. Anh ta thở dài, đúng là gã đàn ông hành động đơn độc.

Tuy bất đắc dĩ, nhưng sau khi bố trí xong tất cả, anh ta đưa những người còn lại tới canh giữ bãi đất, yểm trợ cho Lê Sâm.

Đi cùng anh ta có vài người, đều không hiểu cách làm của Trần Bạch Kiêu. Nhưng thiên tính của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, nếu Trần Bạch Kiêu đã hạ quyết tâm thì đương nhiên họ sẽ nghe theo.

Lệ Sâm đậu xe trên nóc, lấy một cái kính quang lộc, đồng thời vác một cái pháo đồng trên vai.

Nếu Trần Bạch Kiêu nhìn thấy kính của anh, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, vì đây là vũ khí bí mật cao cấp nhất của Hoa Hạ, ngay cả một số lãnh đạo cao cấp cũng không biết.

Lúc này Lệ Sâm nhìn chằm chằm vào kính quang lộc, phía bên kia xuất hiện một ít màu xanh trên đường, chỉ có điều anh vẫn muốn tìm một chấm nhỏ đỏ, nhưng nó vẫn chưa xuất hiện.

Pháo đồng là vũ khí có tính năng định vị, chỉ cần anh tìm được hướng của thủ lĩnh, nhất định anh có thể bắn chết nó.

Nam Ca, bây giờ cô đang ở đâu?

Nam Ca phát hiện, IQ của Zombie thủ lĩnh này cũng không cao lắm, vì trên đường cô tiếp cận, nó cũng không phát hiện ra cô.

Nó chỉ đề rất nhiều Zombie tụ tập quanh mình, điều này cản trở hoạt động của Nam Ca rất nhiều.

Lại đẩy một Zombie thật thà ra, Nam Ca ức chế muốn điên lên rồi.

Sao khó khăn quá vậy! Đừng có cản đường của nhau chứ!

Khoảng cách với Zombie thủ lĩnh càng lúc càng gần, cảm giác áp bức trên người Nam Ca lại càng nặng thêm.

Đi khoảng một tiếng, cuối cùng cô cũng nhìn thấy hình dạng của Zombie thủ lĩnh.

Điều khiến cô hãi hùng nhất là, Zombie thủ lĩnh chính là một đứa bé!

Cô trừng mắt nhìn, dù sao thị lực bây giờ của cô chính là ngoài năm mét thì không thể phân biệt được đâu là vật, đâu là người, cô còn cho là mình nhìn nhầm rồi.

Xác định đối phương còn chưa cao tới ngực mình, quả thật cô không biết nên nói gì nữa.

Đứa trẻ kia thoát nhìn cũng chỉ bảy tám tuổi, cả người đã hóa Zombie hoàn toàn, nhìn vô cùng nghiêm trọng, nhãn cầu bên trái cũng đã tróc ra ngoài.

Nó đi trên đường, mặt không cảm xúc, động tác nhanh hơn những Zombie khác.

Những Zombie bên cạnh nó, thoát nhìn có vẻ rất mạnh.

Nam Ca siết chặt cúc áo hơn, mấy Zombie này nhìn khó đối phó thật.

Nhưng mà vì máu của Lệ Sâm, cô quyết định bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành cho xong việc này!

Vì thế Nam Ca ngừng thở, chậm chậm đi về phía Zombie thủ lĩnh.

Mấy Zombie kia cuối cùng cũng chú ý đến Nam Ca, theo bản năng chúng muốn tấn công cô, nhưng lại phát hiện đây là đồng loại.

Nhưng mà trên người đồng loại này, sao lại có mùi con người? Lẽ nào cô ta vừa ăn thịt xong?

Mấy Zombie kia không có lý trí, nhưng Nam Ca phát giác được chúng đang hăm mộ mình.

Hăm mộ cái gì? Đúng là kỳ lạ.

Nhưng mà chúng không ngăn cản, đúng là đại ân cho Nam Ca.

Tâm trạng của cô tốt hơn, nghĩ đến nhiệm vụ Lệ Sâm giao cho mình, đúng là quá dễ.

Chỉ có điều gương mặt cô cứng ngắc, nếu có thể cười, cô đã sớm cười thành tiếng rồi.

Cuối cùng, cô cũng đã đứng bên cạnh Zombie thủ lĩnh.

Zombie thủ lĩnh chỉ dùng một mắt liếc nhìn cô, thể hiện khả năng điều khiển Zombie khác.

Nam Ca chỉ thấy cảm giác áp bức càng lúc càng lớn, nếu không phải cô cẩn thận, nhất định đã bị nó chèn ép rồi!

Trách không được lại có thể điều khiển được mười nghìn Zombie, con thủ lĩnh này cũng rất có tài.

Trong phút chốc, Nam Ca vô thức kêu thành tiếng. Những Zombie khác không để ý, nhưng Zombie thủ lĩnh lại quan tâm.

Dường như phát hiện tư tâm của Nam Ca, nó càng dùng sức áp bức hơn.

Khoảng cách của Nam Ca và thủ lĩnh rất gần, cảm giác nó áp bức mình khiến cô không thể đưa tay lên được. Thậm chí cô còn có cảm giác tay mình đang uốn lượn, rồi quỳ xuống đất!

Nếu không thì, hay là thần phục nó đi, xem xem, những Zombie khác không phải đều nghe lời nó sao?

Có một thủ lĩnh như vậy, Zombie bọn chúng có thể vào thành phố, người bên trong chẳng phải sẽ mặc cho chúng xâm lược sao.

Còn có Lệ Sâm, không chừng cũng sẽ bị giết chết.

Lúc đầu, tại sao lại nghe Lệ Sâm đi làm cái chuyện mất sức này chứ?

Nam Ca nghe thấy tiếng đất vỡ vụn, dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn loáng thoáng nghe được.

Zombie thủ lĩnh kia có hơi nổi điên, nó điều khiển nhiều Zombie như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên đụng phải Nam Ca xương cứng thế này.

Nam Ca vốn còn đang do dự, có nên đầu hàng hay không, nhưng chợt nghĩ tới ánh mắt của Lệ Sâm lúc mình rời đi.

Giống như không nở, lại có vẻ hối hận.

Cô nghĩ cảm giác này rất kỳ lạ, có lẽ là vì không có, nên sẽ ước ao.

Vì thế, cô quyết định nghe theo lương tâm.

Thật là, cô đúng là một Zombie coi trọng lời hứa, nếu đã đồng ý với Lệ Sâm rồi, sao có thể nuốt lời chứ!

Vì thế, cô đánh gãy xương bánh chè, chậm chạp đứng thẳng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thủy triều zombie đột kích

Zombie thủ lĩnh không nghĩ sai, quả thật Nam Ca là một kẻ xương cứng.

Dựa vào cái gì mà muốn tao khuất phục mày? Nam Ca kéo kéo khoe miệng cứng ngắt, liều mạng đến gần.

Zombie thủ lĩnh có chút luống cuống, nó không ngờ mình đã phát uy mạnh như vậy, thế mà vẫn có Zombie cử động được!

Vì thế nó phát ra tiếng gào sắc bén, khiến mấy Zombie xung quanh sợ hãi xém ngã ra đất!

Zombie bên cạnh cảm nhận được cơn giận của nó, đồng loạt nhìn về phía Nam Ca.

Khóe môi cứng ngắt của Nam Ca còn đang nhếch lên, cúc áo trước ngực đã bị cô cầm đi.

Nhìn Zombie thủ lĩnh thấp hơn mình một cái đầu, Nam Ca thê lương cười hai tiếng.

Thằng nhóc xấu xa, không dạy dỗ mày thì mày không biết cái gì gọi là kính già yêu trẻ!

Nhân lúc mấy Zombie khác chưa kịp phản ứng, Nam Ca nhanh chóng lấy cúc áo đánh vào sau lưng Zombie thủ lĩnh!

...

Lệ Sâm vẫn còn đứng gác trên mũi xe, Nam Ca đã rời đi gần một tiếng, trong khoảng thời gian này, anh vẫn không thay đổi tư thế, vô cùng tập trung.

Trần Bạch Kiều ngồi trên trục thẳng quan sát, vẫn chưa nhìn thấy thủy triều Zombie. Qua hơn một tiếng, vài cấp dưới của anh ta đã không nén được cơn giận, nghĩ rằng Lệ Sâm đùa giỡn họ.

Nếu thật là vậy, bọn họ nhất định sẽ không quan tâm mệnh lệnh của Trần Bạch Kiều, lập tức xử tử Lệ Sâm!

Một sĩ quan tính khí nóng nảy hận không thể lập tức kéo Lê Sâm xuống xe, nhưng anh ta bị Trần Bạch Kiều dùng ánh mắt đàn áp.

“Mai phục tốt cho tôi.” Trần Bạch Kiều làm chỉ huy, đương nhiên rất có tiếng nói.

Một ánh mắt của anh ta cũng khiến những người này không dám trái lệnh.

Sĩ quan kia lập tức im lặng, tiếp tục nằm xuống, yểm trợ cho Lê Sâm.

Lê Sâm im lặng hơn một giờ đồng hồ lại lạnh lùng nói: “Chúng tôi rồi.”

Trong phút chốc, tóc gáy của đám người Trần Bạch Kiều chợt dựng đứng lên. Trong bóng tối mờ hồ, họ cũng đã biết được thứ trước mắt mình là gì.

Từng đàn Zombie đang tiến tới gần, mệnh mông không thấy điểm dừng, khiến người ra phải tê dại.

Mười nghìn người tụ tập ở quảng trường, số lượng đó đã đủ khủng khiếp, huống hồ “người” này lại là Zombie!

Trần Bạch Kiều không dám thở mạnh, nhìn tốc độ di chuyển của chúng, có thể trong vòng năm phút sẽ tiến lại gần!

Vì thế, anh ta không thể làm gì khác ngoài việc hỏi Lê Sâm đứng trên mui xe: “Khi nào thì bắt đầu bắn?”

“Nghe lệnh của tôi, dừng hành động lỗ mãng.” Lê Sâm không cúi đầu, tiếp tục quan sát qua kính quang học.

Đã hơn một tiếng đồng hồ, Nam Ca, cô ra sao rồi?

...

Lúc này đây, người dân ở phía Bắc vô cùng kích động, có người muốn rút lui.

Một người cầm đầu đứng trên mui xe hùng hổ nói: “Mấy người dựa vào cái gì mà không cho chúng tôi rời khỏi thành phố hả? Thành phố này do mấy người mở à? Cái gì mà phải để chúng tôi quay lại, bây giờ trong thành phố toàn là Zombie, chúng tôi về đâu được hả?”

Có người lập tức hòa theo: “Sao vậy được! Trước đây làm cái phân cách này đã khiến người ta khó chịu rồi! Giờ là mạt thế, bọn tôi không bị mấy người thống trị nữa đâu, bọn tôi phải ra khỏi thành phố!”

Lúc Diệp Liệt nhận được tin của Trần Bạch Kiều, anh ta đã chạy nhanh tới. Cơ thể người này còn cường tráng hơn Lê Sâm, quân trang cứng rắn giống như không bao bọc được vóc người anh ta.

Anh ta đứng từ xa, đã sớm không nhìn được.

Ném cái mũ trên đầu xuống, anh ta lấy khẩu súng bên hông ra chia lên trời, bắn một phát.

“Nghe không hiểu gì à? Bây giờ ai muốn bước qua thì đưa mạng đây!”

Anh ta không phải Trần Bạch Kiều, sẽ không giải thích cho họ hiểu bên ngoài nguy hiểm như thế nào. Và lại, Diệp Liệt cũng không muốn thương lượng, vẻ kiêu ngạo hiển hiện trên gương mặt, có vẻ không nhìn được.

Nếu không phối hợp thì bắn chết luôn là được chứ gì?

“Có súng thì giỏi lắm à! Có gan thì đến đây đánh tao này!” Người dẫn đầu ngoài mạnh trong yếu gào lên.

Diệp Liệt nghiêm túc, giữ chặt súng chia về phía người kia, giống như sắp nổ súng.

Người đàn ông kia kêu một tiếng, nhảy xuống khỏi mui xe. Anh ta ôm đầu, vô thức chạy mất dép, không ngừng cầu xin tha thứ: “Tôi sai rồi, tôi sẽ quay lại thành phố!”

Thật ra có nhiều người không muốn mâu thuẫn với quân đội, không ít người rút lui, những kẻ còn ở lại chính là đám ngu xuẩn không hiểu chuyện, phải dùng biện pháp mạnh họ mới chịu nghe lời.

Diệp Liệt nhìn người đàn ông đang kinh sợ kia, khước môi khẽ nhếch, vừa định bỏ súng xuống thì nghe thấy tiếng nhóm người vô cùng hoảng hốt: “Trời ơi... kia là cái gì...”

Không ít người chú ý đến động tĩnh ở phía xa, nhìn cẩn thận một lúc, không biết là ai kêu lên: “Trời! Là thủy triều Zombie đó! Chạy nhanh lên!”

Lời của anh ta như cục đá thả xuống mặt nước, tạo ra hàng nghìn gợn sóng lăn tăn.

Bây giờ bất kể là có tự nguyện rút lui hay không, cả đám gào thét ầm ĩ, sợ hãi nhanh chóng chiếm đóng mỗi người.

Kẻ kêu gào trước quân đội nhiệt tình nhất, giờ lại là kẻ chạy nhanh nhất. Trước đó không rời đi là vì muốn ra điều kiện với quân đội, tìm được chút lợi,

bây giờ, họ cũng không muốn ở lại để biến thành Zombie!

Thấy tên cầm đầu bỏ chạy, những người khác cũng không dám ở lại, bây giờ trong thành phố có bao nhiêu Zombie thì cũng an toàn hơn bên ngoài kia rất nhiều!

Dù sao mấy con Zombie trong thành phố cũng không tụ lại với nhau như vậy!

Nhìn thủy triều Zombie bên ngoài, nhìn sơ cũng có hơn mười nghìn con, mỗi con dẫm một bước cũng đủ san bằng thành phố Bắc!

Mọi người hoảng hốt chạy trốn, Diệp Liệt lấy kính viễn vọng ra nhìn, không khỏi hít khí lạnh.

Có quá nhiều Zombie, trong đêm vắng vẻ có thể thấy rõ bụi đất.

Cấp dưới của anh ta mặt mày trắng bệch hỏi: “Thủ trưởng, nhiều Zombie như vậy, chúng ta nên làm gì giờ?”

“Còn có thể làm gì à, chìa súng vào chúng đi! Tuyệt đối không thể để chúng vào trong!” Công tác cứu trợ vẫn chưa hoàn thành, nếu chúng vào trong được, nơi này sẽ trở thành thành phố chết!

Chết tiệt, Diệp Liệt chưa bao giờ gặp phải chuyện khó khăn như vậy. Thành phố này có nhiều người như vậy, nếu họ biến thành Zombie hết, sợ rằng nhiệm vụ thanh trừ sẽ trở nên vô cùng gian nan!

Về phần thủy triều Zombie trước mặt, anh ta chỉ có thể đến một đợt chặn một đợt. Chỉ mong Trần Bạch Kiều tìm được người tới giúp đỡ, có thể đuổi được Zombie!

Lúc này, Trần Bạch Kiều còn canh giữ ở bãi đất kia, yểm hộ cho Lê Sâm.

Thật ra anh ta cũng rất nôn nóng, nhìn thấy đám Zombie càng lúc càng đến gần, còn Lê Sâm lại không có chút động tĩnh nào.

Vì thế, anh ta nhịn không được hỏi: “Khi nào mới ra tay được? Chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi!”

Khoảng cách gần như vậy, Trần Bạch Kiều đã ngửi thấy mùi thối của xác sống.

Lê Sâm mỉm cười, tay đặt lên cò súng, khẽ động: “Đừng gấp.”

Hành động của Nam Ca có thành công hay không, chính là mấu chốt để họ đấu lại với đám Zombie.

Nếu thất bại... Lê Sâm nghĩ thầm, vậy họ cũng phải kéo dài thời gian để dân chúng trong thành chuyển đến một khu vực an toàn khác.

Cả người anh như hòa vào bóng đêm, càng lúc càng trầm tĩnh, nhưng ẩn giấu trong đó lại là một năng lượng vô cùng to lớn.

Lê Sâm cắn răng, khẽ nói trong lòng, Nam Ca, tôi tin cô.

Ngay lúc Zombie sắp xông tới, anh đột nhiên nhìn thấy một đốm sáng màu hồng hiển thị trên kính quan lục!

Lê Sâm cười khê, ha ha, anh đã nói mà, tiểu Zombie Nam Ca chắc chắn sẽ không khiến anh thất vọng!

Vì thế anh bấm ngón tay tính thời gian, lập tức nói với đoàn người Trần Bạch Kiều: “Ba phút sau hành động.”

“Ba phút?” Quả thực Trần Bạch Kiều không biết Lê Sâm đang nghĩ gì: “Mấy Zombie kia chưa tới hai phút nữa sẽ áp sát! Nếu thật sự đưng độ, chúng ta không thể chống đỡ được lâu, anh vẫn muốn chờ?”

“Phải.” Lê Sâm nói một chữ rồi không thêm bất cứ lời nào nữa.

Tuy ngữ điều của anh trầm tĩnh, nhưng tâm trạng thì vô cùng khẩn trương, vì anh nhìn thấy điểm sáng trên kính quan lục đang di động rất nhanh.

Có phải Nam Ca đang gặp nguy hiểm không? Zombie kia ra tay với cô ấy à?

Cảm giác hồi hận khi này với Nam Ca giờ lại càng mãnh liệt hơn, giống như muốn xé rách cả cơ thể anh.

Còn cục diện của Nam Ca hiện giờ, quả thật không mấy lạc quan.

Cô chống lại công kích tinh thần của Zombie thủ lĩnh, thành công gắn cúc áo lên người nó. Mấy Zombie khác có IQ quá thấp, căn bản là không chú ý tới động tác này của cô. Có lẽ nói, coi như là chú ý, chúng cũng sẽ không giật cái cúc áo kia.

Nhưng Zombie thủ lĩnh lại trở nên phát cuồng, vì Nam Ca lại không nghe theo mệnh lệnh của nó.

Nó muốn ra tay giết chết Nam Ca, nhưng đây không phải lần đầu tiên Nam Ca đối mặt với nguy cơ sống chết, cô né người, đương nhiên không để Zombie thủ lĩnh kia chiếm được tiện nghi.

Nam Ca quả thật rất nóng lòng. Lệ Sâm chỉ cho mình ba phút để rút lui, cô bây giờ còn chưa đi chuyển được này!

Nhưng Zombie thủ lĩnh này lại vô cùng khó chơi, móng vuốt và răng nanh của nó sắc bén hơn cô rất nhiều. Lúc Nam Ca xoay người, sau lưng cô đã đầy vết thương!

Cũng may Nam Ca chú ý đến, không để nó chạm được vào đầu mình, nhưng cô có thể nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách.

Nam Ca không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể không ngừng chạy ngược lại hướng với Zombie thủ lĩnh.

Zombie thủ lĩnh kia không đánh lại cô, vì thế nó sai mấy thuộc hạ tới xử lý.

Mấy Zombie này cường tráng hơn Nam Ca rất nhiều, bộ dạng hung thần ác sát, đuổi theo Nam Ca không dứt.

Nam Ca gấp muốn chết, một bên chạy trốn, một bên oán giận bản thân. Rốt cuộc là cô phải ngu đến mức nào mới có thể nghe lời Lệ Sâm, chống lại mười nghìn Zombie chứ! Đây đúng là xương cốt ngại chưa đủ nứt mà!

Bây giờ cô bị Zombie bao vây, muốn chạy trốn thì khó hơn lên trời, vì tốc độ không nhanh hơn đám Zombie kia là bao. Có Zombie nhào tới đẩy cô ngã xuống đất!

Nam Ca trợn mắt, thấy răng nanh vàng khè của nó đã sắp sắp lại gần!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nam ca mất tích

Nam Ca không thể lơ đãng nhìn nó cắn mình, cô đưa tay ra cản, tay kia quờ quạng trên đất tìm được cục đá!

Sau động đất, thứ không thiếu nhất trên đường chính là đá, đúng là trời không tuyệt đường Zombie mà!

Cô nhặt hòn đá lên, đập thẳng vào đầu con Zombie kia, vốn đầu nó đã lung lay muốn rớt, giờ bị Nam Ca đập đã lăn thẳng xuống đất, ngay đơ không nhúc nhích!

Nam Ca thấy có đường trống thì không dám chậm chạp, lập tức bò dậy, muốn thoát khỏi vòng vây.

Thế nhưng Zombie thủ lĩnh kia đã phát cuồng, nó điều khiển mấy Zombie khác xông vào công kích cô.

Vốn Nam Ca còn nghĩ nó có thể điều khiển được mười nghìn Zombie, sau đó cô mới nhận ra, cùng lắm nó chỉ điều khiển được một số Zombie thôi!

Lòng hờ hững vừa bị đá kích của cô lập tức khôi phục. Cô còn tưởng con Zombie này lợi hại, nếu chỉ có thể điều khiển được vài thuộc hạ thì nó cũng chẳng mạnh hơn mình là mấy.

Dù sao mình sẽ không thừa nhận việc nó lợi hại hơn mình, hừ.

Sau khi đứng dậy, Nam Ca trầm nghĩ, rốt cuộc ba phút đã tới chưa, cô chỉ mới đi được vài mét thôi đó, không biết Lệ Sâm muốn làm gì, nếu như chơi oanh tạc diện rộng, cô có chạy quẹo người ba trăm mét cũng không đỡ nổi đâu!

Nam Ca có hơi hối hận, trước đó không hỏi cho rõ đã bị máu của anh ta làm cho mê muội, hào khí ngút trời đâm đầu vào một rừng Zombie, bây giờ thì tốt rồi, chẳng còn chỗ nào để trốn!

Mấy con Zombie kia còn đang không ngừng đuổi theo cô,, Nam Ca cắn chặt răng, cô gắng không để mình ngã xuống, đồng thời cô nghe thấy tiếng kêu sắc bén của Zombie thủ lĩnh.

Tiếng này... hình như không phải hướng về phía mình?

Được rồi, chúng nó muốn tấn công phòng tuyến của thành Bắc! Khoảng cách của thành Bắc đã rất gần, có phải bọn nó ra tay rồi không?

Lúc này, Lệ Sâm chống đỡ ba phút đó vô cùng khó khăn.

Anh lo Nam Ca sẽ không chạy được, lại phải chú ý đến mấy Zombie khác.

Mùi của con người đã thu hút sự chú ý của bọn chúng, ở phòng tuyến cách đó không xa lại tập trung mùi máu nhiều hơn.

Trần Bạch Kiều chưa từng tiếp xúc quá gần với Zombie như vậy. Nhìn thấy bọn nó chỉ cách mình một mét, chỉ cần nhào tới là có thể cắn lên cổ anh ta!

Mấy sĩ quan phụ tá cũng chảy mồ hôi lạnh, không dám chớp mắt, hô hấp cũng bị đè nén xuống thấp nhất.

Cuối cùng, ba phút cầm cự đã trôi qua, lúc Lê Sâm bóp cò vào điểm đỏ hiện trên kính quang học, anh lạnh lùng nói: “Nổ súng!”

Zombie thủ lĩnh kia cũng có chút bản lĩnh, khi phát hiện có người ngăn cản mình tiến quân thì bắt đầu gào thét, nhưng nhẫn nại của Lê Sâm đã hết, sao có thể để nó tiếp tục kiêu ngạo tới gần?

Một tiếng nổ phát ra, đầu pháo bay thẳng tới hướng Zombie thủ lĩnh!

Con Zombie kia lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, chờ đạn pháo bắn trúng mình rồi, nó mới bắt đầu nhận ra, nhưng đã không còn kịp nữa.

Nó ý thức được phải chạy đi, nhưng đạn pháo có khả năng truy kích, không đợi nó quay đầu thì lưng của nó đã bị oanh tạc!

Vị trí đạn pháo đáp xuống chính là chỗ cúc áo kia!

Nếu đó là đạn thường, dù có bắn trúng cơ thể Zombie cũng sẽ không giết được nó, thế nhưng đây lại là uy lực của pháo, Zombie thủ lĩnh kia bị nổ không còn một mảnh, mất đi khả năng điều khiển những Zombie khác!

Vì Zombie thủ lĩnh đã chết, thế nên thủy triều Zombie kia bỗng trở nên cuồng loạn.

Không có ai lãnh đạo, bọn chúng bắt đầu chạy lung tung, mặt trời đã sắp lên, phía chân trời đã hiện ra vầng sáng, thế nhưng thủy triều Zombie đen tối vẫn còn rất dày đặc.

Lúc Lê Sâm bóp cò, nhẫn nại của đám người Trần Bạch Kiều đã không còn, họ bắt đầu tấn công những Zombie trước mặt.

Họ vốn đã nghĩ sẽ xảy ra một trận huyết chiến, nhưng không ngờ sau khi tiếng nổ lớn qua đi, những con Zombie kia lại tản ra, chỉ cần họ có thể đánh tan phòng tuyến đầu tiên của chúng là có thể bảo vệ được thành Bắc!

Lúc này, Diệp Liệt đứng ở cảnh tuyến, có Zombie đã đi tới gần, sau khi nghe thấy tiếng súng nổ, anh ta cũng không chờ lệnh mà bắt đầu tấn công.

Những người dân kia lo sợ chạy về hướng ngược lại, không ai dám quay đầu.

Bóng lưng Diệp Liệt càng trở nên cao ngất, anh ta cũng tham gia vào cuộc chiến này.

Khói thuốc súng cùng với đàn Zombie ở phía xa tô vẽ nên một màu đen u ám rợp trời.

Tiếng gào thét của Zombie quanh quẩn bên tai, mùi của con người khiến chúng nổi điên nhào tới.

Kỹ thuật bắn súng của Diệp Liệt rất chuẩn, gần như bắn trúng vào đầu của chúng nó, anh ta vừa chiến đấu, vừa không quên chỉ huy: “Giữ vững tinh thần! Tuyệt đối không được để chúng xông qua được phòng tuyến này!”

Vì người dân đã bỏ chạy hết, vậy nên ở phòng tuyến này chỉ còn những binh sĩ cô độc. Họ cắn chặt răng, chuẩn bị tư tưởng hy sinh anh dũng. Trong không gian thê lương ấy, trừ tiếng súng nổ ra thì chỉ còn tiếng gào thét của Zombie.

Đến khi họ nghĩ mình không trụ vững nữa, một luồng ánh sáng mặt trời bỗng nhiên phá tầng mây chiếu thẳng xuống đất.

Khói đen dần dần tan đi, những binh lính cố gắng cầm cự kia đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhìn từng đàn từng đàn Zombie dày đặc, không ngờ thủy triều Zombie đêm qua đã tan rã rất nhiều!

Mọi người kích động, mặt đỏ bừng, có người la lên: “Zombie rút lui! Mau bắn đi, tiền đám còn lại về với ông bà!”

Sau khi bắn trúng Zombie thủ lĩnh, Lê Sâm cũng chuyên tâm tấn công Zombie trước mặt mình. Không lâu sau, mặt trời mọc, anh nhìn thấy thủy triều Zombie đã ly tán rất nhiều, tâm trạng cũng dần bình tĩnh lại.

Trước đây Trần Bạch Kiều cũng chưa từng bắn Zombie thoải mái đến vậy, ai ngờ người đàn ông trên mui xe kia lại có thể thực hiện lời nói của mình!

Nếu như là trước đây, nghe một người có thể đối đầu với mười nghìn Zombie, anh ta tuyệt đối sẽ không tin, nhưng hôm nay nhìn thấy, cuối cùng cũng đã tâm phục khẩu phục!

Lê Sâm đối mặt với nguy hiểm cũng không hề sợ hãi. Qua hơn một giờ, thủy triều Zombie cuối cùng cũng chậm chậm tan đi, còn lại vài con đều được những binh lính kia giải quyết.

Lê Sâm thu súng của mình lại, lập tức nhảy xuống xe, mở cửa xe rồi ngồi vào, không chút do dự khởi động xe.

Trần Bạch Kiều cũng bỏ súng xuống, từ góc nhìn của anh ta, chỉ có thể thấy khăn trùm đầu của Lê Sâm.

“Chờ chút! Zombie còn chưa giải quyết xong, anh muốn đi đâu?” Trần Bạch Kiều nôn nóng hỏi.

Lệ Sâm không trả lời anh ta, sau khi khởi động xe thì đạp chân ga phóng thẳng đi.

Trần Bạch Kiều chỉ có thể chạy theo, gọi lớn: “Lần này anh lập được công lớn, không bằng về căn cứ với tôi, nhất định có thể phát huy năng lực của mình!”

Người tài như vậy, quả thực Trần Bạch Kiều không muốn bỏ qua.

Nhưng Lệ Sâm chỉ đáp lại anh ta rằng: “Người có công lớn lần này không phải là tôi.”

Chân của Trần Bạch Kiều đương nhiên không chạy lại nổi xe của Lệ Sâm, anh ta chỉ có thể trở mặt nhìn xe phóng đi, để lại một trời bụi tấp vào mặt.

Sau khi ho vài tiếng, giọng nói của Diệp Liệt vang lên phía sau: “Anh ở đây làm gì? Xe kia là của ai vậy?”

Trần Bạch Kiều quay đầu, lau mặt, tức giận nói: “Ai mà biết, tên điên.”

“Là tên điên đã đuổi Zombie đi?” Diệp Liệt đã đoán được đáp án, gương mặt kiêu ngạo cũng hiện vẻ tò mò.

Trần Bạch Kiều gạt đầu, nhìn thoáng qua chiếc xe phía trước, tiếc nuối nói: “Một người rất lợi hại, đáng tiếc là không muốn ở lại.”

Diệp Liệt cười thoải mái: “Ồ mặt thế, người có tài sẽ không thiếu, nếu anh ta đã muốn đi, chúng ta cũng không thể ép ở lại được. Vốn tôi còn muốn làm quen với anh ta, xem ra hôm nay cũng không có cơ hội rồi.”

Trần Bạch Kiều lầm bầm: “Chúng ta đã không truy cứu trách nhiệm của anh ta, ở lại thêm một lát có thể chết à? Nóng lòng như vậy, không biết ở trước có cái quan trọng.”

Diệp Liệt và Trần Bạch Kiều vốn chỉ nghĩ Lệ Sâm muốn tìm gì đó, dù sao Zombie vừa tàn đi, dù nghĩ thế nào cũng không thể là đi tìm người được.

Mà thứ Lệ Sâm muốn tìm, quả thực không phải là người, mà là cô nàng Zombie khiến anh lo lắng cả đêm. Anh lái xe, chạy thẳng đến nơi Zombie thủ lĩnh bị bắn chết.

Nam Ca đi rất chậm, ba phút nhất định không thể chạy xa được. Uy lực của quả pháo kia rất lớn, nơi Zombie thủ lĩnh chết để lại một cái hố ước chừng ba mét.

Chắc Nam Ca sẽ chạy được ba mét chứ?

Khi anh lái ô tô đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, trong lòng chợt lạnh lại.

Zombie thủ lĩnh quả nhiên đã chết, xung quanh nó cũng có rất nhiều thi thể máu thịt lẫn lộn, là vì ảnh hưởng của quả pháo.

Anh dừng xe, tháo khăn trùm đầu ra, bắt đầu kiểm tra xung quanh cái hố.

“Nam Ca!” Anh gọi lớn, mong Nam Ca có thể trả lời mình.

“Nam Ca! Cô ở đâu, trả lời tôi!” Lệ Sâm cũng không phát hiện được giọng mình có chút run rẩy, cho dù đối mặt với mười nghìn Zombie anh cũng không có cảm giác này.

Anh thật sự sợ, sợ Nam Ca gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Tìm rất lâu, thế nhưng lại không thấy bóng dáng Nam Ca đâu, lòng anh chợt lạnh lẽo. Anh tự an ủi bản thân, nhất định là hơn một tiếng trước, Nam Ca đã chạy xa theo Zombie khác rồi.

Sau chân động, địa hình trở nên gập ghềnh khó đi, xung quanh đều là dấu vết Zombie rút lui, rốt cuộc Nam Ca đi theo hướng nào?

Lúc này Lệ Sâm đã rất hối hận, nếu lúc đó đặt thiết bị truy tìm trên người Nam Ca, vậy cũng sẽ không đến mức mò kim đáy bể như bây giờ.

Anh tìm xung quanh cái hố vài lần, trong lòng như có lửa đốt, chợt nhìn thấy một góc áo.

Loại vải này, anh rất quen thuộc, chính là từ bộ đồ anh thay cho Nam Ca.

Lệ Sâm siết chặt tay, đôi mắt chợt trở nên đỏ gât mất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tìm thấy Nam ca

Edit: Trương Kỳ

Mảnh vải thô bị gạch vụn đè lên, một con gió thổi qua, miếng vải ấy xoay vùn giữa trời, nhanh chóng bị cuốn đi.

Lệ Sâm không biết nên hình dung tâm trạng của mình như thế nào, nhắm mắt lại, chỉ toàn hình ảnh mà mình và Nam Ca ở cùng nhau mấy ngày qua.

Đó là một Zombie rất ngốc, cả người lộ hết thịt, hành động lại chậm chạp, hơn nữa lại không biết che giấu suy nghĩ, nếu không thích cái gì thì mắt sẽ trở nên đỏ tươi, trong họng phát ra tiếng gào thét.

Nhưng cô lại giữ được lý trí, sẽ có tính toán của bản thân, có chút thông minh, còn luôn tự tin rằng mình mạnh hơn mấy con Zombie khác.

Anh nghĩ họ chỉ mới gặp nhau vài lần, anh cũng không đối xử gì tốt với Nam Ca, nếu không phải bắn xuyên tim cô, thì cũng để cô té gãy mấy cái xương sườn.

Thậm chí bây giờ đây, khi đối diện với mấy nghìn người dân, anh vẫn quay lưng lại với cô.

Tuy cô... đã không còn là người, nhưng lại là một Zombie biết suy nghĩ, chẳng nhẽ anh hi sinh cô như vậy, là đúng à?

Anh biết cô rất dễ bị gat, lúc nhìn bóng dáng cô cầm cục áo, chạy về phía Zombie thủ lĩnh, Lệ Sâm chợt thấy thế giới này trở nên mờ mịt.

Anh xem thường niềm tin của Nam Ca như vậy, là đúng hay sai?

Hiện tại xung quanh đây không còn Zombie nào tồn tại, Zombie thủ lĩnh đã bị anh dùng pháo bắn chết, mấy Zombie khác cũng di tản đi chỗ khác.

Trời sáng, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây dày đặc, vì anh đứng ngược nắng nên cơ thể như ẩn giấu trong màn sáng.

Anh ngồi xuống, không nói gì.

“Nam Ca...” Anh lầm bầm đọc lại tên cô, chỉ cảm thấy ngực mình như có một con dao không ngừng đâm chém, máu thịt lẫn lộn, thế nhưng lại không nhìn thấy được gì.

Xung quanh yên tĩnh, mùi thịt thối của Zombie từ tối qua vẫn chưa bay đi hết, mùi thối cứ lượn lờ trong không khí, tan ra giữa trời.

Lệ Sâm cảm thấy, dường như anh đã làm vượt mất thứ gì đó rất quan trọng.

Đứng im lặng một lúc rất lâu, dường như thế giới này sắp bị quên lãng, một tiếng “ưm” khe khẽ thu hút sự chú ý của anh.

Lệ Sâm không tin vào mắt mình, anh bước về phía cách đó không xa.

Ở đó có thi thể nát bét của Zombie, anh di chuyển mắt nhìn xuống, mảnh đất gập ghềnh và một phần rừng cây đều bị biến dạng.

Trong thời mạt thế tàn khốc này, ngày Lệ Sâm từ thành phố chạy ra ngoài, đã quyết định phải tỉnh táo xử lý mọi rắc rối.

Nhưng lúc này, anh lại không thể bình tĩnh được.

Bên dưới hình như có gì đó đang ngo ngoe, tìm anh bắt chợt đập nhanh hơn.

Lệ Sâm đứng dậy, tuy đứng ở trên cao, nhưng ánh nhìn luôn gắn chặt xuống dưới.

Chốc sau, phần gạch đá vụn bị đẩy ra, để lộ bàn tay màu xanh.

Thứ mà anh chú ý, không phải là bàn tay kỳ lạ của thứ đó, mà chính là bộ đồ trên người cô!

Là đồ quân đội chính anh thay cho Nam Ca!

Lệ Sâm thật sự không biết nên cười hay là kêu lên, anh bất động một lúc để quan sát.

Zombie kia lẫn lộn một chập rồi phui đất cát trên người xuống. Lúc này, Lệ Sâm mới kịp phản ứng, anh nhanh chóng chạy tới, đẩy đất đá xuống, quả nhiên nhìn thấy được gương mặt xanh lè.

Tuy cô biến thành Zombie thực sự rất xấu, nhưng lúc này, Lệ Sâm nghĩ, cô chính là cô gái đẹp nhất trên đời.

“Nam Ca...” Anh gọi tên cô, sợ cô sẽ đột nhiên biến mất.

Nam Ca nghe thấy giọng Lê Sâm, cô chậm chạp quay đầu nhìn anh.

Sau khi phát nổ, cô vô thức bị ngất đi, lúc đó cô còn bị mấy Zombie khác đuổi theo, thấy chúng đã xông tới gần chực xé xác mình.

Ấn tượng cuối cùng của Nam Ca chính là chữ tên đàn ông trước mặt này.

Đúng là, đáng lẽ ra không nên ngu ngốc nghe lời anh ta đi tìm Zombie thủ lĩnh gì đó, nhìn xem, cái mạng nhỏ của cô xém chút cũng bay theo xác Zombie thủ lĩnh rồi.

May là mạng của cô lớn, lúc tiếng nổ vang lên, mấy con Zombie kia đuổi theo chặn đứng, mà sau lưng cô là một cái hố, thế là cô rơi xuống. Sau đó, vụ nổ khiến đất đá văng tứ tung, lấp luôn cái hố mà cô rơi xuống, lúc tỉnh dậy, Nam Ca chỉ thấy xung quanh tối thui.

Cố gắng hết sức mới vất vả thò được tay ra ngoài.

Lúc nhìn thấy Lê Sâm dưới ánh mặt trời thế này, cô cảm giác như anh ta đẹp trai hơn bất cứ thứ gì trên đời!

Nam Ca sốt ruột muốn nói, nhưng mở miệng một lúc chỉ nói ra được hai từ: “Ra ngoài...”

Lê Sâm biết cô muốn ra khỏi đây, thật ra anh cũng muốn cứu Nam Ca ra. Không biết cô đáp trúng cái vận gì, ở gần trung tâm phát nổ như vậy mà lông tóc không hao tổn chút nào.

Nhưng nhìn bộ mặt đầy đầy của Nam Ca, anh không nhịn được cười.

Anh khẽ nhếch môi: “Cô muốn ra ngoài à?”

Nam Ca hừ một tiếng, bị chôn sâu quá, cô không thể đứng dậy được, sao gã đàn ông này không hiểu chuyện chút nào thế?

Lê Sâm ngồi xuống, nói với cô: “Tôi bắt đầu cứu cô đây.”

Nam Ca nhếch nhếch khóe miệng, thầm tính toán, chờ lát nữa, nhất định phải bắt gã này trả nợ máu cho mình.

Giờ đã không còn mùi của Zombie thủ lĩnh, thủy triều Zombie cũng tản ra, anh ta cũng nên thực hiện lời hứa của mình rồi chứ?

Nam Ca liếc nhìn anh, chậm chạp giơ tay lên, ánh mắt muốn nói: Nếu muốn cứu tôi ra ngoài, sao không nhanh tay lên chút.

Lê Sâm nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó nắm lấy tay cô, tay kia giữ eo, kéo cô ra khỏi hố.

Anh không buông cô ra ngay mà kiểm tra xem trên người cô có vết thương nào không.

Nhưng cũng chẳng nhìn được gì, dù sao cơ thể cô còn trong trạng thái hư thối, chỉ có phần vải bị rách kia trầy da tróc thịt ra chút.

Lê Sâm khê ho, không kiểm tra nữa mà ôm cô lên xe.

Nam Ca nghĩ thầm, xem ra nhiệm vụ lần này cô hoàn thành rất tốt nè, tên này trước giờ chưa từng dụ dỗ với mình như vậy, lần nào cũng vác cô như vác bao bố, nhưng lần này thế mà lại ôm kiểu công chúa!

Tiếc là mình chẳng còn là con người, tim cũng không đập nữa, càng chẳng biết thế nào là ngược.

Nam Ca cố gắng bỏ qua cảm giác khát vọng trong lòng, sau khi ngồi vào xe, Lê Sâm quay đầu nói với cô: “Chúng ta tìm nơi khác đi.”

Ở đây toàn xương cốt của Zombie, chẳng phải nơi tốt đẹp gì.

Nam Ca còn chưa quên máu của Lê Sâm đâu. Vì thế, khi xe chạy được một quãng rồi, cô mới hỏi: “Chùng nào, mới cho tôi, máu?”

Lê Sâm im lặng một lúc mới cười đáp: “Đừng gấp, nhất định sẽ cho cô.”

Lúc đó Nam Ca không nhìn về mặt anh, nên có chút không hiểu lời anh nói.

Vì thế khi người đàn ông này đậu xe ở một nơi tương đối bằng phẳng, Nam Ca cũng không phản đối. Sau khi thay đồ cho cô, anh ngủ thiếp đi, hoàn toàn chặt đứt mộng đẹp của Zombie Nam Ca.

Ý gì vậy? Mình còn chưa được uống máu mà, sao anh ta ngủ mất rồi!

Nam Ca không cần ngủ, đương nhiên cũng quên mất là Lê Sâm đã hai ngày rồi không ngủ ngon, cũng chẳng được ăn no.

Bắt đầu từ lúc bốn ba, tim của anh như bị treo lơ lửng, đêm qua lại trải qua chiến dịch như vậy, khó trách anh cảm thấy mệt mỏi.

Nhắc tới cũng kỳ, lúc đi tìm Nam Ca, anh không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy cô, trái tim bị treo lơ lửng của anh đã được hạ xuống.

Giờ cô đã ở cạnh mình, có thể yên tâm nghỉ ngơi một chút rồi.

Nam Ca thở phì phò, cảm thấy vô cùng chán ghét.

Mình trải qua muôn ngàn cực khổ mới tới gần được Zombie thủ lĩnh, gã này còn không khen được vài câu đã ngủ lịm quay mắt!

Thế là, cô lấy dao giải phẫu giấu trong túi áo, lưỡi dao sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Nam Ca chậm chạp tới gần Lệ Sâm, nghĩ thầm, anh đã không thực hiện lời hứa của mình, vậy để tôi tự tới lấy chắc không sao chứ?

Nam Ca cảm thấy vô cùng kích động, gươm dao giải phẫu về phía Lệ Sâm, chậm chạp ước lượng.

Nên đâm vào chỗ nào thì tốt đây? Động mạch? Không được không được, mình còn muốn ăn nhiều lần mà, làm vậy chết nghèo rồi sao.

Tĩnh mạch? Nam Ca nghĩ ý này cũng tốt, nhưng nên đâm vào tĩnh mạch nào? Ừm, cô thấy chỗ cổ tay cũng được đó, có thể cầm máu được, chắc chắn sẽ không chết.

Vì thế Nam Ca lách lư đến chỗ Lệ Sâm, mắt sáng còn hơn cả sao, cô gươm dao lên, tay cầm thật chắc. Nhưng ngay khi Nam Ca muốn cắt cổ tay người kia thì tay cầm dao của cô đã bị đánh bật ra.

Người kia nhanh chóng ngồi dậy, chỉ nghe phịch một tiếng, Nam Ca còn chưa kịp phản ứng đã bị Lệ Sâm đè xuống, còn dao của mình đã bị người kia cầm lấy, đặt trên cổ cô.

Nam Ca mở to mắt nhìn anh.

Người kia trông rất lạnh lẽo, như cái hộp phát ra sát khí. Nhìn gần, cảm thấy anh cũng không tệ, là một người đàn ông vô cùng đẹp trai.

Nam Ca nhích nhích cái cổ theo bản năng, Lệ Sâm thế này đúng là dọa chết người.

Không ngờ khi nhìn rõ được là cô, Lệ Sâm nhanh chóng thu sát khí lại.

Anh chậm rãi nói với Nam Ca: “Tôi đang ngủ, cô ngoan chút đi.”

Nam Ca chớp chớp mắt, sao cô lại không ngoan chứ, anh ngủ của anh, tôi uống của tôi nha. Anh nói mà không giữ lời!

Lệ Sâm vờ như không hiểu Nam Ca muốn nói gì, sau khi thả Nam Ca ra, anh lại dựa vào xe.

Nhưng trước khi ngủ, anh lại uy hiếp Nam Ca: “Lúc ngủ, tính cảnh giác của tôi rất cao, có chuyện như vậy nữa xảy ra, tôi không chắc mình có thể thu tay kịp lúc.”

Hừ! Nam Ca nhìn anh chằm chằm, tới Zombie thủ lĩnh tôi còn đánh lại được, sợ anh à?

Thôi được rồi, thật ra cô có hơi sợ anh ta. Vì thế sau khi cắt dao lại, Nam Ca ngồi ngốc im lặng trên xe, không dám hành động đại dột nữa.

Cô không nhìn thấy, khóe môi người đàn ông chậm rãi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lấy máu

Lệ Sâm ngủ thẳng từ sáng cho tới chiều, Nam Ca ngây ngốc ngồi dựa vào ghế, một lòng mong chờ, chờ anh ta tỉnh lại, mình nên đem anh ta ra kho tàu hay hấp đây.

Nhưng cô cũng không nghĩ tới việc Lệ Sâm có cho cô ra tay hay không =.,=

Tuy họ chọn nơi khá bí mật, nhưng lúc Lệ Sâm ngủ, vẫn có bốn năm con Zombie vây lại, giờ còn đứng ngoài cửa xe nhe răng nhếch miệng, muốn tìm cách mở cửa để giết con người ngồi bên trong.

Nam Ca cũng mặc kệ chúng, dù sao cái xe này cũng mạnh tới bất thường, nếu không dùng pháo nổ, chắc cũng chẳng phá được, mấy con Zombie này

chẳng đủ bỏ bèn gì.

Được rồi, thật ra nếu cô ra tay, chắc cũng không đánh lại nổi...

Cuối cùng, tới một giờ chiều, Lệ Sâm mới ngủ dậy.

Nam Ca thấy anh mở mắt, vẻ mơ màng nhanh chóng được thay bằng nét sắc bén, giống hệt như lúc trước.

Hơn nữa, Lệ Sâm cũng không ngồi trong xe lâu, nhanh chóng ngồi dậy, kiểm tra bên trong, sau đó nhìn Nam Ca và tình huống bên ngoài.

Thấy mấy con Zombie, anh nói với Nam Ca: “Tôi giải quyết chúng một lát, cô ở đây chờ.”

Nam Ca gật đầu, mắt lấp lánh nghĩ, anh mau trở lại nha.

Lệ Sâm không dùng súng, mấy con Zombie kia bị anh lấy dao chém bay đầu. Nam Ca nhìn động tác lưu loát của anh, chợt thấy cổ mát mát.

Lệ Sâm không quan tâm tới mấy con Zombie đã chết nữa, sau khi lên xe, anh mở thùng vật tư, lấy nước và đồ ăn.

Hôm nay anh không phải khẩn trương, vì thế Nam Ca thấy anh lấy ra một cái ấm, đun nước, nấu mì ăn liền!

Đại ca này, anh cũng quá nhàn nhã rồi, anh không sợ có Zombie nhào tới à?

Thật ra, đúng là Lệ Sâm không sợ.

Lúc nấu mì, Lệ Sâm còn liếc nhìn Nam Ca. Cô vẫn là cái bộ ngực ngác, trên mặt treo thịt thối, sau khi biến thành Zombie, vẫn có thể nhận ra ngũ quan của cô không tệ.

Xem ra lúc còn là con người, cô cũng được xem là một mỹ nữ.

Nam Ca ngoẹo cổ lại, Lệ Sâm kia ăn cơm rồi, còn phần của cô thì sao?

Cô không muốn uy hiếp Lệ Sâm, dù sao... cũng đánh không lại anh ta, thật quá đau khổ. TT^TT

Vì thế, cái đầu vốn không được xem là thông minh của Nam Ca nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng tìm ra được một cách khá uyển chuyển: “Ăn.”

Lệ Sâm quay lưng về phía cô, khoe môi khẽ nhếch lên.

Giờ anh mới phát hiện, mang theo một Zombie bên mình, hình như cũng là một chuyện khá thú vị. Tiểu cảm điếc này, quả thật đã khiến cho cuộc sống thời mạt thế của anh thêm phần thú vị.

“Ừ, đúng rồi, đã hai ngày rồi không được ăn gì ngon.”

Nam Ca phát hiện, một mình anh có thể ăn ba gói mì! Sức ăn khỏe thật.

Nam Ca thấy anh không tỏ vẻ gì là hiểu, đành phải kiên trì nói tiếp: “Anh trước tiên...”

Cô đã nói rõ vậy rồi, chẳng lẽ gã này nghe không hiểu à? Còn cần phải nhấn mạnh lần nữa?”

Nét cười bên môi Lệ Sâm càng sâu hơn: “Ừ, cô nói lời hứa của chúng ta à, tôi còn nhớ. Nhưng phải chờ tôi lấp đầy bao tử cái đã.”

Nam Ca mím môi, chỉ có thể tạm nhịn lại.

Động tác của anh rất nhanh, lúc nấu mì còn bỏ vào hai thanh lạc xường, đáng tiếc Nam Ca không ngửi được mùi.

Lúc ăn cơm, anh ngồi dưới đất, động tác thoải mái tự nhiên, cái nôi lớn nhanh chóng nhìn thấy đáy, thậm chí anh còn uống cạn nước.

Đúng là ăn nhiều thật.

Lệ Sâm không có thói quen lãng phí thức ăn, huống chi hiện tại là mạt thế, thứ có thể ăn rất ít.

Nam Ca nhìn thấy anh ăn xong, lòng như hoa nở bùng bùng: “Anh, ăn xong rồi?”

Lệ Sâm bỏ nôi và đĩa xuống, lười biếng ngoác ngoác Nam Ca: “Tiểu cảm điếc, lại đây.”

Nam Ca rất bất mãn, trước đó cô đã nói cho anh ta tên của mình rồi, anh ta cũng đã gọi một lần rồi, sao giờ lại gọi mình là Tiểu cảm điếc nữa?

Cô có thể nói chuyện mà, chỉ có điều nói hơi chậm một chút thôi!!

Tuy là không mấy tình nguyện, thế nhưng cô vẫn chậm chạp bước tới.

“Nếu cô đã hoàn thành nhiệm vụ, tôi cũng nên thực hiện đúng lời hứa, nào, ngồi lại gần đây.”

Lệ Sâm vỗ vỗ vào vị trí cạnh mình.

Tuy Nam Ca không lộ biểu tình gì mấy, nhưng Lệ Sâm phát hiện cô đang cười.

Ày, tiểu Zombie này đang rất vui vẻ.

Cô không chỉ ngồi lại ngay ngắn, còn lấy dao phẫu thuật của mình ra, bắt đầu ước lượng nên lấy máu chỗ nào.

Cô thông minh chưa, còn lo lắng cho Lệ Sâm nữa này, ngày nào đó bị người ta đem bán đi, chắc còn lo lấy tiền đó trả lại cho họ.

“Không cần cô ra tay, mở miệng ra chờ là được.” Lệ Sâm lấy dao của cô, quay ngón tay mình xuống.

Lúc máu tươi tràn vào não, cả người Nam Ca như phát cuồng. Đúng là mỹ vị nhân gian mà, trời ạ, nếu có thể ăn được hết, quả thật cô không dám nghĩ nữa!

Nhưng Lệ Sâm lại không cho cô động đây! Đúng là sói ruột muốn chết!

Ánh mắt Nam Ca di chuyển theo ngón tay của Lệ Sâm, vết thương của anh không sâu lắm, sau khi ép một lúc thì có giọt máu xuất hiện ở đầu ngón tay.

“Nào, mở miệng ra.” Lệ Sâm nâng tay lên, còn cầm theo một cái bao tay.

Nam Ca ngửa ra, quả nhiên mở miệng của mình hết cỡ. Hi hi hi, anh ta sẽ bỏ ngón tay vào miệng cho mình mút à.

Đúng là mong chờ mà.

Sau đó, dưới ánh mắt gấp gáp của Nam Ca, Lệ Sâm nâng tay lên, từng giọt máu chảy vào miệng cô.

Một giọt, hai giọt, ba giọt, sau đó, anh rút tay lại, còn lấy miếng dán cá nhân băng vết thương lại.

Nam Ca còn đang hớn hờ chờ đợi, ai mà ngờ như vậy là xong rồi?

Mẹ kiếp, cả quần tôi cũng coi cho anh nhìn được không?

Nam Ca không thể nhìn được nữa! Cô còn chưa nếm đủ mùi máu ngon lành của anh đâu, đây là thế nào!

“Ngao!” Nam Ca không nói gì, gào rú để thể hiện phẫn nộ của mình.

Trước đây không lấy máu của anh ta còn chưa nói, giờ nếm thử rồi mới biết mình thèm máu của anh ta biết bao nhiêu!

Thế là tiểu Zombie mất đi lý trí, nhào tới muốn đập Lệ Sâm. Thế nhưng Lệ Sâm nhanh nhẹn lẩn một vòng, né tránh tấn công của Nam Ca.

Nam Ca thầm mắng anh không giữ lời, không biết xấu hổ, vì để hoàn thành lời hứa với anh, xem chút cô đã toi luôn cái mạng quên này, kết quả thì sao, thế quái nào lại cho mình uống ba giọt máu!!! Cô không phục!

“Chúng ta đã hứa rồi.” Lúc Lệ Sâm đối mặt với Nam Ca, anh luôn dùng IQ ra chèn ép niềm vui của cô: “Nhưng trong lời hứa của tôi và cô, chỉ lấy ba giọt máu thôi.”

“Lưu manh!” Nam Ca mắng anh, sau khi mắng xong lại nhào tới đánh tiếp.

Lệ Sâm né hai phát, nếu là Lệ Sâm trước đây thì đã đập Nam Ca ra từ sớm rồi, nhưng lần này, anh lại thu chân về.

Nhưng anh lại chờ lúc Nam Ca nhào tới, dùng tay kẹp lấy cổ cô rồi đè cả người cô xuống.

“Tiểu câm điếc, cô lại không nghe lời.”

Nam Ca còn đang nổi điên giãy dụa, hôm nay cô nhất định phải giết gã đàn ông này! Nếu không hấp được thì ăn sống luôn!

Tên con người này, đúng là con mẹ nó lưu manh màaaaaa!

Lệ Sâm thấy cô tức muốn chết thì đột nhiên bật cười. Nhưng bây giờ Nam Ca quá nguy hiểm, anh cũng không mấy yên tâm, hay là lấy dây trói cô lại, sau đó ném vào ghế phụ, ừm, không phải ném, là khiêng bỏ vào.

Giống như lúc anh đào được Nam Ca từ cái hố, ôm như kiểu công chúa, trước giờ anh chưa từng có hành động như vậy đâu.

Dịu dàng của anh đến nhanh rồi đi cũng nhanh.

Nam Ca vốn đầu đất, nào có để ý đến thay đổi của Lệ Sâm, nếu có thay đổi, thì chính là càng lúc càng lưu manh hơn trước!

Lệ Sâm phát hiện điều thú vị chính là, dù có cột chặt cô lại khiến cô không thể động đậy, thì khi cho xe chạy, cô vẫn không ngừng chửi anh.

Vấn đề là cô nói quá chậm, xe chạy mười mét rồi cũng chưa nói xong một chữ.

Nghẹn cả buổi cũng không nói hết một câu, nếu là trước đây, Lệ Sâm sẽ ghét bỏ vô cùng. Thế nhưng bây giờ, anh lại cảm thấy giọng nói khàn khàn của Nam Ca rất dễ nghe.

Cả một ngày, Nam Ca vẫn kiên trì bên bị chửi anh không ngừng nghỉ, sợ cô nổi điên, Lệ Sâm vẫn cột cô lại.

Anh xác định hướng mình đi không có vấn đề, xăng vẫn đủ dùng một ngày nữa, anh cần tìm nơi đổ xăng.

Mấy giờ sau, anh dừng xe bên ngoài một thành phố nhỏ.

Hiện tại nếu đã đi đường phía Nam, cũng không thể quay đầu lại được.

Thành phố này tên là Tĩnh Thủy, chủ yếu khai thác công nghiệp, người dân ở đây không nhiều. Vì thành phố đang trong thời kỳ xây dựng nên sợ rằng người chết nhiều chính là công nhân.

Nam Ca chửi Lệ Sâm cả đường đi, tuy không chửi được mấy câu, cô vẫn tức giận trừng mắt nhìn.

“Tôi nay chúng ta qua đêm ở đây, mai vào thành phố tìm xăng.” Lệ Sâm nói hành trình tiếp theo cho cô nghe.

Nam Ca còn đang đắm chìm trong tâm trạng của mình, tiếp tục chửi: “Lưu manh.”

Lệ Sâm buồn cười, đưa tay ra véo véo mặt Nam Ca.

Ủm, sao anh lại thấy cái mặt này nhéo đã tay rồi, không có thịt thối gì rơi xuống.

Vốn anh chỉ cho đó là ảo giác của mình, thế nhưng véo vài lần, hóa ra lại là thật.

“Tiểu cam điếc...” Anh có hơi kinh ngạc, nhưng không nói cho cô biết thay đổi này, chỉ là cười hỏi: “Cô đã chửi cả đường đi rồi, không thấy phiền à?”

“Lưu manh.” Nam Ca chửi tiếp.

Lệ Sâm đã sớm quen với cảnh nói chuyện như thế này với cô rồi, anh lái xe bên ngoài thành phố một vòng, rồi dừng ở nơi vắng vẻ.

Anh xuống xe kiểm tra trước, rồi hỏi Nam Ca: “Nếu muốn tự do hoạt động, không được mắng tôi nữa, biết chưa?”

Nam Ca biết điều ngậm mồm lại.

Cô còn muốn hướng tới mục tiêu làm Zombie tự do, sao có thể cam tâm bị con người bắt nhốt chứ.

Lệ Sâm hài lòng gật đầu, sau đó còi dây trời cho cô. Nam Ca lắc lư xuống xe, phát hiện Lệ Sâm còn lấy một cái mũ đội lên cho mình.

Sau khi xuống xe, anh nhìn kỹ vài lần, ừm, dễ nhìn thế này, trông rất giống con người.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ba nam hai nữ

Di chuyển mấy ngày nay vẫn không có chuyện gì xảy ra. Lệ Sâm là một người có chủ kiến và biết lên kế hoạch, khi làm chuyện gì, anh đều phân tích rất kỹ lưỡng.

Thỉnh thoảng trên đường đụng phải Zombie, anh cũng không cần Nam Ca ra tay, tự mình có thể giải quyết được.

Thật ra, tuy ngoài miệng Nam Ca không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng cô đã ý lại vào anh.

Đương nhiên, trước mặt anh thì cô thích là cô chửi.

Trời không còn sớm, buổi tối Zombie bắt đầu hoạt động, rất nguy hiểm, không thể vào thành phố được, họ quyết định dừng chân ở đây để qua đêm.

Lần trước sau khi Nam Ca uống máu của anh, Lệ Sâm im lặng quan sát hai ngày. Quả nhiên đốm trên xác chết không có chuyển biến xấu đi, cơ thể cũng không thối rữa như trước kia. Rồi cuộc có phải vì máu của anh có công dụng hay không, Lệ Sâm còn phải quan sát thêm.

Hôm nay ở ngoài, anh không nhàn nhã thoải mái nấu mì mà lấy hai ổ bánh mì để ăn.

Thấy Nam Ca đứng im không nhúc nhích bên cửa xe, biểu hiện muốn giữ khoảng cách với mình. Lệ Sâm cười khê: “Tiểu câm điếc, đến đây, ngồi cạnh tôi này.”

Nam Ca không thêm phản ứng, cô quay đầu vờ như đang ngắm phong cảnh.

Mấy ngày ở chung, Lệ Sâm cũng phát hiện thị giác của cô không được tốt, những vật quá năm mét sẽ chẳng thấy gì, ngày đó có thể tìm được Zombie thủ lĩnh âu cũng là một chuyện vô cùng thần kỳ.

Cho nên thấy cô ngắm cảnh, Lệ Sâm cảm thấy buồn cười.

Anh nhanh chóng giải quyết đồ ăn của mình rồi tới chỗ Nam Ca đứng: “Sao thế, thấy gì à?”

Nam Ca không phản ứng, tiếp tục giả vờ làm một Zombie lạnh lùng.

Đám con người ngu ngốc, mình vẫn không nên nói chuyện với chúng.

Lệ Sâm đã quen với việc đùa giỡn Nam Ca, thỉnh thoảng nhìn thấy biểu tình khác nhau trên mặt cô, anh có thể cười cả buổi.

“Ngày mai chúng ta vào thành phố, cô có muốn gì không?” Đây là lần đầu Lệ Sâm chủ động hỏi ý của cô.

Nam Ca nghĩ, tôi là Zombie, còn muốn cái gì nữa? Thứ duy nhất tôi muốn chính là máu của anh đó.

Vì thế cô quay đầu, nhìn chằm chằm vào Lệ Sâm.

Lệ Sâm nhếch môi, che mắt cô lại: “Được rồi, tôi biết cô rất ngoan, không muốn gì cả.”

Nam Ca vừa định ghét bỏ đẩy tay anh ra, đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng xe.

Lệ Sâm cảnh giác, im lặng giấu Nam Ca ra sau lưng, có bóng lưng cao lớn của anh che lại, Nam Ca cúi đầu, chắc sẽ chẳng ai biết mình là Zombie đâu.

Chiếc xe kia nhanh chóng dừng lại cách họ không xa, tuy không phải xe thiết giáp, nhưng là một chiếc Land Rover như thế này cũng khá tốt trong thời mạt thế.

Người đầu tiên xuống xe là tài xế, người đàn ông kia khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu có hơi hói, trang phục chỉnh tề, vẻ mặt có hơi hung dữ.

Người xuống tiếp theo là hai trai và hai gái, mấy người đàn ông nhìn không giống nhau, hình như không phải người thân. Nhưng hai cô gái kia là song sinh, chỉ chừng hai mươi tuổi. Ba người đàn ông quan sát Nam Ca và Lệ Sâm, hai cô gái thì có vẻ ngại, không ngẩng đầu lên, cũng không nói gì.

Người đàn ông đầu tiên xuống xe cười cười bước tới, chào hỏi Lệ Sâm: “Người anh em, các cậu cũng nghỉ chân ở đây à?”

Ở một mức độ nào đó, mạt thế cũng thúc đẩy một phần hòa bình của con người. Trên đường đi, Lệ Sâm đã hiểu được, phát hiện không ít người đồng ý giúp đỡ lẫn nhau.

Mặc dù nghi ngờ đoàn người này, nhưng anh vẫn trả lời: “Phải.”

“À, nhìn quần áo này của hai người, không biết là đến từ hướng nào? Tôi là Triệu Cường, họ gọi tôi là anh Triệu, chúng tôi đến từ phía Nam, đang đi tìm căn cứ ở thành phố để cư trú.” Triệu Cường tỏ vẻ thành thực, nói với Lệ Sâm.

Người này không giống với những kẻ muốn tiếp cận Lệ Sâm, dù nhìn thấy trang phục và đạo cụ của anh, Triệu Cường cũng không đề cập đến.

Đẳng cấp của người này cao hơn những kẻ khác nhiều.

Nhìn đội nhỏ này của gã, hiển nhiên Triệu Cường là kẻ cầm đầu.

Lệ Sâm nửa thật nửa giả nói: “Chúng tôi đến từ thành phố, nhưng không ở trong thành phố mà bên ngoài, lúc đó rất loạn, chúng tôi không muốn quay lại.”

Triệu Cường gật đầu: “Phải rồi, bây giờ Zombie trong thành phố rất nhiều, chúng tôi vốn muốn đến phía Tây, tìm nơi không có người sống, nhưng vấn đề là đồ ăn và nhiên liệu, không còn cách nào khác, đành phải đến nơi này.”

Lúc gã nói chuyện, Nam Ca vẫn giữ im lặng. Triệu Cường thấy Lê Sâm không muốn nói chuyện thì đến chỗ khác.

Tối đến, hai người họ dừng ngay cạnh xe, Nam Ca không vào trong mà ngồi bên ngoài xe, nhìn đám Triệu Cường bận rộn.

Nam Ca không thích mùi của họ.

Nhất là ba người đàn ông kia, nhìn thì thấy rất hòa thuận, nhưng bên trong thì lại thâm độc vô cùng.

Lê Sâm cũng đang dò xét lai lịch của họ. Nếu họ đến từ phía Nam, có thể hỏi thăm về tình hình của Bắc Hải.

Đôi năm người đương nhiên không có thức ăn đầy đủ như Lê Sâm, Nam Ca lại không cần ăn gì, Lê Sâm đã ăn no rồi nên không thấy đói.

Đám người kia lại không được thoải mái như vậy, một túi bánh mỳ cũng hận không thể chia thêm cho mình vài miếng. Hơn nữa Nam Ca phát hiện, phần của hai chị em sinh đôi kia là ít nhất.

Có lẽ là phát hiện ánh mắt của Nam Ca, Triệu Cường ngồi cách đó không xa cười nói: “Hai chị em này là chúng tôi gặp trên đường, cô đừng nghĩ tôi ngược đãi họ, là sức ăn của họ nhỏ thôi.”

Hai chị em lập tức cười trả lời: “Phải, anh Triệu rất tốt với chúng tôi, chúng tôi rất cảm kích anh ấy.”

Nam Ca chớp chớp mắt, vừa nãy cô có nói gì à? Mấy người này giải thích với cô làm gì, chả thèm quan tâm đâu.

Nhưng còn Triệu Cường, sau khi ăn xong thì tới ngồi cạnh, hỏi Lê Sâm: “Người anh em, tôi còn chưa biết cậu tên gì? Còn em gái này là gì của cậu thế?”

Trời cũng đang chuyển tối, thế nên Triệu Cường không nhìn thấy đốm thi ban trên mặt Nam Ca, nếu không, gã cũng chả dám đến gần như vậy.

“Tôi là Lê Sâm, đây là bạn gái của tôi.” Lê Sâm lạnh nhạt trả lời, Nam Ca buồn chán mắng anh một câu: “Luu manh.”

Triệu Cường có hơi sừng sốt, nhưng nhanh chóng cười ha hả: “Lê Sâm, cô bạn của cậu cá tính thật đó.”

Thật ra gã đã quan sát Nam Ca, phát hiện cơ thể cô rất yếu, nhưng Lê Sâm vừa nhìn đã biết là kẻ rất mạnh.

Con người đều có hơi thở của bản thân, người này có nhịp thở bình tĩnh vững vàng, điều quan trọng là xe thiết giáp của anh ta, vừa nhìn là biết đồ tốt, có thể làm ra được chiếc xe như thế này ở mặt thế, có thể cho thấy anh ta là một người có tài.

Lê Sâm không phản bác lời của Triệu Cường, còn đưa tay ôm Nam Ca vào lòng: “Tình tình của cô ấy không tốt lắm.”

Giọng nói cứng chiều kia khiến Triệu Cường cảm thấy số của Nam Ca thật sự rất tốt.

Thấy Lê Sâm giống như không muốn nói về Nam Ca, Triệu Cường thay đổi đề tài: “Vật tư của chúng tôi không đủ, ngày mai định vào Tĩnh Thủy kiếm chút vận may, cậu có muốn đi cùng chúng tôi không? Đừng thấy trang bị của chúng tôi không tốt, nhưng cả đoạn đường từ phía Nam, dù gặp rất nhiều Zombie nhưng chúng tôi đều an toàn vượt qua được hết.”

Đây chính là đang tỏ vẻ trá hình, nhìn bản lĩnh của họ, so với gã Chu Liêm gặp được ở bệnh viện có vẻ thông minh hơn nhiều.

Lê Sâm không đổi sắc mặt, hỏi: “Ồ? Zombie ở phía Nam nhiều lắm à?”

“Phải!” Triệu Cường vỗ đùi: “Có rất nhiều tuyến đường bị kẹt xe, lúc trước mưa bão với động đất dồn dập, rất nhiều thành phố đều bị chìm, rất thảm, haizz...”

Lê Sâm không hỏi thêm về tình hình của Bắc Hải, anh chỉ trả lời Triệu Cường: “Ngày mai tôi và Tiểu Ca đi cùng không, sẽ không đi cùng mọi người đâu.”

Triệu Cường cũng không ép buộc, dù sao trong hoàn cảnh này, người và người không thể tin nhau, đều chỉ dựa vào tình nghĩa mà thôi.

Đêm đã khuya, Lê Sâm đưa Nam Ca lên xe, còn cẩn thận mở cửa xe giúp cô. Hai chị em cách đó không xa ngo ngắc nhìn động tác của Lê Sâm, nhìn đến khi cửa xe đóng lại.

Bây giờ Nam Ca mới hiểu những điều Triệu Cường nói. Gã nói phía Nam còn loạn lạc hơn ở đây, nhưng Lê Sâm lại điên cuồng đi về phía Nam đó!

Sau khi Lê Sâm lên xe, anh hạ ghế dựa của xe xuống, làm thành cái giường nhỏ, buổi tối, Nam Ca ngủ bên cạnh anh.

Cô đã từng thử ra tay với anh mấy lần, nhưng tính cảnh giác của anh rất cao, hiện tại cô cũng chẳng còn chút lòng dạ nào.

“Phía Nam, nguy hiểm” Nam Ca trợn mắt, đôi mắt đen trắng rõ ràng dường như có thần hơn đôi chút, cô đang nóng lòng muốn báo cho Lê Sâm biết đừng đến Bắc Hải.

Thế nhưng Lê Sâm không nghe: “Giống như cô nhất định phải về thành phố Bắc, tôi cũng có lý do để đến Bắc Hải. Cô không cần lo lắng sẽ gặp nguy

hiếm, tôi... sẽ không để người khác làm cô bị thương.”

Nam Ca bấu môi, xoay đầu mình sang phía khác, không nhìn người đàn ông này nữa.

Sao anh ta có chấp thế.

Lệ Sâm không giải thích gì với Nam Ca, chỉ nghiêng người nằm lại, từ góc độ này, có thể nhìn thấy bóng lưng của cô.

Nói đến cô, anh chợt nhận ra mùi thịt thối trên người cô chỉ còn lại rất ít, hôm nay đứng bên ngoài khu ô nhiễm, thế nhưng Triệu Cường không nhận ra cô khác thường.

Đây là điều thần kỳ của máu người sao?

Cứ nhìn vào bóng lưng của cô như vậy, Lệ Sâm ngủ thiếp đi.

Nửa đêm, anh bị Nam Ca gọi dậy.

Nhìn thấy gương mặt xanh lè của cô, anh cũng không bị hù dọa, cũng nhờ năng lực kiểm chế mạnh của mình.

“Sao thế?” Vì còn ngái ngủ nên giọng nói của anh có hơi khàn khàn.

Nam Ca chỉ chỉ ra ngoài xe, ý bảo anh nghe.

Lúc này Lệ Sâm mới chú ý tới, gần đó có tiếng thờ đóc và rên rĩ. Xung quanh đây trừ họ ra, thì còn một chiếc xe nữa.

Lệ Sâm ôm Nam Ca vào lòng, ngay cả anh cũng không nhận ra động tác của mình có hơi tự nhiên.

Anh ngáp một cái, quyết định ngủ tiếp: “Mặt thế tới, quy tắc của xã hội cũng chẳng còn dùng được, họ làm sao chúng ta cũng không thể quản, ngủ đi.”

Nhưng Nam Ca rất sợ, vì cô nghe thấy giọng của cả năm người đó!

Ba nam hai nữ, mẹ cha ời, cô chả dám nghĩ tới cái cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Muốn ngạt chết tôi

Thật ra thói quen rất dễ nuôi dưỡng. Nam Ca chỉ mới đi theo Lệ Sâm không bao lâu, nghe thấy anh nói vậy thì cũng vô thức nhắm mắt lại.

Đợi một lúc lâu nhưng tiếng ồn đó vẫn không nhỏ lại, cô mới phản ứng: Mình là Zombie mà! Mình biết ngủ à!

Tới đó, ánh mắt Nam Ca phát ra ánh sáng xanh lục, phối hợp với gương mặt của cô, đúng là cảnh tượng khiến Lệ Sâm khó quên.

Cô ngốc ngốc nhìn người đàn ông đang ôm mình trong lòng, vì khoảng cách quá gần, thế nên cô có thể thấy rõ hàng mi dày rậm của anh.

Cô vô thức nuốt nước bọt, thầm nghĩ, mình cũng đã bỏ bớt cảnh giác với anh ta, nhất định anh ta cũng sẽ không đề phòng mình như trước đúng không?

Nếu giờ ra tay, phần thắng có lớn không?

Nam Ca lo động tác quá lớn sẽ đánh thức người đàn ông kia dậy, cô cứ sắp lại chậm chậm, há mồm muốn cắn cầm anh.

Cô còn chưa kịp hạ miệng thì người kia đã đưa tay bịt mồm cô lại, giọng nói bắt đầu dĩ vang lên: “Tiểu câ m điếc, nếu cô còn không nghe lời, tôi sẽ lấy băng keo dán kín mồm cô lại đó.”

Nam Ca thở phì phò. Gì chứ, hóa ra vẫn còn đề phòng mình.

Cô mất mát nằm lại vị trí cũ, Lệ Sâm cảm nhận được cô không cử động nữa mới cười khẽ, tiếp tục ngủ.

Giữ một Zombie bên cạnh, mà con Zombie này lại có chấp niệm lớn với máu của mình, sợ rằng thế giới này chỉ có mình anh là kẻ điên như vậy.

Thế nhưng Lệ Sâm lại vui vẻ chịu đựng.

Anh ngủ rồi, Nam Ca lại không ngủ được, nhắm mắt lại thì nghĩ tới chuyện của ba nam hai nữ ngoài kia.

Khụ khụ, cô chỉ hơi tò mò thôi, cô mới không thừa nhận mình là một sắc Zombie đâu.

Mãi đến nửa đêm, tiếng ồn kia cũng dừng lại.

Sau này Nam Ca nhắc tới chuyện này, hỏi Lê Sâm lúc nghe âm thanh như vậy, không có suy nghĩ gì với cô à?

Lê Sâm chỉ kinh ngạc nhú mày: “Khẩu vị của tôi phải nặng bao nhiêu mới giờ trò với em lúc đó chứ?”

Nhưng Lê Sâm cũng giải thích với cô, mặt thế này cũng chẳng có việc gì để làm, mọi người cũng đi ngủ sớm, trừ làm chuyện đó ra thì cũng chẳng biết làm gì.

Lúc ấy Nam Ca còn không hiểu. Dù sao chạy trốn thôi đã đủ kiệt sức rồi, ai còn muốn làm chuyện như vậy chứ.

Ngày hôm sau, lúc Lê Sâm ngủ dậy thì phát hiện Nam Ca vẫn yên ổn nằm bên cạnh anh, cả đêm không có hành động kỳ lạ nào, ánh mắt anh tỏ vẻ hài lòng.

“Tiểu câm điếc, tối qua đáng khen ngợi đó.”

Nam Ca hừ lại một tiếng. Tất nhiên rồi, lúc nào cô chả biểu hiện tốt chứ.

Nếu cô có một cái đuôi phía sau, nhất định bây giờ nó đang phe phẩy tí tòn rồi.

Lê Sâm cầm bàn chải và khăn mặt, chuẩn bị xuống xe vệ sinh.

Trời đã sáng choang, cả đêm qua trừ chuyện của chiếc xe kia, thì mọi thứ vẫn sóng yên biển lặng.

Lúc này Lê Sâm mặc bộ đồ rằn, đứng dưới ánh nắng ấm áp, cả người anh như bị nhuộm thành màu vàng.

Gương mặt sắc bén thường ngày cũng dịu dàng đi không ít.

Chỉ là ánh mắt kia quá sâu, như luôn cất giấu rất nhiều điều khiến Nam Ca không nhìn thấu.

“Tiểu câm điếc, cô cần phải kiểm chế ánh nhìn đầy dục vọng của mình đi. Nếu cô làm không được, thì có khác gì những Zombie bình thường kia?”

Sau khi nói xong, anh không đợi Nam Ca trả lời mà quay người bỏ đi.

Nam Ca ngẫm nghĩ lời anh nói, cảm thấy rất có đạo lý.

Cô cũng có suy nghĩ của bản thân mình mà, khác những Zombie kia đúng không? Hi hi hi.

Nghĩ thế, đuôi của cô lại muốn vênh lên phe phẩy.

Nhưng chờ lâu thật lâu, cô mới phản ứng lại, Lê Sâm nào có lòng tốt khen ngợi mình chứ! Nhất định là hắn ta không cho mình tiếp tục mơ tưởng tới máu của hắn thôi!

Hôm nay, lời nói và hành động của Nam Ca đều trôi chảy hơn trước kia, cô nghĩ đây là do máu của Lê Sâm.

Cho nên cô lại suy tư không biết mình nên ra tay với anh ta thế nào.

Lê Sâm xuống xe rửa mặt, còn Nam Ca thì không cần, cô thành thật làm tổ trên xe.

Xe điện cũng có động tĩnh, vài người thay nhau xuống xe, chỉ dùng một ít nước, rửa mặt qua loa.

Lúc đó Lê Sâm đã rửa mặt xong, cầm khăn mặt định quay về.

Dù đêm qua có chuyện gì xảy ra, anh cũng không có hứng thú tìm hiểu.

Ba nam hai nữ chủ động chào hỏi Lê Sâm “Hai người cũng dậy sớm thế!”

“Ừ, không thể dừng ở đây quá lâu, sẽ có Zombie xuất hiện.” Sau khi lên xe, Lê Sâm khởi động máy, lái đến trước mặt họ: “Mọi người cẩn thận.”

Vài người lập tức cảnh giác: “Được, anh cũng vậy, mong là lại có cơ hội gặp mặt.”

Lê Sâm gạt đầu, kéo kính xe lên, chặn lại ánh nhìn của những người kia.

Hai chị em sinh đôi vốn nhìn Lê Sâm, sau lại nhìn về ghế ở sau xe.

Mới sáng sớm không thấy Nam Ca xuống xe, đêm qua tiếng động của họ quá lớn, không biết Nam Ca và Lệ Sâm ở trên xe có làm gì không.

Nam Ca cũng chú ý tới ánh mắt của Lâm Phong Tuyết và Lâm Phong Nguyệt, nhưng phản xạ của cô thuộc dạng hình cung, hoàn toàn không để ý tới họ.

Lệ Sâm vừa mới đi, Triệu Cường nhanh chóng ra hiệu cho hai người kia, họ lập tức lên xe, theo đuôi Lệ Sâm.

Nam Ca không quay đầu lại, nhưng cô nói chắc với Lệ Sâm: “Bị... theo.”

Lệ Sâm đã thấy qua gương chiếu hậu, nhưng anh chỉ đạp chân ga, tốc độ xe tăng dần.

Anh tự nhiên nói với Nam Ca: “Lấy cho tôi một ổ bánh mì.”

Nam Ca thành thật làm theo, chờ anh xé bao, bắt đầu ăn bánh mì, cô mới âm thầm ảo não.

Sao lại nghe lời của hắn chứ!

Lệ Sâm vừa lái xe, vừa giải quyết nhanh gọn ổ bánh mì, sau đó đưa tay ra nói với Nam Ca: “Nước.”

Nam Ca vờ như không nghe thấy.

Lệ Sâm không rút tay lại, chỉ nhẹ nhàng uy hiếp: “Tiểu câm điếc, cô muốn tôi cột cô vào xe rồi kéo đi à?”

“Hừ.” Nam Ca cầm bình nước đưa cho Lệ Sâm.

Xe của họ nhanh chóng lái vào thành phố Tĩnh Thủy. Lúc ở ngoài thành phố thì không thấy gì, nhưng vào rồi mới biết, hóa ra trong này có nhiều Zombie đến vậy.

Nơi này khác với thủ đô, đa số Zombie đều là đàn ông trung niên, có thể thấy một nhóm Zombie đi qua còn đội nón bảo hiểm.

Nơi này cách thủ đô rất ra, nhưng vẫn chịu dư chấn của thiên tai, không ít phòng ốc đều đã đổ sập.

Ngồi trong xe nhìn ra, khắp nơi đều là tường đổ, vô cùng hoang tàn. Còn có ngôi nhà lầu vốn chưa xây xong, tấm áp phích bay phấp phất trong gió.

Nam Ca và Lệ Sâm vào đây để tìm trạm xăng, tạm thời không muốn có xung đột với Zombie, cho nên họ chọn con đường có ít Zombie nhất.

Trời quả thật không phụ lòng người, tìm hơn một tiếng, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng trạm xăng.

Nhưng tình hình giao thông nơi đó quá kém, căn bản không thể chạy xe vào.

Sau khi dừng xe, Lệ Sâm kiểm tra súng đạn, rồi nhanh chóng đi lấy xăng.

Trong trạm xăng còn có Zombie tụ tập, anh phải giải quyết cho xong bọn chúng.

Nhìn Nam Ca ở ghế phụ mắt hút, Lệ Sâm hỏi cô: “Cô muốn đi theo tôi à?”

Những trạm xăng đều nằm ở nơi vắng vẻ, không ngờ ở Tĩnh Thủy lại nằm ngay trung tâm thành phố. Họ phải đánh nhanh rút gọn, nếu không lát nữa Zombie tụ tập lại sẽ rất khó đi ra.

Tuy biết điều này, nhưng Lệ Sâm vẫn hỏi ý Nam Ca.

“Đi.”

Nam Ca cũng không muốn bị nhốt trong xe.

Sau khi xuống xe theo Lệ Sâm, trên đường đi, cô không nhìn được ngó nghiêng nhìn đường vài lần.

Cách đó không xa có Zombie đang lảng vảng, mà nơi này lại ở trung tâm thành phố, khu thương mại lại rất nhiều, nhưng nhìn siêu thị mini và hiệu thuốc đều lộn xộn, đồ nát, chắc là có người đã càn quét qua.

Lúc đi ngang qua tủ kính, Nam Ca nhìn thoáng vào bên trong.

Lệ Sâm chạy trước, trên tay xách một cái thùng, dù sao cô cũng chỉ là Zombie, sẽ không lo những con Zombie khác tấn công mình, thế nên cũng không cần lo lắng.

Cô nhìn qua kính thủy tinh, thấy hình dáng của mình hôm nay.

Mặc một bộ đồ rằn, đầu đội mũ mà Lệ Sâm tìm cho, mái tóc dài che gần hết nửa gương mặt.

Bước lại gần, cô nhe răng trước kính. Hầy, đúng là xấu đến phát hờn mà.

Nhưng khi nhìn vào gần, cô mới phát hiện, hóa ra bên trong cửa sổ có một lọ nước hoa.

Nước hoa không thể ăn cũng chẳng giết được Zombie, mặc kệ loại người nào đã đến Tĩnh Thủy càn quét, tóm lại là nó vẫn chưa bị bóc tem.

Thế nhưng mắt Nam Ca lại sáng lên.

Không phải Lê Sâm luôn nói trên người cô có mùi thịt thối à?

Vì thế cô dùng hết sức, cầm một cục đá ra sức đập vỡ tủ kính.

Hử, đập không vỡ.

Lê Sâm đã đi rất xa, phát hiện Nam Ca còn chưa theo kịp mình mới quay lại nhìn, phát hiện cô lại đang đứng đập tủ kính nhà người ta.

Xách cái thùng quay lại, Lê Sâm bất đắc dĩ nói: “Không thấy sau động đất mà cái tủ kính này không vỡ à, là kính cường lực, cô phải tìm đường đi vào.”

Nam Ca đang đập kính thì ngừng tay lại.

Cô im lặng thả cục đá xuống, rồi xoa xoa tay lên quần, làm ra vẻ như chưa có gì xảy ra, bắt đầu đi tìm cửa.

Lê Sâm không để ý đến cô nữa, lại chạy tới trạm xăng.

Zombie quanh trạm xăng nhiều hơn Lê Sâm nghĩ, anh xử lý xong cũng rất phiền, dùng sao ở đây kị lửa, không thể dùng súng được.

Vắt và lăm mới giết hết, lúc anh đang lấy xăng thì Nam Ca cũng quay lại.

Vốn mùi xăng đã gay mũi rồi, nhưng bây giờ anh lại ngửi thấy cái mùi còn gắt hơn cả xăng.

Anh để mặc xăng rót vào thùng, ngồi dậy nhìn Nam Ca.

Gương mặt cô mang theo vẻ đắc ý nho nhỏ, ánh mắt cũng sáng hơn trước kia một chút, hơn nữa cô còn mong đợi nhìn anh, giống như đang chờ anh khen mình.

Nhìn cánh tay cô, phát hiện cô đang xách một cái gói màu hồng, có cảm giác như mình đẹp vô cùng.

Nhưng Lê Sâm chỉ thờ dài, rặn cả nửa ngày mới nói: “Trước đây tôi vẫn cảm thấy mùi khó ngửi nhất là mùi xác chết thối rửa, giờ mới biết... mùi kinh khủng nhất là mùi xác chết phối thêm mùi nước hoa.”

Khóe miệng còn đang nhếch lên của Nam Ca cứng đờ lại.

Người kia còn không chịu dừng: “Cô muốn làm tôi ngạt chết à? Chúc mừng cô, đã thành công rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Loại sở thích này

Lời của Lê Sâm khiến tâm tư nhỏ kia của Nam Ca bị vạch trần, nhân tiện đánh thẳng có xuống đáy cốc luôn.

Nam Ca đúng là hận không thể quăng thẳng cái túi lên mặt anh, nghĩ một lúc, cô lại thấy tiếc, nên chỉ quay người đứng sang một góc buồn bực.

Gã xấu xa, đúng là muốn chết mà.

Lê Sâm cũng không để ý tới Nam Ca nữa, lúc anh xoay người, vai còn không nhận được mà run run.

Tiểu Zombie này, đúng là làm cuộc sống nhàm chán của anh thêm nhiều tiếng cười.

Nam Ca đứng ngốc một mình, nhưng một lúc sau lại nghe thấy âm thanh quen tai từ phía xa, không phải là của ba nam hai nữ kia à.

Đúng là không ngờ, họ có thể tìm tới đây được.

Lúc này xăng của Lê Sâm đã đổ đầy rồi, anh cũng ngẩng đầu nhìn họ.

Trước mặt thế, Triệu Cường là một quản lý ngành tiêu thụ, đã tiếp xúc với rất nhiều người, vừa nhìn thì hẳn đã biết Lê Sâm không phải hạng tầm thường.

Dù sao có thể đưa theo một cô bạn gái yếu ớt như vậy ở mặt thế, đúng là không kém cỏi chút nào, tính ra cũng rất trâu bò.

Nhưng giờ hẳn mới biết, mình đã đánh giá Lê Sâm quá thấp.

Nhiều Zombie như vậy, nhưng đều do một mình anh ta giết? Nhìn quần áo của anh ta cũng chẳng hề có lấy một vết bẩn nào!

Không chỉ Triệu Cường kinh ngạc không thôi, hai chị em đứng phía sau cũng không dời mắt khỏi Lê Sâm được.

Họ không nhỏ hơn Nam Ca là bao, thế nên dù có hăm dọa người ta cũng không tỏ vẻ lộ liễu.

Triệu Cường ngưng đánh giá, đi tới cạnh Lê Sâm: “Người anh em, đây là do cậu giết hết à? Cậu cũng giỏi ghê đó.”

Lê Sâm nghiêng đầu nhìn Nam Ca, phát hiện cô còn ngồi xoay mặt vào góc vô cùng nghiêm chỉnh, tâm trạng cũng khá hơn một chút: “Di chuyển của chúng rất chậm, nếu để các anh làm, nhất định sẽ nhanh hơn tôi.”

Triệu Cường cười ha ha: “Tuy chúng tôi nhiều người, nhưng sức chiến đấu cũng không so được với cậu! Quên mất, bọn tôi tới đây để lấy xăng, cậu xem cậu cũng đã giải quyết hết đám Zombie kia rồi, bọn tôi cũng không phải lợi dụng cậu...”

Lê Sâm cũng không đến mức bảo không cho bọn họ lấy xăng, vì thế anh ra hiệu mời: “Không sao, mọi người cứ tự nhiên.”

Hai người đàn ông ở sau Triệu Cường nhanh chóng xách thùng tới đổ xăng.

Lê Sâm nhìn hai cái thùng lớn của mình, quay đầu gọi Nam Ca: “Tiểu Ca, chúng ta đi.”

Nam Ca bắt đầu đi đứng dậy, cúi đầu đi qua, cũng không giúp Lê Sâm mà chậm chạp đi về trước, Lê Sâm từ tốn đi sau lưng cô.

Lâm Phong Tuyết và Lâm Phong Nguyệt tức giận.

Lê Sâm tuân thủ lịch sự, vô cùng khí phách, lại có bản lĩnh, sao lại đưa theo một đứa con gái chẳng giúp được gì cho mình bên cạnh thế kia.

Nhìn cô ta xách cái túi màu đỏ, ha, cô ta cho là mình đang trình diễn siêu mẫu quốc tế à? Đã là lúc nào mà còn muốn đẹp chứ!

Lúc Nam Ca đi ngang qua, mùi nước hoa nồng nặc như muốn ngộp chết bọn cô.

Thật ra Nam Ca không nói với Lê Sâm việc mình cầm được chai nước hoa rồi, nhưng vì tay không linh hoạt, mở cả buổi không xong, thế nên cô đập luôn cái lọ, lấy nước hoa tưới lên người mình.

Cũng nhờ mùi hương nồng này, hai chị em kia mới không ngửi thấy mùi thịt thối trên người cô.

Vốn Nam Ca muốn nói chuyện với Lê Sâm, nhưng Triệu Cường lại đi tới, cô đành phải quay lưng về phía họ.

Triệu Cường do dự cả buổi, cuối cùng không nhận được, xoa xoa tay hỏi Lê Sâm: “Người anh em, hai người muốn đến đâu thế? Bắc Hải à?”

Lê Sâm hỏi lại: “Sao thế?”

Triệu Cường làm vẻ khó xử: “Bắc Hải đã bị chìm rồi...” Thấy Lê Sâm vẫn không tỏ vẻ gì, hẳn đành phải áp dụng hỏi tiếp: “Thế... mặc dù bị chìm, nhưng cách Bắc Hải không xa có một căn cứ... Hay là chúng ta đi cùng nhau nhé?”

Lê Sâm cau mày, không đồng ý: “Tôi không chăm sóc nổi nhiều người như vậy.”

“Ha ha, chúng tôi có tay có chân, sao lại cần cậu chăm sóc chứ? Chúng tôi chỉ muốn làm bạn đồng hành cùng hai người thôi.”

Ngay cả Nam Ca nghe Triệu Cường nói xong cũng thấy vô lý, cười thầm.

Đừng thấy Lê Sâm tỏ vẻ lạnh lùng thế, nhưng thật ra anh rất nóng nảy, nếu không trước đó anh đã không quay lại đối mặt với mười nghìn Zombie.

Triệu Cường chỉ cần có thể xin Lê Sâm đưa hẳn theo, lúc gặp nguy hiểm, Lê Sâm đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng Lê Sâm vẫn lý trí, chỉ mỗi việc anh đem theo một Zombie bên cạnh đã không thể nói cho ai biết rồi, vì thế anh lạnh lùng bày tỏ thái độ: “Xin lỗi, tôi không thể đưa mọi người theo được.”

Hai người đàn ông đổ xăng cũng nhào lên, hôm qua Nam Ca nghe Triệu Cường gọi tên họ, người cao hơn là Trần Chí, người còn lại là Đồng Phương Thuận.

Trần Chí kia đã có hơi tức giận, nói với Lê Sâm: “Bọn tôi theo anh cũng không phải ăn không ngồi rồi, có chuyện gì bọn tôi cũng giúp được anh!”

Đồng Phương Thuận hòa theo: “Chúng tôi sẽ không làm phiền đến anh, hơn nữa trong thời mạt thế này, mọi người có thể giúp đỡ nhau không phải là quá bình thường à? Sao anh lại lạnh lùng tàn nhẫn thế?”

Lê Sâm không muốn nói nhiều lời với họ: “Các anh nghĩ sao cũng được, bây giờ tránh ra đi.”

Nếu giờ không đi, Zombie cũng sắp vây lại rồi.

Nhưng lần này ba người đàn ông lại quyết tâm, Trần Chí thậm chí còn muốn ra tay với Lê Sâm.

Nam Ca không nhịn được mà về xe Lê Sâm trước, gõ vào đầu xe.

Lê Sâm chuẩn bị đi vòng qua hai người đàn ông: “Bọn gái tôi gọi rồi, tránh ra.”

Triệu Cường thấy Lê Sâm dầu muối không vào như vậy cũng rất tức giận, nhưng hắn cũng không thể hiện ra ngoài.

Tự hắn đi theo, lẽ nào Lê Sâm có thể đuổi mình? Trái Đất này cũng chẳng phải nhà của anh ta.

Vì thế, hắn ngăn hai người muốn ra tay với Lê Sâm lại, cười híp mắt nói: “Được, cậu đi đi. Chúng tôi không quấy rầy cậu nữa, sau khi ra khỏi thành phố, bọn tôi sẽ tiếp tục vào thủ đô.”

Lê Sâm không trả lời.

“Nhưng mà cậu xem, xe tụi tôi nhỏ như vậy, vừa nãy đi tìm vật tư, không còn chỗ trên xe là bao, cậu để hai chị em Lâm Phong Nguyệt ngồi xe mình được không? Chỉ cần ra khỏi thành phố, bọn tôi nhất định sẽ không làm phiền cậu nữa.”

Nhìn thái độ hòa hoãn của Triệu Cường, Lê Sâm cảm thấy nếu mình không đồng ý thì sẽ bị bám theo nữa, thế nên đành phải gật đầu.

Dù là mạt thế, nhưng anh vẫn không muốn tùy tiện giết người.

Họ là đồng loại của mình, súng đạn hắn nên dùng trên người Zombie.

Hai chị em thấy Lê Sâm gật đầu thì vui vẻ vô cùng, nhanh chóng vọt tới xe thiết giáp, Lâm Phong Tuyết mở cửa phụ, ngồi luôn vào trong.

Nam Ca đứng ngốc tại chỗ. Đây là chỗ của cô mà, bị người ta chiếm như vậy à?

Cỗ hòng cô khẽ gầm gừ, nhưng cuối cùng vẫn ngồi phía sau.

Lê Sâm tới gần, thấy vị trí của ba người thì lông mày nhăn tít lại.

Anh muốn nói Nam Ca đổi lên ghế phụ, nhưng cô lại không thèm nhìn anh.

Được lắm, cô còn biết tức giận với anh à, là vì chuyện nước hoa?

Nhớ tới chuyện này, Lê Sâm không nhịn được cười.

Sau khi đóng xe, hai chị em không chịu nổi mùi của Nam Ca, hỏi Lê Sâm: “Có thể mở cửa sổ ra một tý không?”

Nam Ca hừ nhẹ, tự động mở cửa sổ ra.

Lê Sâm nói cô hôi, làm cô cũng có chút ghét bỏ chính mình.

Không khí trong lành ủa vào khiến trong xe khá hơn.

Hai chị em trao đổi ánh mắt, Lâm Phong Tuyết quyết tâm nói với Lê Sâm: “Anh Lê, anh cứu tụi em với.”

Nói xong, hai cô đều bật khóc.

Nam Ca ngồi ở phía sau, toàn thân Zombie đều muốn thối rữa luôn rồi (๖v๖)

Hai chị em này khóc cũng nhanh thật.

Dây thần kinh hóng hót của cô “ding” một tiếng, Nam Ca nghiêng tai nghe hai người khóc lóc kể lể.

Lê Sâm không trả lời, hai người này lại chỉ một câu em một câu, miêu tả hết mọi việc.

Hóa ra họ gặp được mấy người đàn ông kia lúc mặt thế đến, vì thể chất yếu ớt, không thể giết được Zombie, hơn nữa ba người kia thân thể khỏe mạnh, thế nên đã ép buộc hai người này.

Lâm Phong Tuyết ngồi phía trước giờ đang khóc như mưa trút nước: “Anh Lê xem xem,” cô ta vén tay áo lên, trên cánh tay đều bầm tím vết thương: “Mỗi ngày họ đều ngược đãi tụi em, tụi em thật sự không chịu nổi... Anh Lê, xin anh đưa tụi em theo với, tụi em không muốn quay lại đâu.”

Cô em ngồi phía sau cũng phụ họa: “Phải đó, anh Lê lợi hại như thế, chỉ cần anh ra mặt, nhất định họ sẽ không dám phản đối.”

Đương nhiên Lê Sâm không muốn đưa hai người họ theo, anh vẫn bình tĩnh lái xe, vừa định nói từ chối thì thấy Lê Sâm đưa tay ra chọt chọt Lâm Phong Tuyết.

Cô gái kia mắt nhòa lệ quay đầu, phát hiện Nam Ca cũng vén tay áo lên cho mình xem.

Lúc hai chị em thấy cánh tay của cô, quả nhiên là bị dọa khiếp hồn!

Vết thương trên tay còn sâu hơn của mình, có nơi còn thấy cả xương, vô cùng kinh khủng!

Trời ơi... hai người bị shock nhìn về Lê Sâm, người đàn ông này lại là một kẻ bạo lực hơn cả đám Triệu Cường ư?

Hèn gì cơ thể bạn gái anh ta lại yếu ớt như vậy, bị Lê Sâm giày vò như vậy, có thể không yếu à!

Thấy vẻ mặt của họ thay đổi liên tục, cô vô cùng vui vẻ.

Sơ đi, run đi, đồ con người ngu ngốc.

Sau đó cũng làm theo Lê Sâm, tỏ vẻ lạnh lùng chảnh đời.

Hai chị em im lặng rất rất lâu, mãi đến khi thấy xe đã chạy ra khỏi thành phố rồi.

Xe của Triệu Cường còn đi theo phía sau, nhưng họ không nói gì, các cô cũng không có cơ hội mở miệng.

Hai người lại liếc nhìn Lê Sâm, sắc mặt anh có hơi mất tự nhiên, nói với Nam Ca: “Cô ngồi đằng hoàng cho tôi.”

Hai chị em lại càng sợ hơn. Đây có đúng là anh ta thừa nhận mình làm những việc đó với Nam Ca không!

Nhưng dù sắc mặt có thay đổi nhanh xoành xoạch, họ vẫn kiên trì: “Cứ coi như... anh Lê... có sở thích này đi, chị em tụi em vẫn chịu được...”

Dù sao Lê Sâm cũng đẹp trai như vậy, dáng người rất chuẩn, không phải chỉ là ngược đãi thôi sao, khoản thời gian này hai người họ còn thiếu bị ngược đãi à?

Nam Ca há mồm, không biết phải nói gì nữa.

Nếu các người muốn bay theo Lê Sâm thì tôi cũng để anh ta cho hai cô là được rồi.

Sau khi ra khỏi thành phố, xe ngừng lại, Lê Sâm quay đầu, vốn định bảo hai người kia xuống xe. Ai ngờ Nam Ca lại là người đẩy xe xuống trước.

Sắc mặt Lê Sâm thay đổi, cũng xuống xe nắm lấy tay Nam Ca: “Cô đi đâu đó?”

Nam Ca chỉ chỉ hai chị em trong xe, nghĩ thầm, dù sao đã có hai cô đó theo anh rồi, tôi thấy thành phố Tĩnh Thủy này cũng không tệ, tôi ở đây là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Đừng rời khỏi tôi

“Cô muốn ở lại đây?” Lê Sâm lạnh lùng hỏi, giọng nói như đập thẳng vào tim cô.

Nam Ca gật đầu. Anh ta cũng có người đẹp ở bên rồi, thôi thì bỏ qua cho con Zombie bé nhỏ là cô đi.

Lê Sâm lại lạnh lùng nói: “Tôi không đồng ý.”

Nam Ca khó hiểu, sao anh ta lại không đồng ý?

“Cô còn thắc mắc à?” Lệ Sâm càng lúc càng hiểu rõ suy nghĩ của Nam Ca, “Trong thành phố toàn là Zombie nam, cô lại muốn ở đó?”

Nam Ca lại càng kinh ngạc hơn. Cô ở lại đây... với việc Zombie nam hay gì đó có liên quan à?

Lệ Sâm cũng không chờ Nam Ca suy nghĩ, quay lại xe đuổi người xuống.

Triệu Cường cũng lái xe tới, ba nam hai nữ lại tụ vào với nhau.

Hai chị em vừa xuống xe, cũng không biết Lệ Sâm và Nam Ca nói gì, nhưng xem ra là đang cãi nhau?

Vì thế hai người cũng vội vàng đi tới, giải thích với Nam Ca: “Chúng tôi đi theo anh Lệ nhưng chắc chắn sẽ không giành anh ấy, anh là bạn trai của cô mà.”

“Phải đó.” Cô em cũng nói lời người chị: “Sau này cô muốn sai tội tôi làm gì cũng được, chỉ là đừng để tội tôi đi với họ nữa.”

Triệu Cường nghe xong thì tức giận: “Được lắm! Bọn tao vất vả đưa chúng mày theo, kết quả chúng mày lại có ý nghĩ muốn bỏ đi!”

Hai chị em cũng khóc lóc: “Trên đường đi, các người xem tội tôi là người à? Hai chúng tôi ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cả người đều là vết thương! Triệu Cường, ba người các anh đều là súc sinh!”

Nhìn đáng vẻ thê thảm của họ, dù Nam Ca không có chút đồng tình nào, nhưng cô cũng nhìn Triệu Cường bằng ánh mắt hèn mọn.

Bây giờ cô đã hiểu, đêm qua Triệu Cường đã ép hai chị em này làm chuyện đó.

Chắc chắn, đúng là đòi bại mà.

Triệu Cường nhào tới, muốn đánh hai người kia.

“Này thì vong ân phụ nghĩa, hôm nay tao đánh chết hai đứa tội này! Còn dám đi quyến rũ người khác!”

Không riêng gì gã, hai tên kia cũng xáp lại đánh người.

Tuy Lệ Sâm không muốn dính dáng gì tới họ, nhưng không thể trơ mắt nhìn phụ nữ bị đánh, anh ra tay ngăn cản.

Hai chị em ý có chỗ dựa, nhanh chóng nép sau lưng Lệ Sâm, lo sợ nhìn Triệu Cường.

Lúc này Triệu Cường cũng lật mặt với Lệ Sâm: “Lệ Sâm, đừng trách tao không nhắc mày, đây là con đàn bà của tội tao, mày đừng có tơ tưởng tới.”

Hai chị em lập tức nói: “Bây giờ tội tôi không muốn đi theo anh!” Rồi còn nói với Lệ Sâm: “Anh Lệ, thật ra đêm qua bọn chúng còn thương lượng xem làm sao để giết anh đó, chúng muốn xe với vật tư của anh!”

Sắc mặt Triệu Cường lúc trắng lúc xanh, Nam Ca thì đứng bên cạnh xem kịch.

Ai ngờ, hai cô gái kia lại lôi cô vào: “Chúng còn nói, hai đứa con gái vẫn còn thiếu, chờ anh chết đi, chúng sẽ chiếm đoạt bạn gái của anh!”

Lệ Sâm vốn không mặn mà gì với chuyện này. Tình hình hiện tại, những kẻ muốn giết anh nếu không phải vì vật tư, thì cũng chỉ vì những thứ mà anh có.

Nhưng nghe câu sau của hai chị em, Lệ Sâm đã tức giận vô cùng.

“Đêm qua, tội mày có gan nghĩ như vậy?” Lệ Sâm như ác quỷ đến từ địa ngục, chỉ liếc nhìn Triệu Cường cũng đủ khiến gã run sợ.

Hai chân Triệu Cường run rẩy: “Anh bạn Lệ Sâm này, cậu đừng nghe hai con đàn bà này nói láo, tội nó đang gây xích mích nội bộ đó! Sao tội tôi dám tơ tưởng tới bạn gái cậu chứ!”

Lời gã giải thích càng khiến người ta nghi ngờ hơn.

Trái với Lệ Sâm đang giận đến muốn giết người, tâm trạng Nam Ca lại rất tốt.

Cô sờ sờ cằm, có chút tự tin nghĩ, xem ra sau khi cô biến thành Zombie rồi, sức quyến rũ cũng không giảm đi, mấy tên con người ngốc này còn muốn tranh cô nữa đó.

Lệ Sâm đã nhận ra tâm tình Nam Ca đang thay đổi, anh quay đầu, hận không thể rên sặc thành thét: “Đầu óc cô đừng có suy nghĩ lung tung bậy bạ nữa.”

Nam Ca hất đầu, quay sang chỗ khác, hừ.

Nhận ra tôi là bảo vật chứ gì, trước kia đối xử với tôi như vậy, cẩn thận tôi bỏ anh mà đi đó.

Hai chị em thấy có hi vọng, không ngừng cố gắng: “Anh Lê, anh nhất định phải tin tụi em! Những lời vừa nãy hoàn toàn là sự thật!”

Hai người đẹp như thế khóc lóc, đàn ông bình thường đã mềm lòng từ sớm, nhưng Lê Sâm chỉ cảm thấy phiền phức, nào có lòng dạ gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Triệu Cường còn muốn ra tay với họ, hai người chạy trốn nhanh hơn: “Mấy người đừng hòng khống chế tụi tôi nữa! Sau này tụi tôi sẽ đi theo anh Lê!”

“Hai con Đ*êm này! Xem xem ông đây có đánh chết tụi mày không!” Triệu Cường móc con dao nhỏ ra.

Lê Sâm lạnh lùng nhìn vở kịch ồn ào này, cũng không ngăn cản, đến khi anh phát hiện tình huống chuyển biến thì đã muộn.

Triệu Cường kia nổi giận đùng đùng, vốn định nhào tới Lâm Phong Tuyết, ai ngờ con dao trong tay đổi hướng, cánh tay siết lấy cổ Nam Ca!

Hai chị em cũng không khóc nữa, lùi về sau theo Triệu Cường.

Lê Sâm đưa tay muốn kéo Nam Ca lại, nhưng Trần Chí và Đồng Phuong Thuận đã chuẩn bị từ sớm, bọn họ che phía trước Triệu Cường.

Lê Sâm mắng thầm một câu, hóa ra đám người này đứng chờ ở đây.

Đúng là anh không nên đánh giá thấp trình độ vô sỉ của con người ở mặt thế.

Hai cô gái kia chỉ đang diễn kịch, mục đích của họ là phối hợp với Triệu Cường, ép Lê Sâm phải nghe lời!

Về mặt giả nhân giả nghĩa của Triệu Cường cũng được tháo ra, lúc gã chế ngự Nam Ca, còn hài lòng nhìn hai chị em: “Hai người làm tốt lắm!”

Hai chị em cười quyến rũ, càng dịu dàng hơn.

Trên đường đi, họ đã diễn vở kịch này vài lần, mấy người đàn ông kia đều mắc câu hết.

Chỉ có mỗi Lê Sâm là mềm cứng gì đều không ăn, bây giờ hai người chỉ muốn nhìn xem, người đàn ông này có muốn cứu bạn gái mình không.

Nam Ca bị bắt đi rồi mới phản ứng lại kịp.

Mẹ ơi, cô bị bắt cóc mất rồi! Cảm giác này kỳ lạ thật đó!

Trừ hưng phấn ra, cô không còn chút cảm giác nào khác.

Nhưng Lê Sâm lại vô cùng tức giận, anh rút súng bên hông ra, nhắm vào đám người, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Thả cô ấy ra, nếu không tôi sẽ nổ súng.”

Đối phương có súng khiến đám người Triệu Cường kiêng kỵ, nhưng cũng không đến mức bị Lê Sâm hù dọa.

“Lê Sâm, tao đảm bảo, nếu mày nổ súng, tao nhất định sẽ giết chết nó trước khi mày ra tay.”

“Thả ra cho tao!” Lê Sâm rút lên.

Triệu Cường thấy đáng vẻ gấp gáp kia của anh thì càng đắc ý hơn. Gã tự cho rằng nhận định của mình là đúng, nếu không phải rất thích, sao có thể trong lúc nguy hiểm, còn đưa theo một đứa con gái yếu ớt chứ.

Vì thế Triệu Cường bắt đầu ra điều kiện với Lê Sâm, con dao hơi đâm vào cổ Nam Ca: “Mày nhất quyết muốn giằng co với tụi tao à?”

Lê Sâm không bỏ súng xuống, ánh mắt anh như đang nhìn người chết: “Tụi bây muốn gì?”

“Không có gì nhiều. Chỉ là cần xe và vật tư trên xe của mày thôi.” Về mặt Triệu Cường đầy tham lam.

Nam Ca cự người, cũng không giãy dụa đòi thoát ra.

Cô định nói gì đó, nhưng Triệu Cường lại gào lên: “Cầm mồm cho tao! Nếu không mày chỉ ăn khổ thôi!”

Sau khi nói xong, gã lại quay sang nhìn Lê Sâm.

Nam Ca vốn tưởng Lê Sâm sẽ vô tình cười cười, sau đó giễu cợt nói: Đứa con gái này không có quan hệ gì với tụi tôi hết, các người muốn thì cho các người đó.

Ai ngờ, anh lại bình tĩnh nói: “Được.”

Được cái gì mà được! Há? Anh muốn bỏ xe của mình à? Ở mặt thế này, cái xe đó là vô giá đó!

Nam Ca trợn mắt nhìn, cảm giác như ngực mình bị thứ gì đó đập phải, lần đầu tiên cô có cảm giác đau đớn như thế này.

Cô lắc đầu định nói thì Lê Sâm lại dịu dàng nhìn sang: “Em đừng sợ.”

Nam Ca rất muốn tỏ vẻ, tôi thật sự không sợ mà.

Nhưng Lê Sâm lại hiểu sai, cảm giác áy náy trong lòng càng đậm hơn, rõ ràng trước đó đã hạ quyết tâm sẽ không để cô bị tổn thương nữa sao? Anh đúng là không biết giữ lời.

Triệu Cường nhìn Nam Ca, ý bảo thuộc hạ đi theo Lê Sâm lấy xe, ai ngờ chúng mới lại gần thì Triệu Cường đã hét lên, chờ chúng quay lại nhìn thì thấy Triệu Cường đã bị tóm!

Lê Sâm nhanh chóng hạ gục cả bọn, còn bẻ gãy chân để chúng không có sức phản kháng.

Mấy người đàn ông nghe thấy tiếng Triệu Cường kêu thảm thiết nên quay đầu lại, thế nên mới bị Lê Sâm ra tay.

Mà kẻ bắt lấy Triệu Cường không phải ai khác, chính là Zombie trong thành phố Tĩnh Thủy!

Nam Ca bắt đầu đi nhìn họ, nghĩ thầm, lúc này tôi cực cự là muốn nói cho mấy người biết có Zombie tới đó, giờ thì hay rồi, ai bảo không cho tôi nói chuyện.

Triệu Cường đang bị Zombie tóm đi, chỉ kịp hét lên một tiếng rồi cô bị cắn đứt.

Nhìn đến Nam Ca, cô còn vì vụ tại chỗ, hoàn toàn chẳng sợ Zombie sẽ tấn công mình.

Mắt hai người chạm vào nhau, cuối cùng đành nuốt lời cần nói xuống bụng.

Mấy tên này tính kế anh, lại còn muốn giết Nam Ca, anh cũng không muốn giữ chúng lại làm gì.

Vì thế anh ngoắc ngoắc tay với Nam Ca: “Không phải cô muốn có cơm ăn à, mấy người này để mặc cô xử lý đó.”

Đám người kia vì gãy chân mà rên rĩ, vừa kinh sợ.

Sao Zombie chỉ bắt Triệu Cường mà không bắt Nam Ca?

Nam Ca vui vẻ chạy tới, tui nói là chạy nhưng chẳng khác đi bộ tí nào.

Cô lấy con dao phẫu thuật sáng bóng ra, suy nghĩ xem nên hạ mồi ở vị trí nào.

Lê Sâm thấy cô vui vẻ thì rất thỏa mãn, thế nên anh đưa tay sờ sờ đầu cô: “Tôi về xe chờ cô.”

Nam Ca gạt đầu liên tục, lấy sợi dây trong xe ra, trói người lại trước, để chúng khỏi phải chạy.

Ai ngờ vừa lên xe, Lê Sâm cảm thấy cơ thể chợt nóng bừng.

Phản ứng đầu tiên của anh không phải kiểm tra xem có việc gì, mà là đóng cửa xe lại, giữ chặt tay Nam Ca.

Trời đất bỗng tối sầm, nhưng nét mặt Lê Sâm vẫn nghiêm túc, lại vô cùng rõ ràng.

Đất đá bay mù trời cũng không ngăn được giọng nói của anh: “Tiểu cầm đầu, đừng rời khỏi tôi.”

Không chờ Nam Ca trả lời, Lê Sâm đã té xui trên xe!

Trời à, có chuyện gì vậy? Tiểu Zombie còn đang cầm dao phẫu thuật thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chăm sóc Lê Sâm

Lê Sâm đột nhiên ngất xỉu, thật sự dọa Nam Ca nhảy dựng.

Quan trọng là một chút dấu hiệu cũng không có, cô ngơ ngác nửa ngày còn chưa kịp phản ứng lại. Trong đầu vang vọng câu nói của Lê Sâm với cô trước khi ngắt xiu, làm cho cô không muốn rời đi.

Nam Ca có thể nghe sao? Đương nhiên không thể!

Lê Sâm trước nay đều trông coi cô đến sát sao, cô muốn tự ý hành động cũng không được, lại càng không cần phải nói chạy trốn. Thật ra trong lòng Nam Ca vẫn còn tức lắm, cô vẫn để ý lúc trước anh ta dám lừa cô.

Bây giờ Lê Sâm nằm cách cô không xa, sắc mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng kịch liệt, cũng không biết là mắc phải bệnh gì, nhưng mà bộ dáng xem ra rất yếu.

Nếu giờ phút này cô ra tay với anh ta, không biết là có mấy phần thắng đây?

Nam Ca dùng cái đầu không được thông minh cho lắm nghĩ ra một kế hoạch tuyệt vời, chờ ăn anh ta xong, chính mình liền ngay lập tức rời đi. Mặc kệ là chỗ nào có Zombie, thì chúng nó chắc chắn cũng sẽ có ý thức lãnh địa, đám Zombie lúc này kéo Triệu Cường đi đều không ra tay với cô mà. Nhưng như vậy không có nghĩa là về sau lúc nào cô cũng gặp may như hôm nay.

Lê Sâm vẫn đang bất tỉnh, ai có thể bảo vệ cô an toàn?

Sau một lúc rồi rầm tính toán Nam Ca cứ như vậy quyết định, từ từ dựa sát vào Lê Sâm. Đầu tiên, cô thử gầm nhẹ hai tiếng, còn gọi tên Lê Sâm mấy lần, ha ha rất tốt, anh ta không có một chút phản ứng nào. Thật sự là trời cũng giúp cô nha! hai mắt cô sáng lên.

Bởi vì quá mức tập trung suy nghĩ, Nam Ca cũng không chú ý đến sắc trời bên ngoài đã tối lại, nên biết bây giờ vẫn còn là ban ngày nha!

Mà đám Zombie vừa mới vây quanh lại đây, đều giống như là cảm nhận được cái gì đó đáng sợ, ào ào gào thét né ra, bộ dạng sợ hãi kia không thua gì ngày tận thế đến một lần nữa vậy.

Đám Zombie rời đi rồi, nhưng mà xung quanh xe vẫn còn có người. Lúc này Lê Sâm bẻ gãy chân Trần Chí cùng Đồng Phuong Thuận, nhưng Lâm Phong Tuyết cùng Lâm Phong Nguyệt lại không có việc gì.

Trần Chí và Đồng Phuong Thuận vẫn còn đang đau khổ ôm chân trên mặt đất, nhìn thấy sắc trời thay đổi thì như thể gặp phải khủng bố, lập tức gào lên với đôi chị em kia: “Chúng mày còn đứng ngây ra đó làm gì hả, còn không mau một chút đem bọn tao đỡ lên xe!”

Lâm Phong Nguyệt cùng Lâm Phong Tuyết cũng bị dọa ngốc rồi, ai có thể nghĩ tới, vừa mới này sắc trời vẫn còn rất tốt, nói thay đổi liền thay đổi ngay nha?

Vốn là lúc trước hai chị em nghe lời Lê Sâm nói, đã hơi sợ rồi, một mặt thì lo lắng hai người họ thật sự sẽ giết người, một mặt thì lại sợ hãi đám Zombie đang vây lại đây.

Hiện tại thì hay lắm, Zombie đã bỏ đi, bọn họ nếu có thể giết Lê Sâm cùng Nam Ca...

Bốn người đã không còn có tâm trạng gì mà đi nhặt xác Triệu Cường, trong lòng chỉ còn duy nhất một ý nghĩ, phải làm thế nào để sống sót trong tay Lê Sâm cùng Nam Ca.

Như là đã quyết định xong, hai chị em liền đỡ lẫn nhau, đi về phía xe thiết giáp của Lê Sâm. Phía trước đều là bụi bay mù mù, gió lớn vù vù thổi qua, bọn họ chỉ có thể gồng mình hít thở, nếu không thì không thể ngăn cản gió lớn đang đánh thẳng vào người họ.

Thật vất vả mới đến gần chiếc xe thiết giáp, hai chị em giờ tay không ngừng gõ vào cửa xe. Trên đường đi, bọn họ đã nhìn quen quá nhiều tai nạn bởi tự nhiên, nên khi gặp phải nguy hiểm, tìm chỗ để trốn đã trở thành một thói quen.

Nam Ca vẫn còn đang ngồi trong xe tính toán xuống dao như thế nào mới tốt đây, vậy mà bị người khác cắt đứt, hừ.

Cô hung dữ ngó ra ngoài cửa sổ. Vừa nhìn mới phát hiện, toàn bộ bầu trời đều đen kịt lại rồi, thị lực của cô vốn không tốt, thấy thì thấy nhưng vẫn không rõ tình huống bên ngoài.

Trước đó Cô không thèm để ý đến những âm thanh làm phiền này, chuyên tâm vào bữa tiệc lớn của chính mình.

Không thể ngờ, ngay lúc cô nghiêng đầu tiếp tục thêm thưởng Lê Sâm, cửa xe lại bị mở ra!

Kèm theo tiếng mở cửa, còn có tiếng Trần Chí kia hùng hùng hổ hổ hét: “Hóa ra cửa xe không khóa.”

Tiếng gió thật sự là quá lớn, lỗ tai Nam Ca đều kêu ong ong kháng nghị, trong nháy mắt gió lạnh thổi ào ào vào trong xe, đem mũ trên đầu cô rơi xuống không nói lại còn thổi đầu tóc cô rối tung.

Nhất thời, một con Zombie vẫn đang dờ ra đối diện với tám đôi mắt ngoài xe. Hai chị em thực sự không dám tin, há hốc miệng chứng kiến mọi chuyện.

Đây là vật gì? Hai gò má màu xanh đen, còn mang theo vết máu tự chỉ thi thể mới có, hai tròng mắt trống rỗng làm người ta sợ hãi, sắc mặt cũng lạnh như băng. Mặc dù trình độ tà toại của Nam Ca không bằng các con Zombie khác họ nhìn thấy trên đường, nhưng mà mấy người này vẫn lập tức xác định

được thân phận của Nam Ca!

Không trách được lúc trước cái đám Zombie kia chỉ túm đi một mình Triệu Cường, lại không đến công kích Nam Ca, thì ra là dạng này!

Bọn họ cũng không tránh khỏi rung động nghĩ đến, Lệ Sâm thật đúng là thần kinh, anh ta thể mà nuôi một con Zombie ở bên người!

Nhìn con Zombie trong tay còn đang cầm một con dao lóe sáng, rõ ràng chính là muốn tấn công anh ta!

Mấy người này, tại giờ phút này, cũng không có cái ý tưởng gì mà ngao cò tranh nhau ngur ông đắc lợi nữa, trước mắt trông thấy Lệ Sâm cũng đã té xỉu, còn thể lực Nam Ca lại rất kém cỏi, hành động với tốc độ chậm rãi, đúng là ông trời cho bọn họ thời điểm tốt nhất!

Vì vậy vài người trao đổi một cái ánh mắt, ngay lập tức liền có đối sách. Bọn họ có bốn người, có thể chia nhau hành động!

Nam Ca tuy xem như là ngu ngốc, nhưng cũng trong nháy mắt cảm giác được sát ý của bọn họ, cô cũng đưa ra một quyết định, chính là đem Lệ Sâm để ở một bên, giữ cái mạng nhỏ này của cô trước đã!

Không có ai nói chuyện, nhưng mà có thể động, một giây sau tất cả mọi người đều hành động.

Phía kia có hai gã bị gãy chân, cho nên hai gã không phải là chủ lực, mà là Lâm Phong Tuyết cùng Lâm Phong Nguyệt. hai chị em dùng mãnh hướng về phía Nam Ca tấn công.

Vì để phòng thân, trên người hai ả cũng trang bị dao găm, con dao kia so với dao giải phẫu của Nam Ca sắc bén hơn nhiều, cửa xe vốn chật hẹp, hai ả xông qua lại khiến đường lui của Nam Ca bị chặn.

Đồng tử Nam Ca co lại, tại lúc hai chị em hướng về phía cái cổ của cô bổ xuống, thân thể lập tức hướng về sau ngã xuống. Hai chị em kia ngược lại lại thu về không kịp, thân thể theo đà ngã nhào về trước.

Nam Ca chờ chính là cơ hội này, chân cô gần đây đã nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều, giờ phút này nâng lên, nhắm tới bụng hai chị em kia, trực tiếp đạp lên!

Mặc dù cô là Zombie, nhưng mà so với con người có một ưu thế, cô khỏe hơn so với con người!

Đương nhiên, Lệ Sâm đại biến thái không thể tính là người bình thường.

Nam Ca thấy hai chị em bị chính mình đạp bay ra ngoài, vừa mới chuẩn bị thở phào một cái, lại phát hiện, tại lúc cô cùng hai chị em kia đánh nhau, hai gã kia thể mà đã kịp bắt lấy chân của Lệ Sâm, kéo anh ta ra cửa xe!

Nam Ca vẫn phân biệt được xa gần, Lệ Sâm mặc dù trước nay đối xử với cô độc ác, nhưng cũng không thể nói là bạc đãi cô, thậm chí vừa rồi anh ta còn đem bốn người này đều ban thưởng cho cô đấy.

Vì vậy Nam Ca dựa vào lực đạo hai chị em nhào tới, kéo lấy cái cổ của Lệ Sâm, cố gắng kéo anh ta về.

Cả người cô toàn thân cao thấp có thể sử dụng đều bị cô lôi ra sử dụng đến, nhưng mọi khi cô cũng chỉ được xem như đồng đội kéo chân Lệ Sâm, làm thế nào mà độ nổi bốn người?

Nam Ca vừa nghĩ tới chính mình cùng Lệ Sâm rơi vào trong tay bọn họ, chắc chắn bị giết thảm, cả người một trận tê dại.

Hết lần này tới lần khác Lệ Sâm bây giờ vẫn còn hôn mê, cũng không cứu được cô nha!

Nam Ca lại một lần nữa tức giận Lệ Sâm, sớm không ngắt muộn không ngắt, như thế nào hết lần này tới lần khác lại ngắt đúng lúc khẩn cấp như vậy!

Hai gã kia cũng không nghĩ tới sức của Nam Ca lại lớn như vậy, liền gào lên với Lâm Phong Nguyệt: “Hai người nhanh đi lên giết cô ta, đừng làm cho cô ta có cơ hội lợi dụng!”

Con người cùng Zombie đối đầu, vốn chính là cục diện người sống ta chết. Hai chị em kia vốn cũng không phải là quả hồng mềm, giết người cũng không phải lần đầu, càng sẽ không sợ giết Zombie.

Vì vậy ánh mắt hai ả càng hung hiểm hơn, trong bụng truyền đến từng trận đau đớn, cũng không ngăn được hai ả lại một lần nữa xông đến phía Nam Ca. Nam Ca vẫn ôm chặt Lệ Sâm, liên tục găm nhẹ với hai chị em kia.

Sắc mặt Trần Chí trắng bệch, cả người phờ phạc. Dù sao ai có thể nghĩ tới, mới tới qua thôi, có một con Zombie nguy hiểm cách xe bọn họ không xa đâu!

Vừa nghĩ đến tối hôm qua bọn họ chơi trò năm người đều bị con Zombie này nghe thấy, Trần Chí liền ra tay ác hơn.

Mỗi người ở đây đều có dự định riêng, lại càng đánh nhau đến người chết ta sống.

Hai chị em cũng không biết kỹ xảo đánh nhau gì, cách đánh không giống như động tác gọn gàng linh hoạt của Lệ Sâm, chỉ chờ đến cơ hội, liền kéo tóc

Nam Ca, muốn kéo cô ra ngoài xe.

Nam Ca dù sao cũng không cảm giác được đau đớn, cô chỉ là rất phẫn nộ, cho nên nhất quyết không cho đối phương được lợi.

Nhưng mà dù cô cố gắng đến mấy, cũng sẽ xuất hiện sơ hở, Đồng Phương Thuận vẫn luôn quan sát Nam Ca, gã thấy Nam Ca tập trung đối phó hai chị em mà lơ là Lệ Sâm, lập tức kéo lấy mắt cá chân Lệ Sâm, trực tiếp lôi Lệ Sâm ra ngoài xe!

Không còn thời gian cho Nam Ca do dự nữa, cô ôm cổ hai chị em kia, sau đó dựa vào lực đạo nhào ra xe!

Đồng Phương Thuận bởi vì ba người kèm một con Zombie cùng nhau đập tới gã, chỉ có thể tạm thời buông tay đang muốn bắt lấy Lệ Sâm.

Nam Ca nhân cơ hội, trước tiên nhét Lệ Sâm vào trong xe, sau đó cô đóng cửa xe lại, gắt gao ngăn ở đằng trước.

Cô là Zombie, không có người nào có thể hiểu được ý tưởng của cô, trừ Lệ Sâm.

Nhưng là người đàn ông kia bây giờ còn sống chết không rõ.

Vài người khác ngược lại cảm thấy Nam Ca rất buồn cười, nhất là hai chị em kia, giờ phút này trên mặt tràn đầy coi thường, ôm hai tay khinh bỉ nói: “Con Zombie này không lẽ yêu Lệ Sâm rồi? Ha Ha, thật là không ngờ tới, cô ta vậy mà có thể hy sinh chính mình, bảo vệ gã đàn ông kia.”

Trần chí cũng cười nói tiếp: “Còn không phải sao, con Zombie ngu ngốc, còn muốn ngăn cản ở trước xe, đây là muốn chúng ta giết nó nha.”

Nam Ca giờ phút này thật là sợ hãi, thật ra cơ thể cô dựa vào xe đều đang run rẩy. Cô quả thực muốn chặt hai cái bàn tay hư hỏng này. Nam Ca ơi là Nam Ca, mày nói mày muốn làm anh hùng làm gì nha.

Lúc này bọn họ muốn giết Lệ Sâm, Mày nên trực tiếp cho bọn họ đem Lệ Sâm tùm xuống xe không phải tốt lắm sao, còn cần phải theo anh ta xuống!

Bây giờ tốt lắm, mày muốn chết, anh ta cũng không sống được! hu hu!

Đối mặt với Nam Ca cứng đầu, bốn người chỉ cảm thấy rất thú vị, tất nhiên không nổi lên lòng thương tiếc đối với một con Zombie.

Riêng Đồng Phương Thuận lại đối Nam Ca hơi tò mò, cảm thấy chờ sau khi giết cô, nên mở bụng ra xem xem cô khác Zombie khác ở đâu, vì sao cô lại có thể có lý trí đây?

Mất thấy bốn người sắp vây lại đây, hai tay Nam Ca gắt gao chụp lên trên cửa xe. Cô không thể cứ như vậy chết, coi như thật sự phải chết, cũng phải kéo theo hai cái đệm lưng mới được!

Cô nhìn hai gã đàn ông gây chân liền nghĩ ra cách, ví dụ như đánh lạc hướng bọn họ bằng lời nói, cô nắm chắc 9 phần, một nhất cắt đứt động mạch bọn họ. Ánh mắt Nam Ca lạnh hơn, tay siết sao siết chặt dao giải phẫu, chuẩn bị tìm kiếm cơ hội.

Nhưng mà tại lúc nàng muốn anh dừng hy sinh, lại xảy ra sự việc bất ngờ khác.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đạt được siêu năng lực

Bốn người kia giống như bị trúng tà, vậy mà lại giữ nguyên vẻ mặt cùng tư thế àm một cái ngã xuống!

Nam Ca giật mình há to miệng, Lệ Sâm ngất xỉu cũng thôi đi, vì cái gì mấy người này cũng ngất xỉu theo nha?

Không thèm quan tâm tại sao bọn họ đồng loạt bất tỉnh, Nam Ca không có hứng thú suy tính cái này. Lúc trước đám Zombie bỏ chạy là bởi vì chúng nó cảm giác được nguy hiểm, cô cũng là Zombie, đương nhiên cũng cảm giác được.

Hướng chi, bên ngoài cát bay đá chạy, trước hết cô muốn lên xe đi trốn rồi nói sau.

Còn việc có bốn người té xỉu ngoài xe, không biết sẽ bị gió bão thổi đi hay là thứ nào đó rơi xuống nện vào, đó không thuộc phạm vi Nam Ca quan tâm...

Cô dùng tốc độ nhanh nhất bò lên xe rồi khóa chặt cửa rồi kiểm tra lại hai lần, xác định đã bị khóa chắc mới yên lòng.

Nghiêng đầu nhìn Lệ Sâm, thật là thần kỳ, cô vậy mà không có ý nghĩ muốn giết anh ta.

Nhớ tới lúc trước cô đứng ngăn cản ngoài cửa xe bị mấy người kia trào phúng, Nam Ca giật giật khóe miệng.

Chắc lúc đấy đầu cô không được tỉnh táo cho lắm.

Đúng như Nam Ca dự đoán, bên ngoài gió thật sự là càng lúc càng lớn, cô ngồi trong xe cũng có thể nghe được âm thanh những ngôi nhà bị gió đánh sập. Coi như xe Lê Sâm làm bằng sắt cũng không thể may mắn thoát khỏi, liên tục bị gió thổi lung lay. Điều Nam Ca lo lắng nhất là tình huống hiện tại của Lê Sâm.

Cô duỗi tay chạm vào trán anh ta, không biết làm thế nào bởi vì nguyên nhân thể chất nên cô không thể cảm giác được nóng lạnh. Nhưng mà cô nghe tiếng anh ta hô hấp càng ngày càng dồn dập, liền biết tình huống không tốt lắm.

Từ buồng sau xe mang tới một chút nước, Nam Ca bắt đầu giúp anh ta giảm nhiệt. Thậm chí cô còn tìm được thuốc, chuẩn bị giúp Lê Sâm tiêm.

Nam Ca cảm thấy kỳ quái là, chính mình không có kí ức đã học những kiến thức này, nhưng mà lúc ra tay, lại giống như là đã làm trăm nghìn lần rồi vậy.

Giúp người đàn ông này truyền nước, thậm chí còn mớm thuốc, dù Nam Ca là Zombie cũng bị kiệt sức. Tuy Lê Sâm đã uống thuốc nhưng vẫn thờ rất nặng nhọc, không có dấu hiệu gì là tốt lên cả, Nam Ca dần cảm thấy căng thẳng. Cô vô cùng buồn chán ngồi bên cạnh Lê Sâm. Trong lòng vô thức nghĩ đến, nếu Lê Sâm không tỉnh lại thì cô nên làm cái gì bây giờ.

Sự lo lắng tăng dần theo thời gian, đều nói gieo họa sống ngàn năm, Lê Sâm anh ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện gì nha. Nhìn Lê Sâm ngất đi mà tay vẫn còn vô thức cầm lấy tay cầm của xe, giống như là lúc tóm lấy cổ tay Nam Ca, thủ đoạn rất quả quyết.

Nam Ca đổi mấy lần khăn lông ướt cho anh ta, liên tục quan sát nhiệt độ cơ thể Lê Sâm. Hơn nữa cô còn tranh thủ nhìn phía ngoài cửa xe, bầu trời tối đen cùng gió lốc thổi đến bây giờ vẫn chưa ngừng.

Ngơ ngác ngồi ở trong xe, cô không có việc gì liền xem đồng hồ đeo tay của Lê Sâm, đã qua ba ngày rồi, nhưng mà Lê Sâm vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Bên ngoài trời tối đen ba ngày liên tục, vào ngày thứ tư, bầu trời mới một lần nữa sáng lên, gió lốc cũng là vào lúc này chậm rãi dừng.

Sau này có người gọi hiện tượng trong ba ngày này là vĩnh dạ, cũng may phần lớn con người trên toàn thế giới đều té xỉu, nếu không thì chịu đựng thế giới không ánh sáng hành hạ ba ngày, chỉ sợ loài người không làm mình điên cũng sẽ tự sát.

Nam Ca trong lúc này vẫn còn mơ màng trong chốc lát. Cô vừa ngủ thiếp đi, thực sự là do thân thể đã quá mệt mỏi.

Đợi đến lúc cô phục hồi tinh thần, phản ứng đầu tiên chính là đi kiểm tra tình huống của Lê Sâm.

Hô, tốt rồi, cuối cùng cũng hạ sốt.

Nam Ca phui tay thở phào, sự vui vẻ từ đáy lòng lan ra.

Nửa ngày sau, cô mới tức giận bỏ tay xuống. Người gieo họa này không chết, mình vậy mà lại vui vẻ?

Xem ra Lê Sâm vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Nam Ca nằm sấp ở trên cửa kính xe ngó ra ngoài.

Quả nhiên, nhiều tòa nhà đều đã bị bão cát chôn vùi, còn bốn người kia cũng không biết bị thổi đi chỗ nào. Xung quanh rất yên tĩnh, không có dấu hiệu của sự sống, cũng không có Zombie hoạt động.

Nam Ca do dự một chút, quyết định mở cửa xe đi xuống xem một chút. Mới vừa xuống xe, nàng liền lao đảo suýt nữa ngã xuống. Đầu tại tên đàn ông chết tiệt ở trên xe bất tỉnh ba ngày, cô đã ba ngày không động đây, lo lắng hãi hùng đến nỗi bây giờ đi đường đều không vững.

Mũi của cô cũng không biết bị thổi tới nơi nào, cô dứt khoát không tìm vật gì đó che đây, chỉ là ngẩng đầu, nhìn lên trời. Mặt trời tròn tròn đỏ như lửa, treo chính giữa trên bầu trời.

Bởi vì trong nội thành vẫn còn có gió nhẹ, không ngừng thổi bụi bặm khiến không khí âm u mờ mịt.

Nam Ca nhạy cảm ngửi thấy được một ít mùi hương lạ thường, không giống mùi hương nào cô từng gặp.

Cô chậm rì rì đi lại trong thành phố, dọc theo đường đi đều rất thấp thòm, một lát nữa mà có con Zombie nào lao ra, cô sẽ hết sức hưng phấn, hết sức cảm kích.

Nhưng mà không có gì lao ra cả, toàn bộ thế giới dường như trở thành một mảnh tịch mịch. Cô cứ đi mà không có mục đích trong chốc lát, rất nhanh đã đến một cái siêu thị hoang bị vứt bỏ.

Cô nghiêng đầu cảm thụ một cái, rất tốt, bên trong không có Zombie. Vì vậy cô học Lê Sâm trước tìm kiếm vật tư, chọn hai thùng nước rồi đi trở về.

Vừa mới quay đầu, cô không kịp phân biệt rõ phương hướng, liền đụng phải người quen. Mấy người kia, đúng là muốn giết bọn họ ba ngày trước, nhóm người Trần Chí!

Nam Ca cũng là quan sát đủ lâu, mới xác định được thân phận của nhóm người đầy bụi đất này.

Trong tay cô mang theo hai thùng nước, bỏ xuống cũng không phải mà tiếp tục mang theo cũng không phải. Nếu cô làm bộ như người quen chào hỏi một cái, không biết là bọn họ có thể hay không thể bỏ qua chính mình đây.

Vì vậy Nam Ca cố hết sức điều chỉnh vẻ mặt mà cô xem là không quá kinh khủng, cô đang định lên tiếng thì Lâm Phong Tuyết đã tràn đầy trào phúng nói: “Thật không nghĩ tới, cô còn chưa có chết nha.”

Âm thanh của ả có chút khàn khàn, cũng không biết có phải là bởi vì bị gió thổi lâu hay không.

Trần Chí cùng Đồng Phương Thuận đi theo đằng sau hai chị em kia, cúi đầu khom lưng: “Lâm tỷ, ngài xem, hay là chúng ta giết cô ta?”

Lâm Phong Nguyệt bức mình trừng mắt: “Ở đây có phần của mày nói chuyện không? Lui về phía sau đi!”

Lâm Phong Tuyết khẽ mỉm cười: “Phong Nguyệt, em cũng đừng quá dữ tợn, theo chị thấy, chúng ta vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Chị sao vậy? con Zombie này hại chúng ta chịu khổ nhiều như vậy, chẳng lẽ không nên giết nó sao?” Lâm Phong Nguyệt gào lên.

Thật sự Nam Ca cảm thấy rất kinh ngạc, không phải là việc hai chị em kia còn sống, mà là thái độ của Trần Chí cùng Đồng Phương Thuận.

Trước khi hai chị em này chưa hôn mê, vẫn dựa vào đàn ông mà sống sót, bây giờ tại sao hai gã kia lại đối với hai chị em nói gì nghe nấy?

Lâm Phong Tuyết không phát hiện ý nghĩa của Nam Ca, chỉ cùng Lâm Phong Nguyệt nói: “Cô ta xuất hiện ở nơi này, Lê Sâm phải không chết hay không, chúng ta phải cẩn thận một chút.”

Nghĩ đến tên đàn ông suýt nữa giết mình, Lâm Phong Nguyệt không khỏi run cầm cập một chút, nhưng mà ả rất nhanh liền giơ tay lên: “Chị, chúng ta bây giờ có dị năng, sợ cái gì? Chỉ cần anh ta dám đến, liền giết anh ta!”

Trong lúc cô ta nói Nam Ca nhìn thấy, trong lòng bàn tay Lâm Phong Nguyệt, thế mà xuất hiện một ngọn lửa!

Đây là cái quỷ gì? toàn bộ thế giới trong Nam Ca đều sụp đổ. Lẽ nào cô ta ngắt xiu xong sau khi tỉnh lại, liền có được cái gì mà... Dị năng?

Hai gã kia khúm núm với hai chị em như thế, có phải biểu lộ rõ ràng là bọn họ không có dị năng?

Thật đúng là phong thủy luân chuyển nha.

Nam Ca yên lặng lui về phía sau hai bước, cô cũng không muốn bị người ta dùng lửa đốt đầu.

Lâm Phong Nguyệt rõ ràng là chú ý tới động tác của cô, ha ha cười một tiếng, một đám lửa nhỏ liền bị ném lại đây.

Nam Ca sợ hết hồn, theo phản xạ đem hai thùng nước để ngang trước người.

Cũng may cô đứng cách ả cũng có chút xa, dị năng của hai chị em kia dị năng cũng không mạnh lắm, đám lửa chưa chạm đến Nam Ca đã tắt.

Mặc dù như thế, cũng đủ khiến Nam Ca cảm giác được sợ hãi. Không được, chính mình phải chạy nhanh! Nếu không thật sự sẽ bị hai chị em kia giết!

Lâm Phong Tuyết nhìn ra Nam Ca lùi lại, vội chạy về phía trước hai bước: “Muốn chạy à? Không có cửa đâu!”

Nam Ca chỉ cảm thấy một trận gió mạnh mẽ thổi qua, phịch một tiếng, cô liền ngã sòng xoài trên mặt đất.

Cô đưa tay lên mặt sờ sờ, thế mà sờ thấy một vết thương, giờ phút này đang có máu đen từ vết thương chảy ra. Hai chị em trên mặt đều là biểu hiện ghét bỏ: “Thật đúng là Zombie đáng chết.”

Đồng Phương Thuận nhìn không được ở phía sau nói một câu: “Chị Lâm, hai chị đừng đùa nữa, vẫn nên nhanh giết con Zombie này đi, nhờ đâu, Lê Sâm tìm đến sẽ phiền lắm.”

Lâm Phong Tuyết nhanh chóng tạo một chưởng phong đập tới Đồng Phương Thuận, bọn họ khoảng cách rất gần, cho nên lực rất mạnh, Đồng Phương Thuận kêu một tiếng, ngã về phía sau hai bước, khi nâng đầu lên, trên mặt đã chi chít miệng vết thương, so với Nam Ca bây giờ còn khủng bố hơn.

Anh ta rất đau, nhưng lại không dám lại, chỉ có thể cúi đầu bùm mặt xin lỗi: “Chị Lâm, em biết sai rồi, em không nên lắm miệng.”

Sau khi trải qua ba ngày vĩnh dạ, khiến con người sa vào hôn mê, mà hai chị em họ Lâm sau khi tỉnh lại, liền có được phong hệ cùng hỏa hệ dị năng.

Hắn ta cùng Trần Chí hai gã đàn ông vậy mà biến hóa xong cũng không có dị năng.

Bây giờ bị hai ả đè đến sít sao, còn không dám có một câu oán hận, dù sao bọn họ cũng chưa từng quên, lúc trước ba người đàn ông bọn họ hành hạ hai chị em như thế nào.

Lâm Phong Nguyệt xem chị gái ra tay, thỏa mãn cười, nhướn mày nói: “Biết rõ liền lui ra ngay, dân thường không cần tham dự đến quyết định của người

có dị năng.”

Lâm Phong Nguyệt thật ra trước đây cũng không nghĩ tới, à ta cùng chị gái có thể biến thành người may mắn.

Tuy là hiện nay hai ả còn chưa cùng nhiều người tiếp xúc qua, thế nhưng vẫn biết rõ, ở tận thế, có được dị năng nghịch thiên như vậy, đại diện cho cái gì.

Hai chị em bọn họ cuối cùng cũng không cần chịu ủy khuất, nếu có thể, hai ả còn có thể ép buộc những gã đàn ông bình thường bán mạng cho hai ả đấy.

Nam Ca còn nằm trên mặt đất, chỉ nghe được tiếng giầy của hai chị em kia dẫm trên đất phát ra tiếng bịch bịch.

Tay cô từ từ siết thành nắm đấm, hướng tới cửa siêu thị nhìn thoáng qua, nhưng mà người đàn ông trong đầu nghĩ đến cũng không xuất hiện.

Mà hai chị em kia đã gần trong gang tấc, thậm chí hai ả còn đang thảo luận, đem mình giết như thế nào mới hả giận.

Nghe mấy loại này cực hình, Nam Ca chưa bao giờ sợ hãi như vậy.

Cô hồi hận rồi, lúc trước cô nên ở yên trên xe không xuống. Nhưng mà bây giờ nghĩ ngược lại, bọn họ giết mình xong, vẫn sẽ đi tìm Lệ Sâm!

Thật là không ngờ tới, quanh đi quẩn lại, tình thế lại quay trở về giống như ba ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Nam Ca được cứu

trên xe cách siêu thị không xa Lệ Sâm đã tỉnh lại.

không giống ánh mắt mơ màng trước kia lúc nửa mê nửa tỉnh, ý thức của anh tỉnh táo ngay lập tức, nháy mắt liền mở mắt ra.

Từng tia sáng lóe qua trong đôi mắt phượng giống như vùng đất cao nguyên cô độc lạnh lẽo. anh nhanh chóng ngồi dậy quan sát xung quanh.

Cảm xúc lạnh như băng trong tay rõ ràng không phải là tay Nam Ca mà mình bắt lấy trước khi hôn mê. anh cẩn thận ở trong xe tìm tìm, cô ấy thực sự không ở đây.

Khóe miệng Lệ Sâm mím lại, Tiểu Zombie này tranh thủ lúc mình hôn mê chạy trốn sao?

Chắc chắn là thế, cô lúc nào cũng có cái ý tưởng muốn thoát khỏi anh!

anh không ở trên xe lâu, sau khi xuống xe để quan sát tình thế xung quanh, quả nhiên khung cảnh còn thảm thiết hơn so với tưởng tượng. Rất nhiều tòa nhà sụp đổ, vật tư bên trong không biết bị tổn hại đã hỏng bao nhiêu.

Nhưng những này đều không phải là việc Lệ Sâm quan tâm nhất, giờ phút này anh lại cảm thấy thật lạc lõng, còn mang theo chút tức giận. Lúc trước không phải anh đã dặn cô hãy thành thật ở bên cạnh anh sao, cô lại dám bỏ đi?

Hung hăng đập lên cửa xe, Lệ Sâm bỏ qua đau đớn trên tay, từ trong ghế sau lấy ra một khẩu súng cồng trên lưng hướng tới phía xa xa đi đến.

Coi như anh cho chính mình một cơ hội, nếu thật sự tìm không thấy Nam Ca...

Lệ Sâm mím môi, ánh mắt âm trầm.

Nam Ca! cô tốt nhất nên cầu nguyện, đừng để anh tìm được nếu không anh có rất nhiều cách trừng phạt cô đấy!

Giờ phút này Nam Ca vẫn đang không ngừng rụt thân thể lại phía sau.

cô cảm thấy thế giới này đối xử với Zombie quá không công bằng, vì sao con người lại có được dị năng mà cô lại không có nha?

Đương nhiên lúc đấy Nam Ca vẫn chưa biết, không phải là thế giới đối với Zombie tàn khốc mà chỉ là đối với cô tàn khốc thôi))

Lâm Phong Tuyết cùng Lâm Phong Nguyệt từ hai hướng khác nhau từ từ tiến sát vào cô, lộ ra bộ dáng tươi cười khủng bố.

Trong lòng bàn tay Lâm Phong Nguyệt lại xuất hiện đốm lửa: "Chị nói xem, chúng ta trước tiên đốt cháy đầu tóc cô ta được hay không? Nếu mà bỗng nhiên liền giết chết nhanh quá cũng không có ý nghĩa."

Con mắt Lâm Phong Tuyết sáng lên: "Ý hay! Thiêu đầu cô ta, sau đó lại đem tay chân cô ta chặt xuống."

Nam Ca vô ý thức liền che đầu lại. cô không muốn biến thành đầu trọc đầu!

Lâm Phong Nguyệt cùng Lâm Phong Tuyết thấy động tác của cô, càng thấy sáng khoái, hai ả cười ha ha đi tới.

"Chị, cô ta thật sự là có thể nghe hiểu lời chúng ta. Chị nói, hay là chúng ta đem nàng phết đi, giữ lại ở bên người như thế nào? Về sau nếu gặp Zombie, cô ta còn có thể giúp chúng ta đánh yểm trợ."

Lâm Phong Tuyết gật đầu, đồng ý nhìn Lâm Phong Nguyệt một cái: "Chủ ý này thật đúng là tốt, nói không chừng huấn luyện một chút, cô ta có thể có ích hơn nuôi chó đấy."

Nam Ca hung hăng trừng mắt với hai ả, đồ đàn bà ác độc!

Lâm Phong Nguyệt phát hiện ánh mắt của cô, bàn tay liền hướng tới mặt cô mà đánh, đợi Nam Ca một lần nữa ngã trên mặt đất, liền mạnh mẽ dẫm lên cổ tay cô.

Còn Lâm Phong Tuyết đạp lên đầu gối Nam Ca, lập tức tiếng xương bị gãy nứt vang lên.

"Tao chưa từng quên, " Lâm Phong Nguyệt không quên nghiền chân lên tay cô: "Lúc trước mày dùng tay này cầm dao giải phẫu"

"Chị nói xem chẳng lẽ trước khi tận thế, cô ta là bác sĩ sao?."

"Ha ha, thật sự là buồn cười." Hai chị em liếc nhìn nhau phá lên cười. Nam Ca càng ngày càng phần nộ, đôi mắt dần chuyển sang màu đỏ tươi.

Hai ả đàn bà này đang hạ nhục nàng, hơn nữa đã chạm đến ranh giới cuối cùng.

Nàng làm Zombie, mặc dù không có quan niệm về tốt xấu, nhưng lúc trước nếu không phải là lúc trước bọn họ năm người đánh chính mình cùng Lê Sâm, cũng sẽ không dẫn đến kết quả như vậy.

hiện giờ bọn họ thế mà lại hành hạ cô cho hả giận!

Lâm Phong Nguyệt cứ như vậy đạp một cước lại một cước, hành hạ Nam Ca lăn lộn trên mặt đất. Dù là Trần Chí cùng Đồng Phương Thuận nhìn, đều có chút không nổi. Nhưng bọn họ không dám khuyên hai chị em kia, thậm chí còn không dám biểu hiện ra một chút không cung kính.

Đoạn thời gian dựa vào đàn ông sống sót qua ngày, hai ả cả đời cũng không muốn đề cập tới con ác mộng đó. bọn họ lại càng không dám nhắc lại, hai ả còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Nam Ca liên tục nằm yên chịu đòn, cuối cùng vào lúc Lâm Phong Nguyệt lơ là, cô ngay lập tức xoay người ôm lấy chân Lâm Phong Nguyệt sau đó quăng ả xuống đất, dí sát vào mặt ả định cắn một cái!

Đáng tiếc Lâm Phong Nguyệt né nhanh, nếu không cô nhất định có thể cắn rơi một miếng thịt xuống!

Mặc dù như thế, răng nanh cô vẫn kịp làm xước mặt Lâm Phong Nguyệt. Lâm Phong Nguyệt sờ sờ mặt đầy vết máu, gào một tiếng: "Chị! em bị Zombie cắn rồi! Làm sao bây giờ!"

Bị Zombie cắn về cơ bản đều cách việc hóa Zombie không xa, Lâm Phong Nguyệt vừa mới có được dị năng, ả không muốn chết!

Tình cảm chị em của Lâm Phong Nguyệt và Lâm Phong Tuyết rất tốt nhưng khi nhìn thấy Lâm Phong Nguyệt bị cắn lại chần chừ lui về phía sau hai bước.

Lâm Phong Nguyệt đã tạo hỏa cầu trên tay, buộc Nam Ca bò xuống người mình, ả lăm một cái từ trên mặt đất bò lên.

Bây giờ ả cũng không biết, là nên giết Nam Ca, hay là chỉ trích Lâm Phong Tuyết.

"Chị?" ả đau lòng có kinh ngạc có nhìn chị mình: "Chị vừa mới... Sợ em sao?"

Nam Ca nằm trên mặt đất, cô chịu quá nhiều hành hạ, mặc dù không đau nhưng mà không động đậy được nữa.

Chép miệng, cô còn liếm liếm môi. Mặc dù máu Lâm Phong Nguyệt không ngon như máu Lê Sâm, nhưng vị máu của dị năng, thật sự không cùng đẳng cấp với máu người bình thường, cô nghiện mùi thơm này rồi!

Có thể trước khi chết kéo theo một cái đệm lưng, cô cũng không chịu thiệt.

Lâm Phong Tuyết dùng một lát cũng phản ứng lại được, lập tức giải thích với Lâm Phong Nguyệt: "Phong Nguyệt em đừng nghĩ nhiều! chị là chị của em, sao có thể sợ em đây? Bây giờ chị liền giết con Zombie này!"

Lâm Phong Tuyết lấy hết sức hít sâu, bỏ qua nội tâm ghét bỏ cùng sợ hãi, ngưng tụ một lưỡi dao sắc bén từ ngọn gió.

Nam Ca cảm nhận được uy lực của lưỡi dao này, Lâm Phong Tuyết thật sự quyết tâm muốn giết cô. Đúng vậy, dù sao cũng là tình chị em thân thiết, không thể nhanh chóng tan vỡ ngay được.

cô nằm trên mặt đất, không nhúc nhích nhìn lên trên trần siêu thị, vẫn còn thời gian cảm khái, kiếp sống Zombie của mình thật sự là ngắn quá.

Lâm Phong Tuyết đã giơ tay lên, lưỡi dao gió hướng tới Nam Ca ném đến...

Nhưng mà âm thanh đầu bị gọt không có phát ra, Nam Ca ngược lại nghe được... một tiếng súng vang?

Trong tay bọn họ còn có súng sao? Sao cô không nhớ rõ nhỉ?

Trong lòng kích động, cô ngược cao cái cổ nhìn ra phía ngoài, một thân ảnh cao lớn che ánh sáng bước đến, cô thật sự sắp khóc rồi!

Lệ Sâm đã đến!

một tiếng súng vang lên, nhắm vào sau lưng Lâm Phong Tuyết! kĩ thuật bắn súng của anh tất nhiên không cần nhiều lời, Lâm Phong Tuyết chắc chắn sẽ chết!

Lệ Sâm thu súng về, tay vẫn đang run. Nam Ca vĩnh viễn cũng không biết, anh vừa rồi có bao nhiêu sợ hãi.

Sau khi tỉnh lại phát hiện không thấy Nam Ca, cả người anh ngập tràn tức giận, không cần thận quan sát dấu vết xung quanh.

Sau khi đi bộ một lúc anh mới phát hiện, Nam Ca rõ ràng không giống như sớm trốn đi, mà giống như là nhân cơ hội đi khám thính xung quanh. Nếu là cô thật sự muốn đi, dấu vết sớm đã bị cát vàng che khuất.

Lúc đấy Lệ Sâm bắt đầu sợ hãi, bước chân thay đổi nhanh chóng, chỉ hy vọng Nam Ca ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện gì. Còn may, anh bắt kịp.

Sau tiếng nổ súng, Lâm Phong Nguyệt hét lên, ôm đầu ngồi xồm ở trên mặt đất, còn hai gã kia sợ hãi ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Bước chân Lệ Sâm tuy vững vàng nhưng mà rất nhanh. Trong súng trong tay anh mặc dù không giơ lên, nhưng mà ai cũng biết anh đang trong thời khắc đề phòng.

Lâm Phong Nguyệt nhào vào người Lâm Phong Tuyết bên cạnh khóc: "Chị ơi..."

Lâm Phong Tuyết có thể đã chết, tất nhiên là không thể trả lời ả nữa. Lệ Sâm không để ý đến mấy người này, trực tiếp đi đến bên cạnh Nam Ca.

Tuy nhiên khi nhìn một cái, hơi thở quanh người anh càng thêm đè nén. Tiểu Zombie mà anh nuôi ở bên người, đã bị bọn họ giày vò đến không thành hình người.

Tay cô vô ý thức rũ xuống, chân cũng cong lên một hình dạng không bình thường, trên người cùng trên mặt, đều là miệng vết thương màu tím thẫm.

Mặc dù cô đã chết, mặc dù cô không cảm giác được đau đớn, nhưng mà Lệ Sâm trong nháy mắt vẫn tức giận vô cùng.

Vì vậy anh chỉ nhìn Nam Ca một cái thật sâu, cơ thể giống như một ngọn núi cao không thể vượt qua, ngăn cản trước mặt Nam Ca.

Mà khẩu súng của anh, lại một lần nữa được giơ lên.

Lâm Phong Nguyệt vẫn còn ôm Lâm Phong Nguyệt khóc, Trần Chí cùng Đồng Phương Thuận vừa nhìn thấy súng, lập tức bỏ chạy, lần này Lệ Sâm rất nghiêm túc, một phát súng đầu Trần Chí liền nổ tung.

Đồng Phương Thuận chứng kiến đồng bạn ở bên cạnh mình ngã xuống, đồng tử mãnh liệt nở to, gã cũng không chạy nữa, trực tiếp hướng Lệ Sâm quỳ xuống, khóc lóc kể lể: "Lệ Sâm, anh tha cho tôi đi, ba ngày này, tôi chưa làm gì anh cả! Kể cả hai ả kia hành hạ con Zombie này, tôi cũng không có nhúng tay vào! anh tha cho tôi đi, tôi dập đầu với anh!"

nói xong, Đồng Phương Thuận cứ như vậy bang bang dập đầu xuống đất, một chút cũng không qua loa.

Chỉ cần có thể sống sót, cái gì gã cũng đều đồng ý làm. Gã hy vọng Lệ Sâm có thể động lòng, cho dù chỉ là một chút lòng trắc ẩn cũng được.

Lâm Phong Nguyệt còn đắm chìm trong đau xót của chính mình, ả ôm thi thể Lâm Phong Tuyết không ngừng rơi nước mắt.

Tại sao lại như vậy chứ, chị em ả là người có dị năng mà, sao lại có thể bị vết thương đơn giản như vậy giết chết đâu?

Lệ Sâm không quan tâm Đồng Phương Thuận cầu xin tha thứ, anh giữ thẳng bằng khẩu súng mặt không biểu cảm, trong ánh mắt là một mảnh tịch mịch, dí súng vào trán Đồng Phương Thuận bóp cò.

Đồng Phương Thuận quỳ trên mặt đất, khi viên đạn tiến vào thân thể, bởi vì lực đánh không lồ, đầu gã nát bét kéo theo cả thân thể đều ngã phía sau.

Phịch một tiếng, gã cũng giống như Trần Chí, nằm trong vũng máu, mà ánh mắt gã vẫn còn giữ nguyên biểu cảm trước khi chết, luống cuống lại sợ hãi, chết không nhắm mắt.

Lâm Phong Nguyệt thấy một người lại một người trong nhóm ở trước mặt ả chết đi, trong lòng cực kì hồi hận.

Lúc ả vừa mới gặp Nam Ca, đáng nhẽ không nên có tâm tư nuốn hành hạ cô ta, mà nên trực tiếp giết cô ta, sau đó đi tìm Lê Sâm, nói không chừng đã có thể giết được người đàn ông này!

Bây giờ chị gái cũng chết, Lâm Phong Nguyệt suýt nữa điên rồi, lúc này ả còn bị Nam Ca cắn, thân thể mơ hồ có dấu hiệu biến thành Zombie.

Lê Sâm nghe được ả gào thét trong cổ họng, ánh mắt khê động, thân thể càng thêm căng cứng đề phòng.

Quả nhiên, Lâm Phong Nguyệt một giây sau đó đặt thi thể Lâm Phong Nguyệt xuống, hai tay đều là cầu lửa, hướng tới về phía Lê Sâm đánh tới!

Lê Sâm nếu mà có dị năng, chắn chắn cũng đã bị kích thích dùng đến, bây giờ anh takhông có, vậy nói lên, ả vẫn có phần thắng!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con gà yếu đuối

Bản thân là hỏa hệ dị năng còn có thể sợ Lê Sâm sao? ả phải báo thù cho chị gái!

Lê Sâm đã phát hiện đang Lâm Phong Nguyệt chuyển hóa thành Zombie với tốc độ nhanh chóng, ngay từ ban đầu anh đã không có lòng trắc ẩn gì giờ càng muốn nhanh chóng giết Lâm Phong Nguyệt. anh lách mình tránh thoát hai quả cầu lửa rồi nhanh chóng đi vòng qua sau lưng Lâm Phong Nguyệt, đặt khẩu súng ở trên cổ ả. không chút do dự bóp cò!

"Pằng!"

Nam Ca nằm ngay đằng trước bọn họ nên nhìn thấy rất rõ ràng. Viên đạn kia trực tiếp xuyên thủng động mạch cổ Lâm Phong Nguyệt, máu tươi phun trào ra từ miệng vết thương.

Vị trí Nam Ca nằm vừa vặn không tránh thoát được, đợi đến lúc cô phản ứng lại thì đã bị máu tươi bắn đầy mặt.

Lâm Phong Nguyệt trợn trừng hai mắt đến chết vẫn không hiểu rõ tại sao một dị năng giả như ả lại bị người bình thường bắn chết!

Nam Ca chỉ lạnh lùng nhìn ả giống như Đồng Phương Thuận, lão đạo cơ thể ngã trên mặt đất co giật vài cái, sau đó không còn hơi thở nữa.

Lê Sâm vừa tới đây vài phút, bốn người này đều đã bị anh giết chết hết. Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí khiến hơi thở nồng nặc mùi máu tươi. Con mắt Nam Ca lại đỏ lên. cô đã lâu không nếm được hương vị máu, máu của người có dị năng đặc biệt ngon miệng.

Vì vậy cô từ từ liếm môi đem máu tươi trên mặt nuốt vào, rõ ràng cô ý thức được chính mình đang làm cái gì lại giống như là không thể khống chế được thân thể chính mình.

Lâm Phong Nguyệt chết. Quá trình ả biến thành Zombie cũng kết thúc, ả không cần biến thành hình dáng xấu xí của Zombie đã chết đi, trên ý nghĩa nào đó coi như phải cảm ơn Lê Sâm.

Lê Sâm đi đến bên cạnh Nam Ca, từ từ ngồi xổm, bỏ súng xuống nhẹ nhàng bế cô lên ôm vào trong lòng, động tác dịu dàng của anh giống như là đối xử với đồ dễ vỡ vậy. một tay khác của anh còn từ từ vuốt ve mặt Nam Ca như là muốn đem vết máu trên mặt cô lau đi.

Nhưng Nam Ca hiện tại đang ăn uống rất vui vẻ sao có thể dễ dàng để anh lãng phí như thế? Vì vậy khi Lê Sâm lau đến bên miệng cô, cô liền trực tiếp đem ngón tay Lê Sâm ngậm trong miệng liếm liếm hai cái.

Sắc mặt Lê Sâm vì hành động này mà thay đổi, một cảm giác tê dại từ sau lưng kéomột đường thẳng tiến đến đại não khiến anh suýt chút nữa đem Nam Ca ném ra ngoài.

Nam Ca dựa ở trong lòng anh cổ họng vô thức nức nở nghẹn ngào, cô rất là khó chịu, rất muốn tiếp tục uống máu tươi, nhưng mà sao liếm mãi cũng không có được vị máu thơm kia.

Cho nên cô lần qua lộn lại mà đem tay người đàn ông này liếm một lần lại một lần, Lê Sâm rốt cục nhìn không được đem tay kéo lại. Nhưng đầu Nam Ca vẫn còn đuổi theo ngón tay anh, Lê Sâm đành phải bắt buộc dĩ nói: "Bốn người này đều cho cô, đừng liếm."

"Gào ~" Nam Ca dùng một âm tiết bày tỏ mừng rỡ.

hiện tại bụi mù trong thành phố rất nhanh sắp dừng lại, Lê Sâm nhìn lướt ra ngoài, không đến nửa giờ nữa bầu trời sẽ thật sự sáng lên, những thứ nguy hiểm này nó chỉ sợ sẽ xuất hiện.

Vì vậy anh nói với Nam Ca: "cô cần tốc chiến tốc thắng, chúng ta không có nhiều thời gian."

nói xong anh còn kéo thi thể hai chị em kia lại cho Nam Ca. Nam Ca vui vẻ gật đầu, cũng không thêm lo lắng hỏi Lê Sâm tình lúc nào làm sao tìm được cô.

Thậm chí cô còn nhanh chóng đem việc mình vừa mới bị ngược đãi đều quên hết. hiện tại suy nghĩ duy nhất của cô chính là đem hai chị em này đều ăn hết!

Dù sao hai ả đều đã chết hết nên không cần cô dùng tới dao giải phẫu, nói sau đi, ngón tay cô đều gãy thật sự là cảm không nổi mà.

Ghé vào cổ Lâm Phong Tuyết cắn, cổ họng Nam Ca liên tục truyền ra tiếng nuốt ực ực. Lê Sâm không ngăn cản động tác của Nam Ca mà còn quay đầu giúp cô vuốt lưng thông khí.

thật sự là quá thần kỳ, nếu là mấy ngày hôm trước có ai cùng anh nói anh không chỉ nuôi dưỡng một tiểu Zombie ở bên người, còn cho cô tìm ăn. Lê Sâm chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng bây giờ... anh không rõ ràng lắm mình rốt cuộc vì Nam Ca mà thay đổi bao nhiêu nguyên tắc rồi.

Hai người có dị năng đủ Nam Ca để ăn no, cô một chút cũng không thêm liếc nhìn đến hai gã đàn ông xấu xí nằm bên kia.

Ăn no xong, cô chép miệng đem vết máu bên miệng đều liếm sạch một chút cũng không muốn lãng phí. Lê Sâm nhìn động tác của cô nàng, hầu kết không khỏi động động.

"có Zombie lại đây." Giống như lúc mê man sau tỉnh lại giác quan của anh so với trước nhạy bén hơn không ít, một đám lớn Zombie đang mò theo hương vị máu tươi đến đây, anh không cảm giác sai.

Nam Ca giật giật khoe miệng, rất vui vẻ vươn tay ra. cô đã không thể đi nha, coi như là đi được cũng chậm cực kỳ sẽ liên lụy đến anh.

Bây giờ cô cần ôm ôm cơ!

Lê Sâm nhìn toàn thân vô cùng bẩn thỉu nhưng ngược lại bên miệng lại cực kì sạch sẽ của cô không khỏi bật cười.

Mà thôi, cô không gặp chuyện không may là tốt lắm rồi.

Vì vậy Lê Sâm bước lại cổng cô lên lưng còn thuận tay cầm theo hai thùng nước, thừa dịp những con Zombie chưa đem này chỗ này vây quanh, lao ra siêu thị.

anh dựa theo đường cũ trở về, trên đường còn đụng phải vài con Zombie lạc đàn, anh đều dựa theo phương pháp trước kia giải quyết.

Trong lúc đánh nhau anh cảm giác được Zombie lại biến hóa. Sức mạnh của chúng ngày càng lớn, chạy cũng nhanh hơn, chỉ số thông minh giống như cũng tăng cao. Nhớ tới vừa rồi trong tay Lâm Phong Nguyệt xuất hiện quả cầu lửa, mặt Lê Sâm càng thêm lạnh lùng. Xem như là... Cùng nhau tiến hóa sao?

Nam Ca ngơ ngác nằm yên ổn ở trên lưng anh, cô có chút ít lưu luyến cảm giác an toàn quen thuộc này rồi.

Lê Sâm cũng cô lên xe, sau đó nhanh chóng khởi động xe đi khỏi Tỉnh Thủy Thành.

Mặc dù có một đám Zombie lớn đi theo phía sau bọn họ nhưng đám Zombie chậm chạp vẫn không chạy nhanh hơn xe Lê Sâm, không lâu sau đã mất hút. Lê Sâm nhớ rất kỹ hoàn cảnh xung quanh đây vì vậy anh biết được những con đường hẻo lánh để đi ra khỏi thành phố.

Đợi đến khi xác định chắc chắn đằng sau không còn Zombie, xung quanh cũng an toàn Lê Sâm mới dừng xe lại.

Nam Ca ngồi rung đùi đắc ý ở vị trí kế bên lái xe mà mọi lần hay ngồi, trông tương đối vui vẻ.

Tay Lê Sâm đang cầm tay lái không tự giác được nắm chặt lại, tiểu Zombie này thật không có lương tâm!

"không phải tôi đã nói cô ngồi yên trong xe chờ tôi sao? cô xuống xe làm cái gì?" Lê Sâm không nhịn được mắng cô.

Nam Ca ầm ức chột chột ngón tay, tuy nhiên cô chưa kịp nói chuyện đã phát hiện ra ngón tay vừa mới bị đập gãy tự lành lại được rồi!

cô nắm nắm bàn tay, thật sự là linh hoạt nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều nè!

Vì vậy cô ngóc ngách gờ tay lên khoe khoang với Lê Sâm: "Tôi có thể, động!"

Vừa nói xong cô giật mình một cái. Bởi vì, không riêng gì âm thanh thay đổi dễ nghe hơn một tí mà tốc độ nói cũng nhanh hơn trước!

Lệ Sâm đơn giản kết luận được, tiểu Zombie này uống máu người lại khiến cho cơ thể cô tốt hơn.

thật sự là... nhớ tới bộ dáng máu me thảm thương của cô lúc nãy, trong khoảng thời gian ngắn Lệ Sâm thấy đầu đau đau.

"Đừng lãng sang chuyện khác, tôi hỏi cô chưa trả lời đâu." anh tiếp tục làm mặt lạnh.

Nam Ca quay đầu nhếch miệng nghĩ thầm, anh bất tỉnh ba ngày liền, tôi thấy bên ngoài thời tiết tốt muốn ra ngoài hít gió một chút cũng không được sao?

Lệ Sâm nhìn Nam Ca rõ ràng bày ra biểu cảm lộn chết không sợ nước sôi, lại càng giận hơn: "Nếu tôi đi chậm thêm chút nữa, cô biết chính mình sẽ bị làm sao không?"

Nam Ca rút đầu nhỏ giọng nói: "Lại chết, một lần nữa thôi."

gân xanh trên đầu Lệ Sâm nổi lên. Lại chết một lần nữa, vậy mà cô cũng nói ra được! Tiểu Zombie lúc nãy sợ muốn chết hóa ra không phải là cô à!

Mặt không thay đổi mở cửa xe ra, Lệ Sâm đuổi cô đi: "Chết tiệt, cô muốn chết như vậy tôi không ngăn cản cô nữa, xuống xe đi."

Nam Ca vẫn chưa định hình được chuyện gì xảy ra. Lúc này không phải là người đàn ông này còn dịu dàng lau máu trên mặt cô, còn công cô lên xe sao? Sao đổi thái độ nhanh vậy

Hừ, anh muốn tôi xuống xe hử? tôi đây ao ước ngày này lâu lắm rồi.

"cô còn dám giận đối phương không?" Lệ Sâm thật muốn đánh Nam Ca một cái nhưng lại không nỡ giơ tay lên. Chính mình đối với tiểu Zombie này thật sự là không có biện pháp!

Nam Ca còn cố ý ngửa đầu lên khiêu khích nghĩ, anh giỏi thì đánh chết tôi đi~ anh tới đi~.

Đánh vỡ không khí căng thẳng này là tiếng động từ bụng Lệ Sâm. anh đã hôn mê ba ngày liền, bây giờ rất cần ăn cái gì đó. Vì vậy anh cắn răng quyết định tạm thời không so đo với Nam Ca. còn tiểu Zombie này sau này anh sẽ từ từ dạy lại.

đi ra ghế sau xe tìm đồ ăn, lúc này anh mới để ý đến vị trí chỗ để thuốc bị thay đổi, trong góc còn có kim tiêm đã sử dụng và vỏ bình truyền dịch.

Động tác của Lệ Sâm ngừng lại, anh không biết phải hình dung tâm trạng của anh như thế nào nữa. anh quay đầu nhìn thoáng qua Nam Ca, cả người cô vô cùng bất thường dựa vào ghế không biết có phải vẫn còn đau không.

Đem bình truyền dịch cất kỹ, Lệ Sâm trên miệng tràn đầy tươi cười. Thôi, nếu mà cô biểu hiện tốt một chút thì anh sẽ không trừng phạt cô nữa.

Lệ Sâm lấy mấy thứ trở về ăn, lại khôi phục sắc mặt không biểu cảm. Nam Ca ngồi một lát cảm thấy vô cùng buồn chán liền nghĩ đến hai chị em kia có dị năng. Vì vậy cô hồ nghi nhìn Lệ Sâm, một lúc sau mới hỏi: "anh, thức tỉnh, dị năng không?"

Lệ Sâm luôn ăn đồ ăn rất nhanh, vậy mà lúc này lại giảm tốc độ. Chờ ăn xong xuôi xong anh mới quay đầu lại, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Nam Ca: "Làm sao vậy?"

"Cuối cùng là, thức tỉnh à?" Nam Ca cảm thấy thật là tốt. Nên biết rằng vị máu của anh ta vốn rất ngon rồi nếu mà thức tỉnh dị năng... Hi hi hi, cô sẽ có nhiều lộc ăn hơn nha.

Lệ Sâm hình như phát hiện ra ảo tưởng của Nam Ca, bực mình trả lời: "không có, tôi không cảm giác được thân thể mình có biến hóa."

Nam Ca trừng to mắt. Nhưng so với người khác anh ta ngắt xiếu sớm nhất, tỉnh lại muộn nhất mà, cô còn tưởng là dị năng của anh ta mạnh quá không dậy nổi đây!

Vậy mà kết quả không có dị năng! Lừa người!

Lệ Sâm thấy Nam Ca nửa ngày đều không nói lời nào, trầm giọng hỏi: "Sao thế, cô có cái gì không hài lòng hử? Người có dị năng cũng chưa chắc là người mạnh nhất."

Hai chị em lúc này chả phải là bị anh giết sao?

Nam Ca suy nghĩ nửa ngày mới bĩu môi, trong miệng bật ra ba chữ: "Yếu như gà."

Lệ Sâm còn cho là mình nghe nhầm, nhíu nhíu lông mày âm thanh lạnh hơn: "Tiểu cầm điếc, cô vừa nói cái gì?"

Mấy từ này là do lúc trước hai chị em kia dùng để sỉ nhục cô, Nam Ca vừa vận liên học được, vì vậy cô hừ hừ hai tiếng: "không có dị năng, yếu như gà."

Lệ Sâm liền trực tiếp bóp nát bình nước suối đang cầm trong tay. anh quyết định thu lại ý nghĩ vừa rồi "Nếu cô biểu hiện tốt một chút,

liền không phạt cô nữa".

Tiểu Zombie chết tiết này nên bị hung hăng trừng phạt! Xem xem về sau cô có nhớ lâu hay không, còn dám hay không ghét bỏ anh!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nhanh lên nào

Lệ Sâm chống một tay lên tay lái giữ nguyên tư thế nghiêng đầu nhìn Nam Ca, hít sâu một hơi, sắc mặt lạnh như băng tỏ vẻ: "cô xuống xe cho tôi."

Nam Ca hăng hái xoay đầu, cô rất thích cảm giác linh hoạt của cổ, dù cô là Zombie nhưng đầu roi vẫn sẽ chết nên cô phải bảo vệ cổ thật kỹ, bên trong cổ cô toàn là mạch máu dễ gãy lắm nha.

Mãi xoay cổ nhưng trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ, anh vốn chính là gà yếu sao lại không cho cô nói?

anh muốn tôi đi xuống tôi càng không muốn xuống, rồi sao~~

Nam Ca giả chết khiến Lệ Sâm không có biện pháp nào, anh thật không nghĩ tới chính mình lại bị một con Zombie làm á khẩu. Liếc Nam Ca một cái thật sâu, Lệ Sâm quyết định vẫn nên nổ máy xe rồi đi thôi.

Khoảng nửa giờ sau địa hình trong trí nhớ của anh càng thêm rõ ràng, đã đến mục đích rồi. anh dừng xe lại đi tới cửa xe phía Nam Ca ngồi, đem cửa xe kéo ra.

Nam Ca vẫn còn rất thành thật ngồi ở vị trí ghế phụ cảm giác được động tác của anh, cô nghiêng đầu nghi ngờ nhìn anh một cái.

Bộ dáng thẹn quá hoá giận kia sao giống như là muốn giết Zombie diệt khẩu vậy?

Lá gan nhỏ của Nam Ca lại bắt đầu run rẩy. Lệ Sâm hình như cũng phát hiện ra Nam Ca sợ hãi, trong lòng không khỏi cười một tiếng, bây giờ mới biết sợ hãi, sao không búống như hồi nãy đi?

Thăm cảm thấy buồn cười nhưng ngoài mặt anh vẫn như cũ không biểu cảm: "Xuống xe."

Nam Ca rụt rụt người lại, cô không muốn xuống xe đâu sẽ bị trói sau xe của người đàn ông này mất, nghĩ đến cảnh tượng cô bị kéo lê ở trên đường cảm thấy thật là khủng bố mà.

Vì vậy cô bắt đầu giả vờ đáng thương: "Chân tôi, bị thương."

hiện giờ cô có thể nói vài câu đơn giản, tuy lâu một tí và hơi đứt quãng. Nhưng mà cũng đủ khiến cô sung sướng rất nhiều ngày. cô cảm thấy không thể đè nén được khát vọng nói chuyện từ trong cơ thể.

Lệ Sâm mắt sắc nhìn thoáng qua đầu gối cô, không biết rõ cô nói là thật hay giả. Tiểu Zombie này hình như thông minh lên rồi. Mặc dù ngón tay đã khỏi nhưng đầu gối bị thương nặng hơn nhờ đầu thật sự chưa khỏi?

Nhưng mà Lệ Sâm tạm thời không muốn buông tha cô nhanh như thế, tay vẫn chỉ chỉ ra ngoài xe: "Nhanh đi xuống."

Nam Ca áp úng hai tiếng cuối cùng vẫn bò từ trên xe xuống.

Hừ, đồ đàn ông độc ác! không cho ngồi xe thì thôi chờ đến khi có cơ hội cô nhất định sẽ bỏ chạy, làm cho anh ta về sau không tìm thấy cô nữa.

Nhưng là vừa nghĩ vậy, trong lòng cô lại có chút hụt hẫng. cô đáng thương nhìn Lệ Sâm: "thật muốn tôi, đi xuống à."

Lệ Sâm biết rõ cô hiểu nhầm, cũng không thèm trả lời lại đôi mi dày chớp chớp: "Nếu không cô cho là gì?"

"Quý hẹp hòi."

Xe to như thể Zombie bé nhỏ như cô chiếm có một góc cũng không cho, khinh bỉ anh ta.

Lệ Sâm bật cười, mỗi lần cô hăng hái động não chửi thầm đều có ý không nhìn anh, rất sợ anh không biết rõ trong lòng cô đang mắng anh.

"đi cùng tôi." Lệ Sâm dắt lấy cổ tay Nam Ca đi về một hướng, đầu gối Nam Ca thật sự chưa khỏi cô khắp khiêng đi theo.

Đội cô thấy rõ ràng xung quanh mới phát hiện Lệ Sâm mang cô đến một dòng suối nhỏ.

anh vẫn rất cảnh giác, vừa xuống xe đã quan sát xung quanh rất lâu, nơi nào càng gần nguồn nước càng có nhiều nguy hiểm đây là điều mà anh vẫn luôn ghi nhớ. Cũng may đi thẳng một đường, cũng không xuất hiện thứ gì nguy hiểm.

Nam Ca chớp chớp mắt, không hiểu tại sao Lê Sâm mang cô tới đây.

A! không phải là anh ta muốn đem mình đập vào nước ư? Tên đàn ông này thật thù dai!

"Tôi không đi xuống." Nam Ca muốn tránh thoát khỏi tay anh, đáng tiếc sức lực quá nhỏ. Lê Sâm làm sao có thể để cô tùy ý? Tò vè không được kháng cự: "cô nhìn một chút cô hiện tại đi, cũng đã biến thành bộ dạng này rồi nhanh xuống tắm rửa."

Nhất là trên người cô còn nồng nặc mùi nước hoa, Lê Sâm cũng không muốn cô mang cái dạng này lên đường.

Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là cô vừa mới bị người khác bắt nạt, Lê Sâm thấy bộ dạng vô cùng bẩn thỉu của cô liền nhớ tới chính mình đã không bảo vệ cô thật tốt.

Nam Ca ngượng ngùng nửa ngày nghĩ thầm anh bắt tôi tắm rửa cũng được thôi, nhưng anh cứ đứng đây nhìn là sao?

Vì vậy nàng nhìn về chỗ đỗ xe, lại đưa tay chỉ: "anh đi qua kia."

Lê Sâm hiểu ý cô ngay lập tức, anh dờ khóc dờ cười. Chẳng nhẽ cô đã quên chính anh đã giúp cô đổi quần áo bao nhiêu lần sao? Bây giờ mới bắt đầu cùng anh thẹn thùng.

Người tiểu Zombie này đã rửa nát thảm hại lắm rồi, còn cho là anh có thể làm gì cô sao?

Tuy thế Lê Sâm vẫn thờ dãi gật đầu: "Được, tôi đi qua, một mình cô tự tắm không rửa sạch sẽ không được đi lên."

Nam Ca mắng một câu trong lòng, đầu đã tận thế rồi, chạy trốn chết còn không kịp đâu, anh còn để ý sạch sẽ hay không sạch sẽ. Tuy nhiên lời này cô vẫn không dám nói ra ngoài.

Nhìn sắc trời, Lê Sâm xoay người đi trở về nhưng mới đi được vài bước anh quay đầu lại cảnh cáo cô: "Tôi sẽ liên tục chú ý động tĩnh bên này, nếu cô dám chạy tôi liền trói cô vào phía sau xe."

Nam Ca giống như bị phát hiện ý định, gương mặt Zombie đều thay đổi trở nên mất tự nhiên.

Sau khi Lê Sâm rời đi cô liền chậm rãi cởi áo sau đó bước xuống dòng suối.

Nước trong suối không sâu, còn chưa tới thắt lưng cô, Nam Ca định ngồi xuống nhưng đáng tiếc vì vịnh dạ vừa mới kết thúc nên đáy nước nhìn rất đục. cô liền cứ như vậy đứng tắm.

Lê Sâm ngồi trên xe, cũng không nhìn về hướng Nam Ca mà quan sát xem phụ cận có người khác hay không.

anh càng nhìn càng cảm thấy chỗ này quá mức yên tĩnh, chẳng lẽ là bởi vì gần rừng núi nên mới ít Zombie như thế sao?

Lúc Nam Ca tắm rửa còn thật sự kì cọ cực kỳ cẩn thận, vết máu trên người cũng đã bị lau sạch, cô cúi đầu nhìn thân thể mình phát hiện chỗ bị Lê Sâm bắn vào trên ngực thể nhưng chậm rãi khép lại, những chỗ khác trên thân thể cũng không tiếp tục rửa nát nữa.

Tiếc là cô không ngửi được hương vị trên người mình nhưng mà xem ra, chắc cũng đỡ hơn lúc trước. Chờ tắm rửa sạch sẽ xong, Nam Ca khắp khiêng muốn bò lên bờ nhưng mà cô tỉnh mắt phát hiện dưới đáy nước hình như có con vật gì đó đang ngoa ngoạy.

Nam Ca ở dưới suối tắm rửa lâu như vậy mà không phát hiện ra được đáy nước có vật lạ, chúng nó đột nhiên động đậy, trong nháy mắt liền dọa Nam Ca đứng hình.

"A!" Nam Ca dùng hết toàn bộ sức lực gào lên, ngay lập tức vật dưới đáy nước "Ầm" một tiếng liền vọt ra!

Bởi vì lực quá lớn khiến nước suối bắn lên trực tiếp bay về phía mặt Nam Ca. cô tuy tiện lau mặt một cái lúc này mới nhìn thấy rõ ràng, hóa ra dưới đáy nước đều là Zombie!

Đám Zombie này cũng không biết là nấp dưới đáy nước bao lâu, từng cái đầu rậm rạp chẳng chịt một cái tiếp một cái lộ ra.

Hơn nữa thân thể chúng bị ngâm trong nước quá lâu sưng vù lên, ngũ quan biến dạng nghiêm trọng cơ bản là nhìn không ra hình dáng khi còn sống.

Nam Ca vừa nghĩ đến lúc này mình vừa mới giẫm đạp lên nhiều thây ma như thế để tắm, rung mình một cái.

Lê Sâm vừa nghe thấy tiếng Nam Ca thét lập tức lao ra khỏi xe. Chạy đến chỗ Nam Ca, dùng nói là cô, ngay cả anh nhìn thấy nhiều Zombie như vậy da đầu cũng đều tê dại.

Nam Ca không kịp mặc quần áo, cô thừa dịp đám Zombie còn chưa công kích cô lập tức bò lên bờ ôm quần áo sạch chạy về phía Lê Sâm.

Những con Zombie vốn còn đang đông nghe tây ngửi, chúng nó cảm giác được Nam Ca là đồng loại nhưng mà trên người cô lại có hơi thờ ơ kì lạ khiến chúng nó không biết nên công kích nàng hay không.

Cho đến khi Lệ Sâm xuất hiện, chúng nó liền khẳng định con Zombie này nói không chừng là một nhóm với loài người kia! Bởi vì mùi vị trên người bọn họ giống nhau!

Nam Ca thật sự sợ chết khiếp, vừa hướng về phía Lệ Sâm chạy vừa kêu to: "Cứu tôi với!"

Lệ Sâm cũng chạy đến đón Nam Ca, anh chạy nhanh hơn Nam Ca nên không bao lâu liền đến bên người cô tay ôm lấy eo cô bế lên liều mạng chạy về xe.

Vốn tưởng là bọn Zombie chậm chạp sẽ không đuổi theo kịp, vậy mà Lệ Sâm chứng kiến một con Zombie dùng mảnh từ trong nước nhảy lên nhún vài cái liền đuổi kịp bọn họ, mặt anh triệt để đen sì.

Nam Ca cũng tròn to hai mắt không hiểu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Càng ngày càng nhiều Zombie nhảy ra khỏi suối, tốc độ của bọn chúng so với những con Zombie cô đã từng gặp nhanh hơn rất nhiều lần, thậm chí không thua gì tốc độ chạy của Lệ Sâm!

Lệ Sâm lấy lại tinh thần liền mơ hồ cảm giác được không thích hợp. Nếu con người đều có thể tiến hóa chắc chắn Zombie cũng có thể tiến hóa không kém.

Lúc anh đối diện với cảnh tượng này, trong lòng từng trận rung động. Hiện giờ xem ra con người tiến hóa, hình như chẳng hề nhanh hơn so với Zombie, quan trọng là số lượng Zombie rất nhiều.

anh khiêng Nam Ca chạy, tốc độ mặc dù không chậm nhưng mà đã không còn tay để cầm súng. Có vài Zombie đuổi sát theo sau Lệ Sâm cố gắng vươn đầu cắn anh.

Hiện giờ chúng nó giống như là thực sự hóa thú, cả cơ thể đều bò trên mặt đất nghe răng nhếch miệng gầm gừ rình rập bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đà nhảy lên.

Lệ Sâm đặt Nam Ca xuống đất tùy tiện ném áo T-shirt rộng thùng thình cho cô mặc, sau đó lập tức đẩy một cái lên lưng cô: "Nhanh chạy về xe đừng quay đầu lại."

Nam Ca do dự nhìn Lệ Sâm. Đám Zombie dưới mặt nước không đến một trăm cũng đến tám mươi, tốc độ của chúng đều nhanh như thể Lệ Sâm cũng không có dị năng giải quyết chúng nó thế nào đây?

Lệ Sâm cảm giác được Nam Ca đang do dự nhưng mà hiện giờ đã không còn thời gian, hung dữ đạp một con Zombie đang nhào đến anh quay đầu lại lớn tiếng quát: "Nhanh lên đi! Đừng thêm phiền!"

Nam Ca biết rõ cô ở lại cũng chỉ thêm vướng víu, cắn răng chạy về phía xe.

Đợi đến sau khi cô leo lên xe quay đầu lại nhìn, đúng là Lệ Sâm đã bị rất nhiều Zombie cấp cao bao vây, Nam Ca rất là lo lắng, chủ yếu là do con người chống lại Zombie luôn gặp bất lợi. Bị cắn một cái đã biến thành Zombie rồi.

Nếu là lúc trước, có lẽ cô sẽ cảm thấy nếu Lệ Sâm cũng trở thành Zombie thì bọn họ vẫn còn có thể làm bạn, nhưng bây giờ cô cũng không còn có tâm trạng nói đùa.

Khoảng cách hơi xa nên cô cũng không thấy rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy xa xa từng trận bụi đất tung bay.

Lệ Sâm, xin anh ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì!

Bọn Zombie này thật sự rất khó đối phó, lúc Lệ Sâm cùng bọn chúng đánh nhau anh phải hoàn toàn tập trung cao độ.

Nếu không nhờ quanh năm suốt tháng được bồi dưỡng trên chiến trường thành thói quen, không chừng anh đã bị đám Zombie này giết đến mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chôn giết Zombie

Điều khiến anh vui mừng là số ít Zombie có tốc độ nhanh sức lực lớn đều tự hành động, không biết phối hợp với nhau.

Nếu mà có Zombie cao cấp chỉ huy bọn chúng thì có lẽ Lệ Sâm chỉ còn cách chịu chết. Hiện giờ tình huống đối với anh xem như là có lợi, Lệ Sâm chú ý

đến cách tấn công của đám Zombie, dựa vào đó mà phản đòn nhờ vậy mà nhẹ nhàng hơn không ít.

Hiện giờ anh đã không còn lo lắng nỗi súng sẽ đưa tới nhiều Zombie hơn, ra tay gọn gàng linh hoạt cơ hồ là mỗi phát súng đều trúng đầu.

Bọn chúng bị ngâm trong nước quá lâu, màu da ảm đạm hơn người bình thường không ít, nhìn thấy đồng bạn bị giết đám Zombie càng thêm cuồng bạo hơn.

Nam Ca ngồi ở trên xe kinh hoàng nhìn anh bị Zombie bao vây, không lâu sau cô dụi dụi con mắt, cảm giác như chiến trường càng ngày càng hướng qua bên này nha?

Xác nhận một hồi lâu cuối cùng cô khẳng định, Lê Sâm cố ý chạy về hướng này!

Mặc dù bây giờ anh chưa phá được vòng vây, nhưng chỉ cần lại gần xe tất nhiên sẽ có biện pháp!

Không được, cô không thể cứ ngồi chờ chết trên xe như vậy, cô cần làm chút gì đó giúp anh!

Nam Ca quay lại nhìn nhìn đồng đồ trên ghế sau, trong lòng có biện pháp. Giờ phút này Lê Sâm không chút hoang mang đối mặt với công kích của đám Zombie, mỗi phát súng đều làm Zombie gần đó nổ tung đầu, vòng vây của chúng nó dần xuất hiện lỗ hổng.

Giờ phút này anh cách xe rất gần, trong lúc tìm góc độ lên xe thích hợp thì Nam Ca đột nhiên mở cửa xe ra. Lê Sâm hiểu ý, đạp lên một con Zombie đang nhào vào anh lấy đà ngã vào xe, sau đó đem cửa xe đóng kín.

Toàn bộ Zombie còn lại bỏ nhào lên xe. Cách cửa sổ xe Nam Ca vẫn có thể nhìn thấy răng nanh sắc nhọn của bọn chúng, ánh mắt đám Zombie này thật là kinh khủng.

Đáng sợ nhất là cô lại bị ảnh hưởng bởi sự nổi giận của chúng, trong cổ họng dần dần phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lê Sâm đưa mắt nhìn Nam Ca một cái, nắm chặt tay cô: "Nam Ca, không nên bị chúng ảnh hưởng, cô không giống bọn chúng."

một câu nói, giống như có một bàn tay kéo Nam Ca đang sa vào trong đầm lầy ra. cô quay đầu nhìn Lê Sâm một cái, khẽ cắn răng hỏi: "Chúng ta, làm sao bây giờ?"

Dù sao cả hai đã lên xe, nếu mà chạy, bọn chúng khẳng định không cần được cái xe thiết giáp này, nhưng mà ở đây có nguồn nước nhờ đâu có người khác đến đây lấy nước rất có thể sẽ bị Zombie kéo vào đấy nước.

Lê Sâm cũng đã tính đến vấn đề này, nhìn thoáng của sổ xe bị bao phủ hoàn toàn bởi Zombie: "Đám Zombie này không thể giữ lại."

Nam Ca đem quả boom cô mới vừa từ ghế sau tìm được cho Lê Sâm. Cái thứ này uy lực khổng lồ, nếu có thể đem Zombie tụ tập lại một chỗ, một quả boom cũng có thể giết hết bọn chúng.

"Tôi đi đánh lạc hướng bọn chúng" Nam Ca kiên định nói.

Nhưng mà trong lòng có một tiểu Nam Ca gào lên với cô, Nam Ca mày điên rồi, mày cũng là Zombie mà, sao có thể giúp con người giết Zombie! Bây giờ hai người hoàn toàn có thể phải mông bỏ đi nha!

Nam Ca thuyết phục bản thân không được, bởi vì cô làm như thế nào cũng không quên được, ở thời điểm nguy hiểm nhất Lê Sâm đã đẩy mình ra.

cô vốn tưởng là Lê Sâm sẽ giống như trước đây đồng ý nhưng mà ai biết, anh ta lại cự tuyệt: "cô không cần đi."

Nam Ca không thể nghĩ ra có biện pháp nào tốt hơn, nếu mà cô không xuống xe làm sao bắt bọn chúng tụ tập lại một chỗ?

cô đang định thuyết phục Lê Sâm, anh đã kiên quyết tỏ vẻ: "Tôi có biện pháp khác."

anh nghiêng đầu nhìn Nam Ca: "Lần này, cô tin tưởng tôi chứ?"

Có lẽ là ánh mắt của anh quá tự tin khiến cho người ta an tâm, Nam Ca ngờ ngác gật gật đầu. Lập tức cô nhìn thấy Lê Sâm nhếch miệng cười một cái, lạnh lùng trong ánh mắt nháy mắt tan biến giống như vùng thảo nguyên tươi đẹp đầy sức sống.

Lê Sâm nhận lấy quả boom trong tay cô, quay đầu lại khởi động xe. Nam Ca nghe được tiếng động cơ xe không hiểu sao lại thấy kích động, không biết biện pháp anh nói là cái gì đây.

Lê Sâm đạp chân ga, chiếc xe rú lên rồi phóng đi, những con Zombie nằm sắp ở trên xe đều bị đánh rơi xuống. Tốc độ xe rất nhanh nhưng mà đám Zombie vẫn đuổi sát theo không ngừng nghỉ. Lại có thêm nhiều Zombie từ đáy nước bò ra ngoài, đuổi theo đằng sau xe của bọn họ, từng tiếng kêu gào bèn nhọn chấn động đến mức toàn bộ rừng núi đều rung động.

Động tĩnh lớn như vậy, dọa sợ không ít dân chúng trốn ở vùng phụ cận. Bọn họ còn lặng lẽ hỏi: "Chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại có động tĩnh lớn như vậy?"

Có người lập tức che miệng anh ta: "anh nói nhỏ một chút, hiện tại giác quan đám Zombie này ngày càng nhạy cảm nhờ đầu bọn chúng nghe thấy tiếng anh. Động tĩnh lớn như thế chắc là có người lại đi vào đoạn sông chết rồi đem tất cả Zombie bên trong đều kinh động đi."

Có người nghe thấy lời này lập tức lộ ra một ánh mắt thương hại. Chỗ kia đầy nước đều là Zombie, bọn họ thả đi chỗ xa hơn lấy nước cũng không dám qua chỗ đó kinh động bọn Zombie dưới nước. Máy người đó chắc cũng không sống được đâu.

Dây an toàn của Nam Ca đã được cài chặt, cô quay đầu nhìn tình huống đằng sau rồi báo cáo vị trí Zombie cho Lê Sâm.

Lê Sâm tập trung lái xe, một hồi lâu mới hỏi Nam Ca một câu: "Tất cả chúng nó đều đuổi theo sao?"

"Tất cả đều, đi theo hết." Nam Ca thật sự rất là kinh ngạc sao mới có ba ngày đi qua Zombie cũng đã có thể hoạt động nhanh như thế? Vừa mới này, cô nhìn thấy móng vuốt sắc bén của chúng nó, nếu bị cào một cái chắc là cả trái tim cũng có thể bị móc ra.

Ngắm lại dị năng của hai chị em Lâm Phong Tuyết kém hơn không biết bao nhiêu so với trình độ tiến hóa của đám Zombie này. Xong đời, nhất định là cô đi theo Lê Sâm lâu quá cho nên suy nghĩ cũng gần bị anh đồng hóa rồi, giờ lại bắt đầu lo lắng đến tương lai sau này của loài người.

Bởi vì quá tập trung nên cô không để ý đến hướng đi của xe. "Chuẩn bị xong chưa? chúng ta cần phải nhảy, nếu cô thấy sợ thì nhắm mắt lại đi." Trong lúc Lê Sâm nói chuyện đã tìm được kính quang học đeo lên, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nam Ca nghe vậy quay đầu nghi ngờ nhìn thoáng qua trước xe, cô vừa liếc mắt một cái suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Phía trước là cái gì quý gì! Sao lại có một cái rãnh vừa sâu vừa dài ở đây! Quan trọng là từ bờ bên này đến bờ bên kia nhìn như vậy chắc rộng ít nhất là mười mét, xe làm sao mà nhảy qua được! Nếu cô đi qua chỉ có thể rơi vào trong rãnh thôi!

Nam Ca kinh hãi nói không ra lời, muốn gọi nhưng thanh âm bị kẹt ở cổ họng. cô thấy Lê Sâm đem tốc độ xe tăng đến tối đa hướng đến cái rãnh sâu kia phi tới

A a a! Người đàn ông này có phải hay không điên rồi! Nam Ca ôm lấy tay lái, một tiếng gào thảm thiết hận không thể so với đám Zombie đằng sau vang dội hơn truyền ra.

Trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc như trước mắt vậy mà Lê Sâm còn khẽ cười một cái. Tiểu Zombie này còn có tinh thần gào thét, rất tốt, chính mình không cần lo cô bị sợ đến ngốc rồi.

Giờ phút này Nam Ca như chờ bị tuyên án tử hình, thật không nghĩ đến cô làm một con Zombie, không phải bị đập nát đầu chết mà là bị ném chết! "Lê Sâm, anh là đồ điên!" Nam Ca chỉ kịp kêu to một tiếng xe lao xuống rãnh, vạch ra một vòng cung đẹp mắt trên bầu trời hướng tới rãnh sâu kia bay qua.

Bánh xe cuối cùng cũng đã rời khỏi mặt đất thật sự bay lên! Tốc độ quá nhanh dẫn đến áp lực lớn khiến mặt của Nam Ca vặn vẹo biến hình hận không thể tự lại một chỗ.

không có cách nào cô chỉ có thể nhắm mắt lại.

Thời gian không biết là đã trôi qua bao lâu, giống như rất dài cũng giống như chỉ có một cái chớp mắt, chiếc xe "Ầm!" một tiếng rơi xuống đất. Dùng sức hét lên một tiếng cuối cùng, Nam Ca nhắm chặt hai mắt lại nghĩ tới bản thân mình ngã chết. Lần này mình thật sự chết!

Nhưng mà qua một lúc lâu cũng không nghe thấy được tiếng xe ầm ầm nổ mạnh. Ngược lại giống như là thay đổi phương hướng sau đó chậm rãi ngừng lại.

Lê Sâm vươn tay vỗ vỗ mặt Nam Ca: "Tiểu câm điếc, mở mắt ra đi, chúng ta tới rồi."

Nam Ca cơ bản là không tin còn dùng sức nhắm mắt lại nói: "Tôi... Tôi hiện tại nhất định, là chết rồi..."

Giọng nói Lê Sâm tràn ngập sung sướng: "cô không muốn xem đám Zombie bị chôn giết như thế nào sao?"

Nam Ca vừa nghe anh nói như thế cuối cùng cũng nhin không được mở mắt ra. khi thấy cảnh tượng trước mắt cô lại không nhìn được há to miệng. Hóa ra những con Zombie kia thật sự nhảy qua theo xe họ nhưng mà bọn chúng cũng chỉ nhảy được cùng lắm là sáu mét, vì vậy nguyên một đám ở giữa không trung toàn bộ đều rơi xuống phát ra tiếng rú thê lương.

Trí óc của đám Zombie này kém hơn quá nhiều so với con nên dù sức chiến đấu của chúng nó rất mạnh mẽ cũng không bị lại được. Cho nên coi như là Zombie đằng trước đều ngã xuống vẫn không ngăn được bước chân những con Zombie đằng sau.

Giờ đã là buổi chiều, mặt trời mờ mờ có dấu hiệu sắp lặn. Đối diện xe của bọn họ là phía Tây, một đám mây hồng hồng chiếu rọi xuống. Xem một đám Zombie thay nhau nhảy xuống hố sâu thật sự là... Cảnh tượng quá bao la hùng vĩ.

Liên tục chừng mười phút đồng hồ đám Zombie mới rơi toàn bộ xuống hố. Lê Sâm bước xuống xe nâng ống nhòm lên quan sát đáy hố sâu, những con Zombie kia quả nhiên đều đang giương nanh múa vuốt cố gắng bò lên.

Bản thân anh chính là con mồi tốt nhất khiến tất cả Zombie đều di động hướng tới bên này. Nhìn thời gian không sai biệt lắm anh dứt khoát lui về phía sau mấy chục mét, điều chỉnh góc độ cho tốt, một quả boom cỡ nắm tay bị anh ném xuống hố!

Quả boom rơi xuống vị trí không sai chút nào đem đám Zombie đang tập trung nổ tanh bành!

Nam Ca nghe được tiếng bùm bùm boom nổ, cảm xúc cũng không tránh khỏi bị bành trướng lên. Đất đá bị bắn lên bụi bay mù mịt, trong không khí nồng nặc mùi tanh hôi của máu thịt và mùi cháy khét của đám Zombie.

Chờ sau khi bụi bặm tan bớt, Nam Ca cùng Lê Sâm liếc mắt nhìn nhau đi đến bên cạnh hố sâu ngó xuống. Rất tốt, phần Zombie đều bị nổ chết, hiện giờ chỉ còn lại vài con đang kéo hơi tàn.

Nếu đã làm thì đương nhiên phải nhờ cô tận gốc, Lê Sâm lập tức đem ống nhòm vút trên mặt đất bắt lấy tay Nam Ca: "cô theo tôi cùng đi xuống."

Nam Ca kinh ngạc nghĩ cô đi làm cái gì nha?

Lê Sâm hiểu ngay suy nghĩ trong đầu cô, cau mày nói: "Lực chiến đấu của cô quá kém, từ giờ sẽ phải liên tục luyện tập."

Luyện tập? Dùng đồng loại của cô để luyện? đối thủ của cô không phải là con người sao?

Tuy nhiên Lê Sâm không có cho cô cơ hội cự tuyệt đã ôm lấy eo cô trực tiếp nhảy xuống!

Nam Ca quả thực bị dọa đến độ muốn khóc, lần này xương sườn cô sẽ không bị gãy vài cái đi?

Cũng may lần này anh tiếp đất rất vững vàng thậm chí sau khi hạ xuống mới đem cô thả ra. Nam Ca vỗ vỗ ngực, còn có chút kinh ngạc về sự thay đổi của anh.

Lê Sâm đưa một con dao găm cho Nam Ca: "cô đi sát theo tôi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đạt được tinh hạch

Nam Ca cũng không muốn giết cái gì mà Zombie hay con người. Từ trước tới nay mặc dù cô vẫn được coi là nhanh nhẹn nhưng thật ra là một con Zombie lười nhác.

Dù sao cô cũng không có mục tiêu gì cao xa lại không có chí tiến thủ, sau khi biến thành Zombie cô cũng chỉ qua một ngày tính một ngày.

Lê Sâm bắt cho cô đi giết Zombie, cô vốn có ý định cự tuyệt. Nhưng mà không cầm cây chùy thủ này lên thì tiếp theo cô vẫn sẽ bị Lê Sâm đẩy ra thôi.

Thấy cô do dự, Lê Sâm còn tưởng rằng cô không muốn làm chỉ có thể tiếp tục khuyên cô: "cô nhìn đám đồng loại này của cô đi, hiện giờ tốc độ chúng nó thay đổi được nhanh như thế, sức chiến đấu mạnh như thế nhưng mà cô ngay cả nói chuyện cũng nói không lưu loát. Sau này nhờ gặp phải nguy hiểm gì, cô không có năng lực tự vệ ai có thể tới cứu cô?"

Nam Ca ngẩng đầu, đôi mắt trông mong nhìn Lê Sâm một cái.

Lê Sâm ho nhẹ một tiếng: "Tôi cũng sẽ không cứu cô, đừng hy vọng vào tôi."

Nam Ca trầm mặc một câu hẹp hòi.

Nhưng mà Lê Sâm nói cũng đúng, tình huống hiện giờ giống như lúc mọi người ban đầu đều là trẻ con giống nhau, mà cô cùng Lê Sâm chính là những đứa bé thông minh lanh lợi nhất. Nhưng sau khi hiện tượng vĩnh dạ xảy ra, tất cả mọi người đều biến thành đại thần, chỉ có bọn họ vẫn còn là đứa bé.

Lê Sâm không có dị năng vẫn có thể chôn giết như thế nhiều Zombie như cũ, chính mình so với anh ta đều kém hơn nhiều như vậy sao có thể không cố gắng?

Vì vậy Nam Ca nắm chặt dao găm trong tay quyết định muốn bước ra trước một bước. Lê Sâm nhìn thấy chuyển biến của Nam Ca, ánh mắt không khỏi vui mừng một chút.

Có thể bọn họ đứng đấy nói chuyện lâu quá, mắt thấy có vào con Zombie muốn đứng lên. không đợi Lê Sâm hỏi, Nam Ca liền ngẩng đầu trong mắt có chút ít tối tăm lại bắt đầu hỏi: "anh có thể để cho tôi mặc quần trước được không?"

cô vừa mới phát hiện không thích hợp, như thế nào phía dưới lại trống trơn!

thì ra trên người mình chỉ mặc một cái áo T-shirt sao? Đây nếu cô thật sự cùng Zombie đánh nhau. Hình ảnh kia quả thực quá xấu

hồ cô cũng không dám nghĩ nữa.

Lời Lê Sâm muốn nói tất cả đều ngen ở cổ họng nói không nên lời.

Cũng tại anh không đem Nam Ca trở thành người bình thường để đối xử, hiện giờ cúi đầu nhìn xuống hai chân cô bỗng phát hiện ra nếu không để ý phía đến thịt thối cùng vết sẹo thì đôi chân này loại hình vừa dài lại vừa thẳng, rất là đẹp.

Dù sao đối phương cũng là nữ Zombie, Lê Sâm một đại nam nhân cũng ngại nhìn chăm chăm chân người ta, mấu chốt là tính tình Nam Ca không chừng chỉ nhìn một cái cô lại được đà mắng chính mình là lưu manh.

"cô đứng đây chờ tôi." Lê Sâm nhìn thoáng qua hồ sâu, lui về phía sau hai bước quay đầu lập tức chạy.

Nam Ca đứng nhìn anh leo lên, hai cánh tay cường tráng bám vào mỏm núi đá, hai chân dùng sức đạp lên hai bước liền trèo lên được. Nhìn động tác nhanh gọn lẹ của anh khiến Nam Ca thật sự muốn huyết sáo.

Khi Lê Sâm lấy quần áo trở lại không Zombie đã lung la lung lay đứng lên. Mặc dù chết nhiều đồng bạn như vậy nhưng sự hung hăng của chúng vẫn không chút nào thay đổi.

Nam Ca có chút ít vò đã mở lại sứt mặc quần áo, thậm chí còn một lần nữa đội mũ Lê Sâm tìm cho cô lên, cứ như vậy bắt đầu một đường tàn sát Zombie.

Vài con Zombie này Lê Sâm không định đem hết cho cô chiến đấu trong một lần, anh vẫn luôn không ché một đến hai con trước, sau đó cho Nam Ca dần dần thích ứng tiết tấu này mới tăng dần số lượng lên.

"Nhược điểm của chúng chính là đầu nên cô cần nhắm ngay cổ chúng chém xuống."

"Bình thường sức lực lớn như thế sao giờ một cái đầu cũng không chém được?"

Tay Nam Ca nắm chặt dao găm cũng không muốn bị người đàn ông kia khinh bỉ.

"Nâng chân lên cao nữa! sáng hôm nay không phải là vừa mới ăn cơm xong sao, tốc độ chúng nó nhanh như thế cô không nên liều mạng so tốc độ cùng chúng, hãy lợi dụng những ưu thế của thân thể cô."

"Đừng ép thất lung thấp xuống như thế, nếu chúng xông đến cô đứng không vững sẽ trực tiếp ngã xuống.."

không đợi Lê Sâm kịp nói xong, Nam Ca quả thực ngã xuống. Nhưng mà cô lập tức lồm cồm bò dậy đánh tiếp, nhờ Lê Sâm dốc hết sức bồi dưỡng mà năng lực chiến đấu của cô so với trước đã tăng lên vài cấp bậc.

Hơn nữa cơ thể cứng nhắc của cô mơ hồ có dấu hiệu linh hoạt hơn. Nội tâm Nam Ca nhảy nhót vui mừng, nói không chừng cô kiên trì rèn luyện về sau có lẽ sẽ biến đổi lại thành người được!

Hai giờ sau, cuối cùng Nam Ca cũng đem con Zombie cuối cùng trong hồ giết chết, thời điểm cô quay đầu lại nhìn Lê Sâm giữa hai hàng lông mày đều là đắc ý.

Sao nào, có phải cô rất lợi hại không? Mau nhanh nhanh khen cô đi. Ánh mắt hy vọng của Nam Ca trực tiếp bị Lê Sâm không đếm xỉa đến: "Chỉ có vài con Zombie thế mà còn phải dùng tới hai giờ, chỗ cô cần nâng cấp còn rất nhiều."

Nam Ca rõ ràng rất không vui, khen cô một câu có thể chết à?

"Nhưng mà..." Lê Sâm vòng vo khiến lỗ tai Nam Ca không khỏi dựng lên "Nếu cô có thể giữ vững trạng thái này thì việc tự vệ ở tận thế chắc chắn là không thành vấn đề."

Nam Ca buồn bực lâu bầu: "Kẻ địch của tôi rõ ràng chính là các người."

Đều cùng là Zombie nên nếu cô không chọc vào chúng, bọn chúng chắc chắn sẽ không tấn công cô.

"cô tiến hành cường hóa đối với một địa điểm công kích xác định vốn hiệu quả hơn nhiều so với huấn luyện bình thường." Lê Sâm khẽ mỉm cười. Lúc này bầu trời đã tối lại, bóng lưng anh che lấp vài tia sáng cuối cùng: "Dù sao... Thân thể con người quá yếu đuối lại có nhiều chỗ cần phải bảo vệ, không cần phải tấn công vào đâu mới giết chết được."

Thế nào gọi là xử lý, trong khoảnh khắc này cô cảm thấy người đàn ông này thật đáng sợ mà. Lê Sâm vươn tay với Nam Ca: "đi thôi, chúng ta đi lên."

Hồ sâu thế này tự mình Nam Ca đương nhiên không thể leo lên được chỉ có thể đi tới chỗ Lê Sâm. Tuy nhiên chờ nửa ngày cũng không thấy Lê Sâm đem mình công lên, ngược lại là ngồi xổm xuống kiểm tra cái gì đó.

Nam Ca cũng đi tới gần tò mò nhìn, chẳng lẽ là chỗ đó có giấu bảo bối gì?

Tự dưng Lê Sâm cầm lấy chủy thủ trong tay cô bới bới một cái đầu Zombie lúc này bị cô chém. không lâu sau Lê Sâm tìm thấy một vật sáng long lanh

tuyệt đẹp có hình dáng như một ngôi sao.

"Trong đầu Zombie bọn cô đều có như này sao?" Tinh thể hình sao sáu cánh ở thời điểm ban đêm tối tăm như thế này phát ra chút ánh sáng lóng lánh.

Trước kia Lê Sâm cũng từng giết Zombie nhưng không phát hiện ra thứ này bao giờ. Nếu không phải là lúc này anh lơ đãng cúi đầu nhìn thoáng qua thì có lẽ cũng đã bỏ qua rồi.

Nam Ca nghe Lê Sâm nói lại hiểu sai ý lập tức vội vàng đem đầu của mình che lại: "Tôi không biết đâu!"

anh ta muốn biết việc này cũng có thể nhưng đừng có đem cô ra khai đao nha!

Mỗi lần thấy bộ dáng nhát như chuột của cô Lê Sâm đều thấy buồn cười, chính mình làm sao có thể giết cô?

Bất quá trên choker làm cho cô sợ hãi cũng rất thú vị, sau này mình lại có thủ đoạn mới có thể uy hiếp cô nghe lời. Vì vậy Lê Sâm không biểu cảm tiếp tục cúi người đem đầu tất cả Zombie trong hồ đều bôi ra.

Mặc dù trì hoãn không ít thời gian nhưng lại đạt được rất nhiều tình hạch.

Nam Ca đi tới gần xem phát hiện tình hạch trên cơ bản đều trong suốt, có vài cái có màu sắc nhưng mà ánh sáng quá mờ, cũng không quan sát kỹ được.

Lê Sâm cất kỹ những tình hạch này, thời điểm bỏ vào trong túi còn phát ra tiếng vang thanh thúy.

Nam Ca hiện tại đã hết tò mò liền thúc giục Lê Sâm: "Chúng ta nhanh, đi lên đi."

Lê Sâm cũng đã kéo dài thời gian ở dưới đây như vậy cũng muốn đi tìm chỗ để nghỉ ngơi, vì vậy cũng Nam Ca nhanh chóng leo lên miệng hồ.

Đội sau khi bọn họ đi ra, Lê Sâm liền phát hiện chỗ này không đúng, anh thấp giọng hỏi Nam Ca một câu: "Xung quanh đây có bao nhiêu người?"

Nam Ca nhắm mắt lại cảm nhận: "Sáu... bảy người!" Rất có thể là động tĩnh của họ quá lớn, cho nên đem mấy người này dẫn lại đây.

Lê Sâm ừ một tiếng không định để ý tới một ít người này. So với đám người này, anh tin tưởng tiểu Zombie đang nằm trên lưng mình hơn, tối thiểu là ở mấy lần nguy hiểm trước cô cũng không bỏ lại chính mình.

anh không muốn đi trên choker mấy người này, chờ sau khi lên xe mấy người này lại xông tới. Lê Sâm ngồi trong xe không có mở đèn, cả người ẩn trong bóng tối chỉ lộ ra đôi mắt tĩnh mịch.

Nam Ca cũng không muốn bại lộ thân phận, rụt rụt lại cái cổ hận không thể đem mặt mình giấu ở trong tóc.

Cửa sổ xe bị gõ, Lê Sâm cảnh giác hạ kính xuống liền nhìn thấy một người đàn ông đứng ở bên cạnh cửa xe.

anh rất gầy giống như chỉ còn có da bọc lấy xương, hốc mắt đen sì lõm sâu. Hơn nữa anh ta còn rất cao, giống như là cây gậy trúc hơn nữa là cái loại trúc ở trong gió lay động.

Bởi vì anh ta quá gầy khuôn mặt tóp teo trông rất mệt mỏi, xem ra đã trải qua quá nhiều tính kế. Lê Sâm chỉ có thể lạnh lùng hỏi: "Như thế nào?"

Người đàn ông vừa nghe anh nói lập tức tiếp lời: "Chào anh, tôi là Trương Vĩ sau tận thế liền trốn ở đây gần đây, vừa mới nghe được động tĩnh bên này chúng tôi có chút lo lắng cho nên mới đến xem một chút..."

nói xong con mắt anh ta đều bắn ra hào quang: "Những con Zombie kia đều là hai người giết sao?"

Đám Zombie trong suối nước này cũng đã quá nhiều bọn họ lâu rồi, hiện giờ có hai người giống như chúa cứu thế giúp bọn họ giải quyết vấn đề khó khăn này, anh ta đương nhiên muốn đến cảm ơn.

Đương nhiên anh ta cũng cảm thấy hứng thú nhất vẫn là sức chiến đấu của người đàn ông này. Nếu anh ta có thể giữ hai người ở lại thôn nhỏ này bọn họ cũng sẽ không phải sợ Zombie nữa.

Nhưng mà... thật ra trong lòng Trương Vĩ cũng hiểu, trong tận thế người người đều chỉ chăm chăm tự vệ, có ai có thể vô cớ giúp đỡ bọn họ đây?

Từ lúc Nam Ca kinh động đám Zombie dưới đáy nước đến bây giờ cũng đã ba giờ, bọn họ liên tục trốn trong bóng tối không ra. Trong lòng Lê Sâm không khỏi giễu cợt một tiếng.

Vốn là bọn họ không có ý định cứu mình cùng Nam Ca bây giờ còn đến quan tâm cái gì đây?

Vì vậy về mặt Lê Sâm lạnh hơn: "Là chúng tôi giết, không có chuyện gì thì bọn tôi đi trước."

Trương Vĩ nhìn thấy sắc mặt Lê Sâm lãnh đạm trong lòng chìm xuống, xem ra hai người này không có ý định ở lại.

Nhưng mà anh ta cũng không ép buộc chỉ ngại ngừng khuyên: "Hai người cũng đừng trách chúng tôi, thật sự là đám Zombie kia quá nhiều quá nhanh.

Thôn chúng tôi mặc dù có vài người có dị năng nhưng cũng không phải là đối thủ của chúng. Nếu bọn họ đã coi tôi là thù địch thì tôi sẽ chịu trách nhiệm về mạng sống bọn họ."

Bộ dạng Trương Vĩ lo lắng trùng trùng thật không giống như là giả vờ. Dị năng, đây đã là lần thứ ba Lê Sâm nghe được trong hôm nay.

Đây đến cùng là thứ gì?

Lê Sâm ý thức được, anh cùng Nam Ca cứ mờ mờ thông tin như vậy cũng không tốt, vẫn là phải tìm người hiểu tình huống hiện giờ mới được.

Vì vậy anh chuyển trọng tâm câu chuyện: "Các anh sống ở gần đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dân công trong thôn nhỏ

"Đúng vậy, ở khe núi cách đây không xa. chỗ đây có một cái mỏ đá." Trương Vĩ chỉ chỉ giống như lo lắng Lê Sâm không tin lập tức bổ sung: "Chúng tôi đều là người làm công từ trung tâm Tỉnh Thủy Thành chạy ra, không là người xấu. Nếu anh tin lời của tôi liền cùng tôi trở về ở một đêm đi dù sao bởi vì thiên tai địa hình bên trong thay đổi không ngừng, bản đồ đều không dùng được nữa buổi tối vội vàng lên đường thật sự rất nguy hiểm"

Trương Vĩ thành tâm thuyết phục nhưng Lê Sâm hình như cũng không có ý định phản ứng lại khiến anh ta không khỏi có chút ít thất vọng. không nghĩ tới là Lê Sâm vậy mà trả lời hắn: "Tốt, anh dẫn đường đi chúng tôi đi qua cùng anh."

Trương Vĩ nghe vậy vui mừng như điên. anh ta cũng không dám xin lên xe ngồi chỉ mang vài người bước nhanh đi bên cạnh xe Lê Sâm.

Lê Sâm quay đầu nhìn nhìn phát hiện đoàn người này xem ra chỉ có Trương Vĩ lớn tuổi nhất, vài người cùng lại đây cũng chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi. Cảnh môi Lê Sâm nhíu chặt lại, Lê Ngạn có phải cũng giống mấy người này sống chật vật trong loạn thế, cậu có thể tự bảo vệ chính mình hay không?

Trương Vĩ rất chừng mực nhưng mà vài chàng trai bên cạnh anh ta cũng không giống thế, vừa mở miệng nói chuyện đã phát hiện khẩu âm bọn họ không giống nhau. Có một thanh niên nhỏ rất tùy tiện đến gần xe hỏi: "Đại ca, bọn anh đến cùng làm thế nào đầu lại đám Zombie? những con Zombie kia thế nào rồi? tất cả đều đã bị giết chết rồi sao? em còn nghe thấy tiếng nổ mạnh có phải là bị bọn anh đem nổ chết không? Hai người quá lợi hại!"

Lê Sâm không tỏ ý kiến chỉ là nhàn nhạt tiếp câu: "Nghe giọng nói thì cậu cũng không phải là người nơi này?"

Thanh niên gãi gãi đầu: "Đúng vậy, em là người đông bắc đến Tỉnh Thủy Thành làm việc không nghĩ đến cứ như vậy xảy ra tận thế, em liền đi theo đám Trương đại ca. anh đừng xem thường bộ dáng Trương đại ca lớn lên yếu ớt thật ra Trương đại ca là người hiền lành có lòng nhiệt tình, nếu là không có anh ấy bọn em không chừng đã sớm chết rồi."

Trương Vĩ nghe lời nói này, mạnh mẽ quay đầu hung hăng vỗ lên lưng thanh niên một cái còn cười mắng: "Mã Viễn, cậu nói ai lớn lên yếu ớt?"

Tiểu thanh niên bị kêu là Mã Viễn lập tức xin tha, còn cố ý giả vờ như bị đánh cực kỳ đau gào khóc kêu lên.

Mặt Lê Sâm vốn là lạnh lùng giờ phút này cũng nhu hòa đi không ít. Đoàn người này làm cho người ta cảm thấy thực sự khác biệt với nhóm Triệu Cường. Nam Ca ở vị trí ghế phụ cũng nhìn ra ngoài, ánh mắt giống như còn mang theo chút hâm mộ.

Lê Sâm như có điều suy nghĩ, cuối cùng cũng không nói gì.

Đãi khách đi hơn hai mươi phút là đến khe núi, Lê Sâm lúc này mới phát hiện ra mặc dù ngọn núi trông bên ngoài như đã bị phá hỏng đến không còn hình dáng, nhưng mà mấy phòng gạch trong mỏ đá được bảo tồn cực kỳ tốt.

Phòng này dành cho người ở, có thể thấy không ít người ở bên ngoài nấu cơm, dùng tảng đá làm bếp lò ở phía trên đặt một cái nồi to bên trong còn đang đun nước.

thì ra thôn nhỏ bị bỏ rơi này có không ít người. Lê Sâm nhìn sơ qua, tính kiểu gì cũng có vài chục số người phần lớn đều là đàn ông, trẻ có già có.

Dạng người trẻ tuổi như Mã Viễn cũng có vài người, Lê Sâm tùy ý hỏi qua liền nghe Mã Viễn nói: "Bọn em vào nam ra bắc đi theo chủ quản đến làm việc, vốn là định tranh thủ mùa vụ rảnh rỗi đi kiếm ít tiền. Ài, hiện giờ khắp nơi đều là thiên tai cũng không biết tình hình ở quê như thế nào."

Tiểu hài tử còn chưa lớn đã đến công trường làm công kiếm tiền. Lê Sâm nhẹ nhàng thở dài, ngừng xe xong trấn an Nam Ca hai câu liền bước xuống xe.

Sau khi quan sát anh phát hiện mọi người ở đây trên cơ bản đều xanh xao vàng vọt, hiển nhiên là người quen làm công việc dùng đến thể lực.

anh nghe Mã Viễn kể vậy mà lại chủ động an ủi cậu một câu: "Mặc dù sống vất vả nhưng sức khỏe các cậu tốt chiếm phần lớn so với tỷ lệ loài người

sống sót sau tận thế rồi."

Mã Viễn cười ha ha: "Trương đại ca cũng từng nói vậy, dù sao bây giờ có thể bình an sống một ngày là một ngày, sống sót chính là hạnh phúc. Sau này nếu có cơ hội em khẳng định phải về quê xem một chút."

Lệ Sâm mỉm môi không an ủi tiếp. Dù sao không có tin tức xấu truyền đến chính là tin tức tốt.

Nam Ca vô cùng buồn chán chờ ở trên xe nhìn Lệ Sâm từ bãi đất trống đi tới, ngẫu nhiên còn nói chuyện cùng người khai thác trong sân làm cô cũng muốn đi ra ngoài hóng gió một chút.

Mã Viễn quay đầu lại nhìn thoáng qua xe Lệ Sâm hỏi: "Đại ca, sao anh không cho cô gái trong xe anh xuống ăn một chút gì nha? Tuy là chỗ bọn em vật tư rất ít chỉ sợ cung cấp không được đồ ăn ngon."

Lệ Sâm lắc đầu: "Lúc này chúng tôi đã ăn trước một ít rồi nhưng mà vẫn phải cảm ơn ý tốt của các cậu."

"không có gì!" Mã Viễn cười mở miệng một tiếng, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đúng độ tuổi thanh xuân nhiệt tình, trên mặt cậu còn có một ít tàn nhang ngược lại hàm răng rất trắng: "Dù sao tình thế hiện tại nếu không giúp đỡ lẫn nhau ai cũng sống không nổi."

Lệ Sâm đi lại trên bãi đất trống một vòng, xác định nơi này không có vũ khí gì có thể uy hiếp được bọn họ liền nói với Mã Viễn: "Tôi đi đón bạn gái đã, cô ấy hay ngại ngùng."

Mã Viễn hơi hâm mộ nhìn Lệ Sâm một cái. Người đàn ông này cao lớn tuấn lãng lại có bản lĩnh, còn mang theo một người bạn gái.

Tại sao người ta sinh sống ở tận thế cùng chính mình chênh lệch lớn như thế. Đương nhiên nếu mà Mã Viễn biết rõ Nam Ca là Zombie khẳng định sẽ không nghĩ như thế.

Thời điểm cửa xe mở ra, Nam Ca còn đang dùng ngón tay chính mình hành hạ tay lái, ở phía trên lưu lại từng vết cắt nham nhở.

Bị Lệ Sâm phát hiện cô tức giận thu tay lại. Lệ Sâm cũng không tức giận, cười bóp mặt cô: "cô thật đúng là nhàm chán. đi thôi, xuống xe."

Nam Ca kinh ngạc, bên trong nhiều người như thế anh không sợ cô bại lộ thân phận à?

"Tôi cũng xuống xe?"

"Ừm, không sao! cô không nói lời nào bọn họ sẽ không phát hiện đâu. Xuống xe đi, nghe xem bọn họ nói như thế nào." Sau khi Lệ Sâm nói xong không đợi Nam Ca nói chuyện liền đã bế cô xuống.

Sau đó cũng không cần cô đi mà một đường bế cô bước đến bên cạnh Trương Vĩ.

Trương Vĩ nhìn cô một cái thấy cô cúi đầu liền thu ánh mắt về, lúc này anh ta đã nghe Mã Viễn nói cô gái này là bạn gái Lệ Sâm.

"Bạn gái anh còn rất ngại ngùng nha."

Lệ Sâm khẽ mỉm cười, cung chiều nhìn Nam Ca: "Chân cô ấy bị thương, không tiện đi đường. Tôi tên là Lệ Sâm, mọi người cứ gọi cô ấy là tiểu Ca."

"Lệ Sâm." Trương Vĩ đọc lại một lần còn cùng Lệ Sâm bắt tay. trên tay hai người đàn ông đều có vết chai nhưng Trương Vĩ là do quanh năm làm việc nặng còn Lệ Sâm là vì cầm súng quanh năm.

Nếu đám Trương Vĩ có ý đi tìm người trở về thì cũng đã chuẩn bị thức ăn mời hai người. Lệ Sâm nhìn thức ăn của bọn họ, kỳ thật cũng không tệ lắm, mấu chốt là bọn họ có cháo hầm.

Trong khoảng thời gian này chỉ duy nhất một lần anh được ăn món nóng hổi, còn lại vẫn là nấu mì ăn liền. không còn cách nào, anh chỉ muốn nhanh tới Bắc Hải.

không lâu sau Trương Vĩ bê hai cái bát lại đây đưa một cái bát cho Lệ Sâm: "Trong thôn cũng không có nhiều gạo cho nên bình thường tất cả mọi người đều rất tiết kiệm, anh đừng ghét bỏ, ăn thử một chút đi."

Thời điểm Trương Vĩ đi qua không ít người đều đang ăn, Mã Viễn cùng vài thanh niên cùng tuổi tùy ý ngồi xôm trên mặt đất húp cháo, còn cười nói nói oán hận lúc nào có thể ăn một bữa ngon.

Chỗ khác một đám đàn ông cũng đang miệng to húp cháo, thỉnh thoảng còn tò mò quay đầu nhìn về chỗ này.

Trong thôn có một người mẹ trẻ, cô ấy cười dịu dàng giúp mọi người múc cháo, luôn miệng nói không đủ lại về lấy thêm nữa.

Lệ Sâm vốn không nên ăn gì đó ở bên ngoài, dù sao cũng nên có lòng phòng bị người khác. Nhưng khi nhìn đến cảnh tượng yên bình này anh vẫn duỗi tay nhận bát cháo, sau đó uống một ngụm.

Nam Ca từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, ngồi ở chỗ nhiều người như vậy khiến toàn thân cô đều thấy không thoải mái. Nếu không phải là Lệ Sâm

nắm lấy tay cô thì có khả năng cô đã sớm nhảy dựng lên.

Trương Vĩ cũng tùy ý ngồi xuống nhìn thấy Lê Sâm húp cháo cũng không chia cho bạn gái một ngụm, thật sự trong lòng hắn có chút khinh bỉ.

Nhưng nếu Lê Sâm thật sự không quan tâm thì lúc này cũng không thể bế nàng lại đây nha. Ày, có thể là cách chung đụng giữa đôi tình nhân này khác mình quá thôi.

Trương Vĩ uống xong bát cháo của mình mới nói với Lê Sâm: "Trước kia cô ấy làm kết toán cho chủ thầu, con còn quá nhỏ liền mang theo làm công tử nam tới bắc. Nghe nói là trong nhà còn có hai đứa con gái, về sau tận thế xảy ra cả nhà cô ấy gặp chuyện không may, chồng cũng mất sau lần đấy sau đó cô ấy liền đi theo chúng tôi giúp quản lý chuyện ăn uống."

Nam Ca cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua cô gái kia, lúc này cô ấy đang chăm sóc con mình, mặc dù chưa được tính là mỹ nhân nhưng về mặt dịu dàng kia làm cho cô nhìn đến ngẩn người.

Lê Sâm chỉ cảm thấy bát cháo trong tay giống như là nặng ngàn cân. anh từ từ uống vài ngụm sau đó cầm bát trong tay.

Đợi đến khi cô gái kia lại đây lấy bát anh mới chuyển bát không cho cô ấy. cô gái hơi xấu hổ, nói chuyện bằng khẩu âm Giang Nam âm âm mềm mại, còn cùng Lê Sâm nói: "Tôi thấy bạn gái của anh từ này giờ chưa ăn gì, chỗ tôi vẫn còn thừa lại chút cháo tôi đi lấy cho anh nha?"

Nam Ca nói câu đầu tiên trong đêm nay: "không cần, tôi không đói bụng."

Đều là câu đơn nên cô nói rất lưu loát, ai cũng không phát hiện ra chỗ nào không thích hợp. Lê Sâm cũng giải thích: "cô ấy thật sự không cần."

cô gái kia lúc này mới khẽ mỉm cười rồi đi.

Trương Vĩ thở dài: "Con gái sinh sống ở tận thế khó khăn hơn, chúng tôi không thể đơn giản chết đi được nếu không cô nhi quả mẫu bọn họ khẳng định càng khó sống."

Lập tức anh ta như là nhớ ra cái gì đó, do dự một chút mới cùng Lê Sâm nói: "nói đến đây mới nhớ, thôn chúng tôi có ba người thức tỉnh dị năng, trong đó một người chính là con của cô ấy, nhưng mà đứa bé còn quá nhỏ cái gì cũng không hiểu."

Lê Sâm vốn tưởng là chính mình muốn tìm hiểu thông tin cần phí chút ít công sức, không nghĩ đến Trương Vĩ lại tự đem mọi chuyện kể ra hết.

Chuyện người có dị năng bí mật như vậy anh ta cũng không có ý định giấu diếm.

Trong một thoáng qua, Lê Sâm hơi xấu hổ vì suy nghĩ lạnh lùng của anh lúc ở trên xe.

Nam Ca thành thoi ngồi ở bên cạnh anh, đến lúc nghe Trương Vĩ nhắc đến người có dị năng con mắt cô mới sáng ngời lên. Máu của bọn họ uống rất ngon! cô vô thức nuốt nước bọt một cái.

Nhưng lúc cô quay ra xem xét đứa bé gầy còn kia, hay là thôi đi. Vẫn chỉ là tiểu chồi non, cần nuôi dưỡng thêm vài năm nữa.

"Tôi vốn cho rằng anh sẽ không nói chuyện này với chúng tôi." Người ta còn không khách sáo Lê Sâm cũng nói thẳng luôn: "Dù sao chúng tôi cũng là người xa lạ?"

Trương Vĩ lại cười cười: "Tôi biết rõ hai người có bản lĩnh, nhiều Zombie như vậy nói giết liền giết, nếu thật sự muốn giết chúng tôi cũng không cần chờ đến bây giờ."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Muốn ba ba

Lê Sâm thật sự ngạc nhiên với lời nói thẳng thắn của Trương Vĩ, không thể không nói anh rất vui.

Giữa thời buổi loạn lạc như vậy vẫn còn có người giữ vững được tâm tính của mình. Tương lai bất kể chuyện gì xảy ra, ít nhất thì giờ phút này anh thật sự tin tưởng vài người này đều là người tốt.

Trương Vĩ thấy Lê Sâm im lặng không nói lời nào cũng không cảm thấy lúng túng, còn tiếp tục nói: "Huống chi chúng tôi cũng có suy nghĩ mời hai người giúp đỡ, sao có thể giấu diếm không thật lòng với anh đây?"

"A? Có việc gì cần tôi?" Lê Sâm hỏi.

"không cần nói đến việc này vội." Trương Vĩ nhìn về phía xa xa một cô gái đang dọn dẹp bếp lò khoát tay áo: "Chị dâu, chị đưa Tiểu Định tới đây đi."

cô gái kia có dáng người hơi mập mạp khuôn mặt lại rất đoan chính, không lúc nói chuyện cũng cười rất nhẹ nhàng, đôi mắt rất là trong suốt.

Nghe Trương Vĩ nói cô dừng việc dọn dẹp lại bế Tiểu Định đi tới.

Tiểu Định tầm ba đến bốn tuổi, đối với những chuyện kinh khủng xảy ra bên ngoài, bé vẫn còn chưa nhận biết được.

Thời gian chạy trốn chết này đối với bé giống như là đang chơi trò chơi, sống trong mỏ đá này giúp bé giữ được sự vô tư, ngây thơ của trẻ con.

"Sao vậy?" Vương Hiểu Phương hỏi Trương Vĩ một câu, đem Tiểu Định thả xuống đất. Tiểu Định nhận ra Trương Vĩ còn giong già gọi: "Chú Trương!"

"Ngoan lắm." Trương Vĩ từ ái trả lời, đưa tay vuốt đầu Tiểu Định.

Tiểu Định nhìn hai "Người xa lạ" trước mặt, dưới ánh mắt khích lệ của mẹ ngoan ngoãn chào một tiếng: "Con chào chú, chào dì."

"Là tiểu Định sao." Lê Sâm rất là ôn hòa cười, giống như là một người chú hiền lành, anh vươn tay nắm chặt tay Tiểu Định, bàn tay trẻ con nhỏ bé mềm mại làm anh không dám dùng sức rất sợ bóp đau tay bé: "Bé ngoan."

Tiểu Định tưởng là Lê Sâm chơi trò chơi cùng bé, cười khanh khách hai tiếng, còn không sợ lạ đem đầu đến gần người anh.

Vương Hiểu Phương thấy Tiểu Định vui vẻ lúc này mới hỏi một câu: "anh muốn gọi Tiểu Định lại đây, là..."

"Ừm." Trương Vĩ không phủ nhận, tất nhiên anh ta nhận ra trong mắt cô gái hiện ra nghi ngờ "Hai người này đáng giá để tin tưởng, phòng ngừa trong thôn phòng còn cần phải dựa vào bọn họ giúp đỡ."

nói xong anh ta còn dụ dỗ Tiểu Định: "Tiểu Định ngoan cho chú này xem tuyệt kỹ của cháu một chút được không?"

Tiểu Định là bé trai, vẫn luôn thích đồ chơi mạnh mẽ như súng với kiếm. Vừa nghe Trương Vĩ nói, bé lập tức mím môi nở nụ cười, thích thú giơ bàn tay mũm mĩm thịt lên phía trước, nói với Lê Sâm: "Chú xem này!"

Tiếng nói vừa dứt trên bàn tay nhỏ bé xuất hiện bọt nước nho nhỏ, không lâu sau bọt nước lớn dần biến thành một dải nước nhỏ, Vương Hiểu Phương đứng phía sau nhìn thấy còn đem một cái chậu nhỏ hứng lấy dòng nước.

Lê Sâm nhìn thấy sự việc cũng cảm thấy rất thần kỳ, giữa tận thế, khan hiếm nhất vẫn là nước uống dù sao phần lớn nguồn nước bên ngoài đều bị ô nhiễm, về sau cuộc sống của con người sẽ càng ngày càng khó khăn hơn.

Bé trai tên là Tiểu Định này có dị năng mặc dù không mạnh nhưng có thể lại là hy vọng sống của ngôi làng nhỏ này.

Sau khi tiểu Định biểu diễn xong còn một môi thở hổn hển, nhìn chờ đợi Lê Sâm: "Chú cảm thấy đặc sắc không!"

"Đặc sắc!" Lê Sâm từ đáy lòng vỗ tay khích lệ Tiểu Định, còn vỗ nhẹ lên ngực bé: "Cho cháu ba điểm hoa hồng nhỏ."

Tiểu Định vừa nghe thấy được hoa hồng nhỏ liền vui mừng, còn kéo tay Vương Hiểu Phương: "Mẹ đã nghe thấy chưa! Chú nói cho con ba điểm hoa hồng nhé!"

"Ừm mẹ nghe thấy." Vương Hiểu Phương rất yêu con mình, từ một cái nhăn mày đến một nụ cười của cô ấy cũng có thể nhìn thấy.

cô ấy ngồi xổm xuống sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Định: "Hôm nay Tiểu Định thể hiện rất tốt."

Tiểu Định vui vẻ gật đầu: "Tiểu Định cũng cảm thấy như thế! Mẹ ơi nếu con biểu hiện tốt như thế, có phải hay không có quà nha? Đứa bé ngoan đều nên có quà!"

"Này... Con muốn thứ gì?" Mặc dù có chút khó khăn nhưng Vương Hiểu Phương vẫn cười hỏi.

Tiểu Định suy nghĩ một chút lẩm bầm trong miệng, ban đầu nói muốn đồ chơi, về sau lại nói muốn ăn ngon, nhưng mà cuối cùng lúc bé thật sự nhìn Vương Hiểu Phương lại nói là: "Ba ba cũng đã trốn đi lâu như thế, con nghĩ muốn ba ba trở về có được không? Tiểu Định tìm không thấy ba ba, tiểu Định nhận thua!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều im lặng, mắt Vương Hiểu Phương đỏ lên. Ba ba của Tiểu Định đã chết, đương nhiên không thể nào trở về.

Gần đây cô ấy cố làm cho mình thật bận rộn thực ra là hy vọng bản thân không nhớ đến chuyện này. Tiểu Định còn nhỏ, cô ấy không thể để cho bé biết được sự thật xảy ra, càng không thể cho bé biết cái thế giới này đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà lời nói dối luôn sẽ có ngày bị vạch trần, cô ấy có thể lừa gạt con mình trong bao lâu đây?

Chứng kiến bộ dáng Vương Hiểu Phương trầm mặc tất cả mọi người đều không dễ chịu, Trương Vĩ lập tức mở miệng: "Tiểu Định, ba ba có việc bận, bây giờ không thể trở về ngay, con phải ngoan ngoan ngoan nghe lời mẹ nói."

Tiểu Địch cái hiểu cái không gật gật đầu, vừa định hỏi đến cùng là ba ba đi đâu, Vương Hiểu Phương liền bẻ bẻ lên: "Tiểu Địch, thời gian không còn sớm chúng ta nên đi về ngủ thôi."

Tiểu Địch vẫn còn đang rối rắm về ba ba, ngây thơ hỏi: "Con tính ngủ là ba ba sẽ về đến đây sao?"

Lời trẻ con không suy nghĩ, giờ phút này lại làm tổn thương một người. Thấy nước mắt Vương Hiểu Phương sắp rơi xuống, Lê Sâm đứng dậy cười dỗ Tiểu Địch: "Tiểu Địch ngoan đi ngủ đi, sáng mai chú tặng cháu một món quà khác được không?"

sự chú ý của tiểu Địch rất dễ dàng bị dời đi, bé nằm dựa đầu lên vai Vương Hiểu Phương mắt to sáng lấp lánh, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt lên: "thật sao? Chú cũng muốn tặng quà cho Tiểu Địch sao?"

"Đúng vậy, dù sao Tiểu Địch ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế nên được thưởng." Lê Sâm trả lời.

"Vậy chú tặng cho Tiểu Địch cái gì nha?"

"Suyt, đây là bí mật, tạm thời chưa thể nói cho cháu biết." Lê Sâm đặt ngón trỏ lên bờ môi làm dấu tay động tác giữ bí mật: "Chờ buổi sáng ngày mai Tiểu Địch sẽ biết."

Tiểu Địch lập tức cũng che miệng mình lại làm ra bộ dạng hợp tác giữ bí mật, dùng sức gật đầu còn chớp chớp mắt với Lê Sâm.

Chờ Vương Hiểu Phương bế Tiểu Địch đi xa, Trương Vĩ mới thở một hơi dài ngửa đầu nhìn bầu trời giăng đầy sương mù mờ mịt, nói lầm bầm: "thật muốn hút một điếu thuốc."

Ai cũng nhìn ra được anh ta phiền lòng vì chuyện của Vương Hiểu Phương, mặc dù anh ta gọi cô gái kia là chị dâu nhưng Vương Hiểu Phương quan trọng như thế nào chỉ mình anh ta biết, tình ý trong mắt của anh ta rất rõ ràng không thể giấu ai được.

Lê Sâm đưa mắt nhìn anh ta một cái cuối cùng vẫn khuyên bảo: "Nếu thật sự thích thì nên sớm nói với người ta, cô ấy mang theo đứa bé này rất vất vả, nếu anh có thể chăm sóc mẹ con cô ấy thật tốt, khẳng định cô ấy sẽ tiếp nhận anh."

Trương Vĩ quay mạnh đầu, trên mặt lộ ra biểu cảm xấu hổ mất tự nhiên khi bị người khác nhìn thấu, cuối cùng anh ta cũng chỉ khô khốc cười cười: "hiện tại làm gì còn có tâm tư suy nghĩ đến những thứ này."

Lê Sâm dứt khoát đứng dậy nói với anh ta: "anh chờ tôi một lát."

Trương Vĩ nhìn người đàn ông sai bước rồi đi cũng không biết anh ta định làm gì, trên mặt lập tức nóng như thiêu đốt suy tư lời Lê Sâm nói.

Nếu mình thật sự thẳng thắn cùng Vương Hiểu Phương, liệu cô ấy có thể chấp nhận mình sao?

Tình cảm thật sự là thứ con người khó nắm bắt nhất, trước khi xảy ra tận thể anh thật sự coi cô gái kia như chị dâu, nhưng mà sau tận thể tình cảm này liền thay đổi.

Sau khi nói xong Lê Sâm chạy đến chỗ đỗ xe, còn ở ghế sau xe tìm kiếm cái gì đó.

Lê Sâm đột nhiên rời đi, Nam Ca lập tức đứng ngồi không yên. Ở trong này thật sự là có quá nhiều người, tay chân cô cũng không biết để đâu mới tốt, chỉ có thể không ngừng cúi đầu xuống.

Trương Vĩ nhìn thấy bộ dạng "Ê lệ" kia của Nam Ca, còn cười khuyên: "cô đừng sợ, anh ấy sẽ lập tức trở về."

Nam Ca không trả lời anh ta, anh ta còn ung dung nói: "Thôn chúng tôi có ba người thức tỉnh dị năng, một người thuộc hệ thủy, một người thuộc hệ băng người còn lại thuộc hệ hỏa, nhưng mà sức chiến đấu còn quá kém, bây giờ Zombie cũng đã bắt đầu tiến hóa, cuộc sống tương lai sẽ như thế nào vẫn còn là vấn đề."

Nam Ca không có ý định an ủi Trương Vĩ, dù sao cô cũng không thể giúp con người đi giết Zombie. Cũng may Lê Sâm trở về rất nhanh, trong tay anh cầm một cái hộp nhỏ, đến gần mới đưa cho Trương Vĩ, lúc này Trương Vĩ mới phát hiện hộp nhỏ này hóa ra là một gói thuốc lá.

Nam Ca hơi ngạc nhiên, người đàn ông này làm thế nào mà thu thập vật tư đầy đủ như thế, trong đó còn có thuốc lá sao? Dọc theo đường đi cô cũng không nhìn thấy anh hút qua nha.

Ngược lại hai mắt Trương Vĩ lập tức sáng lên đưa tay nhận lấy gói thuốc, vuốt ve như bảo bối một lúc lâu, sau đó mới cười hắc hắc nói: "Lê Sâm, anh để tôi ngửi mùi vị này một lúc rồi sẽ trả lại cho anh sau, nghiện thuốc lá lại không có thuốc hút thật sự là rất khó chịu."

Lê Sâm tự nhiên nói: "không sao anh cứ giữ đi, tôi cũng không thích hút thuốc lá."

"Này... Này sao lại thế được?" Trương Vĩ vẫn cảm thấy không nên cầm đồ của Lê Sâm, cầm ngửi một lúc muốn trả lại liền nghe Lê Sâm bảo: "Xem như đáp lễ lại bát cháo lúc này."

Trương Vĩ vui đến muốn hóng rồi cũng không từ chối, kẹp điếu thuốc trong tay, còn gọi những người trong thôn: "Mau đến đây! Có thuốc hút!"

Từ này những người này đều đã chú ý động tĩnh bên này, vừa nghe nói như thế cả đám giống như là cháy nhà lao tới chỗ Trương Vĩ.

Mã Viễn chạy trước tiên bộ dáng sốt ruột khó nén: "Trương ca, trong tay anh thật có thuốc sao? F*ck, có thuốc tốt như thế! Sao anh không nói sớm một chút! Mau mau mau, lâu rồi không được hút ghen chết em rồi!"

"Còn nhỏ tuổi, hút cái gì mà hút!" Trương Vĩ vươn tay giả vờ muốn đánh cậu. Mã Viễn cầu xin tha thứ một trận lại còn ha ha cười: "Trương ca, hiện tại em là mồi lửa của thôn, anh lại đánh em coi chừng em không để cho anh hút thuốc nha!"

Trương Vĩ chỉ có thể thu tay trở về nhưng vẫn không quên mắng cậu vài câu.

Nam Ca ngẩng đầu nhìn Mã Viễn một cái, không nghĩ tới thanh niên ngày thơ này vậy mà là một trong ba người thức tỉnh dị năng, còn một người hệ băng nữa, cô không nhìn ra là ai bên trong đám người.

Quá nhiều người tụ tập lại đây, Lê Sâm nhìn ra cô không thích ứng liền cúi người ở bên tai cô nhỏ giọng nói: "cô đi dạo xung quanh một chút đi, nhưng đừng đi quá xa, nửa giờ sau hãy quay lại đây."

Nam Ca nghe thấy lời nói này giống như là được giải thoát, vội vàng đứng lên rồi đi.

Trương Vĩ đem lời nói vừa mới nói cùng Nam Ca kể lại lần nữa, so với Nam Ca đối với chuyện này không quan tâm, Lê Sâm lại chăm chú lắng nghe, còn hỏi lại nhiều lần.

Có trải qua vĩnh dạ giống nhau hay không, có hôn mẹ ba ngày hay không, những người khác có thức tỉnh dị năng chậm hơn không anh đều hỏi qua.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trốn dưới vách núi

Vốn mọi người đều chưa tin tưởng Lê Sâm cho lắm, nhưng mà một gói thuốc lá trên cơ bản liền đem những người nghiện thuốc lá đều thu mua hết, rất nhiều việc không cần Lê Sâm hỏi bọn họ đều chủ động kể ra hết.

Mã Viễn còn biểu diễn cho Lê Sâm xem dị năng hệ hòa của cậu, người có dị năng hệ băng cũng tìm một chậu nước về sau đó đem chậu nước kia đông lạnh thành băng.

Lê Sâm xem xong đối với người có dị năng lại có cái nhìn mới. anh lại hỏi về đám Zombie trốn trong suối nước kia.

"trên người chúng nó thức tỉnh dị năng gì vậy?"

Mã Viễn là người không chịu ngồi yên lập tức nói: "Em đoán hẳn là hệ tốc độ, dù sao tốc độ của chúng nó nhanh hơn trước quá nhiều."

Trương Vĩ còn có chút lo lắng nói: "Tôi lo nếu thật sự là hệ tốc độ, chỉ sợ so với đám này còn khủng bố hơn."

"nói thế là ý gì?" Lê Sâm không hiểu hỏi.

Hôm nay Trương Vĩ hút thuốc chậm nhất, một hơi thuốc hận không thể ngậm dư vị ở trong bụng mấy chục vòng mới nhả ra, rõ ràng thuốc đều đã cháy đến cùng, còn không nỡ ném đi, xem như thật sự là đợi đến khi thuốc lá tắt hết lửa mới đem tàn thuốc nắm trong tay.

"Dù sao chúng nó ban đầu đều là trốn ở dưới nước nếu mà thức tỉnh dị năng hệ thủy, nói không chừng sẽ rất phiền toái, tại sao hết lần này tới lần khác lại thức tỉnh hệ tốc độ." Lời nói của Trương Vĩ giống như đưa cho Lê Sâm một manh mối quan trọng.

Những con Zombie kia cơ thể đều sung vũ, tốc độ khó khăn lắm mới so sánh được với mình. Như vậy hệ tốc độ thật sự sẽ mạnh ra sao?

(chắc ý mấy anh là đám Zombie dưới nước lâu người sung vũ lên nên tốc độ bị ảnh hưởng chậm đi mà còn gần bằng anh Sâm. nếu con Zombie bình thường mà có hệ tốc độ chắc phải kinh khủng lắm))

Nghĩ tới đây Lê Sâm đột nhiên ý thức được một sự việc, bây giờ đã quá một tiếng rồi, Nam Ca sao còn chưa trở lại?

Còn Nam Ca vì sao không trở về, đương nhiên là bởi vì cô chạy nha!

Lời Lê Sâm nói cô nghe được nhưng mà cô cũng chưa đồng ý gì nha. Thừa dịp anh ta bị mấy người đàn ông kia cuốn lấy, cô hiện tại không chạy thì lấy đâu ra cơ hội chạy nữa?

cô cố gắng lựa chọn con đường hẻo lánh nhất, một đường đâm đầu đi vào sau đó núp vào một chỗ kín.

Chạy từ này giờ cô thấy hơi mệt nên quyết định nghỉ ngơi thật tốt đợi đến buổi sáng ngày mai lại tiếp.

không khí sau lưng lạnh buốt nhưng cô cũng không quá chú ý, nhắm mắt lại dưỡng thần. Nghĩ đến bộ dáng lúc này Lê Sâm đem cô thả ra, Nam Ca không nhận được vui vẻ cười hai tiếng.

cô cũng đã tìm được chỗ bí mật như thế khẳng định là anh ta tìm không được mình đâu.

Làm cho cô không nghĩ đến là, người đàn ông kia không chỉ một mình đi tìm mà còn dẫn tất cả đàn ông trong thôn trang nhỏ đi tìm cùng!

trên tay mỗi người bọn họ đều có cây đuốc, thực sự đem mảnh rừng cây này chiếu sáng trung như ban ngày!

Những người này có phải bị điên không, nhiều người động tĩnh lớn như vậy không sợ đưa Zombie đến sao?

Nam Ca dùng sức rút rút thân thể lại, cô rất sợ bản thân trốn không kĩ đem cơ thể mình lộ ra. Lê Sâm là ai? Nhiều năm làm bộ đội đặc chủng như thế, năng lực điều tra không phải dạng bình thường.

Kinh nghiệm chạy trốn của Nam Ca rất nhiều, nhưng không có một lần nào cô đem dấu vết xóa bỏ sạch sẽ, anh mang người đuổi đi theo trên cơ bản đã đoán được vị trí cơ bản của Nam Ca.

Đối với đám Trương Vĩ chủ động đến giúp Lê Sâm tìm người, Lê Sâm thật sự cảm kích. hiện giờ trong mắt bọn họ đều xem Lê Sâm như là lão đại của bọn họ.

Thời điểm Mã Viễn ở trên đường còn hỏi: "Lê ca, bạn gái của anh nếu đã là dân mù đường sao anh còn cho cô ấy đi ra ngoài nha, trời tối như thế, nếu mà gặp phải Zombie thì phải làm sao bây giờ?"

Bọn họ đều là đàn ông thân thể cường tráng, nhờ gặp phải Zombie bọn họ đều có thể giải quyết được cho nên cũng không ai cảm thấy sợ hãi.

Lê Sâm còn thở dài: "cô ấy rất thích chạy ra bên ngoài, hôm nay chắc là đi hơi xa một chút thôi."

Sau khi đứng lại, anh còn hướng về phía trước nhàn nhạt nói một câu: "Nam Ca, cô đi ra, tôi nhìn thấy cô rồi."

Nam Ca bỗng chốc bị dọa đến muốn nhảy lên! Người đàn ông này làm như thế nào tìm được nơi này?

Nhưng mà cô ngồi xổm quá lâu, chân nhũn ra cho nên không trực tiếp đứng lên được. Sắc mặt Lê Sâm trầm xuống. Rất tốt! bây giờ cũng không lừa được cô rồi đúng không.

Quay đầu lại, anh xin lỗi mọi người rồi nói: "cô ấy phải ở xung quanh nơi này, nhờ mọi người tìm giúp tôi một chút."

Lê Sâm nói xong, Trương Vĩ lập tức bày tỏ: "Tất nhiên, bọn tôi nhất định tìm ra cô ấy, anh cũng đừng sốt ruột quá."

anh ta cũng đã từng trải, đương nhiên nhìn ra Lê Sâm cùng Nam Ca không thích hợp. anh ta đoán, Nam Ca rất có thể là bị Lê Sâm ép buộc giữ ở bên người. Nhưng mà bên ngoài Lê Sâm tuần tú lịch sự lại không thiếu vật tư, còn có bản lĩnh tồn tại trong tận thế hỗn loạn này, là con gái đều muốn tìm người giống như Lê Sâm không phải sao?

Nam Ca còn có cái gì không hài lòng đây?

Ày! anh ta bị một gói thuốc lá mua chuộc, hiện giờ đã triệt để đứng về phía Lê Sâm.

Nam Ca nghe thấy âm thanh mọi người tản ra còn che miệng mình lại, rất sợ phát ra một chút tiếng động.

Lê Sâm một thân một mình đi tới đằng trước. Trương Vĩ ở phía xa xa còn gọi anh một câu: "Lê Sâm, đừng tìm đầu bên kia, chỗ đấy là vách núi, cô ấy dù mù đường như thế nào cũng không thể bị ngã xuống đâu?"

Vách núi? Nam Ca chớp chớp mắt cảm thấy giống như là cô đã nghe được cái gì đó.

"Vẫn phải tìm thôi" Lê Sâm hơi bận tâm nói: "Thời điểm cô ấy đi qua quá tối, có khả năng thật sự không nhìn thấy đường."

Lá gan nhỏ của Nam Ca đều đang run rẩy, cô nghiêng đầu hướng ra sau nhìn, quả nhiên cảm giác lạnh buốt càng sâu.

Lúc này chạy trốn chết nên không chú ý đến cô đã chạy đến chỗ nào. Vừa quay đầu định trốn đi nhưng mà không được, sao cô lại có thể trốn bên vách núi được chứ! dĩ nhiên một bước nữa là ngã xuống rồi!

Làm sao bây giờ? Chân Nam Ca đều mềm nhũn hết rồi, đây cũng không phải là cái hố sâu hôm nay vừa gặp, đây là vách núi cao chót vót nếu chẳng may ngã xuống nhất định cô sẽ chết!

Tiếng bước chân Lê Sâm càng ngày càng gần, trong lòng Nam Ca vẫn còn giãy giụa.

Cuối cùng, không đợi cô đưa ra quyết định Lê Sâm đã cầm cây đuốc đứng ở bên vách núi, vừa vịn đem chỗ trốn của Nam Ca chiếu sáng trung.

Nam Ca rất là lúng túng. Ánh sáng chói mắt chiếu vào, cô ngồi xổm dưới đất hé mắt ra. bộ dáng trông cực kỳ chường tai gai mắt nhưng vẫn không quên vẫy tay với Lê Sâm, nhếch khóe miệng nói: "Lê Sâm, thật là khéo, anh cũng đến, tản bộ à?"

Lê Sâm thật muốn một cước đạp cô xuống núi cho xong hết mọi chuyện. Về sau có phải hay không anh phải tìm sợi dây thừng đem buộc Nam Ca lên dây lưng quần, cô mới không tùy tiện chạy?

Tìm một chỗ trốn thôi mà cũng tìm được chỗ ngã xuống có thể tan xương nát thịt, không biết nên khen con mắt này của cô luôn biết tìm chỗ nguy hiểm hay không.

Lê Sâm đầu tiên là hướng về phía sau kêu một tiếng: "đã tìm được Nam Ca rồi! Khuya hôm nay vất vả mọi người, mọi người cứ đi về trước đi, lát nữa tôi đưa cô ấy qua!"

Những người khác cũng nghe ra trong giọng nói Lê Sâm ngập tràn lửa giận, nghĩ thầm sự tình đôi tình nhân người ta tốt nhất là đừng dính vào, vì vậy mọi người lập tức tụ tập lại rồi đi.

Nam Ca đứng cũng không dám đứng vừa định gọi hai câu xin bọn họ trước tiên đem mình từ nơi này ra ngoài đã, nhưng mà vừa nhìn thấy ánh mắt kinh người của Lê Sâm, cô lại đem miệng đóng lại.

Cuối cùng đoàn người đều đã đi xa, Lê Sâm mới cười mà như không cười nhìn cô: "cô tiếp tục chạy đi."

Nam Ca nghiêng đầu, duỗi tay chụp chụp bùn đất dưới chân. Ai biết mặt đất trong nháy mắt giống như là bị nứt ra, lúc này cô cũng không dám động dấy nữa!

Sợ hãi ngẩng đầu lên, cô cũng chẳng quan tâm đến việc giận dữ Lê Sâm, lập tức đáng thương cầu xin: "Lê Sâm, anh đem tôi, ra ngoài được không."

"Tôi thấy cô ngây ngốc ở nơi này không phải là rất vui về sao, hay là ở lại một buổi tối ngày mai tôi lại đến đón?"

Nam Ca nếu có thể khóc đã sớm rơi nước mắt rồi, bây giờ chỉ có thể gào khan: "Tôi thật sự, không biết rõ bên trong này, là vách núi nha, tôi biết sai rồi! Tôi không chạy, anh đem tôi, đem ra ngoài đi!"

Lúc không nói lời nào thì không sao, vừa nói xong vách núi bên cạnh liền rơi xuống mấy tảng đất, Nam Ca lập tức ngậm miệng lại, nhưng vẫn đáng thương nhìn Lê Sâm.

Trong chớp mắt Lê Sâm thật muốn quay đầu rồi đi, nhưng anh vẫn ngồi xổm xuống đưa tay ra cho Nam Ca.

Nam Ca cũng không dám do dự, rất sợ Lê Sâm sau một giây liền đổi ý lập tức đem tay đặt vào trong tay anh.

Lê Sâm vừa cầm đã cảm thấy tay cô thật gầy, hiện giờ mặc dù không nhìn thấy xương nhưng tay vẫn như trước lạnh băng. Giống như là che không được nội tâm lạnh nhạt của cô.

Tay Lê Sâm hơi dùng sức kéo Nam Ca đứng lên, thực ra anh có thể trực tiếp đem cô túm lên, ai biết giữa đường lại thả lỏng lực tay, suýt chút nữa Nam Ca ngã xuống!

"A!" Nam Ca bị dọa kêu to.

Tâm trạng Lê Sâm cuối cùng cũng vui vẻ, độc ác hỏi: "thật không chạy nữa?"

"thật thật !" Nam Ca nói chuyện lưu loát không ít, mạnh mẽ bảo đảm.

"Nếu chạy nữa thì làm sao bây giờ? Mỗi lần bị tôi phạt cô đều nói như thế nha?"

Nam Ca hận không thể chỉ tay thề với trời, cổ họng vô thức nức nở nghẹn ngào: "Tôi nếu muốn chạy nữa, liền bị anh, trói ở sau xe..."

Lê Sâm nhìn người cô run run co lại xem ra thật sự sợ hãi, trên tay dùng sức đem cô kéo lên.

Thời điểm Nam Ca một lần nữa đứng ở mặt đất hai chân vẫn còn đang run rẩy.

"đang suy nghĩ gì?" Lê Sâm bất thành linh hỏi.

Nam Ca chưa kịp phản ứng lại, thật thà trả lời: "Mất không tốt, về sau không, chạy trốn vào buổi tối." Sau khi nói xong, cô giật mình ngậm chặt miệng lại.

Sao lại đem lời trong lòng nói ra nha! Bây giờ thu hồi còn kịp không?

Lê Sâm thật sự nổi giận, giữa chặt bả vai cô còn kéo cô đến vách núi định đẩy xuống, Nam Ca gào khóc kêu: "Thôn đang gặp nguy hiểm! Có

Zombie, đi qua!"

Lệ Sâm còn tưởng rằng cô đang nói dối, căn bản là không tin cô: "Gặp nguy hiểm cũng phải giải quyết cô trước."

Nam Ca suốt ruột kêu khiến vùng núi này hận không thể rung chuyển: "Là thật, có Zombie! Tốc độ rất nhanh!"

Lệ Sâm cẩn thận nhìn chăm chăm hai mắt Nam Ca, được rồi, mặc dù vẫn không nhìn thấy cô có vẻ mặt gì, nhưng mà sốt ruột như thế hẳn không phải là giả.

Vì vậy Lệ Sâm lập tức nghiêm túc hỏi: "Có bao nhiêu?"

Nam Ca dùng sức ho khan hai tiếng, bị hù dọa run rẩy nói: "Khoảng cách quá xa...không cảm giác được, nhưng mà đã, đến rất gần thôn."

Mặt Lệ Sâm lạnh như băng khiêng Nam Ca lên đi trở về.

Vì tìm vàng, trong thôn chỉ lưu lại cái vài người trông coi, những người già không thể đi được, còn có mẹ con tiểu Dịch đều ở bên trong!

Nếu mà Zombie vào thời khắc này tấn công thôn... Lệ Sâm không dám tưởng tượng hậu quả.

Nam Ca bị người này khiêng đã không phải là lần một lần hai, thân thể cô lúc lắc theo nhịp chân Lệ Sâm, còn cảm thấy có chút quen thuộc.

cô cũng hơi bận tâm nhìn phương hướng về thôn, đám Zombie này đã học được nửa đêm đánh lén sao?

Lệ Sâm rất nhanh đã đuổi kịp đoàn người Trương Vĩ, cùng bọn họ nói rõ ràng tình huống, vài người còn không tin nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt Lệ Sâm quá nghiêm túc trong lòng không khỏi khẩn trương lên, hướng tới thôn chạy đến.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Zombie vây thôn

Bây giờ Nam ca không còn suy tư làm thế nào mới có thể chạy trốn nữa, cô bắt đầu lo lắng cho an nguy của ngôi làng nhỏ kia.

cô bị treo trên vai Lệ Sâm thân thể lung la lung lay, con mắt ở trong bóng tối phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt. cô tập trung tinh thần cảm nhận được hơi thở của nhóm nhỏ Zombie này. Đợi đến khi dò xét rõ ràng, sắc mặt cô càng căng thẳng hơn trước.

Lần đó mặc dù đám Zombie có đến mấy trăm con, nhưng cô cũng không sợ hãi như lần này. cô tinh tường nhận ra vài con Zombie này khác hẳn với đám Zombie lần trước.

"Bọn chúng cũng cảm nhận được tôi." Sắc mặt Nam Ca trắng bệch nói.

Tốc độ Lệ Sâm cực kỳ nhanh, hiện giờ hai người đã chạy trước những người khác một đoạn dài.

"Những con Zombie đã đến thôn rồi sao?" Cánh tay Lệ Sâm đem người Nam Ca ghì chặt muốn chết, âm thanh cũng bởi lo lắng mà biến đổi giống như bị thứ gì giữ chặt chặt.

Nam Ca cảm nhận được anh đang lo lắng nhưng mà sự thật đã không cho phép cô lắc đầu: "Lập tức đến."

Mặc dù vài con Zombie kia nhanh hơn một bước nhưng mà tốc độ đám Lệ Sâm cũng không chậm, cũng chỉ có thể cảm tạ Nam Ca không chạy xa lắm nếu không đợi đến lúc bọn họ chạy về, chắc chắn cũng chỉ kịp giúp những người khác nhặt xác.

Nam Ca không nói lời nào, trong đầu vẫn còn nhớ đến bộ dáng của Tiểu Dịch cùng Vương Hiểu Phương.

Đứa bé còn nhỏ như vậy, chính mình còn tiếc chưa dám ăn muốn giữ lại nuôi thêm vài năm đây, đám Zombie kia thế nhưng dám nhanh chân đến trước?

Nghĩ đến đây, tâm tình Nam Ca cũng không tránh khỏi phẫn nộ.

Lệ Sâm chạy liên tục không dám ngừng lại, những người khác đặc biệt là Trương Vĩ cũng tăng tốc liều mạng chạy nhanh hơn.

Lệ Sâm vừa mới cùng anh ta nói lời kia, mặc dù tình cảm trong lòng anh ta là thật nhưng mà cũng không có ý định thắng thắn với Vương Hiểu Phương.

Mặc kệ là ở thời điểm nào, cô ấy cũng là chị dâu của mình, chính mình sẽ dùng cả mạng sống để bảo vệ cô ấy cùng đứa bé.

Nhưng mà giờ phút này anh ta lại thấy hối hận. Vì sao anh ta không sớm thừa nhận tình cảm của chính mình một chút? Nếu cô ấy thật sự chết anh ta sẽ áy náy cả đời!

Mặc dù chạy đến thờ hồng học nhưng đoàn người đều không dám dừng lại nghỉ. Thời điểm chạy đến gần thôn tất cả mọi người đều kinh ngạc. Mỏ đá có tường rào bao quanh để tăng thêm phòng ngự, trong thôn nhân còn tìm lưới sắt đem xung quanh tường rào dựng lên cao hơn.

Bây giờ những con Zombie kia đang ở dưới tường rào gào thét muốn trèo lên lưới sắt.

Nam Ca đã bị Lệ Sâm đặt xuống đất, lát nữa sẽ có một cuộc chiến ác liệt Lệ Sâm chỉ có thể để cho cô tự bảo vệ bản thân mình tốt.

Nam Ca đứng nhìn đám Zombie kia trong lòng chỉ cảm thấy thật xa lạ.

trên người bọn chúng đã không còn cảm giác được cảm xúc nào khác, quần áo trên người nát tươm lộ ra từng mảng thịt thối bên trong. không giống như nhóm Zombie nước mà chiều nay cô vừa gặp, người bọn chúng cực kỳ cực kỳ gầy, giống như là có thể bay trong gió vậy.

Nhưng Nam Ca nhạy cảm nhận ra được thực lực của bọn chúng tuyệt đối không giống như bề ngoài yếu ớt kia.

Tôi điểm nhóm người đến gần nơi này, những con Zombie kia cũng cảm nhận được mạnh mẽ quay đầu lại nhìn về phía sau.

Nhiều Zombie như vậy, trong bóng tối từng con mắt xanh mon mon chớp chớp, không khí tràn đầy mùi thịt thối và tiếng bọn chúng gào thét.

Móng vuốt bén nhọn cùng răng nanh đều lộ ra bên ngoài, thậm chí giới tính đặc thù của bọn chúng đã không còn xác định rõ ràng được.

Đây quả thực là một đám ác quỷ đến từ địa ngục!

Vốn là bọn chúng định công kích những người phía sau, Lệ Sâm ở lúc đám Zombie nhìn sang đã lập tức đem Nam Ca kéo ra sau lưng mình. Mạnh mẽ rút súng ra nhắm vào những con Zombie kia.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới là đám Zombie này không lập tức nhào lên công kích bọn họ mà lại gắt gao nhìn chăm chăm lưới sắt kia, lập tức bò lên!

thật sự là bò, cả người chúng nó trông giống như thằn lằn bám lên trên lưới sắt, tốc độ nhanh đến đáng sợ. Chỉ trong giây lát nữa chúng nó sẽ bò qua được.

Lệ Sâm lập tức kêu lên: "Đánh bọn chúng xuống! Tuyệt đối không thể cho bọn chúng bò vào trong thôn!"

Những nam nhân đứng sau lưng Lệ Sâm giờ phút này hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của anh, trong tay bọn họ không có súng, coi như là có súng cả đám cũng không biết dùng. Nhưng mà trên người ai cũng đều mang vũ khí tùy thân, giờ phút này ào ào tấn công đám Zombie bám trên lưới sắt.

Lúc Lệ Sâm ra chỉ huy anh cũng đã nổ súng, thật sự cùng đánh với đám Zombie khủng bố này anh mới ý thức được, Zombie hệ tốc độ thật sự rất đáng sợ.

hiện tại tốc độ của bọn chúng đã không thể dùng lẽ thường để so sánh, lúc chúng bò từ lưới sắt lên trên, sau lưng để lại một bóng mờ vì quá nhanh.

Bởi vì tốc độ đám Zombie quá nhanh, công kích của đám đàn ông đối với chúng đều không có tác dụng.

Chỉ có viên đạn của Lệ Sâm là còn có thể tạo được một chút hiệu quả, sau khi bị Zombie tránh thoát hai lần, Lệ Sâm cơ hồ là mỗi phát súng đều bẻ đầu.

Đám Zombie phần nộ gào rú. Chúng muốn xông vào trong thôn chém giết một phen, nhưng mà bên này còn có đám đàn ông khó giải quyết. đến cùng nên giải quyết ai trước đây?

Lệ Sâm chỉ có một người, rất khó không chế được nhiều Zombie như thế. Quả nhiên vẫn có cá lọt lưới bò qua lưới sắt tiến vào trong thôn!

hiện thời Lệ Sâm chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào Nam Ca, hướng tới cô lớn tiếng nói: "cô vào trong thôn trước đi! Coi như là không thể giết chúng nó cũng phải đem chúng nó ngăn chặn!"

Trong lòng Nam Ca cực kỳ kinh ngạc. Tốc độ cô chậm như thế sao có thể là đối thủ của đám Zombie này? Nhưng mà tình huống bây giờ không cho phép cô nghĩ nhiều, Lệ Sâm nhanh chóng đẩy cô ra ngoài.

"cô sẽ có biện pháp!" Lệ Sâm chỉ ngoái đầu lại nhìn cô một cái, nhưng mà ánh mắt kia lại làm cho Nam Ca cả đời đều không thể quên được.

không phải là ép buộc, cũng không phải là uy hiếp, mà là thật lòng tin tưởng.

Nam Ca cắn răng nghĩ thầm, con sói mười triệu Zombie cô cũng đã trải qua một lần, còn có thể sợ vài con Zombie hệ tốc độ này sao?

Dù sao cô cũng là một con Zombie nha, đám Zombie này có thể sẽ không tấn công cô đâu! Chỉ cần ngăn cản một lúc, chắc chắn Lệ Sâm có thể đem cả đám chúng nó đều tiêu diệt!

Vì vậy Nam Ca cũng không do dự nữa, trực tiếp chạy tới cổng thôn, Lệ Sâm che chở giúp cô chạy ra.

Đám người Trương Vĩ cùng Mã Viễn nhìn thấy động tác của Nam Ca, tìm đều bị nhảy vọt lên cổ họng.

"Lệ Sâm anh làm cái gì vậy! Bên trong quá nguy hiểm, anh nhanh gọi cô ấy quay lại!"

Trương Vĩ hướng về phía Lệ Sâm hét lên, âm thanh khàn khàn, đôi mắt đã hồng hồng.

anh ta vô cùng tức giận vì mình không phải là người có dị năng, một con Zombie biến dị cũng đánh không được.

hiện giờ tình hình của thôn đang sa vào nước sôi lửa bỏng, anh ta lại chỉ có thể đứng ở phía sau, chờ người khác bảo vệ.

Mẹ con Tiểu Dịch trong thôn không biết là đã đi trốn hay chưa?

Lòng Trương Vĩ nóng như lửa đốt, nhưng mà Lệ Sâm lại chẳng quan tâm anh ta, vẫn còn tiếp tục tấn công những con Zombie còn lại.

Sau khi có Zombie xông được vào thôn, giống như là mục tiêu đã hoàn thành những con Zombie còn lại cùng nhau chuyển hướng, nhắm vào Lệ Sâm tấn công!

Trực giác nói cho bọn chúng biết người đàn ông này rất đáng sợ, nhất định phải giải quyết trước tiên!

Lệ Sâm vừa mới liên tục tấn công chúng chính là hy vọng có thể đem trận chiến dẫn đến trên người mình. Ai biết lúc ấy chúng liên tục không hề bị lay động.

hiện giờ bọn chúng xông đến, dù sao cũng đúng theo ý Lệ Sâm. Hướng ánh mắt nhìn về phương hướng Nam Ca rồi đi một lần cuối, sau đó anh liền quay về hướng ngược lại mà đi!

Nam Ca, thật xin lỗi. Lần này vẫn như cũ không ở bên cạnh bảo vệ cô, là tôi lại nuốt lời.

Sau khi quay đầu ánh mắt Lệ Sâm đã thay đổi trở nên quả quyết.

"Trong thôn chỉ có một ít Zombie, mấy người đi vào tấn công bọn chúng." nói xong Lệ Sâm liền tăng tốc độ lên đến cực hạn, cực nhanh chạy đi.

Đám Trương Vĩ tương đối sốt ruột, Lệ Sâm cứ như vậy mang một nhóm lớn Zombie chạy, tốc độ những con Zombie kia nhanh như vậy, anh ta thật sự có phần thắng sao?

"Vậy anh xử lý như thế nào!" Cả đám chỉ kịp hô lên với bóng lưng Lệ Sâm, nhưng Lệ Sâm chẳng quan tâm đáp lại bọn họ.

Tất cả mọi người nhìn về phía Trương Vĩ, chờ anh ta quyết định.

anh ta hạ quyết tâm, cầm lấy ống tuýp trong tay: "đi, chúng ta vào thôn, nếu anh ấy đã giao chỗ này lại cho chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể để cho anh ấy thất vọng!"

"Được!"

Mới đầu những người này nhìn thấy đám Zombie biến dị kia đều rất là sợ hãi, có lẽ là ảnh hưởng từ sức chiến đấu của Lệ Sâm, cũng có thể là lòng dũng cảm của Nam Ca, sợ hãi trong lòng bọn họ chậm rãi biến mất.

Nhất là Trương Vĩ, anh ta đã quyết tâm chờ lần này thoát hiểm, nhất định anh ta phải nói rõ ràng tâm ý của mình với Vương Hiểu Phương. Dù sao ở mặt thế, mỗi ngày đều có thể là ngày cuối cùng sống trên đời. Có mấy lời hôm nay không nói, ngày mai có thể sẽ không có cơ hội nói nữa!

Nam Ca dựa vào che trời của Lệ Sâm tiến trong thôn. Những con Zombie biến dị kia có sức phá hoại đặc biệt, sau khi chúng nó xông tới đã đem rất nhiều thứ đều hủy diệt.

Bây giờ trong thôn xóm một mảnh hỗn loạn, chỉ có cửa sổ từng dãy cửa phòng còn đóng chặt lại.

Nam Ca đứng ngoài cửa cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của những người kia. Bọn họ đang lạnh run ôm nhau trốn ở chỗ có lẽ là kiên cố nhất trong thôn.

Ở cửa ải sống chết, ai cũng đều sợ hãi. Coi như Nam Ca là Zombie cũng giống như vậy.

Mà làm cho Nam Ca lo lắng là, cô dò xét vài cái phòng cũng không tìm thấy Tiểu Dịch cùng Vương Hiểu Phương.

Lẽ nào đã gặp nạn rồi?

cô im lặng không lên tiếng tiếp tục đi vào bên trong, những con Zombie kia vốn đã phát hiện có "Người" vào, còn mãnh liệt quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chúng nó cũng không phải là đứng im không hành động gì, cả đám nhảy lên nhảy xuống. Trong chốc lát leo lên nóc phòng lại lập tức dán người trên mặt đất, duy nhất giống nhau chính là tốc độ của chúng đều rất nhanh. Thậm chí Nam Ca thấy không rõ lắm thân hình chúng nó khi di chuyển.

Ưu thế duy nhất chính là thân phận Zombie của cô.

Vài con Zombie này đứng phân biệt trong chốc lát, xác định đây là đồng loại liền không tiếp tục tấn công cô.

Nam Ca vẫn tìm kiếm hơi thở mẹ con Tiểu Địch như cũ, cuối cùng cô phát hiện hóa ra bọn họ trốn ở một chỗ trong hầm ngầm!

Chỗ đó cách dãy phòng này hơi xa, chắc là thời điểm Vương Hiểu Phương vừa mới phát hiện nguy hiểm đã mang Tiểu Địch đi qua đó trốn.

Vài người canh gác trong thôn cũng đều trốn đi, dù sao thấy được sức chiến đấu của vài con Zombie này bọn họ đều rất sợ hãi.

Nam Ca nhìn thấy một con Zombie đang cố gắng phá hư cửa sổ dừng lại, hướng tới cái hầm đi đến.

Chỗ đó nhìn thì an toàn, nhưng thật ra là chỗ dễ dàng bị phá hỏng nhất. Nếu như bị Zombie chặn lại cửa vào, mẹ con họ chắc chắn không thể chạy ra được.

Có thể không chỉ Nam Ca cảm nhận được hơi thở mẹ con họ mà đám Zombie cũng cảm nhận được, thậm chí chúng còn nhanh hơn Nam Ca. Vào một cái đã lên đến cửa hầm, giờ phút này một con Zombie đang nằm sấp ở trên cửa hướng phía dưới không ngừng gào thét.

Móng nhọn của nó đã bắt đầu cào tằm ván gỗ cửa hầm, cơ hồ là mỗi lần cào đều lấy ra được một miếng gỗ!

Mà mặt Tiểu Địch cùng Vương Hiểu Phương đã lộ ra sau cánh cửa!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Thân tính đồng loại

Vương Hiểu Phương ôm chặt Tiểu Địch, trong lòng cực kỳ sợ hãi. Tiểu Địch ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt khủng bố của con Zombie, đồng thời bé cũng nhìn thấy chất nhầy dơ bẩn từ trong miệng chúng rơi xuống.

Tiểu Địch bị dọa sợ muốn òa khóc lại bị Vương Hiểu Phương che miệng lại. cô dùng sức lắc đầu với Tiểu Địch, nước mắt ầng ậ trong hốc mắt.

Bây giờ không thể khóc, nếu mà khóc sẽ đưa đến nhiều Zombe hơn.

Con Zombie kia nhìn thấy con người. Đặc biệt lại là mục tiêu của lần tấn công này, nó rất là vui vẻ, vừa muốn mật báo cho đồng loại thì cảm giác như có đồ vật gì đó chạm vào người mình.

Tư duy của nó vẫn còn rất đơn giản, theo phản xạ quay đầu lại nhìn thoáng qua. Chỉ nhìn thấy một cục đá lớn hướng về phía đầu nó bay đến!

Cũng may tốc độ nó đủ nhanh, vào thời điểm hòn đá kia đập tới nó gào lên một tiếng né tránh. Coi như là phản ứng lại nhanh nhưng mà nửa bên mặt nó vẫn bị tảng đá lớn đập vào, hiện giờ mặt đều bị lõm vào trong đầu trông càng kinh khủng hơn trước.

Vương Hiểu Phương kinh hãi nhìn tình huống phía trên, bởi vì thị giác cô có hạn nên chỉ có thể thấy bộ dáng con Zombie chạy trốn.

cô vui vẻ nghĩ, nhất định là người trong thôn trở lại cứu hai người bọn họ!

Nhưng chỉ trong nháy mắt lòng cô lại chìm xuống. Mấy con Zombie này đều quá mạnh, người trong thôn trở về cũng chỉ có thể bỏ mạng, tại sao lại không trốn bên ngoài một lúc thời gian hăng về đây?

Tâm tình của cô đặc biệt khổ sở, kể từ khi tận thế đến cô liên tục kéo chân mọi người lại.

Thế lực của cô không tốt, giết không nổi một con Zombie. Chỉ có thể giúp mọi người nấu một chút cơm, sửa sang lại quần áo. hiện giờ ngay cả con mình có thể cũng không bảo vệ được nữa.

Vương Hiểu Phương đem Tiểu Địch ôm chặt hơn chút nữa. cô cũng không sợ chết, chỉ là cô không bỏ được con... Bé còn nhỏ như thế mà.

Nam Ca nhìn thấy Vương Hiểu Phương tạm thời thoát khỏi nguy hiểm lúc này mới đem tảng đá trong tay ném đi, lập tức lấy ra con dao găm cùng con Zombie kia giăng cò.

Lúc này thăm dò làm cho cô biết rõ đối phương nhanh như nào. Chính mình vẫn không thể đến gần người nó được, nhất định phải nghĩ biện pháp khác.

Nhưng mà làm như thế nào mới có thể ngăn cản nó đây?

Nhìn thấy Nam Ca lấy dao găm ra, con Zombie kia thật là nghi hoặc.

Này, không phải cùng là đồng loại sao? Tại sao lại đánh nó?

Chẳng lẽ là đối phương cũng muốn người có dị năng hệ thủy kia sao? Coi như là cô ta muốn cũng không thể tranh đoạt nha. Người có dị năng này là của chúng nó!

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân là đồng loại, Nam Ca vậy mà có thể hiểu một chút suy nghĩ của con Zombie kia.

cô không buông lỏng cảnh giác nhưng lại từ bỏ ý định giết nó. Thậm chí cô còn cười cười với con Zombie kia, chậm rãi tiến lên phía trước.

Con Zombie kia chắc là vừa mới bị hành động Nam Ca đập tảng đá vào đầu dọa sợ, Nam Ca tiến lên phía trước, nó liền lui về phía sau. Còn đề phòng nhìn Nam Ca.

Nam Ca đối với nó cười cười, mở miệng: "Tao không cùng mày đoạt người có dị năng kia đâu, mày lại đây."

Zombie hệ tốc độ hiển nhiên là không thể tin được Nam Ca, nhưng mà tư duy nó quá đơn giản, làm thế nào cũng nghĩ không ra vì sao vào lúc này đồng loại lại muốn tấn công nó.

Nhìn bộ dạng Nam Ca giống như thật sự không muốn cùng nó động thủ, con Zombie gầm nhẹ một tiếng, từ từ bò đến chỗ Nam Ca.

Nam Ca sít sao nhìn chăm chăm nó, hy vọng nó có thể lại gần hơn một chút.

Hôm nay Lê Sâm dạy cho cô kỹ xảo đánh nhau, tất cả đều được cô nhớ kỹ trong đầu thậm chí Lê Sâm còn nhắc đến, nếu mà gặp được đối thủ tốc độ nhanh thì nên ứng phó như thế nào.

Hoặc là nhanh hơn hoặc là chậm lại. một đòn mất mạng.

Con Zombie kia cuối cùng đến trước mặt Nam Ca, con mắt xanh mon morn nhìn chăm chăm Nam Ca nửa ngày.

Thời điểm Nam Ca đi tới gần, Vương Hiểu Phương ở trong hầm ngầm nhìn thấy rõ ràng tình huống đang diễn ra.

cô rất muốn lên tiếng kêu Nam Ca chạy mau, dù sao con Zombie kia quá hung tàn nhưng một câu cũng nói không nên lời, tim nhảy vọt lên cổ họng.

Con mắt Tiểu Dịch đã bị cô ấy che lại, lúc này bé đang nằm ở trong lòng nàng run lẩy bẩy. Vương Hiểu Phương vỗ từng cái lên lưng bé hy vọng có thể giảm bớt sợ hãi cho bé.

Bộ dáng Nam Ca đơn thuần vô hại tại lúc con Zombie kia đến gần cuối cùng có biến hóa!

Lợi dụng cả sức nặng cơ thể, cô đề lên người con Zombie kia! Khoảng cách gần như thế, dù thế nào thì cô cũng không thể nào vồ hụt!

Con Zombie hệ tốc độ còn chưa kịp phản ứng lại đây là như thế nào, cũng đã không trốn thoát được.

Nam Ca gát gao giữ chặt bả vai nó dù sao cô cũng không sợ bị Zombie cắn, đem toàn bộ sức mạnh đều sử dụng cũng không chịu buông tay.

Con Zombie không hất được Nam Ca ra liền bắt đầu không ngừng chạy, mạnh mẽ đâm lung tung!

Mấy lần nó xông tới làm Nam Ca thiếu chút nữa đã bị nó hất tung ra rồi!

Suy nghĩ một lát, Nam Ca cắn chặt răng đưa một cái tay lên bóp xuống cổ con Zombie.

Nhưng mà con Zombie sớm đã có đề phòng, nó biết rõ nguy hiểm đang tiếp cận, trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc không nghĩ đến nó lại cứng rắn đem cái cổ của mình vặn ngược 180 độ!

Nên biết là, Nam Ca vẫn nằm sấp trên lưng con Zombie nha, phương hướng thân thể nó không thay đổi nhưng cái đầu lại hoàn toàn thay đổi hướng, đây tương đối là một chuyện kinh khủng!

Mấu chốt nhất là con Zombie này vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn cắn vào cổ Nam Ca!

Nam Ca sao có thể làm ra động tác độ khó cao như nó nên chỉ có thể đem thân thể ngửa ra sau, Zombie kia mãnh liệt nghiêng người theo!

Thân thể nó đã bị vặn vẹo đến cực hạn, là bộ dạng con người tuyệt đối không thể đạt đến được. Lưng dùng sức cong ra sau, cái cổ duỗi dài, nó muốn ăn thịt đồng loại!

Nhưng mà Nam Ca sao có thể cho nó toại nguyện được, lúc nó nhào đến chân Nam Ca cũng khẽ quẩn vào sau lưng nó sau đó buông hai tay ra, sức nặng làm nó đứng không vững chỉ có thể một lần nữa ngửa ra sau!

Vào thời khắc này đồng tử Nam Ca co lại, dao găm lạnh buốt đặt trên cổ nó hung hăng cứa một đường!

âm thanh xương cùng máu thịt bị cắt còn vang bên tai, sau một tiếng phụt liền có máu đen sì chảy ra từ cổ con Zombie bắn ra, trực tiếp dính hết lên quần áo trên người Nam Ca.

Nam Ca thành công giết chết con Zombie này nhưng thời điểm buông nó ra, phản ứng đầu tiên không phải là vui sướng mà là đang nghĩ... Lại làm bẩn quần áo, cái đồ lưu manh kia lại được thể xé bỏ quần áo của cô.

Lau máu tươi trên mặt, Nam Ca ném ném phát hiện mặc dù không ngon bằng máu người có dị năng nhưng mà so với người bình thường lại là hàng cao cấp.

Vì vậy ánh mắt Nam Ca sáng lên. Nếu vài con Zombie này có thể có không chế được tư tưởng chính mình thì cô hấp thu chúng nó có phải sẽ trở nên mạnh hơn?

Trận đánh hôm nay xem như giúp Nam Ca mở ra cánh cửa của thế giới mới. Vì chứng thực ý tưởng của mình, Nam Ca vội vã chạy đi tìm con Zombie khác.

Lệ Sâm đã không còn ở gần đây, thậm chí cô còn không cảm giác được hơi thở của anh. nhưng Nam Ca biết rõ mình bây giờ không thể sợ, giờ phút này cô chỉ có thể tin tưởng Lệ Sâm sẽ trở về.

Thời điểm đi ngang qua cửa hầm, máu tươi trên mặt Nam Ca còn đang nhỏ xuống đem Vương Hiểu Phương dọa cứng người.

Biết rõ Nam Ca là ân nhân cứu mạng của mình, Vương Hiểu Phương vừa định nói lời cảm ơn lại nghe thấy Nam Ca nói trước: "Núp ở bên trong, không được đi ra."

Vương Hiểu Phương ngờ ngác gật đầu, bị đám Zombie ngoài kia hù dọa hầm răng còn đang run rẩy làm sao có thể dám ra ngoài đây.

một màn Nam Ca giết Zombie kia đám đàn ông trong thôn đều chứng kiến hết.

Ban đầu bọn họ cho là Nam Ca có thể sống tốt ở tận thế là do tìm được một người đàn ông cường đại. Thậm chí cảm thấy nửa đêm cô vụng trộm chạy trốn là không hiểu được sự quan trọng của Lệ Sâm.

Nhưng sau một màn này, cả đám đều khiếp sợ!

Nhìn Nam Ca giết Zombie sạch sẽ dứt khoát như vậy hiển nhiên là cao thủ! Dạng người này thực sự không cần thiết phải phụ thuộc vào đàn ông để sống sót.

cô ấy cùng Lệ Sâm đến cùng là quan hệ như nào?

Nam Ca vừa mới giết chết một con Zombie hộ tốc độ, những con khác đương nhiên không còn coi cô là đồng loại nữa, có vài con đang chiến đấu với người trong thôn lập tức ngừng lại đánh về phía cô.

Nam Ca không hề sợ hãi chỉ là nói với Trương Vĩ: "đi hầm."

Trong hầm ngầm có người? Trương Vĩ gần như là trong nháy mắt đã hiểu được, lúc này đám Zombie phá cửa vào giết chết vài người trong thôn, nhưng mà những người trong phòng kia cũng không có mẹ con Tiểu Địch!

Trái tim đang treo lơ lửng của Trương Vĩ cuối cùng cũng rơi xuống được. anh ta lập tức quay lưng hướng tới hầm chạy đến.

Nam Ca thấy mấy con Zombie hướng về phía cô bao vây không khỏi lắc lắc cái cổ của mình. Thân thể cô cũng khẽ cong lại, phán đoán nên tấn công từ đâu mới tốt.

Chọn con Zombie đứng ở giữa kia đi, trông người nó cường tráng nhất, nói không chừng trong đầu nó còn có thể có tinh hạch nha.

Nam Ca giật giật khóe miệng, trong lòng cô có chút mong đợi.

Nhóm Zombie kia cũng rất nghiêm túc. Nhìn thấy Nam Ca khiêu khích như thế lập tức không cam lòng yếu thế đồng thời tấn công!

Tốc độ Nam Ca quá chậm, căn bản là không tránh được. Cho nên cô chỉ có thể phán đoán phương hướng nhóm Zombie xông qua.

Chật vật tránh né vài đòn tấn công, cô lập lại chiêu cũ, thừa dịp một con Zombie xông qua liền nhảy lên lưng nó. Sau đó không đợi nó quay đầu lại liền hung hăng cắn một cái vào cổ nó!

Còn may hiện tại người trong thôn đều đang tập trung chiến đấu, không có ai chú ý đến động tác của Nam Ca. Nếu không phản ứng chắc chắn sẽ đặc biệt rung động!

Dù sao ở trong lòng bọn họ, Nam Ca chỉ là người bình thường. Vẫn luôn là Zombie ăn thịt người, nào có người nào ăn thịt Zombie nha!

Con Zombie bị Nam Ca cắn chỉ kịp gào thét hai tiếng, liền quỵ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

cô há to miệng uống vài ngụm máu xong từ từ thẳng dậy, vết máu ở khóe miệng vẫn chưa khô đã hướng về phía đám Zombie khẽ mỉm cười.

Máu me mà lại xinh đẹp, khủng bố mà lại sáng lạn.

Đám Zombie đều đã hiểu được Nam Ca không hề dễ trêu. Nhưng mà bọn chúng không định lui bước. Dù sao bọn chúng vẫn chiếm ưu thế về số lượng thượng nha!

Sau khi Nam Ca hút máu con Zombie kia xong liền cảm giác được toàn thân mình tràn ngập lực lượng. Nhìn đám Zombie rục rịch muốn tấn công cô, Nam Ca càng thêm không thể cúi đầu.

cô đã được nếm mùi vị tuyệt vời này, không thể dừng lại được nữa.

Cũng không biết là một ánh mắt hay một động tác của ai, cả đám lại một lần nữa nhào tới chỗ Nam Ca tấn công, gây ra một trận đấu ác liệt. Những con Zombie khác vốn còn đang cuồng nhiệt công kích con người sau khi phát hiện Nam Ca là một đối thủ cường hãn lập tức ào ào chạy tới hết.

Nhìn thấy tư thế của đám Zombie cô giật giật khóe miệng, thật là vừa vặn, cô không cần phải đuổi theo đám Zombie nữa.

Nam Ca lắc lắc cổ tay, bây giờ sức lực của cô rất lớn, còn cảm thấy con dao trong tay hơn nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vương Hiếu Phương bị cắn

Khiến Nam Ca cảm thấy khó giải quyết là đám Zombie vây lại đây kéo theo sự chú ý của những người khác hướng lại đây.

Vốn là cô muốn tiếp tục bắt bọn chúng đều cắn nuốt sạch sẽ, nhưng mà cũng không thể trước mắt bao nhiêu người làm loại việc này được.

nói cách khác, không kịp đợi Lê Sâm trở về chỉ sợ mình đã bị những người dân này xem như quái vật mà xử lý.

Vì vậy cô chỉ có thể đè nén xúc động cùng khát vọng trong lòng xuống mà ra tay, từng dao trí mạng.

Những người dân kia đều đã mệt mỏi sắp không chống đỡ được, căn bản cũng không biết là xảy ra chuyện gì, chỉ biết là những con Zombie kia đột nhiên đều chạy đi hết.

Mã Viễn vừa mới cứu được một người trong thôn, dị năng của cậu cũng đã hao hết, hiện giờ sức chiến đấu chả khác gì người bình thường.

Nhưng khi chứng kiến những con Zombie kia vây mà lại vào vây một cô bé, cậu vẫn bò dậy từ trên mặt đất.

"Nhanh cứu Nam Ca, nếu mà cô ấy chết, chúng ta làm sao còn mặt mũi đối diện được với Lê Sâm đại ca!" Ở thời điểm Lê Sâm dẫn phần lớn Zombie rời đi, sống chết của những người trong thôn đều phải dựa vào Lê Sâm.

Lê Sâm để bạn gái anh ở lại, đây chính là người bọn họ cần phải bảo vệ!

Vì vậy tất cả những người có thể động dậy đều hướng chỗ Nam Ca chạy tới, mặc kệ đám Zombie hung mãnh như nào, bọn họ sẽ không lui bước!

Nam Ca đánh nhau như vậy không phải là lần một lần hai, Lê Sâm không ở đây cô cũng không sợ hãi.

Hiện giờ cả trái tim cô đều bị cảm xúc xung động do máu thịt chiếm cứ, nếu không phải lực hấp dẫn của những người kia đối với cô không lớn bằng lực hấp dẫn của đám Zombie này thì nói không chừng cô đã quay đầu lại công kích bọn họ.

Nhưng mà nhiều người lại dễ làm việc hơn, vài con Zombie rời đi tạo cơ hội cho bọn họ có thời gian tụ tập lại cùng nhau vây công.

Vốn là tình thế của Nam Ca hơi bất lợi, trong nháy mắt liền bị thay đổi.

Những con Zombie kia cũng không nghĩ đến con người yếu ớt như thế lại có thể tụ tập lại đối phó chúng, ưu thế về số lượng đã mất, thậm chí thời điểm chúng tụ tập lại cùng một chỗ, tốc độ nhanh hơn nữa không phát huy hết được.

Nam Ca chính là quân chủ lực tấn công, thân thể cô thay đổi so với trước nhanh hơn rất nhiều, sức mạnh cũng lớn hơn không ít. Lúc cô đánh một đám làm vỡ một cái đầu Zombie, người dân bên cạnh đều khiếp sợ há hốc mồm.

không nghĩ đến cô gái này trước nay trông hơi yếu ớt lại còn hay ngại ngùng im lặng đi theo bên cạnh Lệ Sâm, sức chiến đấu lại mạnh mẽ như vậy!

Có người trong thôn hỗ trợ, rất nhanh đám Zombie đều bị Nam Ca giết chết. cô thu cánh tay còn đang rỉ máu lại, còn cẩn thận đứng lại quan sát tình huống xung quanh.

không thiếu người vây quanh muốn hỏi Nam Ca có bị thương hay không. Trương Vĩ chạy về phía hàm trước đưa mẹ con Tiểu Định từ bên trong ra ngoài.

Vương Hiểu Phương xem như vừa mới đi một vòng ở quý môn quan, lúc đứng trên mặt đất mặt cô ấy vô cùng bản thủ, nước mắt rơi xuống gần không được.

Tiểu Định cũng sợ hãi muốn chết, lúc này không dám khóc, bây giờ nhịn không được nữa. Trương Vĩ lập tức luống cuống tay chân dụ dỗ cô ấy: "không có việc gì rồi, chị dâu, cô đừng khóc."

"Trương Vĩ..." Tiểu Định đã được Trương Vĩ ôm vào trong ngực dỗ dành, giờ phút này Vương Hiểu Phương mới thật sự sụp đổ: "Tôi cảm giác mình sống không nổi nữa, nhiều Zombie như thế... Cuộc sống sau này làm thế nào trôi qua..."

Trương Vĩ đang ôm đứa bé cũng không thể đem Vương Hiểu Phương tiến vào trong ngực an ủi một phen, chỉ có thể luống cuống tay chân nói: "Hôm nay con người thắng lợi, về sau cũng sẽ như vậy! Vài con Zombie này đều là người đã chết rồi, một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ tiêu diệt được bọn chúng!"

Vương Hiểu Phương còn đang khóc, ngay cả Tiểu Định đang thút tha thút thít cũng đem bàn tay bé nhỏ vuốt lên mặt Vương Hiểu Phương: "Mẹ đừng khóc... Chú Trương sẽ bảo vệ chúng ta... Chờ Tiểu Định lớn lên cũng sẽ bảo vệ mẹ..."

Nước mắt Vương Hiểu Phương lại rơi nhiều hơn, cũng không biết là khóc hay là đang cười, sắc mặt mặc dù không tốt nhưng mà ánh mắt lại nhu hòa: "Tiểu Định thật ngoan ngoãn... Là mẹ vô dụng..."

Nếu cô có một nửa lợi hại của Nam Ca, cũng sẽ không giống như vừa rồi chỉ có thể luống cuống núp ở trong hàm ngậm.

Nam Ca nhìn tình huống chung quanh, sau trận chiến, xung quanh là một mảnh hỗn độn, nhìn Vương Hiểu Phương còn đang khóc, cô không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

cô vừa giết đám Zombie này nhưng mà trong lòng một chút cũng không vui vẻ, cho dù những người đàn ông xung quanh đều đang rất cảm động cảm ơn cô.

Bởi vì cô rõ ràng, chính mình cũng là Zombie. không chừng về sau cũng sẽ bị con người giết chết.

Bây giờ là do bọn họ không biết thân phận mình, chờ sau khi biết có còn giống như bây giờ cảm kích mình không?

Nam Ca biết rõ mình không thông minh, nhưng mà từ lúc vừa mới bắt đầu cô biết rất rõ ràng, con người cùng Zombie không giống nhau.

Tình cảm của bọn họ coi như phong phú cũng không thể chấp nhận một con Zombie nha.

Vì vậy không đề ý đến ân cần hỏi thăm của những người đàn ông kia, cô chỉ yên lặng xoay người muốn tìm một chỗ yên tĩnh.

Thôn nhỏ sống sót sau tai nạn nhưng mà Lệ Sâm đang ở chỗ nào đây? anh dụ nhiều Zombie đi như vậy, hiện tại anh... Còn an toàn sao?

Giờ phút này Nam Ca lo lắng, những người bên cạnh đều cảm giác được.

Cuối cùng vẫn là Mã Viễn mọi người lại, nhẹ nhàng lắc đầu: "Khẳng định là cô ấy lo lắng cho Lệ ca, chúng ta cho cô ấy yên tĩnh một chút."

Bất kể như thế nào Nam Ca cùng Lệ Sâm đều là ân nhân của cả thôn, hiện giờ mọi người đều rất kính trọng Nam Ca.

Nam Ca quá mức tập trung cho nên thời điểm nguy hiểm xảy ra, cô còn chưa kịp phản ứng lại. Chỉ thấy thanh niên chiều nay vừa biểu diễn dị năng hệ băng cho Lệ Sâm xem, vậy mà dừng mảnh nhào tới chỗ Tiểu Định!

Khi đó tất cả mọi người còn đang đắm chìm ở trong suy nghĩ của bản thân, có người lại đang thảo luận chuyện xây dựng lại thôn, có người đang thảo luận gia cố thêm hàng rào phòng ngự như thế nào. Hơn nữa là họ đang tập trung bàn bạc chờ trời sáng, mọi người liền lên đường tìm Lệ Sâm.

Chẳng ai ngờ là cái người Lý Du Chuẩn không biết xấu hổ đã biến thành Zombie, thậm chí không có ai chú ý đến cậu ta bị cắn lúc nào!

Cậu ta vừa mới bình thân đi tới chỗ Trương Vĩ cùng Vương Hiểu Phương đứng, mọi người không chú ý thấy cậu ta khác thường, đương nhiên không hề ngăn cản.

Vẫn là Nam Ca nhạy cảm cảm giác được hơi thở của Zombie, kinh ngạc nghĩ, không phải là đều bị cô giết chết hết rồi sao, sao lại còn có?

Sau đó cô liền nhìn thấy mồm mồm làm cho cô cực kỳ kinh hãi, Lý Du Chuẩn nhào đến cổ Tiểu Định cắn!

"Cẩn thận!" Đầu Nam Ca rất đau, có rất nhiều hình ảnh bị nhét vào trong đầu cô. Động tác người có dị năng hệ băng này thật sự là làm cho cô cảm thấy

quá quen thuộc, bởi vì cô nhớ tới lúc trước mình cũng bị Zombie cắn chết như thế!

Ngay từ đầu mục tiêu của đám Zombie hệ tốc độ chắc chắn chính là người có dị năng, mà Mã Viễn cùng Tiểu Dịch, hiển nhiên là Tiểu Dịch dễ đối phó hơn!

Trương Vĩ vẫn luôn đặt ánh mắt đặt ở trên người Vương Hiểu Phương, lúc Nam Ca quát lên anh ta cũng đồng thời có hành động nhưng vẫn không kịp.

Tất cả mọi người còn chưa kịp thả lỏng tinh thần lại bị tiếng hét làm căng thẳng, cả người toát mồ hôi lạnh. Cho dù thân thể hành động theo bản năng nhào lên nhưng bọn họ cũng ý thức được một việc, đó chính là Lý Du Chuẩn đứng quá gần Tiểu Dịch, bọn họ cần bản là không kịp cứu người!

Tiểu Dịch rất ngạc nhiên bởi vì bé không hiểu, vì sao chú Lý thời gian qua đều rất dịu dàng với bé lại lộ ra bộ dáng khùng bố như vậy. Bộ dáng giống như là con Zombie lúc này cố tấn công cửa hầm ngầm mà bé cùng mẹ trốn!

không đợi Tiểu Dịch phục hồi tinh thần đã xuất hiện một cơ thể mềm mại đem bé ôm chặt, lập tức bé nghe được âm thanh da thịt con người bị cắn văng lên bên tai.

Tiểu Dịch không cảm nhận được đau đớn, nhưng mà bé thấy rõ ràng người trước mặt mình: "Mẹ ơi..." Bé còn quá nhỏ, vẫn còn không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng mà bé rất sợ hãi bởi vì bé mơ hồ cảm giác được giống như là mẹ sắp phải rời khỏi bé.

Nam Ca ở thời điểm phát hiện có người biến thành Zombie cũng đã chạy về.

Dù sao trước khi đi Lệ Sâm đã đem người dân thôn này giao cho cô, nhưng cô lại trở mắt nhìn mẹ con tiểu Dịch gặp chuyện không may!

"Hiểu Phương!"

"Chị dâu!" Rất nhiều người đều hét lên, lao đến đem Lý Du Chuẩn kéo ra, hiện giờ tư duy Lý Du Chuẩn đã hoàn toàn là Zombie, cậu ta biến thành con Zombie tàn khốc cơ thể lạnh như băng, da thịt lộ ở bên ngoài nhanh chóng thối rữa.

Vài người hợp lực mới có thể ngăn cậu ta lại, trong cổ họng Lý Du Chuẩn thoát ra từng tiếng gào thét, giờ phút này mọi người đều rõ ràng, Tuyệt đối không thể thả cậu ta ra, nếu không cậu ta lại giết chết nhiều người hơn!

Mà Vương Hiểu Phương bị cắn giờ phút này đã ngã xuống, trên mặt cô ấy còn nụ cười may mắn.

Kỳ thật từ trước đến giờ cô ấy cũng không biết, tốc độ của mình lại có thể nhanh như thế, một giây trước cô ấy còn đang khóc sụt sùi, nhưng một giây sau cô lại kịp ngăn cản trước mặt con mình.

cô ấy không có nhiều bản lĩnh, còn nhiều lần cản trở mọi người, hiện giờ có thể sử dụng mạng sống của mình bảo vệ con, cô cảm thấy cuối cùng bản thân cũng có ích một lần.

Chỉ là... Nhìn Tiểu Dịch nước mắt lưng tròng hướng chỗ cô ấy bò đến, trong lòng Vương Hiểu Phương vẫn không nở.

hiện tại Trương Vĩ giống như là bị sét đánh, con mắt tròng lòn hoàn toàn không thể tin được sự việc đang xảy ra trước mắt.

Hiểu Phương cô ấy vừa mới... Ngăn cản phía trước Tiểu Dịch... cô ấy bị cắn...

Tiểu Dịch cũng từ trong khuỷu tay Trương Vĩ giãy giụa muốn xuống, bỏ nhào vào người Vương Hiểu Phương nằm trên mặt đất: "Mẹ! Mẹ sao thế! đừng dọa Tiểu Dịch mà..."

Bé khóc đau lòng như vậy, nhưng mà Vương Hiểu Phương lại không cho bé một cái ôm, thậm chí cô ấy còn đẩy bé ra.

Chỉ là trên mặt cô ấy cũng đã dần dần nước mắt, khóe miệng lại mỉm cười: "Tiểu Dịch... Con không phải sợ, con nghe lời mẹ nói... Về sau cùng các chú sống thật tốt... Mẹ chỉ là... Chỉ là đi tìm ba ba trước..."

Vành mắt tất cả mọi người đều hồng hồng, có người thậm chí bật khóc. Tiểu Dịch vẫn khóc không ngừng: "Mẹ... Tiểu Dịch không tìm ba ba nữa... Mẹ đừng đi..."

Coi như tuổi bé còn nhỏ nhưng bé cũng hiểu, nếu mà cứ cho mẹ rời đi như vậy, mẹ sẽ không trở về nữa.

Chỗ Vương Hiểu Phương bị cắn là cánh tay, mỗi lần Tiểu Dịch nhào lên đều bị cô ấy đẩy ra, cô ấy không bỏ được nhưng nhất định phải làm như thế.

Cho đến lúc Nam Ca cũng vọt lên bắt lấy cánh tay Vương Hiểu Phương, Vương Hiểu Phương nghiêng đầu thấy cô lập tức xin lỗi nói: "Nam Ca...cô cách xa tôi một chút..."

Trương Vĩ cũng lao đi qua, anh ta há hốc mồm, rất muốn nói ra tâm ý của mình với Vương Hiểu Phương, nhưng mà sau khi vô lực quỳ xuống lại chỉ nói: "Chị dâu, tôi sẽ giúp chị chăm sóc Tiểu Dịch thật tốt..."

"Vậy thì cảm ơn cậu..." Vương Hiểu Phương đã hoàn toàn mất đi ý chí muốn sống, cô ấy chỉ muốn nói lời cảm ơn với Trương Vĩ: "Vợ cậu đã đi nhiều năm như thế nếu mà có người thích hợp, cậu hãy cùng với người ta sống thật tốt, đừng nghĩ đến tôi..."

Chương 34: Nam Ca phẫu thuật

Lời Vương Hiểu Phương vừa nói ra làm Trương Vĩ hoàn toàn sững sốt. cô ấy đều biết rồi! Hóa ra tâm tư của bản thân mình cô ấy đều biết rồi!

Vậy mà cô ấy sao còn có thể tàn nhẫn như thế bỏ lại một mình mình đây? Sao cô ấy có thể không luyến tiếc bỏ Tiểu Dịch lại?

Vì vậy Trương Vĩ mặc kệ Nam Ca còn ở bên cạnh, một phen liền xông qua ôm lấy cô ấy: "Hiểu Phương..."

Vương Hiểu Phương cũng không muốn chết, nhưng mà cô ấy thật sự không có cách nào, chỉ có thể để mặc cho nước mắt thấm ướt gò má.

Tình yêu trong tận thế không biết mỏng manh hay là sâu đậm. cô ấy chỉ biết mình là một người vợ mất chồng, một quả phụ mang theo đứa bé, không thể yêu cầu xa vời tới tình cảm.

Nhưng mà sau khi tận thế xảy ra, Trương Vĩ bảo vệ cùng thương tiếc, cô ấy đều thấy rõ. hiện tại cô ấy chỉ hối hận không thể ở thời điểm bình an khỏe mạnh, thẳng thắn đối diện với tâm ý của người đó, hiện giờ cô ấy sắp chết, muốn quay lại cũng không còn kịp.

Nàng tựa ở trong ngực Trương Vĩ, hô hấp dần dập, hiển nhiên là nhận không được bao lâu nữa.

Nam Ca nhìn bộ dáng bọn họ sinh ly tử biệt, nhận không được cuối cùng vẫn hỏi: "Còn muốn cô sống tiếp không?"

Vốn Trương Vĩ còn đang khóc nức nở, mới bắt đầu vẫn chưa hiểu được Nam Ca đang cùng anh ta nói chuyện, một hồi lâu sau anh ta mới kinh ngạc hỏi: "cô có biện pháp cứu cô ấy?"

Nam Ca gật đầu, từ trên cao nhìn xuống: "Tôi chỉ biết là, nếu anh vẫn không buông cô ấy ra, tôi cũng không có biện pháp cứu."

Trương Vĩ vừa nghe nói như thế, làm sao dám trì hoãn nữa, lập tức đem Vương Hiểu Phương đặt xuống đất sau đó đem vị trí bên cạnh nhường cho Nam Ca.

Lúc trước Nam Ca mở chính bên cạnh cũng có trợ thủ. Đưa ra mệnh lệnh đối với cô mà nói đã trở thành thói quen.

Những kỹ thuật chữa bệnh khác ở trong đầu làm cho cô nhanh chóng ra quyết định.

"Mang cô ấy vào nhà đi." Nam Ca nói xong, Trương Vĩ thấy còn có người thất thần, lập tức hét lên: "Mọi người nhanh lên! Còn chờ cái gì!"

Lúc này Mọi người mới bừng tỉnh không dám chậm trễ khiêng Vương Hiểu Phương vào trong nhà.

Có một vài người ở lại trông coi, còn có người ôm Tiểu Dịch chuẩn bị rời đi trước.

Chắc là do nguyên nhân Nam Ca thôn tính một con Zombie, động tác so với trước kia linh hoạt hơn nhiều, cô đi đến chỗ Lê Sâm đỗ xe trước, sau khi mở cửa xe ra tìm được một chút thuốc cùng dụng cụ, thuận tiện mang theo một bộ dao giải phẫu mới tinh.

Sau khi đem mình xử lý, cô cho mọi người đều ở bên ngoài canh giữ, chính mình một người bắt đầu phẫu thuật cắt tay.

Mặc dù cô chưa từng xử lý qua loại bệnh nhân này, nhưng nếu đã là cán vào cánh tay, vậy thì so với cán vào cổ dễ giải quyết hơn nhiều.

Trước khi giúp Vương Hiểu Phương gây mê, Nam Ca đeo khẩu trang nhàn nhạt hỏi cô ấy một câu: "Làm giải phẫu cũng có thể không cứu sống cô được, cô xác định còn muốn làm sao?"

Hiện giờ Vương Hiểu Phương chỉ cần có hy vọng sống sót cô sẽ không mất hy vọng, cô không bỏ được quá nhiều người vì vậy cô kiên định gật đầu.

Thuốc gây mê bị đẩy mạnh vào thân thể cô, rất nhanh cô đã mất đi ý thức. Phẫu thuật cắt tay không dễ làm, Nam Ca không phải con người, lại chỉ có một mình, có thể tưởng tượng ra được tình cảnh khó thế nào. Nhưng mà ánh mắt cô vẫn rất trầm tĩnh, động tác cũng so với lúc mới bắt đầu biến thành Zombie nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nhưng lúc ca phẫu thuật diễn ra được một nửa, Vương Hiểu Phương đột nhiên bị mất máu nhiều, cô lập tức lao ra: "Ai có nhóm máu B? Lập tức, lại đây tiếp máu!"

Tất cả mọi người đều đang chờ ở ngoài cửa, có mấy người trực tiếp đứng lên, tốc độ rất nhanh, xác định được người truyền máu cho Vương Hiểu Phương, những người khác lại một lần nữa đi ra.

Có người còn đứng ở cửa nói: "Nam Ca này chắc là bác sĩ rồi... Động tác đặc biệt nhanh gọn lúc hạ dao giải phẫu cực kỳ xinh đẹp..."

"Chắc là thế... Hy vọng chị dâu không sao..." Bọn họ đều là người quê mùa, cơ bản là không hiểu kiến thức giải phẫu. Vốn là cánh tay Vương Hiểu Phương bị cắn, bọn họ còn tưởng rằng chỉ cần đem cánh tay cắt đi là được, bây giờ nhìn lại hóa ra là bọn họ quá sốt ruột cũng quá ngây thơ rồi.

Dựa vào thể chất của cô ấy, nếu thật sự muốn trực tiếp chém đứt tay cô ấy, không chừng sẽ chết tại chỗ luôn.

Trong lúc Giải phẫu, tình huống to nhỏ xuất hiện liên tục. Nam Ca chỉ có một mình nên vẫn còn luống cuống tay chân, thật vất vả đem máu ngừng lại, phẫu thuật cắt tay cũng sắp kết thúc nhưng mà Vương Hiểu Phương lại xuất hiện tình huống suy kiệt tim.

Nam Ca nếu có thể chảy mồ hôi, chắc là trong mấy tiếng bận rộn này cả người cô sẽ bị mồ hôi làm ướt hết.

Bây giờ là bước giải phẫu quan trọng nhất, dụng cụ quá đơn sơ, cơ bản là cô không thể làm cấp cứu tim cho Vương Hiểu Phương.

Làm sao bây giờ, lẽ nào cứ như vậy để cô ấy chết đi sao! Nam Ca biết mình là bác sĩ cho nên cô càng không cam lòng!

Ai có thể đến giúp đỡ cô đây!

Tại lúc Nam Ca còn đang sốt ruột lại nghe thấy một giọng nam quen thuộc vang lên cạnh mình, người kia trực tiếp tiếp nhận dao giải phẫu: "Tôi cũng đã học qua cách khâu, giao cả lại cho tôi."

Nam Ca mãnh liệt quay đầu lại, quả thực không thể tin vào hai mắt mình! Tại sao Lê Sâm lại xuất hiện ở chỗ này! anh trở về lúc nào?

Nửa tiếng trước Lê Sâm đã về, lúc anh ở ngoài cửa mọi người đã nói với anh mọi chuyện xảy ra sau khi anh đi.

anh thật không nghĩ đến, đêm khuya hôm nay tiểu cảm điển biểu hiện tuyệt như thế, không chỉ giết được nhiều Zombie như vậy mà cô thậm chí còn tự giúp Vương Hiểu Phương làm phẫu thuật cắt tay.

Mã Viễn trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Lúc cô ấy đi ra hỏi ai có nhóm máu B, ánh mắt kia giống như có thể xuyên thấu người khác, làm cho em đến giờ vẫn còn sợ hãi đây."

"Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cô ấy, chúng em cũng an tâm không ít, giải phẫu nhất định sẽ thành công!" Người khác nói tiếp.

Sau khi Lê Sâm hiểu rõ tình huống, cảm thấy phẫu thuật cắt tay này thời gian quá dài, vì vậy anh vào xem tình huống.

Quả nhiên, anh cũng phát hiện ra trái tim Vương Hiểu Phương đang nhanh chóng suy kiệt, vì vậy không chút do dự tiếp nhận công việc của Nam Ca.

Nam Ca cẩn thận quan sát Lê Sâm, quần áo anh đã không còn hoàn chỉnh, một thân chật vật, nhưng mà hơi thở lại trầm ổn như vậy. Thậm chí động tác xuống dao của anh cũng rất nghiêm túc, có thể nhìn ra được kiến thức chuyên nghiệp của anh rất khả quan.

Nam Ca biết rõ bây giờ cũng không phải là lúc hỏi thăm anh đi đâu, làm thế nào đem những con Zombie kia giải quyết. cô cùng Lê Sâm nói về tình huống của Vương Hiểu Phương xong liền bắt đầu cấp cứu trái tim.

cô thật sự cảm tạ thể chất bây giờ của mình, sức lực của cô lớn hơn trước nhiều lắm. hiện giờ tay cô đặt ở trên ngực Vương Hiểu Phương, độ mạnh yếu đều được khống chế rất tốt, hiệu quả khác gì máy sốc điện.

Vài phút sau, cảm giác được nhịp tim đập vững vàng, Nam Ca mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại gần nhìn Lê Sâm, anh giải phẫu cũng sắp kết thúc bây giờ đang giúp Vương Hiểu Phương băng bó miệng vết thương.

hiện giờ cánh tay trái của cô ấy trên cơ bản toàn bộ đều đã bị cắt, thân thể bị hay không bị Zombie lây bệnh còn cần phải quan sát.

Nhưng chắc chắn là, sinh mệnh của cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc Nam Ca vừa mới giết Zombie cũng không mệt như bây giờ. cô không muốn cùng Lê Sâm nói chuyện, đem bao tay y tế tháo xuống, nói với Lê Sâm: "anh giải quyết nốt chuyện còn lại."

nói xong cô trực tiếp đi từ cửa sau ra ngoài, bỏ lại Lê Sâm một mình xử lý hiện trường. Lê Sâm chỉ kịp nhìn bóng lưng Nam Ca cười cười, ánh mắt tràn ngập tự hào mà bản thân không hề phát hiện.

Thuốc mê vẫn chưa hết, Vương Hiểu Phương vẫn còn đang ngủ. Trương Vĩ nghe nói giải phẫu kết thúc đã vội vàng xông tới.

anh ta vội vàng hỏi: "Như thế nào? Giải phẫu thuận lợi sao? Hiểu Phương... cô ấy không có việc gì sao?"

Lê Sâm tháo khẩu trang xuống nói với Trương Vĩ: "Mạng sống của cô ấy tạm thời giữ được, nhưng sẽ bị nhiễm Zombie hay không còn cần phải quan sát. anh cũng không cần lo lắng quá, Nam Ca là bác sĩ, vài ngày tiếp theo chúng tôi sẽ ở lại đây theo dõi tình hình."

Mặc dù anh vội đi Bắc Hải, nhưng nhìn thấy thôn nhỏ rối loạn, anh cũng không có biện pháp rời đi ngay.

Trước kia thái độ của Trương Vĩ đối Lê Sâm cùng Nam Ca chỉ là tôn trọng, bây giờ lại là thiên ân vạn tạ.

Mời Lê Sâm trở về vốn là có tâm tư riêng, hiện giờ hai người họ cứu nhiều người như thế, Trương Vĩ thật sự muốn quý xuống cảm ơn hai người.

Lê Sâm giống như là phát hiện ý nghĩ của anh ta, chỉ nhàn nhạt cười: "Là anh đã nói, mặt thế, con người mà không giúp đỡ lẫn nhau thì sớm muộn gì cũng sẽ diệt vong, chúng tôi chỉ làm theo lựa chọn tốt nhất. Giải quyết tốt hậu quả của thôn, công việc này giao cho anh tôi đi nhìn Nam Ca một chút."

Trải qua một đêm rung động lòng người, Trương Vĩ cũng không tiện quấy rầy Lê Sâm cùng Nam Ca, vì vậy anh ta lập tức gật đầu đưa Lê Sâm ra ngoài: "Lê ca, anh cứ đi xem chị dâu nhỏ trước đi."

Chị dâu nhỏ? Lê Sâm nghe được cách xưng hô này không khỏi cười một tiếng. Nhưng mà anh cũng không hề phủ nhận, chỉ bước dài ra cửa phòng.

Trương Vĩ nhìn bóng lưng anh đi xa, lúc này mới bắt đầu dọn dẹp lại gian phòng, sau đó ngồi trước giường Vương Hiểu Phương chăm sóc cô ấy.

Mọi người cơ bản đều đứng bên ngoài cửa sổ xem, Trương Vĩ cũng chẳng để ý, còn quay đầu lại lạnh lùng hỏi một câu: "Nhìn cái gì? Đừng cản trở không khí, bận rộn cả đêm các cậu còn không đi nghỉ ngơi đi?"

Mã Viễn dẫn đầu cười hắc hắc, còn chuyển hướng hỏi: "Trương ca, anh cùng chị dâu, ừm..." nói xong cậu còn nhíu mày.

"Con thỏ nhỏ chết tiệt, còn không mau đi! Coi chừng tôi thật sự đánh cậu!" Trương Vĩ giả vờ muốn đứng lên, những người khác cũng không dám vây xem nữa, chỉ có thể huyt sáo vài cái xong lập tức giải tán.

một lần nữa ngồi xuống, Trương Vĩ đưa mắt nhìn gương mặt ngày càng gầy gò Vương Hiểu Phương, ánh mắt tràn đầy nhu hòa: "Làm gì còn có người khác đây, nếu cô sống sót sau này tôi sẽ không bao giờ buông tay cô ra."

Lê Sâm trở về xe của mình, mở cửa sau ra quả nhiên nhìn thấy Nam Ca đang nằm trên chỗ ngồi phía sau xe.

Bởi vì cô không có nhịp tim, không có hô hấp lúc nằm như thế trông giống như một thi thể, thật sự rất dọa người.

Cũng may ghế của xe khá lớn, Lê Sâm mang theo gió lạnh ngồi xuống xoay tay đem cửa xe đóng lại.

Nam Ca mặt mày đến ngón tay cũng không muốn nâng lên, dùng góc mắt lườm Lê Sâm một cái rồi lại lần nữa nhìn lên trời.

sự việc xảy ra trong đêm nay quả thực làm cho cô hơi phản ứng không kịp. thật là không nghĩ đến có ngày chính mình giết nhiều đồng loại như vậy, lại còn cứu một người.

Lê Sâm ngang nhiên xông qua nằm ở bên cạnh cô: "Nam Ca, khuya hôm nay cô làm rất tốt."

Trước kia điều Nam Ca hy vọng nhất chính là Lê Sâm có thể gọi tên của mình, đừng gọi tiểu câmdiếc nữa, nhưng mà hôm nay cô lại chỉ miễn cưỡng đáp lại bằng một âmtiết đã đem con mắt nhắm lại.

Lê Sâm tất nhiên có thể đoán được tâm tư của Nam Ca, dứt khoát không nói lời nào chỉ vươn tay ôm lấy cô.

Thời điểm anh tiến lại đây, rất nhiều mùi vị hỗn hợp vây quanh Nam Ca. Có mùi hôi thối của đám Zombie hệ tốc độ, có hơi thở gió rét lạnh thấu xương ở bên ngoài, còn có... Mùi máu thơm độc nhất chỉ có một người có.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Cởi đồ

Đơn thuần mà nói, Nam Ca cảm thấy mình rất có có lộc ăn. Sau tận thế, chính mình đã thử qua máu người bình thường, máu người có dị năng, thậm chí ngay cả Zombie biến dị cô đều đã cắn mấy cái. Nhưng mà không thể không thừa nhận, thứ đối với cô có lực hấp dẫn nhất vẫn là Lê Sâm.

hiện giờ anh tựa gần mình như thế, cái loại hương vị tuyệt vời đó làm cho toàn bộ cơ thể Zombie của Nam Ca rục rịch lên.

Đôi mắt tỉnh mạch của cô đột nhiên mở ra, quay đầu nhìn chằm chằm Lê Sâm.

Lê Sâm cũng không nghỉ ngơi, ánh mắt mang vui vẻ cứ như vậy nhìn lại cô, phát hiện ra ý tưởng trong lòng Nam Ca.

Nam Ca bị máu anh dụ dỗ đến quên hết tất cả, dù sao hai người cũng dựa gần như thế, cô trực tiếp đến gần thêm tí nữa sẽ cắn phải cổ Lê Sâm.

... Nếu cô mà thành công thì Lê Sâm đã không phải là Lê Sâm nữa rồi.

anh ở thời điểm Nam Ca dựa vào gán liền né tránh, nhưng cánh tay ôm Nam Ca lại không buông ra.

Lập tức anh đưa hai bàn tay ra, từng ngón tay thon dài nắm lấy cái cằm của Nam Ca, sức lực rất nhỏ. Vui vẻ trong mắt vẫn không tiêu giảm "cô còn thật sự cần?"

anh vốn cho là, mình cùng cô cũng đã ở chung thời gian dài như vậy, chút tật xấu này của cô đã có thể thay đổi.

Nam Ca bị thanh âm của anh nhắc nhở trong nháy mắt hoàn hồn, nghĩ đến mình vừa mới không khống chế được, cô có chút ghét bỏ.

Tuy nhiên ngoài mặt cô sẽ không thừa nhận chỉ nhếch miệng: "không cho cần anh còn dựa lại gần đây."

Lê Sâm đưa mắt nhìn cô mấy giây, ánh mắt chuyên chú kia làm Nam Ca có chút ảo tưởng, còn tưởng gã này muốn cùng cô tính sổ cái gì, ai biết anh vậy mà ha ha bật cười: "Tiểu cầm điếc, cô không phát hiệnra lời nói của cô có thứ tự hơn nhiều sao."

Lúc mới bắt đầu nhốt được cô, cô nói chuyện đều là phun từng chữ từng chữ ra ngoài, bây giờ nói ra những câu hỏi dài cũng không thấy có vấn đề gì.

Nam Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như là vậy. Nên biết là thời điểm chiều tối cô đến thôn này, một câu chỉ có thể nói bốn đến năm chữ...

Nàng đột nhiên nhớ đến con Zombie bị chính mình cắn nuốt, đột nhiên tròn to hai mắt.

"Như thế nào?" Lê Sâm cũng phát hiện không thích hợp, mặt không biến sắc hỏi: "Sau khi tôi rời đi, cô đã làm cái gì tôi không biết sao?"

Nam Ca nghi ngờ nhìn thoáng qua Lê Sâm, không biết nên hay không nên nói cùng anh đây.

cô còn chưa kịp phản ứng lại đâu, vậy mà Lê Sâm lại đến gần đây, dọa cực cứng gật mình!

Ánh mắt anh không còn giống như tảng băng lớn tĩnh mịch lạnh lẽo mà giống như nước biển thâm trầm không thấy đáy.

Giờ phút này bị con người đen của anh nhìn chằm chằm, trong xe ánh sáng vốn tối tăm, Nam Ca vậy mà lại khản trương nuốt một ngụm nước bọt.

Bộ dạng này của anh...thật giống như anh muốn môi cô vậy?

Nhưng mà sự thực chứng minh là Nam Ca nghĩ nhiều. Người đàn ông này chỉ là dựa sát vào, ngửi hương vị trên người cô một cái. Rồi anh mới chậm rãi lui lại nói: "trên người cô không chỉ có mùi thịt người chết mà còn có hương vị máu nhưng mà trong thôn không có người nào bị cô cắn. cô ăn... Cái gì khác sao?"

Nam Ca sốt ruột trừng mắt không trả lời.

Nhưng động tác của cô so với lời nói còn hiệu quả hơn, khóe miệng Lê Sâm cũng đã vẽ ra một bộ dáng tươi cười. Vậy mà lại rất tán thành vỗ vỗ bả vai cô: "không tệ nha, tiểu cầm điếc, bây giờ cô còn có thể ăn được Zombie cao cấp."

Lời nói thì giống như là nói đùa, nhưng thật ra trong lòng Lê Sâm rất nghiêm trọng.

Nếu như Zombie khác cũng giống như Nam Ca ăn cả đồng loại đạt đến tiến hóa, như vậy Zombie thật sự lên cấp sẽ mạnh đến thế nào?

Hiện giờ ranh giới đạo đức cuối cùng của con người đã không còn. Nhưng nếu thật sự phát sinh xung đột, cũng có thể là ở lúc tranh đoạt vậy tư trên cùng địa bàn, nếu để bọn họ giết chết đồng loại rồi ăn máu thịt chỉ sợ cũng không có người nào có thể làm được?

Bí mật cũng đã bị Lê Sâm phát hiện, Nam Ca hừ nhẹ một tiếng cũng không thêm phản bác. cô là vì ai mới ăn con zombie kia nha? Nếu dựa theo ý tưởng ban đầu của cô, hiện tại cô vẫn còn ở thủ đô thành thoi nhàn hạ mà sống đây, sao có thể đi theo người đàn ông này bốn ba trời nam biển bắc, hơn nữa còn gặp lắm tai nạn.

Vì vậy Nam Ca hờn dỗi quay đầu không thèm nhìn Lê Sâm. Lê Sâm biết rõ cô không ngủ, nhưng mà anh cũng rất mệt mỏi.

Đem Nam Ca siết chặt một chút, Lê Sâm còn lầm bầm một câu: "Tôi đi thời gian dài như vậy mà cô cũng không hỏi tôi xảy ra chuyện gì, thiết thời tôi ở bên ngoài vẫn còn liên tục lo lắng cô ở một mình, vội giải quyết nhanh đám Zombie kia liền lập tức trở lại... cô thật sự là cái đồ không có lương tâm..."

Càng nói về sau thanh âm anh càng ngày càng nhỏ. Thời điểm Nam Ca một lần nữa nhìn sang đã phát hiện anh đã ngủ thiếp đi.

Lê Sâm có một đôi mắt dài rất dọa người. không phải là bởi vì khó coi, nói thật anh có đôi mắt phượng cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng mà lúc đôi mắt tĩnh mịch kia nhìn về hướng mình, Nam Ca luôn cảm giác suy tính của mình đều bị Lê Sâm nhìn rõ.

Hiện giờ anh nhắm mắt lại, khuôn mặt khi rất yên tĩnh, mí mắt khép chặt, lông mi thật dài cong cong. Cả người đều tỏ ra đơn thuần vô hại.

Nam Ca vẫn thích dạng này hơn, đương nhiên, nếu anh có thể thả mình rồi đi sẽ tốt hơn.

Thừa dịp anh ngủ, Nam Ca muốn cắn anh đã không phải là lần một lần hai, mặc dù mỗi lần đều không thành công, nhưng lúc nào cô cũng làm không biết mệt.

Nhưng mà đêm nay cô cũng rất mệt mỏi, vì vậy cô cái gì cũng không có làm, chỉ nằm nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi đến khi trời sáng choang, Lê Sâm tỉnh lại trước. Tính toán đầu ra đẩy thì anh cũng chỉ ngủ được ba tiếng, tuy nhiên khi Nam Ca nghiêng đầu nhìn anh một cái, phát hiện cả người anh đều thần thái sáng láng trông như là nghỉ ngơi cực kỳ tốt.

Trước khi Lê Sâm chuẩn bị xuống xe còn ngồi dậy khen ngợi Nam Ca: "Tiểu câm điếc tối ngày hôm qua không cắn tôi, đáng giá khen ngợi. đi thôi, cùng tôi xuống xe."

Nam Ca đang hoảng nằm ngay đơ trên ghế sau xe, bầy tỏ cô một chút cũng không muốn nghĩ tiếp.

"cô là muốn cho tôi trừng phạt cô sao?" Lê Sâm nhẹ nhàng hỏi, nhưng mà âm thanh nói lời kia nặng tựa ngàn quân.

Nam Ca ở trong lòng âm thầm mắng hai câu, chỉ có thể chậm rì rì đứng lên. Cũng không biết có phải là bởi vì thói quen chậm chạp lúc trước, bây giờ cô rõ ràng có thể nhanh hơn nhưng động tác cô vẫn không lưu loát như cũ.

Trước kia cô muốn chính mình có thể lưu loát nói như vậy, còn vì thế mà buồn bực thật lâu, nhưng bây giờ cô vẫn chưa mở miệng qua.

Lê Sâm cũng là sau khi chờ Nam Ca xuống xe mới phát hiện trên người cô bản đến không ra hình dáng ban đầu. chính mình đối phó với nhiều Zombie như vậy mà so với cô vẫn từ tế hơn không ít.

Xem ra cô ở trong thôn nhỏ này thật sự đã trải qua một cuộc chém giết khốc liệt nha.

Vì vậy Lê Sâm tìm cho Nam Ca một bộ quần áo, làm cho cô một lần nữa vào trong xe thay. Nam Ca không muốn nhúc nhích, liền cứng đầu đứng ở trước cửa xe.

Lê Sâm cười mà như không nhưn mày: "Sao vậy, cô muốn cho tôi giúp cô thay đồ?"

Nam Ca trợn trắng mắt liếc anh một cái, cầm quần áo lấy được chui lên xe thay.

thật ra ngoài mặt cô nhìn rất chặt vật nhưng dưới quần áo coi như còn sạch. Chờ thay xong đồ, không đợi cô xuống xe Lê Sâm đã kéo cửa chỗ lái xe ra, ngồi xuống khởi động xe.

hiện giờ phần lớn người trong thôn nhỏ cũng đã tỉnh dậy, nhìn thấy Lê Sâm nổ máy xe còn tưởng rằng anh muốn đi, vội vàng chạy qua hỏi: "Lê Sâm đại ca, anh làm gì thế?"

Lê Sâm cho bọn họ một ánh mắt an tâm: "Chúng tôi lập tức sẽ trở về."

Cả đội tránh ra còn hơi ngại ngần gãi gãi đầu: "Tôi không phải là ý này nha... Tôi là lo lắng hai người ra ngoài gặp phải nguy hiểm gì... Đại ca cùng chị dâu nhỏ đi đường cẩn thận."

Nam Ca ngồi ở sau xe ngồi, Cả người đều Sparta (ta cũng không biết là cái gì luôn).

Chị dâu nhỏ, đây là cái quý gì vậy? (◡‿◡)

Tối ngày hôm qua không phải là cô liên tục ở trong thôn sao? Xảy ra chuyện gì mà cô không biết sao?

Vậy mà tâm tình Lê Sâm hiển nhiên không tệ, cùng đàn ông kia nói qua vài câu liền đem xe lái đi.

anh nhìn thoáng qua Nam Ca từ kính chiếu hậu, Tiểu Zombie vẫn còn ngồi đằng kia ngẩn người.

"Nghĩ cái gì vậy?" Lê Sâm mỉm cười nhìn cô.

Nam Ca cự tuyệt cùng anh ta nói chuyện hướng mặt ra ngoài cửa xe xem cảnh.

Vừa nhìn như thế mới phát hiện hình hình địa hình xung quanh Tỉnh Thủy Thành bị phá hỏng cực kỳ, thảo nào ngày hôm qua bọn họ không cho Lê Sâm buổi tối lên đường gấp rút, loại đường này không chạy vào trong khe đã rất tốt.

Lúc ban ngày, xe Lê Sâm ngược lại lại cực kỳ vững vàng, đi không lâu sau đã đến chỗ hôm qua cho Nam Ca tắm rửa.

Nam Ca với chỗ này có bóng ma tâm lý, lăm bằm một câu: "Tại sao lại về đây?"

Lê Sâm là cái đàn ông đương nhiên không thể nào mang theo cái gương nhỏ trên người, vì vậy chờ sau khi Nam Ca xuống xe anh khẽ đẩy kính chiếu hậu đằng trước cho cô xem: "cô nhìn mặt cô một chút."

Ặc...Sau khi Nam Ca thấy rõ ràng mặt mình, cũng có chút thật xin lỗi.

Lệ Sâm cầm cổ tay cô mang cô đi đến bên cạnh nước suối."đi thôi, tôi giúp cô rửa nhanh một chút, lát cô còn về kiểm tra tình trạng của Vương Hiểu Phương."

Khấp người toàn máu đen còn không chịu rửa. Còn không đem người dân trong thôn nhỏ dọa chết sao.

Nam Ca vốn không định xuống nước nhưng mà Lệ Sâm lại không để ý nói: "Yên tâm, ngày hôm qua đám Zombie đều bị cô đưa đến, đáy nước này không còn Zombie đâu."

anh còn biết đám kia đều là tôi đưa đến sao!

Nam Ca chậm chạp không muốn xuống nước, Lệ Sâm cũng không miễn cưỡng cô, dứt khoát đem áo T-shirt trên người cởi xuống nhúng vào trong nước thấm ướt.

Nam Ca vẫn còn ngồi xồm trên bờ cứ như vậy trơ mắt nhìn đồ đàn ông xấu này giờ trở lại như người khác.

Uy, ban ngày ban mặt, anh làm cái gì vậy!

Mặc dù là nói như thế nhưng Nam Ca còn như tên trộm hai mắt nhìn xung quanh mấy vòng xác định gần đây không có người nào. Vì vậy liền yên tâm tập trung thương thức thân thể Lệ Sâm.

Chắc chắn, lúc mặc quần áo còn không có phát hiện ra, cởi quần áo ra nhìn cũng có da có thịt nha.

Đương nhiên, thương thức của Nam Ca cùng người bình thường chắc chắn là có sự khác biệt, nếu là con gái bình thường có thể sẽ tán thưởng đáng người Lệ Sâm thật sự rất đẹp, nhưng mà Nam Ca nghĩ lại là... Nhiều da thịt như thế, lúc cần chắc là phải phí sức nhưng như vậy chắc chắn là có rất nhiều máu...

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lại nuốt một ngụm nước bọt.

Lệ Sâm đứng ở trong nước một lát, đơn giản lau người một lần sau đó mới quay đầu nhìn Nam Ca: "Lại nhìn, nước miếng sắp chảy xuống nước suối rồi kia."

anh vốn đứng đối diện ánh mặt trời, hiện giờ xoay người lại, ánh mặt trời ở phía sau anh tỏa ra từng ánh hào quang.

Hôm đó ánh sáng chiếu ở trên mặt nước, bởi vì động tác của Lệ Sâm mà theo dòng nước gọn nhẹ nhàng nhộn nhạo.

Nam Ca cũng không có tâm tư thương thức cảnh đẹp gì, vội vàng lau miệng.

Cái gì nha! nước miếng chưa chảy ra mà.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cánh tình yêu

Vậy mà Lệ Sâm còn ha ha cười, sau đó anh cầm lấy áo T-shirt vắt khô, cứ như vậy đi tới chỗ Nam Ca ngồi.

Nam Ca thấy ngồi xồm không thoải mái liền ngồi hẳn xuống đất. Lệ Sâm cũng không túm cô lên mà chỉ cầm T-shirt chăm chú giúp cô lau mặt cùng tay.

anh không chế sức tay rất tốt, Nam Ca cảm giác giống như là anh đang giúp chính mình gãi ngứa, nhưng mà rất thoải mái.

Lệ Sâm cũng đưa mắt nhìn gò má Nam Ca, cả đêm không gặp vết máu tụ trên mặt nàng vậy mà đã tiêu tán một chút, mặc dù không quá rõ ràng.

hiện giờ Nam Ca ngoan ngoãn nhắm mắt lại cho anh lau, khóe miệng còn khẽ mỉm cười. Mùi môi cũng không còn giống lúc anh mới bắt đầu thấy cô, lúc đó môi cô vẫn có màu tím bợt của người chết.

Nhìn cô lúc không lộ ra răng nanh cùng móng nhọn, còn rất dịu ngoan nha. Vừa nghĩ như thế, Lệ Sâm liền đối với cô dịu dàng không ít.

Thời điểm anh giúp Nam Ca lau tay là bắt đầu từ ngón tay, từng ngón tay một chà xát đi xuống, cuối cùng vòng lại lau toàn bộ một lần nữa.

Nam Ca rất hưởng thụ cảm giác có người hầu hạ mình, nhất là người này còn giam cầm mình nhiều ngày như thế.

Có lẽ là bầu không khí quá tốt, Nam Ca buột miệng hỏi một câu: "Tối ngày hôm qua sau khi anh đi đã xảy ra chuyện gì? Những con Zombie kia, đều bị anh giải quyết rồi?"

Lệ Sâm cúi đầu, Nam Ca cũng nhìn không thấy vẻ mặt của anh nhưng mà động tác lau tay của anh không hề thay đổi: "Ừm, đều giết chết hết rồi."

"Sao anh làm được?" Nam Ca đối phó với vài con thoi cũng đã kiệt sức. Nhưng anh dẫn đi một đám nha!

Hơn nữa anh chỉ là một người bình thường, còn không có dị năng. Đối mặt với đối thủ nhanh như vậy nhưng không hề bị thương? Đây cũng quá không khoa học nha!

Chỉ một lát mà Lệ Sâm đã đem tay Nam Ca lau sạch, trong lòng anh nghĩ đến một chuyện khác, ngoài miệng lại nói: "Chúng nó chỉ nhanh hơn một chút, trên thực tế cũng không khó giải quyết."

Sau khi nói xong anh mới ngẩng đầu rất nghiêm túc cùng Nam Ca nói: "Tiểu cam điếc, cô không biết là móng tay cô quá dài sao? Phải cắt thôi."

Con gái giữ móng tay dài cũng không sao, nhưng tay Nam Ca đều là màu bột bột của người chết, móng tay còn có màu tím đen. Móng tay dài như thế, nhìn như thế nào cũng cảm thấy bẩn.

Tuy nhiên sau khi Nam Ca biến thành Zombie, ngay cả mùi người chết trên người mình cũng có thể chịu được, lại càng không cần phải nói đến móng tay dài.

Vì vậy cô hừ nhẹ một tiếng, anh không nói đến chuyện tối ngày hôm qua, trên thực tế cô cảm thấy người này giống như gạt cô cái gì đó. Nhưng mà nhìn dáng vẻ của anh không giống là sẽ cùng mình nói thật.

Vì vậy ở trước mặt người đàn ông này cô đem tay mình ngâm xuống suối nước lạnh buốt: "Tôi không biết là khó nhìn."

Móng tay này lúc đánh nhau còn dùng đến đấy. Nếu mà Lệ Sâm cắt đi, về sau cô làm sao mà cào người khác.

Nhưng mà hiển nhiên là cô đã xem nhẹ sự cố chấp của Lệ Sâm, coi như là cô nghiêm túc đem tay lấy ra cùng Lệ Sâm nói móng tay cô đã rất sạch sẽ. Lệ Sâm vẫn sẽ lấy ra một cái cắt móng tay đem móng tay cô đều cắt hết.

Nam Ca đương nhiên là không đồng ý, không ngừng giãy giụa: "Lệ Sâm anh buông ra cho tôi! Tôi không cắt móng tay! Tôi không buộc tóc!"

Lệ Sâm cũng không để ý tới cô. Giờ phút này anh ngồi ở bên cạnh Nam Ca, động tác tay phải gọi là mau chuẩn ngoan, cầm lấy Nam Ca tay không thả. Nam Ca chỉ có thể dùng cái tay còn lại hung hăng đánh bả vai anh.

Lệ Sâm cắt xong một ngón vẫn không quên thôi cho cô một chút: "Cứ động nữa tôi không bảo đảm sẽ không cắt vào thịt đâu."

Nam Ca không dám động nhưng vẫn rất âm ỉ, rất tức giận nhìn Lệ Sâm.

Người này thật đáng giận!

Ô ô ô... Nghĩ đến mười ngón tay trụ lùi cô quả thực muốn khóc. Lệ Sâm cuối cùng cũng động lòng trắc ẩn, còn giữ lại cho cô móng tay út.

Sau đó giả vờ giả vịt an ủi cô: "không sao mà, cô xem, chỗ này không phải còn thừa lại một ngón sao?"

Nam Ca dùng sức trừng anh. Nếu mà ánh mắt có thể biến thành dao nhỏ, Lệ Sâm không chừng đã bị cô giết chết nhiều lần.

"Ban đầu là tôi có mười ngón!" anh thật cho là cô rất ngốc không biết tính số sao!

Lệ Sâm cười đến mặt mày cong cong: "Cắt đều đã cắt."

bên cạnh con suối truyền đến một tiếng gầm thét, Nam Ca thừa dịp Lệ Sâm không chú ý một cước liền đạp anh ngã vào trong nước!

Sau khi đứng lên, cô còn thờ phỉ nhìn anh ở dưới đáy nước đứng dậy, chỉ vào sông mũi cao thẳng kia: "anh không phải là thích tắm rửa sao, ở chỗ này rửa đi!"

Sau khi nói xong cô tự mình trèo lên xe.

Khóe miệng Lệ Sâm vui vẻ không giảm, ngược lại càng đậm.

Chờ sau khi cả hai đã ở trên xe, Nam Ca ngồi ở vị trí ghế phụ. Lệ Sâm ngồi ghế sau không coi ai ra gì thay quần áo.

Toàn thân cao thấp đều ướt đầm đương nhiên là phải thay hết.

Có lẽ là trong xe quá yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị. Lệ Sâm một bên mặc quần, một bên còn nói chuyện: "Tiểu cam điếc, lúc này tôi ở trong suối nước cô không phải là ngắm rất chăm chú sao? Sao bây giờ lại không nhìn? Chẳng lẽ là xấu hổ?"

Xấu hổ em gái anh!

Nam Ca vốn là không nghĩ để ý anh nhưng mà vẫn đảo con người, cô ung dung nói : "Dù sao sau tận thế, anh vẫn chưa có tắm rửa qua đi? Hừ hừ, tôi có thể lý giải được cảm giác của anh."

Lệ Sâm lần đầu bị Nam Ca làm nghẹn nói không ra lời. Đừng tưởng rằng anh không nghe ra được Nam Ca đang ghét bỏ anh nha.

Nhưng mà Lệ Sâm nếu là có thể đơn giản bị cô đánh bại như thế thì đã không phải lảnh rồi.

một lát đã thay xong y phục, từ ghế sau trực tiếp trèo lên ghế lái ngồi. Hai mắt còn trên dưới nhìn Nam Ca: "Mặc dù tôi đã lâu không tắm rửa nhưng mà trên người tôi không có mùi thịt thối nha."

Sắc mặt Nam Ca thay đổi: "Zombie chúng tôi đều là cái dạng này! không mượn anh xen vào!"

Bộ dạng bùng nổ của Nam Ca làm Lệ Sâm cảm thấy rất là đáng yêu, còn vượt vượt đầu cô sau đó mới khởi động xe phóng đi.

Có lẽ là bởi vì lại thắng một ván, Tâm trạng Lệ Sâm vẫn luôn rất tốt. Chờ sau khi trở lại thôn nhỏ còn giúp Nam Ca một lần nữa tìm cái mũ đeo lên.

Hai người xuống xe, người trong thôn quả nhiên phát hiện bọn họ thay đổi.

Lệ Sâm mang Nam Ca đi lên trước, còn cùng Mã Viễn nói: "Khu vực dòng suối nhỏ đã không còn Zombie, hôm nay chúng tôi thử đi qua. Tắm rửa bình thường không thành vấn đề, các cậu muốn dùng nước có thể đi đến chỗ đó lấy."

Ánh mắt Mã Viễn sáng lên: "Đây thật sự là quá tốt! Em đã lâu chưa được tắm rửa thoải mái rồi, trong thôn mặc dù có nước ngầm nhưng mà vẫn phải dùng tiết kiệm"

Cậu còn rất cảm kích nhìn Lệ Sâm: "Đại ca, chị dâu nhỏ, thật sự là cảm ơn hai người."

"không cần cảm ơn." Lệ Sâm còn tưởng là cậu đang nói đến sự tình nguồn nước.

Trương Vĩ lại từ phía sau đi đến, mang theo những người khác trong thôn: "Nhất định phải cảm ơn. Tối ngày hôm qua nếu không có hai người, tất cả người thôn chúng tôi chưa chắc có thể sống được."

Lệ Sâm nghe lời này, vẻ mặt cũng thay đổi thành có chút không được tự nhiên: "Có thể... Vẫn có người bị giết hại mà."

anh vẫn cảm thấy, là anh không bảo vệ tốt vài người này. Nam Ca thủy chung im lặng đứng ở bên cạnh Lệ Sâm, thật thần kỳ, cô có thể cảm giác được tâm trạng của Lệ Sâm, thế nhưng lại không muốn trào phúng tâm tư của anh.

Con mắt Trương Vĩ cũng đã đỏ lên: "Tận thế chúng tôi mỗi thời khắc đều làm chuẩn bị tâm lý, tối ngày hôm qua tất cả mọi người đều đã cố hết sức, những người anh em đã chết chúng tôi cũng sẽ an táng thật tốt."

Vài thiếu niên còn nhỏ đều nghẹn ngào.

Nam Ca quay đầu nhìn vật dụng hỗn độn trong thôn nhỏ, muốn xây dựng lại như ban đầu còn cần mọi người cùng nhau cố gắng.

Nhưng khi cô quay đầu nhìn đám người trước mặt này. Đa số bọn họ đều xanh xao vàng vọt, gò má đầy phong sương, hai tay thô to đầy vết chai cho thấy thói quen làm việc của họ.

Nhóm người này nếu là lúc tận thế chưa xảy ra, phóng khắp thành phố này chắc sẽ chẳng có ai nhìn họ nhiều thêm một lần. Cho dù là sau tận thế người giống như vậy cũng có ở khắp nơi.

Nhưng mà Nam Ca lại không muốn dùng "Từ bình thường" để miêu tả bọn họ.

Bọn họ chính là dũng sĩ trong thời đại này, cho dù đối mặt với nhiều khó khăn, cản trở như vậy, họ vẫn sẽ kiên cường đứng cảm sống sót.

Tối ngày hôm qua không phải là cô cùng Lệ Sâm cứu bọn họ mà là bọn họ tự cứu mình. Lệ Sâm nghe Trương Vĩ nói xong liền gợn tay vỗ vai anh ta trầm giọng nói một câu: "Nén bi thương."

Trương Vĩ xoa xoa hai mắt, còn cố nín cười: "Đúng vậy, người sống luôn phải tiến phía trước. Nhưng mà Lệ ca, tối ngày hôm qua sau khi bắt Lý Du Chuẩn, tôi vẫn không biết xử trí như thế nào, anh đi theo đám bọn họ xem một chút đi, dù sao cũng là đã từng là đồng đội..."

Lệ Sâm cũng đang có ý đó, chuẩn bị đi theo đám thanh niên rồi đi.

Trương Vĩ muốn nói lại thôi nhìn Nam Ca một cái, Lệ Sâm liền hiểu ý: "Nam Ca, cô đi xem tình huống Vương Hiểu Phương một chút. Người có dị năng kia... Tôi giúp cô xem trước."

Nam Ca vốn không định liên quan đến việc của con người, nhưng mà Lệ Sâm vừa nói như thế cô liền hiểu ra, mình có thể ăn người có dị năng bị biến

thành Zombie kia!

Lòng nhiệt tình nhỏ nhoi trong nháy mắt dâng trào! Bệnh nhân đâu? Bệnh nhân trong thôn cứ toàn bộ giao hết cho cô đi!

Vì vậy Nam Ca đồng ý lời của Lê Sâm, đi theo Trương Vĩ tới phòng nghỉ ngơi của Vương Hiểu Phương.

Thuốc mê hết hiệu lực cô ấy đã tỉnh lại đang cùng Tiểu Dịch nói nhỏ. Tối hôm qua Nam Ca có để lại thuốc giảm đau nhưng đối với cơn đau cắt tay cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng giọng nói của Vương Hiểu Phương vẫn không có gì khác thường, thậm chí còn mang theo một chút nhẹ nhàng.

"Mẹ ơi, tay mẹ thế nào rồi?" Tiểu Dịch vẻ mặt ngây thơ hỏi, thậm chí bé còn đưa bàn tay bé nhỏ chạm một cái, sau đó đôi mày nhỏ thanh tú nhăn lại: "Có phải là rất đau không?"

Vương Hiểu Phương lắc đầu: "không đau đâu."

"thật sao?" khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Dịch nhăn lại, nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, bé rất khổ sở nói: "Con còn tưởng là mẹ phải bỏ Tiểu Dịch lại."

nói xong bé lập tức kéo lấy bên tay còn lại của Vương Hiểu Phương, âm thanh mềm mại: "Mẹ hứa đừng bao giờ bỏ Tiểu Dịch lại được không?"

Khi đó vành mắt Vương Hiểu Phương đã đỏ lên, nhưng cô ấy vẫn nở nụ cười. Nụ cười tươi kia khiến Nam Ca nghĩ, cả đời này cô sẽ không bao giờ quên được.

Lập tức Nam Ca nghe thấy tiếng cô ấy trả lời: "Mẹ sao có thể muốn bỏ lại Tiểu Dịch đây? một bên tay của mẹ biến thành cái cánh, thay thế mẹ rời đi cho nên mẹ mới có thể tiếp tục ở bên cạnh Tiểu Dịch nha."

"Cánh?" Tiểu Dịch tò mò nhìn ra sau lưng Vương Hiểu Phương, chỗ đó đương nhiên không có cái gì cả.

Nhưng Vương Hiểu Phương vẫn gật đầu: "Đúng vậy, đó là chiếc cánh tình yêu bình thường sẽ không nhìn thấy."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Anh sẽ chăm sóc em

Nếu như là trước kia chắc chắn Nam Ca biết rõ, Vương Hiểu Phương không muốn làm cho Tiểu Dịch lo lắng nên mới tạo ra lời nói dối này.

Hiện giờ cô cũng biết Vương Hiểu Phương đang an ủi Tiểu Dịch nhưng mà biểu hiện của Nam Ca vậy mà lại giống Tiểu Dịch như đúc. Cả hai đều kinh ngạc nhìn ra sau lưng Vương Hiểu Phương sau đó lộ ra ánh mắt sùng bái.

"Cánh tình yêu?" Mắt Tiểu Dịch mở lớn: "Đây là cái gì? Nghe thật là lợi hại!"

nói xong bé còn dùng sức vỗ tay. Vương Hiểu Phương thấy bé vui vẻ, tâm tình cũng sung sướng theo: "Đó chính là cái cánh nha."

"Chờ Tiểu Dịch lớn lên cũng sẽ có sao?" Tiểu Dịch chờ đợi nhìn Vương Hiểu Phương.

Vương Hiểu Phương gật đầu, ánh mắt yên tĩnh mà xa xăm chứa đựng trong đó là tất cả tình thương của người mẹ: "Chờ khi Tiểu Dịch có người muốn bảo vệ dĩ nhiên sẽ có cánh."

Tuổi bé vẫn còn quá nhỏ, nghe không hiểu mẹ bé đang nói cái gì nhưng mà bé vẫn đem câu này ghi nhớ trong lòng.

Vương Hiểu Phương vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện Nam Ca cùng Trương Vĩ đứng ở cửa. không biết đã đứng ở nơi đó bao lâu, vội xin lỗi nói: "Hai người đến rồi sao? Nhanh vào đây ngồi nào."

Tối qua Trương Vĩ ở bên giường Vương Hiểu Phương liên tục canh giữ. Khi đó còn không cảm thấy có gì, bây giờ lại chỉ cảm thấy rất lúng túng.

Vương Hiểu Phương cũng có cảm giác giống thế, ngại Nam Ca đang ở đây lại còn có trẻ con, đương nhiên cô không có biện pháp lộ ra ngoài.

Nam Ca đi qua, vẻ mặt cứng nhắc này chính là điểm tốt của cô, ít ra thì ai cũng không biết cô đang nghĩ gì.

"Tôi giúp cô kiểm tra một chút."

Trương Vĩ trước tiên đem Tiểu Dịch ôm lên. Nam Ca liền tiến lên phía trước, nói là kiểm tra nhưng cô cũng không có dụng cụ hay thiết bị tiên tiến gì, chỉ là nhìn nhìn mắt Vương Hiểu Phương, lại hỏi cô ấy mấy vấn đề.

Ngẫu nhiên Nam Ca quay đầu hỏi Trương Vĩ: "Cả đêm đều không có gì lạ thường hả?"

Trương Vĩ lắc đầu: "không có, tôi liên tục quan sát đều không thấy có gì."

Sau khi Lý Du Chuẩn bị cắn, rất nhanh liền biến thành Zombie, nếu mà tình huống Vương Hiểu Phương chuyển biến xấu chắc chắn sẽ không đợi được Nam Ca lại đây.

Vì vậy Nam Ca hơi thờ phào nhẹ nhõm, còn dặn kỹ Trương Vĩ: "Tôi để lại thuốc cho cô ấy, nhớ cho cô ấy uống trong lúc ăn, chú ý không được làm cho miệng vết thương bị nhiễm trùng."

nói đến phương diện chữa bệnh, Nam Ca còn có đạo lý rõ ràng, Trương Vĩ đương nhiên nghiêm túc cẩn thận nghe.

Bên trong phòng có vài người khiến Nam Ca ngồi ngây ngốc không thoải mái, cộng thêm cô vẫn còn nhớ Lý Du Chuẩn nha, vậy nên cô đứng dậy nói với Trương Vĩ: "anhớ lại chăm sóc cô ấy đi, tôi đi tìm Lê Sâm."

Trương Vĩ vội vàng đáp lời, còn trực tiếp đem Tiểu Dịch giao cho Nam Ca: "Tiểu Dịch, cháu đi theo dì nhỏ ra bên ngoài chơi nhé."

Tiểu Dịch còn muốn ở lại với mẹ, nghe vậy liền hướng ra sau nhìn thoáng qua.

Vương Hiểu Phương cũng có lời muốn nói cùng Trương Vĩ, cô ấy cầm bàn tay trắng nõn của Tiểu Dịch: "đi theo dì nhỏ đi, đừng sợ."

Tiểu Dịch lập tức vỗ vỗ bộ ngực nhỏ nhắn của bé: "Con có gì phải sợ đâu? Dì nhỏ không phải là người xấu!"

Nam Ca đứng ở cạnh bé có chút lúng túng, cô là Zombie mà lại bị một đứa bé biến trở thành người tốt?

Nên biết là đứa bé này có dị năng, thật sự rất thom rất thom, nhờ đâu cô không nén được đem Tiểu Dịch cắn thì làm sao bây giờ?

Nam Ca càng nghĩ càng lo lắng, chân bước nhanh tới chỗ nhốt Lý Du Chuẩn.

Tiểu Dịch giơ cánh tay nhỏ bập chân nhỏ đuổi theo ở phía sau, cất cao âm thanh mềm mại gọi: "Dì nhỏ chờ Tiểu Dịch với! Dì đi nhanh quá Tiểu Dịch đuổi không kịp!"

Nam Ca chỉ có thể giả vờ hung ác quay đầu lại, còn làm mặt quỷ tự cho là rất đáng sợ nói: "Đừng đi theo dì, coi chừng dì ăn thịt cháu."

Tiểu Dịch sững sờ, thế mà lại vui vẻ nở nụ cười: "Ha ha ha..." Bé che bụng mình nói: "Dì nhỏ! Dì không phải là đại hời lang mà, sao có thể đem Tiểu Dịch ăn hết đây?"

Lần đầu tiên Nam Ca hù dọa trẻ nhỏ, không nghĩ tới vậy mà có thể đem đứa bé hù dọa đến cười... Cảm giác thật sự là rất dọa người.

Vì vậy mặt cô lạnh xuống, cũng mặc kệ Tiểu Dịch: "Cháu thích thì cùng đi theo đi, lát nữa bị sợ khóc cũng đừng tìm dì."

Tiểu Dịch mặc dù không biết rõ Nam Ca muốn đi đâu, nhưng mà tâm tư của đứa trẻ sáng long lanh như vậy, bé không có cảm giác Nam Ca đối với mình ác ý, liền vui vui vẻ vẻ theo sát cô.

một lát sau ở trong phòng chỉ còn Trương Vĩ cùng Vương Hiểu Phương mặt to tròn mắt nhỏ, có chút không biết nên làm như thế nào để mở miệng mới tốt.

Thời điểm sinh ly tử biệt có nói thế nào cũng không còn cảm thấy quá phẫn nữa. Nhưng bây giờ cả hai người đều tỉnh táo... Trương Vĩ ngưng ngưng mở miệng.

anh ta lo lắng Vương Hiểu Phương cảm thấy anh lỗ mãng, dù sao tận thể mới xảy ra được một thời gian ngắn, tình cảm sao có thể tới được nhanh như thế?

Thậm chí anh ta sắp bốn mươi tuổi rồi, bây giờ còn nói tình tình yêu yêu, không xấu hổ sao?

Vương Hiểu Phương còn rất trẻ tuổi, Tiểu Dịch mới có một tí tuổi. cô ấy lại là cô gái tốt, cô ấy có thể tiếp nhận mình sao?

Vì vậy Trương Vĩ lấp bấp mở miệng: "Cái kia... cô có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Vương Hiểu Phương một cái tay cầm lấy góc chăn cúi đầu, sắc mặt cũng đã đỏ rực: "không có... Chỉ là hơi đau..."

"Vậy tôi đi gọi chị dâu nhỏ đến đây!" Lê Sâm nhìn cũng chỉ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, Nam Ca so với Lê Sâm còn nhỏ hơn. Nhưng coi như là Trương Vĩ so với tuổi cả hai cộng lại còn lớn hơn nhưng gọi anh với chị dâu đã thành thói quen.

Vương Hiểu Phương lập tức chối: "không cần, loại đau đớn này là bình thường, hiện giờ mặc dù mất đi một cánh tay, nhưng còn có thể sống sót tôi đã cảm thấy rất may mắn."

trên mặt cô ấy còn vết đỏ khiến Trương Vĩ nhìn đến mức tinh thần sáng khoái.

"Cái này..." anh ta thanh thanh cổ họng ho hai tiếng, lấp bắp: "cô cũng đừng nghĩ nhiều... Tất cả mọi người trong thôn rất lo lắng cho cô, về sau chắc chắn cũng sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con..."

Vương Hiểu Phương hơi thất vọng nhìn anh ta: "Lẽ nào chỉ như vậy thôi sao?"

cô còn nhớ rõ tối hôm qua lúc mình cho rằng sắp chết đến nơi. Trương Vĩ đã ôm cô nói những lời kia.

Khuôn mặt Trương Vĩ đều đỏ lên, cũng may anh ta vốn đen sần cho nên nhìn cũng không rõ ràng lắm: "Chúng tôi... Chúng tôi cũng sẽ cố gắng tìm vật tư, sẽ không để cho hai người chịu khổ... Việc giáo dục Tiểu Dịch cô cũng đừng lo lắng, về sau sẽ tìm người có văn hóa dạy nó học tập kiến thức..."

Vương Hiểu Phương càng nghe Trương Vĩ nói, tim càng trầm xuống. Lẽ nào anh ấy đối với mình thật sự không có tâm tư kia sao?

Trương Vĩ nói một lúc lâu vẫn chưa nói đến điểm chính, kỳ thật trong lòng còn sôi ruột hơn Vương Hiểu Phương. Mắt thấy trán đều đã đổ đầy mồ hôi, anh ta dậm dậm chân.

Bây giờ trong lòng Vương Hiểu Phương đang rất thất vọng, cúi đầu rầu rĩ trả lời: "Tất cả mọi người rất chiều cổ chúng tôi, tôi đều đặt trong lòng, về sau nhất định sẽ báo đáp mọi người..."

"Chúng tôi cùng cô còn cần báo đáp cái gì..."

"anh trước hãy nghe tôi nói hết." Vương Hiểu Phương ngẩng đầu lên, mắt nhìn thẳng Trương Vĩ khiến trong nháy mắt anh ta ngậm miệng lại.

Lúc này cô mới nói tiếp: "Tôi là một người đàn bà, vai không thể gánh tay không thể xách. Còn mang theo đứa bé, thật sự là liên lụy, các anh không nói tôi cũng hiểu. hiện giờ tôi lại mất một tay, nếu các anh ghét bỏ tôi, tôi cũng biết điều, sẽ không trách các anh... Chỉ có thể trách chính mình số mệnh không tốt..."

nói xong cô còn lau con mắt ửng đỏ chưa xót.

Trương Vĩ lúc này mới bối rối: "cô nói cái gì đó! Chúng tôi sao có thể ghét bỏ cô, không có việc như thế!"

"anh còn nói không có?" Vương Hiểu Phương đau khổ nhìn anh, cuối cùng lại tự mình cam chịu nói: "Ài, tôi đều biết, tôi vốn cũng không tư sắc gì, càng không nên vào lúc này còn nghĩ cái gì mà không thuộc về mình này nọ..."

Trương Vĩ sốt ruột nóng giận cổ họng cũng đã khô khốc.

Thấy Vương Hiểu Phương quay lưng lại muốn ngủ, lúc này Trương Vĩ mới bỗng nhiên kêu: "Hiểu Phương, về sau để cho anh chăm sóc em đi!"

Thân thể Vương Hiểu Phương cứng ngắc không quay đầu lại.

Trương Vĩ còn cứng cái cổ, nói như tuyên thệ: "anh... anh mặc dù lớn tuổi, cũng không có dị năng nhưng mà anh biết thương em! Về sau có thứ gì tốt, nhất định đem cho em cùng Tiểu Dịch trước! anh vốn có tâm tư muốn chăm sóc em, trước vẫn luôn không dám mở miệng lần này em gặp chuyện không may làm anh hiểu rõ. Con người nên quý trọng thứ trước mắt, nếu bỏ qua chắc chắn sẽ mất đi! Hiểu Phương, anh không muốn hối hận cả đời!"

Trương Vĩ nói một hơi dài đầy mạnh mẽ trực tiếp khiến Vương Hiểu Phương đỏ mặt. công việc đầu vừa ngượng ngừng lại vừa tức giận nhìn anh: "anh đang... đang nói bậy bạ gì đó?"

Trương Vĩ rất khó xử nhìn cô: "Hiểu Phương, em không muốn đồng ý sao?"

"Tôi... Tôi đồng ý anh cái gì nha..." hiện tại Vương Hiểu Phương cũng rất khẩn trương, đến nỗi quên cả đau đớn trên cánh tay.

Vốn là có vài thanh niên trẻ tuổi nhẹ nhàng trốn ở ngoài phòng nghe lén, nghe một lát thật đúng là sôi ruột thay hai người. Mã Viễn trực tiếp đẩy cửa đi vào, rất tùy tiện nói: "Trương ca, để em thay thế chị dâu nói đi, chị ấy muốn gả cho anh!"

một đám người sau lưng bắt đầu dục dỗ, Trương Vĩ cùng Vương Hiểu Phương đều ngăn người tại chỗ.

cô vốn còn muốn nói gì đó. Bây giờ thì tốt lắm, thật sự nằm xuống không nói lời nào.

Trương Vĩ vừa nhìn tư thế này, cũng lo lắng cô tức giận, lập tức liền đuổi theo Mã Viễn đang chạy: "Đồ nhãi con, sao chỗ nào cũng đều có cậu! Cậu nhanh rút ra ngoài!"

Mã Viễn còn không phục: "Vốn hai người đều có ý lại đều để ở trong lòng, nếu đã có tình nghĩa với nhau vì sao không cùng một chỗ? Áp úng bóp méo ý nhau, em đều sôi ruột thay hai người!"

"Cậu còn cãi! Nhanh đi ra ngoài!" Trương Vĩ tiếp tục đuổi người, đáng tiếc anh ta chạy không bằng Mã Viễn.

Mã Viễn còn cười hi hi hỏi Vương Hiểu Phương: "Chị dâu, chị xem anh Trương đối với chị một mảnh tình thâm nghĩa trọng, chị mau đồng ý đi?"

Được không?"

Vương tiểu Phuong giả vờ ngủ không được, quay đầu nhìn cậu: "Tôi... Tôi là quả phụ chồng vừa mới mất không bao lâu... Như thế nào..."

Mã Viễn rõ ràng là biết cô có ý gì, lập tức nhướn mày: "Đừng nói bây giờ là tận thế, coi như là trước kia, cũng có ai thủ tiết đâu! Chị dâu an tâm gả cho anh Trương đi, dù sao bọn em đều đã gọi một tiếng chị dâu rồi." Mã Viễn còn hướng về đám người phía sau hét lên: "Các anh em nói có đúng hay không?"

Tất cả mọi người ồn ào: "Đúng vậy! Chị dâu!"

Vương Hiểu Phuong chứng kiến những ánh mắt chân thành này thật sự là nói không nên lời cự tuyệt.

Đúng vậy, bây giờ là tận thế. Trương Vĩ cũng có thể dừng cảm bước ra một bước, cô vì sao không thể lại một lần nữa theo đuổi tình cảm đây?

Vì vậy cô không cự tuyệt nữa, xem như cam chịu chị dâu cùng “chị dâu” trước không giống nhau đi.

Mã Viễn cười ha ha, còn dùng sức vỗ lưng Trương Vĩ lưng: "anh Trương! anh nhìn em ra tay một cái, anh liền cưới được vợ tới tay luôn!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Khen ngợi Nam Ca

Trương Vĩ hận nghiền răng nghiền lợi, chính anh không có miệng sao, sẽ không nói sao? Còn cần phải nhờ thằng nhãi con này giúp mình nói trước!

Nhìn hiện giờ nó đắc ý chưa kìa. thật là muốn cho nó một bàn tay mà!

"Các cậu nhanh đi ra ngoài đi! Đừng ở chỗ này vương tay vương chân!" Trương Vĩ lại bắt đầu đuổi người.

Mã Viễn mang theo người kêu chào ôi chào ôi bị Trương Vĩ đẩy ra, thời điểm đứng ở cửa vẫn không quên cười to hai tiếng.

...

Nam Ca đi một lát đã đến chỗ nhốt Lý Du Chuẩn, Tiểu Địch đã bị cô đuổi ra sân nhỏ tự chơi.

Thời điểm cô đi vào trong nhà liền gặp Lê Sâm cùng Lý Du Chuẩn ở đây. cô nhìn nhìn, không khỏi hỏi: "Những người khác đâu?"

Lý Du Chuẩn đã hoàn toàn mất đi ý thức con người, cậu ta bị trói vẫn không ngừng giãy giụa. Sợi dây thừng bị siết thật sâu hằn vào trong da thịt.

Nếu như Nam Ca là người bình thường nhìn cảnh này nhất định sẽ cảm thấy tim đập nhanh.

Lê Sâm khẽ thở dài một hơi: "Dù sao đã từng là đồng đội, ai cũng không muốn nhìn thấy cậu ta biến thành bộ dáng như bây giờ, nói là giao cho tôi xử lý liền rồi đi."

Nam Ca đi tới, lúc đầu Lý Du Chuẩn nghi ngờ nhìn cô một cái, sau khi gào thét hai câu lại đưa ánh mắt nhắm vào Lê Sâm.

Lê Sâm cũng không sợ cậu ta mà chỉ nhàn nhạt hỏi Nam Ca: "Cậu ta không còn cơ hội biến lại thành người đi?" Cũng đã nhận ra Nam Ca là đồng loại rồi.

Nam Ca gật đầu: "Hoàn toàn biến thành Zombie, dạng này mà giữ thêm một thời gian cậu ta sẽ nổi điên ngày càng nghiêm trọng."

Lê Sâm đi đến bên cạnh cậu ta, vừa vặn đứng ở chỗ Lý Du Chuẩn cần không đến.

"cô định ăn cậu ta sao?" Lê Sâm quay đầu nghiêm túc hỏi Nam Ca. Ánh mắt Nam Ca sáng lên, dùng sức gật đầu: "Dĩ nhiên muốn nha!"

Người có dị năng hoàn toàn bị biến thành Zombie cô còn chưa từng được ăn!

"Cũng không sợ có tác dụng phụ liền trực tiếp gật đầu." Lê Sâm bắt đầu cười cười, đối với Nam Ca không có biện pháp.

Nhưng mà xác thực là Lý Du Chuẩn đã không thể giữ lại nữa, vì vậy anh rút dao găm ra, nhắm ngay cổ cậu ta chém một nhát.

Lý Du Chuẩn chết nhưng lại là thức ăn ngon nhất cho Nam Ca.

Xung quanh không có người nào đến, vì an toàn Lê Sâm còn ra ngoài canh cho cô ăn. Dù sao mỗi lần cô ăn cơm Lê Sâm cũng đều không nhìn cô.

Nhưng lần này Lê Sâm đưa lưng về phía cô lại cảnh cáo một câu: "cô ăn phải chú ý sạch sẽ, đừng có lại một thân đầy máu sẽ bị người khác phát hiện."

Nam Ca mơ hồ không rõ trả lời, hiển nhiên là không có thời gian phản ứng Lê Sâm. Chờ ăn xong cô mới vừa lòng thỏa mãn lau khô miệng.

không nghe được Lê Sâm âm thanh, quay đầu lại nhìn thấy Nam Ca còn ngồi ở bên cạnh thi thể Lý Du Chuẩn híp mắt cười.

"Vui vẻ thế sao?" Lê Sâm hỏi.

Nam Ca hiện giờ đã có thể nhớ lại một ít chuyện, nhưng tất cả đều là đoạn ngắn ký ức. cô cũng không thể liệu mạng nhớ thêm được, ngồi một lát liền một bên nhìn trời một bên hỏi Lê Sâm: "Bây giờ anh muốn tôi muốn ăn món gì?"

Lê Sâm còn nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Muốn ăn thức ăn nóng hổi."

Nam Ca cười rất đắc ý, khô khan như nướng nướng. Cái bộ dáng này vậy mà trông có chút xinh đẹp: "hiện giờ tôi cũng có cảm giác thật muốn ăn một bữa tiệc rượu." nói xong cô còn vuốt vuốt bụng mình: "Đây là ban thưởng tôi cứu người sao? Nếu mà mỗi lần đều có thưởng như thế, lần sau cô sẽ cứu nhiều hơn vài người."

Vốn Lê Sâm còn đang rất nuông chiều cô, bây giờ nhìn bộ dáng thỏa mãn kia của cô, nhìn như thế nào cũng thấy chói mắt.

Vì vậy anh khó chịu không lên tiếng mà đem Nam Ca kéo dậy: "cô đi ra bên ngoài chờ tôi đem thi thể xử lý một chút."

Tâm tình Nam Ca đang rất tốt, ngoan ngoãn ra cửa, Lê Sâm nhìn bóng lưng cô phát hiện cô cùng người bình thường đi đường, tư thế đã không có cái gì khác biệt.

Giống như cô đã trốn ở chỗ mình không nhìn thấy, tiến hóa.

Nam Ca ăn no, trên mặt luôn nở nụ cười. Có người đi qua nhìn thấy còn tốt bụng hỏi một câu: "Chị dâu nhỏ rất vui vẻ nha?"

Nam Ca gật gù đầu, cô thật sự rất vui vẻ. Có Lê Sâm giúp đỡ xử lý hiện trường, ai cũng không biết Lý Du Chuẩn đến cùng là chết như thế nào. Bọn họ chỉ nhớ đến tình nghĩa đồng đội đem Lý Du Chuẩn cùng những người khác cùng nhau chôn cất.

Nam Ca không hiểu loại khổ sở mất đi đồng bạn của con người. đi theo bên cạnh Lê Sâm cũng không tập trung.

Chờ chôn cất tốt vài người này, thời điểm bọn họ hướng về thôn Lê Sâm rõ ràng tâm tình không tệ còn cùng Trương Vĩ nói: "Đám Zombie ngày hôm qua rõ ràng là hướng về phía người có dị năng đến, xem ra sau khi chúng nó tiến hóa cũng biết rõ người có dị năng đối với chúng có uy hiếp rất lớn."

Trương Vĩ cũng có chút âu sầu nói: "Chúng tôi cũng đoán được, có phải là hai người sẽ rất nhanh rời đi? Về sau thôn phòng ngự như thế nào vẫn là vấn đề."

Lê Sâm không khỏi hỏi một câu: "Trong đây ban đầu không phải là mỏ đá sao? Phải có máy phát điện dự phòng chứ?"

"Có thì có..." Trương Vĩ ngẩng đầu nhìn anh: "Nhưng mà máy phát điện kia ở đoạn thời gian trước đã hỏng... Lúc tối, chúng tôi đều không có điện..."

Mã Viễn còn nói hiện giờ bọn họ sống như người nguyên thủy. Lê Sâm bảo Trương Vĩ: "Lát anh tìm người đem máy phát điện mang ra tôi xem một chút còn có thể sửa hay không."

Nam Ca nghiêng đầu nhìn anh nghĩ thầm chẳng lẽ anh còn tu luyện nghề sửa máy phát điện?

Lê Sâm cùng người trong thôn giống nhau, tới trưa rồi mà vẫn chưa ăn cái gì, sau khi về thôn cũng không bắt đầu làm việc mà là mọi người cùng nhau ăn cơm.

Mặc dù thức ăn rất đơn sơ nhưng khi đói bụng, có ăn là tốt lắm rồi, bọn họ ai cũng không ghét bỏ.

Nhiều người ăn cơm còn nói chuyện, thời điểm Lê Sâm ăn cái gì cũng không thích nói chuyện nên chỉ ngồi nghe mọi người khí thế ngất trời nói chuyện phiếm.

Trương Vĩ nhìn Nam Ca vẫn đang yên tĩnh ngồi ở bên cạnh Lê Sâm, lần này cuối cùng cũng nhịn không được hỏi một câu: "Lê ca, chị dâu nhỏ không ăn cái gì sao?"

"Buổi sáng cô ấy đã ăn qua rồi." Lê Sâm mặt không thay đổi trả lời "Sức ăn nhỏ, cá canh cho cô ấy thì cô ấy cũng sẽ không ăn."

Trương Vĩ còn chưa từ bỏ ý định hỏi Nam Ca: "Chị dâu nhỏ, chị đã ăn bao nhiêu thứ rồi?"

anh ta nhiên thấy cô thật sự là quá gầy nhả. Nam Ca còn đang trôi trong dư vị của Lý Du Chuẩn, đương nhiên ghét bỏ bánh mì trong tay bọn họ bánh mì. Vì vậy cô quay đầu nhàn nhạt nói: "Tôi không ăn."

Trương Vĩ chạm phải cây đinh mềm cũng không nói gì.

Chờ ăn xong bữa, Trương Vĩ mang người đi tu sửa tường rào cùng tòa nhà bị phá hư, Lê Sâm còn chỉ bọn họ cách đem lưới sắt gia cố thêm, cho nên bên trong chỗ để máy phát điện cũng chỉ có Lê Sâm cùng Nam Ca.

Nam Ca nhàm chán nhìn Lê Sâm, phát hiện anh đang cầm lấy một cái công cụ trong hòm, đem máy phát điện tháo mở ra.

cô tò mò hỏi: "anh thật sự biết sửa sao?"

Đến cùng là anh có cái gì mà không biết sửa? Hơn nữa nhìn thùng dụng cụ của anh, Nam Ca vậy mà có chút cảm giác muốn xem anh làm việc.

"Cứ thử sửa xem sao." Máy phát điện này còn rất hiện đại, nếu mà sửa được, điện năng nó phát ra cũng đủ cho ngôi làng nhỏ dùng.

Nam Ca dù sao cũng không muốn nói chuyện, liền làm trợ thủ cho Lê Sâm. Cũng là do thói quen nghe lời, Lê Sâm bảo cô đưa cái kìm cô liền đưa cái kìm cho anh, muốn cờ lê liền đưa cờ lê, hai người mặc dù không nói lời nào nhưng lại cực kỳ hài hòa.

Đại khái sửa hơn một tiếng, Lê Sâm một lần nữa đem máy phát điện lắp ráp lại. Nam Ca tung tăng như chim sẻ hỏi: "Sao rồi? Sửa xong chưa?"

Nhìn Lê Sâm không trả lời, hào quang trong mắt cô tối lại: "Cắt, biết ngay anh không sửa được, còn không phải bắt người ta giúp anh nâng máy lại đây phí không."

cô rầu rĩ đem thùng dụng cụ đóng lại, cũng không thèm nhìn Lê Sâm. Ai biết Lê Sâm ấn vào cái nút nào, máy phát điện đã khởi động!

Nam Ca kinh ngạc quay đầu quan sát một hồi lâu mới biết được chiếc máy này đã sửa được tốt lắm!

cô vui vẻ sực chút nữa thì nhảy dựng lên: "Oa! thật sự có điện nha! Lê Sâm anh rất lợi hại!"

Lê Sâm cũng không có cảm giác kinh ngạc hay mừng rỡ quá mức khi mình sửa được máy phát điện, nhưng mà được Nam Ca khen như thế... Lại có chút lâng lâng đây.

Vì vậy anh thanh thanh cổ họng khụ một tiếng. Khiêm tốn nói: "Vì cái máy này hỏng không nghiêm trọng lắm thôi..."

không đợi anh nói xong Nam Ca đã đi tới gần tiếp tục cảm khái: "Nếu mà sáng nay chưa đem Lý Du Chuẩn chôn thì thật tuyệt, còn có thể thử ăn thịt nướng bằng điện..." cô không tự chủ được nuốt nước bọt: "Khăng định ăn rất ngon..."

Lê Sâm bắt đầu dĩ cần răng, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô hai cái làm Nam Ca lung la lung lay.

"Đến lúc nào rồi còn muốn ăn!"

Nam Ca ảm ức bẹp miệng nhìn anh nghĩ thầm, tôi là Zombie. Tôi lại không cần lo lắng làm thế nào sống sót ở tận thế. Tôi không nghĩ đến ăn thì nghĩ cái gì?

Ấy za, hiện tại mình càng ngày càng lợi hại, có thể ngấm lại xem nên chạy trốn như thế nào nha!

Lê Sâm nhìn ánh mắt Nam Ca liên tục biến đổi, quyết định sai cô làm vài chuyện: "đi đem đám dây điện tới cho tôi."

Nam Ca tung tăng chạy tới chạy lui, chờ sau khi Lê Sâm tiếp nhận dây xong cô mới ý thức được Lê Sâm lúc nãy lại đem đề tài câu chuyện dời đi! Tức chết người!

Lê Sâm sửa xong máy phát điện, vui nhất vẫn là người dân trong thôn nhỏ. Dù sao có máy phát điện là có thể mở điện nha!

Hơn nữa hàng năm bọn họ ở trên công trường làm việc. Bọn họ cũng biết một chút kỹ thuật sửa các thiết bị điện cho nên việc tiếp theo không cần đến Lê Sâm hỗ trợ.

Nhưng mà Lê Sâm lại chỉ vào tường rào lưới sắt: "Lát nữa tôi thử giúp mọi người dẫn điện vào lưới sắt. Nếu lại có Zombie như hôm qua bị điện giật chắc sẽ không vào được. Tuy nhiên phải bảo vệ chỗ rò điện như thế nào tôi vẫn chưa nghĩ ra."

Trương Vĩ lưu loát đáp lời: "Được, anh chuẩn bị như thế nào cũng được! Chúng tôi sẽ cẩn thận hơn, bình thường không đến gần lưới điện là được!"

Lúc ban đầu anh ta mời mọc Lê Sâm đến chính là hy vọng anh có thể giúp thôn gia cố hàng phòng ngự. hiện giờ coi như là ý tưởng ấy cũng được thực hiện rồi.

Bận việc cả ngày, cuối cùng cũng đem mọi thứ làm xong. Lúc tối Lê Sâm không cùng bọn họ ăn tối mà lại chui vào trong xe mình.

Nam Ca còn đang cố tình trêu ghẹo anh bằng dàn loa trong xe, bên trong đó có đĩa CD. cô nhấn vài cái còn cất cao giọng hát cho mình nghe.

Lê Sâm phát hiện cô hát cũng rất hay. Vừa ăn vài thứ vừa cười nhìn cô. Sắc mặt Nam Ca so với hồi trước tốt hơn nhiều, ánh đèn trong xe rất dịu chiếu trên đầu cô giống như mái tóc đen cũng trở nên mềm mượt hơn rất nhiều.

Sau khi ăn xong anh nhắc Nam Ca ngoan ngoãn tự mình chơi trên xe. Còn anh lập tức xuống xe tìm đám Trương Vĩ nói về chuyện đi .

Trò chuyện một chút, Trương Vĩ liền nhắc tới Nam Ca: "nói đến chị dâu nhỏ đã hai ngày vẫn không ăn cái gì rồi? Lệ ca, không phải là tôi nói anh nhưng thương bạn gái không phải là như thế nha. Mặc kệ cô ấy làm cái gì anh cũng không thể không làm cho cô ấy ăn cơm nha."

Lệ Sâm khẽ cười cười, bây giờ tiểu Zombie đó còn có người ở trong thôn ủng hộ sao?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cô ấy bị bệnh

Kỳ thật muốn Trương Vĩ nói về sự việc này cũng rất lúng túng.

Dù sao mặc kệ Lệ Sâm đối xử như thế nào với Nam Ca, thì đây vẫn là việc riêng của hai người họ, Nam Ca vẫn chưa có bày tỏ gì, chính mình một người ngoài thật sự không nên nhúng tay vào.

Nhưng bây giờ anh ta vừa ôm được mỹ nhân về, trong lòng vẫn còn tự hào mang theo một chút nhiệt tình. Cảm thấy anh ta bây giờ đã khác trước nhiều rồi, ở trên tình trường miễn cưỡng xem như là người đi trước. anh ta quyết tâm làm người tốt đến cùng, anh ta sẽ phải cho Lệ Sâm vài lời khuyên cùng cảnh báo.

Nam Ca nhìn thì mềm mềm yếu yếu nhưng lại có một bác sĩ giỏi, sức chiến đấu không phải dạng vừa. cô ấy lại không hề làm cản trở Lệ Sâm tại tận thế, cô gái tốt đến bậc này đột nhiên lòng cũng tìm không được nha.

Lúc này Nam Ca đang ngồi trong xe nếu mà biết rõ Trương Vĩ nghĩ về cô như thế khẳng định đuôi đều muốn vênh lên trời.

Trương Vĩ thấy Lệ Sâm không đáp lời, cắn răng kiên trì nói tiếp: "... Trước kia tôi cũng như anh, chuyện tình cảm không rõ ràng lắm. Tận thế đến không bao lâu, tôi sao có thể thích một người đến như vậy đây? rõ ràng nhiều năm như thế bản thân luôn sống một người quen rồi. Tôi tới thành phố này sống, học từ lúc còn nhỏ đến khi tóc gần trắng mới gặp cô ấy. Có lẽ là do trong tận thế, dưới tình huống đặc biệt này tình cảm cứ như vậy xuất hiện."

Nhắc đến Vương Hiểu Phương, về mặt Trương Vĩ tự nhiên lại rất dễ dàng: "cô ấy hiện giờ còn có chút ít tự ti, cảm thấy mất đi một tay thì không xứng với tôi. thật sự là cô gái ngốc, rõ ràng cô ấy sống sót cũng đã là việc làm tôi cảm kích nhất."

Trương Vĩ một lần nữa ngẩng đầu lên, thời điểm đưa mắt nhìn Lệ Sâm ánh mắt thay đổi trở nên bền bỉ vô cùng: "Người phụ nữ của mình là để mình thương, tôi nhìn tuổi anh còn nhỏ cho nên mới cùng anh nói vài lời."

đã lâu rồi Lệ Sâm không cùng người khác tán gẫu chuyện gia đình. Nhất là trước kia khi ở bên ngoài, mỗi lần thi hành nhiệm vụ chính là vài năm đứng nói là con gái, coi như là con nuôi cái cũng không gặp nhiều.

Cứ như thế hàn huyên một chút về cô gái kia. Đây thật sự là hành động mới lạ, không nghĩ được Trương Vĩ đã nói rất nhiều.

anh rất tập trung tinh thần lắng nghe, Trương Vĩ còn tưởng rằng anh đã có được cái nhìn mới. Chuẩn bị giảng giải thêm khiến Lâm Sâm đối xử với Nam Ca thật tốt. Đền bù lại sai lầm trước đây. Ai biết, Lệ Sâm vậy mà lại hé miệng cười một tiếng: "Trương Vĩ, anh có điều không biết."

Trương Vĩ không lên tiếng nghĩ thầm, chẳng lẽ còn có cái gì ** không thành?

Lệ Sâm nhìn chằm chằm phương hướng đỗ xe, anh biết rõ Nam Ca đang ở bên trong. Chắc cô đang không chừng loay hoay nghịch vật nào đó trên xe anh đây.

cô đối với súng ống đạn dược hình như cũng có chút cảm thấy hứng thú nhưng mà trước đây thân thể còn cứng nhắc cho nên không dùng được mà thôi.

Bây giờ cô linh hoạt hơn rồi, có dùng súng uy hiếp anh không đây? Nghĩ đến hình ảnh kia, Lệ Sâm càng thêm vui vẻ.

"Sau tận thế, chúng tôi cũng đã gặp phải nhiều chuyện lạ cho nên chuyện tôi kể sau đây, hy vọng các anh không quá kinh ngạc."

Trong lúc Trương Vĩ cùng Lệ Sâm nói chuyện, bên cạnh đã tụ tập không ít thanh niên, ngay cả Tiểu Dịch cũng đi theo Mã Viễn cùng nhau chơi đùa.

anh vừa nói xong tất cả mọi người tập trung tinh thần nghe Lệ Sâm kể tiếp. Về mặt của anh yên tĩnh như vậy nhưng mà chỗ sâu nhất trong lòng cất giấu khổ sở vẫn bị mọi người phát hiện.

Có thể khiến tâm tình anh biến hóa như thế trừ Nam Ca, bọn họ cũng nghĩ không ra người khác.

Thậm chí lòng mọi người đều bị nâng lên, rất sợ Lê Sâm nói ra những lời kinh hãi thế tục nào đó.

"thật ra sau khi tận thế xảy ra, Nam Ca mắc phải một loại bệnh." Lúc nói lời này, giọng Lê Sâm khề nâng lên, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, đem lòng hiếu kỳ của mọi người nâng lên mới chậm rãi mở miệng.

...

Nếu công việc gia tăng phòng ngự đều đã làm tốt, những chỗ cần tu sửa bên trong thôn bọn họ sẽ tự mình đến xử lý. Nam Ca cùng Lê Sâm phải tiếp tục lên đường rồi.

Tối ngày hôm qua rất khuya Lê Sâm mới trở về, anh vẫn như cũ cùng Nam Ca ngủ ở trong xe. Nam Ca cảm giác được tâm tình của người đàn ông này hình như rất tốt, còcon đàn độn hỏi hai câu, ai biết Lê Sâm cơ bản là không chịu nói cho cô.

Thần thần bí bí, làm như mình là người tốt hiếm thấy vậy, hừ, cô không thèm hỏi nữa còn không được sao?

Mặc dù nghĩ như thế nhưng mà buổi tối Nam Ca cũng không cần ngủ. cô vẫn thấy khó chịu, mấy lần liền cô muốn đem gã đàn ông bên cạnh kéo dậy, cầm lấy cổ áo anh ta lay động hỏi anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cô không biết.

Buổi sáng Nam Ca cùng Lê Sâm cùng nhau xuống xe, sau khi rửa mặt xong Lê Sâm liền mang một cái hòm đựng này nọ đưa qua cho đám Trương Vĩ.

Nam Ca còn nhớ rõ ở trong đây là thức ăn, xem ra là anh đem khẩu phần lương thực của mình lấy ra chia cho họ.

Trương Vĩ thấy anh bê cái hòm lại đây, vừa mở ra nhìn lập tức liền từ chối: "Lê ca, anh đã giúp chúng tôi đủ nhiều, những vật này chúng tôi không thể nhận."

Lê Sâm lại không cho phép anh ta từ chối: "Đây không phải là tôi cho anh, mà là cho Tiểu Dịch. Tuổi bé còn nhỏ như vậy anh hẳn tâm nhin bé bị đói? nói sau đi, hiện giờ chắc chắn còn có thể tìm được thức ăn ở chỗ khác, tôi lại đi tìm thêm là được."

Trương Vĩ thật sự rất băn khoăn, mặt đỏ lên: "hiện giờ ai cũng biết vật tư rất quan trọng... anh vậy mà còn..."

Lê Sâm chụp lấy vai anh ta vỗ vỗ, còn trừng mắt nhìn: "Tôi cũng không tính là chokhông, anh nói có đúng hay không?"

Trương Vĩ ý tứ sâu xa nhìn Nam Ca một cái, ánh mắt kia khiến Nam Ca khó hiểu.

cô đã làm cái gì sao? Hay là thi bót trên mặt bị phát hiện? không thể nào nha, cô rất ít khi xuống xe, cũng rất ít khi nói chuyện mà.

Bị Trương Vĩ nhìn đến ngại ngùng, Nam Ca quăng lại một câu: "Tôi đi xem bệnh nhân một chút." Chân liền không ngừng lại rồi đi.

Đề lại Trương Vĩ cùng Lê Sâm hai người đàn ông ở tại chỗ cười thầm.

Sau khi ăn điểm tâm, Nam Ca cùng Lê Sâm liền phải rời khỏi đây, tiếp tục hướng về phía Bắc Hải mà đi.

Tất cả mọi người trong thôn đi ra tiễn hai người, Tiểu Dịch vẫn như cũ là Mã Viễn ôm, không rời xa phát tay chào xe hai người.

Trương Vĩ đứng ở phía trước, bộ dáng so với lần đầu tiên Nam Ca thấy anh ta đã ôn hòa hơn rất nhiều, trước khi đi anh ta còn không ngừng cùng Lê Sâm nói. Chờ về sau nếu bọn họ trở về thủ đô đi ngang qua đây, phải nhớ đến thăm một chút.

Vương Hiểu Phương mặc dù khôi phục rất nhanh nhưng bây giờ vẫn không thể xuống giường, cho nên thời điểm ở trong phòng còn cùng Nam Ca nói không ít lời tạm biệt. Mặc dù có vài lời nói Nam Ca nghe không hiểu lắm.

Lê Sâm đứng cạnh cửa xe cùng Trương Vĩ nói chuyện, Nam Ca đã đi vào trong xe ngồi.

Về mặt người đàn ông này so với trước nghiêm túc hơn một chút, anh nhìn nhìn lưới sắt nói với Trương Vĩ: "Hàng rào phòng ngự này chỉ ngăn cản được một thời gian, ngăn cản không được một đời. Zombie vẫn đang không ngừng tiến hóa, ai cũng không biết về sau chúng nó sẽ mạnh tới trình độ nào. Cho nên nếu là điều kiện cho phép, cácanh vẫn nên mau chóng đi căn cứ lớn ở thủ đô tìm kiếm quân đội che chở đi."

Trương Vĩ nghe Lê Sâm nói mặc dù gật đầu, nhưng đáy lòng chắc cũng chẳng tán thành.

đi căn cứ lớn chính là giúp người khác làm việc, bên trong nhiều người già cùng trẻ con như thế, bọn họ chỉ có hai người có dị năng, người ta coi như là thu nhận bọn họ, nói không chừng bọn họ cũng lần lượt bị bắt đi chịu chết.

Nhưng mà anh ta vẫn trả lời Lê Sâm: "Nếu thật sự chống đỡ không được, chúng tôi sẽ đi thủ đô. Nhưng một đường nguy hiểm tầng tầng, như thế nào cũng phải chờ đám Mã Viễn có thể đảm đương được một phía mới có thể lên đường."

"Chúc các anh mọi thứ đều thuận lợi."

Trương Vĩ cũng cùng Lê Sâm và Nam Ca phát tay: "Tôi cũng chúc hai người lên đường bình an."

Lệ Sâm không nói gì thêm chỉ khoát tay áo, sau khi khởi động xe liền hướng tới phương xa mà đi.

Nam Ca từ trong kính chiếu hậu nhìn lại thấy những người kia vẫn chưa rời đi, mãi cho đến khi xe bọn họ chạy rất xa đến độ không nhìn thấy hình dáng họ nữa.

Hiện giờ trong lòng Nam Ca lại nhớ những chuyện khác, hỏi Lệ Sâm: "Lúc nãy tôi thấy anh mang lên xe một cái lồng ấp, ở trong đó là cái gì?"

Nam Ca cảm thấy mình xuất hiện ảo giác, vì sao cô lại nghĩ thấy hương vị máu tươi?

Lệ Sâm thần bí cười một tiếng, còn nói đùa với Nam Ca: "cô muốn biết? Vậy cô cầu xin tôi đi."

"Cầu xin anh."

Lệ Sâm "... Sao cô lại xin nhanh như thế chứ."

Nam Ca vốn thẳng tính cộng thêm cả đêm qua cô khó chịu đương nhiên không muốn cùng Lệ Sâm vòng vo: "anh nhanh nói cho tôi biết đi!"

Bộ dáng tươi cười trên khuôn mặt gầy gầy của Lệ Sâm vậy mà đơn giản thêm phần rực rỡ, thời điểm đánh tay lái quẹo cua anh còn nghiêng đầu nhìn Nam Ca một cái: "Đừng nóng vội, đến thời điểm cô sẽ biết."

nói xong Lệ Sâm còn mở loa trên xe, nhưng mà anh không có nghe CD mà là mở rộng boardcast, vừa lái xe vừa tìm kênh truyền thanh. Nam Ca không khỏi nhắc nhở anh: "anh cẩn thận một chút, đừng lái xe vào trong khe nha."

"Tiểu cảm điếc, cô đối với kỹ thuật lái xe của tôi cũng quá không tin tưởng." Lệ Sâm vô lại cười cười khiến Nam Ca không khỏi kêu nhỏ: "anh lại không gọi tên tôi!"

"Xuyt." Lệ Sâm làm ra dấu tay chó có lên tiếng: "cô nghe này."

"Nghe cái gì?" Nam Ca trong nháy mắt cảnh giác: "không phải là có đoàn Zombie lại đây ư? Nếu không nữa thì chính là đoàn Zombie biến dị?"

"không phải. Tôi nói cô nghe đài mà." Lệ Sâm chỉnh âm thanh lớn hơn nữa, quả nhiên Nam Ca nghe được trong radio có một giọng nữ ôn nhu truyền đến.

Hóa ra cả nước phát sinh đại nạn, sau đó phần lớn vệ tinh cũng bị phá hỏng, tất cả các thiết bị thông tin đều mất tác dụng. hiện giờ mặc dù vẫn không thể gọi điện thoại nhưng mà trạm phát radio đã vận hành được, chỉ cần có đài đều có thể nghe được tiết mục đặc biệt này.

Đối với một con Zombie như Nam Ca mà nói, có phát thanh hay không đều không có ảnh hưởng gì. Nhưng mà những người may mắn còn sống sót trong tận thế, việc này quả thực cực kỳ quan trọng.

Bọn họ vẫn còn thói quen ý lại vào máy móc kỹ thuật, hiện giờ không có máy móc thậm chí ngay cả thông tin cơ bản cũng không thể biết được. Rất nhiều người không có cách liên lạc với bên ngoài tương đương với chiến đấu một mình.

cô độc là thứ vũ khí giết chết một người tốt nhất. không thể không nói lực lượng quốc gia tập trung lại vào thời khắc này vẫn có chỗ tốt biểu lộ rõ ràng.

Có sóng radio, cho dù là bọn họ vẫn như cũ không thể cùng những người khác liên lạc nhưng tối thiểu vẫn sẽ biết một chút tin tức mới, biết rõ còn có người đang cố cứu bọn họ.

Bây giờ trên radio đang phát, chính là một vài cách thức đánh nhau cùng Zombie, còn có một vài phương pháp tìm vật tư. Chờ đến buổi chiều radio còn nói đến tình hình và các địa hình đã thay đổi trên cả nước hiện giờ, giúp mọi người chạy trốn hoặc là tiến vào căn cứ, ngoài ra còn cung cấp thêm vài đề nghị cùng trợ giúp.

Những cách thức đánh Zombie kia, đối với Nam Ca mà nói thì đúng là không có tác dụng nhưng mà Lệ Sâm lại thích nghe những tin tức này.

Xe liên tục đi cho tới trưa, tiếng radio cũng vang lên cho tới trưa. Lệ Sâm còn cùng Nam Ca nói chuyện: "Sóng radio hôm qua mới sửa được, hiệu suất mặc dù không cao nhưng các tiết mục được phát đều rất có ích."

Nam Ca bủn xỉn, hiện tại tất cả mọi người còn đang vội vàng chạy trốn chết, chỉ còn có anh có lòng dạ thanh thản nghe radio.

Lệ Sâm lái xe, dọc theo đường đi vừa đi một chút lại phải ngừng để nghiên cứu kỹ bản đồ. Xác định là khuya hôm nay sẽ không thể đến được thành phố tiếp theo, vừa vận phía trước có một cái thị trấn nhỏ. Hai người quyết định nghỉ ngơi ở đây đến mai mới đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nước uống máu tươi

Nhìn quen quá nhiều người người lừa ta gạt, bỏ đá xuống giếng. Nam Ca cùng Lê Sâm đều không dám xem thường. Ở một chỗ cách thị trấn rất xa hai người đã dừng xe xuống.

Ánh nắng chạng vạng rất là đẹp, sương mù mật mờ chân trời dường như đều bị nhuộm đỏ, từng vầng sáng màu đỏ từ đằng xa dần dần lan tràn đến gần.

Trong không khí còn có thoang thoảng mùi khói thuốc súng cùng hương vị thịt thối. Sau khi xuống xe, giày dẫm lên mặt đất khiến bùn đất bắn lên phát ra tiếng vang.

Nam Ca đứng một lát trong người có chút rục rịch.

Đoạn thời gian trước được khai măn khiến cô có chút không chế không được con thèm, nhắm mắt lại cũng có thể ngửi thấy được hương thơm máu thịt trên người Lê Sâm.

A... Hình như cô muốn uống một chút máu nha, nếu có thể tìm được một chút máu thôi cũng quá tuyệt vời rồi.

cô còn đang nghĩ ngợi thì phát hiện người bên cạnh giờ trước mặt cô một cái túi. Nam Ca cúi đầu nhìn kỹ, con mắt liền mãnh liệt sáng lên!

cô xác định chắc chắn đây là túi truyền máu trong truyền thuyết. Ở trong đó còn có màu đỏ tươi...

"Lê Sâm..." cô nghiêng đầu khiếp sợ nhìn anh, thật sự không hiểu mục đích của anh là gì.

Lê Sâm đang đeo bao tay, vốn bao tay có thiết kế rất giản dị lại bị tay anh khiến cho nó trở nên cực kỳ gợi cảm, nhất là màu đen của cái bao tay kết hợp với màu đỏ máu tươi của túi máu tăng thêm vẻ hấp dẫn.

Bóng lưng cao lớn của Lê Sâm đem bầu trời chia làm hai nửa, ánh mắt anh vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng mà giọng nói lúc nói chuyện lại dịu dàng không ít: "Cho cô đồ uống."

"Đồ uống?" Nam Ca nuốt một ngụm nước bọt duỗi tay ra định cầm lấy, ai biết Lê Sâm chợt giờ tay lên.

"Sao anh lại không đưa cho tôi!" Bây giờ Nam Ca cơ bản còn chẳng quan tâm Lê Sâm lấy túi máu tươi này từ đâu ra, cô chỉ rất rất muốn uống thôi ngao ngao ngao!

"Tiểu cam điếc, chẳng lẽ cô không định bày tỏ gì sao?" Lê Sâm cao khoảng chừng 1m9, Nam Ca coi như là thời điểm chưa biến thành Zombie cũng mới 1m65, bây giờ thân thể lại còn hơi co rút lại, càng là với không tới.

Vì vậy cô chỉ có thể duỗi dài cánh tay, nhảy lên hai cái. Lập tức có chút chán nản nhìn Lê Sâm: "Về sau tôi sẽ không chạy loạn."

"Còn gì nữa?" Lê Sâm rất là hài lòng bộ dạng của cô hiện giờ.

Thị trấn nhỏ ở phía xa lẳng lặng đứng im, nếu mà không có tận thế chắc hẳn bên trong cũng sẽ rất náo nhiệt.

Nam Ca tiếp tục nghĩ ngợi, bộ dạng như đã vắt hết óc: "Về sau tôi cũng sẽ không động tay động chân với anh, không nghịch đồ của anh, không mắng anh nữa."

A, hóa ra cô nương này còn động tới đồ của mình.

"Sau đó nữa?" Lê Sâm rất hài lòng, hy vọng cô nói tiếp.

"Về sau tôi chắc chắn sẽ nghe lời!" Nam Ca nói ra lời mà chính mình còn không tin, nhưng mà cô còn cực kỳ nghiêm trang: "Hơn nữa tập luyện thật tốt về sau giúp anh giết Zombie! thật mà!"

Lê Sâm nhìn cô sốt ruột đến nỗi sắp nhảy dựng lên, ha ha cười một tiếng đem túi máu thả vào trong tay cô.

Nam Ca phát hiện Lê Sâm còn rất quan tâm đem ống truyền gắn vào túi máu, thời điểm cô mở ra lập tức đem một đầu ống đặt ở trong miệng mình, hung hăng hút một hơi.

A! Hương vị thật sự rất tuyệt vời! Cảm giác thật giống uống đồ uống nha!

Lê Sâm không biến sắc nhìn cô uống xong, cả người Zombie giống như thần thái cũng thay đổi sáng láng hẳn lên.

rõ ràng đã uống đến thấy đáy mà cô còn tiếc nuối không ngừng mút lấy, bộ dạng như rất sợ rơi phí mất một giọt máu.

Chờ sau khi mút xong cô còn dùng cái móng tay bén nhọn duy nhất đem túi máu mở ra, liếm sạch sẽ mặt trong túi. Rất giống mấy người trăm năm chưa được ăn cơm.

Đợi đến lúc thật sự một chút máu cũng hết, Nam Ca mới nín thở hỏi Lê Sâm: "anh Lê, còn có không?"

Lê Sâm nhủ mày, năng lực học tập của tiểu Zombie còn rất mạnh nha, một túi máu tươi khiến xưng hô đều thay đổi.

"Hôm nay chỉ có bấy nhiêu thôi, không có." Mặc dù cô gọi mình một tiếng anh, nhưng mà Lê Sâm cũng không mềm lòng với cô.

Nam Ca đành phải đeo bám dai dẳng: "anh Lê Sâm, anh cho em một ít nữa đi, em chưa uống đủ mà."

"Chưa uống đủ cũng không có." Lê Sâm đi lên xe thu xếp đồ đạc, còn đem cái lồng ấp buổi sáng vừa đưa vào cất kỹ.

Nam Ca nhìn chăm chăm cái kia lồng ấp kia, xác định sáng nay mình ngửi thấy được hương vị kia chắc chắn chính là máu tươi.

Nàng rất là nghi ngờ, Lê Sâm làm thế nào tìm được túi máu tươi? Người trong thôn không phát hiện sao?

Động tác Lê Sâm không thay đổi, còn dặn dò Nam Ca: "Về sau chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, máu tươi tôi có thể giúp cô tìm nhưng nếu là cô không nghe lời, tôi sẽ giải quyết cô."

"Giải quyết?" Người Nam Ca có chút lạnh, cô không khỏi sờ sờ lên cổ.

cô đi theo Lê Sâm lâu như thế còn cho là bọn họ còn có chút tình cảm cách mạng, kết quả là cái gì cũng không phải!

Lê Sâm biết rõ cô hiểu sai ý, nhưng mà cũng không phủ nhận. Tiểu Zombie này nhát gan cực kỳ, anh phải hù dọa cô nhiều một chút, cô mới không dám làm loạn.

Nam Ca mè nheo anh một lát thấy anh thật sự không cho mình uống nữa, lúc này mới rầu rĩ ngồi dưới đất, quay đầu hỏi Lê Sâm: "anh làm như thế nào lừa được nhiều máu tươi như thế nha? Có người có dị năng máu sao?"))))

Lê Sâm nhớ đến tối ngày hôm qua, sau một phen Trương Vĩ nói với anh, anh xác thực nói ra một câu chuyện nửa thật nửa giả.

"Nam Ca sau khi trải qua tận thế bị nhiễm một loại virus. Chúng tôi quan sát rất lâu, virus này đối với thân thể con người không có hại nhưng sẽ làm cho cô ấy khao khát máu tươi. Lúc cô phát bệnh có chút khủng bố, cho nên bình thường đều không hay xuống xe."

Giọng nói Lê Sâm đau khổ: "cô ấy là bạn gái của tôi, bất kể như thế nào tôi cũng không thể đưa cho cô ấy một người để hút máu được, các anh là người đáng giá phó thác, cho nên tôi mới kể việc này cho các anh."

Con người vốn chính là loài động vật cảm tính, rất nhiều người cúi chào đều hướng vào trong, ranh giới cuối cùng của họ cũng bởi vì người khác mà luôn biến hóa.

Lê Sâm cùng Nam Ca cứu bọn họ, bọn họ đương nhiên sẽ cảm thấy hai người kia là người đáng tin cậy, vì vậy sau khoảng thời gian khiếp sợ ngần ngại, bọn họ lập tức an ủi Lê Sâm.

Trương Vĩ là người mở miệng trước: "Con người có thể còn sống đã rất, không phải chỉ là máu tươi thôi sao, phí sức chút đều sẽ tìm được, bây giờ thế này đi, tôi cho hai người túi máu, hai người mang theo trên đường."

Mã Viễn cũng vỗ vỗ lồng ngực mình: "Lúc tôi còn nhỏ còn thích ăn thịt tươi, bây giờ thích máu tươi cũng không có gì! nói không chừng cô ấy uống nhiều máu tươi dần dần thân thể lại tốt lên ấy chứ! Mạng của tôi đều là hai người cứu, hai người cứ lấy máu tôi đem theo!"

Tiểu Dịch mặc dù không hiểu mọi người nói cái gì, nhưng trong người cũng có một nam tử hán nhỏ nhỏ, bé cũng không cam chịu yếu thế bị bỏ mà tỏ vẻ: "Con cũng cho! Lấy của con đi!"

Lê Sâm cảm kích nhìn bọn họ, đứng lên cúi người chào, bảo trì tư thế không động đậy chân thành nói: "thật sự là cảm ơn mọi người!"

"Chào ôi! Lê ca anh đừng như vậy!" Mọi người ba chân bốn cẳng mà đem Lê Sâm đỡ dậy, ai cũng đều không quan tâm nói: "Cái khác chúng tôi không có, nhưng một thân máu này vẫn đủ!"

Ấn tượng của Trương Vĩ đối với Lê Sâm cũng thay đổi. Bạn gái ở tận thế lại nhiễm loại bệnh lạ này anh còn có thể mãi mãi không rời, tình cảm này sâu cỡ nào nha!

Lúc tối, Lê Sâm liền lấy dụng cụ ra cho họ, nghe nói Tiểu Dịch còn đem tay mình cứ một nhát, hướng vào trong túi nhỏ vài giọt máu đây.

Mã Viễn ngoan độc với bản thân, khi đó còn muốn trực tiếp lấy 1000CC, Lê Sâm vội vàng ngăn cậu lại.

Người bình thường cho dù thân thể khỏe mạnh, sau khi rút máu cũng sẽ mệt mỏi cần tắm rửa, bây giờ họ còn thiếu vật tư. Lê Sâm chỉ lấy tượng trưng một tí máu là được.

Về sau đưa cho Nam Ca làm "Đồ uống", đúng là máu lấy được từ kia ngôi làng nhỏ kia.

Lê Sâm không thể nói chắc rằng, dọc theo con đường này anh đều dựa vào phương pháp này để nuôi sống Nam Ca, nhưng tối thiểu nhất

khi anh mang cô theo thì nhất định sẽ không để cho cô bị đói bụng.

Đương nhiên, cô phải học được cách khống chế dục vọng của mình, nếu mà nhìn thấy người cô liền muốn đi lên cắn, Lê Sâm chắc chắn không cho phép.

Còn cuối cùng sau này là giết người hay vẫn là giết Zombie hiện tại vẫn không biết được.

Ban đêm rất nhanh đến, hôm nay Lê Sâm cùng Nam Ca đều không định tiến vào thị trấn, kiểm tra một lần cuối cùng tình huống xung quanh xe xong, Lê Sâm liền khóa cửa xe lại, chuẩn bị cùng Nam Ca nghỉ ngơi.

Nam Ca trong lòng còn có tính toán riêng, cô biết rõ cái lồng ấp kia chắc chắn đựng thứ mình muốn, đợi đến khi Lê Sâm ngủ say... Hắc hắc hắc.

Lê Sâm rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, Nam Ca nghe hô hấp của anh dần dần thông thả, cô lén lút giống như là trộm chuẩn bị đứng lên.

Ai biết Lê Sâm trong lúc nửa mê nửa tỉnh vậy mà còn ôm lấy cô, nếu mà trái tim Nam Ca còn nhảy được, chắc đã bị anh dọa cho ngừng.

Lê Sâm còn hít hà, mơ mơ màng màng nói: "Mùi thịt thối trên người cô hình như là hết rồi."

Nam Ca áp ứng: "A, anh nhanh ngủ đi, ngày mai còn muốn vào trong thị trấn tìm vật tư mà."

anh đưa cho thôn nhỏ nhiều vật tư như vậy, sớm muộn gì bản thân cũng không đủ dùng, còn cần chuẩn bị nhiều một chút.

Nếu anh đã vì mình trả giá nhiều như thế, Nam Ca cũng hiểu được phải báo đáp lại, công nghệ chờ sau khi vào thị trấn mình sẽ không chơi bởi lâu lỏng nữa.

thật vất vả chờ Lê Sâm lại ngủ say, Nam Ca lúc này mới chậm rãi đứng lên, con mắt màu xanh lá cây ở trong đêm tối bắn khoắn, sau khi tìm được cái lồng ấp kia cô cực kỳ cẩn thận rút ra.

Dưới đáy lồng cười hắc hắc, cô bắt đầu mở cái hòm.

Nhưng mà cái hòm kia quá chắc chắn, cô làm như thế nào cũng không mở ra được, thật sự là sốt ruột muốn chết.

Lăn qua lộn lại nhìn một lát mới biết được, hóa ra mở này cái hòm này còn cần vân tay!

Nam Ca cảm giác hiện tại tâm trạng mình thật sự không tốt. Sau xe Lê Sâm có rất nhiều thứ đem ra ngoài cũng có thể tạo thành cảnh người người tranh mua, tuyệt đối tất cả đều là bảo vật vô giá.

Nhưng mà những thứ đó từ trước đến giờ anh đều không khóa, bây giờ lại đem vài túi máu tươi khóa vào? Có cần phải lừa Zombie như thế hay không!

Thời điểm Nam Ca còn đang ở trong tình trạng thất lạc, Lê Sâm đã khoác áo ngồi dậy.

Nên biết là trong xe rất tối, anh thình lình ngồi dậy như thế thật sự là rất dọa người, nếu anh mà có mái tóc dài sẽ khiến cho người ta tưởng là trình tử xuất hiện. (hình như trình tử là con ma nổi tiếng trong truyện ma bên TQ)

"Tiểu câm điếc, khuya rồi cô không ngủ lại đang làm cái gì đây?"

Nam Ca vừa nghe lời nói này lập tức đem cái rương trả về, lắp bắp nói: "Tôi... Tôi muốn đi vệ sinh."

Lê Sâm nhú nhú mày: "cô là Zombie, cần cái gì mà nhà vệ sinh."

"Đúng nha..." Nam Ca khô khốc cười cười: "Ha ha ha tại sao tôi phải đi nhà vệ sinh đây? Khẳng định là tôi nhớ sai..."

nói xong cô chỉ có thể một lần nữa bò về, đành hoàng nằm lại bên cạnh Lê Sâm.

Lê Sâm ôm cô, cô cũng không từ chối. Trong đêm tối, cô nhắm mắt lại cho nên cũng không thấy được khóe miệng Lê Sâm cong lên cười cười.

Tiểu Zombie này, đại đột đến nỗi khiến anh không bỏ được luôn muốn lừa cô.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Xé rách quần lót

Buổi sáng Lê Sâm tỉnh lại, vô ý thức sờ sang bên cạnh, sờ sờ mới phát hiện người bên cạnh không biết đã đi đâu.

Buồn ngủ trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, anh mạnh mẽ ngồi dậy nhìn xung quanh một vòng, trong xe không thấy Nam Ca.

Lại hướng ra ngoài xe nhìn, trời còn chưa sáng. Phụ cận chỉ có vài con Zombie đang lảng vảng.

Nam Ca đã đi chỗ nào? Lê Sâm hơi ảo não, sau nửa đêm anh ngủ hơi say.

không đợi anh xuống xe đi tìm người đã nhìn thấy Nam Ca lén lút giống như tên trộm chạy về xe. Đúng vậy, hiện giờ tối thiểu cô đã có thể chạy chậm, tốc độ hành động so với trước nhanh hơn không ít.

Chờ cô mở cửa xe ra, không đợi Nam Ca kịp nói chuyện Lê Sâm đã dồn dập hỏi: "cô đi đâu? làm cái gì?"

Nam Ca cảm thấy giọng nói của Lê Sâm rất là quý dị, sao lại cảm giác như... Chồng chất vấn vợ về muộn vậy?

Nam Ca quơ quơ bình lớn trong tay, đây là cái bình mà Lê Sâm thường đựng nước dùng cho sinh hoạt.

"Buổi sáng tôi đi ra ngoài dạo một lúc, còn giúp anh mang nước rửa mặt trở về nha!" nói xong Nam Ca còn giống như hiến vật quý đưa bình cho Lê Sâm.

Biết rõ không phải là cô lại vụng trộm rồi đi, trong lòng Lê Sâm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà sau khi anh tiếp nhận cái bình vẫn không quên lạnh lùng nói một câu: "Về sau lúc tôi ngủ, cô không nên chạy loạn."

Nam Ca ồ một tiếng nhưng không để vào trong lòng.

Ngày hôm qua cô nghĩ cả đêm, cảm thấy trước tiên nên nịnh nọt cái người đàn ông này đã, tâm tình anh tốt lên sẽ lại ban thưởng cho mình nha!

Lê Sâm sửa sang quần áo xong, bước xuống xe rửa mặt trước. Nam Ca vậy mà lại đưa cho anh một cái khăn mặt.

anh lau hai cái thì để khăn xuống, giương mắt nhìn cô hỏi: "cô còn có thể chân chó hơn nữa không?"

Toàn cơ thể Nam Ca đều bày tỏ: "Tôi có thể nha!"

Lê Sâm "... " anh thua rồi.

Sau khi dùng qua điểm tâm Lê Sâm hỏi Nam Ca: "cô tìm thấy nguồn nước ở đâu? trên đường không có Zombie tấn công cô chứ?"

Còn sớm như thế, những người sống sót trong thị trấn chưa có hành động gì. Chắc chắn là Nam Ca gặp phải Zombie.

"Chúng nhận ra tôi là đồng loại, tôi lại không cùng nhóm bọn chúng tranh giành lãnh địa. chúng nó sao có thể tấn công tôi?" Nam Ca chỉ ra xa: "Nguồn nước ở chỗ đó, nước suối cũng rất trong suốt nha."

Lê Sâm khóa cửa xe lại, mang theo đầy đủ vũ khí sau đó ném cho Nam Ca một túi đồ liền đi tới chỗ có nước suối.

Gần đây gấp rút lên đường, Lê Sâm đều cố gắng tránh đi vào thành phố lớn, chỗ đó có quá nhiều Zombie. Vũ khí của anh lại quá rêu rao nên cũng muốn tránh đi mũi nhọn.

Đều đi theo đường nhỏ cho nên lúc nào cũng có thể gặp được sông núi tự nhiên.

hiện giờ chỗ này xem ra đã xảy ra hiện tượng động đất làm thay đổi hình dáng núi đá, nước suối là từ trên núi chảy xuống, có thể đây là nước ngầm.

Mặc dù như thế Lê Sâm cũng không dám uống, chỉ cầm lấy túi đồ trong tay Nam Ca chuẩn bị tắm rửa giặt quần áo.

Quần áo trên người Nam Ca đã bị rách gần hết, vải còn thừa lại vắt trên người còn có thể nhìn xuyên qua, mặt trên còn có vết máu. không rõ giặt từ bao giờ khiến cho cả xe đầy mùi.

Mặc dù vậy Nam Ca cũng không thêm để ý, cô không nghĩ thấy gì nha =. =

Lúc này Nam Ca đang cảnh giác nhìn xung quanh. Mới thấy cô đi qua hướng này, trong chốc lát đã qua chỗ kia nhìn một chút, một bộ dáng như lâm đại địch, giống như rất sợ có con Zombie nào đó lao ra tấn công Lê Sâm.

Chẳng qua nhìn một hồi lâu cũng không thấy được có nguy hiểm gì, cô liền ngồi xổm xuống xem Lê Sâm giặt quần áo.

Vốn cô còn cho rằng, một người đàn ông như Lê Sâm sẽ không biết làm những chuyện này đâu, ai biết anh giặt quần áo cực kỳ cẩn thận, động tác cũng rất nhuần nhuyễn, đáng vẻ này rõ ràng có thể tự chăm sóc mình thật tốt.

Nam Ca đang lo không có chỗ nào để nịnh nọt Lê Sâm đây! Vì thế cô lập tức chen vào chỗ Lê Sâm ngồi, cùng anh nói: "Tôi đến giặt, để tôi giặt cho! Tôi là cao thủ giặt quần áo đấy!"

Bây giờ tay Nam Ca vẫn là màu xanh, chỉ là màu đã nhạt bớt so với trước. Thời điểm nhúng vào trong nước vậy mà lại có chút sáng long lanh.

Lệ Sâm vốn không phòng bị Nam Ca, thời điểm bị cô đẩy ra vẫn còn sững sờ.

"không cần." về mặt anh không tự nhiên. Nếu là lúc trước có cơ hội nô dịch Nam Ca như vậy anh chắc chắn sẽ không buông tha. Nhưng không biết tại sao, gần đây anh đối với cô càng ngày càng mềm lòng. Trong tiềm thức không muốn cô phải sống như vậy.

Nam Ca lại không nhìn ra Lệ Sâm cự tuyệt, dù sao hiện tại cô chính là cục gạch, chỗ nào cần chuyển, cô đều làm rất hăng hái.

Lệ Sâm nhìn không được đến gần nói: "Thôi, để tôi giặt đi."

Nhưng Nam Ca một chút cũng không mờ hồ, động tác ra tay dùng sức vài phần, không có nửa điểm làm đối phó: "Tôi làm tôi làm! Nhanh một chút giặt xong, về sớm tìm vật tư!"

thật ra Lệ Sâm không cho Nam Ca làm còn có một nguyên nhân khác. Trong đồng quần áo này... Có quần lót anh vừa thay ra.

Chịu đựng sự lúng túng, giọng nói anh mất tự nhiên: "Tiểu câm điếc, cô đứng xem tôi giặt được rồi."

"Tôi không cho." Nam Ca vẫn còn bướng bỉnh, hết sức chuyên chú vào quần áo: "Tôi giặt đồ rất sạch sẽ mà, tôi là, tiểu Zombie rất hữu dụng, tôi muốn chứng minh cho anh thấy!"

Trong lúc nói chuyện cô đã cảm lên! Quần lót của Lệ Sâm!

Lệ Sâm thật sự là chịu không được nữa, túm lấy tay phải của cô kéo đi.

Mặc dù cô là Zombie nhưng mà cũng không thể giúp một người đàn ông giặt quần lót như vậy.

Ai biết Nam Ca cơ bản là không quan tâm đây là cái gì, chỉ cảm thấy Lệ Sâm không cần cô giúp, về sau sẽ không để cho cô ăn ngon vì vậy liều mạng giãy giụa nhất quyết không chịu đi.

"Rẹt" một tiếng động tác hai người đều ngừng lại.

Nam Ca có chút không dám tin tưởng cúi đầu nhìn thứ đồ trong tay mình... Quần lót tứ giác đã từ trần.

Lệ Sâm tất nhiên là cực kỳ lúng túng, thừa dịp Nam Ca còn đang ngây người, lập tức bế cô đến một chỗ nghiêm nghị nói: "đần nói không cần cô giúp! cô thành thật ngây ngốc ở đây!"

trên lỗ tai anh xuất hiện một vết đỏ ửng không bình thường.

Nam Ca lắp bắp giống như đứa trẻ làm sai việc gì, hết lần này tới lần khác cô lại không hề biết ngại ngùng, chỉ là thực sự hối hận xin lỗi: "Tôi cũng không biết quần lót của anh lại dễ rách như vậy..."

"Đừng nói." Đầu đã kéo đến hồng rồi, về sau cũng không thể mặc được nữa. Lệ Sâm đem cái quần tứ trần kia vớt lên trên bờ, quyết định lát nữa phải đem đi ném chỗ nào xa nhất.

Nam Ca vẫn còn nghiêm trang giải thích đây: "thật, quần lót anh chất lượng không tốt. Mấy bộ quần áo tôi vừa giặt, đều không có bị làm rách..."

"... Còn chưa nói đủ?" Động tác trên tay Lệ Sâm cũng ngừng lại một chút. hiện tại anh mơ hồ cảm giác được mang Nam Ca theo chính là sai lầm! thật sự là cản trở mà!

Nam Ca vừa nghe thấy ngữ điệu của Lệ Sâm lại càng khấn trương. Liều mạng tìm lý do giúp chính mình giải vây: "Lúc này nếu không phải là anh túm tôi, tôi cũng sẽ không kéo quần lót anh, tôi không kéo quần lót anh, nó sao có thể bị phá hỏng!"

Lệ Sâm cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, quay đầu tàn nhẫn nhìn cô: "nói thêm một chữ nữa tôi liền đem cô ném vào trong nước."

trên miệng lúc nào cũng nhắc đến quần lót, coi như cô đã biến thành Zombie thì cũng là nữ! không biết xấu hổ!

Nam Ca thành thật đem miệng ngậm lại, nhưng mà trong lòng còn oán thăm. không phải chỉ là lỡ kéo rách một cái quần lót thôi sao, đầu đã cùng anh xin lỗi, anh còn không nghe.

Hừ, cô đi một mình qua bên kia ngòi, quyết định yên lặng một chút.

Bên tai cuối cùng cũng thanh tịnh, Lệ Sâm tâm loạn như ma quay đầu tiếp tục giặt quần áo.

một bên giặt một bên anh còn nghĩ thăm, kiếp trước mình nợ tiểu Zombie cái gì sao? Nhất định là như thế!

Cũng may động tác của anh rất nhanh. Sau khi đem quần áo đều vắt khô, anh nhét lại vào trong túi quyết định chờ về đến xe lại phơi.

Nam Ca vẫn còn ở một góc "Yên lặng một chút", Lệ Sâm nhìn thấy cô không có ý định đứng dậy, nhú mồm hỏi một câu: "cô không định quay về?"

âm thanh vừa phát ra, Nam Ca từ dưới đất đứng lên, khó chịu không lên tiếng đi bên cạnh Lệ Sâm.

"Tại sao lại không nói lời nào?" Lệ Sâm hỏi cô.

"không phải là anh không cho tôi nói sao." Nam Ca lẩm bẩm, cố ý không nhìn Lệ Sâm.

cô tốt bụng giúp bị trở thành lòng lang dạ thú, cô còn không được tức giận sao.

Lệ Sâm thật sự là không biết nên nói gì để giảm bớt sự lúng túng giữa hai người trong lúc này, thôi, vẫn là không nên nói gì.

Vừa đi được nửa đường, Lệ Sâm vậy mà lại gặp được một đội người.

Đoàn người này nữ có nam có, thời điểm nhìn thấy hai người bọn họ, trên mặt đám người tràn đầy đề phòng.

nói đến tối ngày hôm qua lại đây Lệ Sâm đã phát hiện ra, phòng ốc trong thị trấn này bởi vì đều xây theo kiến trúc thôn quê, coi như là nhà tầng, tầng trệt cũng không cao cho nên mấy ngôi nhà ở đây bị phá hỏng không nghiêm trọng như trong thành thị.

hiện giờ đi qua mấy người này, Nam Ca vừa nhìn thấy con mắt liền sáng lên.

Bên trong có người có dị năng!

Lệ Sâm cảm thấy Nam Ca chính là radar tốt nhất, nếu mà trên đầu cô có cái ăng-ten thì bây giờ chắc cũng đã dựng thẳng lên rồi.

"Hai người là ai?" Thanh niên đi đầu nhuộm một đầu tóc màu đỏ, bộ dáng cũng cực kỳ phóng khoáng không kiềm chế. Hắn không thể treo cả người đầy dây chuyền, lỗ tai treo một hàng khuyên tai.

Những người kia đi theo phía sau cậu ta, tất cả đều ăn mặc như du côn đầu đường, ừm, nếu để Nam Ca hình dung thì sẽ là thuần túy phong cách smart.

nói thật, trước đây cô còn trong bệnh viện cũng đã được chứng kiến đủ loại người, nhưng mà phong cách smart thật sự không nhiều.

Ồ, vì sao cô có thể nhớ đến một chút sự việc phát sinh trong bệnh viện? Chẳng lẽ là ký ức lại khôi phục?

Nam Ca lập tức vui vẻ trở lại.

Lệ Sâm nghe được câu hỏi cũng không định cùng người ở nơi này phát sinh xung đột: "đi ngang qua."

Hai mắt tóc đỏ trên dưới quan sát Lệ Sâm sau đó đưa ánh mắt đặt ở trên người Nam Ca dừng lại trong chốc lát, vì cô chụp mũ kín đầu nên trên cơ bản không nhìn thấy mặt cô.

Nhưng mà một thân trang phục rằn ri bao lại đáng người có lỗi có lỗi.

Im lặng một hồi lâu tóc đỏ mới nói tiếp: "Nếu đã đi ngang qua thì nhanh đi đi, chỗ chúng tôi không hoan nghênh người ngoài. Vật tư ở trên, tất cả đều là của chúng tôi, hai người không thể cầm đi."

"Đây là đạo lý gì?" Nam Ca cảm nhận thấy, cái người tóc đỏ này chính là người có dị năng, đáy mắt cậu ta có màu xám nhàn nhạt.

Lúc trước nhìn thấy Mã Viễn cùng hai chị em Lâm Phong Tuyết, màu của đồng tử bọn họ đều không thay đổi. Chẳng lẽ là dị năng có thể tiến hóa cho nên mới thay đổi màu sắc?

Tóc đỏ nghe Nam Ca nói, trào phúng cười một tiếng, còn khoát tay áo: "Mấy cô nói cho cô ta biết, đây là vì cái gì?"

cô nàng có gương mặt ngây thơ này rất khinh thường đi lên trước, từ lúc vừa mới bắt đầu, ánh mắt cô nàng đều không có từ trên người Lệ Sâm rời đi. hiện tại coi như là cùng Nam Ca nói chuyện cũng thẳng tắp vào nhìn vào Lệ Sâm. " Bên trong là địa phận của trấn chúng tôi, đương nhiên do chúng tôi định đoạt. Những thứ vật tư kia đều giữ lại để nuôi sống chúng tôi, ai dám lấy đi chúng tôi sẽ không khách khí!"

nói xong còn giờ giờ quả đấm, Lệ Sâm cảm giác được âm thanh của con dao gió phá vỡ không khí.

Xem ra cái tiểu đội này không thiếu người có dị năng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Gặp nguy hiểm

Nam Ca nhắm mắt lại cảm nhận một lần, lập tức hỏi: "Trên đây đều là Zombie, bình thường mấy người làm như thế nào lấy thức ăn?"

cô cũng không muốn ngày ngày ngồi ở trong xe vội vàng lên đường, nói sau đó, một đội người này vừa nhìn đã khiến cho cô rất là không thích.

Em gái Lý Tinh biến đổi sắc mặt, lời của cô ta bị vạch trần có xu hướng thẹn quá hoá giận: "Zombie thì sao! Chúng tôi có rất nhiều người có kỹ năng, nhất định có thể chậm rãi tiêu diệt bọn chúng! Đợi đến khi thanh lý tốt lại đi lấy vật tư!"

Nam Ca cũng cực kỳ thất vọng: "Nhưng mà từ ngày hôm qua bắt đầu tôi đã không thấy có người nào tiến vào bên trong trấn nha, các người xác định tự mình có thể giết chết Zombie?"

nói thật, so với Lệ Sâm thì mình thật sự yếu như gà. Nhưng một đám người này, coi như là có người có kỹ năng, cô cũng không để vào mắt.

Lệ Sâm thấy Nam Ca muốn cùng đám người này đánh nhau, mặt không biến sắc tiến lên ngăn cản cô ở phía sau, lập tức bình tĩnh nói: "Nếu thị trấn này đã là của mấy người, vậy chúng tôi sẽ không đi vào, lát nữa sẽ lái xe liền rời đi."

Vốn là sắc mặt bọn họ đều rất không tốt, nghe lời nói này của Lệ Sâm, tóc đỏ mới ha ha cười rộ: "Sớm thức thời như thế không phải tốt lắm sao? Nếu mà anh không đáp ứng chúng tôi có thể sẽ được động thủ nha!"

nói xong, sau lưng vang lên một trận cười.

Nam Ca không phục. Bọn họ tự mình không dám giết Zombie, vì sao không cho người khác vào đi tìm vật tư?

Bây giờ Lệ Sâm vậy mà cũng chịu thua! cô biết anh, anh chắc chắn không phải là dạng này!

Dắt tay Nam Ca đi ra xa, Lệ Sâm nghiêng đầu nhìn cô quả nhiên phát hiện cô đang bực bội thở phì phì.

"Sao vậy?" Lệ Sâm cười hỏi.

Nam Ca dậm chân: "Tại sao phải đồng ý bọn họ? không phục thì để cho bọn họ nhào lên! Ai sợ bọn họ!"

Lệ Sâm không muốn vạch trần Nam Ca, trước kia lúc cô yếu như vậy, nhìn thấy anh đều muốn đi đường vòng, hiện giờ lại không phục đến loại lời nói này cũng dám nói ra.

Tiểu Zombie, lá gan cô ngày càng to nha.

"Vật tư của chúng ta còn đủ một thời gian nữa, xăng cũng không thiếu. Dù sao cũng là chỗ của người ta, có thể không xung đột là tốt nhất."

Lệ Sâm nghĩ tới đội người kia: "Nhìn tuổi bọn họ cũng không lớn, tôi cùng một đám trẻ con so đo cái gì."

Nam Ca vẫn không hài lòng, dứt khoát ngậm miệng lại không nhìn Lệ Sâm.

Quần áo Lệ Sâm cũng không có cơ hội hong khô, hai người từ chỗ dòng suối lại đây, một đội người của tóc đỏ đều đi theo phía sau.

Chờ đến lúc trở lại bên cạnh xe, Lệ Sâm phát hiện có mấy người đang quần lấy phía trước xe anh.

Đây đúng là một chiếc xe tốt, điều này rất rõ ràng. Thời điểm tóc đỏ nhìn thấy chiếc xe này con mắt cũng sáng lên.

Mất thấy Lệ Sâm muốn lên xe rời đi, cậu ta cho người bên cạnh mình một cái nháy mắt, lập tức có người đem xe bao vây lại.

Lệ Sâm kéo cửa kính xe xuống, khẽ ngẩng đầu nhìn tóc đỏ: "Mấy người có ý gì? Chúng tôi đã chuẩn bị rời đi rồi."

Tóc đỏ đương nhiên sẽ không chịu thừa nhận tâm tư bản thủ của mình liền giả vờ không hiểu chuyện nói: "Nếu anh đã ở bên ngoài thị trấn ngủ một đêm, có phải hay không nên giao chút phí bảo vệ?"

"Nhãi con này." Nam Ca học được cách Trương Vĩ mắng Mã Viễn, chuẩn bị xuống xe đánh người lại bị Lệ Sâm ấn chặt lại.

Ánh mắt Lệ Sâm lúc này còn đang ôn hòa bỗng nhiên thay đổi trở nên âm trầm: "A? Cậu còn muốn thu phí bảo vệ?"

Tìm tóc đỏ kia run lên bần bật, bình thường cậu ta cũng chỉ ở trong trường trung học gây chuyện, người ngoài xã hội thì cậu ta không dám đụng vào.

Nhưng mà sau vịnh dạ, con người thức tỉnh kỹ năng. Cậu ta đạt được kỹ năng hệ thổ, còn phát hiện, tuổi càng nhỏ khả năng thức tỉnh lại càng lớn cho nên cậu ta triệu tập một đám người trẻ tuổi lại, giúp đỡ lão đại bọn họ đem cả thị trấn khống chế.

Nhưng xưa nay cậu ta coi như là ở trên thị trấn lớn lối cũng chưa từng thấy người như Lệ Sâm.

Thời điểm ôn hòa, khí thế đều thu lại hết nhưng khi tàn nhẫn lên, chỉ một ánh mắt, giống như đã có thể đem người khác đâm vỡ.

Tóc đỏ không khỏi lui về phía sau hai bước. Lý Tình lập tức đi tới, cáo mượn oai hùm nói : "Mã Hứng Siêu, anh không cần sợ bọn họ. Chúng ta nhiều người như thế mà!"

Sau khi nói xong cô ta còn có chút hăng hái nhìn Lệ Sâm: "anh trai, hay là anh ở lại thị trấn của bọn em đi? anh xem trong trấn non xanh nước biếc, coi như là tận thế cũng có thể sống tốt nha."

Ánh mắt kia trắng trợn câu dẫn, làm cho Nam Ca vừa nhìn thấy liền lập tức nổi giận.

không đúng nha... Tại sao cô lại phải nổi giận, hình như chuyện này cùng cô cũng không có quan hệ gì mà?

cô cùng Lệ Sâm chung một chiến tuyến, giờ phút này cô vẫn dùng ánh mắt bày tỏ bản thân đối với những người này khinh bỉ.

Lệ Sâm thực sự không muốn cùng đám này nói nhảm, chỉ chi con Zombie bị chặt đầu bên cạnh: "Đây đều là tôi vừa giết buổi sáng, bây giờ mấy người xác định còn muốn ngăn tôi sao?"

Ánh mắt mọi người nhất thời thay đổi trở nên kinh hãi. một mình anh ta giết nhiều Zombie như thế?

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu muốn lui bước, nhưng mà tóc đỏ vẫn không nỡ bỏ chiếc xe này.

Lý Tình cũng không bỏ được Lệ Sâm, đáng người đẹp như thế, khuôn mặt đẹp trai đầy khí chất như thế, cô nàng muốn anhlàm người đàn ông của mình!

Vì vậy hai người thương lượng đơn giản một chút, vậy mà đối với Lệ Sâm cười cười: "không phải là anh muốn vào thị trấn tìm vật tư sao? Chúng tôi quyết định cho anh đi vào, tìm được vật tư đều cho anh hết."

Sau đó nếu mà hai người này không ra được, tất nhiên là chiếc xe sẽ thuộc về đám người này? thật sự là trắng trợn mượn đao giết người.

Lệ Sâm vốn không định ở lại nhưng mà Nam Ca lại túm lấy tay áo anh. Lệ Sâm nghi ngờ nhìn cô một cái: "Sao thế? cô cảm nhận được cái gì sao?"

"không phải..." Trong đầu Nam Ca không ngừng lóe lên một chút hình ảnh, nhưng mà quá nhanh, cơ bản là bắt không được: "Chẳng qua là tôi cảm thấy bên trong này có hơi quen thuộc... Giống như là đã tới qua... Trấn trên này dường như có người liên quan đến tôi để lại thứ gì đó..."

"Rất quan trọng?" Lệ Sâm nghiêm túc hỏi.

Nam Ca ngơ ngác lắc đầu, nhìn ánh mắt Lệ Sâm vậy mà lại có chút đáng thương: "Tôi cũng không biết... Nếu không chúng ta vẫn nên đi thôi."

Lệ Sâm không muốn chọc vào phiền toái vậy thì cô nghe theo anh.

Nhưng mà Lệ Sâm suy tư một lát lại đưa ra quyết định: "Chúng ta vào thị trấn đi."

Nam Ca kinh ngạc nhìn anh: "Bọn họ rõ ràng muốn..." cô chỉ là Zombie thôi mà vẫn cảm giác được tóc đỏ không có ý tốt, Lệ Sâm sao lại còn hướng vào trong hố nhảy đây!

"không quan hệ." Mặc dù về mặt anh không có thay đổi nhưng mà Nam Ca lại phát hiện ra anh rất tự tin.

Hai người như là đã đưa ra quyết định, Lệ Sâm đem xe cửa sổ kéo lên: "Vậy chúng ta liền tiến vào thị trấn."

Tóc đỏ còn học dáng vẻ lưu manh khoát tay: "đi đường cẩn thận nha."

Cẩn thận một chút, chính mình bị Zombie cắn chết là được, đừng đem xe tôi phá hủy.

Chờ Lệ Sâm lái xe đi mang Nam Ca tiến vào thị trấn, tóc đỏ lập tức bắt đầu bố trí: "Nhanh lên đi theo tao bố trí bẫy rập! Nếu bọn họ có thể sống sót đi ra, như thế nào cũng phải đem xe lưu lại!"

một chiếc xe thiết giáp lớn như vậy, nếu cho bọn họ không phải phát tài sao? Lúc đó còn sợ gì Zombie, trực tiếp lái xe xông vào thị trấn, bao nhiêu Zombie cũng sẽ bị đâm chết!

Lý Tình còn dè dặt hỏi: "Việc này chúng ta phải nói với lão đại chứ?"

Sắc mặt tóc đỏ thay đổi lại lập tức khôi phục bình thường: "Chờ đến lúc chuyện này thành công hẵng nói."

Biết rõ là cậu ta có tâm tư muốn đem chiếc xe này độc chiếm, ánh mắt Lý Tình tràn đầy khinh bỉ. Nhưng mà cô ta cũng chưa từng quên phải cùng hồng mao nói điều kiện: "Chờ một lát nữa xe cho anh, người đàn ông kia cho tôi."

Tóc đỏ cười tà một cái, néo néo cái miệng cô ta: "Còn chưa có lớn hết đâu đã biết nghĩ đến đàn ông."

Lý Tình lập tức tức giận đánh cậu ta một cái: "anh thì biết cái gì! Đàn ông tốt như vậy nếu mà bây giờ không giữ lại, về sau nói không chừng sẽ không gặp

được nữa! Nhanh lên, tôi giúp anh làm bấy rập!"

nói xong Lý Tinh vung tay lên, vậy mà trong nháy mắt có gai dây leo từ xung quanh bò tới.

Hóa ra cô ta là người có dị năng hệ mộc.

Lệ Sâm lái xe mang Nam Ca tiến vào thị trấn. Đường không dễ đi nên anh đem xe khóa kỹ rồi mang Nam Ca xuống xe.

Zombie bao vây bên ngoài trấn ngược lại lại không có nhiều, Nam Ca cảm nhận một lần rồi cùng Lệ Sâm nói: "Chúng tập trung chủ yếu ở siêu thị với trạm xăng dầu."

Lệ Sâm hiểu rõ gât đầu. Chỉ sợ là có người chưa từ bỏ ý định tiến vào thị trấn, chắc chắn là bọn họ đi tìm đồ ăn trước tiên. Zombie thuận theo quỹ đạo của bọn họ đi qua, đương nhiên sẽ tụ tập nhiều ở siêu thị.

Bởi vì hiện giờ rất nhiều Zombie đều biến dị cộng thêm các loại Zombie xoi tái đồng loại nên có rất nhiều Zombie cường hãn, không còn dùng khoa học để giải thích được nữa.

Cho nên hai người một đường đi qua đều rất cẩn thận.

Nam Ca đi theo bên cạnh một người. Hệ số nguy hiểm tăng vọt, những con Zombie kia từ từ bắt đầu tấn công cô.

Nếu là số lượng ít, năng lực cũng không quá mạnh thì Lệ Sâm sẽ cho Nam Ca giải quyết. Chờ đụng phải loại khó giải quyết, Lệ Sâm mới đứng ra.

một đường càn quét số Zombie bị giết chết đã lên đến trăm, siêu thị nhỏ kia mới xuất hiện trước mắt.

Nam Ca nhìn vào bên trong một lần, quả nhiên là có xác người cùng nhiều mảnh thịt vụn, hẳn là những người này ở bên trong gặp phải độc thủ.

"Bên trong có bao nhiêu Zombie?" Lệ Sâm hỏi cô.

Nam Ca tỉnh tể cảm nhận một cái: "Trong sảnh siêu thị có chừng hơn hai trăm..." một cái siêu thị nhỏ như thế mà chen lẫn nhiều Zombie như vậy quả là không thể tưởng tượng nổi, vừa dứt câu sắc mặt cô thay đổi ngay lập tức: "trên nóc nhà vẫn còn!"

cô mở choàng mắt cùng Lệ Sâm nói: "Vài con Zombie kia rất lợi hại! Tôi không phát hiện ra được dị năng của chúng là cái gì! Hơn nữa hơi thở toàn thân chúng đều rất quý dị... Chỉ liên tục nằm sấp ở trên nóc nhà..."

Nam Ca nghĩ đến tối qua nghe được trên đài phát thanh, hiện giờ nhân loại đã phân cấp bậc cho bọn Zombie này.

Bình thường nhất là cấp một, như lúc trước ở trong thôn nhỏ đụng phải đám Zombie hệ tốc độ cũng chỉ là cấp hai.

hiện giờ những con Zombie ở trên nóc siêu thị, Nam Ca khẳng định coi như là có một trăm con Zombie cấp hai ở đây cũng giết không được một con trên nóc kia! Vậy rốt cuộc nên xếp đám khủng bố kia vào cấp mấy đây?

"Tốc độ chúng nó tiến hóa nhanh hơn nữa cũng không thể nào đến trình độ nghịch thiên, đây hẳn là Zombie cấp ba." Lệ Sâm giải đáp thắc mắc của Nam Ca.

Về mặt Nam Ca trong nháy mắt âm trầm, thực lực cấp ba cùng cấp hai cách nhau xa như thế? thật là làm cho cô tự ti nha.

"Vậy anh còn muốn đi qua sao?" Nam Ca hơi bận tâm hỏi: "Hay là chúng ta tìm cái siêu thị khác đi?"

"Càng đi vào bên trong trấn, Zombie càng nhiều. đã đến nơi này thì không thể thay đổi tuyến đường." Lệ Sâm nắm chặt súng trong tay: "Trước tiên chúng ta đem Zombie bên ngoài xử lý đã."

Nam Ca không thể dùng súng chỉ có thể cận chiến nên Lệ Sâm che chở cô ở đằng sau.

Nhưng thật ra trong lòng cô vẫn hơi chíp bông, Zombie mạnh như thế. Lệ Sâm khẳng định cũng cảm giác được, lẽ nào anh không sợ hãi?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Zombie cấp ba

Lệ Sâm là trụ cột trong hai người, anh đã không sợ hãi. Nỗi sợ trong lòng Nam Ca tự nhiên ít đi không ít.

Nhưng mà cô cũng không rõ ràng lắm, Lê Sâm thật sự không sợ hay chỉ là giả vờ.

Giờ phút này hai người đang núp ở phía xa, đúng chỗ không hấp dẫn đám Zombie phát hiện, Lê Sâm trầm giọng hỏi Nam Ca: "cô nói đại khái phương hướng bọn chúng cho tôi."

Cảm giác của Nam Ca với xung quanh so với trước dễ dàng không ít, rất nhanh liền bắt được vị trí bọn họ, thăm dò rõ ràng: "Siêu thị không lớn còn chen lẫn nhiều Zombie như thế, bên trong chỗ nào cũng đều chen chúc rất chặt trội, việc tấn công chúng nó hiển nhiên là không dễ dàng."

Lê Sâm nghe qua, đưa mắt nhìn Nam Ca: "Cho nên tôi cần cô hỗ trợ."

"Tôi?" Nam Ca nghĩ thầm, bây giờ cô có thể đối phó vài con Zombie cấp hai nhưng mà trong siêu thị còn có Zombie cấp ba nha, bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng.

Hình như anh phát giác ra Nam Ca sợ hãi, Lê Sâm cầm tay cô: "Vài con Zombie cao cấp kia giao cho tôi."

Nam Ca vẫn không thể nào tin anh được, đầu óc con người đều thông minh hơn Zombie, rất có thể mình bị bán đứng còn không biết đầu.

Vài con Zombie kia cấp cao như vậy, khó giải quyết như vậy, anh không định chạy thì thôi, vậy mà còn gấp gáp muốn tự tấn công?

Nhưng mà Nam Ca thấy anh không nghe khuyên bảo, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, tôi tạm thời nghe anh một lần."

Lê Sâm nói với cô: "Mấy con Zombie này không biết rõ sẽ không sẽ chủ động tấn công cô, cô đi thử một lần, tôi ở đây giúp cô che chở. Sau khi chuyển thành công sẽ ban thưởng cho cô."

Nam Ca vừa nghe đến ban thưởng liền bắt đầu cò kè mặc cả: "Vậy tôi có thể muốn máu người có dị năng sao? Hoặc là của anh cũng được. anh có phát hiện hay không, hương vị máu của anh cùng người khác không giống nhau."

Nam Ca nói không có đúng lắm, vẫn là máu của anh hấp dẫn mình nhất nha.

Lê Sâm bắt đầu dĩ, anh lại không uống qua máu người khác hay máu mình, sao có thể nếm ra mùi gì khác biệt đây.

"Có thể." Lê Sâm đồng ý, Nam Ca quả nhiên liền có dũng khí. Lần này không cần Lê Sâm nói cô cũng thẳng thắt lưng hướng siêu thị nhỏ mà đi.

Cũng đã đi vào cực kỳ gần, những con Zombie kia cũng không có ý tấn công cô. Xem ra nếu muốn đánh động đám Zombie này mình phải chủ động tấn công mới được.

Lúc này Lê Sâm mới gắn một bộ đàm lên người Nam Ca, giờ phút này anh nghe thấy Nam Ca hỏi báo thông tin. Cân nhắc một lúc, anh nói: "Từ bên trái bắt đầu, trước tiên cô tấn công ba con, bắt cả đám đều đưa đến đây."

Nam Ca từ từ giơ con dao trong tay lên, bộ dáng nhao nhao muốn thử.

Chính là thời điểm dẫn dụ con Zombie khác, hành động không thuận lợi cho lắm. Kinh nghiệm chiến đấu của Nam Ca vẫn còn quá ít. Lê Sâm cho cô dẫn ba con, cô lại hận không thể dẫn ba mươi con đi ra.

Ở trong siêu thị hoạt động không dễ, coi như là có thể thi triển hết chiêu thức đánh nhau của cô thì cũng đánh không lại nhiều Zombie như thế, sau khi giết vài con, Nam Ca lập tức chạy ra bên ngoài.

Lê Sâm nhìn phía sau cô đen ngòm một mảnh, thở dài, nhíu mi, bắt đầu bóp cò. Còn tốt. Ba mươi, mặc dù có chút khó giải quyết nhưng vẫn còn có thể ứng phó.

Nam Ca nhìn thấy mắt Lê Sâm không nháy đã đem ba mươi Zombie tiêu diệt lại cảm thấy cái cổ lạnh lạnh.

Sau đó hai người đã ăn ý hơn, vấn đề xảy ra chủ yếu vẫn là ở trên người Nam Ca, cũng may Lê Sâm là người có năng lực, có anh giúp Nam Ca giải quyết tốt hậu quả. Hơn hai trăm con Zombie cuối cùng cũng bị bọn họ giết sạch.

Thời điểm Nam Ca một lần nữa đứng cạnh Lê Sâm đã rất là mệt mỏi, còn có chút oán giận nhìn anh: "Lúc này suýt nữa thì tôi bị con Zombie kia giết chết, anh như thế nào lại không tới cứu tôi?"

Lê Sâm sao lại không dám, anh là ngàn người chọn một mới tìm được một chỗ thích hợp như thế giúp Nam Ca luyện tập. Năng lực cảm nhận của cô không sai, nhưng mà lực lượng cùng tốc độ đều so với Zombie khác kém hơn một khoảng lớn.

Hiện giờ cũng đã có Zombie cấp ba, cô mà còn không tiến hóa chẳng phải là chờ bị giết chết sao?

Chỉ nhìn hôm nay vài tiểu thanh niên bên ngoài trấn trên kia, liền biết rõ hiện giờ người có dị năng tiến hóa rất rõ ràng. Nam Ca vốn chính là Zombie lại càng phải hiểu được cách bảo vệ mình.

anh đây, nhặt một cái ** phiền, không muốn buông ra cũng thôi đi, còn vì tiểu Zombie này mà lo lắng sắp vỡ tim.

Lệ Sâm cúi tay đem chút ít tóc rối loạn của Nam Ca sửa sang lại một lần, bây giờ kỹ thuật buộc tóc của anh càng ngày càng thành thạo.

Nắm thật chặt bao tay da, Lệ Sâm nhàn nhạt nói với Nam Ca: "Bởi vì tôi cảm thấy cô có thể bắt bọn chúng đều giải quyết hết."

Dù sao Nam Ca cũng không muốn đối mặt với vài con Zombie cao cấp nên bắt đầu kỳ kèo: "Nếu tôi đã giúp anh nhiều như thế, không cần tôi lại đi vào đâu nhỉ?"

Lệ Sâm khẽ mỉm cười, Nam Ca vừa nhìn thấy bộ dạng anh tươi cười đã cảm thấy không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên anh bắt lấy cổ tay Nam Ca, một lần nữa mang cô vào siêu thị.

Có Nam Ca ở đây, Zombie bình thường đã bị giết sạch. Vài con Zombie cao cấp kia... Lệ Sâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua nóc nhà, chỉ thấy vài tàn ảnh xẹt qua, nóc phòng lập tức khôi phục sự yên tĩnh.

Hiện giờ bên trong cùng bên ngoài siêu thị nhỏ đều chất đầy xác Zombie còn vật tư ngược lại lại được bảo tồn hoàn hảo, nếu mà cầm đi hết. Như thế nào cũng có thể chống đỡ hơn một tháng.

Sau khi Lệ Sâm tiến vào siêu thị nhỏ, chậm chậm buông tay Nam Ca ra còn thấp giọng nói cho cô biết: "Mọi thứ đều phải cẩn thận."

anh cũng có thể cảm giác được nguy hiểm cùng áp lực kinh khủng, vài con Zombie kia chắc chắn đặc biệt khó đối phó.

Trong lòng Nam Ca đều rất sợ chết, cô là Zombie nha. Khi đối mặt với đồng loại lợi hại hơn, từ trên thân thể sẽ biểu hiện ra sự thần phục.

Cho nên khi Lệ Sâm nhắc cô cẩn thận, cô cũng đã đứng ở góc tường không động đậy.

Dán người vào tường còn có thể để cho cô có một ít cảm giác an toàn.

Tay Lệ Sâm siết chặt súng, mỗi một bước đều cực kỳ cẩn thận. Chờ lúc anh quay đầu lại nhìn Nam Ca, lông mày không khỏi nhíu lại.

Nam Ca còn đang đứng dán vào tường đây, không biết tại sao ánh mắt Lệ Sâm bỗng nhiên biến hóa.

Lệ Sâm khẽ thở dài một cái, chỉ chỉ đỉnh đầu.

Nam Ca mới bắt đầu còn có chút không hiểu là xảy ra chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy bên trong phòng hơi bị ỉm mura.

Nhưng mà đợi đến khi cô lau mặt một cái mới ý thức được không đúng! Bên ngoài cơ bản là không có mưa nha!

Cái này là...

Bà vai Nam Ca run rẩy, hướng phía trên nhìn thoáng qua, bị dọa đến độ tròng mắt đều muốn lòi ra!

Chỉ thấy một khuôn mặt u ám đối diện với mình, "Mưa" lúc này dĩ nhiên là nước miếng của nó!

Zombie này lớn lên đặc biệt khủng bố, ngũ quan đã mơ hồ không rõ nhưng mà răng nanh cùng móng nhọn lại phát ra hàn quang, mặt trên còn có vết máu chưa khô.

Nhất là thời điểm nó nhìn mình chăm chăm, con mắt đỏ rực khiến người ta vô thức bỏ qua thân hình chật vật của nó. Chỉ muốn bị cặp mắt kia cấp hấp dẫn đi vào.

"Nam Ca!" Lệ Sâm lớn tiếng gọi cô một câu.

Nam Ca lúc này mới bỗng nhiên hoàn hồn, muốn lui về phía sau nhưng mà đã không có đường lui! cô khóc không ra nước mắt, khi đó tại sao lại lựa chọn đứng ở góc tường đây!

"Đây hẳn là Zombie hệ tinh thần." Gần đây Lệ Sâm cùng Nam Ca cũng gặp không ít Zombie, đối với Zombie hệ tinh thần cũng không xa lạ gì.

Lúc trước tại Bắc Kinh gặp phải Zombie thống lĩnh chính là hệ tinh thần.

Chỉ là Zombie kia cùng con này so sánh thật sự chỉ là món ăn, con này không chỉ có thể khống chế tinh thần, sức chiến đấu cũng rất mạnh!

Sắc mặt Lệ Sâm thay đổi trở nên cực kỳ âm trầm, Nam Ca chính là cùng cái đầu kia đối mặt, thật sự sắp khóc.

cô đã nói, vài con Zombie cao cấp này khó đối phó, bây giờ thì xong chưa, lần này mình thật sự phải chết ở đây rồi!

Trong lòng Nam Ca còn nghĩ, nếu bây giờ cô bày tỏ thần phục, cái con Zombie này sẽ bỏ qua cho mình chứ?

Rất nhanh, cô sẽ biết là mình rất ngây thơ! Hóa ra con Zombie này quan sát mình lâu như thế là đang nghĩ xuống miệng từ nơi nào mới tốt!

Thậm chí nó vốn muốn khống chế Nam Ca trước sau đó sẽ đem cô giết chết. Kết quả là Nam Ca thoát khỏi khống chế tinh thần, nó đã đến trạng thái nổ tung!

Thời điểm con Zombie đó xuất hiện Lệ Sâm cũng đã bắt đầu đề phòng, giờ phút này anh nghiêm nghị nói với Nam Ca: "Ngồi xổm xuống!"

Nam Ca vô ý thức liền ngồi chồm hóm xuống, quả nhiên gần như cùng lúc đó con Zombie cũng hành động!

Lúc nó há miệng, thật khiến Nam Ca nhìn thấy là đủ rồi bởi vì miệng của nó to hơn đầu chính mình!

Từ phía dưới, Nam Ca nhìn thấy tương đối rõ ràng trong miệng Zombie có hai hàng răng dài nhọn!

Vừa mới hướng tới chỗ cô đập xuống rõ ràng là muốn đem đầu của cô găm nát!

Sau khi Nam Ca ngồi xổm xuống, thân thể nó không thể kéo dài như vậy nhưng mà phịch một tiếng, Nam Ca vẫn nghe thấy âm thanh hàm răng cắn vào nhau!

Sắc mặt cô trắng xanh, mẹ nó, nếu thật sự bị cắn cả cổ cô cũng sẽ bị đứt!

"Đừng thất thần! Chạy!" Lệ Sâm cơ hồ là cùng hành động với Zombie kia, anh đoán được nó sẽ cắn Nam Ca cho nên trực tiếp nổ súng!

Con Zombie kia không kịp trốn tránh, trực tiếp liền bị Lệ Sâm bắn nát đầu! Mà Nam Ca thừa dịp này lập tức từ trong góc tường chạy đến.

Bây giờ cô đã hiểu rõ, nơi nào không có Lệ Sâm bên cạnh đều không an toàn, vì vậy cô trực tiếp cùng với Lệ Sâm lưng tựa lưng. Mặc dù trong tay cầm dao găm nhưng mà cô tay đều đang lạnh run.

Lệ Sâm nhìn ra cô sợ hãi, lúc này chỉ là giải quyết một con Zombie biến dị. Trong siêu thị này, các con Zombie may mắn còn sống sót khác đều triệt để điên cuồng, từ những nơi hẻo lánh như vách tường, trên trần nhà bò ra.

Lệ Sâm nhìn nhóm Zombie này một cái, xoay tay lại cầm cổ tay Nam Ca. Sức lực của anh khiến tay Nam Ca rất nhanh đã không còn run.

"Nam Ca, cô phải tin tưởng mình." Lệ Sâm gọi tên cô, thanh âm trầm ổn mạnh mẽ như vậy, giống như là chỉ cần anh nhìn cô một lần, hết thảy nguy hiểm đều được giải quyết hết: "cô vừa mới giết nhiều Zombie như vậy, cô quên sao? Vài con Zombie này, chúng nó cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Tôi hy vọng, cô có thể giúp tôi một tay."

Nam Ca rất muốn từ chối. Vì một ngụm ăn, nịnh nọt người đàn ông này ngược lại không có gì, chỉ là giết Zombie thật sự là việc có độ khó cao. Chỉ cần hơi chút không cẩn thận, mạng nhỏ của cô sẽ theo luôn.

Có lẽ là bởi vì anh tin tưởng, cũng có thể là bởi vì một tiếng Nam Ca kia. cô thể mà lại gật đầu.

Lệ Sâm một lần nữa quay đầu, khoe miệng lộ ra bộ dáng tươi cười.

Ánh mắt anh trong nháy mắt thay đổi trở nên tàn nhẫn, chỉ là vài con Zombie cấp ba hệ tinh thần mà thôi vậy mà dám lớn lối như thế.

Nam Ca không phát hiện thay đổi của Lệ Sâm, chỉ là cô đã có lòng tin vào bản thân. cô giờ tay khiêu khích khiến đám Zombie xông tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tôi sắp chết

"Tao không sợ bọn mày đâu!" Yên tâm đem sau lưng giao cho Lệ Sâm, Nam Ca cảm nhận được tàn ảnh của Zombie cấp ba kia xông đến nhưng cô không định lui bước.

Vài con Zombie hệ tinh thần này rất lợi hại, chỉ cần hơi chút không chú ý sẽ có thể bị thao túng nhân tinh thần. Nhưng mà Nam Ca đã thoát khỏi khống chế tinh thần một lần, thậm chí cô còn thử phản lại khống chế chúng.

Bởi vì cô phản kháng, những con Zombie hệ tinh thần đều đem sự chú ý chuyển đến người cô. Cho nên thời điểm chúng công kích Nam Ca lại khiến Lệ Sâm dễ dàng chui vào chỗ trống tấn công chúng.

Khoảnh khắc cùng nhau chiến đấu Nam Ca mới phát hiện thực lực của người đàn ông này giỏi đến cỡ nào.

Động tác của anh không hề thừa thãi tốn sức. Các đánh vừa nhanh vừa chuẩn lại ngoan độc, quả thực là mỗi lần tung đòn đều hạ được đối thủ không hề lãng phí chút sức lực nào.

Cường độ thân thể đám Zombie cấp cao mặc dù rất khủng bố, tay không chắc chắn không thể tạo được thương tổn nào cho chúng, nhưng mà trong tay Lê Sâm có súng nha. Đối mặt với viên đạn sắt, chúng vẫn yếu hơn một chút.

Nam Ca dần dần cảm nhận được niềm vui phối hợp cùng Lê Sâm, tuy cô không bằng anh nhưng mà người đàn ông này khắp nơi đều phối hợp rất tốt với cô.

không lâu sau, trên sàn nhà lại có thêm một cái xác Zombie. hiện giờ chỉ còn lại một con lợi hại nhất đang cùng hai người giằng co.

Nam Ca nắm thật chặt con dao trong tay cùng Lê Sâm nói: "Còn dư lại một cái con cuối cùng nhưng mà tôi cảm giác được nó còn khó đối phó hơn cả mấy con kia cộng lại."

Con mắt Nam Ca cũng bị sự khát máu tàn bạo chiếm giữ, từ trước đến giờ cô không hề nghĩ tới bản thân mình lại là một con Zombie thích chém giết, có lẽ đây chính là bản tính thật sự của cô?

Lê Sâm không lên tiếng, chỉ lặng lẽ kiểm tra một chút số lượng đạn của mình.

Giữa hai cái **, mỗi bên đều chỉ còn thừa lại một viên đạn, làm thế nào dùng hai khẩu súng này giải quyết con Zombie, đây chính là vấn đề.

Mặc dù Nam Ca không rõ ràng tình huống của anh cho lắm, một bên cô cảnh giác nhìn con Zombie kia, một bên lại cùng Lê Sâm nói: "Nếu không tôi xông lên ôm chặt nó, sau đó anh nổ súng là có thể trực tiếp đem nó giết chết rồi."

"Viên đạn kia cũng sẽ bắn xuyên qua cô." Lê Sâm nghiêng đầu nhìn Nam Ca một cái, trong mắt anh có rất nhiều thứ Nam Ca xem không hiểu.

Ngược lại, Nam Ca vô tình cười cười: "không sao, dù sao tôi cũng không có cảm nhận được đau đớn, chỉ cần không bắn vỡ đầu sẽ không phải chết." cô còn có tâm trạng nói đùa: "nói đến đây, cũng không là lần đầu tiên tôi bị anh bắn nha."

"không được." Lê Sâm lạnh như băng cự tuyệt, ngữ điệu chém đinh chặt sắt.

Nam Ca có chút kinh ngạc, biện pháp cô đề ra rõ ràng chính là biện pháp bớt việc tiện lợi nhất nha, vậy mà anh lại không đồng ý?

không đợi Nam Ca tiếp tục nói gì, anh lo lắng mình sẽ bị đồ đồ kia chọc cho tức chết.

Cũng may, con Zombie kia đã xông qua. Con Zombie này có hình thể rất lớn nhưng lại tương đối linh hoạt. Lúc xông lên, lúc đổi hướng, một chút cũng không thua hai người.

Nam Ca thử dùng tinh thần khống chế nó, kết quả thiếu chút nữa bị nó cắn trả. cô cắn răng thật chặt, con Zombie này sắp tiến hóa thành cấp bốn!

Đợi đến thời điểm nó xông qua một lần nữa, Nam Ca bị tinh thần lực của nó áp chế nên chỉ có thể miễn cưỡng tránh né.

Dù cô đã dùng hết sức để tránh nhưng cánh tay vẫn bị móng nhọn của nó cào bị thương.

Là Lê Sâm trong lúc ngàn cân treo sợi tóc giờ tay kéo cô lùi về sau một bước, nếu không cánh tay này chắc chắn sẽ bị kéo xuống.

"Lê Sâm..." Nam Ca nản lòng muốn buông bỏ: "Cơ bản là chúng ta đánh không lại nó..."

Vừa nãy để cứu cô, Lê Sâm đã dùng mất một phát súng. Nam Ca nhìn sắc mặt anh cũng biết rõ tình huống của bọn họ rất bất lợi.

Vốn tưởng rằng Lê Sâm sẽ mắng mình nhất gan, ai biết là anh chỉ mây trôi nước chảy cười cười: "Máu chốt là bây giờ chúng ta đã bị nó để mất tở, tạm thời chạy không được."

Mặc dù tay Nam Ca không cảm nhận được đau đớn, nhưng mà cơ thể đặc biệt mệt mỏi, con Zombie kia nếu lại phát động tấn công tiếp thì cô cũng không còn sức lực ngăn cản nữa rồi.

Vì vậy cô hơi lúng túng nói với Lê Sâm: "Tôi... chắc là lại muốn kéo chân anh rồi, hay là anh để cho tôi đứng ở góc tường trướcđi, nếu không chờ nó lại xông đến tôi sẽ liên lụy anh."

Từ trước đến giờ về mặt Lê Sâm chưa bao giờ dịu dàng như thế, thậm chí anh còn nhéo nhéo mặt Nam Ca: "cô cứ đứng ở bên cạnh tôi, chờ nó lại đến tấn công, chúng ta nhất định có thể giết chết nó."

Nam Ca hé miệng gạt đầu, mặc dù cô cũng không biết bọn họ đang ở yếu thế, lấy đâu ra loại tự tin như thế.

Con Zombie kia đã triệt để phần nộ đương nhiên không có lòng tốt như vậy, cho Lê Sâm cùng Nam Ca ở dưới mí mắt nó tán gẫu chuyện nhà. Gào thét một tiếng, miệng nó dài ra to như chậu máu, từ trên trần nhà mạnh mẽ nhảy xuống đất. Hai tay cong lên thẳng tắp hướng tới chỗ hai người chộp tới.

Bây giờ Lê Sâm cùng Nam Ca đã bồi dưỡng được sự ăn ý, dù không có trao đổi cũng biết hướng tới hai hướng khác nhau né tránh. Rất nhanh bọn họ đem con Zombie bao vây lại.

Chủ lực vẫn là Lệ Sâm, Nam Ca nhìn thấy anh ra từng chiêu tàn nhẫn, nhắm vào đầu với cổ Zombie, nhưng tốc độ của nó rất nhanh lại có dị năng hệ tinh thần. Mấy lần đều không cho Lệ Sâm cơ hội đánh trúng.

Nam Ca mặc dù vẫn luôn đánh kiểu đầu thừa đuôi thiếu theo những vẫn có thể ít nhiều tạo thành chút vết thương cho con Zombie kia.

Khiến bọn họ không nghĩ tới là, lúc con Zombie kia đang cùng Lệ Sâm triển đấu say sưa lại mãnh liệt quay đầu tấn công Nam Ca!

Nam Ca thật sự không dám tin vào hai mắt của mình, bây giờ Zombie đều thông minh như thế sao? Vậy mà còn hiểu được cách đánh lừa kẻ địch. Cái con Zombie này từ trên trần nhà nhảy xuống đất nhanh như một cái nháy mắt!

Mà khiến Nam Ca không cam lòng là con Zombie này thông minh hơn cô, bởi vì cô không có nghĩ tới cách đánh này! Đối mặt với tốc độ nhanh như vậy, cô cùng Lệ Sâm lại ở hai hướng khác nhau. Hiện giờ cô đã không còn ôm hy vọng Lệ Sâm sẽ đến cứu mình như lúc này nữa.

"Nam Ca!" Lệ Sâm mãnh liệt nhào tới chỗ cô, Nam Ca bị anh gọi một cái giật cả mình. Biết rõ khoảng cách mình với con Zombie rất gần, cô ra tay cũng chưa chắc có thể thành công.

Có thể cô nên thử một lần!

Vì vậy Nam Ca liền vung con dao trong tay lên, nhắm tới cái cổ con Zombie kia mà cắt!

cô đều đã chuẩn bị tâm lý một dao này sẽ không trúng sau đó cô sẽ bị nó xé nát người, ai biết được con Zombie này thế nhưng lại dừng lại một chút. Thân thể giống như là bị thứ gì đó giữ chặt lại, mà dao găm của Nam Ca cứ thế mà hung hăng đâm vào!

Chỉ nghe thấy con Zombie bị thương gào một tiếng, chỉ tùy tiện đóng đưa cánh tay, mặt Nam Ca đã bị nó cào bị thương.

Mà tiếng gào thét cũng không duy trì được bao lâu, Lệ Sâm dùng một viên đạn cuối cùng trong tay giải quyết nó.

Đợi đến thời điểm con Zombie này ngã xuống, Nam Ca còn không kịp phản ứng lại đây. Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy.

cô quay đầu lại, trên người còn dính đầy máu đen nhìn Lệ Sâm, ánh mắt cũng đã đại ra: "Tôi... Tôi giết nó?"

sự tình không nên phát triển như thế nha. Dựa vào tốc độ của nó và nhát dao vừa nãy của cô, nó nên dễ dàng né tránh nha!

Chính cô cũng xác định được, về mặt tinh thần cô không thể khống chế nó!

Lệ Sâm lại quyết đoán gạt đầu, chạy đến đem Nam Ca ôm vào trong lòng: "Đúng vậy, cô giết nó, cô thật sự làm được!"

Nam Ca rất ít khi nghe được từ trong miệng Lệ Sâm giọng nói hưng phấn như thế, liên lụy khiến cô tâm hoa nộ phóng*.

* cực kỳ vui mừng

Bị Lệ Sâm ôm vào trong ngực, cô cũng không hề bài xích.

Hiện tại cô chỉ nghĩ đến ra khỏi trần chạy hai vòng, đi hỏi một chút mấy con Zombie khác, nhìn thấy không? cô yếu như thế vậy mà có thể đem một con Zombie chuẩn bị tiến hóa thành cấp bốn giết chết!

Trời ơi, Từ lúc nào cô thay đổi trở nên lợi hại như thế nha!

"Ha ha ha..." Nam Ca toét miệng nở nụ cười, còn không ngừng giậm chân, thật sự là quá vui mừng mà: "Lệ Sâm, anh nhìn thấy không!"

cô gắt gao túm lấy tà áo Lệ Sâm: "Tôi thế mà đem con Zombie cấp cao giết chết nha!"

"Đúng, tôi nhìn thấy rồi. Tiểu câmdế, cô thật lợi hại." Lệ Sâm tán dương cô, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Lúc này tâm tình Nam Ca đang rất tốt. anh gọi mình là tiểu câmdế, cô cũng không tức giận chỉ là bộ dáng mũi đều sắp vênh trời.

cô không nhìn Lệ Sâm, thật ra là lo lắng anh nhìn ra cô đang ngại ngùng: "Kia... Vậy anh còn chờ cái gì nha... Chúng ta cũng đã đem Zombie trong này giết sạch, nhanh chuyển vật tư đi thôi."

Lệ Sâm "Ừm" một tiếng, từ từ buông Nam Ca ra, xoay người rời đi: "cô đem toàn bộ tinh hạch của bọn chúng đào ra hết đi."

Nam Ca cũng không muốn đi khuôn đồ, đào tinh hạch là việc rất thoải mái, cô lập tức đồng ý.

Thời điểm Lệ Sâm đưa lưng về phía Nam Ca, anh đi được hai bước còn đưa mắt nhìn lòng bàn tay mình.

Lúc phải buông Nam Ca ra, trong nháy mắt anh đã không bỏ được.

Lệ Sâm không khỏi giật giật khóe miệng. Rốt cuộc là mình đối với một con Zombie buồn bã mất mát gì đây.

Lệ Sâm đi chuyển vật tư, Nam Ca giống như là tìm bảo vật đem tinh hạch của mỗi một con Zombie đều đào ra sạch.

Bình thường Zombie cơ bản đều không có tinh hạch, nếu có thì cũng rất nhỏ. Nhưng vài con Zombie biến dị hệ tinh thần kia, ngược lại mỗi con đều có tinh hạch.

Bọn họ có một cái túi chuyên môn thu thập tinh hạch, Nam Ca đem vài cái tinh hạch đào lên, viên nhỏ cũng không muốn buông tha.

Cô thích ánh sáng long lanh của những viên tinh hạch, nó giống như hòn ngọc quý, khi để dưới ánh mặt trời trông nó óng ánh trong suốt rất đẹp mắt.

Hơn nữa còn có vài viên tinh hạch có màu sắc khác biệt, giống như màu trắng sữa của vài viên tinh hạch hệ tinh thần hệ này.

Vuốt vuốt viên tinh hạch trong chốc lát, cảm thấy rất thích, cô còn thừa dịp Lệ Sâm không chú ý cho vào trong mồm cắn cắn.

Nhưng mà không đợi cô nhả ra liền phát hiện tinh hạch trong miệng biến mất!

Nam Ca mãnh liệt tròn to mắt, ở trên người cẩn thận tìm tìm không có!

Tại sao lại như vậy chứ? cô chỉ cắn một cái thôi mà!

Nam Ca chưa từ bỏ ý định, bỏ ra một viên tinh hạch trong suốt cắn một cái, cũng không có thay đổi gì. Lấy thêm một viên hệ tinh thần màu trắng sữa ra... Quả nhiên là vừa để vào trong mồm sẽ biến mất!

Trong nháy mắt Nam Ca bắt đầu hoảng hốt. Ai bảo cái miệng cô thèm ăn, hiện giờ tốt rồi, ăn phải vật kia! Ai biết có tác dụng phụ gì không!

Lệ Sâm rất nhanh đóng gói xong vật tư, chờ anh chuyển hết một chuyến cuối cùng, phát hiện Nam Ca đang đáng thương ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Thân thể cô vốn nhỏ. Co rụt lại như thể không khỏi làm cho người ta sinh lòng thương tiếc.

Vì vậy Lệ Sâm đi tới, cũng học bộ dáng ngồi chồm hổm của cô ngồi xuống. Vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Nam Ca: "Tiểu câm điếc, cô nghĩ gì thế?"

Nam Ca ngẩng đầu lên, rõ ràng trong mắt không có nước mắt nhưng mà Lệ Sâm lại cảm thấy cô đang nước mắt lưng tròng.

Hơn nữa... anh khẳng định không nhìn lầm, tia máu hồng trong mắt cô cơ bản đã biến mất không thấy gì nữa. hiện giờ đôi mắt không chỉ trắng đen rõ ràng lại còn có chút ít lóe sáng?

"Lệ Sâm... Tôi sắp chết..." Nam Ca khò sở nói với anh, đầu bị kéo xuống thật thấp. Bộ dạng thật sự là muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đây là đồ ăn

Sắc trời bao quanh thị trấn nhỏ dần dần trong, có con gió ấm áp từ cửa siêu thị rách nát thổi vào, nhẹ nhàng phát qua mái tóc dài của Nam Ca.

Vừa mới đánh nhau xong làm cho tóc cô lại xõa ra, nhưng mà hiện tại cô đang rất đau lòng nên không quan tâm.

"Hôm nay thời tiết rất tốt." Lệ Sâm không hỏi cô vì sao lại nói bản thân sắp chết. Chỉ là vỗ vỗ bụi đất trên đầu gối mình, sau đó hướng ra bên ngoài nhìn thoáng qua.

Chỗ này vốn phải là một cái thị trấn nhỏ bé yên tĩnh bị quên lãng, thời điểm Lệ Sâm một đường lái tới còn phát hiện một nông trại nhỏ bị bỏ hoang.

Một đợt đạo kiếp này, phá hỏng không riêng gì mặt đất mà còn có nhân tính.

Làn mặt gió mát thổi khiến Lệ Sâm quẩn luyến, cách nói chuyện cũng không khỏi trở nên dịu dàng rất nhiều.

Nam Ca lại không biết đến cái gì mà nhiệt độ, cái gì mà gió thổi. cô chỉ thấy buồn bực thôi, giọng nói ảm ức: "anh không quan tâm đến tôi."

Lệ Sâm có chút dở khóc dở cười: "Nhưng cô đã chết mà."

nói xong anh còn phát hiện trên tóc Nam Ca có dính cọng cỏ, tiện tay lấy xuống cho cô.

Nam Ca thở phì phì liếc anh một cái: "anh biết rõ ý của tôi không phải như thế!"

Nhìn thấy cô một lần nữa lấy lại sức sống, Lệ Sâm lúc này mới cười hỏi: "Tốt rồi, hiện giờ cô có thể cùng tôi nói tình huống đến cùng là như thế nào."

Nam Ca ngu ngốc hơn nữa cũng biết rõ lúc này Lệ Sâm cố ý trêu chọc cô, thật là làm cho cô muốn cào hai nhát lên mặt anh. Tuy nhiên cô lại tạm thời kìm chế xuống đem chuyện lúc này nói với Lệ Sâm "... Tình hạch cứ như vậy không thấy, hẳn là bị tôi ăn vào trong bụng rồi... Làm sao bây giờ đây..."

cô nghiêm túc lo lắng, ngược lại Lệ Sâm lại cảm thấy có chút ý tứ. Còn từ miệng túi tình hạch nhỏ một lần nữa móc ra một viên hệ tinh thần dụ dỗ Nam Ca: "Hả mồm"

"A..." Nam Ca vô thức mà đem miệng mở ra, không đợi cô kịp phản ứng lại. Lệ Sâm đã đem tình hạch thả vào, sau đó! Tình hạch quả nhiên lại biến mất!

Lệ Sâm sờ sờ cái cằm, bây giờ mới giống như là tin tưởng lời của Nam Ca, cùng cô nói: "Hóa ra là thật sự bị cô ăn hết..."

Nam Ca sắp khóc rồi, cô duỗi tay đánh Lệ Sâm. hiện tại cô không phải là tiểu Zombie yếu như gà nữa, sức lực của cô lớn nhiều nha. Lệ Sâm chỉ nghe thấy thỉnh thoảng hai tiếng, Nam Ca còn thấp giọng hô: "Tôi đã nói tôi sắp chết, anh lại cho tôi ăn cái này! anh có phải hay không muốn cho tôi chết sớm một chút!"

Lệ Sâm nhìn tinh thần Nam Ca tốt như thế, cũng không giống như là bộ dáng muốn chết. Nhưng mà tâm tư trêu chọc cô lại nổi lên, như thế nào cũng không ép xuống được, còn trêu ghẹo Nam Ca: "không có chuyện gì, lần trước cô chết cũng không có người an táng cho cô. hiện giờ có tôi, khẳng định giúp cô tìm một chỗ tốt."

Nam Ca thật muốn cắn chết anh mà.

Tuy nhiên bị Lệ Sâm nói lời trêu chọc như thế Nam Ca cũng không cảm thấy khổ sở như vậy, dù sao cô cũng đã chết qua một lần... Cũng không biết chết lại một lần nữa là cảm giác gì.

Hơn nữa vừa mới giết chết cái con Zombie lợi hại kia khiến cho hiện tại cô vẫn còn rất vui vẻ.

Dù sao thì sống chết cũng không phải chuyện lớn gì!

Lệ Sâm đem tất cả vật tư một lần nữa chuyển lên trên xe, thấy Nam Ca vẫn còn rầu rĩ không vui liền nhéo nhéo cái cằm của cô: "không phải cô nói trấn này có thứ gì đó sao? Tôi dẫn cô đi tìm."

Nam Ca suy nghĩ một chút liền gật đầu.

Kể cả mình sắp phải chết nhưng trước khi chết cũng phải đem tâm nguyện hoàn thành.

Hai người cũng không khởi động xe, Nam Ca chỉ men theo bản năng đi vòng qua đằng sau thị trấn.

Dọc theo đường đi mặc dù cũng gặp phải Zombie, nhưng mà Lệ Sâm cùng Nam Ca đều tận lực tránh cùng chúng nó phát sinh xung đột cho nên khi đến mục đích cũng không trì hoãn nhiều thời gian.

Nam Ca tìm tìm, nhìn thấy một gốc cây hòe già. cô cầm con dao găm của mình ra ở dưới mặt tàng cây hòe đào xuống.

Lệ Sâm đi tới gần, đứng cùng Nam Ca nói: "cô dùng con dao tôi đưa để đào đất?"

Nam Ca ngừng một cái, cũng không dừng tay lại. Hừ, hiện giờ mình đều sắp phải chết, mới không thèm nghe người này thao thao bất tuyệt đâu. anh bức cô nhiều chuyện như thế, dùng dao găm của anh đào một cái hố thì như thế nào?

Nhìn bộ dạng Nam Ca rõ ràng là không đếm xỉa đến lời mình, khiến trong lòng Lệ Sâm hơi phát hỏa.

anh cũng không thèm hỗ trợ, chỉ đứng đánh giá địa hình xung quanh. Zombie đằng sau thị trấn không coi là nhiều, chủ yếu là phía trước đều đã bị Zombie ngăn trở, những người khác cũng không vào bên trong được.

Hoàn cảnh nơi này ngược lại lại an lành yên tĩnh, cây hòe bên cạnh bởi vì nguyên nhân động đất đã hơi hướng về phía sau ngã xuống, nhưng bộ rễ vẫn mạnh mẽ bám thật sâu dưới đất.

Nam Ca cứ hòng học đào như vậy nửa giờ, cuối cùng cũng cảm giác được dao găm đụng phải một cái hộp.

Trong chốc lát cô đã đem cái hộp lôi ra ngoài, vỗ rơi bùn đất trên mặt hộp.

Lúc này Lệ Sâm cũng xoay người lại, liếc mắt nhìn con dao bị Nam Ca tiện tay ném ở một bên, tư vị không thể tả được.

"Đây là cái gì?" Lệ Sâm hỏi.

Trong đầu Nam Ca đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức, khi đó cô lớn bao nhiêu? Ba tuổi, hay là năm tuổi?

Bà nội hiền lành ôm cô ngồi ở dưới tàng cây hòe xanh ngắt, còn chỉ cho cô vị trí: "Tiểu Ca, bên trong đây chôn đồ gia truyền của chúng ta."

Khi đó Nam Tiểu Ca cũng đang bị bô nói, hai mắt to linh động, cô tò mò hỏi: "Đồ gia truyền, đó là cái gì? Có thể ăn sao?"

Bà nội ha ha cười một tiếng: "Chờ về sau con mở ra liền biết."

Nhớ lại đến đây là hết, nhiều thêm nữa thì Nam Ca không nhớ nổi. Vì vậy cô làm bộ muốn mở cái hộp kia ra, còn để phòng nhìn Lệ Sâm một cái: "Bên trong là đồ ăn."

Lệ Sâm chớp chớp mắt. Ăn? Chẳng lẽ là thế hệ trước ngâm rượu? Chỉ là coi như là đồ ăn, cô phòng bị mình như vậy làm gì?

Trong nháy mắt Lệ Sâm liền hiểu ra, lập tức sắc mặt càng kém: "Tôi còn có thể ham ăn một chút đồ này của cô sao!"

"Ai biết anh có hay không." Nam Ca lườm bầu lườm bảm: "Tôi đều sắp phải chết, cũng chỉ có chút đồ ăn này là thuộc về tôi, thà rằng tôi đem nó nát ở trong đất cũng không để cho anh."

"Được, cô móc ra đi." Lệ Sâm cũng không muốn cùng Nam Ca nói chuyện, dứt khoát tựa ở gốc cây hòe cho cô mở hộp, giờanh lại không muốn nói cho cô biết suy đoán của anh đối với tình hẠch.

Cái hộp này lại không biến thái giống như là cái lồng ấp của Lệ Sâm cho nên Nam Ca rất nhanh mở ra được.

Nhưng mà vừa nhìn thấy đồ vật bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Ca liền xụ xuống.

Đừng nghe Lệ Sâm nói không quan tâm, thật ra anh liên tục vụng trộm nhìn nha. Chờ anh nhìn thấy rõ ràng đồ vật bên trong, liền bật cười.

Ha ha ha... Chỉ thấy đặt bên trong, lại là một thanh đao!

Vậy mà Nam Ca cảm thấy đây là đồ ăn? Ha ha, cô ăn một miếng cho anh xem một chút?

Nam Ca cũng siêu cấp thất vọng! không phải là nói là đồ ăn sao! không phải là đồ ăn thì vì cái gì cô còn muốn đến nơi này! Thiếu chút nữa bị con Zombie biến thái giết chết!

Vì vậy cô lại nhut chỉ đem thanh đao từ trong hộp lấy ra, sau nhiều lần hai mắt quan sát có chút ghét bỏ muốn thả về.

Giác quan của cô so với trước kia nhạy cảm không ít, lúc này mặc dù cô đứng bên cạnh không thấy mặt Lệ Sâm. nhưng vẫn sâu kín nói : "Nếu anh muốn cười thì cứ việc cười đi."

"Ha ha ha..." Lệ Sâm nhin cười đến độ bụng đều đau, cuối cùng lại nghe được lời nói này của Nam Ca, anh còn có thể ngừng sao?

Nam Ca thật sự là xấu hổ và giận dữ muốn chết: "Hóa ra bà nội lừa gạt tôi! Chán ghét!"

Lệ Sâm không ngừng vỗ vỗ gốc đại thụ, lá cây hòe bị đụng lập tức rơi xuống. anh còn tái diễn lại lời Nam Ca nói lúc nẦy: "Ăn... Ha ha ha đem theo vào trong đất đến nát cũng không cho tôi... Ha ha ha..."

"Đừng cười!" Nam Ca đối với anh hét lên, tay cầm thanh đao đứng lên: "Vừa mới tôi chỉ cho phép anh cười một cái!"

Lệ Sâm nhướn mày, cảm giác địa vị mình cùng Nam Ca như thế nào lại đảo ngược rồi? Đây cũng không phải là điểm báo tốt lành gì.

Nhưng mà hiện tại tâm tình anh rất tốt cũng không có uy hiếp cô, chỉ đối với cô vuron tay ra: "Nếu đã không phải là đồ ăn, phốc... Vậy cô có thể hay không cho tôi nhìn một chút... Ha ha ha..."

Nam Ca thật sự là tức chết, đem thanh đao kia trực tiếp ném qua Lệ Sâm, nghĩ thầm, hôm nay cô mất mặt quá rồi.

Lệ Sâm ước lượng sức nặng một cái, lại nhìn hoa văn trên vỏ đao một chút, sau đó đem lưỡi đao rút ra, có ánh mặt trời chiếu vào, toàn bộ lưỡi đao tron bóng sắc bén dị thường, còn tản ra ánh sáng sắc lạnh.

Tay Lệ Sâm vung vẩy hai cái rồi thu chiêu lại, một lần nữa đem thanh đao đưa cho Nam Ca: "Nếu là cô gái bình thường dùng, thanh đao này vẫn hơi nặng nhưng mà tôi nhìn cô gần đây liên tục cảm thấy đao gặmhẹ. cô về sau dùng cái này đi."

Nam Ca nhận lấy thanh đao, bộ dáng lúc nẦy Lệ Sâm vung vẩy nó mãnh liệt in vào trong đầu.

cô bĩu môi: "Vốn chính là đồ của tôi, không để cho tôi dùng lẽ nào cho anh sao."

Về sau Lệ Sâm vì thanh đao này cười nhạo Nam Ca rất lâu, mới bắt đầu cô còn cảm thấy là mình nói sai, về sau lại đem tất cả vấn đề đều đẩy hết lên trên người đàn ông này.

Nam Ca tìm được một cái thắt lưng đem thanh đao cột vào lưng mình. Cái vị trí kia rất thuận tay, lúc cô muốn chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng có thể rút

đao ra.

Chờ hết thầy đều chuẩn bị tốt lắm, cô đem dao găm Lê Sâm cho mình nhặt lên, cẩn thận xoa xoa, cũng cắt kỹ.

Vốn Lê Sâm còn tưởng rằng cô có vũ khí tiện tay hơn sẽ không để ý đến dao găm của mình nữa. thấy động tác của cô ánh mắt Lê Sâm cũng sáng vài phần.

hiện giờ bóng lưng Nam Ca mặc dù vẫn mảnh mai như cũ nhưng lại không còn như lúc ban đầu, bộ dáng tập tễnh.

Mái tóc đen ở trong gió mát tung bay, trang phục răn rí trên người mặc dù có hơi bẩn nhưng mà lại khắp nơi lộ ra vẻ đẹp khác nghiệt.

Nhất là lúc cô công một thanh đao, nhìn từ bóng lưng tuyệt đối là một mỹ nhân lạnh lùng. Chính là mỹ nhân lạnh lùng này vừa nói liền lòi đuôi.

Nam Ca dọc theo đường đi đều đang suy tư về tình hạch, không ý thức đã trở lại phía trước xe Lê Sâm.

Động tác cô mở cửa xe rất lưu loát, xoay người liền ngồi ở chỗ tay lái phụ.

Lê Sâm thấy cô còn không để ý đến mình. Suy nghĩ một chút sau khi lên xe, vẫn nên cho cô lời xin lỗi.

"Tức giận à? Lần sau tôi gặp phải việc như thế sẽ không cười cô nữa."

Nam Ca đáp lại chính là nghiêng đầu không nhìn anh.

Việc mất mặt như thế sao còn có lần sau! nói sau đi, lấy việc cô đối với người đàn ông này hiểu rõ. Nếu mà anh không cười, chính mình sẽ theo họ anh!

Lê Sâm thanh thanh cổ khụ một tiếng, còn cùng Nam Ca nói: "Trước đây không phải là đã đồng ý với cô, cho cô máu người có dị năng máu. chờ ra thị trấn, tôi lấy cho cô có được hay không?"

một người dụ dỗ một con Zombie, tình cảnh quỷ dị này, toàn bộ thế giới khả năng cũng chỉ có thể nhìn thấy tại đây.

Nam Ca nghe nói có phúc lợi lúc này mới hơi vui vẻ một chút. Nhưng mà cô vẫn còn kiêu ngạo đâu, chính là không chịu cùng Lê Sâm nói chuyện.

Lê Sâm nổ máy lái xe ra bên ngoài trấn. một bên Nam Ca xem cảnh sắc đồng đồ nát, một bên vuốt ve thanh đao trên lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lại gặp người mạnh

Vì sao trong nhà cô lại có thứ này đây? Ký ức khi còn sống chấp vá không liên mạch thật sự là phiền toái.

Lúc ra khỏi thị trấn, bọn họ còn đụng phải loại phiền toái khác. Có hai con Zombie đang tấn công một nam một nữ.

Đứa bé nam rõ ràng còn nhỏ hơn cô gái kia, nhưng mà bé trai vẫn thủy chung dắt lấy tay cô ấy chạy. Lúc có Zombie công kích bọn họ, bé trai vẫn luôn ngăn cản ở phía trước.

Gặp được loại sự tình này, Lê Sâm không thể nào mặc kệ vì vậy anh dừng xe lại cùng Nam Ca nói: "Tôi đi xem một chút."

Tổng cộng vây quanh hai người chỉ có vài con Zombie, Lê Sâm vài động tác đã giải quyết xong. Lại nhìn một nam một nữ ngồi dưới đất đều bị dọa đến ngốc rồi.

Vừa rồi hơi xa cho nên không thấy rõ ràng, bây giờ xem xét lại mới phát hiện hai người bọn họ có nhiều nét giống nhau.

Người chị trông tầm hơn hai mươi, còn tuổi bé trai cùng tóc đỏ bên ngoài thị trấn không chênh lệch lắm nhưng mà trang phục bình thường hơn nhiều, vẻ mặt cũng không lưu manh như tóc đỏ.

"Hai người là... Chị em?" Lê Sâm nhàn nhạt hỏi bọn họ một câu, còn định hỏi một chút hiện tại hai người sống ở chỗ nào. Có cần anh đưa qua hay không.

Ai biết bé trai kia chỉ đề phòng nhìn anh một cái, kéo chị của cậu bé đứng lên bỏ chạy.

Lê Sâm đứng tại chỗ nửa ngày mới xác định, hai đứa bé mà mình vừa mới cứu kia một câu cũng không nói đã bỏ chạy.

Nam Ca ngồi trong xe vẫn luôn nhìn về đây, cô nghe được xa hơn so với trước nên khi nhìn thấy Lê Sâm đi về, vẻ mặt như ăn phải quả đắng liền phì một tiếng. Nhìn không được bật cười: "Muốn làm người tốt sao? Để tôi nói thì nên để Zombie đem bọn họ cắn chết, nói không chừng tôi còn có thể đi theo ăn vài miếng."

Lê Sâm chọc chọc đầu cô, sức lực có chút lớn. Nam Ca liền ngửa ra sau vài cái, sau đó cô nhìn thấy Lê Sâm bắt đầu nói: "Ăn ăn ăn, cô chỉ biết ăn thôi."

Sau khi nói xong, còn ý tứ sâu xa nhìn nhìn thanh đao của cô.

Nam Ca lập tức đẩy anh ra xa một chút. Nhìn cái gì vậy, nhanh lái xe của anh đi!

Việc hai chị em kia, Lê Sâm cũng không để trong lòng. Coi như là biết rõ kết quả sẽ như vậy thì anh cũng sẽ ra tay.

Nam Ca ngồi ở trên xe, đầu tiên là quan sát tình huống phụ cận một cái. Lập tức nghi ngờ hỏi: "Đây không phải là đường ban đầu chúng ta đến mà."

"Những người kia khẳng định đang ở bên ngoài trấn thiết kế bẫy rập chờ chúng ta nhảy vào. chúng ta nên đổi đường đi." Lê Sâm thật sự là không muốn cùng một đám choai choai ra tay, nhưng nếu mà bọn họ thật sự đem mình cùng Nam Ca bức đến cuối đường thì Nam Ca cũng sẽ động thủ.

cô ấy cùng mình không giống nhau. một con Zombie cả ngày chỉ biết ăn, cùng cô nói đạo lý gì cũng nói không thông.

Lê Sâm có hơi chút vô lực, anh cảm giác lúc trước mình giáo dục cùng cái tạo Nam Ca đều vô dụng.

Nam Ca cũng không hiểu tâm tư Lê Sâm, cô chỉ có chút tiếc nuối hướng công thị trấn nhìn thoáng qua. Vốn đang chuẩn bị thu hoạch vài mạng người, bây giờ tốt lắm, đều ngâm nước cả.

Lựa chọn đường một lần nữa cũng không tốt hơn, Lê Sâm xe cũng lái rất chậm. Tuy nhiên ngoài dự liệu của họ là lần này vậy mà lại chạy đến một khu dân cư.

Sau đại tai họa đó, những người trong thị trấn còn sống sót lại một lần nữa tụ tập ở chỗ này.

Bên trong này rõ ràng đã có rất nhiều người, Nam Ca cũng trở nên kích động.

Mặc dù giết không được mấy con cá nhỏ ở công trấn, nhưng mà lúc này cô lại có được toàn bộ biển rộng nha!

Lê Sâm chỉ dựa vào kinh nghiệm, cảm thấy có thể đi ra thị trấn bằng cách này. không ngờ tới đi một vòng vào luôn khu dân cư của người ta.

Trần nhô này có tính bài ngoại như thế... anh mơ hồ phát giác, có khả năng hôm nay bọn họ không rời đi được.

Quả nhiên, chiếc xe thiết giáp lái vào đây liền lập tức hấp dẫn tất cả mọi người chú ý. Bọn họ ào ào dừng việc trong tay, mặt không thay đổi nhìn xe Lê Sâm.

Nam Ca nằm sấp ở trên cửa kính xe nhìn ra phía ngoài, cân nhắc nên ăn cái nào thì tốt, sờ sờ túi, ừm, dao giải phẫu vẫn còn ở đây.

Tuy nhiên cô quan sát trong chốc lát, lại quay đầu cùng Lê Sâm nói: "Tôi như thế nào cũng cảm thấy về mặt đám người này đều không phong phú bằng một con Zombie như tôi?"

Lê Sâm cũng cảm giác được không khí trong này không giống nhau. không đợi mở đi ra, quả nhiên đã có người vây quanh lại đây.

Người sống sót trong trấn không ít, nhìn một cách giản lược có tới mấy trăm. So với trước đây hai người đến thôn mở đá nhón nhiều người hơn nhiều.

Tuy nhiên mấy nghìn người trong thị trấn, chỉ còn lại mấy trăm người như thế... Lê Sâm ở trong lòng thở dài.

Hơn nữa mấy căn nhà nhỏ bé ở đây, tổng cộng cũng có vài chục cái phòng ở. Có ít người rõ ràng cũng không thể ở trong nhà.

Bởi vì xe bị vây lại, Lê Sâm đành phải dừng xe trước.

Nam Ca hơi sốt ruột nhìn Lê Sâm nghĩ thầm, anh như thế nào lại không đâm qua đây?

Lúc trước đặt chân ở mỏ đá, là do Nam Ca phát giác đám Trương Vi không có ác ý cho nên không chế chính mình không cùng nhóm anh ta động thủ. Lúc bị loài người vây quanh mới có thể nôn nóng như thế.

Nhưng mà bây giờ không giống nhau nha, người trên trấn này khẳng định là muốn giết hai người!

Vì vậy Nam Ca chờ xe ngừng lại, trước tiên xuống xe.

Hiện giờ trên gò má cô chỉ có chỗ gần thái dương mới có thi bớt, sắc xanh cũng tiêu tán không sai biệt lắm. chỉ là sắc mặt không tốt lắm, vẫn như cũ trắng bệch.

Nam Ca cũng không quan tâm, chỉ đứng ở cửa xe nhìn đám người này hỏi một câu: "Các người muốn làm cái gì?"

Đám người này ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người. Cuối cùng vẫn là một người đàn ông hơi to con mở miệng: "Hai người là chỗ khác tới đi? Có phải từ bên trong trấn cầm vật tư hay không?"

Nam Ca nếu đã xuống xe, Lê Sâm cũng không ở trong xe giữ lại làm gì. Cho nên xuống xe sau cô, vòng lại đây đứng gần Nam Ca.

một người cao lớn tuấn lãng, một người nhỏ bé khéo léo, xem nhẹ thân phận Nam Ca là Zombie thì trông hai người còn rất xứng đôi.

Nam Ca một chút cũng không sợ bọn họ, nhủ mảy mà định thừa nhận. Lê Sâm lại mở miệng: "không có, chúng tôi chỉ đi ngang qua. Bên trong thị trấn có quá nhiều Zombie, chúng tôi không thể nào ra tay."

Mấy người này không nghĩ tới Lê Sâm có thể tròn mắt nói lời bịa đặt, vài người liếc mắt nhìn nhau liền đi lên phía trước một bước.

"Sao nào?" Lê Sâm sai bước ngăn cản trước mặt Nam Ca: "Các người còn muốn động thủ sao?"

Chỉ là vài viên tinh hạch, lại khiến sắc mặt tím xanh của Nam Ca tiêu tán. Lúc Lê Sâm mới vừa thấy ngũ quan của cô cũng hơi kinh điển một chút.

Lớn lên thành dạng này, may mắn là biến thành Zombie, nếu không không biết ở tận thế sẽ ăn bao nhiêu khổ đây.

hiện giờ những người đàn ông này rõ ràng không có ý tốt. Dù Lê Sâm không muốn động thủ thì cũng không phải do anh quyết định.

không đợi mấy người này nói chuyện đã nghe đến một giọng đàn ông bên nhon vang lên: "Các người sao có thể đối xử với khách như thế?"

Những người đàn ông này vừa nghe xong, phẫn phật một cái liền tản ra. Sau đó tất cả mọi người đối với chủ nhân của âm thanh kia cúi người chào: "Thành ca!"

Nam Ca đứng ở sau lưng Lê Sâm, chớp chớp con mắt. Hơi thở xã hội đen quý dị này là thế nào đây (๖v๖)

không có người nào cho cô đáp án, Nam Ca liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Người đàn ông đối diện, tướng mạo so với Lê Sâm kém quá nhiều, lại càng không cần phải nói đến khí độ.

Tuổi anh ta khoảng chừng hai mươi lăm, một trái một phải còn đi theo hai cô gái trẻ xinh đẹp.

một gã đàn ông toàn thân âm khí này lẽ nào chính là Thành ca trong miệng bọn họ?

Tĩnh tĩnh Lê Sâm nhẫn nại, nhưng mà âm thanh cũng rất lạnh: "anh là lãnh đạo của thôn trấn này?"

"Người lãnh đạo?" âm thanh bên nhon lại vang lên: "Ha ha, cách xưng hô này tôi thích!"

nói đến đây, mắt phượng Lê Sâm cũng là kiểu hẹp dài nhưng mà nhìn thế nào cũng tinh mịch thần bí. Thành ca đối diện, đôi mắt dài nhỏ nhìn thế nào cũng rất bí ời.

Nam Ca ở trong lòng bày tỏ khinh bỉ anh ta đồng thời còn kéo kéo tay áo Lê Sâm.

Cái gã đàn ông này so với đám tóc đỏ lợi hại hơn nhiều.

cô còn đang ngơ ngác đâu, tóc đỏ liền mang một đội người xuất hiện. Nhìn thấy Lê Sâm còn vênh váo tự đắc: "thật không có nghĩ đến các người còn có thể từ bên trong trấn sống sót đi ra mà lại không sợ chết lựa chọn một con đường như vậy! Nếu lãnh thức thời thì đem xe để lại, đứng để cho Thành ca của chúng tôi phải nói lại lần thứ hai!"

Lúc nói chuyện, tóc đỏ còn hướng tới Nam Ca đứng bên cạnh nhìn thoáng qua. Chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt cậu ta liền thẳng tắp.

Đây là cô gái sáng nay đi theo bên cạnh Lê Sâm sao? Lúc đây không có nhìn kỹ, cô ta vậy mà lại xinh đẹp như thế?

Lý Tĩnh cũng đi theo tóc đỏ cùng đi đến nên biết, bọn họ ở công thị trấn chờ lâu như vậy nhưng lại chụp hựt, tâm tình đặc biệt tức giận!

hiện giờ lại phát hiện đứa con gái bên cạnh Lê Sâm xinh đẹp như thế. Lý Tĩnh lại càng tức mà không biết nói sao. Nhưng mà cô nàng vừa ý người đàn ông này, nhìn cô gái kia sợ hãi rụt rè, bộ dáng khắp nơi đều muốn người bảo vệ, Lê Sâm mang theo cô ta làm cái gì?

"Cậu muốn xe của tôi, cái này chỉ sợ không thể đáp ứng." Lê Sâm cũng là người có tính tình. Trước tận thế, trên tay anh có không ít mạng người, còn có thể sợ hãi trận chiến này sao?

Ai biết không đợi tóc đỏ nói tiếp, Thành ca liền âm lãnh nói: "Mã Hứng Siêu, khách đến thị trấn, cậu như thế nào lại không cùng tôi nói?"

nói xong liền thấy Mã Hứng Siêu vậy mà mãnh liệt quỳ gối xuống đất! thật sự là không hề có dấu hiệu liền quỳ xuống! Nam Ca nhìn thấy giật mình tròn trố mắt.

Lẽ nào Thành ca này là người có dị năng hệ tinh thần?

Mã Hứng Siêu rõ ràng là rất khó chịu, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh. nói chuyện cũng lắp bắp, một bộ dáng sợ bị giết chết: "Thành... Thành ca, chúng em chỉ là ở cồn thị trấn phát hiện bọn họ... Vốn muốn bắt bọn họ đến hiểu kính anh ... Thành ca... anh tha cho em..."

Ánh mắt Nam Ca thay đổi liên tục. không trách được Lê Sâm không muốn ra tay với đám người tóc đỏ, nhìn bộ dáng bắt lực kia. Lê Sâm nếu là ra tay, như thế nào cũng thấy bắt nạt kẻ yếu.

thật sự là kẻ địch quá yếu, điểm yếu quá nhiều. Nam Ca cũng không biết từ chỗ nào hăng hái bình luận trong lòng.

Thành ca từ từ hướng tới bên cạnh tóc đỏ đi hai bước, lúc này Nam Ca mới phát hiện. Cơ hồ là mỗi lần anh ta di động một cái, đầu gối tóc đỏ liền lún xuống đất một phần. không lâu sau, Nam Ca còn nghe được âm thanh xương vỡ vụn!

Đây không phải là hệ tinh thần! cô mãnh liệt hướng tới chỗ Lê Sâm nhìn lại, thấy Lê Sâm gật đầu.

Đây là dị năng hệ lực lượng, hơn nữa nhìn bộ dáng Thành ca, hẳn là có thể lợi dụng trọng lực!

Trong khoảng thời gian ngắn, Nam Ca thật sự là không rõ ràng lắm ý tưởng của người trong trấn này, đều lợi hại như vậy. đi giết vài con Zombie không tốt sao? Tại sao phải ở bên trong căn nhà nhỏ bé này, bắt nạt đồng loại của mình đây?

Mặc dù cô biến thành Zombie nhưng mà đã gặp chuyện như vậy không ít nha!

Mất thấy xương cốt của tóc đỏ sắp bị Thành ca đè vỡ, đột nhiên có mấy người dắt hai người đi tới.

"Thành ca! Lại là hai chị em đáng chết này, chúng tôi phát hiện bọn họ trộm vật tư của chúng ta! anh nói nên xử trí như thế nào!"

nói xong liền đem hai chị em kia ném xuống cạnh Thành ca.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chiêu đãi hai người

Cơ hồ là tất cả mọi người đưa ánh mắt tập trung ở trên người hai chị em kia. Nam Ca cũng phát hiện hóa ra còn là người quen nha.

Lê Sâm vừa mới cứu bọn họ xong, bọn họ đều không có nói lời cảm ơn. thật không ngờ tới lúc gặp lại, dĩ nhiên là tại tình huống như vậy.

Cái người gọi là Thành ca kia âm u nhìn bọn họ, sát ý trong mắt bắn ra.

Mặc dù hai chị em kia đã bị người kiềm chế, nhưng mà cậu em vẫn xông về phía trước một bước ngăn trước mặt chị gái: "Chúng tôi không hề trộm đồ của các người."

"Vậy mày nói, những vật này là lấy ở đâu?" Kèm theo âm thanh đồ vật rơi là một ít bao vật tư bị ném xuống đất, cậu bé vừa định đi nhặt lại bị người khác hung hăng đẩy ngã trên mặt đất.

"Tiểu Lộ!" Người chị kia trực tiếp đồ con mắt, quỳ trên mặt đất muốn đi tóm cậu. Mặc dù thân thể cô gái rất nhỏ gầy, nhưng hai tay mở ra rất có khí thế, nếu muốn thương tổn em trai của cô ấy trước hết hãy vượt qua thi thể cô: "Đó là chúng tôi từ trên trời tìm thấy!"

Hai chị em hiện giờ ôm nhau một chỗ co rúm lại, tư thế bên bì chỉ muốn bảo vệ người thân nhất.

"Ha ha..." Xung quanh vang lên một trận cười, mà ngay cả Thành ca cũng nhịn không được cười: "Tô Phương, cô nói hai người là từ trên trời tìm thấy? thật sự là trò cười mà, trong thị trấn kia, tất cả đều là Zombie! Hai người các người chỉ là dị năng hệ thủy thì có thể làm cái gì? Zombie không có đem hai người giết sao?"

Sắc mặt Tô Phương cùng Tô Hiền lúc trắng lúc xanh, hết đường chối cãi.

Nhưng mà một ít vật tư này thật sự không phải là các cô trộm được! Tô Hiền kia cũng là bé trai có khí khái, chỉ vào Thành ca liền mắng: "anh giữ chúng tôi lại, bắt quá chi là lấy có mà thôi! Chính mình không dám đi vào bên trong trấn chẳng lẽ còn không cho nhóm tôi đi? Tên hèn nhát!"

Người gọi là Thành ca cũng không phải là dễ trêu, căn bản là không muốn cùng Tô Hiền nói nhảm, hung hãn nhíu mày lại. Liền thấy được Tô Hiền cùng với Mã Hứng Siêu giống nhau, hai đầu gối lún vào trong đất!

Lập tức cả người cậu bé đều đỏ lên, đau đớn ngã vào trong ngực Tô Phương. Hô hấp cũng thay đổi trở nên khó khăn.

Nước mắt Tô Phương trực tiếp rớt xuống, chỉ có thể chịu thua: "Thành ca, anh buông tha cho em trai tôi!"

"Để cho tôi bỏ qua hai người. Cũng có thể." Thành ca hơi phát phát tay, quả nhiên Tô Hiền lập tức không đau đớn như vừa nãy nữa. Lập tức tất cả mọi người nghe được anh ta nói: "Tôi muốn cái gì, thời gian qua cô đều biết rõ không phải sao? Phương phương, tôi từ nhỏ đã thích cô."

Tô Hiền bởi vì vừa mới chịu áp lực, nói chuyện vẫn chưa thông thuận. Vậy nhưng cậu vẫn gắt gao túm lấy tay Tô Phương không buông ra, đồ hồng hai mắt: "Chị... Chị không thể đồng ý anh ta... Tên súc sinh này..."

Tô Phương nhìn Thành ca, rõ ràng bộ dáng rất xa lạ. Trước tận thế, cô bắt quá chỉ là một cô gái bình thường nhất, được nghỉ nên về nhà với cha mẹ.

Nhưng mà sau tận thế, mọi thứ đều thay đổi. Cha mẹ biến thành Zombie, chị em bọn họ vì bảo vệ đối phương đã tự tay chém đứt đầu cha mẹ.

Tự tay "Giết chết" thân nhân mình, cái loại cảm giác đó như dùng dao nhỏ cắt thịt, Tô Phương cả đời đều không quên được.

Sau đó, cả thị trấn đều sa vào điên cuồng.

Chính mình mang Tô Hiền, sinh sống vốn đã đủ gian nan. Bọn họ chỉ nghĩ đến tìm đủ vật tư sau đó rồi đi chỗ này.

Lẽ nào, cả đời này cô đều phải rơi vào hố lừa sao?

Tô Phương hốt hoảng nhìn xung quanh một vòng, tất cả mọi người giống nhau dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn mình. cô biết rõ mình đã bị bài xích ra thế giới của họ.

"Tôi..."

"không phải đã nói muốn giữ chúng ta ở lại thị trấn sao? Như thế nào, các người đều tiếp khách như vậy sao?" Tô Phương còn chưa dứt lời, giọng nói của Lê Sâm đã vang lên.

Thành ca lúc này mới ý thức được, chỗ này còn có hai con "Dê béo" chưa xử lý đâu.

anh ta đối với xe thiết giáp của bọn họ đặc biệt cảm thấy hứng thú. Nhưng mà vì không biết rõ thực lực của hai người kia, anh ta chỉ có thể yên lặng theo dõi tình hình.

Vì vậy anh ta phát phát tay, đã có người tiến lại đây.

"đi đem hai chị em tách ra giam lại, buổi tối tôi xử lý sau."

Tô Hiền cùng Tô Phương hiển nhiên là không muốn tách ra, cả hai đều ôm chặt đối phương. nhưng mà hai người bọn họ sao có thể địch nổi một đám? Rất nhanh liền bị dẫn đi.

Nam Ca vẫn đứng ở sau lưng Lê Sâm, lặng lẽ nhìn.

cô không có có nhịp tim, không có hô hấp, tựa hồ cũng không có tình cảm. Nhưng mà ánh mắt cuối cùng của cô gái kia nhìn em trai, cô lại cảm thấy có chút ít quen thuộc.

Đó là một loại xa nhau. So với tất cả lời nói khác đều khiến người ta rung động.

Trong đầu Nam Ca lướt qua rất nhiều hình ảnh, trong phòng bệnh trắng xóa, bệnh nhân nằm trên giường lúc nhìn về phía thân nhân bên cạnh chính là ánh mắt như thế.

Nhớ tới cảnh tượng kia, đáy lòng Nam Ca hơi khó chịu.

Thành ca này một lát sau đã hướng về phía Lê Sâm đi tới: "Nếu đã là khách quý muốn ở lại, chúng tôi cũng muốn chuẩn bị một chút chiêu đãi hai người. hiện tại trước hết để cho người mang hai người đi xuống nghỉ ngơi. Lúc tối, sẽ có người mang hai người tới tham gia dạ tiệc."

Dạ tiệc. Nam Ca nhìn một chút cái xóm nghèo đồ nát này, nghĩ thầm coi như là dạ tiệc còn có thể có cái gì ngon để ăn?

Ừm, thứ duy nhất cô cảm thấy hứng thú, chính là người có dị năng hệ lực lượng trước mặt. Loại hình này còn mới nha, từ trước đến giờ cô cũng chưa từng ăn. Lê Sâm cũng chỉ không biến sắc ngăn cản trước mặt Nam Ca, gật đầu: "Chúng tôi sẽ đi."

Thành ca không lâu sau đã mang người đi, mà Lê Sâm cùng Nam Ca lái xe đi đến một cái phòng gạch cũ rách trước mặt.

Sau khi xuống xe, người trong thị trấn cũng không tới quấy rầy hai người. Lê Sâm đi kiểm tra phòng gạch một chút liền phát hiện sau khi động đất xảy ra. Các căn phòng ở đây trong ngoài nhìn vẫn còn tốt nhưng trên thực tế đã không thể cho người ở.

Vì vậy anh liền đem Nam Ca lên trên xe ngồi xuống.

Nam Ca còn đang nhớ đến tình cảnh hai chị em vừa mới bị mang đi, cô giống như không hiểu hỏi Lê Sâm: "Thành ca rất lợi hại vì sao không thể đi giết Zombie?"

Lê Sâm nhìn về phía Nam Ca, nghĩ tới vừa nãy cô còn rối rắm vấn đề ăn vài viên tinh hạch có thể chết hay không. Ý nghĩ của cô chuyển biến thật là nhanh.

"Con người là động vật phức tạp nhất cũng dễ lý giải nhất. Hiện giờ Thành ca kia, bản thân có dị năng thì còn có người nguyện ý hiến kính anh ta, anh ta muốn vật tư hay muốn đàn bà, thù hạ cũng sẽ tìm cho anh ta. cô nói xem, đã như vậy anh ta vì sao còn muốn đi vào trong trấn chém giết đây?"

Nam Ca vẫn giống như trong tưởng tượng khinh bỉ dạng đàn ông này. Thành ca hiện tại uy phong đó là bởi vì đám Zombie đều không ra khỏi thị trấn. Nếu là bọn chúng lại tiến hóa, anh ta còn cho rằng cái cứ điểm này có thể bảo vệ được sao?

Nhưng mà lần này Nam Ca lại có chút hê hê nghĩ, không giữ được mới tốt. Minh cùng Lê Sâm tuyệt đối sẽ không giúp bọn họ đâu.

Lê Sâm nghĩ đến lúc trước anh hứa hẹn với Nam Ca, từ trong lồng ấp lấy ra một túi máu cho cô: "Đây là ban thưởng."

Nam Ca vừa nhìn thấy túi máu, con mắt bỗng nhiên sáng lên. Duỗi tay ra tiếp lấy, nói chuyện lại không có đầu óc: "Trước kia tôi vẫn cảm thấy anh quá độc ác, hiện giờ phát hiện cùng Thành ca so sánh, anh thực sự chính là người tốt!"

Tay Lê Sâm cứng ngắc, trước lúc Nam Ca nhận lấy túi máu dứt khoát thu trở về.

Nam Ca nhìn mặt anh trong nháy mắt lạnh xuống, giống như muốn đem túi máu thả về lồng ấp.

Mất thấy thức ăn đến tay, Nam Ca như thế nào có thể để anh lấy về. Bởi vì hai người đều đang ngồi ở ghế sau, Nam Ca liền ôm lấy thắt lưng anh, đổi giọng khác chân thành nói: "anh là người tốt nhất trên đời! thật! Ai cũng không thể cùng anh so sánh!"

Lúc này có nhiều người ngăn cản lại như vậy nên Lê Sâm không kịp cẩn thận quan sát Nam Ca một chút. hiện tại cô ở gần mình như thế, Lê Sâm lúc này mới giật mình cảm thấy khuôn mặt cô thay đổi.

Bởi vì vừa gầy lại vừa trắng, cặp mắt kia trở nên to hơn, đen bóng đến dọa người. Thế mà ánh mắt cô lại rất phong phú, lại linh động như vậy. Nhất là khi cô ngẩng đầu như vậy nhìn mình. Tim Lê Sâm thế nhưng nảy bịch một cái.

Thân thể Zombie đều mảnh mai như thế sao? Dán lại đây mà anh vẫn không cảm giác được trên người cô có mấy lạnh thịt.

Nhưng lúc này nhìn cô giết Zombie, không phải là rất dũng mãnh sao?

Nam Ca mềm mại đến dạng này, Lê Sâm còn thật sự chưa bao giờ gặp. Cho nên nhất thời không kịp phản ứng lại, bị Nam Ca chui chỗ trống cướp đi túi máu trong tay. Thời điểm Lê Sâm hoàn hồn hai tay đã trống trơn.

Nam Ca cũng không ôm anh tiếp. Mở túi máu ra liền bắt đầu uống, một lát sau cô cũng nhớ tới chỗ khổ sở: "Dù sao tôi sắp phải chết..." cô dừng mảnh uống một ngụm lớn: "Tôi muốn làm một con quỷ no bụng..."

Lê Sâm nghi ngờ nhìn cô chăm chú. Nghĩ tới, chẳng lẽ cô còn chưa có phát hiện ra biến hóa trên thân thể cô?

Cũng đúng, cô là cái đồ thần kinh không ổn định. Phòng chừng chính anh không nhắc nhở cô thì cô cũng có thể lại thấp thỏm đến mười ngày nửa tháng.

Định cùng cô nói chuyện, Lê Sâm vừa há miệng ra lại nghĩ đến bộ dáng cô nhào tới, còn có một đôi mắt sáng long lanh... Dứt khoát cái gì cũng không nói.

Nam Ca sợ hãi Lê Sâm đem túi máu đoạt lại cho nên uống rất nhanh. Chờ uống xong còn lưu luyến liếm liếm vết máu mặt.

cô đã ăn no cho nên tâm tình rất tốt, còn đặc ý tựa lưng vào ghế ngồi nhìn Lê Sâm: "Dù sao cũng đã bị tôi ăn hết, anh đừng nghĩ chuyện lấy lại."

Ngoài dự liệu của cô, Lê Sâm vậy mà còn cười một cái.

"anh cười cái gì?" Nam Ca chớp chớp con mắt. Trời sắp nhá nhem tối, Lê Sâm cũng đã một ngày không có ăn cái gì rồi, anh không đói bụng sao? Nhìn mình cười lẽ nào liền no bụng?

"Zombie ngốc." Lê Sâm cũng chậm rãi cử động thân thể, nhìn ra bóng đêm nồng nặc phía ngoài cửa sổ.

không đợi Nam Ca xù lông, Lê Sâm tiếp tục nói: "Tôi có vài kế hoạch, cô có muốn nghe hay không."

Nam Ca tò mò dịch tới gần: "Cái gì?"

...

Thời điểm màn đêm rũ xuống, Thành ca thực sự phái người đến mời hai họ. Đầu biết rõ là xe thiết giáp rất quan trọng, Lê Sâm lái xe đến một chỗ rộng rãi tại công thị trấn, mang Nam Ca đi bộ tới.

Lúc Thành ca vừa nhìn thấy kia hai người đi qua còn không tự chủ được lộ ra bộ dáng tươi cười.

Buổi tối Nam Ca đổi một thân quần áo, vẫn là rằn ri trang phục cùng Lệ Sâm không khác nhau lắm, rõ ràng là kiểu dáng rất đơn giản lại có cảm giác quần áo tình nhân.

Buổi chiều Lệ Sâm quan sát cô hai giờ, thấy sau khi cô uống hết túi máu, vết thi bớt trên thái dương cũng biến mất luôn. Nếu như không phải là chính anh tự kiểm tra lại một lần, xác định cô vẫn không có tim đập cùng hô hấp thì sẽ bị cô hù dọa rồi.

không phải là bởi vì cái khác, cũng là bởi vì bộ dáng Nam Ca bây giờ cùng con người đã không có gì khác nhau.

Trước khi xuống xe, Lệ Sâm còn dặn dò Nam Ca làm cho cô ấn núp thật tốt bản tính thị huyết. Nếu mà hỏng kế hoạch, về sau anh sẽ không cho Nam Ca túi máu.

Nam Ca lại hưng phấn nhìn chằm chằm vị trí Thành ca: "Vậy chúng ta đã nói rồi nha, người kia là của tôi nha."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Cô thật là thơm

Lệ Sâm cắn răng, lúc trước anh còn nguyện ý cho cô đi tìm người có dị năng hút máu, bây giờ nghe nói cô đối với người đàn ông khác cảm thấy hứng thú, Sao anh lại cảm thấy trong lòng buồn cực kỳ!

Thành ca tiến lên phía trước hai bước, cổ ra vẻ thận trọng nói: "Các người tới rất đúng giờ."

Đây cũng không phải là dạ tiệc quý tộc gì, Lệ Sâm nhìn chỗ ở của Thành ca rõ ràng đã trang trí một phen, trong nội tâm không khỏi cười nhạo một tiếng.

"Cũng không nên để cho mọi người chờ lâu."

Thành ca dẫn Lệ Sâm cùng Nam Ca đi vào bên trong, còn giống như vô tình hỏi một câu: "Còn không biết nên gọi anh là gì đây?"

"Lệ Sâm." anh nhàn nhạt nói tên mình.

"A, Lệ Sâm." Thành ca lại nheo mắt lại nhìn về phía Nam Ca, một buổi trưa không gặp, cô gái này giống như lại càng xinh đẹp hơn. Nghĩ đến sau này mình có được cô gái như vậy, nội tâm Thành ca có một trận kích động, "không biết rõ cô gái bên cạnh anh với anh là quan hệ như thế nào."

Lệ Sâm hơi không nhịn được nói: "Nữ nhân của tôi." Mắt Thành ca sáng lên, quả nhiên anh ta đoán không sai.

Nam Ca vẫn luôn không nói lời nào nhưng mà thanh đao sau lưng lại vững vàng dựng thẳng.

một đường đi vào trong phòng, Nam Ca phát hiện bên trong này cũng không có dạ tiệc gì, ngược lại là bày biện rất nhiều ghế ngồi.

Cảnh tượng này ngược lại làm cho cô thoải mái không ít, dù sao những thứ thức ăn của con người kia cô cũng không ăn được. Ngược lại sắc mặt Lệ Sâm lại lạnh xuống vài phần.

Sau khi ngồi xuống, Thành ca còn sai người khác đưa cho hai người bọn họ hai chén nước, nhưng mà hai người ai cũng không uống.

Nam Ca nhớ tới đôi chị em hôm nay bị mang đi kia, trong lòng giống như là có một vướng mắc nhìn về phía Thành ca hỏi: "Tô Phương cùng Tô Hiền đâu?"

Thành ca nghe giọng Nam Ca, mặc dù lạnh lùng nhưng mà cái giọng này anh ta càng ưa thích!

Vì vậy anh ta nhân nhượng khác thường nói: "Bọn họ không nhớ lâu, còn đang bị nhốt đâu. Lát nữa hai người có thể nhìn thấy bọn họ."

không biết rõ vì sao Nam Ca cảm thấy bộ dạng tươi cười của Thành ca hơi vụn vặt, không biết làm thế nào, cô không để ý giải thâm ý trong nụ cười của anh ta nên chỉ ngậm miệng không nói lời nào.

Lệ Sâm ngồi ở bên cạnh Nam Ca, Thành ca phát hiện không khí xung quanh người này đè nén, tâm tình không tốt.

Nhưng mà anh ta vô tình cười cười: "Lệ Sâm, anh cảm thấy cái căn cứ nhỏ này của chúng tôi như thế nào?"

Lệ Sâm nhàn nhạt nhìn anh ta: "Chỗ này cũng gọi là căn cứ?"

Thành ca từ trong giọng nói Lệ Sâm chứa đầy khinh bỉ, lập tức ngồi ngay ngắn lại: "Sao chưa tính là căn cứ? Chúng ta tụ tập bên trong, có người có dị năng thực lực cũng rất mạnh mẽ!"

Lệ Sâm vừa mới phát hiện ra ánh mắt Thành ca đối với Nam Ca mang tính xâm lược. Mặc dù từ một góc độ đàn ông mà xem, phải nói hiện tại Nam Ca thay đổi trở nên rất đẹp, nhưng cô là Zombie, kết quả này sẽ không bao giờ thay đổi.

Ánh mắt Thành ca giống như là muốn ngấp nghé bảo bối của mình, làm anh hận không thể một phát súng kết liễu anh ta.

Nhưng mà Lệ Sâm ở lại, vốn chính là có tâm tư dò xét tình huống, còn có cứu đôi chị em kia. Cho nên lúc này tận lực trầm tĩnh nói: "Cho nên sao?"

Thành ca vỗ tay một cái, ha ha cười: "Tôi thật sự thương thức dạng người ngay thẳng như anh! Thực không dám đầu điểm, tôi nhìn hai người cũng là có người bản lĩnh, không bằng các người ở lại đây với chúng tôi? Về sau anh chính là cánh tay phải của căn cứ này."

Nam Ca không khỏi nghĩ đến Trần Bạch Kiều, người kia hẳn là lãnh đạo của căn cứ thượng kinh đi? Nhìn một chút người ta khí độ phi phàm, nhìn lại một chút Thành ca này...

một cái thị trấn nhỏ cũ rích, một đám điều dân cộng thêm một người lãnh đạo tự đại. anh ta cũng không biết xấu hổ nói đây là căn cứ? Nam Ca, một con Zombie còn không thèm thừa nhận đâu!

Lệ Sâm lại không trực tiếp cự tuyệt, chỉ hỏi: "anh cũng biết rõ, nếu muốn chúng tôi ở lại các người sẽ phải trả giá những thứ gì."

Thành ca cười đến con mắt cũng không thấy nữa, còn đi tới gần nhỏ giọng cùng Lệ Sâm nói: "Cái mà căn cứ khác có thể cho là cái gì nha? Đơn giản chính là vật tư cùng người có dị năng bảo vệ mà thôi. Căn cứ của chúng tôi cũng không giống thế!"

Nam Ca nghĩ thầm, người này còn thật sự đem mình trở thành lãnh đạo?

"Có cái gì không giống?" Lệ Sâm hỏi lại.

Thành ca ý tứ sâu xa cười cười, lập tức cùng Nam Ca nói: "Còn đợi lát nữa mới có thể ăn cơm, không bằng cô đi xung quanh đây đi dạo trước? Đàn ông chúng tôi còn có chuyện phải nói."

Từ khi Nam Ca ngồi xuống liền lặng yên không một tiếng động cảm nhận một lần, xung quanh đây có không ít người có dị năng, cô còn cảm nhận được vị trí Tô Phương cùng Tô Hiền.

Dù sao cô cũng không có hứng thú với ăn cơm nên đứng lên nói với Lệ Sâm: "Vậy tôi đi ra ngoài trước."

Lệ Sâm gật đầu, trong mắt tràn đầy ân cần: "Đừng đi xa quá."

Nam Ca khụ một tiếng. cô chưa từng quên lúc ở thôn mỏ đá, bản thân vụng trộm chạy trốn thiếu chút nữa là rơi xuống vách núi.

"Biết rồi."

Nhìn cô rời đi đầu cũng không quay lại, Thành ca cuối cùng cũng thả lỏng nói với Lệ Sâm: "Tôi cũng không cần cùng anh quảng cáo gì, để cho anh trực tiếp kiểm tra hàng luôn."

Lệ Sâm đang cảm thấy không giải thích được. Kiểm hàng? trên thị trấn nhỏ này của anh ta có vật gì tốt?

thì nhìn thấy Thành ca phẩy tay, ngoài cửa liền xuất hiện một đám người đi tới, còn là một đám con gái.

Những cô gái này đều mặc đồ rất ít, cũng cần thận trang điểm qua. Mười mấy tuổi đến ba mươi mấy tuổi đều có, tư sắc còn không sai.

Thành ca cười tủm tỉm, ánh mắt từ trên người các cô gái quét qua còn cho các cô ngồi ở hai hàng ghế trống kia.

Cuối cùng Lệ Sâm cũng hiểu ra mấy cái ghế này là chuẩn bị cho ai.

"Đây là ý gì?" Lệ Sâm mặc dù đã đoán được một chút, nhưng thật sự là anh không tin nổi... Nhân tính của đám người này davvero như thế.

Thành ca lúc này cũng chú ý tới, Lý Tình vậy mà lại ở giữa đám con gái, giờ phút này không nháy mắt nhìn chằm chằm vào Lệ Sâm.

"anh thấy mấy cô gái này như thế nào?" Thành ca khen ngợi các cô: "Đây đều là những người xinh đẹp nhất căn cứ, hơn nữa loại hình nào cũng có. anh muốn mảnh mai hay là đầy đặn, căn cứ đều có thể thỏa mãn anh."

nói xong Thành ca còn muốn vỗ bả vai Lệ Sâm nhưng lại bị ánh mắt anh trừng trở về.

Trong lòng Thành ca lộp bộp một tiếng, chủ yếu là ánh mắt Lệ Sâm thật đáng sợ, trong khoảng thời gian ngắn anh ta cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Lúc sau lại nghĩ, bên trong này đều là người của mình, mình còn cần phải sợ Lê Sâm chỉ có một mình?

Vì vậy anh ta lại cười rộ lên: "anh cũng đừng cảm thấy kinh ngạc. Sau tận thế, đàn ông như chúng ta, như thế nào cũng phải hưởng thụ một lần. anh xem, chỗ này của tôi cung cấp phục vụ có phải so với căn cứ khác cao cấp hơn nhiều?"

Thành ca còn chỉ vài cô gái trong đám người nói: "Các cô ấy đều đã có chồng, nhưng mà anh biết vì sao các cô ấy ngồi ở đây không? Đều là chồng các cô ấy đưa tới, anh nói xem, người ta đều không để ý thì anh còn để ý cái gì."

Lê Sâm giận đến không thể kìm lại được. May mắn Nam Ca đã bị dụ đi, nếu không để cho cô nhìn thấy những thứ này, thật sự là... làm bản mặt cô!

Thành ca thấy Lê Sâm chỉ nhìn mình chằm chằm cũng không nói chuyện, về mặt bí hiểm, anh ta nghĩ thầm, chẳng lẽ là động lòng rồi?

Cũng đúng, đàn ông không phải đều thích thứ này sao? Nhìn cô bạn gái của anh ta kia cũng là da thịt mềm mịn, nếu mà anh ta thật sự ở lại, về sau mọi người còn có thể cùng nhau chơi đùa nhà.

"Nghĩ sao rồi, có phải rất mê người hay không?" Thành ca cười đến vô lại, duỗi duỗi tay liền có hai cô gái uốn éo vòng eo đi qua.

Mặt thế mới đi qua không đến hai tháng mà đám người nơi này đã mất hết tính người rồi.

Thành ca liếc nhìn Lý Tình một cái, coi như bán cho cô ta một cái nhân tình: "Còn không phục vụ khách quý đi."

Lý Tình cực kỳ mừng rỡ, nở nụ cười sáng lạn đi tới. Chỉ hận không thể trực tiếp dán vào người Lê Sâm.

Nhưng mà không đợi cô ta đến gần, Lê Sâm giống như là trốn bệnh dịch nói: "Cách xa tôi một chút."

Tay Thành ca vốn còn đang sờ soạng trên người hai cô gái kia, nghe vậy cũng tức giận nhìn về phía Lê Sâm: "anh có ý gì?"

"Đây mới là lời tôi phải hỏi anh mới đúng." anh khinh bỉ quét một vòng qua đám con gái kia, cuối cùng đưa ánh mắt rơi trên mặt Thành ca: "anh nói đây là... Dạ tiệc?"

Thành ca đầu tiên là sửng sốt một cái, sau đó lập tức bật cười: "Đương nhiên! Nhưng đây chỉ là món ăn khai vị! Tôi cảm thấy, đến lúc dạ tiệc anh nhất định sẽ thích!"

Hiện tại tâm tư giết người Lê Sâm đều có, nửa điểm đều cười không nổi chỉ cảm thấy thị trấn này lạnh lẽo cực kỳ.

Sau một hồi, Thành ca mới nghe được anh nói: "Chỉ sợ làm anh thất vọng rồi, tôi đối với dạng tiệc này, một chút hứng thú cũng không có."

...

Sau khi Nam Ca từ trong nhà đi ra cũng cảm giác được có không ít người đang nhìn cô, cảm giác của cô đã nhạy cảm hơn không ít. Thời điểm cô nghiêm mặt thật sự chính là một mỹ nhân lạnh lùng.

Dùng vài thủ đoạn nhỏ và mấy lần tăng tốc, cô đã cắt đuôi được mấy người đi theo cô. Sau đó lập tức đi đến chỗ nhốt Tô Phương.

thật ra nói là nhốt cũng chỉ là một cái phòng cũ rách, bên ngoài bị khóa lại.

Loại khóa này đối với người có dị năng hệ phong thì chỉ cần một lưỡi dao gió là mở được, nhưng mà Tô Phương thuộc hệ thủy nên cô bó tay hết cách.

Hiện giờ cô không nhìn thấy Tô Hiền, không biết rõ tình huống bây giờ của Tô Hiền như thế nào rồi, lại không biết vận mệnh của mình sẽ là cái gì. cô trốn ở góc tường ôm đầu gối, chỉ hy vọng Thành ca quên mất cô.

Đột nhiên cửa truyền đến tiếng khóa bị bỏ ra, Tim Tô Phương đều nhảy vọt lên đến cổ họng rồi. Ai biết thời điểm cửa mở ra cô nhìn thấy lại là một cô gái mặc trang phục rằn ri.

cô gái này, cô cũng có ấn tượng. Hôm nay người đàn ông của cô ấy còn cứu mình cùng Tô Hiền.

Nghĩ đến mình nhu nhược đến việc nói cảm ơn đều chưa từng, cô xấu hổ cúi đầu.

Nam Ca đem thanh đao thả lại vào trong vỏ còn quay đầu nhìn cái khóa kia một cái. Nghĩ thầm, cũng quá không chắc chắn mà.

Khi đi vào cô vẫn không quên đóng kỹ cửa lại, lúc từ trên cao nhìn xuống Tô Phương, Nam Ca ý thức được hình như mình không có lời gì hay để nói cùng cô gái này.

Tô Phương cũng không nói chuyện, hai người cứ giằng co như vậy nửa ngày, Nam Ca vậy mà lại ngồi xuống.

cô dựa vào cực kỳ gần, Tô Phương chỉ cảm thấy bên cạnh có cảm giác mát mát truyền đến. Nhưng mà coi như là cô muốn dịch đi cũng không được, bởi vì lúc này cô còn đang dựa ở góc tường đây.

Nam Ca hơi chịu không được dụ hoặc của máu Tô Phuong, người có dị năng hệ hỏa đều có vị máu có hương vị nóng hừng hực, mà hệ thủy đem lại cảm giác thuần khiết hơn nhiều, nhẹ nhàng mà sung sướng.

Cứ ngồi ngửi như vậy, đôi mắt Nam Ca đã xuất hiện một tia máu đỏ sẫm, cô còn tiến lại gần cổ Tô Phuong tham lam hít thật sâu.

Đó cũng không phải là hô hấp mà chỉ là cảm nhận mùi máu ở trong thân thể cô ấy một lần.

Ừm, hương máu ngửi thơm như thế khẳng định là ăn càng mê vị.

Tô Phuong quả thực là bị dọa ngốc rồi. Đây là... Xảy ra chuyện gì? một cô gái, thế mà dán vào cổ mình hít lấy hít để.

Trời ơi, đầu cô đã không nghĩ được gì rồi!

không đợi cô hỏi có phải là cô nghĩ nhiều hay không, Nam Ca cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói còn hơi khàn khàn: "cô thật là thơm."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tôi muốn cắn cô

Đại học mà Tô Phuong học điển hình là nam nhiều nữ ít. Trước kia ở trong trường cũng đã gặp mấy cô gái có cử chỉ thân mật, nhưng lúc này thật sự xảy ra trên người mình, cô cảm giác một ngày thấp thỏm đều muốn vào thời khắc này bộc phát ra.

Nom nóp lo sợ nhìn Nam Ca, song lại bắt gặp tia sáng lóe lên trong con ngươi đen kìa chiếu thẳng vào khuôn mặt mình.

Tô Phuong nghĩ thầm, mình cũng không đẹp bằng cô gái này, đến cùng thì cô ấy vừa ý mình chỗ nào vậy?

Để ý tới thanh đao phía sau cô gái kia... Nếu như bây giờ cô cự tuyệt cô ấy, cô ấy sẽ không sẽ thẹn quá hóa giận chứ?

Nội tâm Tô Phuong vẫn còn đang giao chiến quyết liệt. Nam Ca cũng không rõ lắm trong lòng cô ấy nghĩ cái gì, chỉ là trong bóng tối cô phát hiện máu Tô Phuong mặc dù thơm đến mê người. Nhưng so với lực ảnh hưởng của Lê Sâm đối với mình vẫn kém không ít.

Lúc này cô ngược lại thấy may mắn khi Lê Sâm cho mình ném qua máu anh. Nếu không với khoảng cách gần cái cổ trơn bóng như thế, nói không chừng cô thật sự không nhịn được nhào lên cắn đấy.

Nam Ca tận lực bình phục khát vọng trong lòng, đôi mắt tinh mịch nhìn chằm chằm Tô Phuong. Nếu cô đã đồng ý Lê Sâm thì kiểu gì cũng muốn làm ra dáng một chút.

Vì vậy cô nuốt một ngụm nước bọt, lựa chọn một loại phương thức cô có thể tiếp nhận được, cùng Tô Phuong nói: "Tôi đi giúp cô cứu em trai cô, sau khi chuyện thành công cô cho tôi cắn một cái nha."

Tô Phuong quả thực là nổi một thân da gà. cô gái đối diện này thật sự thích mình sao!

Thành ca cũng liên tục thiết kế muốn có được cô nhưng mà lúc nhìn thấy Thành ca, cô luôn vô ý thức buồn nôn. Giờ đối mặt với Nam Ca, cô cũng mất tự nhiên nhưng lại không ghét cô bé này.

Lòng Tô Phuong đều đã bị hai chữ em trai hấp dẫn đi sự chú ý, cô xấu hổ xoa xoa cánh tay đang nổi da gà, bán tín bán nghi hỏi: "cô thật sự có thể giúp tôi sao?"

"Đương nhiên." Nam Ca lại ngửi một cái.

thật muốn cắn một cái, gào.

Trong đầu Tô Phuong thật sự rất rối rắm, dù sao cô thật sự không thích con gái.

Nhưng mà cô suy nghĩ một chút, tối thiểu thì Nam Ca vẫn là một cô gái xinh đẹp. Nếu là Thành ca... Thôi, mình vẫn nên đồng ý với cô ấy! Dù sao bây giờ là tận thế, cùng lắm là sau khi kết thúc loại sự tình này, bản thân mang Tô Hiến nhanh chóng rồi đi là được.

Vì vậy Tô Phuong gật gù đầu, trong giọng nói kia còn mang theo khí thế đập nổi dim thuyền: "Được, tôi đồng ý."

Nam Ca lúc này còn không biết một cử chỉ vô tâm của cô lại khiến Tô Phuong nghĩ như vậy nhiều, chỉ là mừng rỡ bật cười: "Vây tốt nhất là cô có thể nói lời giữ lời!"

Tô Phương đang bị trói, Nam Ca rút thanh đao ra, đem sợi dây thừng trên cổ tay cùng cổ chân cô ấy đều chém đứt. Sau đó còn nói với cô: "Xung quanh không có ai, lát nữa sau khi cô rời khỏi đây thì đi thẳng về phía đông đi, xe chúng tôi ở bên kia. Nhớ kỹ, buồng sau xe không khóa, cô từ nơi đó lên xe."

Tô Phương chăm chú nghe Nam Ca nói, ngưng trọng gật đầu, chờ thời điểm Nam Ca muốn đứng dậy, cô mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Nam Ca.

Nếu không phải là cô ấy không có ác ý, nói không chừng Nam Ca sẽ vô thức đem tay cô ấy cắt đứt.

Tô Phương chỉ cảm thấy xúc cảm dưới tay dị thường lạnh như băng, nhưng cô cho là do thể chất Nam Ca kém "Tại sao cô phải giúp chúng tôi?"

Lẽ nào là bởi vì nhìn hai chị em cô rất đáng đồng tình? Hay là Nam Ca thật sự... Thích mình?

Nam Ca cũng không biết tâm tư cô gái này quay đi quay lại nhiều lần như vậy, chỉ đem cổ tay rút ra nhàn nhạt nói cùng cô ấy: "Người trong thôn này khiến người khác chán ghét cực kỳ, tôi chỉ thuận tiện không ưa bọn họ."

Thuận tiện, tôi còn muốn đem tất cả người có dị năng trong thị trấn đều ăn hết! Gào.

không đợi Tô Phương nói nữa, Nam Ca đã nhấc theo thanh đao đi ra cửa.

Tô Phương cũng không ở lại bên trong này lâu, chỉ dựa theo lời Nam Ca đã nói, sau khi ra cửa liền hướng tới phía đông chạy.

Nam Ca bước nhanh về chỗ nhốt Tô Hiền. Thời gian của cô không còn nhiều, Lệ Sâm chịu trách nhiệm ngăn chặn Thành ca, còn người khác bất cứ lúc nào cũng có thể đi qua.

cô còn chưa lại gần mục đích cũng cảm giác được chỗ đó có không ít người. Nam Ca hơi lo lắng. Lúc cô vừa mới đi cứu Tô Phương, mấy người này còn chưa tới đâu. cô không có hơi thở, bên trong này cũng không có Zombie cho nên chỉ đơn giản che giấu thân ảnh đi tới.

Dán vào góc tường, cô từ trong khe hở nhìn ra lúc này Nam Ca mới phát hiện có mấy gã đàn ông thể mà lại đem đề Tô Hiền ở dưới thân thể!

Nhìn bộ dáng xấu xa kia, cô quả thực là hận không thể tự đâm hai mắt.

Tô Hiền còn chưa bị đắc thủ nhưng cũng không sai biệt lắm, quần áo toàn thân cậu đều bị xé vỡ vụn, giờ phút này thân thể bị ép thành một tư thế khuất nhục.

Những ngôn từ ô uế mà mấy gã đàn ông dâm đang nói ra còn không ngừng đập vào lỗ tai Nam Ca. Vì phòng ngừa Tô Hiền gào thét, mấy gã này còn che miệng cậu lại. Từ góc độ này Nam Ca có thể nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng trên mặt Tô Hiền.

cô nhất thời rối rắm. Lệ Sâm nói cho cô biết là, cô chỉ phải bí mật đem hai chị em đem đi, những người khác anh tự có biện pháp đối phó.

Nhưng mà bây giờ làm thế nào bí mật? Cũng không thể chờ những người này xong việc rồi mình mới đi vào đi?

Nam Ca lại nghĩ tới ánh mắt của Tô Phương lúc nãy, còn có lúc ban ngày, bộ dáng cùng Tô Hiền khi phải xa nhau kia.

Vì vậy Nam Ca nắm chặt thanh đao trong tay, hạ quyết tâm bò lên trên nóc phòng.

Phòng ở này đã rách nát không chịu nổi, căn bản là không thể cho người ở nữa. Thậm chí năng lực chịu sức nặng cũng rất kém cỏi.

Nhưng người Nam Ca lại giống như là thần lẫn, vững vàng bò ở phía trên một âm thanh cũng không hề phát ra.

Chờ đến lúc bò đến nóc phòng, Nam Ca còn nói thầm trong lòng, động tác này là cô học cùng Zombie cấp ba sáng nay, không nghĩ tới dùng tốt như thế.

Tô Hiền vốn còn đang giãy giụa, ai biết vừa ngẩng đầu lên thể nhưng lại phát hiện Nam Ca ở nóc phòng, cậu mãnh liệt trợn to hai mắt.

Nam Ca đem ngón trỏ dựng thẳng lên đặt trên bờ môi, làm ra động tác chó có lên tiếng.

Dù sao tuổi Tô Hiền vẫn còn nhỏ, loại trận chiến này cậu thật sự sợ hãi, giờ phút này đành phải nhắm mắt lại.

Những người khác thấy Tô Hiền không giãy giụa nữa, cho rằng cậu đã nhận mệnh, động tác xuống tay càng nhanh hơn. Nam Ca nghe bọn họ tranh luận xem ai được xuống tay trước đem Tô Hiền **.

Mà Nam Ca còn đang bò đến một chỗ khác tìm góc độ ra tay. Năm người, nhất định phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất, cô không thể để cho bọn họ phát ra âm thanh.

Tay Tô Hiền gắt gao nắm chặt mặt đất, cậu tập trung quá mức thậm chí còn cảm giác được có đồ vật gì đó trên đỉnh đầu mình.

Nam Ca vì sao còn chưa ra tay? Dưới đáy lòng cậu reo hò.

Gã đàn ông trên người đã chuẩn bị dùng lực, Tô Hiền lập tức hoàn toàn tuyệt vọng, Nam Ca cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội.

Chính là giờ phút này! cô nhảy một cái từ trên nóc phòng vọt xuống dưới đất, giống như con Zombie hệ tinh thần hôm nay, chỉ là hành động của cô lại lưu loát hơn, thanh đao trong tay bay múa phát ra tia sáng lạnh!

Mà năm gã đàn ông này đều đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Tô Hiến, ai cũng không nghĩ đến có Zombie đánh bất ngờ!

Đợi đến lúc bọn họ muốn tránh, Nam Ca đã từ nóc phòng rơi xuống vùng ba lần đao liền thu được ba cái mạng.

Mặt khác hai gã còn lại vì ăn núp chỗ xa cho nên Nam Ca mới không giết hai người này ngay được.

Vừa mới phút trước vẫn là nhóm năm người, hiện tại chỉ còn lại hai người. Hai người bọn họ khiếp sợ nói không ra lời.

Nam Ca vừa mới đứng vững trên mặt đất, thậm chí mấy sợi tóc bởi vì động tác vừa rồi của cô còn đang ở trong không trung bay xuống ngoan ngoãn xoa trên vai.

Hai gã kia thấy Nam Ca trong chớp mắt giết ba người, con mắt đều không chớp nổi một cái, sắc mặt trắng bệch muốn mờ miệng thét lên.

Nhưng mà Nam Ca cũng đã mang theo thanh đao nhảy về phía trước, một câu nói nhảm cũng không có. Tay trái che miệng của một gã, tay phải từ phía sau vẽ lên cổ gã một đường gọn gàng, một cái đầu người cứ thế mà rơi xuống!

Gã đàn ông còn lại chứng kiến từ đầu đến cuối lại bị Nam Ca hù dọa trực tiếp tê đảm không không chế được, chớ nói chi đến kêu lên.

Gã không ngừng run rẩy trên mặt đất cầu xin Nam Ca tha thứ: "Tôi... Tôi bị ma quỷ ám ảnh... Tôi thật sự không chạm vào Tô Hiến, không tin cô hỏi cậu ta đi!"

Nam Ca phát hiện gã bị dọa đến âm thanh đều bất ổn, thấy hơi mất đi hứng thú ra tay.

Giờ phút này Tô Hiến đã ngồi dậy, áo rách quần manh. Cậu chỉ có thể dùng tay che lại bộ phận máu chót, sau đó ngẩng đầu xấu hổ nhìn về phía Nam Ca: "Cầu xin cô giúp tôi giết anh ta!"

Nam Ca vốn muốn nói, chị gái của cậu cũng vừa mới cũng lộ ra vẻ mặt này, chỉ là không có nghiêm trọng như cậu thôi.

Hai chị em này sao lại thẹn thùng như thế?

Đảo tròn mắt, Nam Ca vẫn giữ trò đùa giỡn nho nhỏ cùng Tô Hiến ra điều kiện: "Muốn tôi giết gã cho cậu cũng được, nhưng lát nữa cậu cũng phải cho tôi cần một cái."

Hiện giờ đừng nói là cần một cái, gấp phải loại nhục nhã vô cùng này cho dù chết vẫn cảm thấy không đủ để tẩy trừ sạch sẽ. Tô Hiến lập tức đồng ý: "Được!"

Nam Ca vui mừng, thời điểm nhắc theo thanh đao đi lên phía trước còn lăm bầm một câu, hai chị em này thật sự là sáng khoái.

Gã đàn ông kia mắt thấy mình không có hi vọng sống, vội há to miệng định kêu cứu. Chỉ cần người khác tới, Nam Ca cùng Tô Hiến cũng đừng nghĩ rời đi!

Nhưng mà gã còn chưa kịp phát ra một tiếng vang nào, đã cảm giác được cổ chột lạnh. Lập tức, thế giới trong mắt gã nghiêng ngả!

Nhìn thế giới lộn vòng là sự kiện rất kinh khủng, trong lúc chớp mắt gã hoàn toàn chết đi kia vẫn không ý thức được, nguyên nhân gã có thể chứng kiến cảnh tượng này là do Nam Ca chém đầu gã, mà cái đầu vẫn còn quanh quẩn trên không trung vài vòng mới rơi xuống.

Chờ đầu người kia lộp bộp rơi xuống xong, Nam Ca như gặp phải hiệu lệnh rút quân, vội lùi ra sau hai bước. không muốn làm cho vết máu dính vào người mình. Nếu lại làm bẩn bộ quần áo này, Lệ Sâm lại muốn ép buộc thay quần áo cho cô.

Lắc lắc thanh đao trong tay, một chuỗi hạt máu vẩy ra trên mặt đất. Vết tích đường máu này còn trực tiếp kéo dài đến trên tường.

cô áng chừng thanh đao, quả nhiên trọng lực này dùng rất thuận tay. Chỉ là dùng phương pháp giết Zombie tới giết người thật sự là quá kém cỏi.

Nhiều vết tích máu như thế, khiến cho toàn bộ khung cảnh trông vô cùng bẩn thỉu. Xem ra lần sau còn phải hỏi Lệ Sâm, có cách nào giết người sạch sẽ hơn không.

Quay đầu lại, Nam Ca nhìn Tô Hiến giống như là nhìn một khối thịt béo thật lớn, cô khó có được ân cần xõng tới hỏi: "Sao thế? Cậu có thể đi không?" Nụ cười kia quá sáng lạn, trong nháy mắt Tô Hiến không dời ánh mắt đi được.

Nam Ca còn phát phát tay nghĩ thầm, bé trai này không phải là bị ngu rồi chứ. Vì vậy cô chỉ chỉ ra ngoài cửa: "Ra cửa chạy về hướng đông, chị cậu đã ở chỗ đó chờ cậu."

Nước mắt Tô Hiến sụt chút nữa rớt xuống. Vừa mới này cậu còn nghĩ nếu ai có thể cứu cậu, cậu liền dùng cả đời báo đáp!

hiện tại cậu trực tiếp ôm lấy Nam Ca lớn tiếng khóc lên. Phản ứng đầu tiên của Nam Ca không phải là đem Tô Hiền đẩy ra, mà là đang nghĩ, hồng bét, cậu bé này khóc lớn tiếng như thế nhất định sẽ đem người khác đưa tới nhà!

Vì vậy cô lập tức cầm tay Tô Hiền kéo ra ngoài, còn thấp giọng trách mắng: "Cậu câm miệng cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Song hệ dị năng

Đôi mắt Tô Hiền hồng hồng, lúc này Nam Ca mới phát hiện thật ra hai chị em bọn họ lớn lên không hề khó coi. Chính là loại trời sinh vẻ mặt lương thiện, khuôn mặt khiến người ta muốn bắt nạt một cái.

"Chị giận tôi?" Tô Hiền dè dặt hỏi.

Sắc mặt Nam Ca càng ngày càng không tốt, cô đã phát hiện có người hướng tới bên này chạy đến!

Vì vậy cô đem áo khoác trên người mình cởi ra, trực tiếp bao lại Tô Hiền: "đi nhanh lên!"

Nếu cậu ta chết, ai tới cho mình cắn đây?

Tô Hiền biết rõ bản thân ở lại đây cũng chỉ có thể kéo chân Nam Ca, thân thủ của cô lúc này mình cũng được chứng kiến, mặc dù có phần hung tàn, nhưng mà những người có dị năng trong thị trấn kia đều chưa hẳn là đối thủ của cô!

Cũng phải, cứ ung dung lái xe thiết giáp như vậy, sao có thể là người bình thường!

Tô Hiền che kín quần áo trên người, lưu ý không rời nhìn Nam Ca một cái, xoay người bỏ chạy.

Chỉ là vừa chạy, cậu còn vừa phân tâm suy nghĩ một chút. Vì sao lúc này cậu ôm Nam Ca, thân thể cô lại lạnh như vậy? Giống như là máu cũng sẽ không chuyển động vậy.

Nam Ca nghĩ tới sự tình bị chính mình làm hỏng, lòng gấp muốn chết quay đầu chọn một chỗ kín, cô cứ thế mà trốn đi.

Nếu như vài người này thật muốn động thủ với cô, thì cô cũng phải chọn một cái vị trí tốt, cũng tiện mai phục.

Quay lại với Lệ Sâm cùng Thành ca.

Từ lúc Lệ Sâm bày tỏ anh không lạ gì dạng lời kéo này, Thành ca cũng đã bắt đầu phản nộ. Bên trong này quả thực chính là ôn nhu huyền hoặc, vì sao Lệ Sâm lại không muốn?

Có mỹ nhân cho anh ta hưởng thụ, anh ta còn muốn đi ra ngoài giết Zombie? Những thứ kia lạnh như băng lại còn khủng bố, có cái gì hấp dẫn anh ta sao?

Vì vậy Thành ca bị chọc giận, cũng đẩy cô gái trên người ra, phát phát tay. Cho các cô đều đi xuống hết, sau đó tàn nhẫn hỏi Lệ Sâm: "anh là muốn rượu mời không uống lại uống rượu phạt đúng không?"

Lệ Sâm không có động tĩnh, chỉ là tính toán xem bây giờ Nam Ca đã kịp cứu hai chị em kia chưa.

Thành ca càng tức giận hơn, mãnh liệt vỗ bàn một cái: "Nếu anh không muốn ở lại, cũng được, đem xe thiết giáp còn có bạngái anh đều để lại thì anh có thể rời đi!"

Thời điểm nghe được xe thiết giáp, Lệ Sâm vẫn là mặt không chút thay đổi. Nhưng khi nghe đến "Bạn gái anh", trong nháy mắt đó, trong mắt anh hiện lên sát ý. Quả thực muốn đem Thành ca băm thành cám.

Thành ca nói đến độ miệng ngậm một ngụm khí, lúc mở miệng hơi thở phì phò: "anh... nhìn tôi như thế làm gì?"

Lệ Sâm chỉ đứng lên hướng tới chỗ anh ta đi đến, giọng điệu khinh thường: "Khẩu vị lớn như thế, cũng không sợ đem mạng mình bồi theo sao?"

"anh có ý gì?" Thành ca không cam lòng yếu thế cũng muốn đứng lên.

Ai biết không đợi anh ta kịp nói thêm, ngoài cửa đã có người hô: "Thành ca! không tốt, Tô Phuong cùng Tô Hiền đều bị cứuđi, chúng ta còn mất năm

người!"

"Cái gì?" Thành ca cũng khiếp sợ: "Ai làm việc này?"

Người ngoài cửa xông vào nhìn về phía Lê Sâm: "Trần chúng ta không thiếu người." Ý ở ngoài lời, sự kiện này chính là Lê Sâm cùng Nam Ca làm

hiện tại đây trong đầu Lê Sâm chỉ nghĩ tới một việc, Nam Ca vậy mà lại giết người? Trong lúc đấy, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nếu là lúc này Thành ca còn có tâm cùng Lê Sâm nghe lời mềm giọng lời kéo, hiện tại hiển nhiên là đã thay đổi: "đi, mang tôi đi xem một chút. Bất kể là ai, tùy tiện giết người, tôi đều không tha cho nhóm người đó."

Thành ca đi theo người đàn ông kia, Lê Sâm không suy nghĩ nhiều cũng đi theo ra ngoài. Quả nhiên, trên trần có không ít người vây lại đây. Bọn họ vừa nhìn thấy thảm trạng của năm người trong phòng kia, đều bị hù dọa chân run lẩy bẩy.

Thành ca hung hăng trừng bọn họ một cái: "Có gì mà sợ hãi! Là chưa thấy người chết bao giờ sao!"

Những người này không dám nói lời nào. Lê Sâm mơ hồ phát hiện, thị trấn này, nói không chừng là đã trải qua một lần thanh trừng lớn, nhìn Thành ca là người âm u như vậy, không chừng là đã dùng qua thủ đoạn gì mới có thể để cho tất cả mọi người cũng như anh ta, mất đi nhân tính.

"Hai chị em kia đâu?" Thành ca lại hỏi.

Lý Tình từ phía sau đi tới nói: "Hai người kia đều đang ở trên xe Lê Sâm đâu."

Trong nháy mắt, mọi người đưa ánh mắt tập trung ở trên người Lê Sâm.

Lê Sâm vẫn như cũ mặt không chút thay đổi, anh nhìn không thấy Nam Ca ở đâu bên trong, thế nhưng tiểu Zombie này lúc gặp phải nguy hiểm, chạy trốn so với người khác đều nhanh hơn.

Vì vậy anh nói với Thành ca: "Tôi cũng không rõ ràng lắm bọn họ tại sao ở đây."

Lý Tình hét lên "Nhưng mà bây giờ bọn họ đang ở trong xe, căn bản là không chịu xuống!"

"Vậy thì tôi và các người đi xem một chút." Lê Sâm xoay người muốn đi.

Thành ca lại nói: "Đợi chút, bạn gái anh đâu? Mang cô ấy cùng nhau đi."

Lê Sâm không đếm xỉa tới: "Lúc này không phải là cô ấy nói muốn ra ngoài đi dạo sao? Đoán chừng là đã đi xa, chúng ta trước đi qua đã."

Thành ca muốn giết Lê Sâm, tay vừa giơ lên liền nghe Lê Sâm nói: "trên người tôi đang đeo thiết bị, nếu như tôi cùng Nam Ca gặp chuyện không may, xe liền tự động nổ."

Đây là định đánh ý tưởng thả làm ngọc vỡ không làm ngọc lành!

Nội tâm Thành ca dị thường ghen ghét, nhưng vẫn muốn cùng Lê Sâm đi tới xe xem tình hình trước.

Bây giờ Lê Sâm có hơi lo lắng. Chủ yếu là, trong kế hoạch của anh không có ý định giết người.

Vào đêm nay, có quá nhiều thứ rục rịch nổi dậy. Nam Ca vẫn luôn trốn ở trong bóng tối, nhìn thấy tất cả mọi người đi, lúc này cô mới rón rén như mèo đi ra. đi theo xa xa phía sau.

Hiện giờ tâm tình đám người thị trấn rất xúc động, ánh mắt lại không chút nào che giấu tham lam. Nếu Tô Phương cùng Tô Hiền đều là người của thị trấn, bọn họ yêu cầu kiểm tra xe Lê Sâm cũng không hề quá đáng. Đợi đến khi Lê Sâm mở cửa xe ra... Toàn bộ xe kia, không phải là đều cho bọn họ sao?

Đường cũng không xa, theo bóng đêm, rất nhanh bọn họ đã đến trước xe. Đền xe thiết giáp đang mở, thẳng tắp bắn về phía xa xa. chỗ trống xung quanh được đèn chiếu phá lệ rõ ràng.

Tô Hiền cùng Tô Phương thực sự ở trong xe, hai chị em ôm nhau một chỗ vừa mới khóc một hồi.

"Làm sao bây giờ, tiểu Lộ, bọn họ đuổi theo..." Tô Phương còn tưởng rằng trốn lên trên xe chính là được cứu, nhưng mà bọn họ sao lại tìm được tới đây?

Tô Hiền chỉ có thể cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại: "Nhìn một chút, không chừng sự tình còn có cơ hội chuyển biến."

Tô Phương nhìn chằm chằm cậu, nhìn thấy da thịt lộ ra ngoài áo đều chỉ chút vết thương, đau lòng muốn chết.

Chỗ này thật sự khiến cô hận không thể một lần cho nổ tung mới được! Những nhóm Zombie kia vì sao không ra thị trấn, nhanh đi ra đi, đem những người này đều giết chết đi!

Lệ Sâm đứng ở trước xe, nhìn thoáng qua Tô Phương cùng Tô Hiền, lại không có ý tứ muốn mở cửa xe.

Thành ca không kiên nhẫn nhìn chăm chăm anh: "Lệ Sâm, không phải là anh không định thả người đi? anh coi như là không muốn quy thuận căn cứ chúng tôi, chúng tôi cũng không cưỡng ép anh, nhưng mà đây là sự việc bên trong căn cứ chúng tôi, chẳng lẽ anh còn muốn nhúng tay vào?"

"Đương nhiên tôi không định nhúng tay." Trong tay Lệ Sâm cầm chìa khóa, lúc này anh đem cái chìa khóa hướng vào xe nhấn một cái, liền nghe thấy tiếng điện tử vang lên, cửa xe khóa lập tức bị mở ra.

Tô Phương cùng Tô Hiền đều sụp đổ, dùng sức nhìn chăm chăm Lệ Sâm. Bọn họ thật sự không thể tin được, Lệ Sâm cùng Nam Ca đem bọn họ lừa gạt đến đây, chính là để giao cho Thành ca.

Bọn họ đã mạnh đến dạng này, tại sao phải kiêng kỵ Thành ca?

"không... Tôi không muốn bị bắt đi..." Tô Phương khóc nói: "Tôi không muốn đi ra ngoài..."

hiện tại cô cũng em trai đều bị dễ mất tới, nếu rơi vào tay những người kia, chỉ có một kết cục!

Khóa xe vừa mở ra, Thành ca lập tức không nhận được vọt tới, không riêng gì anh ta, những gã đàn ông có lòng tham cũng bao vây nhào lên.

Trong đêm tối, Lý Tình đứng ở chỗ không xa chỉ cảm thấy bên trong này rất quen thuộc. Lập tức cô ta phát giác cái gì, định thét lên.

Ai biết, lúc đó có một bàn tay thon dài lạnh như băng, trực tiếp bịt miệng cô ta lại. "Đừng lên tiếng, nếu không giết cô."

Đây là...giọng của Nam Ca!

Những người kia phóng tới xe đều tham lam nghĩ tới xe cùng đàn bà đều là của bọn họ!

Nhưng mà ai có thể nghĩ tới, bọn họ mới dựa vào gần xe liền nghe thấy một trận âm thanh chui từ dưới đất lên, một người đàn ông trực tiếp bị gai đất xuyên qua người!

Cái này cũng chưa tính là kết thúc, lục tục lại có nhiều gai đất cùng cành cây đâm từ trong đất ra, những người đàn ông kia tránh né không kịp, rất nhiều bỏ mạng!

Thành ca cũng bị nhốt trong đó, lúc này mới phát hiện hóa ra nơi này có một cái bẫy rập có thể đoạt mệnh!

anh ta có dị năng hệ trọng lực, nhưng mà ở trước gai đất cùng cây đâm lên căn bản là không có tác dụng! Cũng may thân thể anh ta mềm dẻo không kém, động tác cũng linh hoạt, khó khăn lắm mới tránh thoát vòng thứ nhất công kích, chỉ chịu vài vết thương nhẹ.

Đứng ở giữa bẫy rập, Thành ca nhìn về phía Lệ Sâm, tròn mắt sắp nứt ra: "Mày là tên tiểu nhân hèn hạ, vậy mà thiết lập bẫy rập với bọn tao!"

anh còn nghi ngờ sao Nam Ca cùng Lệ Sâm không lái xe đi, hóa ra là ở chỗ này chờ bọn họ!

Nhìn hai người biểu hiện giống như là người bình thường, thì ra là người có dị năng!

Tay Nam Ca che miệng Lý Tình, nhìn những thi thể kia mới cảm thấy hết giận. cô không có dị năng, cũng không làm ra dạng bẫy rập này. nói đến đây, có thể sát thương mấy người này còn phải cảm tạ đám nửa trẻ con sáng nay nha.

Lý Tình cũng cực kỳ sợ hãi.

Bởi vì bẫy rập này, là nhóm cô ta tạo ra để giết chết Lệ Sâm cùng Nam Ca!

Thậm chí bọn họ còn vì không muốn hư hại xe, đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp, chỉ có thời điểm người dẫm lên trên mới có thể kích hoạt bẫy rập!

Giọng nói u mị của Nam Ca vang lên bên tai cô ta, rõ ràng âm thanh không lớn lại giống như là sấm sét bên tai: "cô nói xem, nếu như Thành ca biết là các cô làm bẫy này, anh ta sẽ làm gì đây?"

Lý Tình bị dọa đến muốn khóc, cô ta ngàn không nên vạn không nên vừa ý Lệ Sâm, khiến hiện giờ tự đẩy mình vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục!

Vì vậy cô ta năn nỉ: "Tôi van cầu hai người... Đừng nói việc này ra ngoài, tôi hứa sẽ không tìm hai người gây phiền toái... Tôi còn có thể sắp xếp người đưa hai người ra ngoài..."

Nam Ca nghĩ đến chuyện Lệ Sâm dạy mình, khẽ cười một tiếng: "cô cảm thấy, chi thể này liền đủ sao?"

"Vậy cô còn muốn như thế nào nữa?" Lý Tình nom nớp lo sợ hỏi: "Nếu cô muốn mang Tô Hiền cùng Tô Phương đi cũng có thể... Đều có tôi giúp sắp xếp..."

Nam Ca cảm giác có người nhìn mình, cô ngẩng đầu lên quả nhiên đụng phải ánh mắt Lệ Sâm.

Vừa định cười với anh, nhưng mà cô lại phát hiện có nguy hiểm, Thành ca hướng tới chỗ Lê Sâm chạy tới!

Lê Sâm cũng chú ý tới sắc mặt Nam Ca bỗng nhiên biến hóa, anh phản ứng theo bản năng, mạnh mẽ lăn về bên phải mấy vòng!

Sau đó Nam Ca liền nhìn thấy chỗ anh vừa mới đứng bị nổ tung!

thật sự là... Nổ tung... Ánh lửa kia cao ngút trời, khiến Nam Ca trong nháy mắt ý thức được, Thành ca không chỉ có dị năng hệ trọng lực mà anh ta còn có dị năng hệ hòa, người có song hệ dị năng!

hiện tại anh ta đang tức giận nên không ân giấu thực lực nữa. Những thứ bấy rập kia thì tính là gì, giết không được, anh ta cho nguyên một đám nổ tung luôn!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Cho Nam Ca đi

không riêng gì Lê Sâm cùng Nam Ca, mà ngay cả những người vây xem khác cũng đều bị Thành ca làm khiếp sợ há hốc miệng.

Vừa mới nãy, Thành ca tấn công Lê Sâm, bởi vì Lê Sâm trời sinh nhạy cảm mà trốn được, anh ta tiện tay ném vài quả cầu lửa ra ngoài.

Có cầu lửa không nện vào người Lê Sâm, theo đà hướng tới sau lưng anh phóng tới làm bị thương rất nhiều người vô tội!

Giữa tiếng kêu gào thê thảm của vài người trúng cầu lửa, mọi người cuối cùng cũng ý thức được, anh ta không hề phân biệt mà lại tấn công tất cả mọi người!

Nam Ca còn là lần đầu tiên nhìn thấy người có song hệ dị năng, trong vô thức, con mắt sáng lên.

cô là Zombie, bởi vì thân thể đã thay đổi, những đặc thù của Zombie đã không còn rõ ràng. Nhưng cặp mắt kia nếu như nhìn kỹ mà nói, ở ban đêm vẫn sẽ phát ra ánh sáng màu xanh lá cây nhàn nhạt.

Theo việc những người có dị năng dần dần tiến hóa, đồng tử mắt của họ cũng thay đổi theo. Lê Sâm cũng bởi vì điểm này mới yên tâm để Nam Ca làm việc trong bóng đêm.

Dù sao hiện tại ai thấy cô cũng đều nghĩ đến đây là một người rất xinh đẹp mà sẽ không cảm thấy cô là Zombie.

Chỉ có Lý Tinh đang dán vào người Nam Ca mới cảm giác được cô không thích hợp.

Người này vì sao lại lạnh như thế? Thậm chí cô ta ở sát phía sau mình, cơ hồ là kề tai nói chuyện nhưng mà bản thân mình lại không có cảm thấy hô hấp của cô ta! Chuyện này không bình thường!

Những người khác trong trấn nhớ tới Thành ca đã từng dùng những thủ đoạn tàn nhẫn kia, cũng bắt đầu kinh hoàng chạy thực mạng. Bọn họ cũng không biết, hóa ra Thành ca còn che giấu thực lực, hiện giờ nếu không chạy, Thành ca biết rõ bí mật của anh ta đã bại lộ. Vài người này cũng đừng mong sống tốt!

Còn có, Thành ca vốn nhắm vào hai người lạ kia, cùng bọn họ không có quan hệ gì! Tốt nhất bây giờ Thành ca giết chết người kia. Vậy thì xe Lê Sâm cùng bạn gái đều là của bọn họ rồi.

hiện giờ Lê Sâm đã bình tĩnh lại, ngưng trọng nghĩ đối sách. Bây giờ anh cách rất xa xe, Thành ca công kích so với lúc trước còn mãnh liệt hơn. Vừa tránh né anh vừa nói với Tô Phương cùng Tô Phương trong xe: "Mấy người mau rời đi!"

Tô Phương đã bị dọa ngốc rồi, vẫn là Tô Hiến cố sức làm cho bản thân trấn tĩnh lại. Biết rõ lúc này là cơ hội rời đi, bọn họ nhất định phải nắm được!

"Chị! Chúng ta xuống xe!" Tô Hiến nửa ôm nửa dắt lấy Tô Phương xuống xe.

Nhưng mà Tô Phương lại dọa ngốc rồi, cơ bản là cô không hề nghĩ tới. Hóa ra còn có người có song hệ dị năng... Thành ca có dị năng hệ trọng lực đã lợi hại như vậy, hiện tại có thêm một hệ hòa nữa... Ánh mắt cô đã tuyệt vọng.

Nhìn Tô Hiến, Tô Phương dờ dẩn lắc đầu: "Tiểu Lộ, chúng ta đừng trốn... Có thể chạy trốn tới địa phương nào đây... Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của anh ta..."

nói xong liền nghẹn ngào.

Trong lòng Tô Hiền cũng khó chấp nhận, nhưng mà cậu vẫn đem Tô Phương túm xuống. Ở trong ánh lửa ngút trời, mang theo chị gái tìm chỗ bí mật.

Cuối cùng cũng chạy được có chút xa, Tô Hiền một phen dắt lấy tay Tô Phương kéo cô ngồi xổm ở một chỗ hẻo lánh. Cậu ấn chặt bả vai Tô Phương, đưa mắt nhìn hai tròng mắt chị gái: "Chị!" rõ ràng cậu chỉ là thiếu niên, lại cố dùng bả vai yếu đuối vì Tô Phương chống lên một mảng trời: "Chị quên thời điểm tận thế vừa tới, chúng ta đã quyết tâm gì sao?"

Tô Phương vẫn còn ngây ngốc nhìn Tô Hiền, cô thật sự rất sợ hãi. Lúc này chỉ muốn co rúm thân thể lại nhưng Tô Hiền như thế nào cũng không buông tay.

"Chị..." Tô Phương nói không ra lời.

"Ngày đó, chị và em liên thủ, cùng nhau giết chết ba mẹ." Nhắc tới sự kiện này, trong mắt Tô Hiền ngập tràn bi thương, nhưng mà ngay lập tức cậu giương giọng nói kiên quyết: " Khi đó chúng ta đã ước định, phải cố gắng sống sót!"

Bị Zombie bao vây tấn công, bị người của Thành ca bắt lấy, thời điểm thiếu chút nữa thì bị lãng nhục, Tô Hiền đều rất sợ hãi. Nhưng mà loại sợ hãi này so với lúc trước cái loại đau đớn khi phải tự tay giết chết cha mẹ thì đáng là cái gì?

Cậu hy vọng chị gái có thể tỉnh lại, bởi vì trên thế gian này, bọn họ là thân nhân duy nhất của nhau!

Nếu như ngay cả chị cũng đều không gượng dậy nổi, đoạn đường sau này mình nên đi như thế nào?

Ánh mắt Tô Phương đang đại ra dần dần khôi phục được thần thái, giống như là khu đất khô khốc cần cỗi đột nhiên hiện lên dòng suối nhỏ.

Nước mắt theo gương mặt chảy xuống rơi trên mặt đất, Tô Phương dưới sự ủng hộ của Tô Hiền, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần.

cô rõ ràng chỉ là một cô gái trẻ, nhưng sức ôm lại mạnh mẽ như vậy, khiến Tô Hiền không khỏi ôm chặt cô hơn.

cô ở bên tai của em trai mình khò khè nói: "Đúng vậy... Chị sao có thể cứ như vậy buông tha... Chị còn có em mà..."

Tô Hiền vỗ lưng cô, đợi cô hơi ổn định tinh thần mới dắt lấy tay cô kéo lên: "Bên trong này vẫn không an toàn. Thành ca kia liều mạng như thế, hỏa hoạn rất nhanh sẽ lan lại đây, chúng ta phải đi xa hơn."

Tô Phương gật gù đầu, hai chị em cứ như vậy nâng đỡ nhau từng bước một bước về phía xa xa. Mặc dù bọn họ ai cũng không quay đầu lại, nhưng trong lòng lại không giây phút nào không bận tâm đến tình trạng Lệ Sâm cùng Nam Ca.

Hai người kia là người là cứu mình, cũng vì mình mà hăm sâu vào tình cảnh nguy hiểm. Hai người đã từng thống hận năng lực thấp kém của mình, áy náy cùng chán ghét bản thân, tại thời khắc này bị nhấc lên đến đỉnh điểm.

Bây giờ Lệ Sâm cơ bản là không có tâm tư suy nghĩ về hai chị em này, sau khi anh cho bọn họ chạy trốn, quay đầu nhìn lại, phát hiện Nam Ca còn đang ở chỗ không xa.

Lệ Sâm hít sâu một hơi: "Tại sao cô còn chưa đi!"

Nam Ca một bên kiềm chế Lý Tinh, một bên chớp chớp con mắt. Rất là không giải thích nổi, Lệ Sâm cũng không có bảo cô đi nha.

nói sau đi, ngày xưa gặp được nguy hiểm, không phải là anh thích nhất để mình ở lại sao?

Đó là lúc Lệ Sâm có thể đối phó, hiện giờ cũng là lần đầu tiên anh đối mặt với người có song hệ có dị năng, ai biết có thay đổi gì không. Chỗ này khắp nơi còn là bầy rập!

"đi mau! đi chỗ chúng ta đã nói lúc trước!"

Lệ Sâm vừa nói với Nam Ca xong, lập tức nghiêng đầu đi không lưu luyến chút nào.

Nam Ca khẽ cắn răng quyết định không ở lại kéo chân Lệ Sâm, nếu anh đã bảo mình rời đi thì nhất định là đã có biện pháp đối phó với Thành ca!

Lúc kéo Lý Tinh rời đi, trong lòng Nam Ca nghiêm túc nghĩ, Lệ Sâm, anh nhất định phải bình an.

Lý Tinh đi theo Nam Ca rất lâu, tâm trạng từ khiếp sợ một chút dần biến thành sợ hãi. Chính tay cô ta còn đang cầm cổ tay Nam Ca, cô gái này, thật sự không có mạch đập!

Nam Ca còn không biết, Lý Tinh nhìn cô giống như đang nhìn một con quái vật. hiện giờ tâm trạng khi biết được Thành ca là người có song hệ dị năng còn không sánh bằng tâm trạng của Lý Tinh giờ phút này.

Nam Ca, người này đến cùng là ai? một dạng biến dị sao? Nhưng mà người không có nhịp tim cùng hô hấp, sao có thể sống được đây!

Trừ phi... cô ta không phải là người!

Ý nghĩ nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Tinh đã bị chính mình hù dọa đến đờ người. Mặc kệ! Nếu muốn biết kết quả thì thử một lần là được.

Vì vậy Lý Tinh thừa dịp lúc Nam Ca tập trung chạy về phía trước, thúc giục dị năng của mình. một cây dây leo từ trong ngón tay cô ta chui ra. Dừng mảnh cỏ một đường làm bị thương làn da Nam Ca!

Thấy máu tươi chảy ra là màu đen... Lý Tinh mảnh liệt bịt miệng. Tiếng thét chói tai đều bị ngăn ở trong cổ họng. Đây chắc chắn không phải là màu sắc máu tươi của con người!

Bởi vì Nam Ca không có xúc giác, chỉ khi Lý Tinh lùi lại về phía sau cô mới phát hiện cổ tay của mình bị cây quết chảy máu.

Ngay lập tức cô tức nóng cả đầu, Trong khoảnh khắc đánh nhau với con Zombie cấp cô vẫn không có bị thương nha. Bây giờ lại bị một người dị năng cấp một đánh lên.

Chứng kiến ánh mắt Nam Ca hiện lên sát khí. Lý Tinh ngồi dưới đất, liếc mắt co người ra sau hai bước, còn kinh hãi hỏi: "cô... cô đến cùng là ai."

Nam Ca đem cổ tay áp lên bờ môi, nhẹ nhàng liếm một cái phía trên vết máu kia. Nhận ra máu của bản thân có mùi vị hỗn tạp. hiện tại bề ngoài cô thay đổi trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều. Nhất là đôi mắt kia, vừa yêu mị lại linh động.

Trong đêm tối cô làm ra động tác dạng này, nếu như là người đàn ông bình thường nhìn thấy, nhịp tim nhất định sẽ tăng nhanh.

Nhưng mà Lý Tinh chỉ cảm thấy khủng bố. Thế giới này sau tận thế vẫn còn quá xa lạ. hiện giờ coi như là áp dụng hết các kiến thức cô ta học được sau tận thế thì cô ta cũng không biết Nam Ca là cái gì!

Lúc này Nam Ca đã đem tay thả xuống từ từ sờ thanh đao sau lưng, còn đối với Lý Tinh ôn nhu cười: "cô nói xem tôi là cái gì?"

Lý Tinh giống như bị lấy mất giọng nói, cô ta chỉ hoảng loạn thúc giục dị năng muốn tấn công Nam Ca.

Nhưng mà dị năng của cô ta thuộc hệ mộc, ở trong mắt Nam Ca tựa như là cát quả. Mặc kệ là tạo ra vật gì, cũng chưa chạm tới người Nam Ca đã bị cô một đao chém đứt.

Bây giờ trên người cô chỉ mặc một bộ rằn ri tay ngắn, cánh tay mảnh mai trong đêm tối, vậy mà còn phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Lý Tinh hoảng loạn thét chói tai, ngửa đầu nhìn Nam Ca, năn nỉ: "thật sự cái gì tôi cũng không biết... cô tha cho tôi, van cầu... Hôm nay tôi cũng bị bức ép mà, cô không biết rõ Thành ca tàn nhẫn như nào đâu, người trong thị trấn này có gần một nửa là chết ở trên tay anh ta!"

"Chuyện kia cùng tôi có quan hệ gì đâu." Nam Ca nhàn nhạt hỏi.

cô chỉ đang suy nghĩ xuống tay như thế nào cho nhanh, mộc hệ đấy. Chắc ăn cũng rất ngon nha. Còn có, trong đầu Zombie đều có tinh hạch, còn con người thì sao?

Nếu không thì lát nữa mình đem đầu cô ta xé ra kiểm tra? Nam Ca nghĩ tới đây liền cười đến sáng lạn.

Lý Tinh bị hù dọa run cầm cập: "Van xin cô... Tôi không hề muốn hại hai người..."

"cô không muốn hại Lê Sâm, nhưng mà cô vẫn luôn muốn giết tôi. Thậm chí cô còn thiết lập bẫy rập như vậy. Nếu như là Lê Sâm cùng tôi cùng nhau rơi vào. Bất cứ lúc nào cô cũng có thể cứu Lê Sâm." Lê Sâm luôn cảm thấy Nam Ca ngốc, nhưng thật ra rất nhiều chuyện trong nội tâm cô đều biết hết, giống như là, sát ý.

Từ lần đầu tiên gặp mặt vào sáng nay đến bây giờ, trong mắt Lý Tinh chỉ có một mình Lê Sâm.

Nam Ca rất ghét ánh mắt của cô ta, trong đó là sự tham lam không che giấu chút nào cùng với hứng thú.

Nhưng Lê Sâm là túi máu dự trữ mà cô nhìn trúng. Cái người dị năng hệ mộc đáng chết này dựa vào cái gì cùng mình tranh đoạt?

Lý Tinh nói không ra lời, thời điểm còn muốn lui nữa lại phát hiện bản thân đang ở một nơi hẻo lánh.

Nam Ca nghe động tĩnh phía xa xa càng ngày càng kịch liệt, cũng không biết Lê Sâm ứng phó Thành ca gian nan như nào. cô hơi cảm thấy phiền lòng.

Lấy thanh đao ra chỉ vào Lý Tinh. Nam Ca hỏi một câu: "Chặt đầu lúc nào cũng bị máu tươi vấy ra, cô biết biện pháp giết người nào, sạch sẽ một tí không?"

Lý Tinh bị dọa muốn khóc cũng khóc không được. Người này muốn giết mình, sao lại còn hỏi mình phương pháp!

Nam Ca nhìn cô ta cũng không biết, không kiên nhẫn nói: "Thôi thôi, vẫn nên chặt đầu thôi."

Lý Tinh lập tức hét ầm lên, che cổ mình: "không! cô không thể làm thế, tôi chưa từng làm cô bị thương, bẫy rập kia hại chết đều là người trong thị trấn! cô không thể giết tôi!"

Chương 52: Tự mình kiếm bữa ăn

"Chỉ bằng việc cô nổi lên ý xấu như vậy, tôi đã có thể giết cô." Nam Ca cảm thấy mình rất có đạo lý nha.

Lý Tinh vẫn bảo trì tư thế không động như vậy. Muốn đứng lên, nhưng mà chân đã hoàn toàn nhuyễn ra.

cô ta thật sự rất hối hận, lúc trước không nên nổi lên tâm tư với Nam Ca cùng Lê Sâm... Nếu không phải như vậy, sao cô ta có thể rơi xuống hoàn cảnh này...

"Cầu xin cô..." Tiếng nói còn chưa dứt, Lý Tinh cũng đã cảm giác được chỗ ngón tay truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, sau đó cô ta đã không còn biết được bản thân chết như thế nào. Cái đầu vừa rơi xuống, trong mắt vẫn còn tràn ngập biểu cảm kinh hãi cùng cầu khẩn.

Nam Ca xác định Lý Tinh đã chết, có chút mừng rỡ thu đao lại. cô hơi hối hận vừa rồi cùng Lý Tinh nói nhiều như vậy. thật sự là, mình là một con Zombie. Cùng loài người mỗi cá nhân nói đạo lý làm gì.

không đi tới chỗ đã ước định với Lê Sâm, dù sao khuya hôm nay cô cũng muốn cung cấp cho mình thêm bữa ăn phụ nha.

Nam Ca rất là vui vẻ chạy đến bên cạnh Lý Tinh, cũng không muốn lãng phí một giọt máu nào.

ừm, hương vị hệ mộc so với hệ hỏa nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều. Còn mang theo hương vị cỏ cây nhàn nhạt, dư vị thật là thơm ngon vô cùng nha!

...

Chiến trường ở phía trước, Lê Sâm cùng Thành ca đang đánh túi bụi.

Nhưng mà phụ cận đã không có người. Lúc này hoàn toàn không gặp chút chướng ngại vật nào trong vẻ mặt Lê Sâm, có thì chỉ là một loại tinh táo thấy rõ hết thấy.

Thành ca lại điên cuồng hét: "Tôi nhìn xem hôm nay các người làm thế nào sống sót rồi đi!"

Bởi vì anh ta mãnh liệt đuổi theo, Lê Sâm vậy mà lại nhớ tới bên cạnh xe anh. Nhìn chiếc xe thiết giáp một cái, lần đầu tiên anh cảm thấy thứ này quá lộ liễu.

Thành ca há to miệng thở hổn hển, thật ra dị năng của anh ta không duy trì được thời gian lâu. Nhưng mấy lần đánh nhau, anh ta cũng xác định được. Nhất định là Lê Sâm không có dị năng. Vậy nên hôm nay anh ta nhất định sẽ chết trong tay mình!

Sát khí làm đỏ mắt anh ta, cũng mặc kệ luôn chiếc xe của Lê Sâm, hung hăng hô: "Tôi muốn nổ chết các người!"

Từ này anh ta đã liên tục tụ lực, chính là vì một kích cuối cùng này. Lê Sâm lập tức thấy được đồ vật quanh thân Thành ca đều keng keng rung động, rõ ràng là không có tia lửa tràn ra, không khí đột nhiên lại tăng lên mười mấy độ.

Cũng chỉ có người có dị năng như anh ta mới có thể chịu được nhiệt độ cao như thế.

Lê Sâm một lần nữa lấy ra khẩu súng của mình, anh núp ở đằng sau xe tính toán góc độ bắn. một phát súng ra ngoài, anh nhíu nhíu mày.

Cái góc độ này rõ ràng đã rất hoàn mỹ, nhưng mà viên đạn còn chưa tới bên cạnh Thành ca đã rời đi quỹ đạo. Hiển nhiên dùng chiêu này không thể giết chết anh ta được.

Vì vậy Lê Sâm quyết định đổi một thủ đoạn khác...

Kết quả là anh mạnh mẽ cảm giác được một cỗ hơi thở lạnh lùng gần đây. Ngẩng đầu lên mới nhìn thấy, có Zombie đang đến gần Thành ca!

Lê Sâm thu súng lại, cảm thấy ông trời thật sự là trợ giúp anh rất nhiều.

Bây giờ quanh thân Thành ca có loại hơi thở gấp thắt giết thán. anh ta muốn xe và Lê Sâm cùng nhau nổ.

Vốn cho là Lê Sâm sẽ tiếp tục giống kẻ hèn nhát trốn đi, ai biết Lê Sâm vậy mà lại đứng lên, còn chỉ chỉ sau lưng mình.

Phía sau là có cái gì? Thành ca vô thức quay đầu lại, liền nhìn thấy một khuôn mặt Zombie phóng đại!

"A!" Hét thắm một tiếng vang tận mây xanh, nhưng mà Zombie kia căn bản còn chưa cần Thành ca nha.

Lệ Sâm nhìn phản ứng của anh ta liền biết chắc chắn là chưa bao giờ giết qua Zombie. Kia chỉ là một con Zombie cấp thấp nhất, hành động không nhanh cũng không có dị năng. Dạng này mà cũng có thể dọa anh ta?

Thành ca quả thật bị dọa, thế cho nên quả cầu lửa anh ta vừa mới tụ lực được, cứ như vậy mất không chế xong ra ngoài!

Mà phương hướng cầu lửa kia công kích tới thế nhưng chính là xe Lệ Sâm!

Lệ Sâm thắm mắt một tiếng trong lòng. Trong tình trạng nghìn cân treo sợi tóc này, một tay lật lại hung hăng hướng tới phía xa xa nhào qua.

Chỉ thấy chỗ anh vừa mới nhảy ra đã là ánh lửa ngút trời, trong hồ sâu còn bốc lên khói đen. Sau lưng anh là một trận nóng rực, chỉ là lần này anh không tâm tư xử lý vết bỏng.

Thành ca bởi vì một kích cuối cùng này đã dùng hết toàn bộ dị năng, hiện tại ngay cả Zombie đẳng cấp thấp nhất anh ta cũng không cách nào đối phó.

Con Zombie kia vốn cũng bị thủ đoạn của Thành ca dọa đứng hình, không biết làm sao nó lại cảm nhận được Thành ca sợ hãi, vì vậy gào thét một tiếng hướng tới chỗ Thành ca đánh.

Thành ca hoảng loạn lui về phía sau. Dùng sức cầu khẩn: "không không không, mày đừng tới đây, mày muốn bao nhiêu người, tao đều tìm tới cho mày! Cầu xin mày đừng giết tao!"

Lệ Sâm đã từ trên mặt đất đứng lên, chứng kiến cảnh tượng này của Thành ca, ngay cả tâm tình hỗ trợ cũng không có.

Nếu anh ta có thể bỏ ra một nửa lực lượng đối phó với con người đi đối phó với Zombie thì tội gì không lấy được vật tu.

thật là phí song hệ dị năng.

Dị năng này không cho người bình thường hay người có dị năng khác, lại cho anh ta. thật sự là đáng tiếc.

Thành ca cũng chú ý tới Lệ Sâm, anh ta lại năn nỉ anh: "Cầu xin anh! Tôi sẽ cho các người rời đi, anh cứu tôi với! Tôi không dám đối nghịch với anh nữa!"

Lệ Sâm từ lúc bắt đầu đã không tin tưởng anh ta, càng không muốn cùng anh hợp tác. Dạng người căn bản bại hoại như thế này, nếu như Nam Ca ở đây, nói không chừng đã sớm xông lên tự tay giết anh ta.

Lệ Sâm rời khỏi đầu cũng không quay lại, chưa đi được hai bước liền nghe thấy tiếng hét thảm thiết.

Lần này... Chắc không phải là Zombie kia hù dọa anh ta.

Bước chân anh không ngừng lại, thế nhưng đi được nửa đường đã nhìn thấy Nam Ca.

Giờ phút này cô đang nâng một cỗ thi thể ăn đến cực kỳ vui vẻ, hơn nữa cô còn đem thân thể cách rất xa, giống như sợ bị máu tươi người kia dính lên trên người cô.

Dạng máu me hung tàn này, không biết vì sao lại khiến Lệ Sâm cảm thấy cô so với những người kia đơn thuần hơn nhiều.

Nam Ca cũng cảm giác được có người đến, trong nháy mắt bả vai bắt đầu căng chặt, quay đầu nhìn về phía Lệ Sâm.

Trong con ngươi của cô là ánh sáng xanh lục giữa bóng tối trông càng thâm trầm. Nhưng mà hơi thở lạnh lẽo sau khi nhìn thấy rõ mặt Lệ Sâm, liền thu lại.

Nam Ca đã ăn no, giờ chỉ đang cố nhét thức ăn vào bụng. cô cảm giác bụng mình sắp nứt rồi.

Tự mình trộm ăn thêm bữa còn bị Lệ Sâm bắt gặp, Nam Ca lập tức buông thi thể kia ra, nhanh chóng đứng lên, còn vô tội nói với Lệ Sâm: "Ồ, chỗ này vì sao lại có người chết nha?"

Lệ Sâm nhìn thoáng qua thi thể bị chặt rớt đầu lâu kia, vết đao rất chính tề.

Lúc này anh nổi giận một chút cũng không được, chỉ là bất đắc dĩ nhìn Nam Ca: "Đem miếng lau sạch sẽ hẵng nói chuyện."

Trong mắt Nam Ca hiện lên tia ảo não, mu bàn tay dùng sức lau chùi môi. Giống như sợ hãi Lệ Sâm tò mò lý do tại sao mình phải giết người này, Nam Ca liền nhìn về phía sau anh hỏi: "Thành ca đâu?"

"Chết." Lệ Sâm nhàn nhạt nói.

Trong mắt Nam Ca hiện lên tia sùng bái, hai tay còn nắm lại giờ lên, cả người đều sáng long lanh: "anh đem người có song hệ dị năng giết chết? thật là lợi hại!"

Lệ Sâm thanh thanh cổ họng khụ một tiếng, mà xui quỷ khiến vậy mà không nói ra phần lớn nguyên nhân Thành ca chết là bị Zombie giết. Zombie kia rất

yếu, Lệ Sâm cũng không định lại đánh nhau.

anh vội vàng bỏ đi vốn chính là để tìm Nam Ca, hiện giờ nhìn thấy người, dĩ nhiên là cầm lấy cổ tay cô: "đi thôi."

Nam Ca rất vui vẻ, cuối cùng cũng rời khỏi cái thị trấn đồ nát này!

không đi hai bước, Lệ Sâm cảm giác thấy xúc cảm ở tay chạm vào cô không đúng, anh mạnh mẽ pin tùy thân ra. Sau khi dừng lại, ánh sáng mạnh mẽ chiếu thẳng lên cổ tay Nam Ca.

Chỗ đó có một miếng vết thương chính tề, mặc dù bây giờ đã khép lại. Nhưng mà vết máu màu đen trên mặt vết thương vẫn đang nhắc nhở Lệ Sâm, lúc này có người làm Nam Ca bị thương.

Sắc mặt anh lạnh xuống hỏi Nam Ca: "Làm sao bị thương."

Dù sao Lý Tinh chết không đối chứng, Nam Ca lập tức đáng thương nói: "Đều là cô ta muốn giết tôi!"

Lệ Sâm lại nghiêng đầu nhìn xác Lý Tinh một cái: "Quả thực đáng chết."

Nam Ca gật gật đầu: "không phải sao! Vậy mà còn muốn tôi ra tay! Ngu xuẩn!"

Nghe Nam Ca hình dung người khác ngu xuẩn, cảm giác này thật sự tẻ nhạt.

"Nhưng mà đã có chuyện gì xảy ra, tự bảo vệ mình cũng không được?" Lệ Sâm trách cứ cô, Nam Ca không nghe được trong câu nói đó tràn ngập quan tâm

cô rung đùi đắc ý: "Dù sao tôi cũng không có cảm giác..."

"Đó là bởi vì vừa mới này cô ta ra tay với tay cô, không phải là cổ cô!" Lệ Sâm thật sự có chút sợ hãi.

Tính cảnh giác Nam Ca sao lại kém như thế? Xem ra sau này phải huấn luyện cô không riêng gì thân thủ mà tính cảnh giác cũng phải đạt được thành tựu!

Nam Ca còn không biết Lệ Sâm định đưa cho mình thêm khóa học, cô chỉ đi theo anh đến cổng thị trấn. Nhìn thấy chỗ đó một mảnh hỗn loạn, ánh lửa vẫn chưa tiêu tán hết, cùng với thi thể bị găm nham nhờ đến không thành hình người...

Nam Ca kinh ngạc hỏi: "Xe chúng ta đâu?"

Chúng ta, ừm, nghe được cái từ này Lệ Sâm hơi cảm thấy vui vẻ.

"Bị Thành ca nổ tung." mặt Lệ Sâm không đổi sắc nói.

"A!" thật sự kích động là Nam Ca, từ này giờ không có biểu cảm gì: "Sao lại bị nổ!"

Còn tưởng rằng cô lo lắng về sau làm thế nào nhanh chóng lên đường. Lệ Sâm vừa mới chuẩn bị an ủi cô, liền nghe thấy cô nói: "Túi máu của tôi đều ở trên xe hết! Nếu mà anh ta cho nổ, về sau tôi ăn cái gì!"

"... Chỉ biết có ăn thôi!" tâm tình tốt đẹp của Lệ Sâm lại bị Nam Ca phá hư: "Nhanh lên đi, đừng nhìn nữa!"

Nam Ca cũng rất là buồn bực. Ở trong đó còn có máu người có dị năng mà, cô không thể bỏ được, tâm đầu quá.

đi trong chốc lát, Lệ Sâm thấy Nam Ca không nói lời nào, còn hỏi cô: "cô đang suy nghĩ gì?"

Nam Ca nói thật: "Lệ Sâm, tôi cảm thấy rất đau lòng."

Giờ phút này ánh trăng vậy mà lại lộ đầu ra từ trong tầng mây, vừa vắn đem vùng đất này chiếu sáng. Trong ánh sáng, Nam Ca ngửa đầu nhìn mình, gò má càng thêm trắng muốt.

Dạng ánh mắt này, thế nhưng khiến tim Lệ Sâm lệch nhịp một cái.

Nhưng mà Lệ Sâm rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, không tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác: "Tim cũng không còn đập, sao có thể đau nhức."

Nam Ca thật muốn nện người này hai cái. Như thế nào sẽ không, tim cô đều đau muốn chết rồi ô ô ô...

không đợi cô kịp phát giận, Lệ Sâm vậy mà dừng lại.

"Hai người tại sao lại ở chỗ này?" Nam Ca nghe vậy ngẩng đầu lên nhìn thấy hai chị em Tô Phương cùng Tô Hiến.

Đột nhiên cô nhớ ra, hai chị em này còn thiếu mình máu nha!

Là Tô Hiền trả lời Lê Sâm: "Chúng tôi hy vọng có thể cùng hai người cùng đi."

"Cậu cũng đã chứng kiến, bây giờ chúng tôi cái gì cũng không có." Lê Sâm như thế rõ ràng là không muốn mang theo hai người họ.

Tô Hiền lập tức giải thích: "Chúng tôi không phải là về sau đều đi theo hai người, chỉ hy vọng hai người dẫn chúng tôi rời khỏi nơi này. Nghe nói Tân Bình mới xây một trụ sở, tôi cùng chị gái đều là người có dị năng. Bọn họ chắc chắn sẽ thu nhận. Chờ ra khỏi ranh giới mảnh đất này, chúng tôi lập tức tách ra."

Hai người kia quá yếu, Lê Sâm vẫn còn đang suy tư cực tuyệt như thế nào.

Nhưng mà Nam Ca lại tự tiện làm chủ: "Tốt! Hai người đi theo chúng tôi đi! Hai người còn thiếu tôi mỗi người một ngum nha!"

Vừa mới này cô thật sự đã quên, hiện giờ cũng không thể thả hai người họ thoát nha, hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 53: Thật sự là hồ Nháo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nam Ca vui vẻ nói xong, Tô Phương cùng Tô Hiền lập tức liếc nhau một cái: "Tiểu lộ, em cũng?"

"Chỉ như thế nào lại..."

Lê Sâm còn chưa làm rõ được tình huống này, chỉ nhíu mày hỏi Nam Ca: "Cô cùng bọn họ ước định cái gì?"

Nam Ca còn đang bụm mặt cười cười, nghĩ thầm, cô thật đúng là con Zombie thông minh hiểu được cách tính toán trước. Biết rõ chuẩn bị sẵn lương thực trước nha.

Xe Lê Sâm bị phá hủy, về sau hai người không còn vật tư. Người đàn ông này lại keo kiệt, không cho mình cần anh. Hiện giờ thì tốt rồi, có hai túi đựng máu có sẵn nha!

Nam Ca dù sao đã quyết định rồi, mặc kệ Lê Sâm nói như thế nào cô cũng muốn mang bọn họ theo!

Đừng nhìn Lê Sâm lúc nào cũng mắng cô, thật ra nếu như cô kiên trì thì anh cũng sẽ không cự tuyệt đâu.

Tô Hiền cùng Tô Phương cũng đều có tâm tư. Vốn lời nói của Nam Ca, ở lập trường của cô thì rất đơn thuần. Lê Sâm cũng ít nhiều có thể đoán được tại sao cô lại cùng hai chị em này nói điều kiện, nhưng

mà Tô Phương cùng Tô Hiền không biết rõ.

Ở trong lòng Tô Phương. Nói không chừng Nam Ca là người thích con gái, nếu không sao lại đối với mình làm ra động tác mờ ám như vậy? Thậm chí cô xây dựng trong lòng nhiều như vậy chính là vì muốn tiếp nhận Nam Ca.

Không nghĩ tới Nam Ca lại yêu cầu Tô Hiền điều kiện giống như vậy? Cô gái này là muốn làm cái gì, muốn đem hai chị em bọn họ đều thu sao?

Tô Hiền vẫn còn đang kinh ngạc đây. Đây là sao? Nam Ca là ân nhân cứu mạng cậu, cô còn chứng kiến thời điểm mình chết vật nhất. Ban đầu cậu còn cho rằng, Nam Ca đối với mình có một ít tâm tư không thích hợp đây...

Bầu không khí nhất thời có chút quý dị, nhưng mà đầu sỏ nào đó gây ra còn không hề phát giác ra. Cả người cô đều đang đắm chìm ở trong kế hoạch nuôi nhốt.

Vẫn là Lê Sâm kịp phản ứng lại, nhẹ giọng mắng Nam Ca một câu: "Thật sự là hồ nháo."

Nói xong anh liền muốn cự tuyệt đám Tô Hiền.

Nơi nào nghĩ đến, Tô Hiền lại đoạt trước nói:

"Nháo ra động tĩnh lớn như vậy, thị trấn này không thể lưu lại nữa, nhưng bây giờ là nửa đêm. Bên ngoài cũng rất nguy hiểm. Chúng tôi quen thuộc địa hình xung quanh đây, có thể tìm cho mọi người một chỗ đất chân!"

Lê Sâm cân nhắc một lát, rất nhanh đưa ra quyết định: "Vậy cậu dẫn đường đi."

Lúc này tim Tô Hiền mới hạ xuống, dắt lấy tay Tô Phương đi ở đằng trước.

Lê Sâm cùng Nam Ca đi đằng sau, dù sao Nam Ca cũng không được thông minh cho lắm. ăn no bụng rồi cô lại nhớ tới Thành ca nói đến tiệc.

Vì vậy cô nhỏ giọng hỏi Lê Sâm: "Khuya hôm nay anh được ăn cái gì ngon không?"

Lê Sâm nhớ tới buổi tiệc đêm đó liền một bụng tức giận.

Đến cùng là người đàn ông như thế nào mới có thể đem người đàn bà của mình giao ra đây, để cho người khác lãng phí sao?

Anh lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Phương, nếu như không phải là bọn họ ở đây. Cô gái này có lẽ cũng sẽ gặp phải kết cục như vậy đi.

"Bên trong có thể có cái gì tốt đây." Lê Sâm không nói thật với Nam Ca.

Nam Ca còn nhếch miệng: "Dù sao cái gì cũng khó có khả năng có thứ tốt cho tôi."

Lê Sâm cười khê một tiếng, nghiêng đầu nhìn Nam Ca. Cô còn ở bên cạnh mình, thật là tốt.

Mọi người đi một đoạn đường, may mắn vẫn luôn không gặp phải Zombie.

Tâm trạng Tô Phương vừa mới trải qua căng thẳng rồi lại đến nghi ngờ, giờ cũng đã bình phục lại. Ý bảo Tô Hiền một cái, cô liền thả chậm bước chân cùng Lê Sâm và Nam Ca đi cùng nhau.

Lê Sâm bình tĩnh nhìn cô, biết rõ là cô gái này có chuyện muốn nói.

cungquanghang.com

Tô Phương cảm thấy hai người kia vì chị em bọn họ, đến xe thiết giáp cũng bị phá hủy. Tổn thất một xe vật tư, sâu trong lòng cô rất áy náy: "Thật ra vừa mới này tôi cùng tiểu lộ còn nhìn thấy mấy cô gái khác trong thị trấn."

Giọng nói của cô giống như hận họ không biết tranh thủ: "Khi đó tôi khuyên các cô ấy, bảo các cô ấy thừa dịp thị trấn hỗn loạn mau mau chạy trốn. Nhưng mà không có một ai nghe tôi. Thậm chí nếu không phải là các cô ấy tập trung chạy trốn chết, thì chắc là bọn họ đều muốn đem tôi cùng tiểu lộ giết."

Tô Phương thật sự cảm thấy, tinh thần tất cả mọi người trong thị trấn này đã vụn vụn hết rồi. Bán đứng, phản bội, lãng nhục đều là hành động bình thường. Cô cũng đoán được Thành ca muốn dùng chiêu trò ài

đãi lệ Sâm, nhưng nhìn lệ Sâm gạt Nam Ca. Rồi
ràng là không muốn những chuyện này làm ô nhiễm lỗ
tai cô ấy.

Vì vậy Tô Phương liền nói cực kỳ mập mờ: "Anh cũng
không cần đi đồng tình các cô gái này, con đường này,
không phải là người khác ép bọn họ bước lên."

Lệ Sâm hiểu ý của Tô Phương. Người trên thi trấn
nay, thật ra mỗi người đều là Thành ca thu nhỏ. Bọn
họ nhất gan, sợ chết chỉ biết bán đứng, khi dễ đồng
bạn để đạt được thỏa mãn. Có lẽ việc này trong mắt
bọn họ đã là chuyện quá bình thường.

Anh sớm nên nghĩ đến, hôm nay Thành ca gọi tới
nhiều cô gái như vậy mà không có một ai là không tình
nguyện. Thậm chí ánh mắt bọn họ nhìn mình, biểu hiện
nhao nhao muốn thử.

Đây không phải là đối với bản thân mình mà là ham
muốn vật tư trong tay anh.

"Những người ở đây... Đến cùng là bị sao mới biến
thành dạng này?" Lệ Sâm hỏi Tô Phương.

Tô Phương thở dài, hiển nhiên là cảm thấy rất khuiất
nhục. Nhưng cô vẫn lựa chọn cùng Lệ Sâm nói thật:

"Kỳ thật thời điểm tận thế vừa tới đến, người trên
thi trấn đều rất đoàn kết, rất thân mật, còn giúp đỡ
lẫn nhau."

Nói đến đây cô giật giật khóe miệng cười trào phúng:

"Về sau anh cũng có thể nghĩ đến, con người không
hiểu được cái gì là kiên trì cùng nhân nai. một ngày
không ăn cơm đói bụng còn phải sợ, hướng chỉ là đói
rất nhiều ngày. Khi đó còn chưa phải là vĩnh dạ,
thống trị thôn trấn là một đám đàn ông trung niên.
Bọn họ làm mấy chuyện này..."

Hiển nhiên Tô Phương cảm thấy đó chính là cơn ác
mộng, Lệ Sâm đuổi tay ngăn cô lại, không cần phải
nói quá căn kẽ.

Nam Ca lại đang háng hái nghe, sốt ruột hỏi: "Bọn
họ như thế nào vậy? Cô nói nhanh một chút đi."

Không biết rõ nói một nửa là treo ngược người khác

aw:

Tô Phương nhìn thoáng qua hình thức ở chung của Nam Ca cùng Lê Sâm, quyết định vẫn nên nghe Lê Sâm, vì vậy cô mất tự nhiên cười một tiếng: "Thật ra cũng không có gì, chính là bắt nạt người khác thôi." Bao nhiêu người bởi vì đấu tranh mà chết, Tô Phương đã không nhớ rõ. Cô nhìn thấy những người đàn ông kia hành hạ thân thể mấy người đàn bà đến độ rách nát không chịu nổi, đến bây giờ cũng vẫn là ác mộng của cô.

"Sau đó vĩnh dạ đến, nhiều người trong thị trấn tiến hóa thành người có dị năng, đa số đều là người trẻ tuổi. Bọn họ liền bắt đầu báo thù."

Đã từng bị bắt nạt quá mức, trả thù liền thảm thiết hơn rất nhiều.

Đây cũng không phải là đấu tranh giữa một người với một người, tất cả mọi người trong thị trấn đều đổ mắt. Đoạn thời gian kia, mỗi ngày đều có rất nhiều người chết đi. Thi thể của họ bị ném tới sau núi ngay cả người đến chôn cất cũng không có.

Cuối cùng, đương nhiên là người có dị năng đạt được thắng lợi.

"Thật ra trước kia Thành ca cũng không phải như vậy." Tô Phương thở dài: "Tính cách anh ta mặc dù hơi nhu nhược, nhưng tâm địa vẫn rất tốt. Về sau mẹ anh ta bị... Anh ta liền thay đổi. Anh nhìn thấy nhiều người trẻ tuổi là thủ hạ của anh ta ở trấn trên làm xằng làm bậy như vậy, đều là do anh ta dung túng."

Tô Phương lại thê thảm cười cười: "Hiện tại anh ta cũng chết, thị trấn còn không biết loạn thành bộ dạng gì..."

Trong lòng Lê Sâm cũng cảm thấy thôn thức, lại nhìn Nam Ca, cô không có quá nhiều xúc động. Chủ yếu là... Rất nhiều chỗ cô đều nghe không hiểu mà (๖๖)

Cũng may Tô Hiền nói đã đến chỗ nghỉ, cậu chỉ một chỗ cho Lê Sâm: "Buổi tối chúng ta ở chỗ này được không?"

Lê Sâm ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện bên trong này là một cái nhà ga rất nhỏ. Nam Ca cũng kinh ngạc: "Chỗ này còn có nhà ga sao?" không riêng gì trạm dừng mà trên đường ray còn có một chiếc tàu hỏa nhỏ!

Nhưng mà tàu hỏa kia chỉ có một cái đầu xe cùng một đoạn toa xe, bây giờ đang lẳng lặng nằm im trong bóng đêm.

Tô Hiền giải thích: "Đây là một cái trạm dừng rất nhỏ. Trước tận thế, mỗi ngày sẽ có một chiếc tàu hỏa đi qua, ngẫu nhiên sẽ có tàu hỏa Tân Bình dừng lại

tại đây để nhường đường."

Đầu chiếc tàu hỏa kia, xem ra chính là Tân Bình.

Mặc dù chỉ là chỗ dừng rất nhỏ, nhưng mà chỗ bán vé cùng sân ga đều có đầy đủ, Tô Hiến không tiến lên nữa bởi vì cậu không xác định được bên trong này có Zombie hay không.

"Phần lớn Zombie đều tụ tập ở trong thị trấn, nên tôi mới mang hai người tới nơi này..."

"Bên trong này có Zombie." Lệ Sâm nhàn nhạt nói. Tô Phuong cùng Tô Hiến lộ ra vẻ mặt kinh hãi, không khỏi lui về phía sau mấy bước.

Nam Ca nhìn thấy bộ dáng sợ hãi của hai chị em này cũng không nhịn được cười: "không có nhiều đâu, đều tập trung ở chỗ bán vé cùng trong tàu hỏa, giải quyết nhanh lắm."

nói xong cô liền rút thanh đao của mình ra, cùng Lệ Sâm nói: "Giao cho tôi đi!"

cô đã ăn no, toàn thân đều là sức lực, gào!

Lệ Sâm cũng không ngăn cản cô, dù sao... một ngày rồi anh đều không có cái gì ăn, vậy mà cô còn được ăn thức ăn ngon hai bữa liền!

Có Nam Ca ra tay, rất nhanh cái nhà ga nhỏ này đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Chỗ bán vé rõ ràng không an toàn, Lệ Sâm kiểm tra đầu tàu hỏa một chút, phát hiện đây lại là đoàn tàu điện khí tự động hóa. Loại tàu hỏa này có cường độ hoạt động rất lớn, nếu như mọi người vào trong đầu tàu hỏa ở còn có thể so với bên ngoài an toàn hơn.

nói ra quyết định cùng hai chị em kia, anh mang Nam Ca trèo lên tàu hỏa.

Hai chị em đương nhiên không dám chậm trễ, tình cảnh lúc này Nam Ca giết Zombie bọn họ đều chứng kiến... Đây rõ ràng không phải là thu hoạch đầu Zombie mà giống như là đập lên món ăn! Xoát xoát vài nhát, một hàng Zombie đều chết!

đi được một nửa, Tô Hiến đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Cậu cho Tô Phuong đi lên tàu hỏa trước, sau đó từ mình tìm kiếm trong phòng vé.

Quả nhiên, cậu tìm được đồ ăn! Còn có mì tôm cùng lạc xường nha!

Tô Hiến ôm mấy thứ này, nhanh chóng trèo lên tàu hỏa sau đó đem vật tư giao cho Lệ Sâm: "Đây là tôi tìm được từ phòng vé."

Lệ Sâm nhìn thoáng qua Tô Hiến, không nhận luôn mà chỉ hỏi cậu: "Quần áo trên người cậu là Nam Ca đưa cho?"

Mặc dù là câu hỏi, nhưng hiển nhiên là câu khẳng định.

Tô Hiến lập tức quẫn bách: "Phát, phát sinh một chút chuyện, cô ấy liền đem áo cho tôi... Bây giờ tôi lập tức cởi ra trả lại cho hai người..."

Lệ Sâm khoát tay, cầm lấy một hộp mì tôm. Sau đó đem tất cả vật tư còn lại đưa cho Tô Hiến: "không cần, cái này xem như là thù lao."

Khoang tàu hỏa này vẫn còn cung cấp nước nóng, sau khi Lệ Sâm lưu loát nấu mì xong thì tiến vào buồng lái.

Từ trước đến giờ Nam Ca đều ngồi ở bên trong xe Lệ Sâm nên chưa bao giờ thấy bên trong tàu hỏa cả. Nghe được sau lưng có âm thanh vang lên, thời điểm cô quay đầu lại thấy Lệ Sâm một tay đóng cửa, cái tay còn lại còn cầm lấy một hộp mì tôm.

Nam Ca nghĩ đến vật tư của bọn họ trên xe, lại nhìn hộp mì tôm ít đến đáng thương kia, phiền muộn thở dài: "Hôm nay phí sức như vậy mới giết chết con Zombie cấp ba kia, không nghĩ tới vật tư cứ như vậy bị ném."

Lệ Sâm không xen vào hai chị em ở ngoài cửa phân chia vật tư như thế nào. anh chỉ một tìm chỗ, trực tiếp ngồi xuống chờ mì tôm chín.

Nghe Nam Ca nhắc tới vật tư, anh thấy Nam Ca đang nhìn các loại dụng cụ chỉ có trên tàu hỏa, một bộ dáng mới lạ. Vậy mà cô vẫn còn để ý nên anh nói: "không có gì, vật tư không có thì lại tìm."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tôi là trợ thủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 54 Tôi là trở thủ

"Anh biết tôi lo lắng không phải là chuyện này!" Nam Ca cũng không ngồi trên ghế mà ngồi xổm bên cạnh Lê Sâm, nhỏ giọng nói: "Anh đã quên những dụng cụ cùng vũ khí kia ở trong xe sao? Mặc dù tôi không có dị năng, nhưng mà tôi còn có một thanh đao nha. Về sau anh gặp Zombie thì làm sao bây giờ?"

Lê Sâm cũng không biết có phải có thật sự lo lắng cho mình hay không, nhưng lúc này tâm tình thật sự rất tốt.

Vì vậy anh chọc chọc mặt Nam Ca. Xúc cảm mềm mại đúng như trong dự liệu.

Lập tức Nam Ca nhìn thấy anh cười nói: "Có cô là đủ rồi, về sau cô chịu trách nhiệm đấu tranh anh đứng, tôi ở phía sau che chở cô."

"Vậy mà anh lại coi tôi như tay chân miễn phí!" Nam Ca thở phì phì xốc tay anh lên: "Ăn đồ của anh đi!"

Lê Sâm ha ha cười một tiếng, vừa vặn mì chín rồi. Anh vén cái nắp lên bắt đầu ăn.

Thật ra buồng lái tàu lửa rất chật hẹp, hiện tại tay dài chân dài của Lê Sâm ngồi xuống, để cho Nam Ca một chỗ nhỏ. Cô tìm một góc hẻo lánh, từ từ nằm xuống.

Ai, mệt mỏi một ngày dài, cuối cùng cô cũng có thể nghỉ một chút.

Lê Sâm rất nhanh ăn xong mì, cũng không đem hộp ném đi. Thời điểm tiện tay để cái hộp qua một bên lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Anh nói.

Mặt Tô Hiến xuất hiện ngoài cửa, cậu còn cười cười vươn tay với Lê Sâm: "Lê ca, tôi giúp anh ném đi nhé?"

Lê Sâm tiện tay đem hộp mì tôm hộp cho cậu, Tô Hiến sau khi nhận lấy liền đóng cửa lại rất nhanh bước đi.

Nam Ca nghiêng đầu nhìn Lê Sâm, tóc dài mềm mại cứ như vậy xõa ra trên mặt đất. Trong tàu hỏa mặc dù có đèn, nhưng mà Lê Sâm cũng không mở lên.

Xuyên qua cửa sổ còn có ánh trăng mờ mờ, mái tóc đen kia giống như gấm vóc thượng hạng.

"Đứa trẻ Tô Hiến này còn rất có nhân lực nha, giống tôi."

Lê Sâm thật muốn gõ cô hai cái. Tô Hiến kia lại không phải là con cô mà giống cô được. Tuy nhiên tâm tình của anh đang tốt, liền nằm xuống giống Nam Ca.

Nam Ca còn đẩy anh: "Bên cạnh kia không phải là có chỗ rộng hơn

sao? Sao anh cứ phải cùng tôi chen lẫn?"

Ai biết Lê Sâm nghe thấy lời nói này, vậy mà còn đem thân thể mình duỗi thẳng ra. Trong này tổng cộng chỉ có một chỗ nhỏ như vậy, hiện tại lại đem Nam Ca đẩy vào bên trong nữa.

"Anh xem, ở chỗ khác cũng không bỏ được tôi." Nam Ca thật muốn đem anh bỏ ở nơi này. Tự mình đi ra toa xe, dù sao ghế dài có rất nhiều, cô cũng không cần nằm trên mặt đất!

Nhưng mà Lê Sâm lại giống như là cảm giác được suy nghĩ của cô, lập tức duỗi tay ôm cô lại: "Hôm nay cô gác đêm."

Nam Ca chớp chớp con mắt: "Nói chuyện thì nói chuyện, anh ôm tôi làm cái gì?"

Lê Sâm nghe vậy cười một tiếng, nhất quyết không buông tay: "Cô đã ăn no rồi còn muốn cắn tôi sao?"

Nam Ca dựa tới gần người, đôi mắt trực tiếp biến thành màu đỏ tươi, thanh âm khàn khàn đến đáng sợ: "Anh nói xem?"

Lê Sâm xem là như hiểu vì vậy ghét bỏ mà đem Nam Ca đẩy qua một bên. Tại lúc Nam Ca suy tính trong lòng, anh nói: "Mặc dù không có vũ khí, nhưng tôi còn có thể trói cô lại, cho nên buổi tối đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Nam Ca hừ nhẹ, nếu anh thật sự không lo lắng cũng sẽ không uy hiếp tôi. Cô còn định cùng Lê Sâm trò chuyện tiếp. Quay đầu nhìn lại, người kia thế mà lại ngủ say rồi.

Nam Ca vô cùng buồn chán. Cô nghe động tĩnh trong toa tàu, hai chị em kia hiển nhiên cũng ngủ rồi.

Bên trong im ắng chỉ có một mình mình còn tỉnh.

Thật ra Tô Phương cùng Tô Hiến đều không ngủ, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, đôi bên họ bình phục đều cần vài cái tiếng đồng hồ.

Nhưng mà hai người họ phân biệt nằm ở trên ghế dài, ai cũng không cùng đối phương nói hết ra.

Trong lòng Tô Phương liên tục bồn chồn, hôm nay cô chứng kiến Lê Sâm đối với Nam Ca quan tâm chăm sóc, thì lạnh cả người.

Nếu mà Nam Ca dám nói với Lê Sâm, người cô ấy thích là mình. Lê Sâm có thể giết cô không?

Còn Tô Hiến? Cậu xác thực không muốn cùng Lê Sâm tranh cướp, thậm chí cậu cảm thấy chắc là lúc đây Nam Ca cùng cậu cười giòn... Chỉ là cậu không hiểu, sao Nam Ca còn đi trên chồm chị mình nha?

Nhắm mắt lại, Tô Hiến nhớ đến cảnh tượng hôm nay nhìn thấy Nam Ca. Cô nằm ở trên nóc, đưa ngón trỏ ra làm động tác suy... Còn

có lúc cô vừa mới giết Zombie, giờ tay chém xuống mà còn mắt không nháy lấy một cái. So với người nhát gan như cậu thì mạnh hơn quá nhiều. Vì sao người có dị năng hệ thủy không thể có lực chiến đấu cường đại như vậy. Nếu mà cậu mạnh lên thì đã có thể bảo vệ chị gái, cũng có thể... Bảo vệ Nam Ca. Suy nghĩ hỗn loạn, thời điểm trời sắp sáng cậu mới ngủ thiếp đi.

cungquanghang.com

Cả đêm Nam Ca không ngủ, ngày thứ hai tinh thần vẫn rất sáng khoái. Buổi sáng Lê Sâm tỉnh dậy, phát hiện Tô Hiến cùng Tô Phương vậy mà lại chuẩn bị không ít đồ dùng.

Nhìn thức ăn được bày biện trên cái bàn kia, còn có nước sạch được chuẩn bị sẵn, Lê Sâm hỏi: "Hai người từ nơi nào tìm thấy mấy thức này?" Tô Hiến cười cười, ngày hôm qua không kịp nhìn kỹ, hôm nay nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia, thật đúng là cực kỳ thiện lương: "Buổi sáng hôm nay tôi đi phòng đợi tìm một vòng, anh không biết loại phòng bán vé và phòng đợi đều có bán đồ dùng dân. Chỗ đó còn thừa lại rất nhiều vật tư."

Tìm được vật tư, là việc khiến Tô Hiến vui vẻ nhất, cậu cảm giác được mình cũng có có thể giúp đỡ Lê Sâm cùng Nam Ca.

Còn nước này là do sáng sớm nay Tô Phương dùng dị năng biến ra. Cô còn chào hỏi Nam Ca cùng Lê Sâm: "Hai người muốn rửa mặt không?"

Bọn họ có ý tốt, Lê Sâm là đàn ông đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Vì vậy Lê Sâm đi tới trước thũ một ít nước, lúc này mới sửa soạn bản thân một phen.

Nam Ca đi đằng sau, sau khi cô rửa mặt, nước kia còn trong vắt giống như là có thể uống. Sau đó liền cùng nhau ăn điểm tâm.

Nam Ca ăn không được những vật này, liền cùng bọn họ nói: "Tôi muốn đi ra ngoài một chút, mọi người ăn trước đi."

Tô Phương đưa mắt nhìn bóng lưng cô, đợi cô đi xa mới hỏi Lê Sâm: "Cô ấy đi làm gì vậy?"

Lê Sâm ăn thức ăn, tùy tiện nghĩ lý do: "Chắc đi tiểu tiện thôi."

Nam Ca còn không biết, cô đi ra ngoài muốn nhìn một chút có thể tìm bữa sáng cho mình hay không, lại bị Lê Sâm nói là "Tiểu tiện" ...

Tô Phương cùng Tô Hiến không ngồi xuống, Lê Sâm nghi ngờ ngẩng đầu: "Các hai người không ăn?"

nam. Sao hai người không ăn.

Hai chị em này lờn lờn thật giống nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tinh. Nhìn không ra nửa điểm chât vật của ngày hôm qua, Tô Hiến sáng lạn cười một tiếng lộ ra một hàm răng trắng, con mắt tròn trịa cũng híp lại cùng một chỗ: "Lê ca anh ăn trước đi, lát nữa bọn tôi mới ăn."

Lê Sâm chậm rãi thả bánh mì trong tay ra. Nhìn thấy động tác này của anh, hai chị em không hiểu chuyện gì trở nên căng thẳng.

Sau đó, bọn họ nghe Lê Sâm bắt đầu đi nói: "Chúng ta không phải là quan hệ cái gì mà cấp trên cấp dưới. Các người không cần làm như thế."

Anh nói chuyện nhẹ nhàng: "Coi như là hai người muốn nịnh nọt tôi, đến thời điểm nên tách ra, tôi vẫn cho hai người rời đi."

Sắc mặt Tô Hiến cùng Tô Phương trắng bệch, nhưng vẫn cố sức mỉm cười: "Lê ca anh nghĩ chúng tôi quá ti tiện rồi, anh cùng chị Nam Ca đã cứu chúng tôi. Còn tồn thất chiếc xe kia, chúng tôi như thế nào có thể quân quít lấy anh? Chúng tôi chỉ là cảm thấy quá áy náy, không biết nên báo đáp anh như thế nào..."

Trong lòng Lê Sâm thờ dãi, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

"Nếu quả thật muốn báo đáp tôi..." Anh ngừng lại, hai chị em kia đều nghiêm túc nhìn anh: "Thì hãy bảo vệ mình thật tốt, đừng bị thương."

Hai người bọn họ lập tức gật đầu: "Lê ca, anh yên tâm! Chúng tôi khẳng định nghe lời!"

"ìem." Lê Sâm nói xong lại gọi hai người tới cùng nhau ăn cơm. Chờ ba người đều ăn xong, Nam Ca mới trở về.

Cô ra ngoài tìm một vòng, cái gì cũng không thấy vì vậy đành phải đưa ánh mắt đặt ở trên người hai chị em kia.

Lê Sâm lại gọi cô: "Nam Ca, cô đến giúp tôi với."

"Cái gì cơ?" Nam Ca không giải thích được.

Tô Hiến cũng đứng lên: "Chị Nam Ca, chị còn chưa ăn cái gì đâu? Chị nhanh lại đây đi, tôi còn cảm rất nhiều đồ ăn vặt cô gái mấy người thích."

Nam Ca nhìn nhìn một hàng kẹo kia, suy nghĩ một chút liền cảm thấy không cần vào trong miệng, chắc, hương vị thật sự là khó cần.

"Tôi ăn một ít là được." Nam Ca nhấm đường trong miệng nói chuyện. Tô Hiến còn nghe được tiếng viên đường vị trái cây đâm vào hàm răng cô.

Lúc Nam Ca tiến vào buồng lái tìm Lê Sâm, liền nhìn thấy Lê Sâm đang lật tìm đồ, thế nhưng từ bên trong tủ chén tìm ra một cái thùng dụng cụ màu đỏ.

Cô cười cười mai: "Đây là anh muốn sửa cái gì sao?"

Bây giờ bọn họ cái gì cũng không có nha. Lê Sâm gõ cửa sổ buồng lái:

"Thứ to như thế, cô không thấy được sao?"

Nam Ca khiếp sợ: "Anh... Anh muốn sửa tàu hỏa? Anh còn muốn lái tàu hỏa?"

Người đàn ông này không phải là... Xe thiết giáp bị nổ, anh liền đổi một cái khác?

Nhưng mà đường phía trước cũng không biết như thế nào, nhờ đâu đường ray bị phá hủy anh còn lái thế nào? Nhờ đâu đứng giữa làn sóng Zombie thì làm sao bây giờ?

"Chính xác mà nói, tôi muốn kiểm tra một chút." Lê Sâm mở ra thùng dụng cụ, sau đó nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngăn tủ còn chưa đóng kín.

Ở trong đó có một cái mũ lái xe.

cungquanghang.com

Anh khẽ mỉm cười, cầm mũ đi ra chụp ở trên đầu Nam Ca. Mũ quá lớn, cái trán cùng con mắt của cô trực tiếp bị che mất.

Nam Ca lập tức đem mũ đẩy về sau, cầm tức nói: "Lê Sâm, anh làm cái gì!"

"Bây giờ bắt đầu, cô chính là trợ thủ của tôi." Nói xong còn đem thùng dụng cụ ném cho Nam Ca: "Theo tôi!"

Thùng dụng cụ không nặng, cô ngược lại có thể cầm lấy. Nhưng mà tại sao phải cho mình làm trợ thủ, cô không phục!

Lê Sâm cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Túi máu đã không có, cô cũng không cần bị tôi quản chế. Nhưng hai chị em kia hiện tại cũng chỉ nghe lời tôi. Tôi muốn không cho bọn họ cho cô cắn, cô cũng đừng hòng ăn được."

Nam Ca ở phía sau anh nâng mũ lên, đối với bóng lưng anh làm mặt quỷ. Xem như anh lời hại!

Tình cả buồng lái thì tàu hỏa này có tổng cộng hai khoang, Nam Ca vốn cho rằng có thể kiểm tra xong rất nhanh. Ai biết, Lê Sâm kiểm tra quá cẩn thận, một phụ kiện nhỏ đều không buông tha.

Trong lúc thật sự bị anh kiểm tra ra chỗ có vấn đề, Nam Ca còn dằn đôn hỏi: "Anh biết sửa sao?"

"Tôi không biết sửa còn mang cô tới kiểm tra?" Bây giờ Lê Sâm chỉ

mặc một bộ quần áo rằn ri tay ngắn, cùng bộ Nam Ca mặc giống như đồ đôi.

Lúc này ánh nắng sáng choang, vạt áo đều cho hết vào trong quần, ống quần cũng bị vén lên. Thật là có cảm giác công nhân sửa chữa tàu hỏa.

Đương nhiên, công nhân đẹp trai như thế cũng không có nhiều.

Một bên sửa, một bên anh còn nhìn Nam Ca một cái. Nhìn một lát mới phát hiện, sắc tím trên cánh tay cô mọi khi cũng không thấy rồi, thậm chí... Da thịt kia, thế nhưng óng ánh trong suốt cực kỳ.

Thật sự là không thể tin được. Chỉ là thêm vài bữa ăn, thân thể lại có thể khôi phục lại như thế này. Nếu như lại bỏ mặc cô tự do ăn, có phải không lâu sau mình sẽ không phải là đối thủ của cô nữa hay không?

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng không giúp được cái gì, đứng ở đằng xa xem. Tô Hiến còn nghe Tô Phương hỏi: "Không phải là anh ta thật sự muốn dùng xe lừa đi chứ?"

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Trên đường tàu hỏa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 55 Trên đường tàu hỏa

editor: Fear

truyện chỉ đăng trên cungquanghang.com. mọi chỗ khác đều là đồ ăn cắp

Tô Hiến nhìn từ thế Lê Sâm cùng Nam Ca không giống là đang đùa, vì vậy câu trả lời Tô Phưông: "Chắc là thế."

Nghi ngờ trong lòng Tô Phương càng sâu. Hai người kia, đến cùng có lai lịch gì.

Lúc Lê Sâm cùng Thành ca chiến đấu, mặc dù cô không thấy được hết những cô biết rõ, cái người đàn ông này không thể khinh thường.

Cộng thêm thân thủ Nam Ca... Như vậy, thật không giống như là cô gái trẻ. Mà nhìn bộ dáng Nam Ca đối với Lê Sâm nói gì nghe nấy. Nói không chừng Lê Sâm còn lợi hại hơn cả Nam Ca.

Nam Ca không biết rõ trong lòng Tô Hiến cùng Tô Phương đang suy nghĩ gì, cô là Zombie mà nhìn Lê Sâm thuần thục sửa chữa tàu hỏa như vậy, trong lòng ngũ vị trần tạp.

Người này... Còn có cái gì là anh không biết sao?

Dù sao Nam Ca cũng không cần làm việc gì cần hàm lượng kỹ thuật cao, chỉ cần đứng ở một bên giúp Lê Sâm đưa cái kìm cùng cờ lê. Lê Sâm trong chốc lát chui vào dưới tàu hỏa, trong chốc lát lại đi vào trong phòng điều khiển.

Lúc mới bắt đầu Nam Ca còn có chút hứng thú đối với sửa tàu hỏa, đến lúc lần lượt đưa công cụ cho tới trưa. Cô cũng có chút nhàm chán, nghĩ tới thì trán cách đó không xa còn có không ít con người đầu... Nếu không thì, sau lưng còn có lương thực cô chuẩn bị...

Còn đang suy nghĩ viên vông, Lê Sâm từ dưới tàu hỏa chui ra. Lập tức anh đem vật áo mình kéo ra, nói với ba người: "Đi, lên xe thôi."

Nam Ca cũng đứng lên đi vài bước đến bên cạnh Lê Sâm, trong tay vẫn không quên nâng cái hòm công cụ kia: "Như vậy là sửa được rồi?"

"Ừm." sắc mặt Lê Sâm nhàn nhạt, đợi mọi người một lượt lên tàu mới mang Nam Ca đi xuống lái.

Lần này anh không có đóng cửa lại mà trực tiếp ngồi trên ghế lái.

Nam Ca bỏ thùng dụng cụ xuống, như em bé tò mò hỏi: "Anh xác định dùng tàu hỏa sao? Anh biết đường đi sao? Nói sau đi, lái tàu hỏa như thế nào đây..."

Mới vừa hỏi xong, cô liền nhìn thấy Lê Sâm không biết là nhận một cái nút gì, bàn điều khiển xe lùa bíp một tiếng, toàn bộ sáng lên.

Đương nhiên, phía các loại số liệu trên kia, Nam Ca một chút cũng không hiểu. Thậm chí nhìn những cái nút màu sắc rực rỡ kia, Nam Ca chỉ cảm thấy rất đẹp mắt cũng không biết đó là làm gì.

Lê Sâm nâng tay kiểm tra một chút, xác định không có vấn đề gì. Mới tới buổi trưa đã sửa tốt lắm, so với anh nghĩ còn nhanh hơn một chút.

Phẫu thuật biến anh không có ý định tiếp tục ở lại, anh nên trở lại

Nam Ca: "Tôi đương nhiên biết lái."

Lại quay đầu nhìn hai chị em: "Chuẩn bị xuất phát, hai người cũng OK sao?"

Tô Hiến cùng Tô Phương đối với nơi này cũng không có cái gì hay để bận tâm, quây bàn đồ lật vặt trong phòng đợi đều bị bọn họ càn quét sạch sẽ.

Vì vậy hai chị em đều gật đầu: "OK, trường tàu!"

Lệ Sâm lộ ra nụ cười tươi tắn, khiến Tô Phương nhìn đến ngây người, về sau cô mới ý thức tới Nam Ca còn ở bên cạnh Lệ Sâm, lập tức cúi đầu xuống.

Ngần vịn lần đứng để Nam Ca hiểu làm mình nha, vừa mới này cô xuất thân, vì thật sự là... Lệ Sâm cười rộ lên rất đẹp trai.

Thấy bọn họ đều ngồi sẵn sàng, Lệ Sâm chỉ chỉ vị trí trợ thủ: "Cô còn không ngồi xuống."

Trên đầu Nam Ca còn đội mũ, chẳng hiểu cái gì cả. Cô làm bộ muốn đem mũ cho Lệ Sâm, còn học Tô Hiến nói: "Trường tàu, anh đội đi!"

Lệ Sâm đưa tay ngăn động tác của Nam Ca, mũ lại trở về đầu cô:

"Xuất phát!"

Nam Ca mặc dù cái gì cũng không hiểu, nhưng cô cảm thấy bộ dáng này rất lợi hại...

Theo Lệ Sâm tiếng, xe lửa thật sự chậm rãi di chuyển. Mới bắt đầu còn có thể nghe được âm thanh chưa chát, sau khi chậm rãi gia tốc cuối cùng cũng đạt tới tốc độ bình thường!

Nam Ca nhìn nhìn cảnh sắc ngoài tàu hỏa, lại nhìn Lệ Sâm một chút.

Người đàn ông này... giống như cái gì cũng đều không làm nha, chỉ là xem đồng hồ? Đây là bình thường sao?

A, giống như anh còn đang khống chế tốc độ...

Nhưng mà... Đây chính là lái tàu hỏa? Cũng quá đơn giản đi? Như kia thì mình cũng có thể mà!

Lệ Sâm phát hiện Nam Ca đang suy nghĩ gì, không hề quay đầu lại:

"Cô dạng này, huấn luyện ba năm rồi đều chưa chắc được vào cường vị, hết hy vọng đi."

Nhất thời Nam Ca có chút ít thất lạc. Cô khó chịu không lên tiếng ngồi ở vị trí trợ thủ, phát hiện năng bàn điều khiển trước mặt cũng chỉ có một cái cần gạt cùng một cái nút màu đỏ.

Lại ngẩng đầu, đối diện ánh mắt là cái cửa sổ dài và hẹp.

Lúc này Tô Phương đã đem bên trong này đều lau sạch sẽ, hiện giờ tầm mắt Nam Ca rất tốt.

Xe lửa ở quy đạo bình thường chạy với tốc độ rất nhanh, cảnh sắc ngoài cửa sổ xoát xoát lui về phía sau.

Thật ra quan cảnh này, cùng lúc bọn họ lúc tới đây được chứng kiến cũng không có gì khác nhau.

Những đường ray trên cơ bản đều được xây ở chỗ ít hoặc không có người cho nên dọc theo đường đi, thật sự nhìn thấy không nhiều Zombie. Chỉ là mặt đất dần thay đổi, ngọn núi xa xa sụp đổ, để đập bị hủy, sông ngòi vỡ tung...

Mà cảnh tượng tràn đầy vết thương kia, thế nhưng còn mang một điểm tươi xanh khiến Nam Ca kinh ngạc đồng thời lại dâng lên một dạng không hiểu.

Giờ phút này Tô Phương cùng Tô Hiến ở trong khoang xe, trong này rộng rãi, cửa sổ tàu cũng to nên tầm mắt rất thoáng. Hai người liền nằm sấp tại cửa kính tàu, không ngừng nhìn ra ngoài.

"Chị... Em chưa từng nghĩ tới, em sẽ ngồi dạng tàu hỏa này..." Hiến giờ hệ thống tàu hỏa trên cả nước đều tê liệt, bọn họ bị nhốt thời gian dài ở trên kia như vậy, ngược lại đã từng thấy vài cái máy bay trực thăng bay qua.

Tô Phương so với Tô Hiến còn đa sầu đa cảm hơn. Cảnh sắc bên ngoài đã không phải là non sông nước biếc như trong trí nhớ của cô. Địa thế đã bị thay đổi, khắp nơi còn có Zombie lang thang, về sau con người nên sinh tồn như thế nào?

Thậm chí cô cảm thấy được, coi như là đi căn cứ Tân Bình thì vận mệnh của cô cùng Tô Hiến cũng rất là mong manh.

Tâm trạng Tô Hiến hai ngày nay được điều lại rất mau, nhìn Tô Phương khổ sở. Cậu lập tức an ủi: "Xe đến trước núi ắt có đường, chị, chúng ta không nên buông tha."

Tô Phương chỉ đem tay nhàn ở trên cửa kính xe, để lại một cái dấu tay nhỏ: "Chị chỉ đang nghĩ, địa hình biến hóa dạng này. Về sau khi hậu nói không chừng cũng sẽ biến hóa... Hoàn cảnh sống càng thêm khó lường... Chị làm sao có thể an tâm..."

"Không sao, còn có em mà!" Tô Hiến vỗ ngực một cái, tỏ ra rất tự tin.

Tô Phương bị cậu chọc cười, cuối cùng cũng ngồi xuống nói: "Tình ra chúng ta cũng có thể tít chỗ như vậy trốn ra được, còn có cái gì phải sợ chứ. Lại nghĩ, cũng chỉ là đối mặt với Zombie, chờ đi căn cứ Tân Bình, chúng ta tìm người có di năng hệ thủy khác nghiên cứu một chút làm thế nào gia tăng sức chiến đấu."

Tô Hiến cũng gật gật đầu, bây giờ cậu thực sự hy vọng có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Nam Ca ở trong phòng điều khiển, còn đang nghiên cứu đồng hồ đo trước mặt. Nhìn Lê Sâm chuyên chú nhìn chăm chăm bảng điều khiển.

Nam Ca liếm liếm môi, dè dặt đem tay đặt ở trên cái nút màu đỏ.

Nếu cô nhấn một cái, sẽ không biết có cái gì ... Không biết rõ đến cùng sẽ phát sinh cái gì nha... Ha ha thật là mong đợi.

Thật ra cô lén lén lút lút Lê Sâm đều biết rõ, mắt thấy cô muốn nhấn xuống. Lê Sâm còn hù dọa cô: "Đó là trang bị cho tàu hỏa tự nổ."

"A?" Nam Ca sợ hết hồn, tay run lên, thế mà lại trực tiếp nhấn xuống rồi!

Cứ thế cứ hội cô phản ứng lại cũng không có, lập tức ôm lấy đầu gối chồm hồm xuống: "A!"

Lê Sâm thấy cô bị hù dọa ngồi xổm xuống, nhìn không được, ha ha cười lên. Mà Nam Ca ở lúc ôm lấy đầu, lại nghe được một tiếng còi thật dài! Trùng trùng! Đây là cái gì tự bạo nha!

Mỗi giây dừng dừng dừng lên, Nam Ca cảm tức nhìn Lê Sâm. "Tại sao anh lại gạt tôi?"

Nhìn Nam Ca tròn mắt hỏi mình, Lê Sâm cười đến nhẹ nhàng vui vẻ.

Tiểu Zombie này cũng không biết động não, nếu quả thật là trang bị tự bạo còn có thể sáng người đặt ở chỗ đó? Nói sau đi, trên xe lửa cần bàn cũng không có thứ kia mà.

Khụ một tiếng, anh nói lảng sang chuyện khác: "Nam Ca, cô không phát hiện ra cô quên gì sao?"

Nam Ca sờ sờ thanh đao sau lưng, lại kiểm tra thân thể mình một chút, lắc đầu: "Không có mà."

Lê Sâm từ bên hông lấy ra một cái túi nhỏ, quơ quơ, tinh hạch va chạm phát ra âm thanh thanh thúy rung động: "Thật sự không quên?"

"A!" Nam Ca trừng to mắt. Cô nhớ tới cô ăn hai cái tinh hạch hệ tinh thần, vốn cho là phải chết! Kết quả hiện tại cô còn sống rất tốt!

"Đây là có chuyện gì..." Sự chú ý của Nam Ca hoàn toàn bị sự kiện này hấp dẫn đi.

Lê Sâm đem tinh hạch thu lại, nói với Nam Ca: "Cô xem, đều qua thời gian dài như vậy mà cô lại không có việc gì đã nói lên, cô chắc chắn sẽ không chết."

Nam Ca vui vẻ che mặt, Lê Sâm nghĩ, nếu như máu cô thật sự lưu động, lúc này khẳng định là mặt cô đã đỏ bừng. Cô còn dậm chân với biên độ nhỏ, vẻ mặt hưng phấn: "Tôi thật sẽ không chết?"

Khi đó miễn bàn cô có bao nhiêu khổ sở, kết quả Lệ Sâm còn trò cười cô nha. Hiện tại cô cảm thấy, Lệ Sâm thật sự là làm một chuyện tốt! Lệ Sâm gật gật đầu: "Chắc chắn sẽ không."

Nam Ca vui vẻ đến độ nhảy dựng lên, lại lần nữa ngồi xuống. Lần này cô còn đem mũ mình chỉnh lại, sau đó giờ tay lên.

Tay cô rất bé nhưng lại rất khéo léo, Lệ Sâm từng nhìn thấy thủ thuật xuống dao của cô, đặc biệt thành thạo.

Giờ phút này nắm ngón tay cô khép lại, bàn tay nhỏ bé liền xếp đặt ở bên tai, lập tức, nghiêm trang nói: "Nam Ca, tăng tốc!"

Sau đó, nhún xuống còi hơi!

"Đô đô - -" lần này tiếng còi hơi vang dài lại xa xăm, Nam Ca còn dùng vẻ mặt trách nhiệm trông đợi.

Lệ Sâm nhìn chằm chằm đồng hồ đo, cũng không biết cô học được bộ dáng kia từ nơi nào, còn tự mình diễn lên.

"Trường tàu, phía trước có sườn dốc, thân xe bị nghiêng!"

Trong chốc lát lại làm ra bộ dáng nghe điện thoại giả vờ giả vờ nói:

"Không được, tàu hỏa của chúng ta đã đầy."

Chờ lúc quay đầu lại nhìn Lệ Sâm, cô còn chào một cái, cảm hơi nhọn khe nâng lên: "Trường tàu, vừa mới có gián điệp muốn cướp tàu của chúng ta!"

Hành động cô làm nhiều nhất là đi nhún còi hơi. Nhìn thấy cây to, nhún. Nhìn thấy tòa nhà cũng nhún. Nhìn thấy đồng hồ hoang tàn trong thành thị phía xa xa, cô cũng nhún, nói là thương tiếc người chết.

Bây giờ Lệ Sâm có chút hối hận rồi, lúc trước anh thật sự không nên nói cho Nam Ca cô sẽ không chết. Bởi vì cô hưng phấn lên, thật sự là cái người mạnh mẽ!

Nam Ca còn cho là bị mình tẩy não, hiện giờ cô là vị trí trợ thủ. Quả thực là không được, chỉ không chế một cái còi hơi mà làm cho cô vui vẻ đến quên hết xung quanh.

Tô Hiến cùng Tô Phương ở trong toa xe, thỉnh thoảng xem một chút tình huống trong phòng điều khiển, cảm thấy cả người cũng không tốt.

Nhất là Tô Hiến. Ở trong lòng cậu, Nam Ca vẫn luôn là một mỹ nhân lạnh lùng, thân thủ tốt còn đã từng cứu mình. Hiện tại đây là chuyện gì a! Nam Ca này mẹ nó đã thay đổi thành một người khác!

Bọn họ nào biết, lúc trước Lệ Sâm hình dung qua Nam Ca, lúc cô không nói lời nào xác thực là một mỹ nhân lạnh lùng, sau khi nói chuyện...

Ha ha chính là một con Zombi ngu xuẩn.

Editor: đồ ăn cấp kia! bà đây mấy công làm pic mà vẫn cố copy cho được là sao. có để cho ngta edit tiếp k hử ==!

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Zombie vây tàu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 56 Zombie vây tàu

editor Fear

Nam Ca một mình chơi hết cả buổi trưa, Lệ Sâm nhìn cô hận không thể có thể cùng lúc có năm tư thế. Một lần nữa nhìn bản đồ đường đi một chút, sau đó đem tàu hỏa dừng lại.

Nam Ca không cần ăn cơm, nhưng mà bọn họ cần.

Hơn nữa sau khi tàu hỏa dừng lại, Lệ Sâm còn đem đài radio của tàu mở ra. Anh đứng lên, hoạt động một cái mà chưa xốt cả bả vai, cùng hai chị em nói: "Chúng ta ăn cơm."

Nam Ca ngay cả tủy máu cũng không có, có chút buồn bực việc cô không có thứ có thể ăn, liền ở buồng lái loay hoay nghịch radio.

Hiện tại trên cả nước có rất nhiều trạm radio được sửa tốt lắm, đã có thể

nghe được nhiều kênh đài.

Hiện giờ trong đài truyền thanh này, không khác biệt lắm chia làm hai bộ phận. Một bộ phận là thuần túy tốt khoe xấu chê, giúp mọi người truyền thụ một loại tư tưởng con người chắc chắn sẽ thắng lợi.

Một loại khác chính là từng cái cắn cứ so đấu với nhau.

Người nhạy cảm đã người được phần đông nhân viên cắn cứ, về sau sẽ mạnh lên ở từng phương diện. Nếu như có đủ người có dị năng, nói không chừng có thể thống trị cùng không chế cắn cứ khác.

Cho nên vài cắn cứ cũng sẽ nhân hóa lên sự khủng bố của thế giới bên ngoài, khiến những người lạc đàn kia đi tìm nơi nương tựa bọn họ.

Lê Sâm ngừng lại ở chỗ này, đây là một khe núi không có người. Bởi vì chỉ là tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục, sau này sẽ phải cả đêm lên đường. Bên trong radio tín hiệu không thể nào tốt được, Nam Ca chính nửa ngày, phát hiện cũng chỉ có cắn cứ Tân Bình phát ra tiếng radio rõ ràng nhất, vì vậy cô liền đem kênh ngừng lại.

Trong radio truyền đến một giọng nữ động lòng người: "... Thị trấn nhỏ gần núi Sông buổi trưa hôm nay đột nhiên bị đoàn Zombie tập kích, người trong trấn nhỏ từ đầu đến cuối chưa gửi qua tín hiệu cắn cứ. Nhân viên cắn cứ của cắn cứ Tân Bình đuổi tới đã không còn một người nào còn sống, trấn nhỏ cũng trở thành một biển lửa. Sự kiện lần này, khiến cho vài vị lãnh đạo trong cắn cứ Tân Bình đặc biệt đau lòng. Tân thể đến, toàn bộ nhân loại chúng ta đều cắn đoàn kết lại, cùng chung tay đối kháng Zombie. Đoàn người có quy mô nhỏ, khó có thể ngăn cản đám Zombie công kích. Cho nên chúng tôi chân thành hy vọng các vị dân chúng có thể gia nhập cắn cứ Tân Bình, cắn cứ không cắn đến bù cùng cấp..."

Sau đó chính là một đồng phúc lợi trong cắn cứ. Hiện tại cắn cứ mới vừa xây dựng lên không bao lâu đúng là thời điểm cắn người. Nhưng nhìn những lãnh đạo kia có thể xuất ra nhiều như thế, liền biết bọn họ ở trước tận thế nhất định cũng là người rất xa xỉ.

Tô Phương cùng Tô Hiền vốn còn đang cắn bánh mì, sau khi nghe được truyền thanh, sắc mặt lại vì thay đổi trở nên trắng bệch. Ai cũng không tiếp tục ăn.

Lê Sâm nhìn bọn họ một cái, ý thức được là xảy ra chuyện gì. Trấn nhỏ núi Sông chắc chắn là chỗ bọn họ vừa rời đi. Sự kiện này cũng quá khéo. Tối hôm qua bọn họ không có nghe đến trên trấn truyền ra một chút động tĩnh nào, kết quả trong buổi trưa bọn họ chân trước vừa đi, thôn trấn liền gặp chuyện không may.

Nếu như bọn họ còn ở đây, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng thật sự khiến Lê Sâm đến nói thì Zombie trong trần kia đều không đơn giản, anh cùng Nam Ca nếu thật sự đi, nói không chừng cũng là lành ít dữ nhiều.

Nhìn chị em Tô Hiến cùng Tô Phương, bọn họ coi như là chán ghét thị trấn kia, còn muốn thoát đi nhưng dù sao nơi đó cũng là quê quán của bọn họ. Trong lòng sao có thể dễ chịu hơn.

Tô Phương đã đỏ hai mắt, Tô Hiến cúi đầu không nói tiếng nào.

Lê Sâm cầm lấy thức ăn của mình đứng lên, hần kết động động, chỉ nói một câu: "Nén bi thương."

Lập tức, anh liền một lần nữa đi vào buồng lái. Buổi tối cũng đã đặt ra quỹ đạo thật tốt, không lâu sau tàu hỏa lại hoạt động.

Nam Ca nghe người của căn cứ Tân Bình đem bọn họ khen tốt như vậy, còn búi mối cùng Lê Sâm nói: "Dù toàn bộ người trong trấn nhỏ chết hết, nếu đưa tã căn cứ bọn họ, bọn họ rõ ràng cũng không hề đem sinh mệnh những người kia để ở trong lòng."

Lê Sâm cũng hiểu được đạo lý này. Cái thế giới đã trở nên tàn khốc hơn rồi.

Bất quá anh có chút nghi không ra, hỏi Nam Ca: "Lẽ nào cô đồng tình với những người trong thị trấn kia?"

Về mặt Nam Ca kinh ngạc nhìn anh, cái mũi to trên đầu lại bị lệch: "Sao có thể? Tôi chỉ thấy đáng tiếc. Khi đám Zombie quần công, sao tôi lại không ở đây. Ai, còn có thể kiếm thêm bữa ăn nữa."

Thì ra cô chỉ thấy tiếc những người kia, một ngụm cô đều chưa được ăn!

Thật sự là, Lê Sâm nghiêng đầu không nhìn cô nữa.

Anh sớm nên hiểu, từ tưởng con người cùng Zombie vĩnh viễn đều không ở cùng một quỹ đạo!

Nam Ca tập trung tinh thần nghe radio, hiện tại trong đó phát ra tiếng hát, là một đội hợp xướng.

cungquanghang.com

Phát ngôn viên đài phát thanh nói, đây là mọi người trong căn cứ Tân Bình buổi tối ở cùng một chỗ hoạt động giải trí. Nghe tiếng hát ấm áp kia, chắc hẳn rất nhiều người cũng muốn đi vào căn cứ này.

Sau nửa đêm, Nam Ca ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lê Sâm, phát hiện anh vẫn còn nhìn chăm chăm đồng hồ đo.

Nam Ca nghi ngờ đứng lên, đi đến phía sau anh: "Đây không phải là có quỹ đạo lái tự động sao? Vì sao còn cần anh nhìn chăm chăm?"

Đề cô trông cho anh nghỉ ngơi không phải tốt hơn sao.

Lệ Sâm nhân nhạ nói: "Nào có đơn giản như vậy. Tôi không thể ngủ, nếu tôi đi ngủ lại xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

anh tính toán trong lòng một chút thời gian: "Sáng mai chúng ta có thể đến Tân Bình. Nhưng mà nhìn bộ dáng Tân Bình giới nghiêm toàn thành, tàu hỏa của chúng ta cũng không thể đi vào."

Nam Ca dù sao cũng không hiểu cái này. Có lẽ gât gât đầu, lại đi vào trong khoang tàu nhìn thoáng qua, hai chị em Tô Phương cùng Tô Hiền quả nhiên đều ngủ say rồi.

cô ngồi trở lại vị trí của mình còn thờ dài thờ ngắn: "Các người đều có cơm tối ăn, chỉ có tôi không có."

Lệ Sâm nghe âm thanh ủy khuất đến không chịu được cùng với mặt mày ỉu rù. Về mặt dễ dàng làm cho người ta thương tiếc.

Ngày xưa cô nói chuyện lúc nào cũng cực kỳ hứng thú, bây giờ lại còn cúi gằm đầu.

Lệ Sâm không tự chủ âm thanh chậm dần: "Đợi đến Tân Bình, tôi giúp cô tìm đồ ăn."

Nam Ca lại mất hứng lác đầu, ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lệ Sâm. Tình cảm trong ánh mắt kia so với hồi trước phức tạp hơn một chút: "Tôi có chuẩn bị lương thực, bọn họ đều đồng ý tôi mà."

Hóa ra là đang chờ mình ở chỗ này đây."Sau khi để cho cô cắn thì bọn họ cũng bị biến thành Zombie."

Nam Ca bức bối hừ một tiếng, đi mò dao giải phẫu của mình. Quả nhiên, coi như là công một thanh đao to đùng, thì dao giải phẫu vẫn cho cô cảm giác an toàn nhiều hơn.

Còn chưa kịp cùng Lệ Sâm cò kè mặc cả, hai người bọn họ mãnh liệt ngẩng đầu lên, liếc nhau một cái.

Có một cổ hơi thở rất nóng dầy, bọn họ đoán được đó là cái gì!

Nam Ca lập tức ngồi trở lại trên ghế ngồi của mình, Lệ Sâm cũng hít sao nhìn chăm chăm đồng hồ đo. thật sự là không có chú ý tới, xung quanh chỗ này có thể tụ tập nhiều Zombie như vậy!

"Rất nhiều!" sắc mặt Nam Ca cũng ngưng trọng, cô dựa vào cảm giác đến nhìn. Phía trước tới thiếu cũng có mấy nghìn con Zombie!

Sao lại có nhiều như vậy? Lẽ nào đám Zombie lâu lổ liên tục lại đây?

Lệ Sâm loại trừ vài khả năng, cuối cùng chỉ thâm trầm nói: "Hẳn là phía trước có tàu hỏa bị vút đi, hiện tại tôi sẽ thay đổi quỹ đạo."

Nam Ca đem dao giải phẫu bỏ xuống, tay một lần nữa đặt ở trên thanh đao. cô không cùng Lệ Sâm nói cái gì, xoay người đi ra toa tàu đem Tô Phương cùng Tô Hiền gọi dậy.

Hai người này ngủ rất say, nhưng mà chứng kiến thần sắc ngưng trọng kia, mọi bối rối đều tiêu tán.

Tô Phương run rẩy hỏi: "Sao vậy... Có phải lại gặp Zombie hay không ..."

Tô Hiền cũng nhảy lên, mặc dù sợ hãi nhưng cậu vẫn là khê cần rằng: "Có việc gì tôi có thể giúp không?"

Nam Ca thật không thể tưởng được bọn họ có thể hỗ trợ cái gì.

cô dặn dò một câu cuối: "Phía trước hẳn là có tàu hỏa bị vút đi, hành khách phía trên kia, toàn bộ đều biến thành Zombie. Chúng ta hiện tại thay đổi quỹ đạo, không biết có thể tránh thoát không."

một hàng tàu hỏa dài bị vút đi! Vậy là có bao nhiêu Zombie a! Mặt Tô Phương cùng Tô Hiền trắng bệch.

Tô Hiền cũng nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, vì không để cho người ta để ý, bọn họ chỉ mở một chiếc đèn nhỏ nhân nhạ trong khoang.

"Chị Nam Ca, tàu này của chúng ta rắn chắc sao?"

Nếu là trước tận thế, Tô Phương khẳng định sẽ nói cho cậu biết, tàu hỏa này rất rắn chắc. Nhưng bây giờ những con Zombie kia đều tiến hóa rồi! Chỉ riêng Nam Ca nhìn thấy cũng đã có ba chủng loại hình!

Nếu như đối phương là hệ phong, lưỡi dao một ngọn gió lại đây nói không chừng có thể trực tiếp đem xe lửa mở ra!

Hơn nữa bọn họ đều không thể xem nhẹ, trên tàu hỏa kia có đến mấy nghìn con Zombie!

Thần sắc Lệ Sâm vẫn như cũ bền bỉ thao túng đồng hồ đo, Nam Ca nhìn anh thay đổi từng cái từng cái mệnh lệnh, động tác xuống tay nửa điểm đều không chậm, "Chuẩn bị sẵn sàng..

Tiếng Lệ Sâm lại vang lên, Nam Ca lập tức liền đem thanh đao của mình nhắc lên.

Mà Tô Phương cùng Tô Hiến không có vũ khí gì, từ trong toa hành khách tìm một chổi cái lau nắm trong tay.

"Đến!" Lệ Sâm mới nói hết câu, Nam Ca liền trực tiếp nhảy lên trên bàn, sau đó nhảy vài cái lại đem bản thân treo ở đỉnh tàu hỏa!

Ngay sau đó, cô liền nhìn thấy có vài con Zombie lêu lổng trực tiếp hướng tới tàu hỏa lao đến!

Bên trong này là vùng đất hoang dã, nhóm Zombie kia đem đoàn tàu có con người đều thôn tính hết, cũng không có dòi đi.

Chợt vừa nghĩ thấy mùi con người, bọn chúng còn không điên cuồng sao?

Nam Ca cũng không biết rõ Lệ Sâm thay đổi quỹ đạo thành công không, cô chỉ lẳng lặng đem mình treo ở mũi xe, giữ vững thân thể ổn định.

Những con Zombie kia, cùng với đám ngày hôm qua đụng phải giống nhau, rầm rầm rầm. Có vài cái toa tàu hỏa bị phá ra vậy mà áp vào cửa sổ tàu!

Tô Phương cùng Tô Hiến ở rất gần cửa sổ xe, đột nhiên nhìn thấy có mặt Zombie kinh khủng ở trước mặt mình phóng đại. A một tiếng, liền nhảy đến giữa đoàn tàu!

Nhưng các cô cũng không có thân thủ tốt như Nam Ca, không có biện pháp đem mình treo trên không trung.

Càng ngày càng nhiều Zombie dán ở trên cửa sổ, Tô Phương run rẩy nói: "Đây... Đây rốt cuộc là có bao nhiêu..."

Hiện tại cô rất hối hận, tại sao phải đem cửa sổ lau sạch sẽ như thế, toa xe chật hẹp như thế, thậm chí ngay cả con mắt xanh mon mon của đám Zombie cô cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nam Ca vẫn như cũ không động đậy, quan sát này đám Zombie này.

thật ra Tô Phương cùng Tô Hiến quá khẫn trương, nếu như bọn họ cẩn thận quan sát sẽ phát hiện. Đám Zombie này rú lên thật ra là đối với hai người họ.

Nam Ca cơ bản là không hấp dẫn chú ý.

cô yên lặng đếm, đám Zombie hiện giờ nằm sắp ở trên cửa kính xe cũng đã không sai biệt lắm sắp có hơn hai mươi con. Bọn họ giống như là ruồi bọ không có đầu muốn đụng vào cửa sổ xông vào.

Lệ Sâm không nói lời nào, cô cũng không thể liều mạng công kích.

Cuối cùng, Nam Ca cảm giác được mình treo trên cửa sổ đều có chút dần ra, hơi thở Zombie trên mặt rất nồng liệt, hơn nữa còn là Zombie biến dị!

Da đầu Nam Ca tê dại, số lượng quá nhiều cô đánh không lại, vì vậy cô chỉ có thể hô lên với Lệ Sâm: "Thay đổi quỹ đạo thành công không? Sao càng ngày càng có nhiều Zombie! Xe lửa sắp chịu không được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chỉ mình treo chuông

Lệ Sâm thay đổi trình tự cuối cùng, lời Nam Ca nói anh nghe thấy, chỉ trầm giọng trả lời: "Còn ba phút nữa!"

Nam Ca quả thực là khổ không thể tả, cái gì mà ba phút chứ. cô cảm giác cái cửa sổ trên nóc mái nhà trong tay chỉ cần ba mươi giây là bị phá!

Con Zombie phía trên kia hiển nhiên cũng phát hiện bên trong này là một người có thực lực, càng dồn sức cùng Nam Ca đánh giằng co muốn đem cửa sổ ở nóc tàu này mở ra.

Nam Ca cũng không để ý đến Tô Phương cùng Tô Hiến kinh ngạc, trên tay dùng sức một cái để đứng thẳng thắt lưng, hai chân trực tiếp giẫm nát đỉnh toa xe.

Thân thể cô chậm rãi áp vào phía trên nóc, còn có sức lực hai chân kìm lại cùng con Zombie phía trên mũi giằng co nửa tắc.

Thấy dạng “ Công phu” này của cô, Tô Phương nâng cây chổi nhện không được dụi dụi con mắt.

Đến cùng là do võ học Trung Quốc uyên thâm, hay là Nam Ca có bản lĩnh đặc biệt?

“Thân thù này... Cũng quá lợi hại rồi...”

Tô Hiền đã được chứng kiến cho nên bây giờ không kinh ngạc như vậy, cậu vừa định cùng Tô Phương tán dương Nam Ca hai câu. Ai biết trên cửa sổ xe vậy mà có một con Zombie hệ hỏa đến, đứng đối diện cửa sổ phóng hỏa!

Con Zombie hệ hỏa nhìn thấy đám lửa vọt tới cửa sổ xe, thế nhưng lại bị thủy tinh cản lại hiển nhiên rất nghi hoặc, đồng thời cũng rất phẫn nộ.

Có con Zombie hệ thủy cũng cùng tiến lại đây, không cam lòng tiếp thúc giục dị năng.

Thủy tinh vừa mới chịu nhiệt độ cao, hiện tại lại trực tiếp gặp nước. Có thể nghĩ được, cửa sổ thủy tinh kia sắp vỡ vụn, tiếng thủy tinh nứt trực tiếp truyền tới tai tất cả mọi người trong tàu hỏa!

"Chúng ta phải ngăn cản chúng lại!" Tô Hiền nói với Tô Phương.

Nếu hai con Zombie hệ thủy với hỏa kia còn tiếp tục như vậy nữa, cửa sổ xe rất nhanh sẽ bị nứt ra!

Bảo là muốn ngăn cản nhưng bọn họ có thể có biện pháp nào đây.

Tô Hiền cùng Tô Phương bối rối xoay quanh, chỉ có thể nắm chặt vũ khí trong tay, nếu như con Zombie kia thật sự xông tới, dù cậu không đánh được cũng muốn cùng bọn chúng liều mạng!

Toàn bộ sức mạnh của Nam Ca đều dồn vào tay, sống chết cố giữ cửa sổ nhưng mà những con Zombie trên đỉnh toa xe kia hiển nhiên không muốn từ bỏ ý đồ.

Lệ Sâm còn đang không nhảy mắt quan sát biến hóa của quỹ đạo, hiện giờ tàu hỏa của bọn họ cách đoàn tàu bị vứt bỏ phía trước càng ngày càng gần.

Hệ thống điện trên đoàn tàu kia toàn bộ đã bị hư hại, cho nên cách xa như thế anh vẫn có thể nhìn thấy khoảng không đằng trước đều là đủ màu sắc của mắt đám Zombie.

Tìm không khỏi trầm xuống. Bên trong này có quá nhiều Zombie biến dị, muốn dựa theo quỹ đạo sớm định ra từ trước xông lên. Nhất định sẽ tàu hỏng người chết. Hơn nữa, xem như đem chính mình trực tiếp quăng vào giữa đoàn Zombie!

trên trán toát ra mồ hôi, cũng bất chấp cọ xát, anh siết chặt cần điều khiển tính toán khoảng cách cuối cùng.

Quỹ đạo mà xảy ra sai lầm sẽ gặp phải tai nạn, phải tính khả năng nhóm Zombie này phá hỏng quỹ đạo, ảnh hưởng của ánh sáng ban đêm, chiều gió, nhiệt độ, anh nhắm tính trong lòng mấy nhân tố ảnh hưởng này.

Tô Phương cùng Tô Hiền cũng chú ý tới động thái của tàu hỏa, lòng bọn họ đều nhảy vọt lên cổ họng.

"Làm sao bây giờ đây Tô Hiền. Nếu đụng vào, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải chết ở chỗ này sao..." Tô Phương bị hù dọa nổi da gà đầy tay.

Nhiều Zombie như thế, quả thực họ chưa bao giờ thấy!

"Chăm sóc tốt trước mắt, rồi sẽ có biện pháp! Phải tin tưởng Lệ ca!" Cũng là lúc Tô Hiền vừa dứt lời, cửa sổ xe đã bị hai con Zombie hệ thủy hỏa bắn vỡ, một con trực tiếp đem đầu duỗi vào!

Tô Hiền chờ chính là khoảnh khắc này, cây kéo trong tay trực tiếp quét ra ngoài. Con Zombie kia không kịp tránh. Phịch một tiếng bị Tô Hiền đập xuống xe lửa.

Xe lửa còn đang gào thét đi tới, mặc dù muốn thay đổi quỹ đạo nhưng mà Lệ Sâm ngay cả một động tác cũng không có.

Nếu như không thành công... Bọn họ sẽ trực tiếp đụng vào cái tàu hỏa bị vứt bỏ kia. Chắc chắn không sống được!

Đầu này sứt ruột, đầu kia lửa cũng cháy đến nơi rồi, dù sao chút ít Zombie này đều mơ tưởng muốn từ chỗ vỡ vụn của cửa sổ chui vào!

Tô Hiền là dị năng hệ thủy cũng giúp được trong thời điểm gấp rút, cậu vừa mới học được của con Zombie kia, tạo ra cột nước thẳng tắp phóng tới Zombie ngoài cửa sổ!

Mặc dù có thể tạo được một chút ngăn cản hiệu quả, nhưng mà cậu biết rõ dị năng của mình căn bản nhìn không được thời gian dài.

Tô Phương vừa mới bị dọa sợ đến ngốc, một khắc nady mới giống như là bình tĩnh.

cô không thể để cho Tô Hiền chết! Đây là ý tưởng duy nhất trong nội tâm.

Cho nên rõ ràng rất sợ hãi cô vẫn vọt lên, cùng Tô Hiền cùng nhau ngưng kết thành cột nước.

Nam Ca treo lủng lẳng ở mũi xe, thiết ý thức được cái dạng này cơ bản là không thành công rồi.

Lại trông sang những chỗ khác, cô vẫn còn chưa thấy Zombie biến dị đang công kích!

Trong tay bọn họ là cái gì vậy? Kim loại? Hồng bét, mấy thứ này so với nước lửa đều cứng rắn hơn, không cần vài lần đập là có thể đem cửa sổ xe đạp ra!

Nam Ca cũng bất chấp không nghĩ nhiều nữa, sau khi cân nhắc qua, cô lập tức buông lỏng tay ra sau đó thân thể hướng qua bên cạnh. Vài con Zombie vốn còn đang cùng cô giằng co. Bởi vì động tác của cô trực tiếp liền kéo cái cửa sổ kia ra, hướng phía sau tầng tầng ngã.

Tàu hỏa này vốn ngắn nên chúng lắc lư vài cái cũng không có, trực tiếp rơi xuống tàu luôn!

Mặc dù Vài con Zombie này được giải quyết, nhưng mà cửa sổ ở mái tàu cũng không còn nữa! Cửa sổ còn bị vỡ một cái, hai chị em kia căn bản là đánh không lại được!

Nam Ca cũng không do dự, mang theo thanh đao theo cửa sổ ở mái tàu nhảy ra ngoài. vững vàng đứng ở đỉnh tàu.

Zombie ở bốn phía đều chú ý tới cô, thậm chí cô còn cảm giác được đám Zombie trong tàu hỏa gần đây chăm chú nhìn qua đây đây thêm thường, không ít Zombie đều lao đến bên này!

Tuy nhiên đám Zombie này cũng không có công kích Nam Ca trước, bởi vì chúng nó biết rõ đây là đồng loại.

Nhưng là đồng loại này, sao lại không giống bọn chúng đây? Khiến bọn chúng từ đáy lòng muốn thân phục.

Cuối cùng, Tô Phuong với Tô Hiền cũng thật sự không ngăn được nữa, có con Zombie xông tới, một phen bắt được bả vai Tô Hiền, chuẩn bị cắn xuống đầu!

Vẫn là Tô Phuong dưới tình thế cấp bách cầm trong tay cây chổi nhét vào trong miệng nó. Nếu không đầu Tô Hiền sẽ biến mất.

Vũ khí trong tay cũng bị cướp đi, bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Zombie gào thét cổ chui vào trong. Móng vuốt bén nhọn cùng răng nanh thật dài kia, so với con thú hung hãn nhất còn muốn khủng bố hơn!

Mây đen tràn qua đỉnh đầu, hai chị em một tiếng cũng kêu không được. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, bọn họ mượn ánh trăng chứng kiến cái đầu con Zombie kia vậy mà bị ném lên cao!

Hóa ra ánh sáng lạnh lúc này chợt lóe qua phía dưới, là do thanh đao của Nam Ca cắt đứt đầu con Zombie kia!

Nhưng cái đầu này không nghiêng không lệch lại rơi vào trong tàu, đã thế còn trực tiếp rơi vào trong tay Tô Phuong! Tô Phuong cảm giác được xúc cảm dính nhớp của cái đầu kia, trực tiếp nổi một thân da gà. Nâng cái đầu trong tay hét rầm lên: "A!"

Nam Ca không xem lại tình huống bên trong khoang hành khách, cô phải đối phó với mấy con Zombie phát động công kích này trước đã. Lúc này bọn Zombie đã coi cô là kẻ địch rồi. Quả nhiên, vài con Zombie vừa mới này còn vòng lại vây quanh cửa sổ đã cùng nhau đem đầu chuyển lại đây.

Thời điểm Nam Ca vung đao, đã đem mình áp vào đỉnh toa xe. Thân thể cô so với trước càng thêm linh hoạt, thậm chí hai tay vung vẩy cũng không cần lo lắng làm cho mình té xuống.

Nếu như từ mặt bên xem sẽ phát hiện không ít Zombie xung quanh toa tàu đang hướng tới chỗ Nam Ca bò tới, tốc độ nhanh như bay!

Nam Ca xoay người một cái nhảy lên, một lần nữa rơi ở đỉnh tàu. Những con Zombie kia thấy ma lúc này mới vừa vịn lợ ra cái đầu.

cô đã tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu nhất định, hiểu được phải tiên hạ thủ vi cường*.

*ra tay trước chiếm ưu thế hơn

Vì vậy không đợi vài con Zombie xông lên cô đã vung đao đi qua, tốc độ nhanh đến tận cùng, vài cái đầu lại bị chém bay ra ngoài!

Trong bóng đêm, cô đứng thẳng thân thể. Tóc đen bay múa trong gió lớn, quần áo cũng bay phất phới.

Những con Zombie kia đã nếm qua thiệt thòi, hiện giờ không dám đơn giản dựa vào gần Nam Ca. Tất cả đều vây xung quanh tàu hỏa, ngẩng lên bầu trời rú lên không ngừng.

Nam Ca biến sắc, cô biết rõ đám Zombie này đang kêu gọi đồng bạn.

Lại nói trong mấy con Zombie vây quanh ở bên trong này, Nam Ca đã nhìn thấy chúng biến dị khác hệ, thậm chí con con Zombie còn là song hệ băng hỏa!

Sau lưng cô chính là tàu hỏa bị bỏ hoang kia. không cần chính mắt nhìn, cô cũng có thể cảm giác được cự ly này có bao nhiêu gần.

Mau thay đổi quỹ đạo đi này, đây là ý tưởng duy nhất trong lòng Nam Ca!

Vài con Zombie này, cô còn có thể cố gắng chống đỡ. một tàu hỏa Zombie, ai có thể giết được đây! Kỹ thuật súng của Lê Sâm trước kia thật sự chuẩn xác. Nhưng bây giờ trên người anh không có vũ khí nha!

Tình thế giằng co trong nháy mắt, cũng không biết đến cùng là chỗ nào cử động trước. những con Zombie xung quanh đều thẳng tắp hướng về phía Nam Ca vọt tới.

Nam Ca nắm chặt thanh đao. Vốn trong lòng còn có chút sợ hãi, nhưng mà thời điểm thật sự cùng bọn chúng chống lại, lại cảm thấy không cần cố hết sức như trong tưởng tượng.

Đám Zombie này cao nhất mới là cấp hai, những động tác kia so với người bình thường thoát nhìn thì rất nhanh, nhưng mà ở trong mắt Nam Ca lại giống như là bị phân giải, tất cả hành động thật là chậm.

Coi như là có mấy con dùng dị năng công kích mình, Nam Ca cũng có biện pháp ứng phó.

trên đỉnh tàu chiến đấu loại thành một đoàn, Tô Phuong cùng Tô Hiến còn ngồi trong khoang tàu. Xuyên thấu qua một cái song cửa nhỏ cũng nhìn không thấy đầy đủ tình cảnh.

Nhưng bọn họ vẫn có thể nhìn thấy có Zombie vọt tới, bước chân Nam Ca vẫn luôn rất ổn. Đông đông đông, giống như là đạp ở trong lòng họ.

Đám Zombie này giết rất đơn giản nhưng không biết làm thế nào mà số lượng càng ngày càng tăng nhiều. Nam Ca chỉ có thể cắn răng, cái gì cũng không nghĩ lại tin tưởng Lê Sâm một lần nữa.

Ba phút rất nhanh trôi qua, Lê Sâm cũng đã chuẩn bị tốt.

Nhưng có con Zombie ở thời điểm cùng Nam Ca đánh nhau lại bị cô trực tiếp từ cửa sổ đạp tiến vào trong tàu.

Mà con Zombie này văng đầu chuyển não, liếc mắt liền thấy được Lê Sâm trong phòng điều khiển.

Cảm giác của mùi này nói cho nó biết, đó là một con người! Lúc này con Zombie buông tha việc cùng Nam Ca dây dưa, phóng tới chỗ Lê Sâm!

Bây giờ Lê Sâm đang ở thời khắc quan trọng nhất, sao có thể bị quấy rầy? Tô Hiến cùng Tô Phuong liếc nhau một cái, mặc dù sợ hãi vẫn từ trên mặt đất bò dậy.

Mất thấy con Zombie kia sắp cắn được Lê Sâm. Tô Phuong cầm cái đầu trong tay trực tiếp hướng tới nó ném qua, lại còn kêu to khiêu khích: "Đối thủ của mày ở đây cơ mà!"

Dưới tình thế cấp bách, Tô Phuong không nghĩ tới hai cái đầu Zombie thế nhưng lại không sai một ly nện vào nhau.

Zombie kia cũng rất là phần nộ. Thời điểm ở trên nóc tàu, nó đã bị Nam Ca đè xuống đánh, không nghĩ tới bây giờ vào trong tàu rồi vậy mà vẫn còn bị hai con người thấp kém khiêu khích. Nó nhảy cảm cảm giác thấy, năng lực của hai người kia đều rất yếu vì vậy nó quyết định giết bọn họ trước đã.

thật ra Lê Sâm biết rõ động tác của Tô Phuong cùng Tô Hiến, nhưng anh đang ở thời khắc cuối cùng cho nên chỉ kiên định nói: "Kiên trì mười giây thôi!"

Tô Phuong cùng Tô Hiến như con thú bị vây khốn đỏ tròng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Hướng tới cầu lớn

Bọn họ là người có dị năng hệ thủy, sức chiến đấu hiếm thấy kém vô cùng. Nhưng trong này bọn họ có hai người, chẳng lẽ chỉ một con Zombie còn giết không được sao?

Mà ngay cả một cô gái nhỏ bé như Nam Ca, còn ở trên nóc tàu đối mặt với nhiều Zombie như vậy!

Vì vậy Tô Hiến cùng Tô Phuong cũng bất chấp mọi thứ, trong chớp nhoáng này lòng sợ hãi của bọn họ đã bị bỏ xuống triệt để. Chỉ cần sống quá mười giây, bọn họ liền thắng!

Zombie kia đã hướng tới chỗ họ lao đến, Tô Phuong cùng Tô Hiến bắt đầu ở hai đầu toa tàu tấn công, bởi vì hai bên đều đang công kích khiêu khích nó, con Zombie kia vậy mà thật sự bị bọn họ đùa giỡn xoay quanh.

âm thanh Lê Sâm trong trẻo nhưng lạnh lùng bắt đầu nhẩm tính giờ: "10,9,8,7..."

Nam Ca ở trên nóc tàu cũng nghe thấy tiếng anh, cô lại đem một cái đầu Zombie chặt xuống. Lần này cô không tùy ý vứt bỏ cái đầu đi mà xách ở trong tay. Trực tiếp thuận theo đà vứt nó vào cửa sổ ở nóc tàu. Đây là chiến lợi phẩm của cô nha. Chờ chiến đấu kết thúc, cô còn muốn kiểm kê.

Lúc này Lê Sâm đếm ngược đã gần đến cuối cùng: "5,4,3,2..."

Động tác Nam Ca ra tay càng lưu loát, cô xoay người một cái là có thể nhìn thấy đoàn tàu hỏa bị bỏ hoang kia, gần trong gang tấc. Mà vô số Zombie, lung la lung lay hướng về bên này đánh tới.

Gần, gần hơn, thi bớt trên mặt những con Zombie kia. Nam Ca cảm thấy cô có thể thấy rất rõ ràng.

Theo tiếng cuối cùng của Lê Sâm hô "1!" cô cũng tự hô lên, Nam Ca mạnh mẽ bỏ qua đám Zombie quần quít lấy mình, từ cửa sổ xe nhảy vào!

Tốc độ bởi vì tốc độ quá nhanh trực tiếp bay lên, ngay khi cô nhảy vào trong khoang tàu, chiếc tàu hỏa nhỏ của bọn họ bắt đầu nghiêng về hẳn về một bên. Mặc dù cô nhìn không thấy, nhưng vẫn có thể nghe được những tiếng vang đong đong. Bởi vì tốc độ quá nhanh, chuyển hướng với biên độ quá lớn, có tia lửa từ trên đường ray vẩy ra!

Mà chiếc tàu hỏa của họ quả nhiên cọ sát mặt bên với một chiếc tàu khác, trực tiếp hướng tới quỹ đạo khác trước! Chuyển hướng thành công rồi!

không đợi người bên trong hoan hô ăn mừng, Nam Ca đã nghe thấy âm thanh có rất nhiều Zombie bỏ nhào lên trên tàu.

Đúng thật là! Lúc này cự ly hai tàu gần nhau như vậy, mặc dù không cần xông vào đại bản doanh của Zombie, khẳng định vẫn có Zombie lẻ tẻ đuổi theo.

Nam Ca mang theo thanh đao, trước tiên nhanh chóng đem Zombie bức Tô Phương cùng Tô Hiến đến tuyệt cảnh giết chết, sau đó mới lạnh lùng xoay người. Có Zombie đã theo cô nhảy vào cửa sổ ở nóc tàu.

Sau khi Lê Sâm chuyển hướng tàu hỏa thành công cũng không kịp thở một hơi đã đứng lên. hiện tại coi như là đồng hồ đo lại xảy ra vấn đề, anh cũng chẳng quan tâm. Zombie trong xe càng ngày càng nhiều, đám này cần dựa vào mình đến giải quyết.

Từ mặt bên giày rút ra một con dao găm, Lê Sâm trở tay siết chặt nó trong tay. hiện giờ anh cùng Nam Ca một trước một sau, rõ ràng toa tàu không lớn lại giống như là ở xa xa nhìn nhau.

Bởi vì tàu hỏa đột nhiên chuyển hướng, cùng với đoàn tàu bị bỏ hoang kia càng ngày càng xa, nhiều Zombie muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp nữa.

Xung quanh tòa tàu cùng bên trong, tổng cộng có vài chục con Zombie. Nam Ca cùng Lê Sâm liếc nhau một cái, đã phân công xong.

Ở thời điểm hai người cùng nhau xông lên, đám Zombie này cũng hướng tới bọn họ đánh tới. Nhưng mà Nam Ca nhìn cũng chưa từng nhìn, vài bước liền cùng Lê Sâm hội hợp. Nhìn thấy Lê Sâm ngồi xổm xuống, cô một cước liền giẫm trên bờ vai anh, theo cửa sổ ở nóc tàu lại nhảy ra ngoài!

Cơ thể mềm dẻo của cô so với Lê Sâm tốt hơn nhiều, cho nên Zombie ở mặt ngoài thân tàu đều giao cho cô giải quyết.

Gần như là mới vừa đứng vững, Nam Ca đã nghe thấy trong xe vang lên tiếng súng, đây là Lê Sâm động thủ. Nam Ca cũng cầm thanh đao trong tay nghiêng xuống. Địa thế của nơi này rất rộng rãi, ánh trăng đêm nay vậy mà phá lệ sáng ngời.

Ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào thanh đao, làm cho đôi mắt màu xanh nhạt vậy mà có chút ít biến hóa. Lưu chuyển trong đôi mắt kia là ánh sáng đẹp mắt.

Lần này Nam Ca không đợi đám Zombie này xông lên nữa, cô hành động trước!

Ở bên ngoài thân tàu vẫn truyền đến từng đợt gào thét, sau đó không ngừng mà có đầu Zombie bị ném vào. Tô Phương cùng Tô Hiến đã trốn xuống dưới mặt bàn, thời điểm nhìn thấy đầu Zombie, bọn họ cũng chẳng quan tâm cảm giác buồn nôn, một phen túm lại nhét vào trong bao vải. Đầu Zombie đều tròn vo, nếu như để trên mặt đất sẽ trở ngại Lê Sâm giết Zombie.

Giờ phút này Lê Sâm mới xem như đối với hai chị em này có một chút hài lòng. Mặc dù bọn họ rất yếu, nhưng ít nhất có thể nhận biết vị trí của mình, biết rõ thời điểm này không cho mình thêm phiền.

Trong tàu rất nhỏ, Lê Sâm tay dài chân dài, không nghĩ tới lại có thể linh hoạt như thế.

Tô Phương ngồi chồm hổm trên mặt đất, lần này mới thật sự nhìn rõ Lê Sâm giết Zombie như thế nào. Đến cùng là đã khổ luyện bao nhiêu năm mới có thể đạt tới thân thủ như anh?

Mấu chốt là từ lúc vừa mới bắt đầu, cô đều không thấy được Lê Sâm cùng Nam Ca sử dụng dị năng! Hai người kia có lẽ chỉ là người bình thường!

Tô Hiến cũng cảm giác được sự thất bại này. Lúc trước cậu còn có chút không dám tưởng tượng Lê Sâm đã giỏi tới trình độ nào. một khắc này, hoàn cảnh hai người đối lập nhau thì cậu mới càng rõ ràng, coi như mình là người có dị năng, khả năng đấu với Lê Sâm chắc chắn không kiên trì được đến ba mươi giây.

Nam Ca cực kỳ hăng hái thu hoạch đầu Zombie, Lê Sâm cũng không yếu thế chút nào. Chờ đến lúc giết gần hết Zombie, chân trời đã lộ ra ánh sáng,

mặt trời muốn mọc rồi!

Lệ Sâm quơ quơ dao găm trong tay, súng của anh một viên đạn cũng không có. Nhìn ba con Zombie còn sót lại một chút, anh muốn dùng dao găm đến giải quyết.

trên nóc tàu hỏa, cuộc chiến đã kết thúc. Nam Ca cũng từ phía trên cửa sổ một lần nữa nhảy vào. Nhìn thấy còn thừa lại ba con, cô còn bĩu môi: "Sao còn không giải quyết hết nha? Tôi cũng đã giải quyết xong."

Lệ Sâm cười cười. cô cũng không thèm nhìn một chút, về sau có bao nhiêu Zombie bò vào tàu. Lúc này anh tranh thủ nhìn cô một cái. Phát hiện cô áp người vào mặt ngoài tàu chiến đấu, giống như là làm xiếc ảo thuật. Bộ dạng kia có bao nhiêu vụng về.

Nam Ca nghĩ nên sớm nghỉ ngơi vì vậy bước vượt qua anh khỏi động thanh đao trong tay: "Tốc chiến tốc thắng."

Lệ Sâm gật đầu cùng Nam Ca tách ra, dù sao anh cũng cho rằng ba con còn sót này giải quyết nhanh lắm. Nhưng ai có thể nghĩ tới, ở thời điểm bọn họ vừa mới lên một bước, toàn bộ tàu hỏa cứ như vậy mọc ra dây leo!

Ba con Zombie kia, toàn bộ đều là Zombie biến dị hệ mộc, mà bọn chúng lúc này không động thủ dĩ nhiên là để bố trí một cái bẫy rập! Những thứ dây leo kia sinh trưởng tốt lên với tốc độ rất là khủng bố, không lâu sau trong xe thậm chí đều không nhìn thấy hình dáng ban đầu.

Nam Ca đứng tại chỗ vừa vặn chính là một cái cửa sổ bị nghiền nát, giờ phút này có gió trực tiếp thổi vào, làm mái tóc dài ở trên không trung tung bay. Mà theo gió cùng vào, còn có chút ánh nắng.

Tô Phương cùng Tô Hiến đã hoàn toàn sùng sốt.

Đây là tư thế gì? Bọn họ bị dây leo bao vây! không đợi phản kháng lại, hai chị em này lại bị dây leo màu đen gắt gao trói chặt. Còn có dây leo trực tiếp cuốn lấy cái cổ của họ. không lâu sau, khuôn mặt bọn họ đều biến thành màu đỏ tía!

Vẫn là Lệ Sâm ra tay cứu giúp, bọn họ mới tránh được một kiếp.

Giờ phút này bốn người đều rõ ràng, tình huống này đối bọn họ rất bất lợi. Nếu như bọn họ có ai là dị năng hệ hỏa, một mối lửa là có thể thiêu hủy đám dây leo này. Nhưng mà bọn họ không có!

Có dây leo cũng hướng tới Nam Ca công kích, cô cùng Lệ Sâm lưng tựa lưng chặt đứt những thứ giống như là xúc tua khủng bố này.

Ba con Zombie kia vẫn núp ở phía xa, cũng không cùng Lệ Sâm Nam Ca trực tiếp động thủ, bọn chúng hiểu được sức chiến đấu bản thân kém hơn.

Mỗi lần Nam Ca muốn xông tới sẽ có dây leo xuất hiện trên tường, ngăn trở ánh mắt cô.

một lúc sau, Nam Ca cũng cảm thấy ba con Zombie này quá khó đối phó.

"Lệ Sâm..." Nam Ca quay đầu nhìn anh: "anh có cảm thấy hay không? tốc độ xe giống như là trở nên chậm hơn?"

Lệ Sâm cảm nhận một cái, thực sự phát hiện. "Ba con Zombie này, chắc là bên ngoài cũng dùng dây leo cuốn lấy."

Lúc nói chuyện, anh lại chém đứt dây leo trói Tô Phương cùng Tô Hiến, tới tới lui lui hai chị em đã mệt lả.

"Hơn nữa tàu hỏa này cũng không đủ động lực." Vốn dựa theo dự tính của anh thì chạy đến Tân Bình một điểm cũng không có vấn đề gì, ai biết bây giờ họ còn bị quấn vào đây.

Nam Ca phát tay chặt đứt vài cọng dây leo, hiện tại những thực vật này bò trên tường càng ngày càng gần, hiển nhiên là muốn đem bọn họ vây quanh ở bên trong.

Nghiêng đầu, cô hít hà cùng Lệ Sâm nói: "Tôi cảm thấy được mùi vị của nước."

Lệ Sâm nghĩ tới lúc trước một lần nữa đặt lại đường đi: "Hắn là phải đi qua một cây cầu lớn."

Tâm tư của anh căn bản là không ở phía trên. Vài con Zombie không có cách nào lại gần, chỉ dựa vào anh cùng Nam Ca chém như thế, muốn thời gian bao lâu mới có thể chém hết.

Ở lúc giao chiến căng thẳng, Tô Hiến bị trói lại kêu một câu: "Có cầu lớn!"

Nam Ca vừa định nói bọn tôi đã biết, Tô Hiến mặt trắng bệch lại bổ sung: "Cầu kia đã bị ngăn ra! Tàu hỏa của chúng ta lại cứ thế lái vào, sẽ ngã xuống!"

Nam Ca cũng bối rối, làm sao bây giờ? Nàng là Zombie không biết bơi mà! ở thời điểm cô lo lắng, ánh mắt Lệ Sâm lại sáng ngời.

anh hướng tới phía Tô Phương cùng Tô Hiến đang chạy tới, vài nhát liền chém đứt tất cả dây leo trên người bọn họ, sau đó tập trung nói: "Tàu lật tức sẽ phải ngừng, lát nữa tốc độ chậm dần xuống, lúc tôi cho các người nhảy các người phải nhảy xuống, hiểu không?"

Hai chị em chỉ có thể gặt đầu, hiện tại đừng nói là nhảy tàu, Lê Sâm coi như là cho bọn họ nhảy sông bọn họ cũng phải làm theo nha.

Lê Sâm lại quay đầu hướng Nam Ca nói: "cô tới che chở cho tôi."

Nam Ca làm loại chuyện như vậy đã rất là thuận buồm xuôi gió, cô vọt tới bên cạnh Lê Sâm, lại chặt đứt vài cọng dây leo.

Mà theo bọn họ kích động, thực vật trên tường đã đem bốn người này bao vây. Duy nhất còn dư lại, cũng chỉ có Tô Hiền đằng sau cửa sổ.

Lê Sâm đứng ở trên bàn, nhìn đến thời cơ thích hợp đem Tô Phương cùng Tô Hiền trực tiếp đẩy xuống: "Hai người ở chỗ này chờ bọn tôi!"

Hai chị em này còn không kịp phản ứng lại đâu. không phải là nói cho bọn họ tự mình nhảy sao? Nào có chuyện cứ như vậy đẩy người xuống!

Lê Sâm đã tìm góc độ thích hợp, chờ một khắc này. hiện tại tốc độ tàu hỏa không nhanh, Tô Phương cùng Tô Hiền rớt xuống từ trên mặt đất lăn vài vòng liền dừng lại.

Mà chiếc tàu hỏa nhỏ kia, trong lúc đó lao đến cầu lớn!

Tô Hiền một ngụm khí thiếu chút nữa không thở ra được. Cậu sít sao cầm tay Tô Phương, tuyệt vọng nói: "Làm sao bây giờ, cứ thế đi xuống tàu hỏa sẽ trực tiếp từ cầu lớn rơi vào trong sông! Bọn họ còn ở trong xe lửa!"

hiện tại Nam Ca ở trong toa tàu cũng không biết rõ nguyên nhân Lê Sâm làm chuyện này. cô chỉ biết, ba con Zombie thấy có người chạy. Thức ăn đến tay thiếu hai người, cả ba đều phần nộ trực tiếp dùng dây leo đem cửa sổ xe ngăn lại!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tàu hỏa trôi nước

Tàu hỏa nhanh chóng rơi xuống, trong tích tắc Nam Ca cứ như vậy nghĩ tới hay là buông xuôi.

Ở loại tình huống này, nhìn thế nào cũng thấy là đi theo ba con Zombie hệ mộc có khi may mắn có sống sót hy vọng lớn hơn!

Mất thấy ba con Zombie đem tất cả đường lui đều phá hỏng rồi, mà Lê Sâm ở tại lúc tàu hỏa rơi xuống lại ôm chặt cổ cô!

Mệnh ở sớm tối, Nam Ca muốn gãy giữa trốn thoát, ai biết sức lực của Lê Sâm lại lớn như vậy. Ngay cả mình, một con Zombie vẫn không phải là đối thủ của anh!

Ý tưởng có nhanh hơn nữa thì thật sự cũng chỉ trong nháy mắt, xung lượng khổng lồ khiến tàu hỏa ầm ầm rơi vào trong sông. Nhất thời, trời đất quay cuồng!

Nam Ca muốn kêu lên nhưng tiếng kêu lại bị nện ở trong cổ họng, tàu hỏa vừa đi qua cuộc chiến đấu khốc liệt như vậy đã rách nát không chịu nổi, cơ hồ là thời điểm vừa mới rơi vào trong nước liền có nước sông tràn vào.

cô vô thức muốn gãy giữa tìm lối ra, vậy mà Lê Sâm vẫn còn gắt gao nhấn cô lại! Lúc này Nam Ca thật muốn một đao cắm vào ngực Lê Sâm. Đến lúc nào rồi hả, anh muốn chết còn muốn kéo theo cô làm đệm lưng!

Lê Sâm hiểu cô rất rõ, sao có thể cho cô cơ hội động thủ. Vài động tác liền kiểm chế được cô, tùy ý để nước sông lạnh như băng, đem hai người nhấn chìm!

Tô Phương cùng Tô Hiền trên bờ ngây ra như phỗng. Bọn họ nghe tiếng tàu hỏa rơi vào trong nước phát ra tiếng vang không lồ. Nhìn bọt nước vấy ra, thậm chí mặt sông hiện tại vẫn còn tăng tăng chấn động...

Nhưng mà tàu hỏa đã chìm xuống, hai người kia cũng không thấy đi ra!

Sắc mặt bọn họ trắng bệch, một chút cũng không có tâm trạng vui sướng tìm được đường sống trong chỗ chết. Hai người kia... Là vì bọn họ mà chết sao?

Sao lại có thể như vậy? Bọn họ đều lợi hại như thế, còn giết được nhiều Zombie như thế! Nếu không nhờ bọn họ sao mình có thể được ngồi trên chiếc tàu này, làm như thế nào dùng cách này đến được gần Tân Bình như thế!

Nhưng nước sông sâu như vậy, người bị vấy ở trong tàu hỏa còn rớt xuống mạnh như thế, nghĩ kiểu gì cũng khó có khả năng..

"Tiểu Lộ..." Giọng nói của Tô Phương đều đang run rẩy, hai chân cũng không có sức lực, thẳng tắp ngồi xuống. cô lao lực ôm áo khoác Tô

Hiện đang mặc, đây là Nam Ca đưa cho cậu.

Ánh mắt cô yếu đuối vô cùng, còn không tin được hỏi lại: "Đây là... Giả đúng không... Trước khi bọn họ rơi, nhất định đã trốn ra được có phải không..."

Nước sông còn đang vỗ lên bờ, bọt sóng quần quai. Tô Hiện chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn. Hỗn loạn cảm thụ từng lớp sóng sau đè lên lớp sóng trước.

Nam Ca cùng Lệ Sâm... Cứ như vậy đi sao?

"Chị..." Toàn thân cậu gần như không được run rẩy, rõ ràng người rơi vào trong nước không phải là cậu vậy mà cậu lại có thể cảm nhận thấy. Một khắc này, giống như là toàn thân trên dưới đều bị thấm ướt, đến cánh tay cũng nâng không được.

Thậm chí cậu không dám nhìn vào ánh mắt của Tô Phương, càng không có biện pháp đối mặt với chính mình.

Nếu như cậu có thể lớn mạnh hơn... Mạnh hơn một chút thôi...

Vô lực quỳ gối xuống đất, Tô Hiện nhìn chằm chằm mặt sông. Nước mắt cứ thế rơi xuống trong im lặng.

Tô Phương cũng sụp đổ, nắm lấy vạt áo Tô Hiện không buông tay. Lắc đầu, cái gì cũng không nói nên lời.

Bi thương không lồ đã mang tâm hồn hai chị em này rời đi thế cho nên thời điểm trên mặt sông có động tĩnh, bọn họ vẫn không có phản ứng lại.

Vẫn là Tô Hiện dụi dụi con mắt trước, kéo tay Tô Phương chỉ phía trước: "Chị nhìn xem! Trên sông có cái gì đó!"

"Cái gì?" Giọng nói Tô Phương lộ ra kinh hãi, bởi vì cô cũng giống như là nhìn thấy có cái gì đó màu xanh lá cây lơ lửng ra.

không phải là quái vật trong nước sông chứ? Con người cũng có thể biến thành Zombie, lại càng không cần phải nói đến động vật!

Tô Hiện không lên tiếng, cứ như vậy không chớp mắt nhìn chằm chằm mặt sông. Cuối cùng, thứ kia rất nhanh nổi lên, hóa ra là tàu hỏa của bọn họ! Là chiếc tàu bị dây leo bó chặt!

Nó đang trôi lên mặt nước!

Thiếu chút nữa nước mắt Tô Hiện không rơi xuống được. Nếu tàu hỏa cũng có thể nổi lên thì như vật đã nói lên Nam Ca cùng Lệ Sâm chắc chắn không chết!

Tô Phương cũng chấn động nói: "Lúc này sao chị có thể quên... Gỗ có thể ở trong nước nổi lên mà..."

Huống chi ba con Zombie kia thương tâm điên cuồng như vậy, bọn chúng dùng dây leo đem toàn bộ xe lửa đều bao quanh!

không trách được Lệ Sâm có thể kiên định như vậy đem tàu hỏa chạy vào trong sông!

Giờ phút này mặc dù thân tàu ở trên mặt sông trôi lơ lửng, nhưng toàn bộ tàu đều nghiêng về đây, cũng không nhìn ra nơi nào là đầu, nơi nào là đuôi.

Ba con Zombie kia cũng không biết đang ở vị trí nào. Cách quá xa, Tô Hiện coi như là muốn kêu lên hỏi tình huống Lệ Sâm cùng Nam Ca, chắc cũng truyền không đến.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59-2: Tàu hỏa trôi nước (2)

Lúc này Lệ Sâm đang ở trong toa tàu, còn gắt gao ôm chặt Nam Ca, mà Nam Ca... Trong tay cô siết chặt một cái túi, ở trong đó đều là đầu Zombie mà Tô Phương nhặt vào.

Lúc này tàu hỏa rơi vào trong sông. Nước rất nhanh đem toàn bộ toa tàu nhấn chìm. Trong nháy mắt đó Nam Ca thật sự cho rằng mình phải chết. Nhưng mà cũng không lâu lắm liền phát hiện tàu hỏa vậy mà từ từ nổi lên, hiện giờ trong khoang còn có một ít nước còn đang chảy ra ngoài.

Mà ba con Zombie kia hiển nhiên cũng chưa từng thấy qua trận chiến như vậy, sau khi bọn chúng biến thành Zombie liền liên tục sinh sống ở trên đất bằng. Đột nhiên rơi vào trong nước, bọn chúng còn sợ hãi hơn cả Nam Ca. Giờ phút này chúng co rúm vào một góc ở đuôi tàu rú lên.

Bởi vì quá sợ hãi, chúng càng muốn dùng dây leo ngăn cản nước sông tràn vào tàu. Vì vậy càng có nhiều dây leo quấn quanh tàu khiến con tàu trôi nổi ổn định hơn trên nước.

Bây giờ chúng chẳng còn quan tâm Nam Ca cùng Lê Sâm, cũng phá hỏng con đường lại gần hai người. Bây giờ chúng còn đang ở trong nước giữa giữa nhà, động tĩnh càng lúc càng lớn. Lê Sâm không định ở trong đây lâu. Nhờ đầu ba con Zombie này đem thứ gì khác đưa tới thì không ổn.

Hiện tại Nam Ca đang gắt gao áp vào lồng ngực Lê Sâm. Mặc dù sau khi nước rút đi, được tiếp xúc với không khí nhưng cô vẫn còn sợ hãi hô: "Ngã xuống ngã xuống! A a a - - "

Lê Sâm cảm thấy bất đắc dĩ, toàn thân anh trên dưới đều ướt đầm. Thời điểm vừa mới rơi vào trong sông còn lo lắng động tác Nam Ca quá lớn làm hỏng việc cho nên mới gắt gao ấn chặt cô, anh nín được mấy hơi thở đều bị cô đung ra ngoài hết.

Nhìn Nam Ca kêu đến vui vẻ, Lê Sâm không khỏi hỏi: "cô còn sợ cái gì?"

Hai người bọn họ đang giằng nát dây leo trên tường, từ chỗ hở của dây leo quán quanh nhìn lại thì phía trước chính là một cái cửa sổ, cửa sổ kia được xây ở một chỗ hẻo lánh, phía trên còn xuyên thấu một thanh kim loại. không biết là do con Zombie hệ kim loại nào để lại.

Bây giờ trong lòng Nam Ca vẫn còn rất sợ hãi. cô còn chủ động ôm thắt lưng Lê Sâm, sau đó ngẩng đầu kinh hãi nhìn anh: "Tôi không biết bơi!"

Lê Sâm "... Nhưng cô là Zombie mà, lại còn không cần hô hấp nếu rơi vào trong nước càng không chết được."

Nam Ca dờ ra không nói được gì. Thối lắm, sao cô lại quên vụ này. cô không hô hấp cũng không sao mà!

Lúng túng đem tay mình thả ra, Nam Ca còn dùng sức xoa xoa lên mặt nước. Lần này thật là quá mất mặt, đừng để ý tới cô, cô muốn nhảy sông!

Lê Sâm như ý nguyện chứng kiến động tác của Nam Ca, trong lòng cười đến không thở được. Tuy nhiên chiếc tàu này còn đang kịch liệt nghiêng ngả, vẫn nên thoát khỏi nơi này trước đã.

Nam Ca cũng cảm thấy hai người không nói lời nào, bầu không khí quá quỷ dị vì vậy cô chỉ chỉ phần đuôi toa tàu, còn có chút khinh thường nói: "Quá ngu xuẩn, ba con Zombie này không biết rõ xuống nước bọn chúng cũng chết không được sao?"

Lê Sâm hài hước nhìn cô một cái giống như là đang hỏi, lời nói này mà cô cũng không biết xấu hổ nói với người khác?

Nam Ca hừ nhẹ một cái, nắm lấy cái túi trong tay mình không muốn buông tay. cô cùng cái người đàn ông này không có tiếng nói chung, không muốn cùng anh nói chuyện nữa.

"Lát nữa sau khi rời khỏi đây, cô nhớ đứng ở trên nóc tàu hỏa." Lê Sâm chỉ chỉ đỉnh đầu sau đó nhìn thoáng qua phần đuôi toa tàu: "Tôi đi giải quyết ba con Zombie kia."

Nam Ca bị anh hấp dẫn đi sự chú ý, tò mò hỏi: "Chúng ta ra ngoài như thế nào? Bên trong này đều bị phá hỏng hết rồi."

Lê Sâm cầm lấy thanh đao của cô, vung tay vài cái liền chém đứt đám dây leo tường trước mặt. Lúc này Nam Ca mới phát hiện, bởi vì ba con Zombie ngu ngốc kia đều đi đối phó với nước sông nên không còn tiếp tục công kích họ nữa.

Mà giờ phút này Lê Sâm đứng ở trước cửa sổ xe, xem xét tường tận cái trụ kim loại kia, còn cùng Nam Ca nói: "Zombie hệ kim loại này còn giúp chúng ta đỡ bận rộn."

"hử?" Nam Ca cũng đưa đầu tới. Con này vẫn là cô giết nha, hiện tại đầu nó còn ở trong cái túi trong tay mình này.

Lê Sâm nhàn nhạt giảng giải cho Nam Ca: "Nếu như về sau xe bị rơi vào trong nước, cô cũng có thể đem bộ phận trên chỗ ngồi tháo xuống trước, đem thanh kim loại cắm ở mép thủy tinh..." anh chỉ chỉ phía dưới cửa sổ xe: "Chính là chỗ này, sau đó..."

Chỉ thấy hai cánh tay anh đều đặt ở trên thanh kim loại, theo động tác anh mạnh mẽ đè xuống dưới thanh kim loại kia. Toàn bộ cửa sổ xe vậy mà lại phát ra một tiếng vỡ tách tách, cửa sổ cứ như vậy vỡ ra!

Nước sông điên cuồng tràn vào, rất nhanh lòng bàn chân hai người bị ngập trong nước, Lê Sâm đẩy Nam Ca: "cô đi lên trên nóc trước chờ tôi."

Nam Ca quả thực bị hành động của Lê Sâm làm kinh ngạc đến ngây người, cửa sổ này thật sự bị anh cạy ra Σ (° Δ °)|||)

Nhưng mà cô cũng không chậm trễ, thuận theo lực đạo Lê Sâm đẩy cô. Mang theo túi to của mình vài bước liền theo cửa sổ bò ra ngoài sau đó nhẹ nhàng nhảy lên trên mũi tàu. Cảm giác lại thấy ánh mặt trời quá tốt, dưới chân giẫm đạp lên nóc tàu không cần lo lắng ngã xuống.

Chỉ là từ khi bọn họ vừa mới rơi xuống nước đến lúc cô một lần nữa đứng ở chỗ này, tàu hỏa đã thuận theo nước sông trôi được một khoảng cách khá xa.

cô hướng lên bờ quét một vòng nhìn thấy Tô Hiến cùng Tô Phương quả nhiên là chạy trên bờ sông đuổi theo bọn họ, còn không ngừng cùng Nam Ca vung vẩy quần áo trong tay.

Nam Ca cảm thấy hai chị em này cũng thật là đáng yêu, mặc dù hơi yếu một chút. Vì vậy cô cũng vung vẩy cái túi trong tay, giống như là muốn hai người kia biết rõ, mình cũng hưng phấn như họ.

Ba con Zombie trong tàu hỏa đã sợ đến loạn trận tuyến, Lê Sâm chui vào trong nước, không bao lâu sau liền hoàn toàn giải quyết bọn chúng, thời điểm từ trong cửa sổ bỏ ra anh còn mang theo ba đầu Zombie hệ mộc.

Nam Ca nhìn anh trực tiếp đem ba cái đầu nhét vào dưới chân mình, sau đó còn đem thanh đao hoàn hảo đưa cho mình. Lê Sâm đưa lưng về phía mặt sông, phía sau là một vòng mặt trời khổng lồ, hào quang phản xạ xuống nước sông có một loại chói mắt khác.

Lê Sâm thấy Nam Ca đem thanh đao tiếp nhận, lúc này mới nói: "Loại tình huống lúc này không rơi vào trong nước cũng không được, chúng ta sớm muộn gì cũng bị dây leo siết chết."

Nam Ca không ngừng gạt đầu, còn đem ba cái đầu Zombie hệ mộc đặt ở trong túi. hiện tại tất cả Zombie trong tàu đã chết, tàu hỏa còn ở trên sông trôi lơ lửng, không biết làm thế nào cập bờ đây.

Lê Sâm cũng không vội vàng, anh tiện tay tìm hai thân dây leo trắng kiện như cái cây. Đưa cho Nam Ca một cái, nói cho cô biết: "Coi cái này như mái chèo đi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Mua chuộc lòng người

"A?" Nam Ca cảm thấy chắc chắn là Lê Sâm đang trêu chọc mình.

Sau khi Lê Sâm ngồi xuống còn bảo Nam Ca cũng ngồi ở một đầu khác: "Tàu hỏa... trôi."

Nam Ca phì một tiếng cười to, anh còn biết phía dưới là hai đoạn tàu hỏa! Bọn họ làm sao chèo? Muốn chèo thì anh tự mình làm đi!

Lê Sâm còn thờ dài: "Nếu không phải là con tàu này quá rộng, cô nghĩ rằng tôi còn cần cô sao? Nhanh lại đây nào, chị em Tô Hiền còn ở trên bờ kia."

Nam Ca nghe lời này chỉ có thể nhận mệnh ngồi xuống, sau đó ở dưới sự chỉ huy của Lê Sâm, đầu ra đẩy theo sát anh chèo tàu hỏa.

thật ra bọn họ thực sự không cần lực quá lớn, cơ bản đều thuận theo nước sông trôi đi, Lê Sâm muốn Nam Ca lại đây cũng chỉ là vì điều chỉnh phương hướng.

Qua một tiếng đồng hồ cuối cùng họ cũng lên được bờ.

Từ lúc Tô Hiền cùng Tô Phương nhìn thấy tàu hỏa từ trong nước sông đi ra cũng đã gắt gao nhìn chăm chăm động tĩnh bên này. Phát hiện Nam Ca cùng Lê Sâm đều không có việc gì, tìm bọn họ mới xem như một lần nữa thả lại trong ngực. Bởi vì tàu hỏa liên tục trôi theo dòng nước nên bọn họ cũng chỉ có thể chạy theo trên bờ.

Ngày hôm qua một mối cả đêm bây giờ lại phải chạy theo tàu một thời gian dài như vậy, còn lo lắng hãi hùng sợ có con Zombie nào đó lao ra, thật vất vả kéo Nam Ca cùng Lê Sâm lên bờ, lúc này hai chị em đều mệt mỏi nằm co quắp. Chân hai người vốn đã mềm nhũn giờ ngồi dưới đất liền không đứng dậy nổi nữa.

Lê Sâm cũng ngồi xuống thở hổn hển.

Duy nhất không có việc gì chính là Nam Ca. Mặc dù toàn thân cô ướt nhẹp, bàn về độ chật vật thì cô so với Lê Sâm chỉ có hơn chứ không kém.

Chắc là bởi vì cuộc chiến đấu này khiến bọn Tô Hiền sinh ra cách mạng tình cảm, sau khi ngồi xuống Tô Hiền cũng không quên cực kỳ hứng thú hỏi Lê Sâm: "Lê ca, sao anh có thể nghĩ ra loại biện pháp này. anh không biết khi này bọn em chứng kiến tàu hỏa ngã xuống có bao nhiêu sốt ruột đâu!"

Lê Sâm cũng chỉ nhàn nhạt cười cười: "Chẳng qua là nhanh trí mà thôi, không tính là gì. không đụng phải quái vật trong nước, ngược lại thật may mắn."

thật ra một đường lại đây Lê Sâm lo lắng nhất chính là có con gì từ trong nước vọt đến. Cũng may Zombie tiến hóa nhanh hơn, vài động vật sống trong nước thì chưa hẳn. Nhưng nước sông này rất sâu, có thể không tới gần thì anh sẽ cố gắng không tới gần.

Tô Phương vốn cũng có chút sùng bái Lê Sâm, bây giờ ánh mắt nhìn Lê Sâm đã có chút nóng rực. Nhưng cô vẫn cố không chế, sợ Nam Ca nhận ra tâm trạng của mình.

Nam Ca nhìn ba người bọn họ nói đến khí thế ngất trời liền cầm lấy thanh đao của mình bắt đầu công việc mở đầu đám Zombie.

Bên trong túi có khoảng chừng vài chục cái đầu lâu, thời điểm Nam Ca mới bắt đầu động thủ còn chưa thuần thục cho lắm. Đào nửa ngày mới tìm thấy tinh hạch trong đó.

Viên tinh hạch này có hình sao sáu cánh, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh làm cho cô thích cực kỳ.

Về sau động tác của cô càng ngày càng thành thạo, thanh đao chém vào giữa đầu lâu, đè xuống một cái, cái đầu liền vỡ vụn. Sau đó cô lại khoét một nhát, miếng tinh hạch liền rơi vào trong tay.

Mới bắt đầu Tô Hiến còn đang cùng Lê Sâm bày tỏ tình cảm sùng bái, không biết bắt đầu từ khi nào, cả ba người đều không nói lời nào chuyên tâm nhìn Nam Ca mổ đầu Zombie.

Chờ một viên tinh hạch cuối cùng được cầm ra, Tô Hiến còn sờ sờ đầu mình. Trong lòng cậu thờ ra một hơi dài. không phải nguyên nhân là bởi vì ngồi ở bờ sông đầu nha... Sao cậu lại cảm thấy sau cổ lạnh buốt vậy.

Tô Phương cũng khiếp sợ. Động tác Nam Ca mổ đầu Zombie này... Cũng quá thuần thục lưu loát rồi... Nếu mà chọc tới cô, hướng thanh đao kia chém sẽ không phải là bọn họ đâu phải không?

Tô Phương vội vàng đem ý nghĩ này thu lại, đối địch cùng Nam Ca thật sự là thật đáng buồn.

Cắt kỹ thanh đao Nam Ca, nâng một nắm tinh hạch sáng long lanh như hiến vật quý cùng Lê Sâm nói: "anh nhìn này! Màu gì cũng có!"

Lần này giết Zombie còn có thật nhiều loại hình nha, thậm chí bọn họ còn thu thập được tinh hạch hệ mộc cùng hệ kim loại!

Tô Phương cùng Tô Hiến lần đầu tiên nhìn thấy vật này, lúc trước dù thế nào cũng không nghĩ tới, trong đầu đám Zombie xấu xí như vậy sẽ có thứ xinh đẹp đến thế.

Mặc dù Lê Sâm đem đa số đồ trên người ném đi nhưng riêng cái túi nhỏ chứa tinh hạch thì anh vẫn liên tục giữ bên người. Giờ phút này anh lấy cái túi kia ra, Nam Ca liền thuận theo động tác của anh đem tinh hạch đổ vào.

Lê Sâm đếm đếm. Từ bên trong nhặt ra hai viên tinh hạch màu xanh dương, đưa cho hai chị em Tô Phương cùng Tô Hiến.

Từ nãy giờ Tô Hiến tò mò sắp chết, vừa tiếp nhận tinh hạch vừa hỏi Lê Sâm: "Lê ca, đây là cái gì vậy... Để làm gì thế?"

"Nếu như tôi đoán không sai, người có dị năng có thể dựa vào cái này tăng giá trị vũ lực lên." Lê Sâm trả lời.

Tô Phương cùng Tô Hiến sửng sốt, hiển nhiên còn chưa tiêu hóa được.

Đây... Quả thực mới nghe lần đầu nha!

"Cái thứ này... Làm thế nào có thể tăng năng lực lên?" Tô Phương bóp viên tinh hạch, còn hướng nó lên nhìn xuyên thấu qua ánh mặt trời.

Lê Sâm ý tứ sâu xa nhìn Nam Ca: "Ăn hết là được."

"Ăn hết?" Tô Phương cũng không nghĩ tới sẽ là dạng phương pháp đơn giản mà thô bạo như vậy, cô chỉ ý thức được một chuyện khác. Vội đem tinh hạch trả lại cho Lê Sâm: "Để lấy được thứ này không dễ, chúng tôi không thể nhận được."

Tô Hiến cũng gật đầu. Mặc dù nghe qua rất tốt nhưng mà bọn họ không muốn tham lam đồ của Lê Sâm.

Lê Sâm chỉ đem hai cánh tay đẩy trở về: "Nếu như không có hai người che chở trên tàu hỏa, tôi cũng không thể thay đổi quỹ đạo thành công, hai viên tinh hạch này, các cô cứ giữ đi. nói sau, các cô sắp phải đi căn cứ Tân Bình, nếu như dị năng không nổi bật thì cũng không thể được trọng dụng."

Tô Phương còn muốn từ chối, Tô Hiến do dự một chút lại trực tiếp đem tinh hạch bỏ vào miệng ngậm. Quả nhiên, gần như là trong nháy mắt viên tinh hạch liền biến mất.

"Tiểu Lộ!" Tô Phương trừng to mắt nhìn em trai.

Tô Hiến cười sáng lạn: "Chị nhìn xem, thật không có chuyện gì mà."

Nếu Tô Hiến đã ăn, Tô Phương tự nhiên cũng không do dự nữa. Mặc dù ném qua cũng không thấy có cảm giác gì.

Lăn qua lăn lại thời gian dài như vậy, hôm nay hiển nhiên không thể gấp rút lên đường. Lê Sâm coi như là thể chất tốt nhất đám nhưng hai ngày một đêm không ngủ cũng chịu không nổi.

Vì vậy anh khảo sát địa hình xung quanh một lần, bên trong này hoang tàn vắng vẻ ngược lại rất thích hợp nghỉ ngơi.

Tìm đến một chút gỗ vụn, anh lấy ra một cái bật lửa chống thấm nước, không bao lâu sau lửa đã được đốt lên. Sau đó Lê Sâm gọi Nam Ca: "Đem quần áo trên người lại đây phơi cho khô, chờ một lát nữa trời tối sẽ phải tắt lửa rồi."

Ánh lửa dễ dàng đưa tới Zombie, mọi người đều hiểu điều này.

Tô Hiến cùng Tô Phương ở phía xa, đang nói nhỏ cái gì đó.

Nam Ca còn nghi ngờ nhìn qua bóng lưng hai người kia một cái: "Bọn họ đang làm cái gì đấy?"

Lệ Sâm không trả lời, không lâu sau Tô Hiến lại đây đã giải đáp thắc mắc của Nam Ca.

Chỉ thấy cậu lấy ra phần thức ăn dành cho hai người đặt ở trước mặt Lệ Sâm, cùng anh cười nói: "Tận thế, không có gì so với thức ăn quan trọng hơn. Những vật này đều là tôi cùng chị gái bảo quản bên người, hai ngày nay còn chưa ăn gì rồi, hai người chịu khó một chút."

Lệ Sâm nhìn thoáng qua nhưng lại không chạm vào, chỉ đưa mắt nhìn Tô Hiến: "Vật của các người đâu?"

Khuôn mặt Tô Hiến hơi mất tự nhiên, còn gãi gãi đầu: "Chúng tôi vẫn còn."

"Nếu cậu nói thế thì sao hai người không lấy ra?" Khẳng định là thời điểm chiến đấu lúc này, phần lớn vật tư đều mất rồi.

Tô Hiến không biết nên giải thích thế nào. Cậu cùng chị gái thật sự là chiến hữu bỏ đi, chỉ có thể cản trở Lệ Sâm với Nam Ca, hiện giờ không thể nào không biết xấu hổ đối mặt với bọn họ.

Lệ Sâm chỉ thờ dãi đem thức ăn chia làm hai phần, một phần đưa cho Tô Hiến: "Cái này hai người giữ lại đi. Tôi vừa mới nhìn qua bản đồ, mặc dù bây giờ chúng ta cách căn cứ Tân Bình có hơi xa, nhưng mà cách đây không xa có một thị trấn nhỏ, ngày mai chúng ta có thể đi tìm vật tư."

Tô Hiến quả thực cảm động đến không biết nói cái gì cho phải, con mắt nhìn Lệ Sâm đều đỏ bừng.

"Lệ ca, vẫn nên để cho anh cùng Nam Ca ăn đi..."

"Đã gọi chúng tôi một tiếng anh chị, chúng tôi cho mấy người vật tư là phải rồi." Thái độ Lệ Sâm quá kiên định, Tô Hiến đành phải mang đồ ăn lấy đi một nửa.

Nam Ca liên tục ngồi bên cạnh Lệ Sâm, cô không muốn động đậy nên dút khoát nằm xuống. Nhìn về mặt Tô Hiến cảm động, còn nhỏ giọng hỏi Lệ Sâm: "Sao anh không cho bọn họ hai phần ba?"

rõ ràng là cô không cần ăn cái gì nữa.

Lệ Sâm kéo ra một túi lạp xưởng, cắn một cái nói: "Đối tốt với người khác, cũng nên có mức độ thôi, nếu như quá mức đối phương mà dấn lên đòi lấy thì không tốt lắm."

Nam Ca hừ hừ hai tiếng, rõ ràng chính là anh dùng một ít vật tư đã khiến hai chị em kia đối với anh trung thành.

Lệ Sâm còn chắc chắn chính mình sẽ không đem chân tướng nói cho bọn họ biết. Tâm tư thâm trầm như thế, cũng không biết là người đàn ông này ở trong hoàn cảnh nào lớn lên đây.

Nam Ca sao có thể biết rõ, Lệ Sâm gặp qua phản bội quá nhiều. Hiện tại anh mang hai chị em kia theo, tự nhiên sẽ không hy vọng bọn họ biến thành kẻ địch.

Con người đều không chịu đựng được sự mê hoặc, nếu không lay chuyển được chỉ là vì mê hoặc không đủ lớn.

Hiện tại nếu anh đã nguyện ý đem bọn họ bồi dưỡng thành người đi theo, nhất định phải khiến lòng bọn họ khăng khăng một mực mới được.

Nếu mà khiến anh hơi chút nghi ngờ thì hai chị em này chắc chắn sống không quá tới hôm qua rồi. Đương nhiên mấy lời nói này, Lệ Sâm không có khả năng nói với Nam Ca.

Lúc tối, Nam Ca nằm ở bên cạnh Lệ Sâm, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Ba người kia ngược lại đều ngủ rất sâu.

Sau nửa đêm, Nam Ca bò dậy còn cẩn thận tỉ mỉ nhìn Lệ Sâm thời gian rất lâu.

Người đàn ông này còn bảo ngày mai muốn đi tìm vật tư, anh không có vũ khí gì cả thì làm thế nào nắm chắc như thế? Sẽ không định đem mình làm tay chân mà dùng đi?

Tiểu Zombie còn đang nghi hoặc thì Lệ Sâm vươn tay lên túm cô một lần nữa nằm xuống. Anh không hề mở mắt, thanh âm cũng mơ mơ màng màng: "Đừng quấy rầy tôi ngủ."

Ai làm phiền anh! Trong lòng Nam Ca rất không phục, cô chỉ là nhìn nhiều hơn hai mắt thôi! Một người đàn ông còn sợ bị nhìn sao?

Hừ, xoay người đem quay lưng cho anh nhìn!

Ngày thứ hai, vẫn là Tô Phương cùng Tô Hiến tỉnh dậy trước. Thật ra Lệ Sâm cũng không dậy muộn hơn bao nhiêu, thời điểm anh ngồi dậy, trời còn chưa sáng đâu.

Đối diện với khí lạnh toát ra từ lòng bàn tay mình, dựa vào gờ mép nước nghỉ ngơi thật sự là gạt người. hiện giờ anh cũng lạnh giống Nam Ca rồi.

không đợi Lê Sâm nói trước, Nam Ca chỉ chỉ hai chị em cách đó không xa: "Bọn họ đứng ở đó một thời gian rất lâu rồi, khôngbiết là đang nói cái gì."

Lê Sâm mang Nam Ca đi tới, Tô Hiền cùng Tô Phuong thấy hai người bọn họ thì lập tức cung kính chào hỏi: "Lê ca, anh cùng Nam Ca dậy sớm vậy!"

"ừm" Lê Sâm cũng nhìn lại, mặt sông rộng lớn thu hết vào hai mắt.

Tô Phuong cùng Tô Hiền đứng ở một bên không nói lời nào, lại nhìn Lê Sâm chỉ mặt sông nói với bọn họ: "Đến, thử xem dị năng của hai người."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Dị năng có thể thăng cấp

Kiểm tra... Dị năng? Đây là muốn kiểm tra như thế nào? Hai chị em vẫn chưa kịp phản ứng lại được. Ngay cả Nam Ca cũng nghi ngờ nhìn anh, không biết vì sao Lê Sâm lại nói ra lời ấy.

Lê Sâm chỉ bảo bọn họ tới gần bờ sông, bước chân anh rất dài làm Nam Ca phải bước nhanh đi theo phía sau anh.

"Chính là thử khổng chế nước sông này." Lê Sâm nhìn mặt sông rộng lớn trải dài về phía xa xa. Lập tức quay đầu hỏi hai chị em: "Ngày hôm qua sau khi ăn viên tinh hạch kia, hai người có cảm giác được thân thể có thay đổi gì không?"

Vừa mới nãy, hai người Tô Phuong cùng Tô Hiền đang nói chính là chuyện này. Tô Hiền gãi gãi đầu, hơi mơ hồ trả lời: "Cụ thể... Chúng tôi cũng không biết nói như thế nào, chỉ là sáng nay lúc tỉnh dậy cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực dùng mãi không hết... Chúng tôi còn tưởng rằng là do ngày hôm qua nghỉ ngơi tốt, còn không nghĩ đến có phải tác dụng của tinh hạch hay không."

Ngược lại, Tô Phuong lại cảm thấy tò mò, cô cũng muốn cùng Lê Sâm nói chuyện nên tiến lên phía trước một bước: "Để chúng tôi khổng chế nước sông... Chẳng lẽ là dùng dị năng?"

"không sai." Cụ thể sẽ có hiệu quả gì thì Lê Sâm còn cần quan sát lại. Dù sao lúc trước Nam Ca ăn tinh hạch thì phản ứng gì cũng không có. Mà hiệu quả tinh hạch rõ ràng đều biểu hiện ở biến hóa trên thân thể cô.

Tô Hiền cùng Tô Phuong liếc mắt nhìn nhau, tiến ra xa một tí. Sau khi đứng vững lại quay lại nhìn Lê Sâm.

Thấy Lê Sâm kéo Nam Ca lùi ra sau vài bước. Trong đầu bọn họ vừa động vừa đưa tay ra.

thật ra đối với khổng chế dị năng, vài người mới vừa đạt được dị năng không bao lâu cũng không có bí quyết gì, đa số là vô sự tự thông.

Bây giờ bọn họ đối mặt với nước sông cũng chỉ là vô thức làm ra động tác. Nhưng mà biến hóa cứ như vậy xảy ra.

Lúc trước hai chị em là người có dị năng sơ cấp, năng lực rất kém cỏi, chỉ thức giục được một lượng nước ít ỏi. Bây giờ họ chỉ tùy tiện vung tay lên, một cột sóng lớn cao ngút trời nổi lên!

Lại mạnh mẽ đè tay xuống dưới, sóng lớn kia lại đập vào trong nước tạo nên chấn động mạnh, có chút giống một quả bom lớn ở trong nước nổ vang.

Ầm ầm một tiếng, hai chị em bởi vì tránh không kịp mà toàn thân đều bị bọt nước văng lên ướt hết người.

Nam Ca đứng ở bên cạnh Lê Sâm, ánh mắt tràn đầy nóng rực. cô nhìn ra hai chị em này còn chưa dùng hết sức lực. Nếu như dùng hết... Cả một mặt sông này sẽ không bị bọn họ tách ra chứ?

cô còn không biết rõ người có dị năng hệ thủy khi chọn xong địa điểm lại có thể lợi hại như vậy!

Bất kể là dị năng hệ nào khác, chỉ cần ở trong khu vực gần nước thì sẽ không có ai là đối thủ của hai chị em kia!

không riêng Nam Ca mà bản thân Tô Hiền cùng Tô Phuong cũng nhìn tay mình, thật lâu vẫn không hoàn hồn.

Đây... thật sự là do bọn họ tạo ra sao? không thể nào! Bọn họ rõ ràng rất yếu, vẫn liên tục kéo chân Lê Sâm cùng Nam Ca nha!

Tô Phuong quay đầu lại, hơi kinh hãi nhìn Lê Sâm: "Lê đại ca... Tại sao lại có thể như vậy... Trước kia chúng ta cũng thử điều khiển nước chảy qua, nhưng tuyệt đối không có được uy lực lớn như vậy!"

hiện tại về mặt Lê Sâm rất bình tĩnh nhưng mà ý tưởng trong đầu cũng đã là trăm chuyển ngàn hồi.

Hóa ra tình hẠch này nếu bị người có dị năng hấp thụ sẽ làm cho bọn họ có biến hóa lớn như vậy. Chỉ cần nói đến cái con Zombie cấp ba khiến Nam Ca ăn đau khổ kia nếu như đang ở đây đánh nhau với hai chị em này, một chiêu thôi cũng có thể bị giết chết!

Tốc độ lên cấp này cũng quá nhanh rồi! Máu chốt là trước mắt anh mới chỉ biết thế, còn có tác dụng phụ gì không thì anh cũng không biết!

Vì vậy Lê Sâm ngẩng đầu nhìn qua hai người kia, trước tiên lộ ra một bộ dáng tươi cười: "Chúc mừng hai người, dị năng của hai người đã lên cấp."

"Lên cấp? Có phải hay không về sau chúng tôi cũng có thể lợi hại như thế?" Tô Hiền thật ra là muốn đi cùng Lê Sâm, dù sao người trong căn cứ Tân Bình bọn họ ai cũng không biết. Đến chỗ đó phòng chừng cũng sẽ bị gạt bỏ sang một bên.

Sức chiến đấu của bản thân tăng lên, hiện tại đã không giống trước. Bọn họ có thể giúp đỡ được!

Ai biết Lê Sâm lại gọi cho bọn họ một gáo nước lạnh: "Các người sẽ lợi hại, nói cách khác là bởi vì ở gần nguồn nước. Nếu như là ở chỗ cần cỗi thì dị năng của hai người sẽ giảm bớt đi nhiều."

Về mặt hưng phấn Tô Phương cùng Tô Hiền cứ như vậy bị Lê Sâm dập tắt.

Hai mắt Nam Ca lại sáng long lanh nghĩ, bọn họ lợi hại hơn khẳng định máu uống ngon hơn nha!

Điều chỉnh tâm trạng xong trước vẫn là Tô Hiền, cậu ngẩng đầu nói với Lê Sâm: "Nếu dị năng của chúng tôi có thể thăng cấp, vậy thì chúng tôi sẽ phải học được cách vận dụng luôn mới được. Lát nữa chúng ta còn phải đi tìm vật tư, chúng tôi muốn nhanh chóng giúp mọi người."

Lê Sâm mỉm cười: "Hai người đương nhiên có thể giúp được."

anh biết rõ suy nghĩ của Tô Hiền cùng Tô Phương, từ kẻ yếu biến thành cường giả. Bọn họ hiển nhiên còn chưa thể làm quen được, cần thử nhiều lần mới có thể xác định được.

Lê Sâm mang Nam Ca đi rửa mặt, chính anh ăn chút gì đó. Tô Phương cùng Tô Hiền vẫn luôn ở mép nước thử không chế nước chảy.

Lần mạnh nhất là lần Lê Sâm nhìn thấy hai chị em kia liên thủ, vậy mà thật sự đem mặt sông bỏ ra được!

Mặc dù đáy sông chỉ lộ ra trong nháy mắt thì nước đã chảy vào chìm ngập, nhưng mà đây cũng đủ làm cho người khác khiếp sợ!

Quan sát trong chốc lát, phát hiện ánh mắt Nam Ca thủy chung nóng rực nhìn chăm chăm hai người kia. Lê Sâm bật cười: "còn chưa quên bọn họ nợ cô một khoản sao?"

"Đương nhiên!" Nam Ca hát cầm lên: "Thiếu nợ thì nhất định phải trả! Chờ bọn họ đi đến căn cứ Tân Bình thì tôi không tiện đòi nợ, chờ lát nữa đi tìm vật tư, tôi sẽ cùng bọn họ nói!"

Lê Sâm nhìn cô tính toán được rất tốt, vừa muốn nói chuyện liền mơ hồ nhìn thấy chân trời có thứ gì đó bay tới.

Nam Ca theo ánh mắt anh nhìn đến ngơ ngác, nói: "Bên trong này sao lại có máy bay trực thăng?"

Lê Sâm đứng lên, chạy tới bảo Tô Phương cùng Tô Hiền dừng tay nhưng hiển nhiên là không kịp. Máy bay trực thăng kia thế nhưng từ không trung bay một vòng, chậm rãi hướng tới bên này hạ xuống.

Tô Phương cùng Tô Hiền còn đang ở trong hưng phấn, lần này bọn họ thật sự xác định năng lực bản thân có ích rất lớn. Nhưng khi nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng kia, bọn họ lại cười không nổi.

Nhất định là bởi vì động tĩnh vừa rồi quá lớn mới đem máy bay trực thăng này đưa tới. hiện tại đối phương là địch hay bạn, vẫn chưa biết được.

Tô Phương trực tiếp mang Tô Hiền núp ở sau lưng Lê Sâm, lo lắng hỏi: "Lê đại ca, chúng tôi gây họa rồi!"

"Việc này phải trách tôi." Lê Sâm vươn tay, trước tiên đem Nam Ca túm đến bên cạnh mình. Làm ra bộ dáng bảo vệ cô: "Tôi không nên cảm thấy chỗ này gần bờ sông, hoang tàn vắng vẻ mà buông lỏng cảnh giác."

Nam Ca xa xa cũng cảm giác được hơi thở của người có dị năng, hơn nữa còn là hơi thở làm cho cô rất hưng phấn! Những người trên máy bay trực thăng kia đều là cường giả!

Rất nhanh, máy bay trực thăng hạ cánh ở bãi đất trống phía trước. Cửa cabin từ từ mở ra, từ phía trên đi xuống mấy người đàn ông.

Lê Sâm mặt không biến sắc quan sát bọn họ, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Đối diện tổng cộng là năm người, đều mặc quần áo chịu ma sát, bên hông phình ra hiển nhiên là có súng. Người cầm đầu hơn ba mươi tuổi. Khuôn mặt hiền lành, ánh mắt cũng rất tinh mẠch, đầu đỉnh năm phân là loại hình khảo nghiệm khuôn mặt đàn ông, hiển nhiên người đàn ông này hoàn toàn có thể không chế được.

Lại nhìn bốn người đàn ông phía sau anh ta, trừ một người trông còn nhỏ tuổi, những người khác đều hơn hai mươi tuổi. Đứng sau lưng người cầm đầu cũng đang quan sát đoàn người bọn họ.

Ban nãy ở trên máy bay, mấy người này còn đang thảo luận: "Thị trấn kia thật sự là quá thảm. Thời điểm chúng tôi tiến đến, một người sống cũng không còn thì chớ, còn nổi một trận lửa lớn. Phòng chừng muốn chạy cũng chạy không được."

Người khác tiếp lời: "Nhiệm vụ cứu viện không hoàn thành lại muốn đi tìm vật tư, dù sao đều là cùng chống lại Zombie nhưng tôi lại cảm thấy tìm vật tư dễ dàng hơn một chút."

Vài người vốn đang thảo luận sôi nổi, ai biết ở trên máy bay trực thăng lại nhìn thấy trên mặt sông từng đợt khuấy động. Bọn họ còn tưởng rằng có bom ở dưới nước đây. Sao có thể nghĩ đến vừa dựa vào gần xem cái mới phát hiện ra là có hai người có dị năng hệ thủy!

Lúc này tất cả mọi người đều khiếp sợ. Dù sao ở trong căn cứ, người có dị năng hệ thủy có công việc mỗi ngày chỉ là sưu tầm nguồn nước, cung cấp cho người trong căn cứ sử dụng. Bọn họ nào có sức chiến đấu lớn như thế?

Vì vậy mấy người này liếc nhau một cái liền làm ra một quyết định. Bọn họ muốn hạ máy bay xuống đi dò thám thực hư.

Cao Trường Húc vẫn luôn là người phụ trách tiểu đội năm người này. Mặc dù thời điểm tuyển anh ta cũng chỉ là bởi vì anh ta lớn tuổi nhất. Vài tên tiểu tử sau lưng đều là người có dị năng. Bình thường cũng có chủ ý riêng của mình, đã số không thể nào nghe anh ta.

Nhưng bây giờ lại không có người mở miệng, hiển nhiên là đang đợi anh ta nói trước.

Bọn họ cũng là sau khi máy bay hạ cánh mới phát hiện hóa ra là có bốn người. Nhìn người đàn ông cầm đầu kia, dung mạo rõ ràng như thế lại mơ hồ lạ ra khi thế. Trông sâu không lường được, lại nhìn cô gái bên cạnh anh ta. Trong lòng năm người lại cảm thấy không được.

Tận thế còn mang cô gái xinh đẹp như vậy ở bên người, nếu mà anh ta có thể che chở cô ấy được chu toàn đã nói lên cái người này tương đối lợi hại.

Vì vậy Cao Trường Húc trong lòng cân nhắc một phen, quyết định vẫn nên bày tỏ trước.

Lúc trước bọn họ ở trên máy bay đều đã thương lượng tốt, hai người có dị năng hệ thủy kia, nhất định phải dẫn về căn cứ. Còn như đôi nam nữ trước mặt này, vừa nhìn đã biết là khó đối phó. Bọn họ không thể cứng đối cứng.

"Chào anh, chúng tôi là đội cứu viện căn cứ Tân Bình, tôi là đội trưởng, Cao Trường Húc." nói xong, Cao Trường Húc còn vươn tay muốn cùng Lê Sâm bắt tay.

Tuy nhiên Lê Sâm lại không động đậy, chỉ nhàn nhạt nói: "Các người có việc gì thế?"

Bởi vì tay anh nắm lấy cổ tay Nam Ca nên có thể cảm giác được tay cô nhảy dựng nhảy dựng, hiển nhiên là đang rất hưng phấn vì có thể nhìn thấy nhiều người có dị năng như thế.

So với ăn thịt đồng loại thì cô càng ưa thích ăn thịt người hơn... thật sự là, thói quen này đoán chừng là không thể thay đổi được rồi.

Từ trong con mắt mấy người đàn ông trước mặt, trên cơ bản đã có thể đoán được bọn họ là dị năng gì rồi. Giống như người trước mặt gọi là Cao Trường Húc này hẳn là hệ thổ.

Cao Trường Húc thấy Lê Sâm biểu hiện bộ dáng không tin tưởng bọn họ, nhưng không để ý. Sau khi đem tay bỏ xuống, còn cười hỏi: "không biết là mọi người muốn đi chỗ nào?"

Lê Sâm đưa mắt nhìn hai chị em sau lưng, không trả lời Cao Trường Húc. Chỉ là hỏi: "Mấy người đến cùng là vì sao mà đến?"

Cao Trường Húc cũng chậm chậm thu hồi vẻ mặt tươi cười. Người này thật sự là cứng mềm đều không ăn.

Vì vậy anh ta đem mục đích đến giải thích rõ: "anh cũng biết rõ, căn cứ hiện tại đang trong giai đoạn xây dựng, rất cần nhân tài. Chúng tôi vừa mới ở trên máy bay trực thăng chứng kiến hành động của hai người này, muốn dẫn bọn họ trở lại căn cứ."

Nam Ca trừng mắt nhìn. Mang đi căn cứ nha, đây không phải là vừa vặn sao. Dù sao bọn họ cũng muốn đi căn cứ Tân Bình mà.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tiểu đội cường giả

Ai biết Lê Sâm lại làm ra vẻ mặt khó xử: "Coi như là anh nói như thế nhưng tôi cũng không thể đem đồng bạn giao cho anh. hiện tại các anh trực tiếp phải về căn cứ luôn sao?"

"không phải." Cao Trường Húc chỉ chỉ ra xa: "Chỗ đó có một thành thị nhỏ tên là An thành, chúng tôi đi tìm vật tư sau đó mới trở về căn cứ."

An thành, kia không phải là chỗ bọn họ muốn đi sao.

Nam Ca cầm lấy tay Lê Sâm, giống như là muốn nói cho anh biết. anh mau đồng ý bọn họ a, sau đó chúng ta cũng có thể ngồi máy bay trực thăng đi An thành!

Nhưng mà Lê Sâm lại trở tay chế trụ tay Nam Ca, cùng Cao Trường Húc nói: "thật xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta chẳng hề thuận đường."

Cao Trường Húc không muốn buông tha cho Tô Phuong cùng Tô Hiền, vì vậy vòng qua Lê Sâm cùng bọn họ nói: "Căn cứ của chúng tôi có phúc lợi đặc biệt tốt. Nhất là người có dị năng như hai người, kiểu gì cũng có thể được phân cho một phòng ở. Hơn nữa các người là dị năng hệ thủy. không cần đi ra ngoài để chiến đấu. Các người xác định muốn buông tay sao?"

Hai chị em này theo Lê Sâm nói cái gì thì là cái đó, cùng với Cao Trường Húc nói xin lỗi: "Chúng tôi thật sự không thuận đường."

Sau lưng Cao Trường Húc có một người đàn ông từ khi xuống máy bay liền bắt đầu mặt lạnh, thần sắc cực kỳ không kiên nhẫn.

Tướng mạo anh ta thuộc về loại hình âm nhu, Nam Ca nhìn làn da kia. Giống như là so với mình còn nhẵn nhụi trắng nõn hơn... Hết lần này tới lần khác anh ta lại có một đôi mắt hiện ra màu tím, thời điểm mắt lạnh nhìn sang. một chút cũng không khiến người ta cảm giác được ấm áp.

nói đến đôi mắt màu tím... Đây rốt cuộc là dị năng gì nha? Nam Ca cảm thấy cô còn chưa thấy qua lần nào đâu.

Tông Hạo Hiền từ lúc vừa mới bắt đầu đã nhíu lông mày, hiện tại thấy mấy người này không tán thưởng, cũng không còn kiên nhẫn cùng Cao Trường Húc nói: "Nếu bọn họ đã không muốn đi theo, chúng ta vẫn nên đi thôi. Dù sao có nhiệm vụ trên người, mang theo bọn họ rất vướng víu."

Tông Hạo Hiền mặc dù không phải là đội trưởng, nhưng lại là người có năng lực cường hãn nhất trong tiểu đội, Cao Trường Húc bình thường đều muốn nhường anh ta vài phần.

Nhưng lần này Cao Trường Húc lại không nhường bộ. anh ta quay đầu cùng Tông Hạo Hiền nói: "Tôi còn chưa từng quên nhiệm vụ của mình!"

Nam Ca không biến sắc quan sát. thì ra người trong tiểu đội này còn không cùng lòng nha?

Cũng đúng thôi, nhìn vài người trong đội ngũ liền biết. Từ khi xuống máy bay liền bắt đầu tách ra đứng, cũng không thêm nói câu nào.

Phía sau cùng còn có một cậu bé nhỏ tuổi... Có thể là tầm mười tám tuổi... Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng non mềm. Cúi đầu cũng không thêm nhìn mấy người này.

một đầu tóc màu rom của cậu tạo cho người ta cảm giác rất mềm mại. Khi gió thổi qua còn chậm rãi tung bay.

Nam Ca phân biệt trong chớp lát, cuối cùng cũng biết rõ cảm giác quen thuộc này là ở đâu ra. cô từng nếm qua một người có dị năng hệ mộc mà! Người thiếu niên này cũng là hệ mộc!

Tông Hạo Hiền thấy bộ dáng Cao Trường Húc dầu muối không vào, hừ lạnh một tiếng quay trở về máy bay trực thăng.

không phải là hai người có dị năng hệ thủy thôi sao. không có bọn họ thì căn cứ cũng không chết được.

Cao Trường Húc thấy anh ta xoay người rời đi, cùng Lê Sâm nói xin lỗi: "anh ta tính tình lớn, thật sự là ngại ngùng."

Lê Sâm bày tỏ không sao lắc đầu.

Cao Trường Húc thấy Nam Ca vẫn luôn không nói lời nào, còn thân mật hỏi: "Các người đều đi cùng nhau?"

Nam Ca hướng tới Lê Sâm đứng bên cạnh nhích lại gần, đối với Cao Trường Húc gật gật đầu.

Đồng tử hai người kia đều là màu đen. Hoàn toàn nhìn không ra có phải là người có dị năng hay không.

Nhưng mà sau lưng Nam Ca cũng... Hẳn là một thanh đao đi? Người này thuộc hội kỹ thuật múa sao?

Mấy người khác đều ở sau lưng chờ anh ta nha, Cao Trường Húc hạ quyết tâm cùng Lê Sâm nói: "Thế này đi, anh đi theo chúng tôi, tôi đảm bảo cho các người ở căn cứ Tân Bình đều được an bài tốt. anh nhìn xem chúng tôi làm nhiệm vụ cũng có thể có máy bay trực thăng thì nên biết, địa vị chúng tôi ở căn cứ không thấp. Nếu như là người bình thường thì cũng không dám đưa cho anh đảm bảo dạng này."

Lê Sâm biết rõ anh ta nói thật. Đạo này, máy bay trực thăng cũng là vật vô cùng quý báu.

Cao Trường Húc nói tiếp: "Hoặc là trước tiên mọi người có thể đi nhìn một chút, nếu như không hài lòng muốn rời đi. Chúng tôi tuyệt đối không cản

trở." anh ta ngửa đầu: "Tôi ở căn cứ thời gian qua luôn nói lời giữ lời, người đằng sau tôi có thể làm chứng."

Người đàn ông lắc đầu như vậy, một điểm này còn khiến Lê Sâm có chút thương thức. Vì vậy anh gật đầu: "Vậy chúng tôi có thể đi theo các người đi An thành trước."

Cao Trường Húc trong nháy mắt liền hiểu được. Máy người này, một chút hành lý cũng không có mang theo. Cũng không giống là có vật tư, hiện tại đi An thành chắc cũng là vì sưu tầm vật tư!

anh ta nhếch miệng cười đem bốn người dẫn lên trên máy bay trực thăng: "Được! Chúng tôi tìm được vật tư mặc dù nhất định phải giao nộp cho căn cứ, nhưng mà mỗi ngày đều có thể được phân cho không ít. Đến thời điểm cho các người đến đó. Nếu như các người thật không muốn ở lại căn cứ, cũng có thể cho các người chút thức ăn lên đường."

Lê Sâm cùng Cao Trường Húc đi thành một hàng, trời sinh đã có khí thế cấp trên khiến người ta đều muốn nhìn nhiều một chút lại không dám ngắt đầu.

Cho đến thời điểm ngồi ở trên máy bay trực thăng, Nam Ca vẫn còn không có phản ứng lại được.

Bọn họ muốn đi Tân Bình căn cứ mà? Cũng muốn đi an thành mà? Lẽ nào không phải là bọn họ nên xin nhờ vài người trên máy bay trực thăng mang bọn họ theo sao?

hiện giờ Lê Sâm cái gì cũng không đồng ý mà còn được Cao Trường Húc mời đi lên!

Nam Ca nghiêng đầu nhìn Lê Sâm. Lần đầu cảm thấy có chút chút bội phục cái người đàn ông này.

Lúc này không có người nào nói chuyện, hai chị em kia ngồi khá xa, cả người co quắp nhìn về bên này. Mà Lê Sâm vẫn luôn nắm tay Nam Ca, ánh mắt mọi người quét qua cơ bản đều xác định được quan hệ của hai người.

Máy người đàn ông này đều có hơi khinh thường. Đến lúc nào rồi mà còn có tâm tư nói chuyện yêu đương? nói sau đi, cô gái kia xinh đẹp như vậy, Lê Sâm có thể bảo vệ được sao?

Vẫn là Cao Trường Húc ở trên máy bay cười hỏi Lê Sâm "nói đến chúng tôi còn không biết tên mọi người đâu."

anh ta gật đầu ý bảo, bốn người đàn ông lục tục báo tên, đến lượt Tông Hạo Hiên. Nam Ca thấy anh ta nhú mày bất đắc dĩ: "Tông Hạo Hiên."

Lê Sâm cũng không giấu giếm, đem bốn cái tên phía mình đều nói cho Cao Trường Húc.

Cao Trường Húc còn hỏi: "Vậy lúc trước tận thế mọi người làm nghề gì? Nếu là nghề nghiệp đặc thù, giống như bác sĩ chẳng hạn. Vào căn cứ còn có ưu đãi đấy."

Nam Ca trừng mắt nhìn. cô là bác sĩ đây... Nhưng mà cô cũng không muốn vào căn cứ đâu.

Nhiều con người như vậy mà chỉ có thể nhìn không thể ăn, lòng quá chua xót.

Lê Sâm tự biên tự diễn hai thân phận, Cao Trường Húc ngược lại không tiếp tục hỏi nữa.

Có máy bay trực thăng, bọn họ rất nhanh liền bay đến An Dương.

Căn cứ Tân Bình đã phá qua không ít đội ngũ người có dị năng qua, cho nên đối với hiện trạng An thành, mọi người cũng có hiểu biết cơ bản.

Bốn người Lê Sâm không nói lời nào nghe Cao Trường Húc cùng mấy thành viên dặn dò nhiệm vụ.

Tông Hạo Hiên vẫn dựa vào ghế ngồi mát lạnh nhìn, giống như phát hiện được Nam Ca không nháy mắt nhìn chăm chăm anh ta, anh ta lạnh lùng liếc Nam Ca một cái.

Nam Ca liền thấy đáy mắt anh ta có ánh sáng tím chột lóe, thật sự là xinh đẹp vậy nên cô còn cười một cái.

Tông Hạo Hiên không nghĩ tới cô có thể cùng chính mình cười, sắc mặt có chút khó coi. Trực tiếp xoay qua chỗ khác cùng Cao Trường Húc nói: "Năng lượng máy bay trực thăng của Chúng ta có hạn, bây giờ còn nhiều thêm bốn người, có thể mang bao nhiêu vật tư trở về?"

Tô Hiên im lặng không lên tiếng nghe, cảm thấy một đội người này đều rất tự tin. rõ ràng còn chưa có đi tìm vật tư mà bọn họ đã khẳng định có thể mang về?

Cao Trường Húc cũng nghĩ đến điểm này, nhưng lại khoát tay áo: "Hai người có dị năng hệ thủy so với vật tư còn trọng yếu hơn. Hôm nay xem như chúng ta giảm bớt khối lượng nhiệm vụ."

Máy bay trực thăng dừng ở một chỗ lớn trên tòa nhà cao tầng, khiến Nam Ca cực kinh ngạc là. Bên trong này đã rất gần trung tâm thành phố.

An Dương này lúc trước cũng gặp tai họa, nhiều tòa thành thị bị hủy hoại chỉ trong chớp lát. Trung tâm thành phố là nơi nhiều Zombie nhất.

Mấy người này... thật có tự tin như vậy sao?

Cao Trường Húc phân phối nhiệm vụ cho mọi người xong, hỏi Lê Sâm cùng Nam Ca: "Mấy người có muốn xuống tìm vật tư hay không."

Tô Phương lập tức thấp giọng kêu: "không được! Bên trong này có quá nhiều Zombie, nếu mà bị thương thì làm sao bây giờ!"

hiện tại cũng không có thuốc đặc hiệu gì, thật bị Zombie cắn thì chỉ có thể chờ chết!

Cao Trường Húc thế này mới ý thức được đối phương là người bình thường. Vì vậy anh ta có chút ít xin lỗi nói: "Bởi vì xung quanh đây vật tư đều bị tìm sạch, chúng tôi chỉ có thể đến trung tâm thành phố. không quan hệ, các người vẫn nên ở trên máy bay trực thăng chờ xem."

Lê Sâm lại kéo Nam Ca từ trên máy bay xuống, lập tức dặn dò Tô Phương cùng Tô Hiến: "Các người nhìn máy bay trực thăng." Sau đó đối với Cao Trường Húc nói: "Chúng tôi cũng thử vận may đi."

Tông Hạo Hiến không biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ là không ưa Lê Sâm cùng Nam Ca. hiện giờ cũng khinh thường mà tỏ vẻ: "Bên trong này là trung tâm thành phố, có vô số Zombie biến dị, không phải là chỗ để các người tìm vận may đâu."

anh ta lại bổ sung: "Nếu quả thật gặp chuyện không may, chúng tôi cũng sẽ không tới cứu các người."

Lê Sâm nhàn nhạt gật đầu: "Mạng sống của chúng tôi, chúng tôi tự chịu trách nhiệm."

Tông Hạo Hiến nhìn bộ dáng đầu muối không vào này, chỉ có thể hỏi Nam Ca: "Còn cô? cô cũng đồng ý cùng anh ta một chỗ?"

Nam Ca nghiêng đầu nhìn anh ta: "Dù sao chúng tôi cũng từng giết không ít Zombie, tại sao phải trốn trốn tránh tránh?"

Tông Hạo Hiến thật sự là bị Nam Ca làm ghen ghét, cũng không khuyên nữa. Xoay người đi vài bước vậy mà lại vòng trở lại, ném cho Nam Ca một cái bộ đàm: "Có chuyện gì liền nhấn kênh 4 nói, nghe hiểu chưa?"

Nam Ca dùng thử bộ đàm, vài cái liền thuận tay. Tuy nhiên không đợi cô nói cảm ơn, Tông Hạo Hiến đã rời đi.

Cao Trường Húc cũng mang vài người khác đi, thiếu niên có tóc màu rom đi chậm nhất, Nam Ca nhìn khuôn mặt đau khổ của cậu hiển nhiên là bộ dáng rất không tình nguyện. cô đến gần còn nghe cậu lầu bầu lẩm bẩm: "thật sự là không muốn đi giết Zombie... Vì cái gì mình lại là người có dị năng... thật không muốn đi..."

thì ra đám này còn có người bài xích nhiệm vụ.

Tuy nhiên thời điểm sắp lướt qua nhau, thiếu niên còn quay đầu nhìn Nam Ca một cái. Giọng nói của cậu rất nhu hòa, giống như là cảm giác cậu mang lại cho người khác: "Tông Hạo Hiến chính là loại tính cách này, đối tốt với người khác từ trước đến giờ đều không chịu nói rõ. Hai người đừng để ý nhé."

Lê Sâm có thể nhìn ra đáy mắt thiếu niên trước mắt này rất sạch sẽ, cộng thêm đối phương tuổi còn nhỏ nên anh cũng ôn hòa cười cười: "Chúng tôi không có để trong lòng."

Nam Ca còn dặn dò: "Đúng vậy, Cậu đi giết Zombie cũng phải cẩn thận nha."

Máu có mùi thơm như thế, nếu như bị con Zombie khác lãng phí thì không tốt lắm đâu.

Thiếu niên xấu hổ cười một tiếng, nhìn Nam Ca một cái mà còn đỏ mặt: "Ừm, tôi nhất định sẽ cẩn thận!"

Nam Ca cảm thấy cậu trẻ nhỏ dễ dạy cực kỳ, Lúc này có người đi trước gọi cậu: "Tần Vũ Hoa, cậu đi nhanh một chút!"

"Đến đây!" Thiếu niên thanh thúy đáp lời, Nam Ca còn tưởng rằng cậu muốn chạy xuống, kết quả là cậu ta trực tiếp nhảy lầu!

Nhảy lầu đó!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chia nhau hành động

một khác này Nam Ca bị dọa sợ đến đơ người.

Đứa bé kia... Gọi là Tần Vũ Hoa đi? Có chuyện thì nói ra không tốt sao, tại sao phải nhảy lầu chứ!

cô vô thức duỗi tay muốn đi túm cậu lại, kết quả lại bị Lê Sâm giữ chặt: "không có việc gì, cô xem."

Hình như Lê Sâm đã sớm dự liệu được Tân Vũ Hoa có hậu chiêu, không nhanh không chậm chỉ cho Nam Ca.

Mà Nam Ca thuận theo ngón tay anh nhìn lại, phát hiện ở trên mái nhà bị quán chặt lấy bởi một đoạn dây leo.

cô chạy đến mép mái nhà, ngó xuống chút nữa nhìn. Quả nhiên phát hiện Tân Vũ Hoa đang thuận theo dây leo xuống, sau vài lần hít thở cũng đã vững vàng rơi xuống đất.

Lại nhìn vài người đi trước, đã cùng Tân Vũ Hoa ở dưới lầu hội họp, còn có người nện cậu một cái.

Khoảng cách quá xa, Nam Ca cũng nghe không được bọn họ đang nói cái gì. Nhưng mà xem ra, tiểu đội này hình như cũng là quan hệ cạnh tranh tốt đẹp nha.

Còn như đứa bé trai kia... thật ra khiến Nam Ca không biết nên hình dung như thế nào mới tốt. Coi như là người có dị năng hệ mộc, cũng không nên tùy hứng như thế nha =. =

Lê Sâm gọi Nam Ca lại đây: "Chúng ta cũng mau rời đi thôi."

Nam Ca nghĩ tới anh muốn đi tìm vật tư lập tức đi sát đằng sau anh.

Hai người lại không phải là người có dị năng hệ mộc, không thể giống như là Tân Vũ Hoa nhảy xuống thật ngẫu nhiên thế, nhưng mà đi vẫn rất nhanh.

Chủ yếu là thời điểm bốn người kia vừa mới đi xuống đã đem này cả tòa nhà này đều càn quét một phen, không có Zombie ở bên trong lâu lâu, bọn họ tự nhiên không cần ra tay.

Sau khi xuống lầu, Lê Sâm đem bộ đàm mở ra trực tiếp nhấn đến kênh 4, nhưng mà anh cùng Nam Ca đều không lên tiếng.

Trong hệ thống cũng rất im ắng, lúc trước năm người đàn ông kia định ra kế hoạch chính là chia nhau hành động.

Lê Sâm mắt nhìn sắc trời, bầu trời trong An thành rõ xuống. Sương mù màu xám không lồ đã xem cả thành thị rộng lớn bao phủ.

Trong tay anh không có bản đồ An thành, mang Nam Ca trốn kỹ xong, anh không khiến Nam Ca thăm dò địa hình mà là móc ra cái miệng túi nhỏ đựng tinh hạch kia.

Lập tức từ bên trong tìm được vài miếng tinh hạch màu bạc đưa cho Nam Ca: "Buổi sáng đã muốn cho cô, kết quả bị bọn họ quấy rầy."

Bây giờ Nam Ca nhìn tinh hạch cũng hơi nghi hoặc: "Lẽ nào tôi là Zombie hệ tinh thần? Ăn tinh hạch cũng có tác dụng? Mặc dù tôi nói không ra lý do. Nhưng cuối cùng tôi cũng cảm thấy tôi không phải là..."

Lê Sâm đem vài miếng tinh hạch đặt ở bên miệng cô, ý bảo cô mở miệng.

Nam Ca ngoan ngoãn há miệng ra. Quả nhiên, tinh hạch rất nhanh liền hòa tan trong miệng cô, biến mất không thấy gì nữa.

"Có một số việc còn không rõ ràng lắm, nhưng hiện tại cô muốn tăng năng lực lên thì chỉ có thể dùng tinh hạch hệ tinh thần." sau khi Lê Sâm nói xong mới hỏi Nam Ca: "Hiện tại cô có thể cảm giác xa đến cỡ nào?"

Nam Ca nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ một cái: "Đại khái... khoảng 500m đi... Xa hơn thì thấy không rõ lắm nhưng mà vẫn có thể cảm thấy được hương vị Zombie..."

"Trước kia cũng là phạm vi này sao?" Lê Sâm lại hỏi.

Nam Ca lắc đầu: "So với lúc này thì ngắn, anh quên là tôi còn ăn một người có dị năng hệ mộc sao."

Lê Sâm cười: "Hiện tại không nói là cô đi nhầm đường?"

Nam Ca lập tức dừng lại, đem cái miệng nhỏ nhắn che lại. cô tự mình ăn thêm bữa ăn, cũng không thể nói cho cái người này nha.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm vật tư." Lê Sâm kéo cổ tay Nam Ca.

Nam Ca lại không tình nguyện tí nào: "Tại sao tôi phải giúp anh, dù sao tôi không chủ động công kích thì chút ít Zombie này cũng sẽ không công kích tôi mà."

Lê Sâm ngưng mắt nhìn cô. Rất tốt, tiểu Zombie bây giờ còn cùng anh nói điều kiện.

"Vậy ngày hôm qua sao cô giúp tôi?"

Nam Ca chăm chú suy nghĩ trong chốc lát: "Đúng vậy..." cô ngược lại tự mình nghi hoặc: "Tại sao tôi phải giúp anh? Tôi hoàn toàn có thể để cho Zombie

đem các người đều ăn hết mà!"

Lệ Sâm nhìn bộ dáng "Hối hận" kia liền muốn bóp cô hai cái, giằng co trong chốc lát cũng đưa tay lên mặt cô nhéo nhéo.

Nam Ca còn chớp chớp con mắt nhìn anh đâu. Dưới bầu trời mờ mịt, con mắt cô là nơi duy nhất phát sáng.

"Tôi dẫn cô đi tìm cái khác." Lệ Sâm không có biện pháp liền đổi phương thức.

"Tìm cái gì?" Bây giờ Nam Ca cảm thấy tinh hạch sáng long lanh còn có thể ăn. cô cũng có chút thích rồi!

"cô đi theo tôi liền biết." Lệ Sâm thần bí cười một tiếng.

Nam Ca còn tưởng rằng Lệ Sâm cùng mình nghĩ đến cùng một thứ nên lập tức đi theo.

Có cô cái radar nhỏ này, bọn họ rất nhanh liền xác định được địa hình. Xung quanh có bao nhiêu Zombie, ở vị trí nào, Nam Ca cũng có thể chính xác chỉ ra.

Có một ít Zombie cấp thấp cảm nhận được Nam Ca cường đại hơn, lập tức yên lặng chạy trốn. Còn dư lại đều là muốn thôn tính hai người họ.

Giờ phút này bọn họ đang ở một cái thương mại khổng lồ, tận thế đến thời gian dài như vậy, chỗ này cũng từ đêm hôm đó không có một bóng người. Biến thành chỗ tụ tập rất nhiều Zombie.

Zombie bên trong này chủng loại cũng rất loạn, có vài con hệ tốc độ vẫn luôn ở trên trần nhà vọt tới, thân thể khổng lồ treo ngược ở đỉnh đầu bọn họ, ào ào rung động.

Trong tay Lệ Sâm không có vũ khí. Súng của anh đã dùng hết đạn. Vì vậy Nam Ca nhìn anh chỉ nắm lấy một con dao găm, cùng cô làm một thủ thế.

Dưới mặt thương mại này có siêu thị, vừa mới này Nam Ca thăm dò địa hình phát hiện muốn đi xuống thì phải đi cầu thang.

Mà bây giờ nơi cầu thang đã bị vài con Zombie hệ băng chặn lại. Bọn chúng núp ở cửa, cái góc độ này còn có thể nhìn thấy cầu thang cuốn bị phủ một lớp băng khổng lồ.

Vài con Zombie hệ tốc độ thủy chung đối với Lệ Sâm cùng Nam Ca thèm thuồng nhìn chằm chằm. Chi cần hai người kia vừa động, bọn họ nhất định phải giải quyết vài con Zombie này trước.

Xa xa truyền đến tiếng ầm ầm, một tiếng áp đảo một tiếng. Lệ Sâm biết rõ đây là năm người kia đã cùng Zombie động tay.

Ở trung tâm thành phố nháo ra động tĩnh lớn như vậy, xem ra với bọn họ cũng đã là thói quen.

Còn Nam Ca làm thủ thế khiến Lệ Sâm quyết định đem vài con Zombie hệ tốc độ để lại cho cô.

Zombie hệ băng bên cạnh khó đối phó hơn, anh không yên tâm để Nam Ca đi.

Nam Ca gật đầu, nghĩ thầm tinh hạch hệ tốc độ cũng rất đẹp mắt. Vì vậy cô vác thanh đao, vui vẻ nhìn lên trần nhà.

Lại một tiếng vang thật lớn truyền đến, Lệ Sâm thẳng tắp hướng tới đầu bậc thang mà đi, còn Nam Ca vọt tới dưới nóc nhà. Quả nhiên vài con Zombie hệ tốc độ trực tiếp chạy theo Nam Ca.

"Quá chậm!" Nam Ca nhìn bọn chúng chằm chằm, thấy một con Zombie cúi người lao xuống, chỉ ở trong không trung lưu lại một đạo tàn ảnh.

cô lại giơ chân lên hung hăng đạp ra ngoài, phịch một tiếng! Con Zombie hệ tốc độ kia trực tiếp bị cô đạp bay! Thẳng tắp đụng vào trong cửa kính. Phăng một tiếng, toàn bộ tủ kính đều vỡ, thủy tinh rơi đầy đất.

Zombie hệ tốc độ kia rõ ràng không nghĩ tới Nam Ca có thể lợi hại như thế, có chút ý muốn lui.

Nam Ca mang theo thanh đao, hiện tại cô cũng đã cảm nhận được lúc trước Lệ Sâm có cảm giác gì.

Hóa ra ngược con Zombie khác cùng với ngược món ăn đều giống nhau, thật sáng khoái!

Vài con Zombie hệ tốc độ từ từ đem Nam Ca bao vây, bọn chúng dán cơ thể trên mặt đất, nhìn giống như là động tác chuẩn bị xuất phát chạy.

Mà Nam Ca chỉ hơi hơi khom người, nhìn một lượt từ trái sang phải.

Đầu bậc thang cũng truyền đến tiếng đánh nhau, Lệ Sâm cùng vài con hệ băng quần quít lấy nhau. Mấy con Zombie hệ băng này tuy rằng tốc độ không nhanh nhưng lại có thể trong nháy mắt đem một khu đất đóng băng lại. Nếu không phải là động tác Lệ Sâm nhanh như chớp, chỉ sợ cũng phải tùy ý cho bọn chúng giam giữ.

Nam Ca vốn còn muốn cùng mấy con hệ tốc độ này chơi đùa một lúc nữa, nhưng cô có chút bận tâm Lệ Sâm cho nên không đợi đám này xong

lên cô đã tự mình động thủ trước.

Tiếng đánh nhau bên ngoài cũng càng ngày càng gần, khu thương mại này chiếm diện tích rất lớn. Bởi vì Lê Sâm thấy năm người kia từ cửa bắc tấn công, còn hai người lại từ cửa nam xông tới.

Nam Ca cảm giác vị trí của mọi người một lần, biết rõ bọn họ cũng gặp phải đối thủ mạnh nên không ý thức được chiến trường dần di động đến nơi này.

Nhưng việc cấp bách nhất vẫn là đám Zombie hệ tốc độ trước mặt! Chúng nó thấy Nam Ca xông lên nên cũng từ nhiều hướng khác nhau bắt đầu tấn công Nam Ca. Có thể Nam Ca vốn mạnh hơn so với bọn chúng nên chúng không ném được chỗ tốt nào. Vừa trò tay liền bị Nam Ca giết vài con rồi.

Có Zombie hệ tốc độ thấy đánh không lại Nam Ca, thừa dịp loạn lạc còn chạy. Nam Ca không định đuổi theo, cô chỉ quan tâm đến khoét tinh hạch của đám Zombie vừa bị cô giết.

Đội đến đầu cầu thang, nhìn thấy vài con Zomie hệ băng ngã xuống đất, còn có vết cắt chính tề trên cổ bọn chúng. Lưng Nam Ca phát lạnh rùng cả mình.

Lê Sâm nhìn thấy Nam Ca, trước tiên cùng cô cười cười sau đó làm một động tác "đi." Với cô

Nam Ca gật đầu, đi theo phía sau anh. Nhìn bóng lưng rộng lớn phía trước tâm tình có chút phức tạp. cô nghĩ không ra, vì sao lúc này mình lại lo lắng cho người đàn ông này. Mình không phải là rất chán ghét anh, hy vọng nhất là anh chết đi sao.

Gần như là vừa mới xuống dưới một tầng, phía bắc liền truyền đến tiếng tòa nhà sụp đổ. Nam Ca vênh tai cẩn thận lắng nghe, lập tức hỏi Lê Sâm: "anh có nghe thấy tiếng tia lửa điện không?"

Lê Sâm không cảm giác được xa như Nam Ca, nên lắc đầu.

không đợi Nam Ca tiếp tục nói chuyện, bộ đàm liền vang lên tiếng nói. một giọng đàn ông mang theo vui vẻ truyền ra: "Đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, khiến cho Hạo Hiên phải đem bản lĩnh xuất chúng ra?"

không phải là Cao Trường Húc, cũng không phải là Tân Vũ Hoa, kia chắc chắn là một trong hai người đàn ông còn lại.

Tiếng Tông Hạo Hiên xuyên thấu qua bộ đàm truyền đến: "Gặp phải một đám hệ phong, quá phiền toái."

Giọng nói anh ta đặc biệt trong trẻo nhưng lạnh lùng, còn có cảm giác lạ lùng khi truyền qua bộ đàm.

Về phần nhóm anh ta nói chuyện, Nam Ca không hiểu. Cái gì mà bản lĩnh xuất chúng? Chẳng lẽ là dị năng của Tông Hạo Hiên có cái gì đặc biệt?

"Đối diện có năm con Zombie, ba con bên trái của tôi, hai con còn lại của cô." Lê Sâm ở thời điểm Nam Ca chú ý bộ đàm đã bắt đầu chuẩn bị dọn đường.

Lúc này Nam Ca mới đem sự chú ý kéo trở về. Vừa nhìn mới phát hiện trong hai con Zombie bên phải có một con là hệ tinh thần! Vậy thì tinh hạch của nó, Nam Ca bắt buộc phải có rồi!

Nhắc theo thanh đao, cô cực kỳ hứng thú muốn đi lên phía trước. Vẫn là Lê Sâm một tay kéo cô lại.

Nam Ca thấy năm con Zombie đều muốn nhào tới, hiện tại bọn chúng tiến hóa rất lợi hại, chỉ hơi không cẩn thận một chút là có thể bị giết chết.

Nhìn ra nghi hoặc trong ánh mắt Nam Ca, Lê Sâm cùng cô nói ý tưởng của mình: "cô thử dùng lực lượng hệ tinh thần đi không chế nó đi."

"Hệ tinh thần?" Bây giờ Nam Ca cũng không kịp làm rõ ràng đó là vật gì. thật ra cô đã được chứng kiến Zombie hệ tinh thần khống chế con Zombie khác. Nhưng mà cô không giống nó mà... Từ trước đến giờ cô đều không phát hiện thân thể của mình có lực lượng hệ tinh thần, Chức năng "Radar" này là thời điểm cô vừa mới biến thành Zombie đã có.

Nhưng nếu Lê Sâm đã nói như thế, Nam Ca liền chuẩn bị thử một lần.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nhóm cường giả này

"Vậy tôi đem con Zombie hệ trọng lực bên cạnh nó giải quyết trước." Zombie hệ tinh thần kia rõ ràng đang cùng hệ trọng lực phối hợp với nhau. Thời điểm đánh nhau liền phát hiện, Con hệ tinh thần này chỉ đạo động tác cả đám.

Từ trước đến giờ Nam Ca vẫn chưa đối kháng qua con Zombie nào có hệ trọng lực nên ăn không ít khổ.

cô vốn cảm giác thân thể mình rất nhẹ nhàng, lúc thật sự cùng con hệ trọng lực đụng phải. Hai chân cô giống như bị rút chì, chạy rất phí sức lại càng không cần phải nói đến nhảy lên.

Cũng may Lê Sâm đã nói qua, Zombie hệ trọng lực đều có phạm vi khống chế. Giống như tựa hệ tinh thần, nếu như mình cách nó xa một chút. Nó sẽ không cảm giác được hành động của mình.

Nghĩ tới đây, Nam Ca liền bắt đầu dùng thủ đoạn. cô thủy chung chỉ quanh quẩn ở ngoài phạm vi khống chế phạm vi của nó. Đôi khi tìm được cơ hội lại đánh cho nó một kích.

Còn như con Zombie hệ tinh thần kia. Nam Ca còn phải xuất ra tâm tư đi đối phó.

Loại gió xuân cùng gió tây đối kháng này cảm giác quá thần kỳ, cô không ý thức được đã đắm chìm ở trong đó.

Có lẽ là một bộ phận có tính chất đặc biệt của Zombie thức tỉnh, thừa số hiểu thấu của cô cũng hoàn toàn bị dẫn ra. Con Zombie hệ tinh thần kia vẫn luôn núp ở phía sau. Cả hai phe đều đang thử áp chế đối phương.

thật ra vẫn là Nam Ca phải cố sức một chút, bởi vì đối thủ của cô là hai con Zombie.

Lê Sâm cũng không cần dùng thời gian lâu để giải quyết ba con Zombie của mình. Sau khi đem tinh hạch cất kỹ, anh quơ quơ con dao găm trong tay.

Quả nhiên vẫn là dùng súng đỡ mất sức, nghe qua giới thiệu về căn cứ Tân Bình. Như thế nào cũng muốn từ trong tay bọn họ làm ra chút ít vũ khí mới rời đi.

Bởi vì âm thanh bọn họ đánh nhau quá lớn, Zombie ở dưới tầng cũng hướng tới bên này đi tới. Số lượng so với Lê Sâm dự liệu ít hơn không ít.

Bộ đàm vừa mới yên lặng một chút, hiện tại lúc nào cũng có thể truyền đến tiếng nói của năm người kia.

Cao Trường Húc còn đang hỏi: "Sao phía nam cũng có động tĩnh, người chúng ta ở chỗ này sao?"

Lần này lên tiếng là người hay châm biếm, Tông Hạo Hiên: "không biết rõ, tôi không có ở đây."

Những người khác cũng đều bày tỏ, bọn họ không ở đây.

Cao Trường Húc nghi ngờ một lúc, chẳng lẽ là Lê Sâm cùng Nam Ca? Bọn họ chỉ là hai người bình thường, sao có thể làm ra động tĩnh lớn như thế? Cái này không có khả năng nha?

Lê Sâm không muốn làm cho con Zombie khác quấy rầy Nam Ca chiến đấu. Vì vậy anh trực tiếp ngăn cản ở trước mặt. Có Zombie xông qua, anh liền một cước đá văng ra.

Những thứ kia bị chọc giận liền mặc kệ Nam Ca, Lê Sâm thấy chúng đều chuyển hướng đánh úp mình, còn dùng dao găm chỉ vào chúng cười cười: "Đối thủ của chúng mày xác thực là tao."

hiện tại trạng thái của Nam Ca, cùng giết đồ cả mắt không có gì khác nhau. Zombie hệ tinh thần kia tuyệt đối là cấp ba. Còn hệ trọng lực hệ cũng gần như thế. cô nhân cơ hội tiến vào trong thế giới của mình, đập vào mắt là một mảnh mênh mông. Chỉ có con Zombie hệ tinh thần kia làm cho cô nhìn thấy rõ ràng như thế.

Bởi vì mãi vẫn không thể thắng lợi, Nam Ca đã hơi nôn nóng rồi. Vẫn là Lê Sâm đối với cô hô: "cô bình tĩnh trở lại! Chỉ là hai con Zombie thôi mà có cái gì không giải quyết được?"

Thời điểm Lê Sâm lên tiếng, Nam Ca đều đang nhắm mắt cẩn qua. Lê Sâm quen thuộc thói quen công kích của cô. Dù sao đó cũng là chính mình dạy dỗ, sau khi kiềm chế cô lại. Lê Sâm ở bên tai cô thấp giọng nói: "cô động não một tí."

nói xong, một phát đem Nam Ca đẩy đi ra. anh chợt nhìn người liền giữ cái động tác này, dao găm trực tiếp chen vào trong bụng một con Zombie. Ở lúc con Zombie còn đang giằng co, anh lại chém đứt đầu nó.

Tinh thần Nam Ca nhất thời được thanh tỉnh lại, cô quan sát hoàn cảnh xung quanh. Quả nhiên trong đầu hiện lên một biện pháp.

Vài bước chạy ra khỏi phạm vi khống chế của con Zombie hệ trọng lực. cô đập lên giá hàng, treo ở trên trần nhà. Con Zombie hệ tinh thần cũng không nghĩ tới cô lại có thể đột nhiên lùi lại. Lực khống chế đuổi theo sát không nghĩ.

Mà Nam Ca chờ chính là khoảnh khắc này. cô đem tiềm năng thân thể của mình phát huy đến tối đa, cứ như vậy áp chế con Zombie kia!

Sau đó cô tìm đúng góc độ, thẳng tắp hướng tới chỗ con Zombie hệ trọng lực lao đến.

"không phải mày thích nhất trọng lực sao! Ném thử loại hương vị này đi!" Tiếng nói còn chưa dứt, Nam Ca cũng đã chuẩn xác giẫm trên đầu nó sau đó mượn chính trọng lực nó gây ra, cộng thêm bản thân sức nặng của Nam Ca. Đầu nó trong nháy mắt liền bị Nam Ca giẫm bẹp vào trong lồng ngực. Ngay lập tức, bộ óc màu đen vỡ tung tóe!

Con Zombie hệ trọng lực ngay lập tức chết. Mặt khác con còn lại đương nhiên không đáng nhắc đến, Nam Ca rất nhanh đã đem nó giải quyết.

Đây là lần đầu tiên cô ném thử việc dùng lực lượng tinh thần tới khổng chế Zombie khác, quả thực là nhẹ nhàng vui vẻ mà!

Tuy nhiên đợi cô quay đầu lại, chứng kiến bên chân Lệ Sâm chất đầu thi thể Zombie, cô liền vui vẻ không nổi.

Bây, tám, chín... Vì sao mình mới giết được hai con mà anh lại có thể giết đến trên mười con! cô không phục!

Muốn cầu khen ngợi cũng không mở miệng được. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, cô ôm thanh đao của mình đi lên phía trước, ngay cả tinh hạch cũng quên cầm.

Lệ Sâm tiện tay khoét hết tinh hạch. Bước nhanh đuổi kịp Nam Ca, nhìn cái đầu nhỏ nhỏ của cô... không khỏi đuổi tay ở phía trên xoa nhẹ hai cái, thanh âm ôn hòa gấp đôi: "Tiểu Zombie, lần này cô làm rất tốt nhé."

Nam Ca vuốt ve tay anh, một bên muốn tức giận lại không biết mở miệng như thế nào. Nghẹn nửa ngày chỉ có thể nói: "anh đừng có dùng bàn tay vừa mới giết Zombie vịn về đầu tôi."

Lệ Sâm ha ha cười một tiếng, còn khiến Nam Ca nhìn lòng bàn tay mình: "một chút cũng không bẩn mà."

Nam Ca xoay đầu đi, thật là buồn bực. Lệ Sâm rõ ràng chính là đang khoe khoang! Khoe khoang những con Zombie khác không lại gần anh được!

Lại nhìn chính mình, để giày đều là óc của con Zombie hệ trọng lực... Nghĩ như thế nào cũng thấy bực bội. gào!

không đợi Nam Ca hết khó chịu, cô cùng Lệ Sâm đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức cường đại. Vì vậy hai người cứ như vậy ôm lấy nhau lăn sang bên cạnh!

Chờ lúc nhìn lại về phía mặt đất lúc này, phát hiện chỗ đó cắm một hàng thanh kim loại bén nhọn!

Nam Ca nghĩ thầm, nếu mà cô còn đứng tại chỗ đó còn không phải bị chọc thành nhím sao...

Về mặt của Lệ Sâm cũng trở nên ngưng trọng, dắt lấy tay Nam Ca từ dưới đất đứng lên núp ở đằng sau một cái giá hàng.

Xuyên thấu qua khe hở hàng hóa bày trên giá hàng, anh nhìn về phía con Zombie hệ kim loại kia.

Nó cùng toàn bộ Zombie lúc trước anh gặp qua đều không giống nhau. Nó so với những con khác hiếu thắng hơn rất nhiều, chỉ tính không cần dị năng thì cũng rất khó đối phó với nó.

"Sao rồi" Lệ Sâm hỏi Nam Ca: "cô có thể khổng chế con Zombie này không?"

Nam Ca thí một cái. Rất nhanh sắc mặt thảm hại: "không được... Nó rất mạnh..."

"không sao." Lệ Sâm lại muốn bày mưu kế khác: "Chúng ta cùng nhau cũng có thể từ từ giết chết nó, lát nữa tôi xung phong trước, cô phối hợp với tôi là được."

Trong lòng Nam Ca có một vấn đề rất muốn hỏi Lệ Sâm, thấy Lệ Sâm muốn đi, cô lập tức kéo lấy tay áo anh nói: "anh... Sao anh không cho tôi đi trước?"

Dựa theo tính cách Lệ Sâm lúc trước, nhất định là để mình đấu tranh anh dừng còn anh ở hậu phương chỉ huy.

Nhưng mà vài ngày này chiến đấu anh đều đem mình bảo vệ ở phía sau. không phải là đang có âm mưu gì chứ?

thật ra... không có âm mưu gì cả.

Bởi vì câu hỏi khó này của Nam Ca làm anh á khẩu.

không cho Nam Ca đi chém giết sao? Sao anh không có cảm giác thế?

Trong lòng có thứ gì đó, giống như không chịu khổng chế của mình. Lệ Sâm đành phải giả bộ tự nhiên đem quần áo từ trong tay Nam Ca lấy ra: "Giải quyết kẻ địch trước mắt đã."

Nam Ca không tiện hỏi lại, cùng Lệ Sâm tách ra. Quyết định vây quanh con Zombie hệ kim loại.

Con Zombie kia vốn hướng về phía Lệ Sâm đến, nó ngửi được mùi của Lệ Sâm trốn ở phía sau giá hàng lập tức gào thét đánh tới. Mà Nam Ca ở hướng khác nhìn trong tay nó nhanh chóng đóng lại dao kim loại mới!

Mà thời điểm con Zombie kia xông về phía trước. Chân hung hăng đạp trên mặt đất, lấy chân nó làm tâm điểm. Mặt đất bốn phía vậy mà lại nứt ra, đá vụn bắn ra tứ phía!

Đây là sức lực lớn cỡ nào!

Nếu như tim cô còn đập, lúc này chắc đã bị sợ ngừng rồi. thật ra sắc mặt Lệ Sâm so với cô còn kém hơn. Bởi vì anh đoán được, con Zombie này cơ bản cũng không phải đơn thuần là hệ kim loại! Chắc chắn nó phải còn có bản lĩnh cường hóa nào đó!

nói cách khác, vũ khí lạnh trong tay bọn họ rất khó xuyên thấu thân thể nó!

anh cần nhắc có nên đem vật kia lấy ra hay không.

Giá hàng bị con dao kim loại hung hăng chém nát, Lệ Sâm vô thức dùng vũ khí đón đỡ. Có người so với anh còn nhanh hơn, chỉ thấy một dây leo xanh biếc mạnh mẽ từ phương hướng khác thoát ra. Trực tiếp quấn chặt lấy con dao kim loại kia!

Lập tức, lại càng có nhiều dây leo chen chúc đi ra đem con Zombie hệ kim loại quấn lại cực kỳ chặt!

Nam Ca mang theo thanh đao nhìn cảnh tượng trước mắt, còn đang suy nghĩ, tại sao hệ mộc bất kể là người có dị năng hay là Zombie đều thích play trội lại như thế...

Có thể ra tay đúng lúc như thế, trừ Tân Vũ Hoa ra tất nhiên không có người khác.

Lệ Sâm ngẩng đầu nhìn phương hướng cậu ta đi tới. Đứng thẳng thân thể chuẩn bị cùng cậu nói cảm ơn. Ai biết anh phát hiện Tân Vũ Hoa lại là khóc nức nở đi qua!

Nam Ca cũng không chớp mắt nhìn chăm chăm cậu liền thấy được nước mắt của cậu không ngừng rơi xuống đất. Toàn bộ khuôn mặt đầm nước mắt, cộng thêm cậu vốn lớn lên nhu nhu nhược nhược, nếu không nhìn kỹ thì sẽ cảm giác được đó là một bé gái.

Con Zombie hệ kim loại bị quấn quá chặt, muốn gỡ giữa đã thấy tay Tân Vũ Hoa vừa thu lại. Nó ngay cả động cũng động không được nữa.

Cuối cùng, Tân Vũ Hoa đi đến bên cạnh cái con Zombie kia, còn khóc nói: "Tôi thật sự không muốn làm loại chuyện như vậy, Zombie thật đáng sợ..."

Cậu khóc nức nở... thật sự rất thương tâm, còn vừa kéo áo vừa khóc. Chẳng qua nếu như có thể xem nhẹ cảnh tượng con Zombie kia bị cậu dùng dây leo cắt rơi đầu thì tốt hơn.

Nam Ca nhìn qua thi thể con Zombie hệ kim loại, lại nhìn lại một chút Tân Vũ Hoa khóc đến thương tâm. không biết rõ nên an ủi cậu như thế nào. Vì vậy cô đưa ánh mắt hướng về phía Lệ Sâm.

Về mặt Lệ Sâm quý dị tới cực điểm, đi đến bên cạnh Nam Ca nói: "Tân Vũ Hoa này có năng lực mạnh mẽ, thủ đoạn cay độc..." Con Zombie khó trị như vậy mà cậu ta vừa ra tay liền giết chết.

Nam Ca gật gật đầu, đúng vậy, muốn cô an ủi những người yếu giống như là Tô Hiến Tô Phương thì cô còn có thể mở miệng, hiện giờ cô cũng không biết nên cùng Tân Vũ Hoa nói chuyện như thế nào.

Mà Lệ Sâm còn bổ sung: "Máu chốt là một người đàn ông, khóc sụt sùi như thế thì thành bộ dạng gì!"

Nam Ca quay đầu nhìn anh: "Đây là vấn đề sao?"

Tân Vũ Hoa xoa xoa nước mắt, ghét bỏ thở dài một hơi. Nhận mệnh ngồi xổm xuống khoét tỉnh hạch.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Cho cô túi sách

Công cụ khác với lúc Nam Ca khoét tỉnh hạch, tay phải Tân Vũ Hoa lật một cái. Trong tay liền xuất hiện một con dao găm bằng gỗ.

Bất quá từ trên người hai người cũng tìm ra điểm tương tự, động tác hai người đều rất gọn gàng linh hoạt.

Có thể nhìn ra được, Tân Vũ Hoa này cũng là người hay làm việc này. Sau khi cậu đem tỉnh hạch khoét ra còn cẩn thận lau sạch sẽ rồi mới đặt vào trong túi quần.

Vừa mới nãy cậu ta còn khóc đến khổ sở, hiện tại tuy đã không rơi nước mắt nhưng bộ dáng vẫn rất đáng thương.

Cậu đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Nam Ca cùng Lệ Sâm, có chút xin lỗi nói: "Con Zombie này là tôi giết chết, tỉnh hạch này tôi có thể

lấy đi không?"

Nam Ca sợ mình mà không cho cậu, cậu lại khóc nên vội vàng gạt đầu: "Có thể, vốn chính là của cậu mà."

Lệ Sâm vẫn luôn không lên tiếng, ánh mắt lạnh nhạt.

Lúc trước anh cũng chỉ có một cái suy đoán, tiểu đội năm người này đều mạnh đến đáng sợ. Ở trung tâm thành phố mà dám làm ra động tĩnh lớn như vậy, còn có thể tự mình lái máy bay trực thăng. Có phải bọn họ có phương thức đặc biệt gì tăng năng lực lên không?

Người có dị năng có thể thông qua dùng tinh hạch để thăng tiến dị năng, là Nam Ca trong lúc vô tình phát hiện ra nhưng Lệ Sâm cảm thấy người trên thế giới biết rõ sự kiện này, không thể nào chỉ có hai người bọn họ.

Vài ngày này Lệ Sâm vẫn rất chú ý nghe đài radio, trên đó cũng không có người đem cái phương pháp này công bố.

Bây giờ nhìn thủ đoạn tiểu đội năm người này, nói không chừng bọn họ còn dùng tinh hạch sớm hơn Nam Ca, số lượng chắc cũng nhiều hơn.

trên đài không có thông báo... Đoán chừng là muốn cho vài người có dị năng này ưu đãi đi.

Dù sao chờ mọi người đều biết sẽ có rất nhiều người có dị năng cũng sẽ gia nhập vào đoàn săn giết Zombie, trong đại quân nếu bọn họ muốn cùng người khác kéo dài khoảng cách, cũng chỉ có thể thông qua cơ hội này.

Tân Vũ Hoa không để ý nhìn về mặt Lệ Sâm, chẳng qua là cậu cảm thấy Nam Ca nói chuyện rất tốt, khiến cậu có cảm giác rất thân thiết.

Thực lực của cậu ở trong tiểu đội không kém, nhưng không phải là cường hãn nhất. Mỗi lần giết Zombie, tinh hạch thuộc sở hữu của ai được quyết định bởi quy tắc, ai giết được nhiều, dĩ nhiên là sẽ lấy được nhiều.

Dù sao các cô cũng là đến vận chuyển vật tư, hiện tại Tân Vũ Hoa thuận lý thành chương đi ở bên cạnh Nam Ca, Nam Ca nhìn kỹ một chút tay cậu lại không thấy có bất kỳ kỳ đồ gì.

cô thật sự có hơi sợ hãi cái người mít ướt này cũng đem cổ mình chặt xuống, giống như là đối phó với con Zombie hệ kim loại kia.

"Mỗi lần đi ra, tôi có thể cầm được rất ít tinh hạch, hiện tại không chừng Tông Hạo Hiền lại thu hoạch được mấy trăm viên." Tân Vũ Hoa không để ý nói ra. Thấy Nam Ca không trả lời cậu ngược lại càng tự mình mở máy hát: "Ài, thật hy vọng lần sau đừng gọi tôi đi theo, để tôi ở trong căn cứ không được sao, Zombie thật đáng sợ."

Đây đã là lần thứ hai Nam Ca nghe cậu nói Zombie đáng sợ, cô nhện không được hỏi một câu: "Vậy cậu nhìn tôi đáng sợ không?"

Lệ Sâm thủy chung đi theo cách bọn họ hai bước, xung quanh đây đều là Zombie. Bọn họ còn có tâm tư nói chuyện phiếm.

Tuy nhiên nghe được lời nói của Nam Ca, anh cũng ngẩng đầu nhìn bóng lưng cô một cái.

Tân Vũ Hoa rất là kinh ngạc, lại cảm thấy có chút buồn cười. Lúc này cũng không còn vẻ mặt đưa đám, cười đến phá lệ mềm mại: "Sao có thể nha, Nam Ca một chút cũng không khiến tôi sợ hãi."

Nam Ca gượng cười hai tiếng, nghĩ muốn dọa cậu một cái (◕‿◕)

Tiểu đội năm người hành động có thời gian hạn chế, dù sao động tĩnh lớn như thế rất nhanh có thể đem nhiều Zombie đưa tới, đến thời điểm nhất định dị năng sẽ không đủ để tiêu hao.

Vì vậy sau khi Tân Vũ Hoa cùng Nam Ca nói nhiều chuyện liền bắt đầu giải quyết Zombie tiếp, mặc dù mỗi lần cậu động thủ, đều thể hiện các loại tâm trạng không tình nguyện.

Nam Ca đi theo sau cậu, vô thức còn học được rất nhiều thứ.

Lệ Sâm vốn không nói tiếng nào, kết quả phát hiện Nam Ca đi theo Tân Vũ Hoa càng chạy càng xa. anh muốn tóm cô trở về, lại có con Zombie khác không có mắt lao ra ngăn cản anh.

Nam Ca hiện tại giết Zombie đã thuận buồm xuôi gió hơn so với trước, hơn nữa đây là lần đầu tiên cô cùng người có dị năng phối hợp. Tận mắt nhìn thấy Tân Vũ Hoa có thể thao túng nhiều thực vật như vậy, cô cảm thấy rất thần kỳ.

Chờ sau khi bọn họ lại đánh đổ vài chục con Zombie xong, Tân Vũ Hoa xoa xoa lông mày, một bên cùng Nam Ca khoét tinh hạch một bên nói: "Giết đến lúc này đã không sai biệt lắm, chúng ta nhanh đi vận chuyển vật tư đi."

Nam Ca cũng không động thủ lấy tinh hạch, dù sao không phải là hệ tinh thần. cô cũng không dùng được, mà hệ tinh thần hệ trong lúc chiến đấu đều rất ít ở tuyến đầu. Giết nửa ngày cũng không thấy một con.

cô liền ngồi xổm bên cạnh Tân Vũ Hoa, giống như đứa trẻ hiếu kỳ hỏi cậu: "Đám hệ mộc các người đều lợi hại như thế sao?"

Động tác trên tay không ngừng Tân Vũ Hoa, kinh ngạc nhìn Nam Ca: "Tôi? Lợi hại?"

Nam Ca gật đầu: "Đúng vậy."

Bị Nam Ca chăm chú nhìn, Tân Vũ Hoa vậy mà lại đỏ mặt. Mặt cậu vốn trắng nõn, đầu tóc màu rom, ánh sáng xuyên thấu qua đồng hoang tàn chiếu vào còn phát tán màu vàng kim nhàn nhạt.

Cậu cũng không đi khoét tinh hạch nữa, tay chân không biết nên để như thế nào, nói chuyện cũng lắp bắp: "Tôi.. Tôi mới không, không lợi hại..."

Nam Ca thật lòng tán dương cậu, nhưng nhìn bộ dạng này, sao còn ngượng ngùng như vậy?

không lâu sau, Tân Vũ Hoa cuối cùng cũng góp đủ dũng khí nhìn Nam Ca, chân thành nói: "cô là người thứ nhất nói tôi là người lợi hại."

Nam Ca rất muốn uốn nắn cậu, tôi không phải là người, tôi là Zombie nhé.

Lệ Sâm cũng giải quyết bên Zombie cản đường anh, vừa đi lại đây liền nhìn thấy vẻ mặt Tân Vũ Hoa then thừng e lệ cùng Nam Ca nói chuyện.

anh nhủ mày, lập tức đem Nam Ca lôi dậy. Đối với Tân Vũ Hoa nói: "Chúng tôi còn muốn tìm những vật khác, cậu tự mình xử lý hiện trường đi."

Khuôn mặt Tân Vũ Hoa lại sụp xuống: "Bên trong này u ám như thế, lại đều là Zombie, anh thật muốn đem một mình tôi bỏ lại đây sao?"

Lệ Sâm lại cười cười: "Chờ cậu đem Zombie bên trong này giải quyết xong sẽ không âm trầm nữa."

nói xong liền kéo Nam Ca đi. Khiến Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa không có cả thời gian chào nhau.

Chủ yếu là Nam Ca có phản ứng chậm, đều đã đi rất xa cô mới quăng cổ tay: "Chúng ta muốn đi nơi nào đây? Chỗ đó không phải có rất nhiều vật tư sao."

thật ra Lệ Sâm cũng có chút không hiểu nổi sao đầu óc anh lại nóng lên đem Nam Ca túm đi. rõ ràng cô đi theo người khác giết Zombie, chính mình cũng thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng mà trong lòng anh cũng rất buồn bực!

Cổ chấp đem tay cô lại nắm lấy, ừm, quả nhiên vẫn là như vậy khiến anh cảm thấy thoải mái hơn một chút.

"Vốn là tôi muốn dẫn cô lại đây, cũng không phải là vì tìm vật tư."

Rất nhanh, bọn họ liền đi đến mặt khác của siêu thị. Năm người trong tiểu đội mới vừa từ bên trong này đi qua cho nên Zombie đều đã bị giết chết.

Lệ Sâm tùy tiện nhìn một cái, tinh hạch của Zombie biến dị đều đã bị đào đi.

Nam Ca thử quăng mấy lần cổ tay vẫn không bỏ ra được cũng chỉ có thể buồn bực đi theo phía sau anh.

Mà chờ sau khi Lệ Sâm đứng lại, cô còn chưa kịp nói lời gì thì anh đã đem tay mình thả ra.

Lập tức, anh cầm lấy một vật nhét vào trong tay cô.

Nam Ca cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện đây là một cái túi nhỏ màu vàng nhạt.

Siêu thị dưới đất này cũng không có cái gì quá tinh xảo, tuy nhiên cái túi kia rất xinh xắn, cái thẻ ghi giá vẫn còn ở đây.

cô không hiểu Lệ Sâm đưa cho mình một cái túi để làm gì, vì vậy nghi ngờ nhìn anh.

Sau đó nàng liền nhìn thấy Lệ Sâm đem đầu xoay qua chỗ khác. Tóc anh gần đây hơi dài một chút nhưng so với Tân Vũ Hoa vẫn ngắn hơn không ít. Từ phía sau nhìn coi như là không cần đưa tay, cũng có thể biết sợi tóc anh thực cứng.

Lệ Sâm đem cái gậy cho Nam Ca, mắt tự nhiên nói: "Cái túi này cho cô. Trước kia cô từ Tỉnh Thủy Thành tìm thấy túi đỏ, không phải là đã ném đi sao..."

Nam Ca nhớ tới cái túi kia! Khi đó cô hành động còn không tự nhiên, nói chuyện cũng không lưu loát, mang theo cái túi siêu cấp thích!

hiện tại cô có chút hiểu ra, hóa ra Lệ Sâm không phải dắt mình đến lấy vật tư mà là vì muốn giúp mình tìm túi sao?

Gào, cô cảm thấy thật thích!

Cái này cũng chưa tính, Lệ Sâm còn tìm được nước hoa, mặc dù đều là nước hoa chất lượng kém nhưng vẫn là thu hút được sự chú ý của Nam Ca.

Nhìn thần sắc hiện tại của anh so với Tân Vũ Hoa lúc này hình như cũng không khá hơn bao nhiêu, nói chuyện cũng không dám nhìn Nam Ca.

"Lần trước bình nước hoa kia bị cô đập vỡ, bây giờ ngón tay cô đã lành hoạt, có thể đem những bình nước hoa này cất kỹ."

Nam Ca rất vui về! Những thứ nào sáng long lanh, có mùi hương thơm thơm là cô thích nhất!

Vật tư cái gì, cô là Zombie, lại không cần ăn cái gì nha!

Vì vậy Nam Ca giống như là đến thiên đường, hướng về phía Lệ Sâm nhếch miệng cười một cái, lập tức nói: "Tôi muốn đem tất cả túi đều mang về! Ha ha..."

Sau đó cũng không đợi Lệ Sâm đáp lại, cứ thế cầm đầu xông vào.

Lệ Sâm đưa mắt nhìn bóng lưng cô sùng ái cười cười.

Hiện tại động tác của Nam Ca, so với vừa mới này giết Zombie còn nhanh hơn nhiều. Nhưng mà cô chỉ có hai cánh tay, nước hoa còn tốt, có thể nhét vào trong túi nhưng mà nhiều túi như thế nên đặt chỗ nào đây?

Vì vậy Nam Ca đành phải chọn lựa.

Lệ Sâm đứng ở bên cạnh giá hàng không xa, nhìn Nam Ca cực kỳ hứng thú cầm lấy một cái túi yêu thích không buông tay. Kết quả đi tới giá hàng khác, cô liền qua tay ném đi.

Cuối cùng Nam Ca chọn ba cái túi, có xách cũng có đeo trên lưng. Thời điểm cô chạy về bên cạnh Lệ Sâm, bước chân nhện hàng không ít, vừa ngừng đầu. Phát hiện sau lưng Lệ Sâm có cái túi đặc biệt đẹp mắt! Là cái túi có màu xanh sẫm!

Nhưng mà ba cái trong tay cô cũng rất thích, cô cũng không muốn ném đi mà...

Lệ Sâm nhìn cô tự mình một mình rối rắm, chờ cô đến cầu xin mình. Bây giờ hai tay anh trống không có thể giúp cô cầm.

Ai biết không đợi Nam Ca kịp suy nghĩ cẩn thận mở miệng, giọng nói Tân Vũ Hoa lại từ phía sau vang lên: "Nam Ca, cô tìm nhiều túi như vậy làm gì? Vừa không thể ăn lại vừa không rắn chắc."

Nam Ca hừ nhẹ một tiếng, vẫn còn có tư thái cô gái nhỏ: "Tôi thích."

Tân Vũ Hoa bởi vì cùng Nam Ca thân thiết cho nên trực tiếp đem Lệ Sâm khinh thường: "Vậy bây giờ cô đang rối rắm cái gì vậy?"

Nam Ca thờ dãi, cô nhìn lại vài cái túi của mình: "Mấy cái này tôi đều thích, nhưng mà cái này..." cô chỉ chỉ sau lưng Lệ Sâm: "Tôi cũng muốn."

Tân Vũ Hoa lập tức sáng lạn cười một tiếng, mặc dù vành mắt cậu vẫn còn đỏ rực: "Cái này dễ xử lý, tôi đến giúp..."

"Tôi cảm cho." Bây giờ Lệ Sâm càng ngày càng chán ghét cái người Tân Vũ Hoa này, lúc nào cũng hướng về phía Nam Ca cười cái gì mà cười.

Tiếp nhận túi trong tay Nam Ca, Lệ Sâm còn hỏi: "Có muốn cái nào nữa không?"

Nam Ca hưng phấn lắc đầu, cô nhanh chóng nắm cái túi phía sau anh, xách tới trong tay. Đột nhiên cô ngửi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lệ Sâm lựa chọn

"Sao thế?" Tân Vũ Hoa cũng đi tới gần, liền thấy được vẻ mặt Nam Ca kinh ngạc đem túi mở ra.

"Ồ..." cô mở ra tường kép bên trong: "Bên trong này sao lại có..."

không trách được Nam Ca kinh ngạc, bởi vì trong kia thỉnh linh xuất hiện vài túi máu nhé! Tuy nhiên hương vị máu này này cô chưa từng ngửi qua, xem ra vẫn còn rất mới mẻ đây.

cô nghi ngờ nhìn Lệ Sâm, muốn hỏi anh có phải là anh chuẩn bị cho mình hay không.

Ai biết Lệ Sâm chỉ nhìn một cái, liền nói: "Bên trong túi này sao còn có nước ép son tra nhĩ? cô uống đi."

cô mới không tin Lệ Sâm không biết rõ đây là máu! Nhưng mặc kệ mấy túi máu này tại sao lại xuất hiện ở bên trong, Nam Ca không có ý định ném đi đâu!

Hiện tại nếu mà không cho cô thêm mấy bữa ăn. Chờ thật sự đi căn cứ Tân Bình, nói không chừng thật lâu cũng không thể được ăn thịt rồi!

Tân Vũ Hoa còn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ gãi gãi đầu: "cô thích uống nước ép sơn tra sao? trên giá để hàng đầu kia có rất nhiều, tôi đi lấy cho cô."

Lúc cậu cùng Nam Ca nói chuyện, hai mắt luôn không nhìn vào Nam Ca nhưng mà lại len lén dùng dư quang ngắm Nam Ca, giống như là cậu bé rơi vào tình yêu lần đầu tiên.

không để Nam Ca cự tuyệt, cậu quay đầu bỏ chạy.

Nam Ca cũng không thèm quản cậu ta, chỉ quay đầu hỏi Lê Sâm: "anh thật sự không biết rõ tại sao túi máu lại ở chỗ này? Sao tôi cảm giác được... Cùng cái túi trước kia tôi uống giống như vậy nha..."

Mặt Lê Sâm vẫn không chút thay đổi: "Túi máu không phải là luôn giống nhau sao. nói không chừng đây là do ai để lại."

Nam Ca còn thật sự tin. Cả người tràn ngập niềm vui mà đem túi máu mở ra. Cũng không có gì tiếc nuối không bỏ được, tất cả đều uống sạch.

Vừa lòng thỏa mãn mà đem vài cái vỏ túi máu ném xuống đất, Nam Ca còn dùng đầu lưỡi đỏ tươi, liếm liếm môi.

Lê Sâm nhìn chằm chằm cánh môi ướt át kia, đột nhiên có chút tim đập loạn nhịp, hô hấp dồn dập. Cũng không thúc giục Nam Ca, chính mình quay đầu bước đi trước.

Toàn bộ âm thanh chiến đấu dưới đất không hề ngừng lại, Tân Vũ Hoa đi lâu như thế cũng không trở về, nói không chừng gặp phải Zombie rồi.

Lê Sâm vừa đi được hai bước đã nhìn thấy Nam Ca lao đến, lo lắng nói: "Zombie ở tầng hai dưới đất vậy mà đều xông lên hết! Theo góc tây bắc!"

cô biết rõ xung quanh đây đều có Zombie, nhưng mà đám kia ở tầng hai dưới đất rất an phận, chúng vẫn luôn không có động tĩnh. Tại sao bây giờ lại động cả đám vậy!

Mà góc tây bắc, đúng là hướng Tân Vũ Hoa vừa mới chạy đi!

Lê Sâm mặc dù không thích tiểu tử kia, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cậu ta cứ như vậy bị vây khốn. Vì vậy anh trầm giọng nói: "Bây giờ chúng ta nhanh đến chỗ đó."

Còn chưa chạy được vài bước, trong bộ đàm có âm thanh truyền ra, vẫn là người lúc nãy trên chóc Tông Hạo Hiên. Giọng anh ta có chút đùa giỡn, Nam Ca còn đặc biệt nhớ rõ ràng: "Lại là nơi nào phát ra động tĩnh lớn như vậy? Chúng tôi cũng đã vận chuyển tốt vật tư chuẩn bị rút lui khỏi đây rồi."

không lâu sau, Tân Vũ Hoa đáp lại: "Zombie quá nhiều, tôi đã giết quá lâu rồi... Ô ô..."

Được, chắc lại bắt đầu khóc lên rồi. Mặc dù cậu rất nhanh chắt dứt liên lạc, Nam Ca cũng có thể đoán được hình ảnh cậu tamột bên giết zombie một bên khóc.

Chờ Lê Sâm cùng Nam Ca chạy đến phía tây bắc, đã thấy có người so với bọn họ còn tới sớm hơn.

Bóng lưng kia cương nghị quả cảm, giờ phút này cánh tay khê nâng lên, theo động tác của anh ta bộ đàm liên vang lên tiếng.

"Bên trong này có chút khó giải quyết, tôi trực tiếp giải quyết sau đó cùng mấy người hội họp sau."

Sau khi nói xong, anh ta đem bộ đàm một lần nữa cài vào bên hông.

Nam Ca lại thuận theo phương hướng anh ta đứng, hướng về phía Tân Vũ Hoa nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy các loại dây leo thực vật vờn quanh, tốc độ cực nhanh đem chính bản thân cậu vây quanh lại thành một cái kén chắt như nệm cối.

Mà những con Zombie kia còn từ bốn phương tám hướng cắn dây leo tường, Tân Vũ Hoa chiến đấu, lại cực kỳ không nhanh không chậm, để cậu rút trúng cơ hội thì đối với những thứ kinh tởm kia chính là một nhát mất mạng luôn.

"Tân Vũ Hoa, cậu ra lệnh rút quân đi." Nam nhân đối với cậu tích chữ như vàng.

Vốn Tân Vũ Hoa không muốn đối mặt với Zombie, hiện tại có trợ thủ đến, cậu lập tức thôi lui. Còn giống như lo lắng người đàn ông kia đổi ý mà bảo đảm: "Tông Hạo Hiên, anh đem những con Zombie này đều giết đi, tính hạch đều của anh hết!"

Ở lúc cậu vừa dứt lời, chỉ thấy một đóa khổng lồ đóa hoa bay lên trời, mà đứng ở phía trên kia đúng là Tân Vũ Hoa.

Cậu thao túng đóa hoa gian nan xoay người một cái liền rời khỏi cái chiến trường này.

Mà Tông Hạo Hiên, cũng ra tay.

Những con Zombie thấy Tân Vũ Hoa chạy, Tông Hạo Hiên lại cách nơi này gần như thế, bọn chúng đương nhiên muốn một lần nữa tìm kiếm mục tiêu

mới.

Tân Vũ Hoa cũng là sau khi thối lui mới phát hiện Nam Ca cùng Lệ Sâm đứng ở một chỗ không xa.

Nhất thời có chút ảo não. Trước kia trên đường rời khỏi sân khấu, từ trước đến giờ cậu đều không cảm thấy có cái gì. Nhưng mà một lần này, cậu lại cảm thấy khó có thể đối mặt với Nam Ca.

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nên rồi rầm suy nghĩ, cậu hướng về phía Nam Ca Lệ Sâm hô: "đi mau! Lát nữa chỗ này chắc sẽ phải đổ!"

"Đồ?" Nam Ca rõ ràng cảm thấy kiến trúc bên trong này rất rắn chắc mà...

Vẫn là Lệ Sâm phản ứng nhanh, thậm chí anh không cùng Nam Ca nói cái gì. Trực tiếp đem cô đặt ở trên lưng, hướng tới cửa ra mà chạy.

Nam Ca quay đầu lại nhìn Tông Hạo Hiên một cái, còn chỉ chỉ: "Nhưng mà còn anh ta..."

Lời nói còn chưa nói xong, cô há to miệng, cả kinh nói không ra lời.

Hóa ra những con Zombie kia, không có một con nào có thể tới gần Tông Hạo Hiên! không giống như Tân Vũ Hoa có thực vật bảo vệ, mà là dùng vài tiếng, những con Zombie xung quanh đều bị lôi điện bao vây!

Sấm sét tương đối chói mắt, ánh sáng xẹt qua, thậm chí Nam Ca cảm thấy trong mắt mình có vài tàn ảnh màu đen*.

(*Kiểu nhìn vào ánh sáng chói quá mắt NC bị hiện chấm đen)

Mà hiển nhiên, Tông Hạo Hiên bây giờ còn đang tụ lực! anh ta đang chờ đem mấy trăm con Zombie này, một kích giết chết!

Lệ Sâm không quay đầu lại, nhưng mà sau khi anh nghe thấy âm thanh đầu tiên cũng đã đoán được vì sao lại có động tĩnh lớn như vậy. Hóa ra trong tiểu đội năm người này còn có người có dị năng hệ sấm sét!

Bọn họ vừa mới lui tới phạm vi an toàn, Tông Hạo Hiên cũng tụ lực đến giai đoạn cuối cùng. Từ trước đến giờ Nam Ca vẫn chưa từng thấy qua sấm sét thô như vậy, giống như là một cột rồng lửa vụt lên từ mặt đất!

Mà thuận theo phương hướng sấm sét kia, lấy Tông Hạo Hiên làm trung tâm, mấy trăm con Zombie, toàn bộ đều bị lôi điện xuyên thủng!

Cảnh tượng kia thật sự là quá bạo lực, quá mạnh mẽ rồi. Từ trước đến giờ Nam Ca cũng không biết, hóa ra có người giết Zombie còn có thể có phương thức bá đạo cỡ này!

Nếu lúc này vẫn chỉ có vài tiếng dùng, hiện tại là tiếng vang ầm ầm, quả thực là đỉnh tai nhức óc!

Mà công dụng sấm sét này hiển nhiên không phải chỉ là đánh Zombie. Bây giờ Nam Ca cuối cùng cũng hiểu vì sao Tân Vũ Hoa nói bên trong này có thể sẽ đổ. Bị lôi điện toàn bộ đánh qua một lần, lực phá hoại khổng lồ khiến khối kiến trúc cũng bắt đầu tách vỡ!

Cũng chính là trong vài lần thở, chỗ đó quả thật biến thành một đồng hoang tàn!

Mà bởi vì bụi đất tung bay, Nam Ca cũng không thấy được Tông Hạo Hiên ở chỗ nào.

Nhưng sấm sét cũng có thể trực tiếp đem cột xi măng khổng lồ xuyên thủng, chắc hẳn anh ta cũng không bị thương được.

Tân Vũ Hoa cũng hướng ra sau nhìn thoáng qua, trong ánh mắt kia còn mang theo sùng bái.

một hồi lâu sau Nam Ca mới quay đầu hỏi cậu: "Chúng ta thật không cần đi xem một chút sao?"

Nếu mà Tông Hạo Hiên ngoài ý muốn, bị tảng đá lớn nào đó đè chết... Hẳn là đừng làm máu người có dị năng hệ sét lãng phí nha.

Dạng dị năng biến dị này xuất hiện với tỷ lệ phi thường bé, bỏ qua cái này, không chừng về sau sẽ không thấy được nữa.

Tân Vũ Hoa lại cười cười: "không cần, anh ấy có thể giải quyết hết."

Vật tư của cậu cũng đã thu thập tốt lắm, Lệ Sâm trước khi đi cũng dẫn theo không ít đồ.

Sau khi đem Nam Ca phóng trên mặt đất, vài người hướng tới mái nhà máy bay trực thăng dừng lại nhìn một cái.

Nam Ca hơi cảm thụ một chút, liền thay đổi sắc mặt.

Xung quanh máy bay trực thăng kia tất cả đều là Zombie! Nhất định là bởi vì hai chị em Tô Phương cùng Tô Hiên bên trong hấp dẫn bọn chúng!

cô vừa định nói ra lại bị Lệ Sâm cắt đứt. "Chúng ta nhanh trở về đi."

Nam Ca còn nghi hoặc sao Lê Sâm không để cho mình nói, lúc chứng kiến ánh mắt Lê Sâm bình tĩnh, cô đành phải cảm miệng.

cô nàng này nào biết Lê Sâm là không muốn năng lực của cô bị bại lộ. Mặc kệ có phải cô thuộc hệ tinh thần hay không, việc có thể cảm giác cảnh vật chung quanh là không thể nghi ngờ.

Vốn tiểu đội năm người này đã rất đông mảnh, bọn họ có thể lôi kéo hai người có dị năng hệ thủy, ai biết sẽ không sẽ đối với Nam Ca ra tay?

Cũng may Tân Vũ Hoa mang Nam Ca trở về đến phía dưới cao ốc rất nhanh.

Lần này cậu còn dùng một chút tuyệt kỹ của mình, đem thất lưng hai người Lê Sâm cùng Nam Ca dùng dây leo cấp cuốn lấy, một đầu khác của dây leo trực tiếp quấn quanh mái nhà, lập tức cậu thúc giục dị năng. Ba người bọn họ cứ như vậy bị nhấc tới giữa không trung, đi không cần leo thang thang nha!

Mới bắt đầu Nam Ca còn có chút thấp thỏm, về sau cô còn ha ha nở nụ cười.

Dây leo từng vòng quấn lấy bên hông, cô cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, chỗ mới vừa rời đi đã bị Tông Hạo Hiên phá hủy. Mặt khác có mấy người đàn ông, đang từ một phương hướng khác hướng về bên này chạy tới.

Xa xa còn có Zombie theo sát không nghỉ.

Trung tâm tòa thành thị giống như có biến động nhỏ, có làn gió mạnh thổi qua, Nam Ca còn cùng Tân Vũ Hoa nói: "Chiều này của cậu phi thường tốt! Còn bớt việc lại dùng ít sức!"

Tân Vũ Hoa bị cô khen đến thẹn thùng, vừa định khiêm tốn hai câu. Ai biết gió mạnh vừa mới thổi kia, căn bản cũng không phải là gió tự nhiên mà là từ mái nhà thổi qua!

Là có Zombie hệ phong ở trên!

Đây còn không phải là xui quấy nhất, xui xẻo nhất là con dao gió kia hướng về phía Lê Sâm mà đi nhưng lại không có chém tới anh, mà lại đem dây leo quấn quít lấy Nam Ca chém đứt!

Nơi này chính là tầng thứ ba mươi mấy! Bọn họ sắp đến mái nhà rồi!

Bây giờ dây leo bị chặt, Nam Ca mạnh mẽ bị rơi xuống dưới!

"A a a! - -" cô không tự chủ hô lên, âm thanh đầy hoảng sợ.

Lần trước tầng thấp như vậy, té xuống đã gãy vài cây xương sườn, lần này cao như thế. nói không chừng óc vỡ toang luôn!

"Lê Sâm cứu mạng!" Trong lúc nguy cấp, giọng Nam Ca khàn khàn. Trong nội tâm chỉ chột lóe qua tên Lê Sâm.

Lê Sâm ở lúc Nam Ca mới bị rơi cũng đã đưa ra lựa chọn. anh quyết đoán buông dây leo ở thất lưng ra, thuận theo phương hướng Nam Ca vọt tới!

Tân Vũ Hoa so với anh chậm một nhịp, nhưng cũng lập tức mọc thêm dây leo mới đi bổ cứu.

Nam Ca ở thời điểm cấp tốc rơi xuống, trong nội tâm còn nghĩ, nếu lại cho cô một cơ hội nữa cô khẳng định đang hoảng loạn leo thang, không dám lười biếng nữa đâu.

Tòa nhà cao như thế, đến lúc nào mới đến điểm cuối đây...

đang chuẩn bị cùng mặt đất tiếp xúc thân mật một cái, bên hông chợt căng thẳng, lập tức cô tiến vào một cái ôm ấm áp.

Lần này là anh ở phía dưới.

Giọng nói của người đàn từ đỉnh đầu vang lên, coi như là ở trong gió rít cũng truyền vào trong tai cô, anh nói: "Nam Ca, đừng sợ."

Cũng may lúc chưa tỉnh hồn lại thì dây leo Tân Vũ Hoa cũng đuổi tới kịp. Lần này cậu không cho những con Zombie hệ phong cơ hội, nhanh chóng đem hai người túm đến mái nhà.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Toàn thân rét run

Lúc lên lúc xuống như thế, tim Nam Ca đều bị hù dọa đến có thể nhảy lên.

thật vất vả hai chân chạm đất, không đợi cô nói gì, Tân Vũ Hoa trực tiếp liền lao đến hướng cô đưa tay ra.

Nam Ca còn tưởng rằng cậu muốn ôm mình nên vội vàng lui về sau một bước.

Tân Vũ Hoa cũng ý thức được bản thân quá kích động, còn không đợi Nam Ca nói gì cậu liền òa khóc.

Vốn lớn lên đã nhu nhược, lúc khóc thút thít nửa điểm âm thanh không có. Chỉ là nước mắt lớn chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống dưới, không dám cùng Nam Ca đối mặt. Cậu che con mắt lại, động tác thực đáng thương: "Nam Ca... cô có saokhông, thực xin lỗi, tôi biết sai rồi..."

Nam Ca thấy cậu khóc thương tâm cực kỳ, bộ dáng hận không thể khóc đến đau sốc hông. Những lời muốn nói, đều đã quên hết.

Ồ... không đúng, rõ ràng suýt chút nữa chết đi là cô, Sao ngược lại cậu ta lại khóc trước rồi.

"... Đừng khóc mà." Nam Ca cố gắng dụ dỗ cậu, trong nội tâm còn nghĩ, khóc nhiều sẽ ăn không ngon nữa.

Tân Vũ Hoa vẫn không ngừng lau nước mắt, Lệ Sâm ở Nam Ca bên cạnh mắt lạnh nhìn. Khả năng khóc này thật sự là cùng năng lực cậu ta quá không hợp.

Mặc dù có Nam Ca an ủi, Tân Vũ Hoa vẫn áy náy cực kỳ, khóc đến về sau lại liền tưởng đến Zombie.

Nam Ca nghe cậu nói Zombie đáng sợ đã thành thói quen, không để ý nhiều an ủi cậu một cái. Nhưng mà phía sau cậu còn có nhiều Zombie hệ phong như vậy nha! Máy bay trực thăng đều đang bị vây quanh nha, có phải cậu nên nhìn một chút kẻ địch phía trước không!

Mấy lần Nam Ca cố gắng nhắc nhở cậu, nhưng cậu vẫn đang đắm chìm ở trong thế giới của chính mình. Lại nhìn Tô Phương cùng Tô Hiến trong máy bay trực thăng, trên mặt cả hai đều kinh hãi đến không thể kinh hãi hơn được nữa.

Bên ngoài có nhiều Zombie như vậy, nhờ đâu cái máy bay này không rần chắc, bọn chúng xông tới thì làm sao bây giờ! Tô Hiến rất là ảo não. Năng lực cậu đã tăng lên nhiều như thế, tự vệ khẳng định là không thành vấn đề. Nhưng mà lần này sao có thể xuất hiện nhiều Zombie như thế, lại còn đang ở trên mái nhà. Rất bất lợi để cậu thi triển dị năng.

hiện tại tình cảnh chật vật như vậy còn bị Nam Ca nhìn thấy! Nếu không phải là Tô Phương nắm lấy chính mình. Tô Hiến thật sự là hận không thể lao ra cho nhóm Zombie này một bài học.

"Tân Vũ Hoa..." Nam Ca gọi cậu một tiếng.

Ở lúc cô nói chuyện, có Zombie hệ phong trực tiếp lao đến, đối với Tân Vũ Hoa mặc áo may ô chuẩn bị hạ khẩu.

Tân Vũ Hoa tựa như là có con mắt dài sau lưng, một cái cây dài khắp thành đâm ngang dọc dây leo thuận theo sau lưng cậu mạnh mẽ chọc vào cái cổ con Zombie kia. Con Zomie kia ngay cả cơ hội cũng giữa giữa không có, đã bị cậu giết chết!

Cậu vẫn khóc, vẻ mặt còn ghét bỏ: "đã nói Zombie là đáng ghét nhất..."

Nam Ca ngăn cản cậu tiếp tục hoài nghi nhân sinh này, vịn lấy bả vai cậu có chút không còn gì để nói nói: "Cậu mà lại khôngra tay, đám Zombie này thật sự muốn đem mái nhà bao vây đây!"

Tân Vũ Hoa còn cố chấp nhìn chằm chằm Nam Ca, mắt to ngập nước, chân này Lệ Sâm nhũu chặt hơn.

hiện tại mấy nam thanh niên đều lưu hành bán manh sao?

"Nam Ca..." Tân Vũ Hoa tràn đầy chờ mong nói: "cô thật sự không trách tôi sao..."

Nam Ca lúc này còn đang trốn dao gió, nghe vậy liền dùng sức gật đầu: "không trách! Cậu nhanh ra tay đi!"

Tân Vũ Hoa cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười.

Lệ Sâm thủy chung chú ý vị trí đám Zombie này, sau khi nhìn Tân Vũ Hoa lui lại. anh đem Nam Ca kéo vào trong vòng bảo vệ của mình trước.

đã bị Zombie bắt nạt đến mức này, Nam Ca đương nhiên không thể nào từ bỏ ý đồ. cô rút thanh đao ra, giống như là chiến đấu cùng Tân Vũ Hoa, hướng tới máy bay trực thăng liền chạy tới.

Tô Hiến cùng Tô Phương ở trong máy bay trực thăng mặt, nhìn thấy dưới bầu trời mờ mịt. Hình ảnh Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa nhanh nhẹn dùng mảnh giết Zombie, con mắt cũng không chớp.

Nhất là Nam Ca, sao Tô Hiến lại cảm thấy, tốc độ của cô nhanh hơn rồi?

Chỉ thấy gương mặt cô lạnh lùng, đôi mắt màu đen lóe sáng gấp đôi. Từng đao đều chém trúng mục tiêu.

Lại nhìn Tân Vũ Hoa, cậu thúc giục những thực vật kia mọc ra. Đem cả đỉnh tòa nhà bao trùm, rõ ràng màu xanh lá cây là đại biểu cho sức sống nhưng mà đến lúc cậu dùng để giết Zombie. Màu xanh lá cây lại có thể lấy mạng.

So với hai người họ, sự tồn tại của Lê Sâm không rõ ràng. Thậm chí Tô Hiến cùng Tô Phương đều sùng bái nhìn Nam Ca, không hề chú ý tới Lê Sâm vẫn luôn đi theo Nam Ca ở khoảng cách không xa.

Những người còn lại trong tiểu đội cũng vừa mới kết thúc chiến đấu. Thời điểm ở phía xa đã phát hiện động tĩnh trên tòa nhà.

Bọn họ muốn đi theo bậc thang đến, dọc theo đường đi còn phải phí chút thời gian. Đợi đến lúc leo đến mái nhà chiến đấu đã gần kết thúc.

Vài người rõ ràng không định nhúng tay, bởi vì bọn họ đối với năng lực Tân Vũ Hoa có lòng tin.

thật sự khiến mọi người khiếp sợ là Nam Ca.

Trước kia nhìn cô vẫn luôn đi theo đằng sau Lê Sâm, lớn lên còn xinh đẹp như vậy. Còn tưởng rằng cô chỉ là bình hoa.

Sao có thể nghĩ đến, cô mới là quân chủ lực giết Zombie!

Cao Trường Húc cảm thấy nhiệm vụ lần này thu hoạch thật sự là quá lớn. Nam Ca này có một thân công phu tốt, nếu mang tới căn cứ thì cũng là nhân tài!

Tô Hoàng cùng Thường phong cũng nhìn chăm chăm Nam Ca, chỉ có Tông Hạo Hiến một mình chú ý tới Lê Sâm. Ánh mắt anh ta biến đổi, nhưng chẳng mấy chốc lại khôi phục bình thường.

Xác thực, động tác Nam Ca rất đẹp mắt. Là một cô gái không có dị năng thật đủ hấp dẫn con mắt người khác. Nhưng cô cơ hồ đều đem mặt bên cùng đằng sau đều giao lại cho Lê Sâm.

Nếu như không có Lê Sâm vì cô bảo vệ. Có lẽ cô đã bị những con Zombie kia cắn chết.

Lê Sâm không nổi bật nhưng so với Nam Ca còn muốn lợi hại hơn không phải một ít, bởi vì đối phó ba Zombie động tác anh vẫn rất thành thạo.

Tông Hạo Hiến quan sát trong chốc lát, trong lòng lại khiếp sợ.

Cái người Lê Sâm này sao trông giống như là đang cố ý hướng dẫn Zombie đang công kích Nam Ca? Thậm chí anh ta còn vì Nam Ca mà an bài tốt góc độ!

Đây là dụng ý cỡ nào?

Mân môi lại, Tông Hạo Hiến đứng ở cuối cùng đột nhiên chú ý tới, có con Zombie khác đang thuận theo cao ốc bò lên.

Vừa vận chiến trường giờ phút này đã bị thanh lý sạch sẽ.

Tô Hoàng cười đi lên phía trước hai bước, rất là tiếc nuối nói: "Sớm biết bên trong này có nhiều Zombie hệ phong như vậy thì sớm đi trở về rồi."

Nam Ca một đao chém đứt đầu con Zombie cuối cùng, còn hướng về Tô Phương cùng Tô Hiến nhìn thoáng qua. cô còn nhớ giọng người này, lúc trước anh ta còn ở trong bộ đàm trên chóc Tông Hạo Hiến.

Tuy nhiên cô cũng không quay đầu lại, chỉ mở cửa máy bay trực thăng ra, cùng Tô Hiến Tô Phương nói: "không có việc gì. Chúng đều chết rồi."

Bây giờ ánh mắt Tô Hiến cùng Tô Phương nhìn Nam Ca, so với trước càng nhiệt liệt hơn.

Đây quả thực là chúa cứu thế của hai người họ! Hơn nữa còn cứu bọn họ nhiều lần như thế. Bọn họ làm như thế nào cũng không trả xong phần ân tình này!

thật ra Tô Phương rất có cảm tình với Lê Sâm, hiện tại cô có chút kinh ngạc phát hiện. Lúc cô nhìn thấy Nam Ca một thân trang phục rằn ri gọn gàng đi đến, tìm cô vậy mà đập loạn nhịp!

Đối với lời nói lúc trước Nam Ca nói muốn cắn cô một ngụm... Nhìn cô lợi hại như thế, hay là, chính mình liền theo cô ấy thôi? Dù sao bây giờ là tận thế. Ai còn có thể nhìn mình là cùng đàn ông hay là đàn bà cùng một chỗ đây.

Trong lòng Tô Hiến nghĩ thật ra cùng Tô Phương gần giống. So với Tô Phương, cậu càng khẳng định Nam Ca là người cậu thích nhất.

Dù sao lúc trước bản thân thiếu chút nữa bị mấy gã đàn ông làm nhục, Nam Ca nhìn thấy mình chật vật như vậy nhưng vẫn không có ghét bỏ mình.

Bây giờ đừng nói là muốn cắn mình một cái, muốn mình từ mái nhà nhảy xuống cũng được!

Lê Sâm cũng chú ý tới ánh mắt Tô Phương cùng Tô Hiến nóng rực gấp đôi. Nhưng mà trước khi đi đến bên cạnh Nam Ca, anh lại nhàn nhạt nhìn Tông

Hạo Hiên một cái.

Tông Hạo Hiên vốn cũng không chuẩn bị cùng Lê Sâm Nam Ca nói chuyện. Dù sao anh ta là người có dị năng, không muốn cùng người bình thường đồng hành.

Nhất là căn cứ Tân Bình, quả thực coi bọn họ những người có dị năng trở thành con vật. Địa vị cao hơn nữa thì có ích lợi gì, viên đạn bọc đường khiến bọn họ chịu bán mạng mà thôi.

Thậm chí lúc trước thái độ anh ta đối với Lê Sâm và Nam Ca cũng không tốt cũng do nguyên nhân này. Mà bây giờ Lê Sâm nhìn anh ta một cái, thế nhưng khiến toàn thân anh ta có chút rét lạnh!

Tại sao có thể như vậy? anh ta chỉ có lúc đối mặt với người có dị năng cao cấp mới có cảm giác này!

Lúc anh ta giao đấu với nhiều Zombie biến dị như thế còn không căng thẳng như vậy.

Mà ý tứ ánh mắt Lê Sâm cũng rất rõ ràng, bất kể là anh ta vừa mới phát hiện cái gì. Điều cảnh cáo anh ta, muốn im lặng trước những chuyện này.

Lê Sâm cũng chỉ là nhìn Tông Hạo Hiên như thế liền đầu cũng không quay lại đi tìm Nam Ca.

Để lại Tông Hạo Hiên ở xa xa trong nháy mắt thẹn quá hoá giận, anh ta đương nhiên sẽ không sợ Lê Sâm, vừa mới này bị kinh sợ một cái nhất định là cái ngoài ý muốn!

Bởi vì điều là cường giả, đột nhiên bị áp chế nhất định sẽ càng cảm thấy mất mặt.

anh ta lại không thể đối với Lê Sâm ra tay, vừa vặn có Zombie muốn bò lên mái nhà, anh ta lạnh lùng nói: "Các người đi lên máy bay trực thăng trước, tôi quét dọn hiện trường."

Đây đúng là anh ta muốn một mình đem những con Zombie này đều giết.

Cao Trường Húc còn vui tươi hơn hờn nhìn Tông Hạo Hiên: "Quả nhiên là biết nhiều khổ nhiều nha. Vậy chúng tôi đi lên máy bay trực thăng chờ anh."

Tô Hoàng còn đang oán hận đâu: "Tôi nói, các người như thế nào không để ý tôi? Nhiều tinh hạch Zombie hệ phong như thế, tôi đều lấy không được!"

thật ra ở thời điểm Nam Ca mở cửa máy bay, Tân Vũ Hoa đã khoét tinh hạch, hiện tại cậu nâng một tay tinh hạch. Sáng lạn cười một tiếng hướng về Nam Ca chạy tới.

Tuy nhiên cậu quay đầu lại nhìn Tô Hoàng một cái: "Lần này tinh hạch không thể cho anh, tôi muốn cho Nam Ca!"

Vài người lục tục lên máy bay trực thăng, chỉ có Tông Hạo Hiên một mình đứng ở mái nhà tràn đầy thi thể Zombie, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn mép tòa nhà.

anh ta khẽ nâng hai cánh tay lên. Từ trên nóc nhà hướng lên trên bầu trời nhấc tới một hòn đá nhỏ. Cũng đang ở lúc cục đá đó trôi lơ lửng. Quanh người anh ta tràn đầy sấm sét, ùng ục tiếng, liên kết thông qua cục đá kia!

Chỉ thấy được một tia chớp đẹp mắt từ trên nóc nhà nổ tung. Làm cho bầu trời một mảnh mờ mịt đều bị chiếu sáng.

Cao Trường Húc lái máy bay trực thăng, gió lớn giúp anh ta làm trợ thủ, từ từ thể nhìn xuống anh ta vẫn còn sợ hãi nói: "May mắn máy bay trực thăng đã bay lên không trung, nếu không chúng ta cũng phải chịu điện của anh ta."

Tô Hoàng còn rất hứng thú dán lên cửa thủy tinh nhìn lưới điện khuếch tán. Giờ phút này toàn bộ cao ốc đều bị bao phủ trong một mảnh điện quang.

Mà những con Zombie xông lên kia đã ý thức được Tông Hạo Hiên là đối thủ tương đối lợi hại. Bọn chúng muốn chạy, nhưng mà sao có thể chạy được tia chớp đây? Thời điểm lưới điện vung xuống chính là thời điểm đám Zombie bị tưới sống đốt thành thi thể!

Từ khi ra tay đến lúc kết thúc chiến đấu chỉ dùng thời gian rất ngắn. Tông Hạo Hiên không kiểm tra lại xem có cá lọt lưới hay không, chỉ xoay người hướng tới vị trí máy bay trực thăng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Thiếu

Nguồn nhảy chương

Chương 69: Bác sĩ lấy máu để thử máu

Hai chị em Tô Phương cùng Tô Hiền đi theo Lê Sâm mấy ngày. Nhưng buổi tối mỗi ngày Nam Ca đều cùng Lê Sâm ở một chỗ, cho nên bọn họ cũng không biết là buổi tối Nam Ca không ngủ được.

Giờ phút này bọn họ thấy Nam Ca ngủ còn thông cảm lại đau lòng nói: "Khẳng định là Nam Ca vừa mới cùng Zombie đánh nhau quá mệt mỏi mới ngủ thôi."

Cao Trường Húc trước không thấy tình cảnh Nam Ca cùng Zombie chiến đấu, nhưng mà biết rõ xung quanh siêu thị kia có bao nhiêu Zombie hung mãnh ẩn hiện, ngay cả mình cũng chịu thua thiệt.

Về sau ở trên mái nhà, mặc dù anh ta chỉ nhìn trong chốc lát, nhưng vẫn biết rõ Nam Ca rất dũng mãnh.

Hai người dạng này được nhiều chiếu cố một chút cũng đúng.

Cho nên Cao Trường Húc cười nhẹ nhàng cùng Lê Sâm nói: "Dù sao chúng ta cũng sắp đến. Tiến vào căn cứ tôi sẽ an bài bảo người ta tìm chỗ ở cho mọi người."

Lê Sâm vẫn như cũ ôm Nam Ca không buông tay, chờ máy bay ở trong căn cứ dừng hẳn liền cùng Cao Trường Húc nói lời cảm ơn. Ôm cô xuống máy bay.

Tô Phương cùng Tô Hiền đem Lê Sâm xem như người tâm phúc, đương nhiên là đi theo phía sau anh. Tiểu đội năm người ngược lại xuống cuối cùng.

Lê Sâm không rời đi luôn, anh ôm Nam Ca, dáng người cao lớn rắn rỏi hỏi Cao Trường Húc: "Sau khi tiến vào căn cứ phải dùng cái gì kiểm tra không?"

Cao Trường Húc cười cười, khoát tay: "Nếu như là người khác, nếu muốn vào phải ở cửa trụ sở cởi quần áo kiểm tra trên người có vết thương hay không. Chủ yếu căn cứ lo lắng sẽ có người hóa Zombie. Tuy nhiên chúng ta cũng đã đi một đường. Chúng tôi xác định các người là con người, một bước kiểm tra này liền miễn."

anh ta suy nghĩ một chút còn bổ sung: "Tuy nhiên chờ sau khi mọi người dàn xếp tốt, sẽ có người tới lấy máu để thử máu. Bác sĩ trong trụ sở muốn xét nghiệm có bệnh truyền nhiễm hay không."

nói đến sự kiện này, Cao Trường Húc có chút lúng túng. Làn da anh ta vốn hơi đen, giờ phút này còn kèm theo chút hồng: "Tôi cũng không phải là hoài nghi mọi người, nhưng đây là quy củ của căn cứ..."

Tô Hoàng ngược lại cả lơ phất phơ, còn hiếu kỳ nhìn chằm chằm Nam Ca, nào có ai ngủ được nhanh như thế: "Đây đã tính là cái gì, căn cứ chúng tôi bây giờ đang nghiên cứu chế tạo thuốc có thể dò xét ra dị năng trong thân thể con người, rất nhanh có thể thành công!"

Lê Sâm không khỏi có chút khiếp sợ. không nói đến việc trong căn cứ có bác sĩ. Chỉ nói đến thuốc thử dò xét dị năng cũng không thể khinh thường được.

Nếu thật sự nghiên cứu chế tạo thành công, chỉ sợ các căn cứ khác đều muốn tới lấy dùng thử. Đến thời điểm đó, cái căn cứ Tân Bình an phận ở một góc chỉ sợ sẽ không còn thái bình.

Cuối cùng là bị thâm tóm hay là sẽ cường đại hơn. Con đường phía trước khó bề phân biệt.

Tông Hạo Hiền nhíu mày nhìn Tô Hoàng một cái, lạnh lùng nói: "Cùng bọn họ nói nhiều như thế làm cái gì? anh không đi giao nhiệm vụ?"

nói đến giao nhiệm vụ, Tô Hoàng quả thực là có nỗi khổ khó nói. Vật tư anh ta tìm được đều bị Lê Sâm chèn ép đem đi. Về sau làm thêm bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể đem những vật tư này bổ sung trở về đây.

Vì vậy anh ta sờ sờ chóp mũi, mắt đảo hoa rữ xuống, so với Cao Trường Húc còn lúng túng hơn: "Tôi... Tôi lần này không đi đâu, giúp tôi xin phép lão đại nha."

Sau khi nói xong, anh ta chạy nhanh hơn bất cứ ai. Giống như là rất sợ người khác quản anh ta dùng vật tư đòi lấy vật khi gió gì.

Lê Sâm thấy Cao Trường Húc dặn dò xong mới khẽ vuốt cằm cùng anh ta nói: "Quản lý căn cứ không dễ dàng, chúng tôi sẽ phối hợp."

Tân Vũ Hoa còn đưa mắt trông mong nhìn qua Nam Ca, nếu không phải là Cao Trường Húc dùng ánh mắt ngăn cậu lại, chỉ sợ cậu đã sớm đi theo bên cạnh Nam Ca rồi.

Cao Trường Húc cũng không đành lòng nhìn thấy cậu như thế, vốn là cậu chính là người nhỏ tuổi nhất trong đội. Vẫn là người hay khóc nhè, vì vậy anh ta bắt đầu dĩ nói: "Vũ Hoa, cậu mang bọn họ tới chỗ ở chỗ đi."

khuôn mặt nhỏ nhắn của Tân Vũ Hoa vừa mới rồi còn như phủ một lớp bụi bẩn, giờ lại mạnh mẽ lộ ra bộ dáng tươi cười sáng lạn giống như ánh mặt trời giữa trưa: "Được!"

nói xong cậu liền tung tăng đi đến bên cạnh Lệ Sâm, còn đưa tay ra: "Lệ Sâm, để tôi ôm Nam Ca cho!"

Lông mày Lệ Sâm nhíu lại sâu hơn, rõ ràng là không thích cậu: "Cậu dẫn đường là được."

Ôm cái gì mà ôm

Mắt Tân Vũ Hoa đỏ lên, khịt khịt mũi, lưu luyến không rời nhìn Nam Ca một cái. Bộ dáng kia giống như là muốn cùng cô sinh ly tử biệt.

Tuy nhiên cậu cũng không ngỗ nghịch với lời của Lệ Sâm, mang bốn người rất nhanh đã đến chỗ ở.

Hiện tại gian phòng trong căn cứ cũng đã được xây rất nhiều, chỗ của bọn họ là ở trung tâm căn cứ. Nghe nói rất nhiều người lãnh đạo của căn cứ đều ở nơi này, lúc Tân Vũ Hoa mang Lệ Sâm lên lầu còn thông qua cửa sổ chỉ cho anh: "Chúng tôi ở tòa building kia, chỗ kia chính là phòng của tôi."

Lệ Sâm nghe cậu nói, cũng không thèm xoay người lại. Chỉ đem Nam Ca đặt ở trên giường trước, còn thuận tay sửa sang lại tóc cho cô, kéo chăn mềm đắp trên Nam Ca rồi mới rời khỏi.

Tô Phương cùng Tô Hiến ở tại căn phòng cách vách, Tân Vũ Hoa nói lát nữa sẽ có người đưa vật tư lại đây. Bảo mọi người tạm thời chờ một chút, cho nên hai người kia cũng không tới đây.

Lệ Sâm từ chỗ Tô Hoàng trao đổi được vật tư đều bị Tân Vũ Hoa sắp xếp bỏ vào một cái phòng cất giữ đồ nhỏ ở bên cạnh.

Chờ chăm sóc xong Nam Ca, Lệ Sâm ngồi ở bên giường nhìn Tân Vũ Hoa một cái.

Tân Vũ Hoa còn không biết là có việc gì, tựa ở bên cửa sổ nhìn Lệ Sâm, trong mắt tràn đầy mong đợi. Hai người cứ im lặng như vậy nhìn nhau rất lâu. Cuối cùng Lệ Sâm cũng nhịn không được mở miệng: "Sao cậu còn không đi?"

"Đi?" Tân Vũ Hoa lại kinh ngạc: "Tôi đi đâu? Nam Ca còn chưa tỉnh mà."

Lệ Sâm ghét bỏ nhìn cậu: "Chỗ này không cần cậu."

Tân Vũ Hoa ngượng ngùng, dù sao cũng không chịu rời khỏi chỗ: "Lát nữa còn có bác sĩ đến lấy máu để thử máu nha, tôi không thể rời đi."

nói đến sự kiện này, Lệ Sâm có chút đau đầu.

Bản thân thì không có vấn đề gì nhưng mà Nam Ca là Zombie, máu cô chỉ cần bị mang đi sẽ phát hiện không thích hợp. Làm thế nào giúp cô giấu diếm đây?

Kế hoạch ban đầu của mình là không tiến vào căn cứ, dù sao bọn họ cũng có vật tư, có thể mạng Nam Ca trực tiếp rời đi.

Ai biết Nam Ca đột nhiên ngủ, kế hoạch của anh cũng bị đánh loạn. Hơn nữa, anh cũng muốn nhìn một chút có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc thử dò xét dị năng, là bác sĩ dạng gì.

Vì vậy trầm tư một chút, Lệ Sâm giả vờ như rất khó xử cùng Tân Vũ Hoa nói: "Cậu cũng không biết, Nam Ca sợ nhất là rút máu. Nếu mà ở thời điểm cô ấy ngủ lấy máu để thử máu, sau khi tỉnh lại chắc chắn rất đau lòng."

Tân Vũ Hoa tròn tròn cặp mắt, trái tim nhỏ nhảy bang bang.

Đúng vậy, Nam Ca tỷ của cậu cao quý như vậy, sao có thể bị người khác lấy máu để thử máu! nói sau đi, nhìn cô mới không giống như là có bệnh truyền nhiễm đâu!

Coi như là có... thì mình cũng phải giúp cô ấy giấu!

Fan cuồng Tân Vũ Hoa cơ hồ là trong nháy mắt đưa ra quyết định: "Tôi đi tìm máu khác đến giúp Nam Ca là được rồi!"

nói xong, không đợi Lệ Sâm nhắc lại cậu cái gì nữa, cậu lập tức từ cửa sổ nhảy xuống luôn!

Dù sao cảnh tượng cậu từ mái nhà nhảy xuống, Lệ Sâm cũng đã thấy. Lần này đương nhiên không có lo lắng cho cậu.

Ngược lại người đi ngang qua bị Tân Vũ Hoa hù dọa hét chói tai hai tiếng, chờ sau khi thấy rõ ràng người mới gào lên với cậu: "Cậu có thể đừng nhảy cửa sổ không! thật sự rất dọa người đấy!"

Trong không khí truyền đến tiếng Tần Vũ Hoa cười cười: "Ha ha, tôi nhớ rồi, lần sau nhất định sẽ chú ý!"

Lệ Sâm cân nhắc, Tần Vũ Hoa này ở trong căn cứ cùng người khác quan hệ còn rất tốt. Ít nhất người khác nói cậu một câu, cậu cũng không có nước mắt lưng tròng.

Tần Vũ Hoa đi lấy máu khác để thử máu cũng rất nhanh, không biết là cậu tìm ai để xin máu, màu máu đỏ rất tươi.

Lệ Sâm chăm chú xem xét một cái, lại hỏi cậu: "Cậu xác định cái này có thể sao?"

Tần Vũ Hoa không e dè gì đâu: "Vừa mới này có người muốn tiến vào căn cứ, tôi từ bên ngoài muốn máu của bọn họ rồi cho bọn họ vài chỗ tốt. Đem bọn họ đuổi đi, anh yên tâm đi, dạng máu này, hiện tại ở trong trụ sở khẳng định là duy nhất."

Lệ Sâm tán thành nhìn Tần Vũ Hoa một cái, nghĩ thâm, việc người này biết làm không riêng gì khóc nha.

Bị cậu cùng cảm về là ba cái dụng cụ lấy máu để thử máu, Lệ Sâm sau khi nhìn thấy liền biết dụng ý của cậu.

Đây là chuẩn bị trước khi bác sĩ đến, đem máu cả nhóm đều lấy hết, miễn khả năng tại chỗ lấy máu sẽ lộ tẩy.

Vì vậy Lệ Sâm lại sai khiến Tần Vũ Hoa đi lấy máu Tô Phương cùng Tô Hiền.

Chờ máu của bốn người cùng được đặt ở một chỗ, anh quan sát bốn cái lọ đựng máu mới phát hiện máu người có dị năng cùng người bình thường thực sự không quá giống nhau.

Máu Tô Phương cùng Tô Hiền rõ ràng nhạt hơn một tí, bản thân mình ngược lại nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Tần Vũ Hoa cảm thấy cậu cũng lập công, xoa xoa mồ hôi trên trán. Xách một cái ghế nhỏ ngồi ở gần đầu giường, vừa vận nhìn chăm chăm mặt Nam Ca.

Lệ Sâm rất là không thích ánh mắt này của cậu, anh bắt đầu không biến sắc nói lời khách sáo.

Hiện tại Tần Vũ Hoa đã đem Nam Ca trở thành người của mình cho nên Lệ Sâm cũng thuộc đối tượng cậu tín nhiệm. Rất nhiều chuyện không tiết lộ cho những người khác, Tần Vũ Hoa cũng thật thà nói hết với Lệ Sâm.

Giống như hiện tại cái căn cứ Tân Bình này cũng không phải là chỉ có một phái người lãnh đạo. Hiện giờ người trong căn cứ đem bọn họ chia ra gọi là phái dị năng cùng phái bình thường.

Thật ra không riêng gì ở bên trong này, ở rất nhiều căn cứ, người có dị năng cùng người bình thường đa số đều có xung đột.

Năng lực người có dị năng càng mạnh, càng đạt được ưu đãi nhiều. Người bình thường đương nhiên không nhận được. Nhưng không thể tranh cãi lại là, người bình thường rất cần sức chiến đấu của người có dị năng.

Ở căn cứ Tân Bình, một phái người có dị năng đã dần dần nắm giữ phần lớn quyền lợi.

Tần Vũ Hoa còn thờ dài, rõ ràng là một gương mặt chính thái, lại giả vờ giống như ông chú: "Sở dĩ người có dị năng không thể thống lĩnh toàn bộ căn cứ, cũng là bởi vì người tôi và anh vừa nói đến. Bác sĩ Diệp là người bình thường. Bây giờ bất kể là người có dị năng hay là người bình thường khỏe mạnh, đều là bác sĩ Diệp chịu trách nhiệm. Thậm chí anh cũng phát hiện ra, dị năng của chúng tôi so với người bình thường lợi hại hơn, đều là công lao của bác sĩ Diệp."

Nhắc tới cái người bác sĩ Diệp này, Tần Vũ Hoa hiển nhiên thật lòng thích. Không giống như thái độ ghét bỏ phái bình thường vừa mới nhắc tới: "Có thể thông qua tính hạch đề cao năng lực cũng là bác sĩ Diệp nói ra trước. Khi đó tận thể mới đến thời gian không lâu."

Tần Vũ Hoa không ý thức, nói rất nhiều chuyện: "Mặc dù phái dị năng cùng phái bình thường thống lĩnh không phải là do bác sĩ Diệp, nhưng mà anh ấy rõ ràng là đứng bên cạnh đám người bình thường kia, đồng ý cho bọn họ tranh thủ nhiều chỗ tốt. Nghe nói anh ấy vẫn luôn muốn đi về thượng kinh, nếu như không phải là người lãnh đạo hai phái liên tục giữ lại. Chỉ sợ anh ấy sớm đã đi rồi."

Lệ Sâm càng nghe Tần Vũ Hoa nói, càng cảm thấy cái người bác sĩ Diệp này không tầm thường. Vì vậy anh hỏi: "Anh ta thật sự là người bình thường?"

Tần Vũ Hoa gật đầu, tiếc hận nói: "Đúng vậy, anh ấy không có dị năng. Nếu như anh ấy có dị năng, dựa vào một tay y thuật kia, ở tận thể nhất định sẽ có thành tựu càng lớn."

Hiện tại bị vây ở trong trụ sở Tân Bình này, chỉ sợ nguyên nhân cũng là bị người có dị năng quản chế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cô mới dọa người

Tân Vũ Hoa mặc dù không có nói rõ, nhưng mà Lệ Sâm cũng có thể nghĩ đến. Trong lòng anh hiện lên vài kế hoạch, quyết định chờ nhìn đến lúc thấy bác sĩ Diệp, rồi mới cân nhắc.

Hai người còn đang nói chuyện liên vang lên tiếng đập cửa.

Tân Vũ Hoa ngẩng đầu hỏi: "Ai đấy?"

"Là tôi." một giọng nam ôn hòa vang lên, coi như là cách cánh cửa, nhìn không thấy người. Lệ Sâm cũng có thể đoán được, đây là một người đàn ông có tác phong làm việc.

Tân Vũ Hoa nói với Lệ Sâm: "Là bác sĩ Diệp đến!"

Cậu vừa muốn đứng lên mở cửa thì Lệ Sâm đã đi tới cửa, mở ra. Lẽ ra cùng người lạ một câu cũng chưa nói cùng nhau, có rất ít người khiến đối phương lưu lại ấn tượng xấu.

Thậm chí bản thân Lệ Sâm cao lớn tuấn lãng, chỉ nói năm người trong tiểu đội này cũng không có địch ý với anh.

Bộ dáng bác sĩ Diệp ngoài cửa rất xuất chúng, anh ta đeo mắt kính, góc cạnh nhu hòa càng lộ ra khí chất ôn hòa.

Chỉ thấy anh ta còn mặc áo khoác trắng, làn da có khả năng là vì hàng năm ở trong phòng nên so với người đàn ông khác trắng hơn rất nhiều.

Từ trước đến giờ Lệ Sâm cũng chưa từng nhìn thấy tên con trai nào ôn hòa đến thế, thậm chí trên người anh ta tỏa ra khí chất khiến cho người khác cảm thấy cực kỳ thân cận. Nhưng mà... Phản ứng đầu tiên của Lệ Sâm chính là, một người đàn ông còn trắng như thế làm gì? Khiến cho anh rất là không thích.

Lúc này Diệp Thiệu cũng ở trong lòng quan sát Lệ Sâm, tuy nhiên con mắt của anh ta không có tính xâm lược như vậy.

Người đàn ông xa lạ này chắc là người Cao Trường Húc mang vào căn cứ đi? Vốn còn nghe Cao Trường Húc tán dương anh ta nhiều như vậy, Diệp Thiệu còn thật tò mò, muốn gặp mặt một lần. Ai biết chỉ đối mặt một cái, anh ta liền không vui vẻ nổi với người trước mặt này.

Vì vậy anh ta ôn hòa mang theo xa cách, cùng Lệ Sâm đuổi tay: "Diệp Thiệu."

Lệ Sâm đưa tay cầm một cái, rất nhanh liền buông ra: "Lệ Sâm."

Diệp Thiệu gật gật đầu, nói với anh: "Tôi đến lấy máu để thử máu."

Lệ Sâm đem cửa mở to ra cho Diệp Thiệu đi vào, thấy sau lưng người này còn cõng một cái hòm thuốc nhỏ.

Sau khi anh ta vào cửa mới nhìn thấy Tân Vũ Hoa, khuôn mặt tươi cười rõ ràng nhu hòa hơn nhiều: "Vũ Hoa đang ở đây sao? Sao rồi, nhiệm vụ lần này thuận lợi không?"

Tân Vũ Hoa đứng lên, từ góc độ Diệp Thiệu nhìn lại thì cậu vẫn đem người trên giường ngăn trở cho nên Diệp Thiệu cũng không thấy được mặt Nam Ca.

"Đừng phải chút phiền toái nhỏ, tuy nhiên đã được Tông Hạo Hiến giải quyết rồi." Tân Vũ Hoa giống như là bị hơi thở Diệp Thiệu lây nhiễm. Cậu vốn là dị năng hệ mộc, rất có cảm giác với thiên nhiên. hiện tại Lệ Sâm nhìn cậu, cũng không thể tưởng được hình ảnh cậu khóc lóc.

Diệp Thiệu không lại đi vào bên trong mà chỉ cùng Tân Vũ Hoa nói: "Bình an trở về là tốt rồi, tôi vừa vặn còn có chút thuốc cùng thiết bị muốn tìm. Chờ một lát nữa tôi đi tìm Cao Trường Húc."

Tân Vũ Hoa gật đầu, tuy nhiên tâm tình lại có chút mất mát. Mặc dù cậu cũng hiểu ra, căn cứ chia có một máy bay trực thăng, vẫn là giải quyết phái binh thường làm khó dễ mới giao vào trong tay bọn họ. không lấy được nhiều công lao, sao có thể dùng tốt máy bay trực thăng?

Lệ Sâm đem lọ máu cho Diệp Thiệu, trực giác của anh khiến cho anh không muốn để Diệp Thiệu ở đây thời gian quá dài.

"Đây là mẫu máu."

Ý ở ngoài lời chính là anh có thể đi được rồi, thuận tiện đem Tân Vũ Hoa cũng mang đi đi.

Đối với việc có thể rời khỏi chỗ này sớm, Diệp Thiệu cầu cũng không được. anh tin tưởng Tân Vũ Hoa nên cũng không nghĩ tới mẫu máu sẽ có vấn đề gì, vì vậy sau khi nhận lấy, liền trực tiếp đặt ở trong hòm thuốc.

Cùng Lệ Sâm xa cách gật gật đầu: "Vậy thì tôi đi đây, có chuyện gì có thể báo Vũ Hoa đi tìm tôi."

Sau khi nói xong anh ta liền xoay người rời đi.

Hai mắt Tân Vũ Hoa nhìn chăm chăm Nam Ca, do dự một chút vẫn đi theo Diệp Thiệu ra ngoài.

Lúc này Lê Sâm mới đến bên giường, ngồi ở bên cạnh Nam Ca bên.

Vật tư thuộc về Tô Phương cùng Tô Hiến quả nhiên rất nhanh đã được đưa đến. Hai chị em kia ném qua vài thứ rồi đến nhìn Nam Ca. nói với Lê Sâm "Người trong căn cứ đã biết dị năng của bọn tôi, nói sau bữa cơm chiều muốn gặp chúng tôi."

Tô Phương có chút sợ hãi, trước đây cô hỏi thăm một chút. Nghe nói cái căn cứ này có mấy vạn người.

Đây cũng không giống như là nhóm bọn họ trông thị trấn kia, nếu quả thật xuất hiện việc ngoài ý muốn, bọn họ muốn chạy cũng chạy không được. Cho nên cùng Lê Sâm nói như thế là hy vọng Lê Sâm có thể cùng bọn họ đi.

Lê Sâm lại không muốn rời Nam Ca. cô còn đang mê man, mình không thể rời đi.

Vì vậy Lê Sâm dặn dò bọn họ vài câu: "Các người cẩn thận một chút, cứ nói thật là được. Tuy nhiên không cần nói nhiều về tôi cùng Nam Ca."

Tô Phương hơi mất mát, nhưng mà không có biện pháp chỉ có thể mang Tô Hiến đi.

Nam Ca vẫn luôn không tỉnh lại, Lê Sâm không có tâm trạng ăn cơm, nước cũng không muốn uống.

Ngược lại Tô Phương cùng Tô Hiến, hai người thấp thỏm đi gặp người lãnh đạo phái dị năng.

Đó là một người đàn ông có ánh mắt mạnh mẽ, nhìn qua hơn năm mươi tuổi. Tất cả mọi người gọi ông ta là Lâm tiên sinh. Về phần tên ông ta là gì thì ông ta không chủ động nói với Tô Phương Tô Hiến.

Giống như Lê Sâm nói trước đó, Lâm tiên sinh chỉ hỏi bọn họ lúc nào thức tỉnh dị năng, lại làm như thế nào thăng cấp.

Chờ nghe được bọn họ nói là tới từ cái thị trấn kia, Lâm tiên sinh còn thương xót nhìn bọn họ một cái, nói một câu nén bi thương.

Tô Phương cùng Tô Hiến vẫn luôn rất câu nệ, ngồi ở trên ghế không dám nhúc nhích.

Lâm tiên sinh ngược lại ha ha cười một tiếng: "Hai người cũng đừng khẩn trương, bản về cấp bậc dị năng thì tôi so với hai người còn không bằng. Có thể ngồi cái vị trí này cũng là người người phía dưới coi trọng tôi. Đối với việc các người vừa mới nói là ăn tinh hạch để lên cấp. Tinh hạch kia là ai cho các người? Là đồng bạn cùng các người tiến vào căn cứ sao?"

Tô Hiến thành thật gật đầu: "Đúng vậy. Nhưng mà chúng tôi cũng không biết anh ta làm sao biết biện pháp này."

Quả nhiên Lâm tiên sinh không hỏi nữa, cùng hai người họ nói: "Thế này đi, ngày mai tôi đem tất cả triệu tập lại. Kiểm tra thực lực của cả nhóm một chút. Sau đó lại sắp xếp vị trí cho mọi người, các người yên tâm. Người có dị năng hệ thủy hệ ở căn cứ địa vị đều vượt xa người có dị năng khác. Tông Hạo Hiên hai người cũng đã thấy chưa? Biến dị hệ sét, giết Zombie giống như là bữa món ăn, cậu ấy cũng rất tôn trọng hệ thủy."

Tô Hiến suy nghĩ một chút bộ dáng Tông Hạo Hiên lãnh khốc kia. Nghĩ thầm, sao tôi không nhìn ra tôn trọng nha...

Nhưng mà nếu Lâm tiên sinh cũng đã nói muốn nghiệm chứng năng lực, hai người bọn họ cũng không thể cự tuyệt. ước định thời gian xong, Lâm tiên sinh còn tìm người dẫn bọn họ tham quan căn cứ.

Người kia rất hiểu quy củ, chỉ đơn thuần giới thiệu. Chẳng hề từ trong miệng bọn họ nói lời khách sáo.

Lúc đi ngang qua một căn phòng nhỏ, người kia còn chỉ: "Chỗ này chính là trạm radio của chúng tôi, hiện tại chúng tôi đều thông qua chỗ này cùng bên ngoài liên lạc."

Tô Phương không khỏi nhìn kỹ một chút, nghĩ thầm, hóa ra lúc trên xe lửa nghe được radio là từ nơi này truyền ra nha.

Vừa vặn, cửa phòng nhỏ bị mở ra. một cô gái có dung mạo kiều diễm từ bên trong đi ra.

cô ấy còn mặc một thân quần áo ôm sát cơ thể, tuổi cũng tầm hai mươi lăm tuổi. Tóc xoăn sóng lớn màu đỏ, đáng người cực kỳ tốt.

Ánh mắt Tô Phương cùng Tô Hiến đều bị hấp dẫn.

Người đàn ông chịu trách nhiệm giới thiệu kia cười một tiếng: "Sao nào, đẹp mắt không? Đó chính là chủ trì phòng phát thanh của chúng tôi, Đường Tư Nguyệt. Trước khi tận thế xảy ra đã nổi danh trên cả nước. cô ấy là bông hoa của căn cứ chúng tôi, bản thân lại là người có dị năng. Trong căn cứ có rất nhiều người theo đuổi cô ấy."

Tô Phương hâm mộ nhìn cô gái kia, người kia rõ ràng cũng chú ý tới bọn họ. Tuy nhiên chỉ xa cách gật gật đầu đã đi.

Ngược lại Tô Hiến kéo kéo tay áo Tô Phương, cùng cô nói: "Chị, chúng ta đi thôi."

Dưới đáy lòng Tô Phương thờ dài, nghĩ tới, nếu mà cô có thể xinh đẹp như nữ phát thanh này, Nam Ca nhất định sẽ càng ưa thích mình.

Tô Hiền nào biết Tô Phương đang suy nghĩ gì, hiện giờ các cô đối với Nam Ca đều có chỗ hiểu lầm..

Mà Nam Ca bị vài người nhớ kỹ, ở thời điểm sau nửa đêm mới tỉnh lại. thật ra cô biết rõ mình buồn ngủ cực kỳ cho nên mới ngủ. Nhưng mà lần này ngủ, cùng ngày xưa rõ ràng không giống nhau.

cô có thể cảm giác được bên cạnh có người, biết rõ bọn họ đang nói chuyện nhưng lại nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, cũng hoàn toàn không tỉnh lại được.

cô tự cảm thấy, thân thể mình giống như xuất hiện một chút thay đổi. Vết da vốn bị tổn hại đều đang từ từ được chữa trị.

Đợi đến khi cô mở mắt ra, đôi mắt to tròn kia ở trong đêm tối phát ra ánh sáng!

cô cảm giác tinh thần mình khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, thử dò xét một phen mới phát hiện bây giờ cô có thể chứng kiến xung quanh 1000m!

nói cách khác dị năng của cô cũng lên cấp ha ha!

Mặc dù không biết hiện tại bản thân đã lợi hại đến trình độ nào, nhưng nếu như gặp phải Zombie cấp ba, khẳng định nó không phải là đối thủ của cô!

Nam Ca vui thích, tay nhỏ nắm chặt đặt ở trước ngực, còn ngon lành cười hai tiếng.

Ai nha, hiện tại cô đã lợi hại như vậy, chạy trốn khẳng định rất dễ dàng.

Ha ha, Lê Sâm cái đồ con người ngu xuẩn kia, lần này cũng đừng hòng bắt cô lại.

đang muốn làm chuyện tốt, cô không chú ý liền nghe thấy một giọng nam vang lên: "cô cười gì vậy?"

Nam Ca bị dọa sợ hết hồn, nhìn bên cạnh giường ngồi một cái bóng đen! A không phải, ngồi một cái người Lê Sâm!

cô mạnh mẽ ngồi dậy, cơ người lại hướng về phía bên trong giường, kinh hãi nhìn chằm chằm anh: "Tại sao anh lại ở chỗ này! một chút cũng không lên tiếng, anh muốn hù chết tôi à!"

thật ra Lê Sâm thấy cô tỉnh lại, một lòng mới thật sự thả vào trong bụng.

Nam Ca vĩnh viễn cũng không biết, anh xơ xác ngồi ở mép giường cô gần mười tiếng đồng hồ, cũng sắp biến thành hòn vọng phu rồi.

Giờ phút này anh cũng không có tâm tư nói giỡn, chuyển mắt cùng cô nói: "Tôi liên tục ngồi ở chỗ này là do cô không chú ý tới. nói sau đi, cô vừa mới mở choàng mắt, sau đó liền bắt đầu cười. cô có biết bây giờ là hơn nửa đêm, cô mới thật sự là dọa người được chứ?"

Con mắt Nam Ca ngập nước, đương nhiên Lê Sâm biết rõ cô khẳng định không hiểu cái gì là gọn nước mệnh mỏng, thuận tụy đó là thể lực tăng lên. Bộ dáng so với trước kia càng xinh đẹp hơn.

Lúc này bị Lê Sâm chỉ trích ngược lại, Nam Ca còn cứng cổ không thừa nhận: "Tôi lại không biết anh ở đây! anh bị tôi dọa cũng là đáng đời! Hừ!"

nói xong, cô còn nằm xuống đưa lưng về phía Lê Sâm, bày tỏ không muốn nhìn thấy anh.

Lê Sâm cười nhìn cô một cái, sau đó từ dưới sàn nhà lấy ra một bao thức ăn, ngồi ở bên giường bắt đầu kéo vỏ túi.

Nam Ca nghe âm thanh sột soạt, nhìn không được nghiêng đầu nhìn anh một cái. Phát hiện một tay anh đang nắm lấy cái bánh mì ăn ngon lành.

Đương nhiên, mặc dù động tác còn tính là vắn nhả, nhưng tốc độ ăn đồ cũng rất mau. Đợi sau khi ném qua đồ ăn, Nam Ca còn thấy anh nhét hai viên thuốc vào trong miệng.

Tính tình Nam Ca vốn rất hiếu kỳ, cô đã quên còn đang cùng Lê Sâm bức bối liền mềm mại hỏi: "anh ăn cái gì vậy? ăn ngon không?"

Lê Sâm biết trong đầu cô chỉ muốn ăn, cười đến con mắt đều cong.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tôi muốn ăn anh

thật ra Lê Sâm ăn chính là một viên vitamin bình thường, trước khi tận thế đến, anh đến tiệm thuốc mua, mười mấy đồng tiền một chai.

Đây là đồ anh luôn mang bên người, tuy nhiên không thường ăn. Ăn bánh mì khô đối với thân thể không tốt cho lắm nên hiện tại anh dựa vào cái này bổ sung vitamin.

Nhìn bộ dáng trẻ con tò mò của Nam Ca, thú vui ác độc của Lê Sâm lại tới rồi. Vì vậy anh cố làm ra vẻ thần bí cất cái bình nhỏ đi, đối với Nam Ca cười: "cô hỏi làm cái gì, cô vốn ăn không được mà."

Bởi vì cô ngủ từ hôm qua tới bây giờ. Lê Sâm cũng không có nghỉ ngơi, hiện tại anh nhìn thấy trời sắp sáng. Vốn nên ngủ một lúc nhưng mà anh đột nhiên muốn cùng tiểu Zombie trò chuyện.

Nam Ca có chút oán giận nhìn anh một cái, đôi mắt cô vốn sáng ngời. Trong đêm tối lóe lóe phát sáng, nếu mà thành linh nhìn lại còn có chút dọa người.

Tuy nhiên Lê Sâm quen nhìn bộ dáng cô xấu nhất rồi. Hiện giờ cảm thấy cô thật sự là càng ngày càng thuận mắt.

"Hẹp hòi như vậy làm gì chứ." cô quệt mồm, rõ ràng sắc mặt tái nhợt, đôi môi lại đỏ tươi cực kỳ: "Tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi mà."

Mặc dù cùng anh nói chuyện nhưng rõ ràng lại hướng về phía túi anh nhìn. Ánh mắt giống như là muốn xuyên thấu qua vải vóc kia để nhìn thấy thân hình cái lọ.

Lê Sâm đề phòng cô dùng tinh thần dò xét mình còn cố ý dùng tay che một cái.

Nam Ca cũng không trốn vào bên mép giường nữa, cô còn tiến gần lại đây, mắt to chớp a chớp. Làm sao bây giờ, bây giờ cô thật sự thật sự thật sự muốn nhìn thấy! Đến cùng là cái gì ăn tốt như vậy, còn không cho mình xem!

Ở thời điểm Nam Ca khó chịu, người đàn ông liên tục ngồi ở bên giường đột nhiên đứng dậy treo lên giường nằm.

Vốn cái giường này rất nhỏ, bởi vì đây là phòng của Lê Sâm còn phòng của Nam Ca ở cách vách.

Lê Sâm cảm thấy Tân Vũ Hoa nhất định là cố ý, không muốn cho bọn họ ở cùng một chỗ cho nên cậu ta chọn cái giường chật hẹp cực kỳ.

Trước hai người ở trên xe cũng chen lấn qua, Lê Sâm nằm đã quen.

Tiểu hài tử, còn muốn đem mình cùng Nam Ca tách ra. Cậu ta sao có thể biết được, tiểu Zombie thị huyết này nếu không có mình nhìn, cô sẽ làm ra cái gì?

Mấy vạn người trong căn cứ, còn có nhiều người có dị năng như vậy. cô cho là mình có thể nhịn được sao?

Nam Ca đang nằm rất tốt nha. Kết quả Lê Sâm đột nhiên đi lên, không hề có dấu hiệu báo trước, còn ôm chặt cô!

cô chớp mắt một cái không dám chớp, ui ui, bên trong này có con người giờ trò lưu manh.

"anh nói chuyện thì nói... Nằm gần tôi như thế làm gì..." Nam Ca muốn đẩy anh, tuy nhiên tay vừa mới đưa ra liền chuyển phương hướng, hướng tới túi anh mà đi.

Lê Sâm sớm đã đề phòng cô rồi, trực tiếp ấn chặt cổ tay cô. Lúc anh nói chuyện, có hơi thở thổi lên mặt Nam Ca, cô đột nhiên cảm thấy, hình như xúc cảm của mình khôi phục một chút.

Vừa cẩn thận cảm thụ, lại không thấy gì.

Lê Sâm còn đang nhắm mắt lại, cánh tay rắn chắc: "Cả đêm tôi không ngủ rồi, trước hết để cho tôi nghỉ ngơi một lát."

Nam Ca không muốn: "Vậy sao lại chen lấn trong này..." nói xong còn chưa từ bỏ ý định đi mò túi anh.

Vì sao cổ tay vẫn bị anh cầm lấy, cái túi cũng sờ không tới. thật tức giận, gào!

Hơn nữa khoảng cách gần như thế, Nam Ca cơ hồ nghĩ thấy được hương thơm máu của anh liền đỏ tròng mắt.

Lê Sâm vẫn cảm giác được trên người Nam Ca tản mát ra hơi thở nguy hiểm, anh còn không nhanh không chậm cùng Nam Ca nói điều kiện: "cô ngoan ngoan thì buổi sáng ngày mai tôi liền cho cô xem, cũng cho cô ăn."

"thật sao? Cho tôi ăn thật sao?!" Nam Ca quả thực khiếp sợ mà! Người đàn ông này mặc dù bình thường rất vô sỉ, nhưng thật ra còn rất nói lời giữ lời nha!

Lê Sâm "Ừm" một tiếng, thanh âm có chút trầm thấp.

"Vậy lần này không được phép chỉ cho tôi một chút xiu nhé!" Nam Ca học được thông minh hơn nhiều.

Lê Sâm hơi nhức đầu. Làm sao bây giờ, theo đẳng cấp tăng lên. Tiểu Zombie giống như là thông minh không ít, về sau sẽ không còn có biện pháp lừa dối

nữa sao?

"Được." anh đồng ý, không lâu sau liền ngủ say.

Nam Ca ngoan ngoãn nằm, cô đối với căn cứ cũng chưa quen thuộc. Nghĩ tới có nhiều cường giả như vậy, nhất là ở trên máy bay trực thăng. Tông Hạo Hiền cuối cùng ra tay kia làm cho cô đến bây giờ vẫn còn rung động.

Xem ra muốn tìm cho mình một chút thức ăn, còn phải đợi Lê Sâm tỉnh lại mới nói.

cô lên tinh thần, cả người nằm không động có chút nhàm chán. Dù sao không có chuyện gì làm, cô liền len lén dò xét xung quanh phạm vi 1000m.

Hiện tại mọi người cơ bản đều đang ngủ, bên ngoài mấy người gác ban đêm, trên người còn mang theo vũ khí, đang đi từng vòng tuần tra.

Toàn bộ căn cứ đều im ắng, ngẫu nhiên vang lên một trận khóc của trẻ con.

Nam Ca vốn đang rất hưởng thụ loại cảm giác này, bởi vì cô theo dõi một phen, không sai biệt lắm là có thể đem địa hình thăm dò rõ ràng.

Về sau nếu mà đi ra ngoài "đi săn" có phải rất tiện hay không hắc hắc.

Đang ở lúc cô có chút buồn lòng cảnh giác, đột nhiên cảm giác được hơi thở giống nhau. cô mãnh liệt đem tinh thần lực thu hồi lại, còn kinh hãi vỗ vỗ ngực.

thật ra cô rất muốn gọi Lê Sâm dậy, nhưng mà Lê Sâm còn ngủ nha!

Làm sao bây giờ, cô vừa mới cảm giác được có người có dị năng hệ tinh thần! Mặc dù hiện tại mình rất cuộc là Zombie hệ gì vẫn không rõ, nhưng nếu như đối phương cũng là hệ tinh thần, có thể sẽ cảm giác được mình!

Thân phận Zombie của cô sẽ không phải là bại lộ sao? Nam Ca hơi sợ hãi hướng tới cửa nhìn chằm chằm, rất sợ sau một khắc liền có người có dị năng phá cửa đi vào.

Rủi rít rủi rít, sao cô lại nghĩ quẩn như vậy, không phòng bị trong căn cứ này.

Đường Tư Nguyệt tỉnh dậy sớm, bởi vì muốn chuẩn bị trạm radio thông báo sớm. cô đang xem bản thảo nhưng đột nhiên cảm giác tinh thần mình bị xâm lấn.

Đây chẳng qua là trong nháy mắt, đợi đến khi cô cẩn thận cảm giác, một điểm manh mối cũng không thấy.

Đường Tư Nguyệt nhìn đồng hồ, bốn giờ rưỡi sáng... Vỗ vỗ trán mình, cô nghĩ do mình quá mệt nhọc, nếu không cũng sẽ không xảy ra ảo giác.

Toàn bộ căn cứ, chỉ có mình cô là người có dị năng hệ tinh thần, đây là cơ mật cấp S. Ngay cả đoàn người Tông Hạo Hiền cũng không biết.

Khi đó cô phát hiện dị năng, liền đi tìm Diệp Thiệu trước tiên. Đó là nhân vật linh quân trong căn cứ, có quyền phát biểu rất lớn. Lúc đấy anh ta yêu cầu mình đem sự kiện lừa gạt xuống, nói dị năng cô còn chưa đủ cường đại, bây giờ không phải là thời điểm bại lộ.

Nhưng thật ra bản thân cô đã sớm phiền chán mỗi ngày đi làm phát thanh, bên ngoài nhiều Zombie như vậy, nhất định là có hệ tinh thần. Cứ chờ vô ích như vậy, lúc nào mới có thể có tinh hạch cung cấp cho thăng cấp mình?

Còn có, mặc dù tầng quản lý đều nói mình là người có dị năng, người bình thường cũng không biết. Những người đàn ông đáng chết kia lúc nào cũng được voi đòi tiên.

Nếu như không phải là cô cảnh giác, không chừng đã bị bắt nạt bao nhiêu lần rồi.

Hệ tinh thần của cô đến cùng có ích lợi gì? Lúc nào mới có thể biến thành cường giả như đám Tông Hạo Hiền?

Càng nghĩ càng phiền, Đường Tư Nguyệt đem bản thảo ném ở một bên, quyết định hôm nay xin phép nghỉ một ngày.

Dù sao bản thảo đều chuẩn bị tốt, trong căn cứ cũng bồi dưỡng vài người phát thanh. Cho các cô chủ trì tiết mục hôm nay đi.

không sai biệt lắm đã đến sáu giờ, Lê Sâm cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nam Ca chờ gần hai tiếng, không đợi thấy người nào đến giết mình, mới xem như đặt tim về đúng chỗ.

Tuy nhiên bởi vì có sự kiện này thu hút, cô đều đã quên mấy viên vitamin của Lê Sâm.

Vẫn là Lê Sâm mở mắt nhìn cô, khuôn mặt từ sưng mủ thay đổi thành nhu hòa: "Tiểu Zombie, chào buổi sáng."

trên đầu Nam Ca giống như là có một cái ăngten, bium bium cái liền dựng thẳng lên, hưng phấn mà nhìn anh: "anh tỉnh rồi! Vậy có phải nên thực hiện hứa hẹn không?"

"Được." Lệ Sâm ngáp một cái, cũng không có đi rửa mặt luôn, chỉ đem viên vitamin trong túi áo đưa cho Nam Ca: "Cho cô, ăn đi."

Nam Ca nghiêng đầu nhìn anh, trên người còn mặc trang phục rằn ri phụ trợ cho dáng người cô, thất lưng là thất lưng, ngực là ngực.

Lệ Sâm không biến sắc quan sát một lượt, thế nhưng lập tức bước xuống giường.

Nam Ca tiếp nhận lọ vitamin, thấy rõ ràng tờ hướng dẫn in trên lọ. Nghi ngờ hỏi: "anh nói cho tôi ăn... Chính là cái này?"

Lệ Sâm gạt đầu, Nam Ca nhìn thế nào cũng cảm thấy đáng vẻ tươi cười này giống như bộ dáng thực hiện được âm mưu: "Đúng vậy, thoải mái ăn đi, chỗ tôi còn có vài bình."

Nam Ca tức giận gõ lên ván giường, đem lọ vitamin ném qua chỗ Lệ Sâm: "Lừa đảo!" cô tức giận mắng: "anh đã nói để cho tôi ăn anh!"

rõ ràng lời nói rất bình thường, không biết rõ Lệ Sâm liên tưởng đi đâu. Sau tai có điểm khả nghi đỏ ửng, ánh mắt liếc qua một bên: "Tôi nói chính là cho cô ăn cái này."

Nam Ca ôm ngực, làm sao bây giờ, cô cảm thấy tức ngực quá.

Lệ Sâm thấy tiểu Zombie sa sút, nghĩ thầm bản thân có phải hơi quá phận rồi. Nhưng mà ngày hôm qua không phải là mới vừa cho cô thêm bữa ăn sao, chẳng lẽ bây giờ cô vẫn còn muốn ăn nữa?

không đợi anh an ủi vài câu, Nam Ca thừa dịp anh không chú ý, tay cầm thanh đao bên cạnh hướng tới Lệ Sâm đánh!

Còn may Lệ Sâm phản ứng mau, hàn quang chọt lóe qua, anh cũng đã né tránh. Nếu không nhìn cái tư thế kia của Nam Ca, giống như là muốn đem anh chém thành hai khúc!

"cô muốn tìm tôi thù thân thù sao?"

Lệ Sâm cười cười, còn khởi động cổ tay một lần.

Thực lực Nam Ca bây giờ không giống với trước kia, trước kia Lệ Sâm bắt nạt cô cũng thôi đi, hiện tại cô như thế nào cũng nuốt không trôi trò lừa đảo này.

Vì vậy cô đem thanh đao để ngang trước ngực, giương cao cái cằm tron bóng, trong mắt bắn ra hàn quang: "không sai!"

Lời còn chưa dứt, cô lại vung đao vọt tới. Từng chiêu thức, nửa điểm cũng không hề nể tình Lệ Sâm.

Lệ Sâm mới vừa tránh thoát chiêu thứ nhất của cô liền biết Nam Ca đang nghiêm túc, cho nên anh cũng rất nghiêm túc đối phó.

Nhưng mà rõ ràng Nam Ca muốn chém Lệ Sâm, về sau lại biến thành chỉ đạo thi đấu!

Lệ Sâm đối với Nam Ca rõ ràng là giữ lại vài phần thực lực. Phần lớn thời điểm đều chỉ trốn tránh, chỉ có lúc nào tránh không thoát mới dùng lực đả lực.

"cô hạ đao vẫn yếu không chịu nổi, ngày hôm qua chưa ăn no sao?"

Thanh đao trong tay Nam Ca có lực phá hoại thật lớn, không lâu sau, vách tường trong phòng đều bị để lại không ít vết chém, cô đỏ hồng hai mắt. Căn bản là quên mình đang ở chỗ nào.

"anh còn quản tôi!" Nam Ca thực phiền lòng!

"Còn hắt cổ tay! Đừng nghĩ cô là Zombie thì không sợ bị thương." Lệ Sâm ở thời điểm Nam Ca giờ đao chặt lại đây, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay cô. Mặc dù cô không cảm giác được đau đớn nhưng mà sức lực Lệ Sâm quá lớn, thậm chí cô có thể nghe thấy xương tay bởi vì bị lực bóp lớn, phát ra âm thanh khít khít.

Nam Ca muốn đập anh, lại bị Lệ Sâm xoay người một cái nhún ở trên tường, không đợi cô tiếp tục công kích, vũ khí trong tay cứ như vậy bị anh vứt bỏ!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Là người của tôi

Keng một tiếng, thanh đao rơi trên mặt đất. Nam Ca muốn đi nhặt nhưng là Lệ Sâm còn đang nhấn cô.

Vì vậy cô chỉ có thể thờ phỉ phỉ ngẩng đầu nhìn Lê Sâm.

Lê Sâm bóp cằm cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, rõ ràng anh vừa mới xuất lực rất nhiều. Nhưng bây giờ ngay cả thờ gấp cũng không có.

Ngược lại Nam Ca rõ ràng là Zombie thể nhưng lại cảm thấy mệt mỏi!

cô quá thất bại mà. Dựa theo tình thế này thì rốt cuộc phải bao lâu nữa cô mới có thể đánh bại người đàn ông này đây?

"Tiểu Zombie, rốt cuộc cô đang giận cái gì thế?"

Nam Ca hừ một tiếng: "Có người lừa tôi, tôi đang giận cái gì chứ!"

Lê Sâm còn rất vô tội nói: "rõ ràng là tối hôm qua cô không hỏi tôi rõ mà."

"Là tại tôi sao?" Về mặt Nam Ca rất Sparta*.

(*Mặt há hốc mồm vừa ngạc nhiên vừa tức giận ấy. bà tác giả chơi chữ quá)

Lê Sâm nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy." anh lại bắt đầu phát huy kỹ năng chuyển đề tài: "nói sau đi, buổi sáng tỉnh lại tôi đã phát hiện cô có chút bối rối. Tối qua không phải là lại gây họa chứ?"

Nhắc tới sự kiện này, Trong lòng Nam Ca thầm kêu một tiếng không xong. cô lập tức tránh né ánh mắt nóng rực của Lê Sâm, còn giả vờ như xem phong cảnh bên ngoài, mặc dù cửa sổ còn đang đóng: "Tối hôm qua tôi rất biết điều nhé, chuyện gì cũng không phạm vào."

Lê Sâm cười nhạt, cô càng như vậy càng lộ ra trong lòng có quỷ. Cho nên anh hù dọa cô một chút: "cô xác định không nói với tôi? Người có dị năng trong đây rất nhiều. cô cũng biết rõ, nếu quả thật gặp chuyện không may thì tôi cũng chỉ là một người bình thường muốn cứu cô cũng không được."

Nam Ca thành công bị lừa dối, kinh hãi nhìn chăm chăm anh: "thật sự không cứu được tôi?"

Lê Sâm nặng nề gật đầu một cái.

Vì vậy Nam Ca đáng thương nói: "Ngày hôm qua tôi chỉ... chỉ dùng tinh thần quan sát xung quanh đây một chút thôi... Nhưng sau đó phát hiện có người có dị năng hệ tinh thần... Hình như còn lần cấp cao..."

Nghe giọng cô càng ngày càng thấp, Lê Sâm biết cô thật sự sợ hãi. Bây giờ anh cũng rất lo lắng, hỏi dồn dập: "Người kia có phát hiện cô không? Vị trí cụ thể là ở chỗ nào, cô cảm giác được không?"

Nam Ca thất lạc lắc đầu: "Tôi vừa mới quan sát thấy liền lập tức thu hồi lại tinh thần. anh ta ở nơi nào, tôi cũng không nhớ được."

Nhìn cô như thế, Lê Sâm hơi đau lòng.

Vì vậy anh cũng không đùa cô nữa, bảo đảm với cô: "Chờ chúng ta đem hai chị em Tô Phương Tô Hiền dàn xếp tốt. Tôi sẽ giải quyết một chút việc riêng rồi lập tức rời đi."

Dọc theo đường đi đụng phải nhiều Zombie như vậy, biến dị hệ phong, hệ thủy cũng có thể xuất hiện thành đàn. Chỉ có hệ tinh thần lại rất ít. Ở phía con người, chỉ sợ cũng là tình huống như thế.

Nếu như thật sự bị người trong căn cứ quan sát được, bọn họ muốn đi sẽ rất phiền toái.

Thân phận Nam Ca cũng là vấn đề lớn, bên trong này còn có trạm radio. Nếu bị người khác phát hiện ra cô là Zombie, tin tức không quá vài phút là có thể truyền khắp cả nước.

Đến lúc đó, sao cô còn có thể ở dưới mí mắt loài người sống sót?

Lê Sâm nghĩ đến xuất thân, cánh tay vẫn còn đang kiềm chế Nam Ca cũng không phát hiện.

Nam Ca định lên tiếng nhắc nhở anh, tuy nhiên khi nhìn thấy vẻ mặt anh ngưng trọng. Tâm tình thấp thòm từ sớm tỉnh mơ vậy mà thần kỳ bình tĩnh lại.

Cái người đàn ông này, anh rất cường đại. cô không biết do nguyên nhân gì, chỉ là cô tin tưởng anh có thể bảo vệ mình tốt.

Nhưng mà hai người kia không động dậy, không có nghĩa là người khác không làm thế nha. Thời điểm Tân Vũ Hoa mở cửa, chứng kiến đồng bừa bọn trên sàn, gào lên một tiếng: "Hai người đang làm gì vậy! Muốn đem tòa nhà này hủy đi sao!"

Lê Sâm cùng Nam Ca cũng nghe được giọng của cậu, tuy nhiên Lê Sâm không động dậy, mà Nam Ca bị thân thể cao lớn của anh cản trở, vì vậy chỉ thờ cái đầu ra.

Cậu vừa đến nên cũng không hiểu rõ tình hình, Tân Vũ Hoa bùng nổ: "Nam Ca! Có phải anh ta bắt nạt cô không?"

nói xong cậu giống như muốn cùng Lê Sâm liều mạng, tư thế muốn xông lên phía trước.

Lê Sâm từ từ buông Nam Ca ra, quay đầu nhìn Tân Vũ Hoa một cái: "đi tới nữa liền đánh cậu khóc."

Chắc là chưa từng thấy biểu cảm lạnh như băng của Lê Sâm, Tân Vũ Hoa thật sự bị dọa sợ. Nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Nam Ca vội vàng lên tiếng: "Ai nha cậu đừng khóc mà! Chúng tôi chỉ đang... Chúng tôi đang làm vận động thôi!"

Ánh mắt Lê Sâm tối tăm liếc cô một cái, sáng sớm tỉnh mơ vận động cái gì.

Tân Vũ Hoa rõ ràng cũng đã nghĩ sai lệch. Rất là chua xót nhìn thoáng qua vách tường, lại nghĩ tới tư thế lúc này của hai người.

... Vận động cũng quá kịch liệt rồi.

Hơn nữa ánh mắt kia triển miên đau khổ, giống như là Nam Ca cô phụ cậu vậy.

Còn may Nam Ca ngốc nghếch, không tiếp thu được ánh mắt của cậu.

Lê Sâm vốn còn muốn giải thích một chút, hiện tại dứt khoát ngâm miệng.

Nam Ca tiến lên phía trước hai bước: "Sao cậu lại đến đây sớm như thế?"

Tân Vũ Hoa vốn muốn qua nhìn một chút xem Nam Ca tỉnh chưa, còn muốn dẫn cô đi ăn điểm tâm nữa. Căn cứ của bọn họ bình thường đều có nấu cơm cùng món ăn nóng để ăn!

Nhưng mà bây giờ cậu hơi tức giận, vì vậy hừ một tiếng nghiêng đầu bỏ chạy.

Nam Ca chớp chớp con mắt, quay đầu lại nhìn Lê Sâm: "Cậu ta sao vậy?"

Giọng nói Lê Sâm rất giống người cha trẻ tuổi, bắt đầu dĩ cực kỳ: "Thời kỳ trưởng thành thôi, không cần phải để ý đến cậu ta. Tội đi rửa mặt đã."

Lê Sâm cầm lấy cái chậu trong phòng muốn trực tiếp đi tìm Tô Phương cùng Tô Hiền. Cho nên mới nói, có hai người dị năng hệ thủy rất là tốt. anh muốn tắm nước nóng cũng không có vấn đề gì. Khiến anh kinh ngạc là vừa mở cửa ra, đã gặp được Tô Phương Tô Hiền đang đứng ở cửa.

Tô Hiền đứng sau lưng Tô Phương, còn cùng Lê Sâm khô khốc giải thích: "Vừa mới này bọn tôi nghe thấy âm thanh trong nhà hơi lớn..."

Sắc mặt cậu xám trắng, nếu không phải là Nam Ca quần áo chỉnh tề đi ra, phỏng chừng cậu cũng phải giống như Tân Vũ Hoa tức giận chạy trốn.

Tô Phương thì phức tạp hơn, Nam Ca đến cùng là thích bao nhiêu người đây! Lúc này cô ấy lại lớn tiếng nói muốn... Muốn ăn Lê Sâm..

cô ấy cúi đầu, tình nguyện cho là mình nghĩ nhiều.

Bây giờ Nam Ca rất muốn đi khám phá căn cứ này, suy nghĩ của hai chị em cũng không truyền đến đầu cô. cô chỉ vui vẻ hỏi: "Hai người đã ăn sáng rồi sao?"

Hai chị em đỡ đầu gật đầu.

"Vậy hai người mang tôi đi dạo đi!" Dù sao địa hình xung quanh đều mờ được không sai biệt lắm.

Lê Sâm ở phía sau bổ sung: "cô chờ tôi rửa mặt xong, tôi đi với mọi người."

"anh đi theo tôi làm gì?" Nam Ca nhú mày, không ngừng đóng đưa bàn tay bé nhỏ: "anh có chuyện gì thì nhanh đi làm đi, tôi sẽ cẩn thận mà."

Lê Sâm kéo lấy tay cô, ân cần nhìn cô.

Nam Ca lập tức dùng ánh mắt bảo đảm, sẽ không làm mình bại lộ.

Lúc này Lê Sâm mới buông tay ra: "Đừng đi quá xa, sớm trở về một chút."

Vì vậy Nam Ca căn bản là không để cho Tô Phương cùng Tô Hiền có cơ hội cự tuyệt, dắt lấy bọn họ đi luôn!

Lê Sâm rửa mặt xong, không yên tâm cô nên vẫn đi theo.

Tô Phương cùng Tô Hiền đi ở phía sau Nam Ca, thấy thế nào cũng có điểm giống người hầu của Nam Ca.

thật ra Nam Ca đơn độc gọi bọn họ đi ra là có chút tâm tư. Hai chị em này không phải là còn nợ cô sao!

đi dạo xung quanh đây một vòng, thu hoạch vô số ánh mắt quan sát. Hiện giờ Nam Ca mang theo hai người hầu nhỏ, bộ dáng còn rất uy phong.

Tô Phương cùng Tô Hiến vẫn luôn không lên tiếng, về sau vẫn là Tô Hiến nhìn không được hỏi Nam Ca: "Chị Nam Ca, ngày hôm qua người lãnh đạo của căn cứ gặp chúng tôi, phúc lợi ở đây rất tốt. Chị có muốn ở lại không?"

Nam Ca không thể nào đồng ý ở giữa một đám người sinh sống, lập tức lắc đầu: "không cần, trong này tìm đồ ăn quá lao lực."

Tô Phương ngắt đầu: "Sao có thể? Vật tư trong đây rất sung túc! Cả một khu rộng lớn này ban đầu cũng chính là khu dân cư, căn cứ đều đã thanh lý sạch sẽ!"

Nam Ca bĩu môi, các người thật sự không hiểu biết về tôi đâu.

Sau khi đi một vòng, Nam Ca mang hai chị em đi vào một cái hẻm nhỏ hẻo lánh. Chỗ này cách khu người ở đã rất xa, sớm tinh mơ cũng không có người đi lại đây.

Nam Ca đứng ở dưới chân tường, có ánh mặt trời vừa vặn chiếu xuống chân cô.

Mặc dù thân thể bị tòa nhà che lấp, nhưng mà lên cô đã cấp giống như là phát ra ánh sáng. Hấp dẫn ánh mắt Tô Phương cùng Tô Hiến.

Hai tay Nam Ca ôm lẫn nhau, không cần quá sức thì mặt cũng đã kéo căng. "Hai người về sau sẽ phải ở trong căn cứ." Nam Ca mặt mờ nhắc nhở bọn họ trả nợ.

Tô Phương cùng Tô Hiến gật đầu, Tô Hiến còn chưa từ bỏ ý định nói: "Chúng tôi muốn ở cùng Nam Ca."

Nam Ca có chút vô lực: "Tôi muốn nói, về sau chúng ta chắc sẽ không gặp nhau nữa. Nhân loại các người không phải là rất coi trọng thiếu nợ thì phải trả tiền sao?"

Tô Phương không hiểu: "Có ý gì?"

Nam Ca ai nha một tiếng, quyết định cùng bọn họ nói rõ. Ai biết còn chưa mở miệng, đã nghe thấy một trận tiếng bước chân: "Đây không phải là hai cái người có dị năng mới tới sao? Nghe nói là ngồi máy bay trực thăng lại đây nha."

Bây giờ Nam Ca rất không vui. Máy người này là loại chuyện gì xảy ra, không thấy cô đang muốn ăn điểm tâm sao?

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn đã không dừng được, đi qua đây mặc dù đều là người bình thường nhưng thân thể cường tráng. Mấu chốt là nhóm người này có hơn năm mươi người!

Đầu gối vốn chật hẹp, trực tiếp bị bọn họ chặn lại.

Hai người cũng đã nghe nói tại căn cứ này, người có dị năng cùng người bình thường quan hệ không tốt lắm, không nhẽ bọn họ vừa đến đã đụng phải người muốn ra oai phủ đầu sao?

Hai chị em nghĩ không sai, mấy người bình thường này chính là tìm đến để phủ đầu.

Những người có dị năng kia sức chiến đấu quá cường hãn, bọn họ không dám tìm. Nghĩ tới hai người này hệ thủy, khẳng định không có lực sát thương gì. Cộng thêm bọn họ có hơn năm mươi người, còn đánh không lại hai người sao?

Vốn sáng nay Nam Ca không đánh lại Lê Sâm, cô có chút cáu kỉnh. Bây giờ còn có người không muốn sống đưa đến, cô một phen kéo Tô Phương Tô Hiến qua, đem bọn họ bảo vệ ở phía sau.

"Sao nào? Các người có ý kiến gì?"

Những người này vừa nhìn thấy Nam Ca, ánh mắt rõ ràng đều sững sờ. Còn có chút kinh diễm đến đờ người.

Người đàn ông đầu lĩnh kia cũng là một bộ dáng bi ối, thân thể ngược lại to con cực kỳ.

Nhưng mà trong mắt Nam Ca nhìn thấy, mấy người này đều biến thành món ăn. một thân da thịt không biết luyện ra như thế nào, loại đàn ông này Lê Sâm mà ra tay thì chỉ cần một chiêu.

Nhìn tình hình Nam Ca cay như thế, những người này ngược lại càng vui vẻ trở lại. Cái người đầu lĩnh kia còn chỉ chỉ bên ngoài: "Trong này quá chật, chúng ta có chuyện thì ra bên ngoài nói?"

Nam Ca không có ý kiến gì, ngạo mạn nói: "đi thôi."

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng đi theo anh ta, ai biết người kia lại cản lại: "Hai người hệ thủy phải ở lại chỗ này."

Nam Ca tàn nhẫn nhìn chằm chằm anh ta: "Sao? anh còn muốn đụng đến người của tôi?"

"Người của cô?" một cô gái nhỏ nũng nịu làm chủ cho hai người có dị năng? Bọn họ không nghe lắm chứ?

Nhất thời, trong đám người vang lên một trận cười vang.

Nam Ca quả thật cảm thấy mấy người này ngu xuẩn đến không thể ngu hơn. Bọn họ là khẩu phần lương thực của cô! Sao lại không phải là người của mình!

không thể nhìn được nữa, cô tung một cước đem đầu lĩnh đập bay: "Cười cái gì mà cười! nói là người của tôi thì là người của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ai sai

Cặp chân Nam Ca đạp triệu cường kia, thật sự là một điểm tình cảm cũng không có. Chỉ thấy triệu cường bay ra đằng sau, sau lưng tăng tăng đập vào tường.

hiện tại anh ta cảm giác, không chỉ có xương sườn của mình gãy vài cây. Sau lưng cũng rất đau rất đau, anh ta liên tục đưa tay che trước ngực mình. một ngum khí suốt chút nữa không đi lên được.

Sao lại thế này, cô gái này sao có thể ra tay ngoan độc như thế!

Đám lưu manh trong căn cứ có đàn anh, cũng có đàn em, như Triệu Cường triệu tập một đám tiểu lưu manh ở trong quần chúng bình thường đùa giỡn ngang ngược chỉ có thể coi là đàn em trong đàn em.

Dị năng hệ thủy ở trong căn cứ, đều được bảo vệ như trong mắt. Bất kể là ở trong phái nào thì địa vị cũng rất cao.

Lần này bọn họ đến tìm hai người Tô Phuong Tô Hiền cũng chỉ muốn ra oai phủ đầu, hù dọa một chút mà thôi. Ai có thể nghĩ tới, nửa đường nhảy ra Nam Ca?

Nam Ca cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, đánh chủ ý tới khẩu phần lương thực của cô là không được!

Vốn Triệu Cường không định thật sự cùng Nam Ca ra tay, hiện giờ anh ta bị một cước đập ngã. Đương nhiên nổi giận, bản thân đau dậy không nổi, còn có thể ra lệnh cho thủ hạ: "Bắt lấy cô ta cho tôi!"

Bị nhân vật vừa mới tiến vào căn cứ bắt nạt đến mức không có lực đánh trả, nếu sự kiện này truyền đi. Thanh danh một đòikhông phải bị phá hủy sao?

Mặc kệ con đàn bà trước mặt có lai lịch gì thì anh ta cũng muốn cho cô ta nhìn một chút màu sắc!

Nam Ca nhìn cái người này không những không lùi ra sau còn muốn tích cực cùng cô đánh, cô muốn cười ra tiếng.

Lệ Sâm lúc nào cũng không cho cô đánh nhau, vậy bây giờ những người này thế nhưng tự chủ động tìm cô gây phiền toái.không thể trách cô được nha?

Vì vậy trong ngõ hẻm nhỏ hẹp, một đám đàn ông thấy một cô gái nhỏ nũng nịu đối mặt với bọn họ chẳng những không sợ hãi mà còn nhao nhao muốn thử. Trong lòng ai cũng bồn chồn.

một cước lúc nảy của cô, cả đám đều được chứng kiến. Nếu thật sự chống lại thì vài người bọn họ có mấy phần thắng đây?

Nam Ca đã chọn xong tư thế, mái tóc tung bay. một đôi mắt trong vắt dưới ánh mặt trời lóe lên tia sáng chói mắt: "Còn lo lắng cái gì?" cô ngoắc ngoắc ngón tay, còn xinh đẹp cười một tiếng: "Cùng tiến lên đi."

Những người này bị khiêu khích như thế tự nhiên là không thể nào lùi lại. Dù sao bọn họ nhiều người, không cần phải sợ Nam Ca.

Vì vậy mọi người nhìn lẫn nhau, lấy ra gây gộc hướng tới chỗ Nam Ca vọt tới. Nam Ca tùy ý cười một tiếng nghênh đón.

Ai biết không đợi cô được ra tay, Tô Phuong cùng Tô Hiền vậy mà còn nhanh hơn cô. Hai cột nước xuất hiện phóng lên cao!

Cột nước kia cùng bình thường mọi người nhìn thấy không giống nhau, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy hai chị em đang đứngtrên cột nước to này! Đùng nói là Nam Ca, đám người thủ hạ của Triệu Cường cũng sững sờ nhìn.

Người có dị năng hệ thủy dạng này...Trong căn cứ bọn họ cũng không có ai!

Nhưng mà kinh khủng hơn còn ở phía sau. Theo này hai cột nước này lại có nhiều cột nước từ dưới nền đất xông ra, hơn nữa vị trí xuất hiện cột nước kia

vừa vịn chính là dưới chân mấy người này!

Ở lúc họ còn chưa kịp phản ứng lại đây là chuyện gì xảy ra, cả người đều đã bị cột nước đội lên bầu trời!

Nhìn những người đàn ông kia bởi vì cột nước càng ngày càng cao, bọn họ cách mặt đất cũng càng ngày càng xa. Muốn nhảy xuống lại lo lắng ngã chết nên chỉ có thể ở trên cột nước kêu cha gọi mẹ.

Trong nháy mắt Nam Ca cảm giác mình bày ra tư thế không có đất dụng võ. Tình huống dùng cột nước đẩy người, cô chỉ nhìn thấy qua trong phim hoạt hình!

Ồ, vì sao cái khác cô không nhớ rõ. Còn nội dung phim hoạt hình này lại nhớ như vậy (◕◕)

Hai ngày qua thần kinh Tô Phuong cùng Tô Hiền luôn luôn căng thẳng. Loại bất an này tại lúc Nam Ca lao ra bảo vệ bọn họ đã đạt tới đỉnh điểm.

Đặc biệt là cả hai đều muốn ở bên cạnh Nam Ca, buổi tối nhắm mắt lại chỉ nghĩ tới ngày đó ở trên máy bay trực thăng. Cảnh tượng họ bị vây ở bên trong phải đội Nam Ca tới cứu.

Tô Phuong cùng Tô Hiền cân nhắc lâu như vậy. Quyết định, bọn họ muốn thay đổi một phương thức chiến đấu khác!

Mặc dù dị năng hệ thủy xem ra có việc làm rất vô bổ, nhưng mà nếu như dị năng đủ mạnh. Dị năng hệ thủy kia nói không chừng cũng sẽ phát huy vượt xa sức chiến đấu của người thường!

Sau khi bọn họ nghiên cứu, cũng đã đề ra rất nhiều loại phương pháp chiến đấu. Hôm nay dùng cột nước đẩy người còn là lần đầu tiên thử dùng. Kết quả trong nháy mắt đã thành công!

Tô Phuong cùng Tô Hiền quả thực là không thể vui vẻ hơn được nữa, hướng về đối phương nhìn thoáng qua trong mắt đều là mừng rỡ.

Thậm chí, bọn họ còn có thể dư sức lực đem mười mấy người này đẩy lên bầu trời!

Tô Phuong chạy đến bên cạnh Nam Ca, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn có chút thẹn thùng nói: "Nam Ca, cô muốn xử trí họ như thế nào?"

Tô Hiền cũng không rơi xuống, tuy cậu cách Nam Ca một khoảng nhưng ánh mắt luôn luôn đặt trên người Nam Ca.

Tay Nam Ca có chút ngứa ngáy, làm sao bây giờ, huấn luyện đàn em quá lợi hại. cô là lão đại không có đất dụng võ rồi!

Những người trên cột nước kia bây giờ cách mặt đất gần mười mét. đã là tòa nhà cao mấy tầng, mặc dù vị trí của bọn Nam Ca rất bí mật, nhưng mà trên bầu trời đột nhiên nhiều ra vài người vẫn dẫn tới một trận xôn xao trong căn cứ.

Nam Ca lại không biết có không ít người đang chạy tới hướng này, cô còn nghiêm túc tự hỏi vấn đề của Tô Phuong.

Những người kia ở trên cột nước khóc hô: "Nhanh thả bọn tôi xuống!"

Nhìn thấy Nam Ca chẳng hề nghe bọn họ uy hiếp, bọn họ chỉ có thể khổ sở cầu xin: "Là chúng tôi có mắt như mù tới tìm các cô gây phiền toái, van cầu các cô thả chúng tôi đi. Về sau chúng tôi cũng không dám nữa!"

Nam Ca nhú nhú mày, đám người này sao lại om sòm như thế. cô là một con Zombie nói nhiều cũng không bằng!

Vì vậy cô hỏi Tô Phuong: "Hai người nói xem nên làm thế nào mới tốt?"

Sao lại hỏi đến Tô Phuong. cô cũng chưa từng dạy dỗ qua ai đâu. Vì vậy cô cúi mặt giống như nàng dâu nhỏ, ngượng ngùng cười một tiếng: "Đều... Đều nghe Nam Ca hết..."

Tô Hiền đã chuẩn bị kỹ càng, ném cho Nam Ca một ánh mắt tin cậy.

Nam Ca nhếch miệng cười một tiếng, bộ dáng hào quang vạn trượng: "Vậy hãy để cho cả đám bọn họ rơi xuống đi. Thử thể nghiệm cảm giác từ trên cao rơi xuống!"

Giống như là ngày hôm qua dây leo quấn lấy mình bị Zombie hệ phong chém đứt. Cái cảm giác rơi xuống kia~! Rất khó tả, cả đời đều không thể quên được!

Tuy nhiên cô còn có người cứu, mấy người này ngã thành thịt vụn là được!

Nghĩ tới đây Nam Ca cười rất vui vẻ, chỉ vào Triệu Cường: "Từ người kia bắt đầu đi!"

Tô Hiền nghiêm túc gật đầu: "Tốt!"

Vung tay lên, chỉ thấy cái cột nước chống Triệu Cường cứ như vậy tan biến vào không khí!

Thân thể Triệu cường còn ở không trung dừng lại trong chớp mắt, sau đó lập tức nhanh chóng rơi xuống!

"A! - -" một tiếng cũng không kêu hết liền nghe ầm một tiếng!

Vốn là anh ta phải thẳng tắp rơi xuống, ai biết còn bị vách tường ngổ hẻm ngăn cản một cái, thời điểm rơi xuống liền không có lực lớn đánh vào như dự định.

Hiện tại anh ta quỳ rạp trên mặt đất, dưới thân có vết máu chậm rãi lan ra. Nam Ca dò xét một cái, anh ta đã bất tỉnh.

Lại ngẩng đầu nhìn những người lơ lửng trên không trung kia, chỉ thấy bọn họ đều run rẩy, toàn thân ướt đẫm cũng không có ai dám nói thêm nữa.

Nam Ca giống như là đang chọn con mồi, cô hận không thể hát lên. Còn duỗi ngón tay ra vẽ một vòng, cô phát hiện rõ ràng, ngón tay mình đi qua chỗ nào. Những người kia toàn thân đều khẽ run rẩy.

Có hai người có năng lực chịu đựng quá kém, vậy mà không đợi Nam Ca chỉ bản thân đã tự nhảy xuống!

Nam Ca càng chỉ càng vui vẻ, thuận miệng cùng Tô Phương nói: "Lần này chúng ta cho ba người rơi xuống cùng nhau đi!"

Làm chuyện xấu tuyệt đối là dễ gây nghiện. Nhất là còn đi theo người như Nam Ca.

Vì vậy cô gái ngoan ngoãn như Tô Phương cũng không thận trọng nữa. Tiện tay thu hồi ba cột nước.

Nam Ca mong đợi nhìn lên trời, lần này chọn ba người đều là vị trí vô cùng tốt. Bọn họ rơi xuống chắc chắn sẽ không có thứ gì cản trở!

Nhưng mà theo tiếng kêu thảm thiết vang lên, bọn họ ở giữa không trung lại bị người khác đón lấy!

Quán chặt lấy bọn họ là vài cái dây leo.

Nam Ca nghi ngờ quay đầu, lúc này mới nhìn thấy có một lớp người đã đi tới sau lưng mình. Cầm đầu đám người kia Tô Phương cùng Tô Hiền đều biết, đúng là người lãnh đạo của căn cứ, Lâm tiên sinh.

Đột nhiên nhìn thấy Lâm tiên sinh, Tô Phương cùng Tô Hiền đều có chút xấu hổ.

Chỉ có Nam Ca không có cảm giác gì, bởi vì... cô không biết ông ta là ai mà.

Người bên cạnh ông ta thì cô biết nha. không phải là tiểu tử Tân Vũ Hoa sao. Đón lấy bọn họ cũng là do Tân Vũ Hoa dùng dị năng.

Nam Ca không nói lời nào chờ Lâm tiên sinh mở miệng.

Dù sao mình cũng không định ở lại căn cứ này, đánh bị thương vài người. Lâm tiên sinh không định cho mình đền mạng chứ?

Tại thời điểm Nam Ca ôm cánh tay mắt lạnh nhìn, Lê Sâm cũng từ đằng xa chạy tới, trực tiếp ngăn cản trước mặt cô.

anh không nhìn mấy người phía trước mà là quay đầu kiểm tra Nam Ca: "Sao rồi? cô không bị thương chứ?"

anh chỉ đi chậm hai bước, tại sao cô nàng này lại làm ra động tĩnh lớn như vậy!

Nam Tiểu Ca, thật sự là một giây đồng hồ tôi không nhìn cô không được!

Nam Ca chớp chớp con mắt, nhìn ánh mắt Lê Sâm... Là lo lắng sao?

Nhưng mà mình có cái gì khiến anh lo lắng sao?

Vì vậy cô ha ha cười một tiếng, còn ở tại chỗ xoay một vòng: "Tôi không có chuyện gì đâu."

Nghe cô nói như thế, Lê Sâm mới hơi thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên lại nhấn nhá trán cô: "không có việc gì lại biết bắt nạt người khác. Chúng ta không phải là đã nói không thể tùy tiện cùng người khác động thủ sao?"

Nam Ca còn ỳ ứ nâng cái cổ: "rõ ràng chính là bọn họ tìm cố trước, anh còn trách tôi!"

Lê Sâm sùng ái nhìn cô, chính mình ở trước mặt Lâm tiên sinh bảo vệ cô. Tuy nhiên dựa vào sự thông minh của cô từ trước đến giờ thì khó có khả năng hiểu rõ ràng.

Giờ phút này anh quay đầu nhìn Lâm tiên sinh: "Ngài cũng nghe thấy. sự tình chắc chắn không giống chúng ta nhìn thấy. Lâm tiên sinh bây giờ muốn truy cứu trách nhiệm của ai đây?"

Mặc dù Tân Vũ Hoa từ khi vừa mới bắt đầu đã muốn vọt tới bên cạnh Nam Ca. không biết thế nào Lâm tiên sinh lại ở đây, cậu chỉ có thể làm một người hầu nhỏ.

Tuy nhiên nhìn bộ dạng trông mòn con mắt của cậu, Lâm tiên sinh cũng nhin không được bật cười.

"Trách nhiệm tất nhiên là muốn truy cứu."

Thân thể Lê Sâm bắt đầu căng chặt, không biến sắc đem Nam Ca đẩy ra sau lưng ngăn cản.

Hiện tại từ góc độ Lâm tiên sinh nhìn sang chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt nhỏ của Nam Ca.

Nam Ca dứt khoát nghiêng đầu qua chỗ khác. Truy cứu thì truy cứu, ai sợ ông? không phục thì đến đánh nhau!

Nếu Lê Sâm biết rõ Nam Tiểu Ca của anh hiện tại lớn lối như vậy, khẳng định lại muốn gõ đầu cô vài cái.

Nhưng hiện giờ tinh thần anh đều tập trung ở trên người Lâm tiên sinh. không biến sắc phân tích, nếu mà động thủ trước thành có thể có mấy phần nắm chắc mạng Nam Ca an toàn rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Tiểu sư muội của tôi

Hiện giờ bọn họ đang ở trong căn cứ, bên trong này khắp nơi đều là người có dị năng. Chỉ sợ phải phí rất nhiều công phu.

Ai biết, Lâm tiên sinh nhìn bộ dáng Lê Sâm như lâm đại địch lập tức khoát tay, ôn hòa cười nói: "anh đừng lo lắng, tôi muốn truy cứu cũng không phải là trách nhiệm các người. Vốn là các người vừa tới căn cứ chính là khách quý của chúng tôi. Tô Phuong cùng Tô Hiến lại là nhân viên mới của căn cứ chúng tôi. Ban đầu chúng tôi cũng đã hẹn hôm nay sẽ khảo sát năng lực của hai đứa chúng nó một chút. Là đám Triệu Cường không có mắt vọt ra, bị ngộ thương cũng là bọn họ sai."

Nam Ca đứng ở sau lưng Lê Sâm quả thực rất khiếp sợ. Trời ạ, lại nhai vài câu. Hóa ra đen còn có thể nói thành trắng?

Ý tứ của Lâm tiên sinh chính là Tô Phuong cùng Tô Hiến vốn đang ở chỗ này kiểm tra dị năng, đám người Triệu Cường không có mắt mới tới quấy rầy hai chị em họ kiểm tra!

Vừa nói như thế, không quản đám người kia là chết hay tàn phế, tất cả đều không liên quan đến đám Nam Ca!

Lê Sâm cũng hơi yên tâm. anh cũng nên nghĩ đến năng lực Tô Phuong cùng Tô Hiến đã không giống với trước kia. Vị Lâm tiên sinh phía trước này là người lãnh đạo phái người có dị năng, làm sao có thể thiên vị người bình thường được.

Trái tim lơ lửng của Tô Phuong cùng Tô Hiến cũng được thả xuống, chỉ cần Nam Ca không có việc gì là tốt rồi. Dù sao là cô động thủ trước mà cô vẫn mở miệng nói lời bịa đặt bày tỏ không trêu chọc những người kia.

Lúc mọi người còn đang nói chuyện với nhau, chợt có một người đàn ông mặc áo khoác trắng vội vã chạy tới.

Ở trong căn cứ, ăn mặc dạng này cũng chỉ có một mình Diệp Thiệu.

Lê Sâm nhìn thấy anh ta đầu tiên liền không biến sắc nhủ mày. Mà Lâm tiên sinh lại đi tới phía trước hai bước đón người.

Cái người Diệp Thiệu này là bảo bối đấy. Phái dị năng bọn họ cũng không dám trêu chọc vào đâu.

Bây giờ Diệp Thiệu đang sốt ruột cứu người, cơ bản cũng không có tâm tư cùng Lâm tiên sinh hàn huyên, mặt lạnh vòng qua ông ta.

Tần Vũ Hoa cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Thiệu, trước kia Diệp đại ca luôn luôn ôn hòa giống như gió xuân. Rất ít cơ hội nhìn thấy anh ta lạnh mặt xuống. Lần này quanh người anh ta lạnh như băng, chắc là thật sự tức giận rồi.

Diệp Thiệu có thể không tức giận sao, mấy người mới tới này coi quy củ trong căn cứ là bài trí à?

rõ ràng đã nói qua, không cho phép bọn họ lên lút đánh nhau!

Kết quả thì sao? Vài người có dị năng bắt nạt mấy người bình thường. Đem cột nước đẩy người khác lên cao như vậy sau đó lại làm cột nước biến mất! Loại tình huống này không chết đã là vạn hạnh!

Diệp Thiệu giúp mấy người kia kiểm tra một chút, thấy mạng bọn họ còn xem như lớn. Cũng chỉ tập trung làm cấp cứu khẩn cấp xong mới mặt lạnh nhìn Tô Phuong cùng Tô Hiến: "Hai người còn không đem những người kia bỏ xuống?"

Đúng vậy, trên bầu trời còn rất nhiều người đang lơ lửng!

Mấy người này vốn bị dọa đến muốn bất tỉnh rồi. Vừa mới nghe nói Lâm tiên sinh muốn đem sai lầm đẩy lên người bọn họ, cả đám lại càng nản lòng thoái chí.

Bây giờ nhìn thấy bác sĩ Diệp Thiệu đến, cả đám giống như là gặp được đại cứu tinh. Ai cũng cố sức kêu khóc: "Bác sĩ Diệp, cuối cùng anh cũng đến rồi! Chúng tôi sắp bị mấy người này hành hạ chết rồi!"

Tô Phương bị ánh mắt Diệp Thiệu hù sợ. Tay run rẩy quay lại nhìn Nam Ca, không biết nên nghe ai.

Nam Ca bởi vì còn đứng ở sau lưng Lê Sâm nên không thấy Diệp Thiệu. Chỉ là nghe thấy giọng nói của anh ta còn cảm thấy rất quen thuộc.

cô vốn có chút hảo cảm với người đàn ông này, ai biết anh ta lại có thể ra lệnh cho người của mình như thế!

Bác sĩ Diệp cái gì chứ, mình cũng là bác sĩ Nam Ca nha!

Vì vậy tính tình Nam Tiểu Ca đi lên, hừ nhẹ một tiếng nghiêng đầu qua một bên: "Tại sao lại phải thả? Tôi không muốn thả! Vốn còn muốn truy cứu trách nhiệm của bọn họ mà!"

Lê Sâm cũng hét cách với cô, người này là từ đâu xuất hiện mà dám đối với cô khoa tay múa chân chứ.

Diệp Thiệu còn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất xử lý vết thương của người bệnh. Ai biết sau khi nghe được giọng nói của Nam Ca, anh ta mạnh mẽ dừng tay lại, ánh mắt giống như mặt biển rộng tràn đầy sóng to gió lớn.

Lê Sâm đứng gần, tinh mắt nhìn thấy tay anh ta cũng đang run.

Lập tức, Diệp Thiệu không xử lý mấy người đàn ông kia nữa. Cũng xem nhẹ mấy người còn đang bị cột nước đầy. Hốt hoảng đứng lên, thân thể cũng lay động một cái hướng tới chỗ Nam Ca đi tới.

Lê Sâm đề phòng nhìn anh ta. Nhưng nhìn bộ dáng của Diệp Thiệu bộ cũng không giống như muốn công kích Nam Ca.

nói sau đi, dựa vào cái thể trạng này của anh ta muốn cũng đánh không lại Nam Ca.

Nam Ca cũng phát hiện ra Diệp Thiệu lại gần đây. cô thoải mái từ phía sau Lê Sâm đi ra, giờ giờ cái cằm trắng nõn của mình lên, còn tròn con mắt, một bộ dáng bề nghệ: "Sao nào, anh còn muốn làm gì tôi..."

không đợi Nam Ca nói xong đã thấy Diệp Thiệu giống như bị điện bỏ qua tất cả mọi thứ trong tay vọt tới bên cạnh Nam Ca, giờ tay ôm lấy cô, hung hăng ấn cô tiến vào trong ngực mình, giống như là muốn vùi cô thành viên thịt luôn!

sự không xác định cùng hốt hoảng trong mắt anh ta trong khoảnh khắc đó đã biến thành mừng như điên.

anh ta kích động, giống như thay đổi thành một người khác. Tràn đầy cảm giác mất rồi lại tìm được nói: "Tiểu sư muội, thật sự là em... em còn sống, thật sự là quá tốt!"

một người đàn ông đầu đội trời đạp đất, sau khi tận thế đến cũng không hề rơi một giọt nước mắt nào. Trong khoảnh khắc này mắt lại đỏ lên.

Tô Phương cùng Tô Hiến còn chưa hiểu là xảy ra chuyện gì, tuy nhiên dị năng của họ cũng chỉ có thể kiên trì đến lúc này cho nên bọn họ đem những người trên không trung xuống trước.

Mấy người này cũng không dám ở lại chỗ này lâu hơn. Vài người hợp lực nâng người bệnh rất nhanh rời đi.

Chỉ có Diệp Thiệu còn ôm chặt Nam Ca không muốn buông tay, nói năng lộn xộn gọi tên cô.

Xoay ngược lại, tiểu Zombie đặc biệt đề phòng con người, Nam Ca cũng đã quên né tránh. cô chỉ nghi ngờ nghiêng đầu.

Tiểu sư muội? Đây là cách xưng hô gì vậy? Trước kia mình là người trong võ lâm sao? Còn có cái người đàn ông này là ai nha?

Tô Phương cùng Tô Hiến đứng ở một bên làm tượng gỗ, len lén nhìn Lê Sâm một cái. Quả nhiên, trên trán Lê ca nổi đầy gân xanh, hiển nhiên là rất tức giận!

Làm sao bây giờ, hiện tại Lê ca nổi giận còn khủng bố hơn cả Nam Ca, bọn họ có thể chạy trốn không?

Lâm tiên sinh mang theo Tân Vũ Hoa mới thật sự thuộc về loại người không làm rõ được tình huống. Nhất là Tân Vũ Hoa, trong lòng đã hơi tức giận cộng thêm chút bất đắc dĩ.

Diệp đại ca là người cậu rất tôn kính, Nam Ca chính là người chị cậu thích nhất! Nhưng mà bây giờ bọn họ đang ôm nhau, mình có nên đem bọn họ kéo ra không? Rất cấp bách, online chờ!

Lâm tiên sinh lại lộ ra khuôn mặt tươi cười vui mừng, vỗ vỗ cánh tay Tân Vũ Hoa dặn dò cậu: "Việc của đám người trẻ tuổi, tôi thật sự bất lực rồi. Tôi đi về trước đây, cậu ở lại xem đi."

Sau khi nói xong, ông ta liền mang người phía sau rời đi, quả nhiên không ở lại lâu!

Suy nghĩ Tân Vũ Hoa ở tại chỗ chuyển mấy vòng, cảm thấy tình cảnh này thật sự là so với Tu La tràng tràn đầy Zombie còn muốn khủng bố hơn!

Tuy nhiên cũng không đợi cậu rối rắm lâu, có người đã hành động rồi.

Lệ Sâm vừa mới bị Diệp Thiệu chen ra, giờ phút này vươn tay tóm lấy cổ áo khoác trắng của Diệp Thiệu hung hăng ném anhta qua một bên.

Mặc dù như thế Diệp Thiệu vẫn chưa từng quên cầm lấy tay Nam Ca. Nếu không phải là Lệ Sâm phản ứng mau, đem Nam Ca kéo vào trong ngực mình. Đoán chừng cô sẽ cùng Diệp Thiệu cùng nhau ngã.

Trong thời gian ngắn như vậy, người đàn ông bên cạnh từ Diệp Thiệu đổi thành Lệ Sâm, cả người Nam Ca vẫn còn trong mơ mộng của bản thân.

Nhìn nhìn Diệp Thiệu lao đảo đứng lên, lại nhìn nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lệ Sâm. Nam Ca nghiêng đầu trừng mắt nhìn.

Trong chớp mắt Lệ Sâm thật sự là sắp bị chọc giận nổ tung. Tiểu Zombie này chọc một thân đào hoa, hiện tại thậm chí cô vẫn không biết mình sai chỗ nào!

Có phải cô còn muốn trở thành vạn người mê không?

Nhìn xem anh thu thập cái người gọi là Diệp Thiệu như nào, sau đó lại thu thập cô sau!

Thời điểm nhìn về phía Diệp Thiệu, trong lòng Lệ Sâm vậy mà lại có cảm giác bùng tình đại ngộ. Ha ha, không trách được lần đầu tiên mình nhìn thấy anh ta đã cảm thấy không vừa mắt, hóa ra mấu chốt là ở chỗ này.

Diệp Thiệu cũng rất nổi giận, trực tiếp chất vấn: "Đến cùng thì anh là ai? Sao Ca nhi lại ở cùng anh?"

Ca nhi? Lòng mày Lệ Sâm lại nhảy lên, nhảy lên.

Nam Ca bị anh ta ôm, đột nhiên liền đánh ra trận chiến này. Sao cô lại có loại dự cảm rất xấu nhỉ... Xin hỏi, cô có thể chạy trốn không?

Lệ Sâm bá đạo mà đem Nam Ca ôm chặt hơn chút nữa, trầm giọng đáp trả: "Tôi là chồng của Nam Ca."

Nam Ca trợn to hai mắt.

Uy! Trước kia không phải nói là bạn trai sao? hiện tại sao lại biến thành chồng rồi?

Gương mặt tuần tú của Diệp Thiệu thay đổi trở nên vô cùng khó coi, trong mắt tỏa ra ánh lửa: "anh nói cái gì?" Giọng nói anhta mãnh liệt cất cao: "Tiểu sư muội sao có thể là vợ anh!"

"không là vợ của tôi, chẳng lẽ là của anh sao?" Lệ Sâm nhíu lông mày nhìn anh ta.

Cái người đàn ông này nhận biết Nam Ca, nhưng hiện tại Nam Ca đã không nhớ rõ bất kì kẻ nào. anh ta rất có thể chính là cái □□ phiền toái.

Có nên thừa dịp bây giờ đem anh ta giải quyết không nhỉ.

thật ra ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lệ Sâm chỉ trong một cái chớp mắt đã bị anh phủ quyết.

Tại tận thế, nếu như người này thật sự là người quan trọng nào đó của Nam Ca. Cứ như vậy bị mình giết chết, chỉ sợ chờ về sau Nam Ca có thể nhớ lại toàn bộ ký ức, chắc chắn cô sẽ không tha thứ cho mình.

Diệp Thiệu bị hỏi khó, hung hăng thở một hơi mới lớn tiếng nói: "... Đương nhiên là của tôi! Có phải sau tận thế anh đỡ cô ấy không?"

Mặc dù anh ta nói rất kiên định, nhưng mà ở trong mắt Lệ Sâm lại có điểm khả nghi. Vì vậy anh cũng không muốn cùng anhta nói nhảm, chỉ nhàn nhạt nói: "Cứ coi như trước kia là vợ anh, đó cũng là vợ trước. hiện tại cô ấy là người của tôi. Lại nói, nếu như các người thật sự là vợ chồng, anh còn có thể gọi cô ấy là tiểu sư muội sao?"

"anh thì biết cái gì." Diệp Thiệu cười nhạo một tiếng, trong mắt mang theo khinh bỉ: "Chúng tôi ở viện y học cùng đi theo một giáo sư, tuy nhiên tôi lớn hơn cô ấy hai khóa, cô ấy vẫn luôn gọi tôi là sư huynh!"

Mặc dù ngoài mặt Lệ Sâm không có biểu hiện gì, thật ra trong nội tâm đã là sóng lớn mãnh liệt. Hóa ra hai người kia lại là quan hệ sư huynh muội? Cũng đúng, Nam Ca là bác sĩ, sao mình lại không nghĩ tới chứ!

Giờ phút này đáy lòng Lệ Sâm có một loại hồi hận nhàn nhạt lên men. anh thật không nên mang Nam Ca tiến vào căn cứ này, hiện tại có một cái phiền

phức không giải quyết được lại chọc phải một cái khác nữa!

Diệp Thiệu thấy Lê Sâm không nói lời nào, hơi chút ngượng gượng.

anh ta nhìn về phía Nam Ca, ánh mắt cùng vẻ mặt trong nháy mắt thay đổi trở nên cực kỳ nhu hòa. Giống như là đã từng chung đụng qua.

anh ta hướng về phía Nam Ca duỗi tay ra: "Tiểu sư muội, em đến bên cạnh sư huynh nào. Mặc kệ xảy ra chuyện gì đều đã có sư huynh bảo vệ em."

Ánh mắt kia bằng phẳng như vậy, trong nháy mắt Nam Ca có loại xúc động muốn vươn tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Anh là ai nha

Lê Sâm không né tránh nhưng cũng không hề ngăn cản Nam Ca. Ánh mắt anh xa xăm cùng thâm thúy, giống như là xuyên thấu qua da thịt nhìn thấy bên trong.

ánh mắt nhìn kỹ như vậy, rõ ràng nên khiến người ta cảm thấy dị thường cường đại mới đúng, nhưng không biết vì sao ánh mắt này lại có chút yếu đuối.

Tình huống vậy giờ, Nam Ca, cô sẽ đưa ra lựa chọn như nào?

Là một lần nữa trở lại bên cạnh sư huynh của cô, hoàn toàn thoát khỏi anh. Hay là nguyện ý theo anh đi xuống địa ngục?

Tất cả mọi người đưa ánh mắt tập trung ở trên người Nam Ca. không thể nghĩ ngờ đều đang đợi cô đưa ra một quyết định.

Nam Ca rất là không thích cảm giác bị con người nhìn chăm chú như vậy, cũng may cô cũng không có tâm tư “không phụ như đến không phụ khanh”.

Vì vậy cô từ sau lưng Lê Sâm đi ra, còn dùng tay kéo vạt áo của mình. hiện giờ cô kiêu kiêu tiểu tiểu, cả người không động đậy nhìn như thế nào cũng giống một cô gái ngoan ngoãn.

"Mặc dù tôi... hơi có chút không thích hợp, nhưng mà..." cô nổi lên dừng khí nhìn về phía Diệp Thiệu. Sóng mắt lưu chuyển từng điểm sáng khiến người ta không đành lòng trách móc nặng nề: "anh là ai nha?"

Toàn trường yên tĩnh, giống như gió thổi qua cũng có thể phát ra âm thanh.

Diệp Thiệu vẫn còn đưa tay, cứ như này giằng co ở giữa không trung. anh ta nhìn về phía Nam Ca, trong mắt tràn đầy không dám tin.

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng là sợ bóng sợ gió một hồi. nói thật, bọn họ cùng căn cứ tiếp xúc mặc dù không nhiều người nhưng cũng biết rõ địa vị Diệp Thiệu ở đây cao bao nhiêu. Nếu như Nam Ca thật sự là sư muội của anh ta, nếu đi theo anh ta ở lại căn cứ nhất định sẽ rất an toàn.

Hai chị em hiểu ra, Lê Sâm vẫn không muốn mang bọn họ theo cho dù thực lực của bọn họ đã rất xuất chúng. Vậy nếu mà Nam Ca chịu ở lại, sẽ không giống thế nữa.

Lúc này, Nam Ca từ chối Diệp Thiệu. Tô Phương cùng Tô Hiến còn có chút mất mát.

Tân Vũ Hoa ngược lại ở trong lòng mừng thầm. Hi hi, Nam Ca tỷ không đồng ý bác sĩ Diệp nha! nói cách khác, về sau mình còn có cơ hội!

Mặc dù Diệp đại ca là người mình rất tôn kính nhưng mà tình cảm là thứ không thể nhường! Vừa nghĩ như thế, một đầu tóc màu rom của Tân Vũ Hoa hưng phấn đến dựng lên.

Còn thật sự đánh vỡ sự yên tĩnh này, vẫn là tiếng cười của Lê Sâm. thật ra anh không cười lớn tiếng cho lắm, thậm chí còn nấp thâm kim nén. Nhưng mà ai bảo chỗ này quá yên tĩnh, cho nên anh liền thành nguồn gốc phát ra âm thanh duy nhất.

Lê Sâm nhẹ nhàng che miệng, cố ý không nhìn Diệp Thiệu, bởi vì anh thật sự sợ chính mình nhìn không được lại trào phúng người này vài câu.

nói đến đây, năm nay anh gần ba mươi tuổi rồi. Sóng to gió lớn gì cũng trải qua không ít, thậm chí ngay cả tận thế cũng đụng phải. Nhưng anh vẫn giống như trước, không có lúc nào cười vui vẻ như vậy.

Quả thực chính là người thắng được cả sinh mệnh.

Diệp Thiệu cũng xứng đáng là cấp lãnh đạo của căn cứ, mặc dù bị Nam Ca cự tuyệt nhưng rất nhanh đã bình phục.

Chủ yếu là cái người tình địch tên Lê Sâm này nhìn rất chói mắt, nếu anh cứ như vậy buông tha. Nam Ca bị Lê Sâm lừa đi thilam sao bây giờ?

Vì vậy Diệp Thiệu buông tay xuống, lại còn có thể đối với Nam Ca khẽ mỉm cười: "không phải anh vừa nói sao, anh là sư huynh của em mà."

Nam Ca cũng nghiêm túc trả lời: "Nhưng mà tôi thật nghĩ không ra."

Trong mắt Diệp Thiệu hiện lên đau lòng: "Em gặp phải chuyện gì sau tận thế... Cho nên bị mất trí nhớ sao? Mặc dù anh không phải là bác sĩ thần kinh nhưng mà cũng biết một chút. Để anh giúp em kiểm tra một chút nhé?"

Nam Ca vội vàng lắc đầu, thân thể này là một con Zombie, người bình thường nhìn không ra nhưng bác sĩ giỏi như anh ta kiểm tra qua một lần sẽ phát hiện chỗ không thích hợp: "Tôi không kiểm tra đâu! Tôi không có bệnh. Chỉ là không nhớ một vài chuyện thôi mà."

Diệp Thiệu còn muốn truy vấn tiếp thì Lê Sâm đã kéo lấy cổ tay Nam Ca chuẩn bị mang cô rời đi.

"Chúng tôi cũng không định ở lại căn cứ lâu, ngày mai chúng tôi sẽ rời đi. Thân thể Nam Ca rất tốt, không cần nhờ anh kiểm tra đâu."

Diệp Thiệu nghe Lê Sâm nói chém đinh chặt sắt như thế quả thực là nổi giận: "Sao có thể tốt được chứ! Bộ đáng cô ấy thay đổi bao nhiêu, toàn bộ ký ức lại bị mất hết! anh luôn miệng nói cô ấy là vợ của anh vậy mà anh lại quan tâm cô ấy như vậy sao?"

Lê Sâm nghĩ thầm, tôi mà không quan tâm cô ấy mới có thể giao cô ấy cho anh kiểm tra ấy. Bây giờ anh nói anh là sư huynh của cô ấy, nhưng Nam Ca cũng không nhận ra thì sao tôi có thể chấp nhận anh?

Vì vậy Lê Sâm lạnh mặt xuống, động tác che chở Nam Ca rõ ràng. Khiến Diệp Thiệu nhìn thấy vẻ mặt cũng bắt đầu căng cứng.

"Có lời gì, chúng ta âm thầm nói sau đi." Đây là không hy vọng Diệp Thiệu kích thích Nam Ca nữa.

Diệp Thiệu coi như là không bỏ được cũng không muốn vạch trần vết sẹo của Nam Ca. Nhìn Nam Ca ý lại Lê Sâm như thế không biết là hai người ở chung sau tận thế đã xảy ra chuyện gì. hiện giờ bắt Nam Ca rời đi là tuyệt đối không thể, bản thân mình còn phải đem cửa ải Lê Sâm này dẹp đi trước đã.

Vì vậy mặc dù Diệp Thiệu thất bại nhưng vẫn nghiêng người tránh để hai người này rời đi.

Tân Vũ Hoa nhìn Lê Sâm mang Nam Ca đi xa, lại do dự nhìn thoáng qua Diệp Thiệu. Cậu quyết định đi tìm Nam Ca hỏi tình huống trước đã.

Có lẽ là thế giới này quá nhỏ, ai có thể nghĩ tới bác sĩ của căn cứ Tân Bình lại là sư huynh của Nam Ca đâu! Nếu vậy thì nói cách khác, Nam Ca cũng là bác sĩ sao?

Vậy thì quá tốt rồi, căn cứ nhất định sẽ đồng ý giữ bọn họ lại!

Tô Phương cùng Tô Hiến yên tĩnh đi theo phía sau, Tô Hiến gom góp dũng khí nói với Diệp Thiệu một câu: "Bác sĩ Diệp...Lúc này là Triệu Cường tìm chúng tôi gây phiền phức trước..."

Diệp Thiệu cũng đã quên mất lúc trước anh ta cực kỳ tức giận, hiện tại trong đầu anh ta chỉ có Nam Ca. Đó chính là tiểu sư muội mình thương yêu nhất, làm sao anh ta có thể để cho cô bị tổn thương đây?

Vì vậy Diệp Thiệu lại khôi phục bộ dáng ôn hòa như nước, còn an ủi Tô Phương: "Yên tâm đi, việc này cứ giao cho tôi giải quyết."

"Cảm ơn bác sĩ Diệp!" Hai người vui vẻ nói cảm ơn!

Diệp Thiệu cũng không biết bản thân làm như thế nào trở lại sở nghiên cứu. thật ra nói là sở nghiên cứu cũng chỉ là nơi anh ta ở. Chỗ này đơn sơ hơn phòng nghiên cứu trước tận thế của anh ta nhiều. Những thiết bị anh ta cần còn phải kính nhờ đám người Tông Hạo Hiến đi tìm cho.

Lát nữa anh ta còn phải cùng Cao Trường Húc bàn bạc một chút về kế hoạch hành động cùng đường đi. Bởi vì những thứ thiết bị kia quá quan trọng, anh ta phải tự mình đi qua.

Nhưng mà bây giờ Diệp Thiệu suy sụp tinh thần ngồi trên ghế, cả người ừ ừ kéo không nổi một tia hào hứng nào.

Bản thân cùng Nam Ca sau khi tốt nghiệp đều bị phân đến cùng một bệnh viện, nhưng hàng năm mình lại ra ngoài làm nghiên cứu, cùng Nam Ca chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Thời điểm tận thế xảy ra, anh ta đang ở phụ cận An thành cho nên về sau mới có thể đến căn cứ Tân Bình. Nếu như không phải là có tấm lòng của một bác sĩ, anh ta đã sớm trở về thượng kinh đi tìm Nam Ca.

Vận mệnh kỳ diệu như vậy, người mà anh ta tâm tâm niệm niệm đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Diệp Thiệu che mắt mình lại. Làm sao bây giờ, cho dù Nam Ca đã quên mất anh ta thì anh ta vẫn thật vui vẻ. cô còn sống đã là tốt lắm rồi, anh ta nhắm

mất chưa xót nghĩ.

Sau một lúc, anh ta cũng bình phục tâm tình. Ngẩng đầu nhìn mẩu máu trên bàn, trên đó xếp bốn lọ máu, đúng là của đoàn người Lệ Sâm.

Lòng Diệp Thiệu vừa động, bắt đầu đứng dậy kiểm tra.

Của người khác đương nhiên anh ta không quan tâm, bây giờ hết sức chăm chú phân tích chỉ là mẩu máu của Nam Ca. Sau một hồi phân tích anh ta bỏ ống nghiệm xuống, sắc mặt thay đổi trở nên bất thiện thêm phần tối tăm.

...

Bởi vì Tô Phuong cùng Tô Hiến muốn gia nhập căn cứ, toàn bộ căn cứ rất vui vẻ. Người có dị năng tự nhiên không cần phẩm, tất cả đối xử với bọn họ như đồng bạn.

Mà phái người bình thường lại nhìn chằm chằm dị năng Tô Phuong cùng Tô Hiến, trông cậy vào bọn họ cải thiện cuộc sống của mình.

Tâm tư lợi dụng đương nhiên là có, nhưng nhiều hơn vẫn là nịnh nọt.

Sự việc của Triệu Cường bị Diệp Thiệu dốc hết sức ép xuống, người ngoài cũng không rõ ràng lắm lý do anh ta làm như thế. Chỉ có trong lòng bọn Lệ Sâm rõ ràng, người đàn ông kia vì Nam Ca mới làm như thế.

Mà Lâm tiên sinh cũng không cần hao tâm tốn trí đi ứng phó phái người bình thường tìm cơ đã thông báo toàn bộ căn cứ, nói là đã đem đoàn người Triệu Cường đuổi ra ngoài. Hơn nữa đêm nay muốn mở lễ hội hoan nghênh Tô Phuong cùng Tô Hiến gia nhập căn cứ đại gia đình Tân Bình.

Mọi người đương nhiên là không có dị nghị gì, hơn mười cột nước ngút trời hôm nay bọn họ đều được chứng kiến. Hai chị em này chính là đại bảo bối nhà!

Vì vậy tất cả mọi người thật vui vẻ, gia nhập tràng hoan nghênh này. Mọi người có không nhiều vật tư cho nên chỉ có thể từ chỗ khác góp sức.

Cũng may trong căn cứ có âm hưởng, có dụng cụ nhạc, còn có người trong hội diễn tấu. Đến buổi tối, đèn trên quảng trường đều sáng lên. Mọi người vừa múa vừa hát, đặc biệt náo nhiệt.

Nam Ca cùng Lệ Sâm cũng có mặt trong lễ hội này, hai người đến vẫn là nhờ Tân Vũ Hoa liều mạng kéo đến.

Tân Vũ Hoa còn len lén giúp Nam Ca lấy thức ăn ngon, đáng tiếc là Nam Ca ăn không được...

Lệ Sâm chỉ ngồi một lúc liền dặn dò Nam Ca một mình ở lại, anh còn có chút việc phải xử lý.

Nam Ca ngờ ngác gật đầu, trong lòng còn cân nhắc. Không phải là đi gặp Diệp Thiệu sao. Có cái gì không được nói với mình chứ.

Bây giờ cô vô cùng buồn chán ngồi ở bên cạnh quảng trường, Tân Vũ Hoa mang về mặt kích động đi theo.

Gào, làm sao bây giờ. Đứng gần Nam Ca tự như thế, tìm cậu thật kích động mà!

Nam Ca vẫn nhìn xa xa, một lúc lâu sau mới cùng Tân Vũ Hoa nói: "Cậu xem khắp nơi đều là màu đen như mực, cũng chỉ có bên trong quảng trường này sáng sủa như thế."

Lời nói này làm Tân Vũ Hoa có chút ngượng ngùng, tuy nhiên sắc trời tối tăm. Dù sao cũng nhìn không ra sắc mặt ửng đỏ của cậu: "Điện lực trong căn cứ thiếu thốn, vì cung ứng điện cho quảng trường nên chỗ khác đều bị cắt điện."

thật ra Nam Ca thật sự cảm thấy cảnh tượng này rất đẹp mắt. Quảng trường nhỏ giữa bóng tối mênh mông tựa như một chiếc đèn sáng, yên tĩnh mà xa xăm.

Đáng tiếc cô là Zombie, cô càng ưa thích bóng tối không giới hạn ngoài kia hơn.

Vừa vặn Cao Trường Húc mang vài người lại đây. Lúc nhìn thấy Tân Vũ Hoa, anh ta còn cười trêu chọc: "Tôi đã nói lúc tìm không thấy cậu, chỉ cần đến tìm Nam Ca. Nhất định là cậu ở bên cạnh cô ấy."

Tân Vũ Hoa cười hắc hắc hỏi: "Sao đội trưởng cũng tới đây?"

"Chỗ này đêm nay có thức ăn ngon, chúng tôi đến cạo com." Cao Trường Húc nhỏ giọng nói xong lại cười mở cười một tiếng.

Vài người khác Nam Ca cũng không xa lạ gì, Tông Hạo Hiến lạnh lùng đứng ở đằng xa, một bộ dáng cùng thế nhân ngăn cách.

Tô Hoàng vẫn là người nói nhiều, nhưng mà bất kể là Tông Hạo Hiến hay là Nam Ca. Ai cũng không thèm phản ứng với anh ta khiến anh ta rất bị thương.

Thường Phong cùng Tô Hoàng chính là hai thái cực đối lập nhau, anh ta trước sau như một không nói lời nào.

Cao Trường Húc cùng Tân Vũ Hoa nói chuyện trong chốc lát mới thông báo: "Ngày mai chúng tôi muốn đi ra ngoài tìm kiếm một nhóm thiết bị, bởi vì mang nhiều người đi nên không thể dùng máy bay trực thăng. Phải lái xe ra ngoài."

Mặt Tân Vũ Hoa tràn đầy chờ mong: "Vậy em không cần đi phải không?"

Cao Trường Húc ý tứ sâu xa nhìn cậu một cái: "Cậu là đội viên chủ lực."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tôi càng muốn đi

Nhớ tới những con Zombie âm trầm khủng bố kia, Tân Vũ Hoa lại muốn òa khóc: "Nhưng mà tôi là người nhỏ tuổi nhất! không phải các anh đã nói, nhiệm vụ lần này trở về sẽ có một đoạn thời gian không cho tôi làm nhiệm vụ sao..."

Vốn Nam Ca thấy Tân Vũ Hoa rơi nước mắt to bằng hạt đậu còn rất kinh ngạc, vậy mà bây giờ cô lại phát hiện. Tiểu nam hài này khóc lên bộ dáng còn rất đẹp mắt nha.

Vì vậy cô vẫn chưa thỏa mãn nhìn chăm chăm Tân Vũ Hoa, không biết lúc nào cậu sợ mà không khóc không.

Cao Trường Húc cũng không biết Nam Ca đang nghĩ gì, chỉ vỗ vỗ bả vai Tân Vũ Hoa: "Ngày mai bác sĩ Diệp, còn có Lê Sâm và Nam Ca cũng đi theo chúng ta, cậu xác định không đi?"

Nước mắt Tân Vũ Hoa mãnh liệt ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Nam Ca: "thật sao?"

"Đương nhiên, tôi không lừa cậu!"

"Vậy thì tôi sẽ đi." quả nhiên Tân Vũ Hoa đổi chủ ý.

Cao Trường Húc dặn dò hết liền đi, chỉ để lại Nam Ca một người ở tại chỗ vẫy tay như Nhĩ Khang: "Chờ... Đợi chút... Lúc nào tôi nói muốn đi vậy? Sao tôi không nhớ rõ?"

Nhưng mà Cao Trường Húc cơ bản là không có trả lời cô!

Nam Ca chỉ có thể quay đầu lại nhìn Tân Vũ Hoa, a, vẻ mặt Tân Vũ Hoa còn vô tội hơn cô nha, mỉm cười.

Vì vậy Nam Ca rất chán chường một lần nữa ngồi xuống. Đám con người này sao có thể nghiền ép con Zombie như cô chứ! thật bức bối!

Sau khi Lê Sâm cùng Diệp Thiệu thấy được liền đi ra quảng trường nhỏ. Đại khái đi hơn một ngàn thước, Lê Sâm mới dừng lại.

Chỗ này mặc dù không có ánh sáng nhưng cũng không phải là rất tối. Lê Sâm nhìn về phía Diệp Thiệu: "anh có lời gì muốn hỏi, cứ hỏi đi."

"Nam Ca đến cùng là vì cái gì lại biến thành bộ dáng bây giờ?" Diệp Thiệu quan tâm nhất vẫn là thân thể Nam Ca.

"Tận thể đến, xảy ra vấn đề không phải là rất bình thường sao? Thời điểm tôi nhặt... Mang theo cô ấy, cô ấy đã như vậy."

Lê Sâm không tiết lộ chân tướng cho Diệp Thiệu. Diệp Thiệu chỉ có thể lo lắng sưng: "Tại sao có thể mất trí nhớ! Tôi nhất định phải làm kiểm tra toàn diện cho cô ấy, chữa lành bệnh cho cô ấy!"

"anh vẫn nên tỉnh lại đi." Lê Sâm nhân dịp nói: "Ngày mai chúng tôi sẽ rời đi."

"Tôi không cho." Diệp Thiệu không đồng ý: "Tôi đã cùng Cao Trường Húc nói qua, ngày mai hành động thì Nam Ca sẽ đi theo tôi."

Ngon lửa trong lòng Lê Sâm nổi lên, anh đi lên trước một phát bắt được cổ áo Diệp Thiệu: "đi theo anh? Dựa vào cái gì? anh tính là thứ gì?"

Sức lực Diệp Thiệu không lớn như Lê Sâm nhưng mà cũng nửa bước không lui: "Ngày mai chúng tôi muốn đi tìm một nhóm thiết bị cùng thuốc thử rất quan trọng, tôi vốn thiếu một trợ thủ. hiện tại gặp được Nam Ca, việc này để cô ấy đến làm là quá phù hợp."

"Nhưng mà cô ấy cũng không phải là người của căn cứ các người, cô ấy không cần thiết phải làm việc này cho anh." Lê Sâm cảm thấy Diệp Thiệu rất là buồn cười. Cái gì mà thiết bị quan trọng, cái gì mà trợ thủ. rõ ràng là nghe bản thân muốn dẫn Nam Ca đi, cho nên anh ta mới sợ! Đây này là anh ta muốn giữ Nam Ca lại!

Nhưng mà mình cũng đã biết tâm tư của anh ta đối với Nam Ca thì còn có thể tùy ý anh ta như thế sao?

Sắc mặt Diệp Thiệu đỏ lên, hung hăng tách tay Lê Sâm ra, uy hiếp nhìn anh: "anh có thể ngăn cản không cho Nam Ca đi, nhưng mà tôi lại có nhiều biện pháp giữ cô ấy lại."

"anh thật đúng là nói đồng đặc đấy." Lê Sâm cảm giác mình cùng Diệp Thiệu không còn gì hay để nói, xoay người muốn đi.

Diệp Thiệu không thèm đuổi theo, chỉ là giọng nói ôn nhuận thê lương ở phía sau anh vang lên: "... Tất cả mọi người trong căn cứ đều biết rõ, tôi vẫn luôn muốn đi thượng kinh."

Lê Sâm dừng bước.

"Nhưng mà bọn họ lại không biết, tôi chỉ muốn trở về tìm Nam Ca mà thôi. Cha mẹ tôi ở nước ngoài, đến nay cũng không liên lạc được. hiện giờ tôi nhớ nhất, chỉ có một mình cô ấy."

"Nhưng mà anh cũng không trở về." Lê Sâm không chút lưu tình chọc thủng tâm tư anh ta: "Dựa vào năng lực của anh, muốn rời khỏi một chỗ còn không phải là dễ như trở bàn tay? anh bắt quả cũng chỉ biết dùng giả nhân giả nghĩa quảng cáo rùm beng chính mình mà thôi."

rõ ràng nói lời khó nghe như thế, Lê Sâm lại không nghe thấy Diệp Thiệu phản bác. Chỉ nhìn thấy anh ta đang khóc cười, mặc dù nụ cười kia so với khóc còn khó coi hơn: "Đúng vậy... Đầu nói tôi có lòng của bác sĩ, không bỏ được những người này. Nhưng là chỉ có tôi biết rõ lý do thật sự."

Diệp Thiệu ngẩng đầu nhìn Lê Sâm, tình cảm trong mắt thấm thiết khiến Lê Sâm nhìn thấy cũng không lờ đi được: "anh có thể tưởng tượng được sao, trong một cái chớp mắt tin dữ truyền đến kia, toàn thân lạnh giống như đặt mình trong hầm băng. Mỗi ngày đều giống như là cái xác không hồn sống sót."

Đồng tử Lê Sâm co lại trong một tích tắc: "Ý của anh là..."

Diệp Thiệu nhìn bàn tay mình, giống như là đang nhìn anh ta có bao nhiêu vô lực: "Có người nói Nam Ca đã chết, chết ở bệnh viện cô ấy trực ban đêm hôm đó..." Giọng nói anh ta nhẹ nhàng, áo khoác trắng ở ban đêm phá lệ rõ ràng: "Tôi không dám trở về, tôi sợ sau khi trở về cũng không tìm thấy cô ấy... Nhưng mà tôi cũng không muốn tin tưởng cô ấy thật sự đã rời đi ... Hôm nay trong nháy mắt nhìn thấy Nam Ca. Trong lòng tôi đã nghĩ, chỉ cần cô ấy còn sống, tôi nguyện ý đoán mệnh hai mươi năm..."

Diệp Thiệu một lần nữa nhìn về phía Lê Sâm: "anh không hiểu tôi có bao nhiêu chấp nhất với cô ấy. Lần này cho dù là tôi chết, tôi cũng sẽ không cho cô ấy lại rời khỏi tôi nữa."

Trong lòng Lê Sâm có lửa, nhưng đối với dạng người Diệp Thiệu này, anh lại không biết nên làm như thế nào phát tiết ra.

Thậm chí anh nên dùng đến lập trường nào? Đối với Nam Ca anh người nào? cô gái kia chỉ biết nghĩ tới trốn khỏi anh thôi.

Diệp Thiệu dùng đòn sát thủ cuối cùng: "Bác sĩ trong tận thế cực kỳ quan trọng. anh không thể nào không biết rõ, nhìn dáng người anh, còn có thói quen cùng động tác bình thường. Trước kia anh hẳn là quân nhân? Thuốc thử lần này là tôi đồng ý với người trong căn cứ Tân Bình. Chờ việc này kết thúc, tôi và các người rời đi. Yên tâm, thí nghiệm đã tiến hành đến bước cuối cùng, rất nhanh có thể kết thúc."

Đây là Diệp Thiệu đem thẻ đánh bạc tung ra.

Nhưng mà Lê Sâm thật sự một chút cũng không muốn mang anh ta theo.

"Nam Ca cũng là bác sĩ, cho dù cô ấy đã quên mọi thứ nhưng kiến thức trong xương sẽ không thay đổi, ở thời điểm tốt nghiệp chúng tôi đã tuyên thệ qua, cả đời vì trách nhiệm của bác sĩ. hiện giờ anh ngăn cản cô ấy tham dự hành động, sau này cô ấy nhớ tới, nhất định sẽ hận anh. Bởi vì thứ cô ấy đã buông tha là mấy chục vạn sinh mệnh."

Lời Diệp Thiệu giống như một đạo sấm sét ở trong nội tâm Lê Sâm nổ vang.

Sau một hồi, anh đột nhiên phun ra một ngụm khí, nhìn về phía Diệp Thiệu, rất là bất đắc dĩ nói: "Tài ăn nói của anh, không đi làm luật sư là một sự đáng tiếc. Ngày mai tập hợp ở đâu? Lúc nào? Tôi sẽ dẫn Nam Ca đi."

Diệp Thiệu cũng lộ ra một nụ cười chân thành, anh ta chủ động vươn tay đem thời gian địa điểm nói với Lê Sâm, còn tặng thêm: "Tôi phát hiện hiện tại có chút thương thức anh."

Lê Sâm cũng cảm một cái, nhưng lập tức buông tay ra. Đứng thẳng lưng: "Nhưng mà tôi lại rất chán ghét anh."

Diệp Thiệu sững sờ, lập tức ha ha nở nụ cười.

Buổi tối Lê Sâm vừa mới trở về liền phát hiện Nam Ca tức giận ở trong phòng chờ mình. Điều bộ nhỏ nhắn kia, rõ ràng là chuẩn bị khởi binh tấn tội.

"Sao thế?" Lê Sâm nhìn chằm chằm hai mắt Nam Ca, trong lòng rất phức tạp.

Tân Vũ Hoa kia chính là đứa bé, nhưng mà Diệp Thiệu lại là đối thủ cực kỳ khó giải quyết mà.

Nam Ca vỗ vỗ ván giường phát ra tiếng bùm bùm vang dội: "Cái gì mà hành động! Tôi không đi! Giấy thử kia cùng tôi không có quan hệ gì!"

Vốn tưởng rằng Lê Sâm nhất định sẽ cưỡng ép cô đi, cô cũng đã nghĩ kỹ thủ đoạn tiếp theo. cô muốn ồ ào khiến đêm nay Lê Sâm đừng nghĩ đến nghỉ ngơi, hừ!

Ai biết Lê Sâm chỉ khẽ mỉm cười: "không muốn đi thì không đi, ngày mai cô ở lại căn cứ chờ chúng tôi trở về nhé."

Nam Ca sững sờ.

Ày, tại sao lại không ăn theo lẽ thường ra bài đây!

Lời tiếp theo còn nói thế nào được nữa!

cô che ngực, làm sao bây giờ, tim cô bị chặn rồi.

Lê Sâm đứng tại chỗ không động, nhưng thật ra trong lòng muốn cười ra tiếng: "Còn chờ cái gì mà không rời đi? Buổi tối cô còn muốn ở phòng tôi nghỉ ngơi sao?"

Nam Ca thở phì phì đứng lên, ai thêm ở chỗ này chứ! Cuối cùng cũng có thể rời người đàn ông này đi, cô vui vẻ còn không kịp đâu!

Đợi ngày mai cô chỉ có một người đi trong trụ sở, tha hồ phóng túng!

A, Tô Phuong cùng Tô Hiền bây giờ là đại hồng nhân của căn cứ, cô có thể khiến bọn họ mang cô!

Mặc dù nghĩ như thế, nhưng khi tất cả mọi người nghỉ ngơi. Kể cả gian phòng Lê Sâm cũng đã im ắng, Tim Nam Ca giống như là bị một bàn tay nhỏ bé gãi nhẹ.

Nhiệm vụ ngày mai đến cùng là cái gì nha? Tính cách Lê Sâm như vậy, vì sao không mang theo mình? Chẳng lẽ là muốn tìm vật gì tốt, anh sợ phải phân một chén canh?

Bỏ nào cả đêm, cuối cùng Nam Ca xác định. Khẳng định là Lê Sâm muốn ăn một mình! Cho nên mới không mang cô theo!

Mình là một con Zombie có cá tính như thế, sao có thể để anh nói cái gì là cái đó? Ngày mai cô sẽ đi theo, tức chết anh!

Vì vậy ngày thứ hai ở thời điểm tập hợp, Lê Sâm quả nhiên thấy Nam Ca khoan thai đến chậm.

Mặt khác trong những người đi tới lại có một cô gái, tuy nhiên Lê Sâm không biết, hơn nữa anh cũng không cảm giác được cô gái có khuôn mặt yêu dã này là người có dị năng hệ gì.

anh chỉ cười nhìn Nam Ca: "Sao lại lại đây, không phải là không hợp ý nhau sao?"

Nam Ca ngẩng đầu nhìn trời, bộ dáng rất không phối hợp: "Bây giờ thời tiết rất tốt, tôi bỗng nhiên lại muốn đến."

cô còn vì mình tìm lý do khác nha, nếu như người có dị năng trong đội này bị Zombie giết. cô còn có thể được phân chén canh nha, cũng không thể lãng phí được.

Lê Sâm còn cố ý khích tướng: "Bên ngoài nguy hiểm, cô vẫn nên ở lại đây thôi."

Nam Ca giậm chân, có chút ghê gớm nói: "Tôi phải đi! Sao nào?"

Lê Sâm bắt đắc dĩ thở dài: "Ai, vậy thì tôi không ngăn cản cô nữa, cô nhớ chú ý bảo vệ mình."

Hôm nay Nam Ca còn đem tóc buộc thành đuôi ngựa, lúc này hất đầu. mái tóc màu đen phiêu dật ở không trung vạch ra đường cong cực kỳ xinh đẹp.

"Tôi đương nhiên sẽ bảo vệ mình thật tốt!" nói xong, cô xoay người lên xe.

Hôm nay Cao Trường Húc điều khiển là một chiếc xe vận tải, xem ra rất nặng nề. trên xe đã có nhiều người, giống như Nam Ca dự liệu, Diệp Thiệu đã ở trên xe.

Diệp Thiệu cùng Nam Ca liếc mắt nhìn nhau, còn nhu hòa cười cười.

Vừa mới nảy hình thức cô cùng Lê Sâm chung đụng, anh ta cũng nhìn thấy... Hóa ra sau khi cô mất trí nhớ, tính cách cũng thay đổi không ít.

Nhưng mà Diệp Thiệu lại cảm thấy cô của hiện tại cũng thật đáng yêu. Trước kia cô ấy lúc nào cũng thích đem bản thân đè nén ở trong một cái vỏ, sống thật quá mệt mỏi.

"Tiểu sư muội, đến đây ngồi cạnh anh đi." Diệp Thiệu chỉ chỉ vị trí bên cạnh.

Nam Ca cân nhắc một lát quyết định ngồi ở đối diện anh ta. Bởi vì chỗ đó dựa vào cửa sổ, mặc dù đã bị phong kín nhưng mà dọc đường còn có thể

ngắm phong cảnh.

Lệ Sâm lên xe ngay sau đó, chỉ còn lại Cao Trường Húc ở dưới xe hỏi thăm Đường Tư Nguyệt vì sao lại đến. Trong danh sách hành động lần này cũng không có cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lại thêm một người

Mặc dù Cao Trường Húc cùng Đường Tư Nguyệt tiếp xúc không nhiều nhưng anh biết rõ người này vốn chịu trách nhiệm tuyên truyền xây dựng căn cứ này. Mặc dù nghe nói cô cũng là người có dị năng, nhưng hành động lần này rất quan trọng, không nên cho một người không quen tùy tiện gia nhập. anh ta đang nghĩ làm thế nào để từ chối cô ta mà nhận một chút.

Đường Tư Nguyệt nhiều năm nay tiếp xúc rất nhiều người, cơ hồ là một cái nhìn liếc nhìn ra Cao Trường Húc không tình nguyện.

không có cách nào, cô cũng chỉ có thể vươn tay cầm tờ điều lệnh cho Cao Trường Húc xem: "Lâm tiên sinh đã đồng ý cho tôi đi theo các người, đội trưởng anh yên tâm. Tôi sẽ không làm cho các người thêm phiền toái."

Cao Trường Húc hồ nghi nhìn cô ta một cái, tiếp nhận tờ điều lệnh kia nhìn nhìn, phát hiện cô ta xác thực không lừa mình.

Mặt mũi của Lâm tiên sinh, mình còn phải cho. Vì vậy Cao Trường Húc đem điều lệnh trả lại, lộ ra một nụ cười hữu hảo: "Hoan nghênh cô gia nhập lần hành động này."

trong lòng Đường Tư Nguyệt không khỏi vỗ tay hoan hô, cuối cùng cũng không cần ở trong căn cứ chờ bọn họ bảo vệ, cô ta cũng có thể đi tìm tình hịch tiến hóa rồi!

Hai người cùng nhau đi lên xe tải, cuối cùng Cao Trường Húc nhịn không được hỏi cô ta: "Ở trong căn cứ không tốt sao? Thế giới bên ngoài không như cô tưởng tượng tốt đẹp như vậy đâu."

Đường Tư Nguyệt đương nhiên là đã có chuẩn bị tâm lý, cô ta am hiểu hòa mình vào đám người, còn giống như nói giỡn với Cao Trường Húc: "Cao đội trưởng quên tôi cũng là về sau mới gia nhập căn cứ Tân Bình? Dọc theo đường đi, tôi thấy không ít Zombie đâu."

nói đến đây, Đường Tư Nguyệt đột nhiên thu hồi khuôn mặt tươi cười, ánh mắt chất chứa sự kìm nén và nghiêm túc: "Huống chi tôi không thể dựa vào mọi người bảo vệ cả đời, tôi muốn trở nên mạnh mẽ."

Có lẽ là ánh mắt cô ta quá kiên định đã khiến Cao Trường Húc sửng sốt một cái chớp mắt. Sau khi phản ứng lại, ánh mắt anh ta nhìn Đường Tư Nguyệt đã mang theo thương thức.

Trong tận thế, đa số phụ nữ lúc nào cũng rơi vào thế yếu. Dị năng của phụ nữ phần lớn là hệ thủy ôn hòa, còn thể lực cùng kỹ năng cận chiến thường không sánh bằng đàn ông.

Mà Đường Tư Nguyệt có thể chủ động đứng ra bày tỏ muốn rèn luyện bản thân. Mặc kệ năng lực của cô ta như thế nào, phần tâm tình này khẳng định khiến Cao Trường Húc đáng giá cao.

Hai người trước sau lên xe, Cao Trường Húc thấy bên cạnh Diệp Thiệu không có người liền trực tiếp đi qua ngồi.

Thường Phong trên ghế lái lái xe, ghế phụ kế bên là Tô Hoàng ngồi.

Đường Tư Nguyệt thoải mái cho người trong xe quan sát cô ta một lát, rồi lập tức đưa ra một quyết định. cô ta khẽ mỉm cười, chủ động giới thiệu bản thân: "Tôi là Đường Tư Nguyệt, dị năng là hệ tinh thần, lần này tham gia hành động cùng mọi người. Tuy sức chiến đấu của tôi hơi kém, nhưng tôi sẽ giúp mọi người làm tốt công tác điều tra, tránh cho thương vong xảy ra."

Lời này vừa nói ra, trong xe vốn đã yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn. Chỉ có tiếng bánh xe lăn trên mặt đất và tiếng động cơ xe ầm ầm.

Tiểu đội năm người trừ Thường Phong đang lái xe đều đồng loạt nhìn về phía Đường Tư Nguyệt.

cô ta vậy mà lại là hệ tinh thần? Hơn nữa còn chủ động đem dị năng của mình nói ra?

Nên biết ở tận thế, người với người không có sự tin nhiệm là trạng thái bình thường. Nếu như bọn họ là Đường Tư Nguyệt, chắc chắn về sau phải chiến đấu mới có thể nói ra dị năng của bản thân là gì. Dù sao, hiện tại ngồi trong xe không phải là đồng đội của cô ta.

Đường Tư Nguyệt thấy tất cả mọi người nhìn cô, còn có chút ngượng ngùng sờ mũi: "Có phải tôi đã nói gì sai không? Tôi nghĩ nên nói dị năng cho mọi

người trước, như vậy mới có thể lên kế hoạch hành động tốt nhất."

Cao Trường Húc mở miệng trước: "cô không làm sai, lần này cô đã gia nhập tiểu đội của chúng tôi thì tất nhiên là phải tin nhiệm lẫn nhau mới được! Giống như là cô đã nói, công tác điều tra liên gia cho cô. Tô Hoàng, anh cùng Đường Tư Nguyệt đổi chỗ ngồi đi."

Vốn Tô Hoàng ngồi ở vị trí kế bên tài xế là để điều tra tình huống, Cao Trường Húc lên tiếng, anh ta nghiêng đầu di chuyển đến ghế sau.

Đường Tư Nguyệt cũng không có gì ngượng ngùng cả, lưu loát tiếp nhận nhiệm vụ. Ngồi một hàng cùng với Thường Phong.

Mọi người vừa mới nãy còn nhìn Đường Tư Nguyệt khiếp sợ, giờ cũng đã bình tĩnh trở lại.

Còn Lê Sâm cùng Nam Ca, từ khi Đường Tư Nguyệt nói ra ba chữ hệ tinh thần, suy nghĩ trong lòng khác với những người khác. Lê Sâm không biết Đường Tư Nguyệt, mặc dù cô ta chủ động nói ra dị năng của mình. Nhưng cụ thể cô ta có thể vì đội ngũ làm tới trình độ nào, anh còn cần quan sát lại.

Còn Nam Ca sao? cô vốn chỉ cảm thấy em gái ngực lớn này rất đẹp mắt, hiện tại biết rõ cô ta là hệ tinh thần. cô chỉ kinh ngạc nghĩ, lẽ nào đêm hôm đó suýt chút nữa phát hiện mình chính là Đường Tư Nguyệt?

Lê Sâm còn nghiêng đầu nhìn Nam Ca một cái, ý bảo cô ở trong đội ngũ không cần bại lộ dị năng của mình. Đáng tiếc trong đầu Nam Ca toàn cơ bắp, cô không hiểu ánh mắt Lê Sâm đến cùng là muốn biểu đạt cái gì.

Nhưng cô vẫn cảm thấy có chút vui thích, con người hệ tinh thần nha, lần đầu tiên gặp nha. Hắc hắc, cũng không biết nếu được nhân nhi thường thức máu cô ta, thì sẽ là mùi gì nhỉ. Vừa nghĩ đến đây, Nam Ca liền xác định lần này chính mình đi theo là quá chính xác.

Lê Sâm thấy bộ dáng không tìm không phôi của Nam Ca, thật sự là bất đắc dĩ.

Đường Tư Nguyệt này nếu là người có dị năng hệ tinh thần như lời nói, cô ta dựa vào cái gì để tiến hóa? Tinh hạch Zombie hệ tinh thần! Mà Nam Ca, cô ấy có khả năng chính là hệ tinh thần đó!

Nhìn ánh mắt thêm thường người ta của Nam Ca kìa, chắc là đang nghĩ tới đem người ta ăn như thế nào mới ngon đây. cô cũng sẽ không hiểu ra, lần này Đường Tư Nguyệt ra khỏi căn cứ chính là muốn tìm loại Zombie ngu xuẩn như cô đấy!

Lê Sâm thờ dài, rõ ràng không thể cùng Nam Ca nói đạo lý mà. Mà thôi, ở trên đường mình nhìn cô ấy nhiều một chút là được.

Tân Vũ Hoa muốn thân mật cùng Nam Ca. Trước kia ra khỏi căn cứ để hành động, cậu đều là người mất hứng nhất. Lần này còn có chút phở trương giúp Nam Ca nói tình huống trên đường.

Lúc này Nam Ca một bên nhìn ra ngoài cửa sổ, một bên còn nghĩ. 1000m xung quanh cô cũng có thể cảm giác được, hình như cũng không cần Tân Vũ Hoa phải nói mà.

không chú ý tới là, Diệp Thiệu thỉnh thoảng cũng quay ra nhìn cô, trong mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Xe đi trong chốc lát, Nam Ca mới hỏi: "Đây giống như không phải là đường đến căn cứ mà hôm trước đi."

Đối với thắc mắc này Cao Trường Húc tốt bụng giải thích: "Chúng ta lần này đi tìm dụng cụ chữa bệnh, không phải là tìm kiếm vật tư nên không đi thành thị lúc trước. Đường này tương đối dài, đại khái phải đi hơn ba giờ mới đến nơi."

Ba giờ? trên đường đi sẽ đụng phải bao nhiêu Zombie nha? (๖v๖)

Lê Sâm biết rõ tiểu đội năm người không có một ai là kẻ yếu cho nên đương nhiên sẽ không lo lắng Zombie.

Bởi vì đường tương đối dài nên trên đường đi Đường Tư Nguyệt cũng có lúc cùng mọi người trò chuyện. Đừng nhìn bề ngoài cô ta xinh đẹp, lúc nói chuyện cũng rất biết tiến lui, hơn nữa hiểu được nhiều thứ nên không dẫn đến tẻ ngắt.

Quả nhiên, xe đi hơn một giờ, ấn tượng vài người đối với cô ta cũng đã tốt hơn.

Lúc này Đường Tư Nguyệt còn đang nói chuyện xảy ra trong lúc cô ta học đại học, sau khi Diệp Thiệu nghe qua còn cùng Nam Ca nói: "Lúc trước em có một môn bị ám, treo hai lần, cuối cùng tham gia thi lại, anh còn phụ đạo cho em. Về sau em nói, môn học này cả đời em cũng sẽ không quên."

Nam Ca không nghĩ tới Diệp Thiệu còn nhắc tới kỷ niệm trước kia, mấu chốt là nửa điểm cô cũng không nhớ rõ. Cuộc sống trong sân trường cái gì chứ, nó xa xôi giống như là kiếp trước vậy.

Hơn nữa sau khi Nam Ca nghe qua cũng không có tâm tình thương cảm gì. Chi hỏi ngược lại Diệp Thiệu: "Vậy mà hai lần cũng không thi qua? không thể nào! Sao tôi có thể ngốc như thế!"

Diệp Thiệu sững sờ, phù một tiếng bật cười.

"Tiểu sư muội, sau khi em mất trí nhớ, ngược lại tự tin không ít." Mặc dù anh ta đã cố gắng che giấu nhưng Nam Ca vẫn nhìn thấy chuyển động trong mắt anh ta.

Gào, nhân loại ngu xuẩn còn muốn cười nhạo ta sao!

Vì vậy Nam Ca cứng cái cổ không thừa nhận người trượt môn kia là mình, mặc kệ người khác nói cái gì thì cô đều có một phản ứng "Tôi nhất định là một thiên tài, người anh nói ngu xuẩn như vậy nhất định không phải là tôi".

thật ra tại thời điểm Đường Tư Nguyệt lên xe đã chú ý tới Nam Ca. Nghe Diệp Thiệu nói chuyện, cô ấy bị mất trí nhớ sao?

Ngoại hình Nam Ca thuộc về dạng đặc biệt xuất chúng, khiến người ta nhìn thoáng qua là có thể khắc sâu trong lòng. Giờ phút này trong đội ngũ tổng cộng chỉ có hai cô gái, lại còn đều là mỹ nữ. một người xinh đẹp một người diễm lệ lạnh lùng, tất nhiên trong lòng Đường Tư Nguyệt có chút khâm trọng.

Nếu như bọn họ đều thiên vị Nam Ca, mình không phải là phí công tranh thủ xin điều lệnh sao. đang ở thời điểm Đường Tư Nguyệt mặt ủ mày chau, cơ hội đột nhiên đến.

cô ta mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía trước, hỏi Cao Trường Húc: "Phía trước là chỗ nào? Có rất nhiều Zombie ẩn hiện, chúng ta nhất định phải đi qua nơi đó sao?"

Cao Trường Húc ý bảo Thường Phong ngừng xe lại trước, sau đó anh ta cũng từ ghế sau đi đến đằng trước hỏi Đường Tư Nguyệt: "Có thể xác định bên kia là loại hình Zombie nào không?"

Đường Tư Nguyệt nhắm mắt lại cảm thụ một cái, có chút cô hết sức nói: "Có rất nhiều Zombie biến dị."

Nam Ca vốn còn đang trên xe lau thanh đao của mình, chờ Đường Tư Nguyệt nói xong, cô liền dán vào Lệ Sâm. Ở bên lề taianh nhỏ giọng nói: "Bên trong có năm con hệ phong, sáu con hệ hỏa, còn có ba mươi mấy con hệ kim loại. Tất cả đều là Zombie cấp hai."

Sau khi nói xong, Nam Ca còn đặc ý cười một tiếng, nhướn mày nhìn Lệ Sâm: "Tôi sớm đã phát hiện ra."

cô thoáng ghét bỏ nhìn Đường Tư Nguyệt một cái, nghĩ thầm loài người kia cũng không hơn gì, căn bản là đẳng cấp không bằng chính mình.

Lệ Sâm cảm thấy Nam Ca thật sự là đáng yêu chết đi được, rõ ràng là cô còn để ý Diệp Thiệu nói qua sự tình cô nợ môn đi?

Tuy nhiên Nam Ca có thể cảm thụ được rõ ràng như thế, Đường Tư Nguyệt lại không thể. Xem ra dị năng của Đường Tư Nguyệt xác thực không lợi hại bằng Nam Ca.

Cao Trường Húc nghe nói đều là Zombie biến dị liền chỉ huy Tô Hoàng xuống xe đi tìm hiểu một chút.

không bao lâu sau Tô Hoàng trở lại, mắt đảo hoa rực rỡ phát sáng: "Là một cái xe buýt lật nghiêng, Zombie biến dị mặc dù nhiều nhưng đều là món khai vị thôi. Vũ Hoa, đi, cậu cùng anh đi quét dọn chiến trường nào."

"A?" Tân Vũ Hoa đau khổ xụ mặt: "không đi không được sao?"

Tô Hoàng hắc hắc xấu xa cười hai tiếng, một tay dắt lấy Tân Vũ Hoa xuống xe: "Đương nhiên không được! Cậu thuộc hệ mộc đường như rất thích hợp quần công nha, đi thôi!"

Tân Vũ Hoa rất là không phục, nói đến quần công thì Tông Hạo Hiền hệ sét rõ ràng lợi hại hơn!

Tuy nhiên không đợi cậu giãy giụa Tô Hoàng đã mang cậu đi. không quá một phút, mấy trăm mét phía trước truyền đến tiếng Zombie từng đợt gào thét.

Đường Tư Nguyệt luôn luôn chú ý tình huống chiến trường, thật ra chiến đấu cũng kết thúc rất nhanh. Hai người kia ra tay đối phó đám Zombie căn bản là giống như là đập nát món ăn. Dị năng cô ta còn chưa tiêu hao bao nhiêu, hai người đã quét dọn chiến trường xong.

Ánh mắt cô ta thay đổi trở nên càng thâm thúy hơn. Hóa ra lực lượng cường hãn đối phó với hơn vài chục Zombie cũng không sợ!

Xem ra sau khi cô ta về căn cứ phải bắt đầu tham gia huấn luyện thể năng, tuyệt đối không thể bởi vì là hệ tinh thần mà lười biếng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Tôi đi theo cô

Tô Hoàng rất nhanh đã mang Tân Vũ Hoa trở về, chiếc xe tiếp tục lên đường. sự việc nhỏ xen giữa này không làm tất cả mọi người để ở trong lòng.

Mà trước kia Tân Vũ Hoa sợ hãi Zombie, lần này cậu chỉ thể hiện sắc mặt không tốt, không hề gào khóc như mọi khi. Sau khi cậu lên xe liền đem tinh hạch trong tay mình đều dâng cho Nam Ca, giống như hiến vật quý để cho cô chọn.

Nam Ca thích những thứ sáng long lanh, mắt to chớp chớp: "Tôi thật sự được chọn sao?"

Tân Vũ Hoa không ngừng gật đầu: "Ừm ừm, Nam Ca tùy tiện chọn đi."

Nam Ca lập tức cười đến cực kỳ sáng lạn, sau đó cô cũng không cùng Tân Vũ Hoa khách khí. Chọn những viên tinh hạch lóe sáng nhất, tất cả đều thu lại.

Tân Vũ Hoa cũng bởi vì đưa được đồ cho Nam Ca mà vui vẻ.

Chỉ có Đường Tư Nguyệt ngồi ở phía trước lại nhìn Nam Ca, ánh mắt không tốt.

Nghe nói cô ấy cùng Lê Sâm đều là người không có dị năng, hiện tại giết Zombie cũng không thấy cô ấy bỏ sức lực. Vậy mà còn nhận lấy nhiều tinh hạch như vậy.

Nên biết rằng trong căn cứ có nhiều người có dị năng như vậy, ai cũng đều cần tinh hạch! Thậm chí một miếng tinh hạch có thể đổi lấy rất nhiều vật tư ở căn cứ!

Nam Ca nhận lấy tinh hạch của Tân Vũ Hoa, thậm chí ngay cả câu cảm ơn cũng không thêm nói.

Đường Tư Nguyệt nhất thời cảm thấy không công bằng. Dựa vào cái gì cô ta ở đây làm lính trinh sát mà một miếng tinh hạch cũng không chiếm được?

cô ta mới vừa gia nhập tiểu đội này nên đương nhiên không biết rõ. Tinh hạch của cô ta hiện tại cũng ở chỗ Tô Hoàng, chờ thời điểm về đến căn cứ mới có thể cho cô ta.

Cái quy củ này đã được lập rất lâu để đề phòng người có bụng dạ khó lường, chứng kiến chất lượng tinh hạch tốt có tâm tư chiếm thành của mình.

Lúc này Nam Ca vẫn còn đang loay hoay nghịch đồng tinh hạch, căn bản là không ra phát giác Đường Tư Nguyệt đã chán ghét cô.

Hành trình ba giờ đi xe, nói dài cũng không dài lắm mà nói ngắn cũng không ngắn.

trên đường đụng phải vài lần sóng Zombie đều bị mấy người này giải quyết hết. Từ đầu đến cuối không hề xuất lực qua chỉ có Nam Ca cùng Diệp Thiệu. Có lần Zombie bao vây xe, ngay cả Lê Sâm cũng ra tay.

Có lẽ có một việc không bao giờ thay đổi chính là tinh hạch của Tân Vũ Hoa cùng Lê Sâm, toàn bộ đều cho Nam Ca hết. Hơn nữa Nam Ca còn không khách khí nhận hết!

Vì vậy ở khoảng cách không xa mục đích, đến thời điểm dừng xe. Đường Tư Nguyệt đối với Nam Ca đã không phải là dùng từ chán ghét để hình dung nữa.

Nghe nói thân thủ của cô gái này không tệ, nhưng mà khá hơn còn có thể vượt qua người có dị năng sao? cô ngược lại muốn nhìn một chút, Nam Ca sẽ kéo chân mọi người hay không.

Bọn họ đến tòa thành thị này, gọi là Biện thành. Nó là do nước láng giềng đầu tư xây dựng, trong thành thị nguy nga đầy khí thế. Chỉ là sau tận thế đã trở thành một khoảng tĩnh mịch.

Bọn họ dọn sạch một mảnh đất ngoài thành, Diệp Thiệu mở bản đồ ra, bắt đầu giảng giải hành động đường đi cho bọn họ.

"Vốn tôi còn đang suy nghĩ chúng ta đi con đường kia tương đối tốt. hiện tại có thêm Đường Tư Nguyệt, việc này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Diệp Thiệu nhìn về phía Đường Tư Nguyệt, ôn hòa hỏi: "Có thể mời cô hỗ trợ kiểm tra một chút, từ con đường kia vào trong thành phố, Zombie ít hơn chỗ khác không?"

Đường Tư Nguyệt dọc theo con đường này cũng đã tiêu phí rất nhiều dị năng, nhưng mà cô ta thủy chung không biểu hiện ra ngoài. Lần đầu tiên đi theo người khác làm nhiệm vụ, hiện tại cũng chưa có mở đầu mà cô ta đã kiên trì không nổi. Lần sau ai còn có thể mang cô ta đi?

Vì vậy Đường Tư Nguyệt đối xử với bản thân cũng rất ngoan độc. Trực tiếp gật đầu tiếp nhận nhiệm vụ: "Có thể, tôi lập tức thăm dò."

Xung quanh Biện thành này cũng có dân chúng may mắn còn sống sót, cho nên vật tư bên ngoài thành thị đều bị chuyển đi sạch sẽ. Còn như bệnh viện, Diệp Thiệu cũng không biết còn có thể còn thừa lại bao nhiêu dụng cụ hoàn hảo.

Cũng may cái bệnh viện anh ta cần đi kia cũng không phải là ở trung tâm thành phố, chỉ là dụng cụ quá nhiều thời gian cần vận chuyển rất dài.

Diệp Thiệu tiếp tục giảng giải đường đi cho bọn họ, hơn nữa đưa hình chụp dụng cụ cho cả nhóm nhìn. Ý bảo chờ sau khi công phá bệnh viện cứ dựa theo ảnh này tìm kiếm.

Nam Ca cũng tò mò nhìn thoáng qua, còn nói chính xác ra tên mấy thứ dụng cụ kia.

Đường Tư Nguyệt kinh ngạc nhìn Nam Ca một cái, nghĩ thầm không lẽ cô gái này là thầy thuốc? Ở trong căn cứ, địa vị của bác sĩ đặc biệt cao. Nếu như cái người "Hết ăn lại nằm" này là bác sĩ, vậy thì thật khó xử lý.

Diệp Thiệu nghe Nam Ca chuẩn xác gọi tên chúng nó, không xác định trong mắt dần dần nhạt đi. Mặc dù không biết rõ ở trên người cô ấy đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô ấy chính là tiểu sư muội của mình không sai.

"Kế hoạch là như vậy, mọi người còn có cái gì không hiểu không?"

không có người nói chuyện, Diệp Thiệu liền chỉ đạo tiếp: "Sau khi hành động bắt đầu, chúng ta chia làm ba đường. Nam Ca và tôi đi cùng nhau."

Nam Ca vốn còn cảm giác bản thân đến đây chỉ để giả vờ đánh đấm, dù sao lần hành động này không có quan hệ với cô nha. Nhưng mà bây giờ lại muốn mình đi theo Diệp Thiệu? anh ta lại không có dị năng, có phải còn cần mình bảo vệ hay không?

không đợi Nam Ca cự tuyệt, Lê Sâm cũng đã ngăn cản trước người Nam Ca: "Nam Ca cùng tôi ở cùng nhau, anh đi cùng người khác đi."

Ánh mắt Diệp Thiệu cùng Lê Sâm ở không trung chạm vào nhau, trong không khí giống như là có tia lửa bắn tung toé.

Cuối cùng, sắc mặt Diệp Thiệu cũng lạnh xuống: "Lê Sâm, tôi hy vọng anh có thể rõ ràng, Nam Ca không phải là người phụ thuộc vào anh. cô ấy đi theo tôi mới là quyết định tốt nhất."

Lê Sâm không nhúc nhích chút nào, chỉ vô lại nhún mày: "không bằng anh hỏi cô ấy một chút, rốt cuộc là muốn đi theo ai?"

Lại quán trở về vấn đề ngày hôm qua.

Nam Ca từ sau lưng Lê Sâm nhô đầu ra, còn giơ tay ý bảo một cái: "Dù sao dụng cụ này tôi cũng nhận biết, vì sao tôi phải đi theo hai người? Tự mình đi là được mà."

Lại nói nếu cô không chủ động công kích những con Zombie kia, chúng nó cũng sẽ không phản kích. đi theo nhân loại có nhiều phiền toái lắm.

"không được!"

"Tôi không đồng ý!"

Lúc này hai người đàn ông bắt đầu tỏ thái độ với Nam Ca. Diệp Thiệu xác thực là muốn tiếp xúc với Nam Ca nhiều hơn, còn Lê Sâm sao? anh sợ Nam Ca chạy, sao có thể để cho cô đơn độc hành động.

Dù sao lần này Nam Ca rất quyết tâm: "Ai tôi cũng không đi cùng."

Diệp Thiệu còn muốn khuyên cô hai câu, Lê Sâm cũng đã mở miệng: "Được."

Ồi chao? Nam Ca kinh ngạc, sao hai ngày nay người đàn ông này dễ nói chuyện như vậy?

Diệp Thiệu cuối cùng vẫn không thể miễn cưỡng Nam Ca, anh ta đi theo Tông Hạo Hiên. Đường Tư Nguyệt cùng Tân Vũ Hoa làm một đội. Mặc dù lúc ban đầu Tân Vũ Hoa muốn đi cùng Nam Ca, về sau lại bị Lê Sâm đuổi đi.

Mà Nam Ca thì sao? cô cho là mình đã được tự do. Vui thích lựa chọn một đường khác không có người đi.

Ai biết, Lê Sâm vậy mà lại từ phía sau đi theo cô!

hiện giờ ở trên đường này chỉ có hai người bọn họ, Nam Ca thờ phỉ phỉ quay đầu nhìn anh: "anh đi theo tôi làm gì?"

"Tổng cộng chỉ có ba con đường, hai cái kia đã có người đi. Tôi đương nhiên chỉ có thể đi bên này." Lê Sâm thoáng đắc ý nhìn Nam Ca.

"Nhưng mà tôi đã nói không đi cùng anh!" Nam Ca gãi gãi đầu, sao người này khó giải quyết như thế chứ?

Lê Sâm cũng không gật đầu: "Đúng vậy, cô không hề đi theo tôi. Là tôi đi theo cô cũng giống như vậy mà."

A! Vô sỉ quá!

Nhưng nếu anh đã khẳng định muốn đi theo, Nam Ca mắng cũng mắng không đi chỉ có thể từ bỏ. Hơn nữa Nam Ca ở trên đường chạy cực kỳ nhanh. không lâu sau đã cùng với Lê Sâm kéo ra khoảng cách.

Vốn là cô còn cảm thấy Lê Sâm nhất định sẽ bị Zombie cuốn lấy, ai biết chờ chạy được một lúc. cô quay đầu nhìn lại, Lê Sâm vẫn còn chậm chạp ở sau lưng cô đâu.

Còn ở đằng sau nữa là một đám Zombie đã chết hết!

Thậm chí ngay cả tình hẠch Lê Sâm cũng không thỀm đẦo!

Nam Ca cẮn rẮng, vỐn cÒn muỐn mẮng cái người này hai câu nhưng cô đỘt nhiên cảm giẮc đưỢc hơi thỜ không giỚng nhau.

Vì vậy cô ngừng lại, sẮc mặt có chُt ngưng trỌng hướng tới bệnh viện nhìn thoẮng qua.

"Sao rồi?" Lê Sâm cũng thu hồi ánh mắt vừa mới cườì giỚn, hỏi Nam Ca.

Nam Ca chỉ chỉ cái tẦo cao tầng đồ nát kia: "Bên trong giỚng như có đồ vậ gì đó."

"Bên trong đưỜng nhiên là có Zombie." Lê Sâm cườì nói.

Nam Ca dùng sức lẮc đầu: "Đôi phương rất mạnh rất rất mạnh... Hơn nữa tôi không nhìn ra đưỢc nó là hệ gì..."

Từ chỗ bọn họ đَang đỨng bên này đến tẦo cao Ớc kia tUYỆT ĐỐI không đến 1000m, ngay cả Nam Ca cũng không cảm giẮc đưỢc là dị nẮng gì. Đây rỚt cuộc là con Zombie cấp mấy?

"ChẮng lẽ là một loại biến dị Zombie khác mà chúng ta chưa thấy qua?" Lê Sâm ngưng trỌng hỏi.

Bây giờ Nam Ca cũng không phân biỆn rõ ràng lắm, cô cảm thấy hương vị trên người con Zombie kia quá tạp. Hơn nữa cô còn quay lại đoạn đưỜng lúc cả đẦm đến nhìn thoẮng qua: "Hình như có con người khác cũng muỐn đi qua đây."

Lúc Nam Ca nói đến Zombie, Lê Sâm cũng chỉ nghĩ ngỜ trong một cái chớp mắt. Dù sao bọn họ có nhiều người ở đây, đẶc biỆt là tiỂu ĐỘI năm người đều là cường giẢ. anh cũng không cần lo lẮng giẢI quYẾT không đưỢc con Zombie kia. hiện tại Nam Ca lại nói có người muỐn lại đây... Nên biết là con người còn đÁNG SỢ hơn Zombie rất nhiều.

Vì vậy Lê Sâm nghĩ một lát rồi đƯa ra một quYẾT đỊNH: "cô đi theo tôi."

không ĐỘI Nam Ca kịp phản ỨNG lại, cổ tay cô đã bị kẾo lẮy. Cả người lập tỨC hướng về đưỜng cũ trở về rồi lại chUYỂN đến mặt khác của tẦo nhà.

Nam Ca còn kẾo kẾo tay áo Lê Sâm: "anh đi làm cái gì? không phải là chúng ta muỐn đi tìm thiẾT bị sao?"

Lê Sâm chỉ làm dẦu tay ra hiệu ĐỪNG lên tiếng sau đó ĐEM Nam Ca nhÉT vào trong góc: "Trước tiên chúng ta xem tình hướng một chُt rồi mới đi vào."

Nam Ca biết rõ Lê Sâm có lý do riêng của mình, nhưng mà tại sao cô phải nghe lời anh ấ?

Lúc này cô giỚng như một đỨa trỀ ngỔ ngỊCH, chỜ Lê Sâm vừa buông tay cô liền giỚng như con thỎ nhẢY dỰNG lên: "VẬt thiẾnh ở lại đây thĂM dò đi, tôi lại cảm thấy hứng thú với đẠI Zombie trong bệnh viện hơn, bÁi bai!"

không ĐỘI nói xong cô đã chạy đi, chỜ Lê Sâm muỐn ngăn cản cô thì đẦm người kia đã lái xe tới đến gần.

Lê Sâm chú ý tới phương hướng Nam Ca rời đi, biết rõ cô có lòng hiếu kỳ rất nặng. Chỉ SỢ con Zombie kia không chẾT thì cô SẼ không rời đi đẦu.

Cho nên Lê Sâm cƯỜng bẮch chính mình BÌNH TĨNH lại. TrỐn ở trong bóng tỐI. ChỜ sau khi vài chiếc xe ĐỪNG lại, có người lỤC tỤC từ trên xe bước xuỐng. Lê Sâm ẦM thĂM quan sÁT bọn họ, phát hiện bọn họ còn MANG theo vũ khí!

Chỉ là khoảng cách quá xa nên Lê Sâm không nghe đưỢc bọn họ đَang nói cái gì. chỉ có thể quan sÁT bọn họ đỨNG ở phỤ cậN xe tẢI bàn lƯỢn.

GiỜ phút này mấy người kia đều lỘ ra về mặt thỀm thường ĐỐI với xe tẢI lớn. Loại ánh mắt này Lê Sâm rất quen thuộc, bởi vì khi anh lái xe thiẾT giẤP, ánh mắt những người khác nhìn chiếc xe cũng giỚng như lúc này.

Hơn nữa nhìn bộ đÁNG bọn họ ngỰA quen đưỜng cũ như thể HIỂN NHIÊN đã không phải là lần đầu tiên làm chUYỆN như vậy.

Mấy người kia cũng không đi giẾT Zombie mà đỨNG ở gần chiếc xe tẢI chỜ. Cả đẦm còn cườì hỜ hỚ nói: "ĐẠI ca, xe tẢI này có thể chứa không ít người. ChỜ bọn họ bị Zombie kia ẦN THỊT, chúng ta nên lập tỨC ĐEM thứ đÁNG GIÁ trên người bọn họ NHẶT về HẾT."

một người khác còn ĐỆM theo: "thẬT SỰ không nghĩ đến lần này vậy mà lại có thể GẶP đưỢC con dÊ béo đến thế nHA."

Bạn đَang đỌC trUYỆN *Luôn Có Nhân Loại MuỐn ChẶN NuÔI Tôi* đưỢC tÀI MIỄN PHÍ TẠI wWw.EbookFull.Net.

TÀI MIỄN PHÍ NHIỀU TRUYỆN HƠN Ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Càng muỐn thể hiện

Thoát khỏi Lê Sâm, Nam Ca đương nhiên cực kỳ vui vẻ. cô thuận theo con đường ban đầu kia, hướng tới bệnh viện đổ nát trong tòa cao ốc chạy tới.

Còn như những thứ người khác đột nhiên đi tới nơi này kia, không phải là có Lê Sâm canh giữ ở bên ngoài rồi sao? Nam Ca căn bản không cần lo lắng đến.

Bản thân cô cũng không phát hiện ra, không biết từ khi nào thì bắt đầu cô đã có thể tin tưởng năng lực Lê Sâm như thế.

Lần này không có Lê Sâm ở phía sau quấy nhiễu, cô rất nhanh đã đến phòng khám bệnh. Bởi vì bọn họ chia ra đi ba đường, trên hai con đường khác đã truyền đến âm thanh chiến đấu âm ỉ.

Chỉ có một mình Nam Ca còn ở đây nghi hoặc, tại sao bên ngoài nhiều Zombie như vậy mà bên trong lại ít như thế.

Ở bên trong phòng khám bệnh chuyển động một vòng, cô chỉ nhìn thấy hai tiểu Zombie lêu lổng, tiểu Zombie kia cũng đang quan sát cô. Mắt to trừng mắt nhỏ thật lâu, hình như hai tiểu Zombie cảm thấy cô không có nguy hiểm gì vì vậy lại xoay người rời đi.

Nam Ca bĩu môi, nghĩ thầm bây giờ ngay cả Zombie cũng có thể không đếm xỉa đến mình.

Tuy nhiên cũng bởi vì không có nhiều Zombie như vậy nên cô ngược lại lại cảm thấy lần hành động này kích thích cực kỳ.

cô cảm nhận được con vật khổng lồ kia ở đâu trong tòa nhà. Nam Ca từ từ rút ra thanh đao sau lưng, hàn quang chọi lóe qua đôi mắt. cô ưỡn người, dè dặt đi vào bên trong.

Hai đội người khác cũng đang chậm chậm tiến lại gần cái bệnh viện này.

Diệp Thiệu cùng Tông Hạo Hiên và Tô Hoàng đi chung một con đường, căn bản là không cần Tô Hoàng ra tay. Trong vài lần hít thở, Tông Hạo Hiên bắn đi năng hệ sét ra. một đám Zombie lập tức bị anh ta giết sạch.

Mà Tông Hạo Hiên cũng không trao đổi gì cùng Diệp Thiệu, chỉ là ở lúc mới bắt đầu đi lên phía trước ý bảo Diệp Thiệu chú ý bảo vệ bản thân.

Giết nhiều Zombie như thế, Tông Hạo Hiên đi ở phía trước, Tô Hoàng đi ở phía sau khoét tỉnh hạch.

không sai biệt lắm thời điểm đến khu nội trú, Cao Trường Húc cũng mang vài người khác lại đây.

Diệp Thiệu ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không thấy Lê Sâm cùng Nam Ca đâu. Hơn nữa con đường bọn họ lựa chọn kia cũng rất im ắng, chẳng lẽ hai người kia căn bản không hề tới đây?

Cao Trường Húc cũng phát hiện ra điểm này, hỏi một câu: "Lê Sâm cùng Nam Ca đâu?"

Sắc mặt Đường Tư Nguyệt đã hơi tái nhợt. Tuy nhiên nghe được tên Nam Ca, cô ta vẫn dùng tinh thần lực cảm thụ một vòng.

Nhưng mà Nam Ca vốn cách chỗ bọn họ có chút xa, tinh thần lực của Đường Tư Nguyệt sắp bị hao hết sạch không nói. cô ta còn không lợi hại bằng Nam Ca, sao có thể cảm thụ được vị trí của cô?

Vì vậy cô ta gật gật khóe miệng, đáp trả: "Chỉ sợ cô ta chẳng hề ở đây."

"cô nói bọn họ không có tới đây?" Cao Trường Húc nhíu mày, cảm thấy Lê Sâm cùng Nam Ca như thế nào cũng sẽ không giống như người lâm trận bỏ chạy.

Diệp Thiệu ngược lại lại tin nhiệm Nam Ca cực kỳ: "Khả năng là trên đường bị chuyện gì trì hoãn, chúng ta đi trước tìm dụng cụ. Coi như là bọn họ không đến cũng có thể ở chỗ xe tải chờ chúng ta."

Đường Tư Nguyệt vốn còn cảm thấy, sau khi cô ta nói qua những lời kia xong thì Diệp Thiệu sẽ cảm thấy phản cảm với Nam Ca. Ai biết anh ta lại có thể bao che khuyết điểm như thế?

Lê Sâm cùng Nam Ca nếu mà cái gì cũng không giúp đỡ được thì đi theo làm cái gì vậy?

Đáng tiếc Đường Tư Nguyệt không muốn làm cho mọi người sinh ra ấn tượng xấu với cô ta, cắn răng, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Tô Hoàng lúc này cũng chú ý tới khí sắc Đường Tư Nguyệt không đúng lắm, thân mật hỏi một câu: "Dị năng cô sắp bị tiêu hao sạch rồi đi? Vừa vặn bên trong bệnh viện này không nhiều Zombie. cô đi theo phía sau chúng tôi không cần thăm dò đâu."

Đường Tư Nguyệt vừa nghe đã sợ.

Đây là không cần mình nữa sao? không được, cô ta cũng đã đi đến một bước này, sao có thể bị người khác xem nhẹ?

Vì vậy cô ta thể hiện nói: "Tôi còn có thể!" Nghe giọng nói của cô ta dõn dập, hai tròng mắt đỏ bừng. Vài người đàn ông cũng có chút hổ thẹn nhưng mà cô ta cũng không nghe người khác khuyên bảo, bọn họ có thể nói cái gì đây.

Cao Trường Húc âm thầm thở dài trong lòng, còn vỗ vỗ bả vai Đường Tư Nguyệt: "đã như vậy thì cô hãy tiếp tục chú ý động tĩnh chung quanh. Nhưng lúc kiên trì không được nữa thì nhất định phải nói với chúng tôi."

Đường Tư Nguyệt cảm động gật đầu, thật ra thân thể cô ta đã rất suy yếu, giờ chỉ chống đỡ một ngụm khí mà thôi.

Đây mới là đồng đội làm cho mình tin cậy, mình không thể giết Zombie nên nhất định phải dùng thứ khác tới báo đáp bọn họ!

Cao Trường Húc cũng đoán được có thể Đường Tư Nguyệt đã lý giải sai quan hệ của năm người trong tiểu đội. Bọn họ tập trung cùng một chỗ, lúc ban đầu chỉ là bởi vì năng lực của bọn họ xuất chúng mà thôi.

Ở trên chiến trường, bọn họ đều có thói quen từng binh sĩ tác chiến. Tuy nhiên bọn họ không có thói xấu bỏ qua đồng đội, Đường Tư Nguyệt đi theo đám bọn họ, đó chính là một phần trách nhiệm.

Đến thời điểm cô ấy thật sự không kiên trì nổi nữa, chính mình lại an bài cô ấy nghỉ ngơi đi.

nói đến Đường Tư Nguyệt mặc dù thể hiện, nhưng mà đã tạo ra ấn tượng trong lòng mấy người đàn ông này rất tốt. Dù sao cùng cô ta đi một đường, bất kể là đụng phải cái gì cô ta cũng không già mồm sợ hãi. Thậm chí cô ta rất tinh táo, không giống như lần đầu tiên sử dụng dị năng hệ tinh thần đối kháng Zombie.

Cao Trường Húc còn quyết định trong bóng tối, chờ một lát lấy được tình hạch hệ tinh thần, tất cả đều cho Đường Tư Nguyệt giữ lại hết.

Sau khi đoàn người hội hợp lại tiếp tục từ từ đi tới phía trước.

Tô Hoàng là người không chịu ngồi yên, kéo Tân Vũ Hoa nói: "Trong bệnh viện này có ít Zombie như thế thật sự là không thích hợp, nói không chừng là có cái gì đó làm bá chủ ở đây."

Tân Vũ Hoa nom nớp lo sợ ngó anh ta: "anh có thể đừng xấu mồm nữa không."

Tô Hoàng cười hắc hắc: "Đây không phải là tôi muốn thế." nói xong, anh ta còn quay đầu nhìn Đường Tư Nguyệt: "Bên trong này xác thực không có gì, đúng không?"

thật ra Đường Tư Nguyệt vừa mới cảm nhận được hơi thở nguy hiểm, không biết làm thế nào. Tinh thần lực của cô ta quá mỏng manh, có cố gắng hơn nữa thì cái gì cũng không thăm dò được.

Lo lắng mấy người này ghét bỏ mình, cô ta giống như là chị gái dịu dàng trấn an Tân Vũ Hoa: "Đừng vậy, mặc dù không biết rõ nguyên nhân gì nhưng mà bên trong này không có gì cả, cậu đừng sợ."

Tân Vũ Hoa trừ Nam Ca, những cô gái khác cậu đều không thân cận. Nghe vậy cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, một mình đi lên phía trước.

Chị Nam Ca trong ấn tượng của cậu không phải là cô gái có thể bỏ đồng đội của mình, nói không chừng cô ấy đã ở trong bệnh viện này rồi. Cậu muốn sớm một chút tìm được cô!

Diệp Thiệu dựa vào nhận biết của ngày xưa đối với bệnh viện này. Mang theo người trực tiếp lên lầu.

Trong cầu thang trống rỗng liên tục vang vọng chỉ có tiếng bước chân bọn họ.

Tông Hạo Hiên vẫn đi tuốt ở đằng trước, phía sau anh ta chính là Tân Vũ Hoa, Diệp Thiệu cùng Đường Tư Nguyệt ở giữa nhất, vài người còn lại đi sau cùng.

Liên tục đi lên nhiều cầu thang, trong lòng Tân Vũ Hoa cảm giác được chỗ này quá quý dị, cậu không khỏi hỏi Diệp Thiệu: "Bác sĩ Diệp, trước kia chúng tôi cũng đi qua vài bệnh viện hoang phế nhưng mà không có một cái bệnh viện nào có vách tường sạch sẽ như ở đây."

Mọi người vừa nghe Tân Vũ Hoa nói, nghiêng đầu hướng trên vách tường nhìn qua mới phát hiện đúng là như vậy!

Lúc trước trong bệnh viện, bởi vì có con người cùng Zombie, hoặc là Zombie trong lúc đó chém giết lẫn nhau. trên vách tường đều là dấu vết đánh nhau để lại, còn có vết máu khô khốc.

Nhưng mà tường bệnh viện này trừ có chút ít vụn tường tróc ra bên ngoài, thế nhưng lại không có dấu vết gì?

"Nhìn bên cạnh đi" Tông Hạo Hiên chỉ một hướng: "Dấu vết kia giống như là của người nào để lại."

Tô Hoàng từ phía sau tiến lên phía trước nhìn một chút, còn cười cùng Tân Vũ Hoa nói: "Chỗ này sao lại giống như là dây leo của cậu lúc kéo túm người để lại dấu vết thế nhỉ."

không nói thì còn không phát hiện ra, Tân Vũ Hoa vừa nghe xong cũng mơ hồ có cảm giác quen thuộc.

Đội đến khi bọn họ lại hướng lên trên đi, phát hiện dấu vết cùng loại càng nhiều hơn. Hơn nữa không riêng gì hệ mộc mà còn có hệ phong, hệ hỏa, hệ kim loại. Tông Hạo Hiên thậm chí còn phát hiện dấu vết hệ sấm sét.

Chỗ này thật là quái dị.

Có nhiều người có dị năng đi vào bên trong này như vậy, tại sao lại không nhìn thấy con Zombie nào?

Nam Ca đi nhanh hơn bọn họ nhưng mà sau khi đi hai vòng, cô liền phát hiện cái con vật khổng lồ kia giống như là còn đang di động.

Đội cô đuổi theo vậy mà lại nhìn thấy hai tiểu Zombie lúc trước.

cô thăm dò công kích một con trong đó, trực giác nói cho cô biết. Tiểu Zombie này nhất định biết rõ hành tung con Zombie lớn kia. chỉ cần nó nổi điên, nói không chừng lại mang mình đi qua!

Nhưng mà sức chiến đấu tiểu Zombie kia rất kém cỏi, cũng chỉ chít chít kêu một tiếng liền xếp hàng theo đầu gió chạy trốn!

Nam Ca nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ một cái, hai con tiểu Zombie này vậy mà lại chạy đến một hướng!

Mà chỗ đó có đám người Cao Trường Húc!

Nam Ca nhú mày, bản thân còn ghét bỏ giống như người một cái: "Hương vị trên người mình không dễ ử sao? Tiểu Zombie cũng không thèm cùng mình đánh, ngược lại lại đi tìm đám loài người kia?"

Bây giờ hai tiểu Zombie chính là manh mối, Nam Ca không do dự cũng từ trên cầu thang chạy xuống.

Lúc này mấy người Cao Trường Húc cũng đã nhìn thấy tiểu Zombie, cả đám bắt đầu công kích.

Đáng tiếc động tác hai con Zombie quá nhanh, lại không ham chiến. Thấy đánh không lại mấy người này liền xoay người chạy.

Vài người mãi chiến đấu đều không ý thức được có gì không thích hợp, nhất là năng lực Đường Tư Nguyệt quá yếu. Khoảng cách gần như thế, thậm chí cô ta không phát giác được có tiểu Zombie xông qua!

Cao Trường Húc là người chỉ huy trong đội ngũ, tiểu Zombie chạy. Tất cả mọi người đang đợi anh ta quyết định. Mà anh ta cũng rất quả cảm, trầm giọng nói: "Mặc dù không biết rõ phía trước có cái gì, nhưng mà hai tiểu Zombie này là đầu mối duy nhất. Chúng ta phải đuổi kịp bọn chúng!"

hiện giờ cũng chỉ còn lại biện pháp này, Tân Vũ Hoa lập tức đem dây leo bám vào vách tường. Thân thể nhẹ nhàng lướt qua Tông Hạo Hiền, vọt tới đuổi theo hai tiểu Zombie.

Tiểu Zombie còn đang chít chít kêu loạn, bởi vì cả tòa cao ốc đều trống rỗng cho nên tiếng bọn chúng kêu liền không ngừng vang vọng. Cũng nhờ thế mà vị trí của chúng cũng có thể phân biệt được cực kỳ rõ ràng.

Người khác đều ở phía sau vội vàng chạy, Đường Tư Nguyệt mất nỗ lực thở không ra hơi, chậm rãi bị những người khác bỏ rơi ở phía sau.

Cũng may bây giờ Diệp Thiệu còn nhớ đến cô ta: "cô có muốn nghỉ ngơi một chút không?"

Đường Tư Nguyệt vẫn cố chấp lắc đầu, cũng đã gần tìm được dụng cụ. Sao cô ta có thể ngã xuống ở đây?

"Tôi... Tôi còn có thể đi... Dù sao bên trong này cũng không có Zombie, mọi người cứ đi trước đuổi theo. Tôi lập tức sẽ đi qua." Đường Tư Nguyệt đẩy Diệp Thiệu một phen, Diệp Thiệu nhìn ánh mắt cô ta không giống giả vờ, trong nội tâm lại càng bất đắc dĩ.

Thuận tay nâng đỡ Đường Tư Nguyệt, Diệp Thiệu nói với cô ta: "Chúng ta đừng đuổi theo, để tôi đỡ cô."

Đường Tư Nguyệt lại cảm động.

Hai tiểu Zombie kia mặc dù có tốc độ nhanh nhưng mà lại không trụ được rất nhiều người ở phía sau đuổi theo chúng.

Thậm chí lúc này cũng đã chạy đến tầng 15 mà Tân Vũ Hoa phát hiện. Càng hướng lên trên càng lộ ra ánh sáng, nhất là bên trong này sao lại có từng trận gió lạnh thổi qua đây?

Đây không phải ở sâu bên trong cao ốc rồi sao? Lễ nào chỗ này có miệng thông gió khổng lồ?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Con vật khổng lồ

Chờ đến lúc cậu thấy hai tiểu Zombie xông vào một cái phòng, cậu cũng không có ngừng lại mà chạy đuổi theo. Vậy mà thân thể mạnh mẽ đạp hụt chân, cả người cứ thế rơi xuống!

Cũng may cậu có thể thao túng dây leo, đem mình treo ở trên sàn nhà tầng 15. Nhưng khi cậu nhìn đến cảnh tượng trước mặt vẫn mãnh liệt trọn to hai mắt.

Bất chấp chính mình đang ở tình huống nào, cậu mạnh mẽ hét một tiếng: "Cẩn thận! không được tới đây!"

Vài người khác nghe được tiếng hét, chạy đến cầu thang bên ngoài liền dừng lại. Hôn nữa cũng đã chú ý tới khu vực khôngtầm thường này.

Đội đến khi bọn họ từ từ đi lên đến phòng ngoài ở tầng 15, thời điểm nghiêng người xuống nhìn, toàn bộ đều hít một ngụm khí lạnh, mãnh liệt lui về phía sau hai ba bước.

Phía dưới này đến cùng là vật gì vậy!

Chỉ thấy phần sàn khu vực trung tâm từ tầng 2 đến tầng 15 cũng đã bị lấy hết, hiện ra tại chỗ đó hoàn toàn là một cái động lớn trống rỗng.

Còn trong cái động đó, vậy mà có một thứ to lớn đại khái bằng mười mấy tầng lầu... Zombie hỗn hợp!

Sở dĩ nói như thế là bởi vì nhóm cậu ở tầng 15 nhìn xuống phát hiện giữa viên thịt kia, có vô số đầu lâu, tứ chi, thân thể Zombie ngọ nguậy...

Hôn nữa đám Zombie này giống như là đã cộng sinh cùng một chỗ, bọn chúng đều có ý thức! Thậm chí sau khi có nhân loại xuất hiện, những cái đầu lộ ra bên ngoài kia vậy mà lại đồng loạt hướng tới Tân Vũ Hoa nhìn lại!

Tân Vũ Hoa vốn là đứa trẻ sợ hãi những thứ ghê tởm xấu xí, một con Zombie thiếu cánh tay hay thiếu chân cũng khiến cậu bị dọa hân không thể khóc chết, lại càng không cần phải nói Zombie hỗn hợp!

Cái quả cầu thịt heo này, đến cùng là hội tụ bao nhiêu Zombie á. Hơi động một cái cũng cảm thấy mặt đất run sợ run sợ. Mà mới vừa rồi bọn họ là từ tầng 1 đi tới, căn bản là không nghĩ tới cả tòa cao ốc cũng có thể bị con Zombie to lớn này ăn hết rồi!

Diệp Thiệu cùng Đường Tư Nguyệt đến cuối cùng, thời điểm chứng kiến con Zombie này, bọn họ cũng giống như là bị sét đánh.

Đường Tư Nguyệt dọc theo đường đi hết nhần lại nhần, dù sao cô ta cũng chỉ là một cô gái nhỏ. Chợt nhìn thấy một con Zombie hỗn hợp chán ghét như thế, trực tiếp nôn khan luôn.

Sắc mặt Cao Trường Húc xanh mét, còn đang suy nghĩ đối sách.

Ai có thể nghĩ tới hai con tiểu Zombie kia có thể đem bọn họ dẫn tới trước mặt một con vật khổng lồ như thế!

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn không có đối sách tốt nào, anh ta chỉ có thể hỏi Đường Tư Nguyệt: "cô có thể cảm giác được... Đây rốt cuộc là thứ gì không?"

Đường Tư Nguyệt lau miệng, nhưng mà trong miệng vẫn khô sở như cũ, cô ta cố gắng không thềm nghĩ tới con Zombie hỗn hợp kia nữa. Tận lực bình tĩnh nói với Cao Trường Húc: "Zombie này có rất nhiều đầu tinh hạch hệ tinh thần, nó ngăn cản tôi cảm thụ nó... Thực xin lỗi, đem tất cả đặt vào loại hoàn cảnh này."

Cao Trường Húc thấy Đường Tư Nguyệt cũng rất vất vả. Đương nhiên không trách cô ta cái gì. Tuy nhiên anh ta vẫn nhịnkhông được nghĩ, nếu như dọc theo đường đi cô ta không thể hiện như thế, dị năng cũng không tiêu hao nhanh như thế.

Làm sao bây giờ? Cái con Zombie lớn này rõ ràng là coi bọn họ thành com trua! Nhìn Tân Vũ Hoa treo ngược trên khôngtrung động cũng không dám động, bởi vì con Zombie kia đã để mắt tới cậu!

Trần Cao Trường Húc chảy mồ hôi lạnh, nói với Tân Vũ Hoa: "Cậu còn có thể đi lên sao?"

Tân Vũ Hoa vừa mới động dậy liền có quả cầu kim loại khổng lồ hướng tới chỗ cậu đập tới. Cậu vẫn đang đang đưa thân thểtrên không trung, khó khăn lắm mới tránh thoát một kiếp này.

Chờ đến lúc cậu lại dán chắc vào vách tường, chỉ có thể đưa về mặt đau khổ kêu lên: "không được, Zombie này quá mạnh mẽ, chúng ta chỉ cần vừa động dậy, nó liền công kích!"

Tông Hạo Hiên lạnh lùng mở miệng: "không có biện pháp nào, chỉ có thể giết nó."

Sau khi nói xong, anh ta còn nhìn về phía Tân Vũ Hoa: "Cậu tiếp nhận tôi."

không hổ là đồng đội phối hợp thời gian dài như vậy, trong nháy mắt Tân Vũ Hoa liền minh bạch ý tứ của Tông Hạo Hiên: "Được!"

Mà Tông Hạo Hiên ngay cả do dự cũng không có, cứ như vậy từ tầng 15 kia nhảy xuống cái động lớn.

Đột nhiên lại thêm một người, con Zombie hỗn hợp đương nhiên không thể nào cứ bỏ qua như vậy. Chỉ nghe thấy vô số đầu lâu trong cơ thể nó cứ như vậy hi một tiếng, lập tức có vô số con dao gió phóng tới chỗ Tông Hạo Hiên!

Mắt thấy đồng đội gặp nguy hiểm, vài người khác đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bọn họ đứng ở tầng 15 bắt đầu che chở Tông Hạo Hiên, Tân Vũ Hoa cũng dùng dây leo túm lấy anh ta.

Có vài thanh đao gió xẹt qua, thậm chí có ý định cắt đứt dây leo túm anh ta! Vẫn là ở khoảnh khắc cuối cùng, anh ta chật vật tránh né con hỗn hợp công kích. Lại bị thanh trụ kim loại đem dây leo túm mình chém đứt!

Tuy nhiên giờ phút này Tông Hạo Hiên cách mặt đất cũng không đến cự ly mười mét. Chỉ thấy giữa ngón tay của anh ta đột nhiên bắn tán loạn ra một cột trụ bằng tia chớp, lập tức chổng đờ ở trên mặt đất!

Sau một cú lật người, anh ta cứ như vậy văng vẳng rơi ở phía dưới.

Thời điểm ở không trung, con Zombie hỗn hợp này đã ra tay đánh nhau với anh ta nhiều lần như vậy. anh ta làm sao có thể từ bỏ ý đồ, vì vậy vừa mới rơi xuống đất, anh ta đã dùng đòn mạnh nhất của mình. Chỉ thấy toàn bộ khoảng không âm u mờ nhạt trong động, mạnh mẽ phát ra ánh sáng sầm chớp chói mắt. Còn ánh chớp này đương nhiên là bao vây lấy con đại Zombie kia!

Tiếng xé gió đùng đùng liên tục duy trì thời gian rất dài. Trước kia Tông Hạo Hiên đã từng dùng một chiêu này để giết Zombie, đủ để đem Zombie xung quanh mấy dặm đều tiêu diệt hết. Vì vậy chờ ánh chớp tàn đi, Tân Vũ Hoa đã đem vài đồng đội còn ở tầng 15 đều tiếp xuống. Bọn họ cùng nhau đứng ở trên mặt đất trống trải, sít sao nhìn chăm chăm con hỗn hợp kia.

"Tiêu diệt rồi sao?" Tô Hoàng hỏi.

Sắc mặt mọi người đều rất ngưng trọng, trong không khí không ngừng có mùi khét lẹt cùng ánh lửa truyền đến. Nhưng mà chờ sương mù tàn đi, bọn họ mới phát hiện ánh chớp hoành tráng như vậy cũng chỉ có thể dùng điện để lột một lớp da của nó mà thôi!

Thậm chí hiện giờ nó đang tức giận, thân thể mở rộng ra một vòng!

Ánh mắt mọi người vừa mới rồi còn đầy mong đợi, trong nháy mắt thay đổi thành yên tĩnh như sắp phải chết.

Ngay cả Tông Hạo Hiên sử dụng hết toàn lực tung một kích cũng không tổn thương được nó, con Zombie hỗn hợp này đến cùng là hình thành như thế nào!

Tô Hoàng cũng nổi một thân nổi da gà, đôi môi run rẩy: "Làm sao bây giờ?"

Cao Trường Húc chứng kiến con Zombie kia đã bắt đầu thi triển dị năng đối phó với bọn họ, đồng tử co lại quyết định thật nhanh: "Phân tán ra công kích!"

Năm người mạnh mẽ chạy về năm hướng khác nhau, dị năng của từng người cũng không có giấu diếm, ào ào hướng tới con Zombie mà tấn công.

Bởi vì con vật khổng lồ đang ứng phó với mấy người này, cho nên Diệp Thiệu cùng Đường Tư Nguyệt còn ở trên tầng 15 xem trận chiến.

Đường Tư Nguyệt giãy giụa muốn đứng lên, Diệp Thiệu nhíu mày hỏi: "cô muốn làm gì?"

Trong lòng cô ta đương nhiên là sốt ruột: "Tôi muốn hỗ trợ mọi người!"

"Bản thân cô cũng đã hết sức, không cần cố sức hấp dẫn con Zombie kia." Diệp Thiệu cực kỳ tinh táo nói.

Đường Tư Nguyệt không hiểu tại sao đã đến tình trạng này rồi mà anh ta còn có thể lạnh nhạt như thế. Lẽ nào anh ta không phát hiện dị năng mấy người này ở thời điểm đối mặt với con hỗn hợp, nửa điểm hiệu quả cũng không có sao?

Bọn họ rất có thể sẽ chết ở đây!

Vì vậy Đường Tư Nguyệt có chút thất vọng nhìn Diệp Thiệu: "anh không phải là người có dị năng, tốt nhất là bảo vệ tốt chính mình đi. không cần lo cho tôi."

Diệp Thiệu thật sự là bất đắc dĩ cực kỳ. Cái người Đường Tư Nguyệt này đến cùng là còn muốn thể hiện tới khi nào nữa? anh ta đương nhiên là nhìn thấy tình cảnh năm người kia không tốt, nhưng mà bọn họ lần này đến là vì tìm kiếm dụng cụ.

Hiện giờ chỗ ngồi chính giữa tòa cao ốc đều bị con hỗn hợp này ăn hết. Dụng cụ khẳng định không tìm được nữa, việc cấp bách là chạy trốn mà không phải là gia nhập cuộc chiến thêm phiền!

Vì vậy sắc mặt Diệp Thiệu lần đầu tiên lạnh xuống với Đường Tư Nguyệt: "Nếu Cao Trường Húc đã không ở đây, tôi chính là người dẫn đầu. Tôi lệnh cho cô không cần vọng động!"

Đường Tư Nguyệt mới không nghe lời Diệp Thiệu nói, còn muốn tiến lên phía trước. Cố gắng dùng tinh thần lực công kích.

Diệp Thiệu giật giật khoe miệng, duỗi tay định túm Đường Tư Nguyệt. Còn chưa chạm vào cô ta đã nghe thấy giọng Nam Ca vang lên: "cô vẫn nên tỉnh lại đi, tinh thần lực đối với nó cũng vô dụng thôi."

Hai người vừa nghe giọng nói này lập tức mạnh mẽ ngừng đầu nhìn lên, phát hiện Nam Ca vậy mà đang treo lủng lẳng ở tầng mười sáu. Lúc này cô xoay người một cái, từ phía trên trực tiếp rơi xuống tầng 15.

thật ra Nam Ca đến nơi này sớm hơn đám Tân Vũ Hoa một ít, so với Đường Tư Nguyệt vừa nhìn thấy con Zombie này liền ới ra, hào quang trong mắt cô ngược lại càng đẹp mắt hơn.

Vì cái gì? Đương nhiên là bởi vì cô cảm thấy con Zombie này thật là đẹp trai!

Sao nó có thể có nhiều đầu lâu như vậy? Sao có thể có nhiều dị năng như vậy? Thậm chí nhìn thấy nó lấy hết toàn bộ cao ốc liền biết nó mạnh bao nhiêu, hung hãn bao nhiêu!

Dạng năng lực này mới là thứ cô theo đuổi cả đời nha! cô cũng muốn làm Zombie như vậy! Gào khóc!

Lớn lên giống loài người có cái gì tốt? Bị người nói xinh đẹp có cái gì tốt, thứ cô muốn là máu tươi, là tinh hạch!

Vì vậy Nam Ca đưa ra quyết định, cô nên xem một chút con Zombie này đến cùng là chiến đấu như nào, lại làm như thế nào để thôn tính đồng loại. nói không chừng cô cũng có thể học được đấy?

Vừa mới nhìn thấy Đường Tư Nguyệt muốn công kích Zombie kia. Nam Ca cũng định mặc kệ cô ta, không biết sao Diệp Thiệu lại nói vào. anh ta là sư huynh của mình, mặc dù mình không nhớ rõ anh ta nhưng mà ân cần trong mắt Diệp Thiệu cũng không phải là giả.

Cho nên ma xui quỷ khiến, cô liền ra mặt ngăn cản Đường Tư Nguyệt.

Năm người phía dưới còn đang khổ chiến, con Zombie hỗn hợp này thật quá khó đối phó. Đặc biệt là nó vẫn là đại Zombie đầy đủ, điểm chết người nhất là, bọn họ công kích ở trên người nó không có hiệu quả!

Đường Tư Nguyệt dọc theo con đường này chán ghét đối với Nam Ca tới cực điểm, bị Nam Ca ngăn cản cô ta càng không phục: "Vậy cô có biện pháp gì tốt? Lẽ nào cô còn muốn tránh ở phía sau đám người sao?"

Diệp Thiệu tuyệt đối không thể nhìn người khác nói Nam Ca, vì vậy thái độ anh ta đối với Đường Tư Nguyệt cũng ác liệt hơn: "Nam Ca nói có đạo lý, tại sao cô không thể nghe vào tai!"

Đường Tư Nguyệt cảm giác mình cũng không hề sai, cô ta quan tâm đồng bạn có cái gì không đúng? Nên biết là đây là lần đầu tiên cô ta làm nhiệm vụ, tất nhiên hy vọng có thể giành được ấn tượng tốt của mọi người.

Máu chốt là, những lời Cao Trường Húc cùng Tô Hoảng quan tâm cô ta kia, cô ta đều nhớ ở trong lòng. cô ta cũng không giống như Nam Ca, chỉ ham nhất tiện nghi của người khác!

Vì vậy Đường Tư Nguyệt phần nộ cũng không lựa lời nói: "không phải là xem cô ta là sư muội của anh cho nên mới che chở sao? anh có biết không, bởi vì anh phán đoán sai lầm, bọn họ rất có thể sẽ chết!"

Diệp Thiệu thật sự là sắp bị cái người nói không thông này làm tức chết, đến lúc nào rồi mà cô ta còn bạo ngược chuyện gia đình!

Về mặt Nam Ca rất là hoang mang, đồng dạng cũng có một chút phần nộ. Cái gì cô cũng chưa nói mà, cái người Đường Tư Nguyệt này kích động như thế làm cái gì?

"Câu phải để lại cho cô mới đúng!" Diệp Thiệu quyết tâm che chở Nam Ca, còn như Đường Tư Nguyệt thì xê ra một bên đi!

Đường Tư Nguyệt cũng là người bướng bỉnh. Dù sao tinh thần lực của cô ta đã khôi phục một ít, lần này ai cũng không ngăn cản được cô ta, cô ta muốn công kích con Zombie hỗn hợp kia!

Nam Ca phát hiện tâm tư của cô ta, mạnh mẽ trừng to mắt: "Dừng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nam Ca nổi giận

Sau khi Nam Ca thức tỉnh biến thành Zombie, tránh hung tìm cát đã là bản năng. Lần này mặc dù cô nhìn thấy con Zombie hỗn hợp trước đoàn người

này một lúc nhưng cô cũng không tùy tiện tấn công.

Vừa nhìn nó đã biết không dễ chọc, nếu như cô bị giết chết thì làm sao bây giờ?

nói sau đi, cô cùng con Zombie hỗn hợp mới là đồng loại, nó rõ ràng cảm giác được mình nhưng cũng không có công kích mình đấy thôi. Bản thân mình bị ửng nảo mới có thể chủ động tìm nó gây phiền toái.

Nhưng hiện tại cô thật sự là hối hận muốn chết, lúc này cô không nên ôm tâm tình xem náo nhiệt mà ở lại chỗ này. cô nên sớm chạy trốn chứ!

Nam Ca chậm hơn Đường Tư Nguyệt một nhịp, tinh thần lực của cô ta đã công kích lên người con hỗn hợp! hiện giờ cô ta vốn là người sa cơ lỡ vận, đây không khác gì lấy trứng chọi đá!

Nam Ca muốn kêu cô ta dừng đã không kịp, con hỗn hợp kia vốn bị năm người phía dưới công kích cực kỳ táo bạo. Vài người phía trên còn đến khiêu khích, nó có thể buông tha Đường Tư Nguyệt mới lạ!

Vì vậy liền thấy được đủ mọi màu sắc, mấy loại lực lượng dị năng hỗn hợp cùng một chỗ, thẳng tắp hướng tới tầng 15 xông đến!

Nam Ca cứu người cũng chỉ theo phản ứng, cô tóm lấy Diệp Thiệu cùng Đường Tư Nguyệt né sang bên cạnh.

Nhưng Đường Tư Nguyệt vẫn bị chậm nửa nhịp, cô ta bị tinh thần lực của con hỗn hợp thể tập trung vào người. Đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi! Tinh thần lực cũng bị sụp đổ!

Lúc này Nam Ca cũng bất chấp Đường Tư Nguyệt là tình huống nào, bởi vì con hỗn hợp kia thấy bản thân nó chỉ công kích được một người. Bây giờ còn đang đuổi theo Nam Ca cùng Diệp Thiệu đâu!

Nam Ca không phải vạn bất đắc dĩ thì không muốn cùng nó chống lại, vì vậy cô trực tiếp buông tay cầm lấy Đường Tư Nguyệt ra. Kéo lấy cổ tay Diệp Thiệu bắt đầu ở trên tầng 15 chạy vòng.

Trong này vốn chính là một tòa cao ốc hình tròn, Nam Ca cùng Diệp Thiệu chạy rất chật vật. Sau lưng liên tục có âm thanh bạo liệt truyền đến, con Zombie hỗn hợp thật sự là cái □□ phiền, nó lại có quá nhiều đầu, cũng có quá nhiều con mắt. Bất kể là Nam Ca chạy đi nơi nào, nó cũng có thể đuổi theo được.

Nhìn thứ tùy tiện đuổi theo con có dây leo cùng thanh kim loại, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể biến thành một ngọn lửa lớn. Nam Ca quả thực là phiền không chịu nổi.

Đều tại người tên Đường Tư Nguyệt kia, không có bản lãnh thì thôi đi, chủ động tấn công làm cái gì! Lúc này thì tốt lắm, vốn là Nam Ca còn có thể chạy đi mật báo cho Lệ Sâm, bây giờ nói không chừng đều phải chết ở chỗ này hết!

Diệp Thiệu bởi vì bị Nam Ca tóm lấy kéo đi cho nên trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng lại kịp là đã xảy ra chuyện gì. anh ta chạy bên cạnh Nam Ca, có thể thấy mái tóc đen tung bay tóc cùng với gò má mũ lệt của cô.

rõ ràng sau lưng có một loạt dị năng của con hỗn hợp theo đuổi không buông tha, vậy mà Diệp Thiệu lại lộ ra một khuôn mặt tươi cười. Là anh ta biết, Nam Ca của anh ta coi như là đã từng mất trí nhớ cũng sẽ không không để ý đến anh ta.

Cái tầng trệt này có hình tròn, Nam Ca mang Diệp Thiệu chạy một vòng lại trở về đến bên cạnh Đường Tư Nguyệt.

Diệp Thiệu biết rõ Đường Tư Nguyệt cũng chỉ là có lòng tốt, nhưng anh ta thật sự là không tha thứ được bởi vì cô ta xúc động, khiến cho Nam Ca cùng mình đều sa vào trong nguy hiểm.

Phong độ đàn ông khiến anh ta nói ra một câu tốt bụng cuối cùng với Đường Tư Nguyệt: "Bây giờ cô còn không đi? Nhanh lên, nhân lúc này rời đi thôi."

Giờ phút này Đường Tư Nguyệt cũng phát hiện mình gây họa, nhưng mà cô ta bị con Zombie hỗn hợp thể kia công kích, ngay cả hô hấp cũng trở nên yếu ớt không ít, làm thế nào từ nơi này rời đi đây?

Nam Ca nói chuyện khó nghe hơn Diệp Thiệu nhiều, cô cũng cực kỳ không ưa cô gái này: "Lần sau nếu cô còn muốn công kích thì hãy cách chúng tôi xa một chút."

Nếu như nói, Đường Tư Nguyệt đối mặt với Diệp Thiệu còn có chút lòng áy náy. Đối mặt với Nam Ca thì nửa điểm cũng không thừa, thậm chí cô ta còn thật sự hải lòng loại cục diện hiện tại. Dựa vào cái gì những người khác đang chiến đấu, Nam Ca có thể đứng ở một bên, cái gì cũng không làm?

Vì vậy Đường Tư Nguyệt ôm ngực, còn cười lạnh một tiếng: "Tôi cần cô để ý tôi sao?"

Nam Ca cắn răng, Diệp Thiệu biết rõ đây là cô đang ở ranh giới nổ tung. Tuy nhiên trước kia tính tình Nam Ca rất tốt, nhenói ở trước tận thế, cô còn mới vừa dễ dàng giải quyết một sự cố bệnh nhân. Năm đó trong trường học, cô cũng là người dễ tha thứ cho người khác nhất.

Nhưng ai biết, lần này Nam Ca quả thực chính là lật đổ tất cả nhận thức của anh ta, bởi vì cô trực tiếp buông cổ tay anh ta ra. Nửa điểm lưu tình cũng không thêm cho Đường Tư Nguyệt, cầm lấy cổ áo cô ta cứ thế mà ném người từ tầng 15 xuống!

Vừa vặn không phải là cô muốn cùng con Zombie hỗn hợp này chiến đấu sao? Vậy thì mau xuống đi!

Đường Tư Nguyệt cũng không kịp phản ứng lại, tiếng kêu kinh hãi trong nháy mắt vang lên trong không trung. Nam Ca còn ở tầng 15 mất lạnh nhìn xuống, bởi vì dị năng xung quanh va chạm quá mạnh mẽ, lọn tóc cùng vạt áo cô cũng tung bay theo gió.

Giọng nói của cô mặc dù không lớn nhưng đủ để vài người ở đây đều nghe được rõ ràng rành mạch, lúc này cô còn ngưng mắt nhìn Đường Tư Nguyệt liên tục rơi xuống, nhìn đao gió ở trên người cô ta vạch ra từng vết từng vết thương, ngay cả quần áo cũng đều trở nên rách nát: "Tôi muốn cô đi tìm chết."

Tầng cao như thế, nếu Đường Tư Nguyệt quả thật ngã xuống mặt đất thì nhất định sẽ chết. Tình huống nghìn cân treo sợi tóc vẫn là Tân Vũ Hoa cứu cô ta một mạng.

Mặc dù Tân Vũ Hoa cũng rất không tình nguyện cứu người. Đường Tư Nguyệt này vừa nhìn là biết vừa cùng Nam Ca phát sinh xung đột, tuy nhiên Nam Ca xử sự cũng có hơi cực đoan, vậy mà thật sự đem người ném xuống.

Căn cứ bọn họ có quy củ, ở ngoài chiến đấu trừ phi là lực bất tòng tâm, nếu không tuyệt đối không thể không cứu hoặc là phản bội đồng đội. Nếu như Đường Tư Nguyệt thật sự chết, về sau trở lại căn cứ, Nam Ca cũng sẽ đụng phải phiền phức.

Đường Tư Nguyệt vừa mới tiếp xúc với việc bị ném như thế, chờ một lần nữa ngồi trên mặt đất, cả người đều mệt lả.

Còn công kích con Zombie hỗn hợp cái gì, hiện tại ngay cả khí lực quan tâm người khác cũng không có. Choáng váng, cô ta chỉ ngây ngốc nhìn về phía trước.

Nhưng một người Đường Tư Nguyệt bị ném xuống, vẫn chưa tính là kết thúc.

Năm người kia đã công kích Zombie hỗn hợp rất lâu, một chút hiệu quả cũng không có. Cao Trường Húc quyết định thật nhanh: "Tôi ở nơi này ngăn chặn nó, mọi người tập trung từ chỗ khác mở đường chạy trốn!"

Cái con hỗn hợp này không có đạn pháo đến oanh tạc, đoán chừng là sẽ không chết. Hôm nay vận khí của bọn họ cũng quá kém rồi, cũng không khảo sát tốt đã tới bệnh viện này, lần sau cũng không thể lại sợ ý như thế!

Vài đồng đội khác đương nhiên không đồng ý: "không được! Nếu chúng tôi đi thì anh làm sao bây giờ?"

Ngay cả Thường Phong vẫn luôn trầm mặc cũng kiên định nói một câu: "Muốn đi thì cùng đi."

Đối thoại của mấy người bọn họ, Nam Ca cùng Diệp Thiệu căn bản là không nghe thấy bởi vì bọn họ bây giờ còn đang mệt mỏi đây.

Diệp Thiệu không có dị năng, Nam Ca mang theo anh ta là sự vướng víu. anh ta kéo cánh tay mình ra, đối với Nam Ca nhu hòa cười cười: "Nam Ca, em mặc kệ anh, tự mình chạy đi."

Nam Ca thật muốn tự mình chạy. Nhưng mà đột nhiên bị Diệp Thiệu nói ra như vậy, cô ngược lại lại không muốn đi.

Vốn là bọn họ đang ở tầng 15, hiện tại tầng 15 chịu không nổi. Bọn họ đã chạy đến tầng 14.

Nhưng coi như là mười mấy tầng có thể để cho Nam Ca kéo dài một đoạn thời gian, lúc nào mới có thể chạy đến tầng một?

Lúc này Diệp Thiệu cùng Nam Ca núp ở một chỗ đằng sau vách tường. Diệp Thiệu còn đem cả người mình che cho Nam Ca, tay anh ta siết sao nắm lấy tay Nam Ca. Ánh mắt kiên định không bao giờ có một chút do dự: "Em nghe sư huynh nói, hiện tại mang theo súng rồi đi, những người kia không có loại vũ khí này đoán chừng là không giải quyết được. hiện tại em lập tức đi đi!"

Nam Ca nhìn khẩu súng trong lòng bàn tay, nói thật, cô có mấy giây đầu óc đều là hỗn loạn.

Đây hình như... Cũng không phải là lần đầu tiên có nhân loại bảo vệ mình.

Chỉ nói Lê Sâm, lúc ban đầu anh đối với mình là thái độ ác liệt một chút. Nhưng bây giờ gặp phải Zombie, anh lúc nào cũng xông lên phía trước bảo vệ cô.

Còn đối với Diệp Thiệu thì sao? anh ta nói anh ta là sư huynh của mình, bản thân là tiểu sư muội anh ta yêu thương.

Nam Ca vốn là Zombie thiếu thôn tình cảm, thậm chí cô còn không hiểu, giờ phút này không nữa cùng khổ sở trong lòng đến cùng là thế nào.

cô còn hốt hoảng hướng tới xung quanh nhìn thoáng qua, thân ảnh quen thuộc chẳng hề ở đây. Vì sao cô muốn gặp Lê Sâm như thế? Có phải nếu có Lê Sâm ở đây, chính mình sẽ biết nên làm như thế nào mới là tốt nhất hay không?

Diệp Thiệu thấy Nam Ca trầm mặc, mà vách tường phía sau cô cũng đã kiên trì không nổi, lập tức đẩy cô một cái: "Em nhanh lên đi! Lê Sâm đang ở bên ngoài phải không? Bảo anh ta lập tức dẫn em rồi đi!"

Đầu óc Nam Ca nóng lên, thật sự là bộc phát trong sự trầm mặc.

"Tôi không đi!" cô đem khẩu súng kia một lần nữa kín đáo đưa cho Diệp Thiệu: "Thứ này vẫn nên để lại cho Lê Sâm dùng, thủ pháp của anh ấy tốt hơn tôi quá nhiều."

Diệp Thiệu kinh ngạc nhìn chằm chằm Nam Ca: "Em muốn làm gì?"

Nam Ca lạnh lùng nhìn xuống con Zombie hỗn hợp, một chút súng bái cũng biến thành chán ghét: "Tôi lại muốn nhìn một chút, thứ này đến cùng có bao nhiêu lợi hại!"

Diệp Thiệu lập tức minh bạch Nam Ca muốn làm cái gì: "Em đừng xúc động!"

Lời anh ta còn chưa dứt, Nam Ca đã trực tiếp chop lấy thanh đao, từ trên tầng nhảy xuống!

Bộ dáng khác hẳn khi Đường Tư Nguyệt rơi xuống, Nam Ca nửa điểm sợ hãi cũng không có, thậm chí cô có thể cảm giác được có ngọn gió mạnh mẽ thổi qua bên tai mình làm cho tầm mắt cô vô cùng rõ ràng.

Tiểu đội năm người kia hiện tại cũng đã ào ào treo màu, nhưng mà Tân Vũ Hoa vẫn trong nháy mắt chú ý tới Nam Ca, đối với cô hô lên: "Chị Nam Ca! Chị đừng xuống đây! Con Zombie này quá lợi hại!"

Nam Ca cũng không tin cái này, lợi hại hơn nữa thì có thể như thế nào? Dù sao hôm nay không phải là nó thôn tính mình thì đó chính là mình giết chết nó!

Thời điểm cô nhảy xuống cũng đã tìm tốt góc độ, hướng về phía thân thể khổng lồ của con hỗn hợp mà đi. Nhưng mà quanh thân con hỗn hợp đều là đầu, sao có thể để cho Nam Ca thực hiện được, nó vậy mà lại di động!

Đợi đến thời điểm Nam Ca dựa vào gần, còn có rất nhiều cánh tay đưa ra giống như là muốn bắt lấy Nam Ca!

Nam Ca lúc này đã không biết rõ sợ hãi là thứ gì, trong mắt liên tục có hình ảnh lóe qua nhưng tốc độ quá nhanh. cô căn bản là bắt không được.

Đôi mắt cô đỏ tươi, trong đầu chỉ có một ý niệm, giết giết giết!

Vì vậy những cánh tay, bàn tay duỗi ra kia. Nam Ca giờ đao chém đi qua!

Năm người phía dưới nhìn, tim cũng đã nhảy vọt lên cổ họng. Cảm thấy Nam Ca nhất định sẽ bị thương, dù sao con hỗn hợp trong mắt bọn họ thật sự rất lì lợm.

Ai biết, thanh đao Nam Ca rơi xuống thân thể con hỗn hợp, vậy mà xảy ra hình ảnh cánh tay bay tứ tung!

Mà Nam Ca giờ phút này cũng vững vàng ở không trung gần thân thể ra góc độ cực đẹp. Hai cánh tay cô nắm chặt thanh đao trực tiếp giờ qua đỉnh đầu, hét lớn một tiếng: "A! - - "

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Sinh ra lệ khí

Hình ảnh làm người ta không thể tin được cứ thế xảy ra, hóa ra thanh đao của Nam Ca không chỉ có tác dụng với cánh tay của con hỗn hợp. Lúc này một nhát đao rơi xuống, máu tươi bắn tung tóe. Nam Ca đã chặt con Zombie hỗn hợp này thành hai nửa!

Ngay cả Nam Ca sau khi hạ thanh đao xuống cũng có chút không tin nổi chuyện mình đã làm được.

Con hỗn hợp kia bởi vì bị đau, phát ra tiếng kêu thê lương giống tiếng ngựa hí, hơn nữa còn là nam nữ già trẻ hỗn hợp cùng kêu. Hình dáng cũng thay đổi trở nên càng thêm dữ tợn.

Nam Ca chém nó bị thương, nó đương nhiên không chịu để yên. Nhưng nhược điểm của nó đã bị Nam Ca phát hiện, đó chính là sợ hãi công kích vật lý!

Nam Ca không còn lòng dạ nào cử động, cũng giúp đám Cao Trường Húc mở ra cánh cửa mới. Chỉ thấy năm người lập tức rút vũ khí tùy thân ra, liếc mắt nhìn nhau. Nghe Cao Trường Húc nói: "Xem ra chỉ có công kích vật lý mới làm nó bị thương được, những bài huấn luyện ở trong căn cứ, mọi người không quên chứ?"

Mấy người này đều là thân kinh bách chiến, mặc dù lực lượng không bằng Nam Ca nhưng mà khi cả năm người hợp tác thì tuyệt đối không thể khinh thường.

Nhất là Tân Vũ Hoa, bây giờ ánh mắt nhìn Nam Ca quả thực là đầy sùng bái. Cậu vung một cây đao trợ giúp Nam Ca: "Nam Ca, tôi tới giúp chị!"

Nam Ca biết rõ bây giờ không phải là thời điểm tốt để lằng lằng, nếu muốn giải quyết con Zombie lớn này, chỉ sợ phải tốn công thời gian rất dài. Vì vậy cô cũng hít sâu nắm chặt vũ khí trong tay, cùng năm người khác từ phương hướng khác nhau xông tới!

Dị năng không dùng được sao? Vậy cũng không cần dùng, dùng vũ khí trong tay vẫn như cũ có thể chém chết mày!

Sau khi mấy người này thay đổi phương pháp, chỉ cần bày kế thỉnh thoảng đánh lên con Zombie kia, rất dễ giải quyết.

Mà Nam Ca còn dũng mãnh hơn những người khác nhiều. Những người khác lại một lần nữa có cái nhìn mới về Nam Ca.

Thời điểm mấy ngày hôm trước nhìn cô giết Zombie hình như không lợi hại như bây giờ mà? Tốc độ hiện tại của cô sao có thể tăng nhanh như thế? Vừa mới ở bên cạnh mình, nháy mắt một cái đã thấy cô di động đến đằng sau con Zombie rồi! Thậm chí thời điểm cô vung đao cũng để lại tàn ảnh trong không trung!

Nam Ca chém giết rất tập trung, đối mặt với đối thủ cường đại hơn, cô cũng phi thường kích động, phi thường hưng phấn cho nên căn bản cũng không biết, giờ phút này trông cô rất giống sát thần. Làm nội tâm năm người rung động mạnh mẽ.

Con Zombie to lớn không ngừng truyền ra tiếng gầm hý khiến vài người liên tục chờ ở bên ngoài chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi đứng ngồi không yên.

Khuôn mặt bọn chúng lo lắng thương nghị: "Làm sao bây giờ?" một người đàn ông mặc đồ đen hỏi: "Sao động tĩnh lại lớn như thế? Chẳng lẽ là bọn họ có thể chống lại con Zombie kia?"

"Con hỗn hợp này sẽ không bị bọn họ giết chết chứ?"

"Nhanh lên, chúng ta đi xem một chút!" Vài người quyết định xong liền nhanh chóng lấy vũ khí, hướng tới vị trí bệnh viện đi.

Lệ Sâm liên tục ngồi chờ động tác của bọn họ, thấy bọn họ rời đi cũng bất động thanh sắc đi theo đằng sau.

Vài người càng đến gần bệnh viện, tiếng gầm hý thê lương kia càng rõ ràng. Cho nên sắc mặt bọn họ càng kém.

Người đàn ông mặc đồ đen ban nãy còn mắng một câu: "thật sự là xui xẻo, chúng ta nhanh ngăn cản bọn họ giết con hỗn hợp!"

Vài người trong nháy mắt liền đạt thành nhận thức chung, rất nhanh đi vòng qua đằng sau tòa cao ốc, hơn nữa còn đẩy ramột cái cửa đồ nát.

Lệ Sâm thấy vài người đi vào, ánh mắt cũng lạnh hơn. Nhìn động tác bọn người này quen cửa quen nẻo như thế, hiển nhiên đã không phải là lần đầu tiên làm chuyện này.

Rốt cuộc phía dưới này có bao nhiêu người chết do bọn họ cố ý hãm hại cùng ngoảnh mặt làm ngơ đây?

Lệ Sâm lạnh lùng lên đạn khẩu súng của mình, mờ mắt lần nữa đã là một mảnh sát ý.

Quả nhiên, mấy người này từ góc tối nhìn thấy trong tòa cao ốc có tổng cộng năm nam một nữ đang muốn giết chết con Zombie hỗn hợp.

Hơn nữa là hiện tại muốn cứu con hỗn hợp này có lẽ cũng không kịp nữa, cho nên bọn họ lại bàn bạc: "Trong cơ thể con Zombie này có rất nhiều tinh hạch, chúng ta thừa dịp thời điểm bọn họ chiến đấu đem mấy người này giết chết!"

Vài người ào ào gật đầu, dùng súng nhắm vào mấy người đang đánh Zombie phía trước.

Nam Ca cũng đã cảm giác được có người lại gần đây, sát ý trong không khí cũng tăng lên. Nhưng căn bản là cô không biến ra thêm một tay được, giải quyết mấy người kia thế nào bây giờ?

Tuy nhiên rất nhanh cô không cần lo lắng nữa, bởi vì cô nghe được tiếng súng vang lên, không phải là hướng về phía bên này!

Là Lệ Sâm nổ súng trước.

Mấy người này mai phục người khác, không nghĩ tới đằng sau bọn họ còn có kẻ địch. Nhiều người quay đầu lại muốn nhìn Lệ Sâm nhưng đã bị anh giết chết.

Còn dư lại ít người cũng không dám cùng Lệ Sâm cứng đối cứng, một người hướng tới chỗ con hỗn hợp chạy tới, một người khác ở thời điểm Lệ Sâm đuổi theo, sợ chết hướng về phía bên ngoài bệnh viện điên cuồng chạy.

Mặc dù Diệp Thiệu không gia nhập cuộc chiến nhưng vẫn luôn luôn không buông lỏng cảnh giác, vì vậy cái người muốn trốn đi ra bên ngoài rất nhanh đã bị anh ta bắt được.

Còn người chạy vào bên trong, những người phía dưới còn có thể giữ lại anh ta sao? Chỉ cần một người lấy ra một chút công phu cũng có thể đem người đàn ông kia đánh đến hoa rơi nước chảy.

Vốn là bọn họ còn muốn thừa thắng xông lên. Nhất là Nam Ca, cô nghĩ đến cái đồ nhân loại này vừa muốn giết mình liền giằng không kèm chế được.

Ai biết, người đàn ông này thấy tình thế không tốt, vậy mà lại thay đổi hướng chạy tới chỗ Đường Tư Nguyệt!

Đường Tư Nguyệt đã nghỉ ngơi được một lúc lâu, tâm tình kinh hãi chậm rãi bình tĩnh trở lại. Nhưng chân vẫn còn nhuyễn vì vậy khi nhìn thấy có người đàn ông hướng về phía mình chạy như bay đến, cô ta muốn chạy trốn cũng không có biện pháp!

Trong lòng Nam Ca đắc ý cười một tiếng, ai bảo cô nhất định cứ muốn tìm tôi chứ, hiện tại tôi không thêm cứu cô.

Nhưng mà Nam Ca cùng tiểu đội năm người không cứu, không có nghĩa là người khác không cứu nha... Lệ Sâm vừa mới tới nơi này nên căn bản không biết Đường Tư Nguyệt cùng Nam Ca có ân oán, anh chỉ cho là Đường Tư Nguyệt vì muốn cùng Zombie hỗn hợp chiến đấu, bị thương nên mới ngồi trong góc nghỉ ngơi.

Vì vậy họng súng của anh không chút do dự nhắm vào đầu người đàn ông đang chạy tới chỗ Đường Tư Nguyệt bóp cò, phịch một tiếng, một nhát súng bẻ đầu!

Diệp Thiệu đúng lúc áp giải người đàn ông mặc đồ đen đi vào trong, cũng chứng kiến động tác Lệ Sâm. Tay cầm súng không tự giác nắm thật chặt, nghĩ thầm, không trách được Nam Ca vừa mới này nói với anh ta, muốn để anh ta cầm thử đồ trong tay đưa cho Lệ Sâm dùng.

Giờ phút này Lệ Sâm đi lên trước, đá thi thể người đàn ông qua một bên, hướng về phía Đường Tư Nguyệt nhìn thoáng qua.

Mặc dù khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không hề vươn tay với Đường Tư Nguyệt. Nhưng vẻ mặt của anh trong một khắc kia, giống như là ánh sáng xuyên thấu tầng mây, thẳng tắp chiếu vào trong lòng Đường Tư Nguyệt.

Lệ Sâm còn nhàn nhạt hỏi một câu: "cô sao rồi? Còn có thể đi không?"

Đường Tư Nguyệt bị vắng vẻ lâu như thế, từ thân thể đến trong lòng đều lạnh như băng. Vì vậy khi có người quan tâm cô ta, giống như là một cơn rom vươn ra, bị cô ta siết chặt ở trong tay.

Trong mắt cô ta lập tức tràn đầy nước mắt, lúc nói chuyện hình như còn nghe thấy trong trái tim mình có tiếng pháo hoa nổ tung, cô ta biết rõ, bởi vì ân cứu mạng lúc này, cô ta đã yêu người đàn ông trước mặt rồi. (fear: thật cầu huyết))

Vì vậy cô ta lập tức đáng thương nói: "Tôi... Tôi không sao..."

Hiện tại con Zombie hỗn hợp đã không còn lực công kích, sau khi bị Nam Ca chém liềng xiềng, dị năng công kích cũng có tác dụng lên nó. Vì vậy năm người đàn ông vừa nhìn, cũng không do dự, cả đám khai triển toàn bộ dị năng tấn công con Zombie, con hỗn hợp cứ thế trực tiếp ra đi.

Nam Ca thu hồi thanh đao, cô không dính vào cuộc chiến cuối nhưng mà hiện giờ cô đang tức giận, rất tức giận!

Tại sao Lệ Sâm có thể cứu Đường Tư Nguyệt chứ. Cho cô ta đi tìm chết không phải là xong sao?

Vì vậy Lệ Sâm thấy Nam Ca vừa nhìn thấy mình liền đi về phía này. Trong lòng còn có một tia mừng rỡ, nghĩ thầm mình dưỡng tiểu Zombie này thời gian dài như vậy. Cuối cùng cô cũng biết rõ người nên thân cận là ai.

Ai biết, Nam Ca đến trước mặt anh, không đợi anh kịp vuốt lông liền hung hăng trừng mắt liếc anh một cái. Sau đó còn đơn phương tuyên bố: "Về sau không muốn cùng anh nói chuyện nữa!"

Lệ Sâm chớp chớp mắt, trực tiếp lờ Đường Tư Nguyệt rơi nước mắt đi. Còn không hiểu ra sao hỏi Nam Ca: "Sao thế? Tôi làm gì sai à?"

Nam Ca dùng sức cắn răng, thật sự là bị Lệ Sâm chọc tức muốn chết! Chắc chắn anh cố ý cùng mình đối nghịch rồi!

Vì vậy cô cũng không muốn nói nhảm nhiều với Lệ Sâm, hừ lạnh một tiếng liền quán triệt phương châm cô không nói chuyện cùng Lệ Sâm. Quay đầu nhìn về Diệp Thiệu đang đi đến.

Lệ Sâm thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, anh hồi tưởng lại một chút, dọc theo con đường này, hình như bản thân không hề trêu chọc cô mà.

Con hỗn hợp này rất nhanh đã ngã xuống, công việc khoét tinh hạch sự lại giao cho Tân Vũ Hoa.

Vì con hỗn hợp dung hợp quá nhiều thì thể dễ hình thành, cho nên đừng nhìn đối phó nó rất khó khăn. Tinh hạch cũng có nhiều vô cùng, hơn nữa trừ những viên bọn họ có thể sử dụng ra, còn khoét ra một viên tinh hạch hệ tinh thần màu trắng bạc, cùng một viên màu đen.

Màu đen thì bọn họ không biết là cái gì, tuy nhiên Lệ Sâm trước đây đã lấy đi một cái. Thời điểm Tân Vũ Hoa thu lại, còn đang suy nghĩ. Nếu như Lệ Sâm còn muốn thì viên màu đen này cho anh luôn.

Chờ toàn bộ chiến trường ổn định, năm người ào ào hướng tới chỗ Nam Ca.

Cao Trường Húc đối với Đường Tư Nguyệt có chút không đành lòng, vì vậy nâng đỡ cô ta một cái, nói với cô ta: "Có ân oán gì, chúng ta đi lên xe rồi nói sau."

Lệ Sâm trong nháy mắt liền hiểu ra đến cùng là vì sao Nam Ca lại giận đối mình. Lẽ nào là bởi vì mình cứu Đường Tư Nguyệt?

anh bắt quả chỉ rồi đi chốc lát, sao Đường Tư Nguyệt lại chọc cô rồi?

Đường Tư Nguyệt vốn đang hy vọng Lệ Sâm có thể nâng cô ta lên, ai biết cuối cùng người đến lại là Cao Trường Húc. Ánh mắt cô ta nhu hòa nhìn thoáng qua Lệ Sâm. Đáng tiếc Lệ Sâm sớm đã ngo qua chỗ khác, đầu cũng không quay lại đi tới bên cạnh Nam Ca.

Đường Tư Nguyệt dùng sức cắn răng, móng tay khảm vào lòng bàn tay rách da chảy máu.

Lại là tình trạng này, chỗ nào có Nam Ca ở là những người này không thèm nhìn mình một lần nào!

Bên trong này không thể ở lâu, bọn họ rất nhanh trở về xe tải sau đó lái xe cách xa chỗ này.

Cái người đồ đen bị Diệp Thiệu bắt lấy đã ở trong xe tải, tuy nhiên là bị dây thừng trói chặt. Vũ khí trên người cũng bị tìm ra nhét qua một bên.

Chỗ ngồi mọi người cùng lúc đến không giống nhau. Đường Tư Nguyệt ngồi ở trong xe, Tô Hoàng ngồi tay lái phụ, mà Nam Ca lại đến bên cạnh Diệp Thiệu ngồi.

Lúc này Diệp Thiệu đang dùng khăn giấy tùy thân giúp Nam Ca lau vết máu trên tay cùng mặt mũi, Nam Ca không nhúc nhích, như vậy tùy ý anh ta chạm vào cô.

Lệ Sâm nhìn cảnh này, quả thực tức giận vô cùng.

hiện tại nếu cùng tiểu Zombie của anh xin lỗi, không biết Nam Ca có thể tiếp nhận không?

Xe chạy được mười mấy phút, tìm đến một chỗ an toàn mới dừng lại.

Bọn họ còn có chuyện phải xử lý cho nên vài người trước hết ngồi xâu chuỗi lại chuyện đã xảy ra sau khi tách ra.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Nam Ca gầm thét

Mấy người Cao Trường Húc luôn luôn ở cùng một chỗ cho nên bọn họ chủ yếu vẫn để ý Nam Ca cùng Lệ Sâm sao lại tách rời, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Lệ Sâm đối với chuyện này cũng không có gì để giấu giếm. Đơn giản kể lại một lần rồi nhìn về phía Nam Ca: "Sao cô còn động thủ cùng con hỗn hợp kia?"

Nam Ca vẫn còn đang tức giận đấy. cô không định nói chuyện với anh nên đem đầu vịn vào qua một bên.

Diệp Thiệu đối với chuyện này rất áy náy, ánh mắt thủy chung đều đặt ở trên người Nam Ca: "cô ấy là vì cứu tôi mới lao ra."

Nếu như nói hiện giờ ai tự trách mình nhất thì không ai có thể hơn Diệp Thiệu. anh ta khẳng khẳng mang Nam Ca ra khỏi căn cứ vốn chính là vì có thể chung đụng với cô nhiều hơn. Nhưng không nghĩ tới lại đưa Nam Ca vào trong tình cảnh nguy hiểm.

Vì vậy anh ta thành khẩn xin lỗi Nam Ca: "Sur muội, lần này là anh không tốt. Về sau có nhiệm vụ, anh sẽ không mang em theo nữa."

Nam Ca lúc này chính là cái đồ thích mềm không thích cứng, lại còn có lòng muốn chọc giận Lệ Sâm. Vì vậy đối mặt với Diệp Thiệu xin lỗi, cô còn xin lỗi lại: "không có... Tôi cũng chỉ làm những việc đủ khả năng..."

Tân Vũ Hoa đang ngồi ở bên cạnh Nam Ca, còn hận thù nhìn Đường Tư Nguyệt đấy. Vì vậy chờ Nam Ca nói xong, cậu trực tiếp hỏi: "Nam Ca, cô gái kia chọc giận chị như thế nào?" Dù sao trong lòng cậu, Nam Ca là tốt nhất. Nhất định là Đường Tư Nguyệt sai!

Nam Ca không muốn giải thích, Diệp Thiệu liền nói tình huống lúc đó. Quả nhiên sau khi mọi người nghe qua, sắc mặt đều khê trầm xuống.

Đường Tư Nguyệt cũng biết rõ là cô ta gây họa, tuy nhiên so với áy náy, cô ta lại càng chán ghét Nam Ca hơn.

Hóa ra thân thù cô ta tốt như thế, nhưng vẫn núp ở trong bóng tối. Nếu không phải là mình chọc giận con hỗn hợp kia. Chỉ sợ cô ta vẫn sẽ không ra tay đâu?

Vừa nghĩ tới danh tiếng giết đại Zombie kia đều bị Nam Ca cướp đi, tim Đường Tư Nguyệt cũng co rút đau đớn vài phần. Tuy nhiên cô ta biết rõ lúc này

những người đàn ông khác đều đứng về phía Nam Ca. Vì vậy cô ta cúi đầu, thành khẩn xin lỗi: "Lần này là tôi xúc động, thực xin lỗi."

cô ta là một cô gái xinh đẹp, còn là lần đầu tiên làm nhiệm vụ. Coi như là Lệ Sâm Diệp Thiệu luôn không đem mỉa mai của cô ta để ở trong mắt, vẫn có chút thương tiếc cô ta.

Cao Trường Húc làm đội trưởng, cũng nói một câu công đạo: "Sự kiện này cũng không thể toàn bộ trách cô, khi đó chúng ta đều ở phía dưới. cô cứu người cũng là sốt ruột. Huống chi Nam Ca không phải là đội trưởng, cô xác thực không cần thiết phải nghe cô ấy. Tuy nhiên nếu chúng ta đã là một đội, sẽ phải giúp đỡ lẫn nhau. Lần sau không nên xung đột cùng Nam Ca nữa."

anh ta thật tâm khuyên Đường Tư Nguyệt. Đặc biệt là thân thủ của Nam Ca quá cường hãn, Đường Tư Nguyệt có hệ tinh thần thì như thế nào. không đợi cô ta kịp không chế Nam Ca thì Nam Ca một đao cũng có thể đem cô ta chém ra mấy khúc.

Cộng thêm việc Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu đều che chở Nam Ca, Tân Vũ Hoa vẫn là fan cuồng Nam Ca. Nếu mà về sau thật sự chọc tới Nam Ca, kết cục Đường Tư Nguyệt chưa chắc có thể tốt hơn bây giờ.

Nhưng mà nghe Cao Trường Húc nói, ý tứ xét lại mình trong lòng Đường Tư Nguyệt một chút cũng không có. cô ta chỉ cảm thấy Cao Trường Húc cũng giống những người đàn ông khác, đều thích dạng bình hoa như Nam Ca, không nhìn thấy cố gắng của cô ta.

Tuy nhiên ngoài mặt cô ta lại không đem phần không cam lòng này biểu hiện ra ngoài, chỉ khiêm tốn gật đầu bày tỏ về sau nhất định sẽ cùng Nam Ca cư xử khéo léo.

Nam Ca khinh thường quay đầu nhìn ra bên ngoài, ai muốn cùng cô ta cư xử khéo léo chứ. Người có dị năng hệ tinh thần, cả ngày nghĩ tới, khẳng định là làm thế nào để săn giết loại Zombie như cô thôi.

Dù sao lần này coi như là cô thả cho Đường Tư Nguyệt một lối thoát, nếu có lần sau nữa, mình nhất định sẽ đem đầu cô ta chặt xuống.

Lệ Sâm sau khi nghe xong tiền căn hậu quả, cũng bắt đầu dè dặt.

không trách được tiểu Zombie không để ý tới anh, tính cách kia của cô, chán ghét người nào thì sẽ chán ghét đến cùng. Phỏng chừng con đường xin lỗi rất nháp nhô nha.

Diệp Thiệu thấy mọi người nói toạc ra hết, lúc này mới nhắc tới sự tình của anh ta. Nhìn người đàn ông mặc đồ đen trong xe hỏi: "Zombie hỗn hợp trong bệnh viện này là thế nào?"

Mạnh Nham hôm nay tổn thất nhiều huynh đệ như vậy, chính mình cũng bị trói, vừa thất bại lại vừa sợ hãi nói thật: "Con hỗn hợp này là sau tận thế liền hình thành, mới bắt đầu cũng không không lộ như thế. Về sau nó gần như đem tất cả Zombie trong bệnh viện cắn nuốt hết, liền trở thành hình dáng như bây giờ."

"Vậy các người làm như thế nào phát hiện?" Diệp Thiệu hỏi lại.

Mạnh Nham nuốt một ngụm nước bọt: "Có lần chúng tôi đến bệnh viện tìm thuốc hạ sốt liền phát hiện ra nó."

"Con Zombie này vì sao không công kích các người?" Đây là chuyện khiến Diệp Thiệu lý giải không được.

"Mỗi ngày nó đều có một đoạn thời gian suy yếu, khi đó nó giống như tử thi. Mặc kệ anh làm cái gì, nó cũng phản ứng không phản ứng lại... Bên cạnh nó còn dưỡng hai tiểu Zombie, ở thời điểm con hỗn hợp ngủ đông. Bọn chúng sẽ chịu trách nhiệm bảo vệ con Zombie lớn."

Diệp Thiệu lạnh lùng nói: "Cho nên chỉ cần có người khác tới chỗ này, các người sẽ chờ con hỗn hợp giết chết bọn họ sau đó lại đi vào ngủ đông?"

Mạnh Nham gật đầu, thân thể co rúm lại một bên. anh ta rõ ràng cảm giác được mấy người đàn ông này đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình.

Mà ngay cả Lệ Sâm cũng hối hận khi đó không giết anh ta luôn. Dạng người bại hoại như vậy, rõ ràng dựa vào tận thế để sát hại đồng bào.

Nếu như bọn họ có thể cho những người khác một chút cảnh báo, hoặc là thừa dịp con hỗn hợp ngủ đông giết chết nó, thì nó có thể chết được bao nhiêu người?

Nam Ca cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Zombie kiểu này, nghe có chút xuất thần. Còn kết cục của người đàn ông trước mặt này. cô là Zombie cũng hiểu được, bọn họ chắc chắn sẽ không giữ lại mạng anh ta.

Quả nhiên, Diệp Thiệu hỏi chuyện xong liền lấy khẩu súng ra, nhắm ngay đầu Mạnh Nham.

Mạnh Nham lập tức sợ hãi hô to: "Đợi chút! Tôi còn có chuyện muốn nói!" Toàn thân tóc gáy đều đứng lên, anh ta cũng không muốn đầu mình nở hoa!

"nói." Diệp Thiệu nhàn nhạt tỏ vẻ.

Mạnh Nham lại nuốt từng ngụm nước bọt, cố gắng làm cho ánh mắt mình chân thành một chút: "Mấy người đến bệnh viện, khẳng định là để tìm kiếm đồ đúng không? Những người của tôi thừa dịp con hỗn hợp ngủ đông, chuyển được không ít thuốc men, còn có dụng cụ. hiện tại cũng để ở trong căn cứ... Chỉ cần các anh có thể tha cho tôi một mạng, tôi liền đem những vật này cho mọi người..."

"anh nói đúng cụ?" Diệp Thiệu có chút động tâm: "Nhưng mà làm sao chúng tôi biết anh nói thật?"

Mạnh Nham dùng sức nhào về phía trước: "Mấy huynh đệ chúng tôi đều chết ở chỗ này, hiện tại chỉ còn lại một mình tôi. Mọi người lái xe dẫn tôi đi qua, tôi chắc chắn không lừa mọi người!"

Nếu anh ta đã nói có dụng cụ, Diệp Thiệu tự nhiên không thể giết anh ta như thế. Lê Sâm cũng trầm tư trong chớp mắt, cùng mấy người bọn họ nói: "Mọi người đi ra sau xe ngồi, tôi lái xe dẫn anh ta đi phía trước."

Chỉ cần giữ một khoảng cách nhất định, Mạnh Nham coi như là có xiềng gì cũng không thể bày ra.

Cao Trường Húc không muốn để cho Lê Sâm dính vào liên bầy tổ anh ta phải lái xe, tuy nhiên nhìn Lê Sâm kiên quyết như thế, vẫn mang người đi ra đằng sau.

Nam Ca vốn cũng muốn đi cùng, Lê Sâm lại gọi cô lại: "Nam Ca." cô không có sắc mặt tốt quay đầu lại, con mắt lạnh lùng hỏi: "Cái gì?"

"cô và tôi ở bên trong đây." Giọng nói Lê Sâm nhu hòa hơn trước rất nhiều, thái độ cũng hạ xuống cực kỳ thấp. Nhưng mà Nam Ca một chút cũng không muốn để ý đến anh, cô muốn xuống xe.

Lê Sâm chờ vài người khác đi hết mới kéo lấy Nam Ca, sau đó ở bên tai cô nói: "cô không muốn khẩu phần lương thực sao."

"Hửm?" cô nghi ngờ nhìn anh, không có hiểu anh có ý gì.

Lê Sâm ý tứ sâu xa cười cười với Nam Ca: "cô ở lại."

cô do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn không ngăn cản được sức hấp dẫn của lương thực nhắm rượu. cô lườm bầm bầm tỏ vẻ: "Đầu tiên nói trước, tôi không phải là muốn tha thứ cho anh mới ở lại đây đâu."

Chỉ cần cô có thể ở lại, Lê Sâm đã cảm thấy rất vui vẻ, còn đưa tay sờ sờ đầu cô: "Ừ."

Nam Ca nhìn anh mò đến nghiện, lui về phía sau hai bước. Tự mình ngồi trong khoang xe. Hai chiếc xe chậm rãi di chuyển, xe Mạnh Nham lái tới vẫn là chủng loại hiếm thấy.

Hơn nữa anh ta xác thực không nói láo, căn cứ nhỏ của bọn họ ở một chỗ rất bí mật. Trong kho hàng chất đống không ít đồ bọn họ vợ vét được trong khoảng thời gian này.

Sau khi thấy xe Nam Ca ngừng lại, Cao Trường Húc liền áp giải Mạnh Nham xuống xe, Diệp Thiệu tiến tới kho hàng đi tìm dụng cụ cần dùng.

hiện ở trên xe tải, cũng chỉ có hai người Lê Sâm cùng Nam Ca. Nam Ca vẫn như cũ ngồi trong góc, thanh đao đã cho vào vỏ được đặt ở cạnh chân cô.

Lúc này cô còn chống một cái chân lên, đem cánh tay mình dựa trên đầu gối. Con mắt lớn không chớp mắt nhìn chằm chằm Lê Sâm.

cô nghĩ kỹ, nếu Lê Sâm còn dám lừa cô, cô chắc chắn không bao giờ để ý tới người đàn ông thối này nữa!

Cũng may sau khi anh đi qua liền đưa cho cô một túi máu. Nam Ca chớp chớp con mắt muốn tiếp nhận, Tuy nhiên Lê Sâm lại hỏi: "Sao cô không tò mò cái này lấy từ đâu?"

anh có chút mong đợi nhìn Nam Ca, nghĩ tới chỉ cần cô hỏi thì chính anh sẽ nói cho cô biết. Ai biết Nam Ca đối với lai lịch của thứ này, một chút lòng hiếu kỳ cũng không có. Trục tiếp đuôi tay đến đoạt: "Tôi không muốn biết!"

Lê Sâm có chút thất bại, tuy nhiên vì dụ dỗ Nam Ca mà anh cũng chỉ có thể đành hoàng đem túi máu đưa cho cô.

Nam Ca hiện tại công lực mở túi máu đã là hạng nhất, hơn nữa lúc uống máu tươi bên trong cô còn đưa lưng về phía Lê Sâm.

Lê Sâm nhìn cái gáy của cô, thế nhưng cũng cảm thấy xinh đẹp cực kỳ. anh nghĩ, khẳng định là anh bây giờ khiến ma cũng sợ run.

Chờ Nam Ca uống xong, Lê Sâm mới cười hỏi cô: "Sao rồi, lúc này không giận tôi nữa chứ?"

Nam Ca sờ sờ bụng mình, lại đảo tròn mắt.

Lúc này Lê Sâm ngoan ngoãn phục tùng mình thế. không thừa dịp có cơ hội tốt như vậy, hử anh một cái thì còn chờ tới lúc nào?

Vì vậy Nam Ca vươn tay ra trước mặt Lê Sâm: "Tôi còn chưa có no bụng mà."

Ánh mắt Lê Sâm sắc bén cực kỳ, trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô.

Tuy nhiên Nam Ca chỉ ngược cái cằm xinh đẹp lên, lại còn dùng ánh mắt bày tỏ ý Sao nào? anh có thể không cho tôi nha, không cho tôi thì anh lập tức xuống xe đi.

Lệ Sâm sủng ái cười một cái, quả nhiên từ trong ba lô lại cầm ra một túi máu cho cô, tuy nhiên lúc Nam Ca giờ tay muốn đụng vào, anh lại thu túi máu trở về.

"anh cho tôi!" Nam Ca thấp giọng hô.

Lệ Sâm lại ngồi ở bên cạnh người cô, trong mắt tràn đầy vui vẻ: "thật sự không giận tôi nữa chứ?"

Đôi mắt Nam Ca trông mong nhìn chăm chăm túi máu, còn làm ra động tác nuốt xuống. Nhưng mà lý trí làm cho cô không thể đơn giản nuốt phết Lệ Sâm được.

cô vừa mới tuyên bố về sau không để ý tới anh, nếu mà cứ như vậy không tức giận nữa thì thật mất mặt nha.

Vì vậy tiểu Zombie nghiêng đầu: "Hừ."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Một chút vui vẻ

"Xem ra cô không muốn uống rồi. Vậy thì tôi xuống xe đây." Lệ Sâm giả vờ muốn đi.

Lúc này Nam Ca lại không đồng ý, tay chân cùng sử dụng ôm lấy Lệ Sâm. Mắt to đen bóng trong tròng: "không cho anh đi!"

Lệ Sâm nhướn mày, thời điểm Nam Ca dán lại đây vậy mà còn mang theo một mùi thơm nhàn nhạt. thật sự là quá thần kỳ, hai tháng trước cả người cô chỉ có mùi thịt thối thôi nha. Hơn nữa thân thể cô trừ làn da lạnh lẽo thường ra, còn lại đều mềm mại giống như một con người thật sự.

Đôi mắt Lệ Sâm trong chớp mắt tối lại, giọng nói khàn khàn, đôi mắt lại sáng: "cô biết tôi muốn nghe không phải là câu này."

Nam Ca cắn răng, nghĩ thầm loài người thật sự là quá hèn hạ. cô hoàn toàn làm không được!

Vì vậy cô chỉ có thể vừa thận trọng lại vừa vô lại nói: "Được rồi, tôi không chiến tranh lạnh cùng anh nữa!"

Lệ Sâm ha ha cười một tiếng, bóp má cô mấy lần mới đưa túi máu cho cô. "cô chờ ở trong khoang xe, tôi đi xem tình huống phía dưới một chút."

Nam Ca cũng không quan tâm đến mấy thứ dụng cụ, Lệ Sâm vừa đi, cô liền mở túi máu ra uống.

Lần này tốc độ uống còn hết sức chậm, nghĩ thầm, nếu mà mỗi lần cô tức giận Lệ Sâm cũng có thể cầm túi máu đi dụ dỗ mình thì quá tốt rồi. Lúc đó mỗi ngày cô đều tức giận, một ngày giận hai lần, một lần giận nửa ngày, ha ha.

Vừa vặn đem túi máu trong tay mình giải quyết xong, Nam Ca phát hiện có người lại đây. cô trực tiếp đem vỏ túi giấu vào trong túi áo. Vừa quay lại nhìn đã phát hiện Đường Tư Nguyệt ở một chỗ không xa nhìn chăm chăm mình.

Nam Ca không thích cô ta, tất nhiên đối với cô ta cũng không có sắc mặt tốt. Lệ Sâm thì cô còn nguyện ý tha thứ chứ Đường Tư Nguyệt này, coi như là đem sinh mệnh bản thân hiến tặng cho cô thì cô cũng sẽ không thêm nhìn cô ta.

thật ra Đường Tư Nguyệt vẫn luôn không tiến vào kho hàng, cô ta đứng ở bên ngoài chờ.

Vừa mới nãy Lệ Sâm xuống xe, cô ta muốn đi lên nói hai câu với Lệ Sâm. Ai biết Lệ Sâm căn bản là không để ý tới cô ta, vì vậy lòng Đường Tư Nguyệt trong khoảnh khắc đó tràn đầy cảm giác chua xót.

cô ta không cần nghĩ cũng biết, lúc nãy Lệ Sâm chắc chắn là ở trong khoang xe dụ dỗ Nam Ca.

cô gái tùy hứng như vậy, có cái gì tốt mà dụ dỗ?

anh ấy đã cứu mình không phải sao? Cao Trường Húc cũng nói bọn họ là đồng đội! Lại nói, bản thân một đường theo tới nơi này cũng đã giúp mọi người nhiều lần.

Coi như là Nam Ca cùng cô ta có ân oán thì nó đáng gì đến Lệ Sâm chứ?

cô ta suy đoán, Lệ Sâm vừa nãy không để ý đến cô ta, nhất định là do Nam Ca đã nói cái gì với anh. Vì vậy giờ phút này ánh mắt Đường Tư Nguyệt nhìn chăm chăm Nam Ca càng thêm không tốt lành.

Lúc này Nam Ca ăn đã no, không có việc gì làm nên cô nhảy xuống xe, còn hướng tới chỗ Đường Tư Nguyệt đi đến.

Sắc mặt Đường Tư Nguyệt tái nhợt, quật cường không lui về phía sau.

Nam Ca lại nói bên tai cô ta: "Tôi biết rõ cô chán ghét tôi, hận không thể giết tôi. Nhưng chỉ cần cô dám làm như thế, tôi nhất định sẽ cho cô xem một chút thanh đao của tôi nhanh cỡ nào."

Trong nháy mắt mặt Đường Tư Nguyệt đen lại!

"cô khiêu khích tôi như thế không sợ Lê đại ca cùng bác sĩ Diệp biết sao?" cô ta lạnh lùng nhìn Nam Ca nhưng thật ra trong lòng vẫn hơi sợ. Dù sao ở thời điểm đối mặt với con Zombie hỗn hợp, Nam Ca trực tiếp ném mình từ tầng 15 xuống.

Nam Ca dường như nhìn thấu sợ hãi trong lòng cô ta, cô còn ha ha cười hai tiếng: "cô có thể đi cáo trạng nha, nhìn xem tôi có sợ hay không."

nói xong, cô cũng không thèm ở lại cùng Đường Tư Nguyệt mà hướng tới kho hàng đi đến. Nhờ đâu có thứ gì mình có thể ăn nha, hắc hắc.

một ngum khí chấn ở ngực, mặt Đường Tư Nguyệt căng cứng hít sâu mấy chục lần mới đem lửa giận đè xuống được.

Đồng thời cô ta còn đang suy nghĩ, vì sao lúc Nam Ca nhích lại gần mình, vị máu tanh lại nặng như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì máu con hỗn hợp trên người cô ta(Nam Ca)?

Mạnh Nham thật sự không nói dối, Diệp Thiệu vốn cho là lần này bọn họ phải tay không mà về. không nghĩ tới ở trong này lại tìm được dụng cụ. Cùng với nó còn có rất nhiều thuốc đặc hiệu, xe tải của bọn họ vừa vận có thể chứa hết.

Còn vật tư, Tô Hoảng hoàn mỹ phát huy tính chất đặc biệt "đi qua là sạch", chỉ để lại cho Mạnh Nham một cái bánh mì.

Vốn Tông Hạo Hiên còn muốn giết Mạnh Nham. Có lẽ Diệp Thiệu là bác sĩ, Lê Sâm là quân nhân. Mặc dù Mạnh Nham cùng họ có ân oán nhưng họ đã giết nhiều đồng bạn của anh ta như vậy, lại còn đem tất cả mọi thứ của anh ta lấy đi hết. Chắc là anh ta sẽ không sống được lâu trong thời kỳ tận thế này, vì vậy hai người liền thống nhất ý kiến, giữ lại cho Mạnh Nham một mạng.

Lúc Mạnh Nham nhìn hai cái xe đều bị lái đi, mà anh ta chỉ còn lại một cái kho hàng trống rỗng. Giống như sống sót sau tai nạn ngồi phịch xuống đất.

Nửa tiếng sau anh ta mới phản ứng lại, anh ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết như thế. hiện tại anh ta không có vũ khí gì, lại không có đồng bạn. Nếu đụng phải Zombie thì chỉ có thể nằm im chịu chết!

Vì vậy suy nghĩ của anh ta liên tục vòng vo, thừa dịp trời còn chưa tối, cầm một cái bánh mì cuối cùng đi về một hướng khác.

Giờ phút này ở trong căn cứ Hoa Nguyên, bọn người lãnh đạo Thái Phong Mậu vừa ăn cơm xong, còn đang ngồi nghe thuộc hạ báo cáo.

thật ra nói đơn giản đều là mấy chuyện như tình hình phát triển căn cứ, những trụ sở khác lại thu nhận thêm người mới nào.

Thái Phong Mậu là người có tướng ngũ đoản*, tuy nhiên chuyện này không có nghĩa là anh ta không có thủ đoạn cùng thực lực. Sau tận thế, anh ta là nhóm người đầu tiên dựng lên căn cứ, hơn nữa thực lực liên tục lớn mạnh lên.

* Nếu một người có một trong những tướng xấu như mắt, mũi, tai, miệng, lông mày thì có thể rất xấu. Nhưng khi cả 5 tướng xấu kết hợp lại thì lại tạo thành một bộ tướng đặc biệt cực kỳ tốt.

Mặc kệ nhân phẩm của anh ta như thế nào thì thời gian qua đối với người trong căn cứ đều là thưởng phạt phân minh. Nghenói hôm nay căn cứ lại có một đội người có dị năng tới, Thái Phong Mậu rất là vui vẻ, còn ăn nhiều hơn hai bát cơm.

"Tiên sinh, vừa nãy đến căn cứ còn có một người dân chúng bình thường, nói là muốn gặp ngài."

"Người bình thường muốn gặp tôi làm cái gì?" Thái Phong Mậu nhíu mày: "không gặp."

"Nhưng mà người kia nói, có liên quan đến tình báo trọng yếu của căn cứ Tân Bình muốn nói cho anh." Nếu như không phải là nghe thấy hai chữ Tân Bình, người trợ thủ cũng đã đuổi người đàn ông kia đi.

Quả nhiên, hiện tại Thái Phong Mậu cũng có hứng thú. Cơm cũng không ăn nói với trợ thủ: "Tốt, cậu cho người đi vào đi."

Mạnh Nham đi vài giờ mới đến một trụ sở gần nhất. Tuy nhiên bên này đã cách căn cứ Tân Bình rất xa, bình thường căn cứ Hoa Nguyên cùng căn cứ Tân Bình đều là nước giếng không phạm nước sông. Lần này anh ta tìm đến Thái Phong Mậu, trong lòng cũng rất bồn chồn sợ người ta không tin mình.

Cho nên chờ sau khi được mời vào căn cứ, anh ta nhìn thấy Thái Phong Mậu. Biểu hiện hoàn toàn tôn kính, cũng không nín thở mà đem sự tình của vài người căn cứ Tân Bình hôm nay anh ta nhìn thấy nói ra hết.

"Thái tiên sinh, con Zombie hỗn hợp trong bệnh là một con siêu cấp Zombie. Nhóm chúng tôi không có người nào dám vào gần, nhưng mà mấy người này lại giết được nó!"

Bởi vì căn cứ Hoa Nguyên cách Biện thành không xa, Thái Phong Mậu cũng thu được tin tức về con Zombie hỗn hợp này. Nhưng phái người thăm dò mấy lần, ai cũng nói dị năng đối với con hỗn hợp không có tác dụng. Nhưng nó có nhiều đầu lâu như vậy, trong đó đều có tính hạch cho nên Thái Phong Mậu sớm đã an bài huấn luyện người có dị năng. Chờ sau khi năng lực bọn họ tăng lên sẽ đi giết con Zombie hỗn hợp này.

Ai biết, Zombie anh ta nhìn trúng lại bị người khác giết rồi? Hơn nữa còn là căn cứ Tân Bình!

Trong nháy mắt Thái Phong Mậu cực kỳ phẫn nộ: "Đến Biện thành giết Zombie, đây rõ ràng là không có đem tôi để ở trong mắt!"

Mạnh Nham cũng không nghĩ tới anh ta đến mật báo, thế nhưng lại có thể có chuyện tốt như thế chờ đợi mình. Vì vậy anh ta liền thêm dầu thêm mỡ nói: "Tôi cùng vài huynh đệ tranh thủ lúc con hỗn hợp chưa lớn lên đã chuyển được một nhóm thuốc cùng dụng cụ trở về..."

Thái Phong Mậu vừa nghe lời này, ánh mắt lợi hại trừng lại đây làm Mạnh Nham giật mình một cái.

"Chúng tôi, thật ra chúng tôi định hiếu kính anh ..." Sau khi nói xong, anh ta còn gượng cười hai tiếng. Tuy nhiên Thái Phong Mậu hiển nhiên không tin, anh ta cũng chỉ có thể kéo đến đề tài khác: "Em rất nghi hoặc, Căn cứ Tân Bình kia còn gửi đến hai bác sĩ, đồ lựa chọn đều là dụng cụ thí nghiệm... Tiên sinh, anh nói xem có phải bọn họ muốn nghiên cứu chế tạo ra cái gì hay không?"

Lời Mạnh Nham nói giúp Thái Phong Mậu tỉnh ngộ. Đúng vậy, nhất định mấy người này có âm mưu, nếu không sao có thể tới nơi xa như thế lấy dụng cụ.

Nếu Mạnh Nham đã đem những chuyện này nói cho mình vậy thì tạm coi như là có công lao. Thái Phong Mậu thu hồi sát ý: "Sự việc này tôi đã biết, cậu tạm thời ở lại căn cứ Hoa Nguyên đi, chờ tôi hỏi thăm tình huống Tân Bình rõ ràng xong, còn cần cậu trợ giúp."

Mạnh Nham lập tức khom lưng cúi đầu nói: "anh yên tâm, chỉ cần có thể giúp đỡ. Em nhất định không chối từ!"

Ở lúc Mạnh Nham báo cáo tình huống cho Thái Phong Mậu, đoàn người Diệp Thiệu cũng đã trở về căn cứ.

Xe tải lái vào thanh sắt lưới điện quay quanh cửa chính, rất nhanh đã đến căn cứ trung ương.

Lâm tiên sinh đối với hành động lần này đặc biệt để ý, nghe nói Diệp Thiệu trở về còn tự mình đi ra nghênh đón. Nhạc Văn Khang lãnh đạo phái người bình thường trong căn cứ cũng đi ra.

Sau khi Diệp Thiệu xuống xe, bọn họ không hẹn mà cùng đi tới, chứng kiến cả đám đều rất chật vật, sốt ruột hỏi: "Sao rồi?"

Diệp Thiệu khẽ mỉm cười: "Kinh sợ mà không nguy hiểm. Nếu dụng cụ đã tới tay, mấy ngày này tôi sẽ tập trung nghiên cứu thuốc thử. Trong khoảng thời gian này, mọi người đừng tới quấy rầy tôi."

Ai cũng không định cự tuyệt yêu cầu của Diệp Thiệu, Lâm tiên sinh còn dẫn theo vài người có dị năng, yêu cầu bọn họ cẩn thận lại cẩn thận đem những dụng cụ này dời đến phòng thí nghiệm.

Diệp Thiệu còn nói với Lâm tiên sinh: "trên xe còn có thuốc cùng một chút vật tư, cứ để vào trong kho hàng trước đi. Hôm nay người trong tiểu đội còn chưa chia đồ vật."

Lâm tiên sinh lập tức hiểu được ý tứ của Diệp Thiệu ý tứ: "Được, vật tư này mọi người cứ phân chia trước, còn dư lại sẽ để lại cho căn cứ."

Lại hàn huyên vài câu, Lâm tiên sinh mới mang người rời đi. Diệp Thiệu quay đầu tìm kiếm hình dáng Nam Ca, phát hiện cô đang cúi đầu đá một hòn đá nhỏ, bộ dáng vô cùng buồn chán.

Trong mắt anh ta dẫn theo tin tức, cùng Cao Trường Húc nói: "Hôm nay tất cả mọi người đều mệt mỏi, tất cả tính hạch trước hết cứ để ở chỗ của anh đi. Ngày mai các anh lại phân chia sau."

Cao Trường Húc đồng ý: "Được, vậy chúng tôi đi đây."

Nam Ca thấy cuối cùng cũng có thể giải tán, cô khoát tay áo với Diệp Thiệu. Cùng với Lê Sâm đi tới phòng ở của bọn họ.

Lê Sâm thấy thái độ Nam Ca đối với anh tốt hơn nhiều, thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng bỏ xuống. Vì vậy sau khi đi xa, anh còn hỏi Nam Ca: "cô đang nghĩ gì thế? Sao lại thất thần?"

Nam Ca buồn bực nói: "Hóa ra lần này thật sự là làm nhiệm vụ, một chút ý tứ cũng không có!" Thiệt thòi cô còn tưởng rằng một đường này sẽ có ngạc nhiên mừng rỡ gì nha?

Kết quả, ngẫm lại gặp phải con Zombie hỗn hợp kia, tất cả đều là kinh hãi!

Lê Sâm nhìn không được bật cười, hóa ra bây giờ Nam Ca còn đang để ý cô không lấy được bảo bối gì. Vì vậy Lê Sâm an ủi cô: "Hôm nay khẳng định có được nhiều tính hạch hệ tinh thần. Ngày mai sẽ cho cô, cô còn mất hứng không?"

Nam Ca suy nghĩ một chút mới miễn cưỡng gật đầu, còn dùng hai ngón tay bóp lại, mắt to tinh khiết nhìn Lê Sâm: "Vui vẻ lớn bằng chừng này này."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Tranh dành tinh hạch

Tinh hạch không có mùi vị gì, ăn vào trong miệng rất nhanh đã tan đi hết. Nam Ca muốn thưởng thức một cái cũng không được.

Nghĩ như thế, vẫn là máu tươi hấp dẫn cô hơn. Tuy nhiên hôm nay cô đã được ăn rất no bụng cho nên mới có thể mong đợi tinh hạch ngày mai.

Trở lại chỗ ở của mình, Lệ Sâm nhường Nam Ca đi rửa mặt thay quần áo trước. Động tác cô rất nhanh, tuy nhiên mới vừa thay quần áo xong, Tô Phuong cùng Tô Hiến liền gõ cửa.

Hôm nay Nam Ca cùng Lệ Sâm ra ngoài một ngày, thật đúng là làm bọn họ lo lắng đến hỏng. Rất sợ hai người gặp phải nguy hiểm gì. Dù sao bên ngoài nhiều Zombie như vậy, lại lợi hại như vậy. Hai người họ cũng không có dị năng gì.

Vừa vặn Nam Ca cũng đang muốn tìm bọn họ, bản thân mấy lần muốn ăn cơm đều bị người khác cắt đứt. Hiện tại vừa vặn đưa tới cửa, cô cảm thấy mình có thể ăn thêm một bữa ăn khuya nữa.

Vì vậy cô không nói hai lời đã đẩy hai chị em vào phòng.

Tuy nhiên không đợi cô kịp nói gì, Tô Hiến cũng đã ân cần hỏi: "Chị Nam Ca, hôm nay mọi người đi đến chỗ nào thế? trên đường không gặp nguy hiểm chứ?"

Tô Phuong còn oán giận nhìn Tô Hiến một cái: "Sao có thể không gặp được, lúc này Nam Ca trở lại, chị còn nhìn thấy trên người cô ấy dính đầy máu." Sau đó, cô ấy có chút ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Nam Ca một cái, lại lập tức đem đầu cúi thấp, nhỏ giọng hỏi: "Đó hẳn là máu của Zombie rồi."

Nam Ca lợi hại như thế, ở trong lòng cô ấy. Đó chính là thần thoại bất bại!

cô thật sự không bị thương, nhất là khi nghe Tô Phuong cùng Tô Hiến nhắc tới chuyện ban ngày hôm nay làm cô nhớ tới con Zombie hỗn hợp, vì vậy cô kể lại chuyện ngày hôm nay với hai chị em một lần.

Hai người kia vốn đã cực kỳ kính nể Nam Ca, vừa nghe cô nói còn gì nữa. Cả hai đều vây quanh cô, không ngừng hỏi chi tiết trong lúc đánh nhau.

Thời điểm Lệ Sâm sang đây xem Nam Ca, nhìn thấy chính là cảnh mặt mày Nam Ca hớn hở hận không thể nói hết cho bọn họ hôm nay cô có bao nhiêu anh dũng.

Nam Ca không chỉ nói mà còn phối hợp động tác, đến lúc hào hứng còn cầm thanh đao vung vẩy hai cái trên mặt đất. Quả nhiên, ánh mắt hai người kia nhìn cô lại càng nồng cháy.

Mà loại ánh mắt sùng bái này cũng đặc biệt làm Nam Ca hưởng thụ. Cái đuôi nhỏ đều sắp vênh lên bầu trời, còn đặc ý nghĩ đã biết các người là loài người yếu như gà, không thể nào lợi hại được như tôi đâu!

Liên tục nói đến rất khuya, Lệ Sâm đuổi hai chị em kia trở về, còn bắt Nam Ca nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối không được tùy tiện ra ngoài đi dạo. Lúc này bản thân mới trở về gian phòng.

Bây giờ Nam Ca đang rất kích động, cũng rất hưng phấn nha. Lại nói căn bản là cô không cần ngủ mà, vì vậy trở về phòng nghĩ hôm nay cô anh dũng đến cơ nào.

Chờ sau khi mơ mơ màng màng nằm trên giường vài tiếng đồng hồ, Nam Ca mới giống như nhớ ra chuyện gì, mạnh mẽ ngồi dậy hưng hăng vỗ bập đầu một cái, ào ạt nói: "Mình đã nói lúc này quên cái gì mà, mình quên mất bữa ăn khuya rồi!"

Tô Phuong cùng Tô Hiến cũng không biết Nam Ca vẫn còn nhớ kỹ bọn họ đâu. Bây giờ bọn họ vui sướng nhất chính là ngày hôm qua Nam Ca nói đến vui vẻ còn cùng bọn họ hứa hẹn. nói là từ trên con hỗn hợp lấy được rất nhiều tinh hạch, có thể lấy giúp bọn họ hai viên hệ thủy.

Bọn họ thật sự là quá cảm động, dù sao đây chính là đại Zombie do chị Nam Ca cứu từ nhất sinh mới giết chết được nha! Bọn họ ở trong căn cứ cái gì cũng không làm lại có thể nhặt được đại tiện nghi như thế! Ô ô ô, thật sự là bị Nam Ca làm cảm động đến phát khóc.

Ngày thứ hai, Nam Ca cùng Lệ Sâm xác thực tham dự việc phân phối tinh hạch.

Ngày hôm qua những viên tinh hạch thu được đều để ở chỗ Tô Hoàng, chờ sau khi Diệp Thiệu cũng đến, bọn họ mới ở trong phòng thương thảo.

Diệp Thiệu là tối mở miệng trước: "Ngày hôm qua cái gì tôi cũng không giúp được, càng không phải là người có dị năng. Lấy được những dụng cụ cùng được phẩm kia đã đủ rồi, vật tư trong căn cứ cũng không thiếu phần của tôi. Cho nên tinh hạch này tôi không cần."

Tiểu đội năm người nghe Diệp Thiệu nói, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng nghĩ lại, cũng trong dự đoán cả.

Thời gian qua bác sĩ Diệp không phải là người hay ham muốn đồ của bọn họ, tuy nhiên tình huống ngày hôm qua đặc thù, cũng không thể nói anh ta không giúp được chút nào nha.

Vì vậy Cao Trường Húc hỏi một câu: "Bác sĩ Diệp, bằng không anh vẫn cầm một chút đi? Coi như là mình không dùng được cũng có thể đổi lấy vài thứ."

Diệp Thiệu lại khoát tay áo: "thật sự không cần, tôi bắt quá chỉ là người đi ngang qua sân khấu. Mọi người nên phân như thế nào thì cứ làm thế đi."

Nếu anh ta đã quả quyết như thế, Cao Trường Húc cũng không khuyên nữa. Dù sao về sau bọn họ gặp được các loại vật phẩm y dược, vẫn sẽ chú ý thu thập cho Diệp Thiệu.

So với mấy người bọn họ thảo luận khí thế ngất trời, Đường Tư Nguyệt ngồi ở một bên thùy chung vẫn không lên tiếng.

Hôm nay khí sắc cô ta tốt hơn ngày hôm qua nhiều, hẳn là nghỉ ngơi cả đêm, tinh thần lực đã khôi phục không sai biệt lắm.

Vừa nãy Tô Hoàng đem tinh hạch cầm ra, cô ta liền chú ý tới ở trong đó có một miếng hệ tinh thần. hiện tại tất cả sự chú ý của cô ta đều ở trên miếng tinh hạch kia.

Trong đây chỉ có mình cô ta là người có dị năng hệ tinh thần, cho nên tinh hạch này khẳng định là của cô ta rồi chứ?

Tiểu đội năm người dựa theo hệ dị năng khác nhau của mỗi người, mỗi người cầm ba miếng tinh hạch ra ngoài. Đạo qua một vòng đã đến phiên Nam Ca cùng Lê Sâm.

Hai người kia ở trong mắt mọi người đều không phải là người có dị năng, cho nên bọn họ còn thật sự phân chia nhiều chỗ tốt cho hai người.

Nhất là Nam Ca, ngày hôm qua cô góp nhiều sức như vậy, cũng không thể cái gì cũng không cho được?

Ai biết Nam Ca chỉ nhìn thoáng qua tinh hạch trên bàn liền tiện tay đem viên hệ tinh thần lấy ra: "Tôi muốn cái này."

Đường Tư Nguyệt kinh hô ra tiếng, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Nam Ca. Vốn là về mặt kinh ngạc, trực tiếp liền biến hoá thành tức giận.

Đây là Nam Ca cố ý đối nghịch với cô ta sao? Nam Ca không phải là người có dị năng, cũng không dùng đến tinh hạch. Vì sao hết lần này tới lần khác muốn đoạt với cô ta chứ?

Lê Sâm cũng đem miếng tinh hạch màu đen kia chọn ra ngoài. Quả nhiên, so với anh thì mọi người vẫn chú ý tới Nam Ca hơn. Dù sao viên tinh hạch màu đen kia, ai cũng không dùng được. Lê Sâm lấy đi cũng được, nhưng mà viên trong tay Nam Ca kia vốn là của Đường Tư Nguyệt nha...

không đợi những người khác nói cái gì, Đường Tư Nguyệt cũng đã mở miệng: "Nam Ca, cô cầm tinh hạch hệ tinh thần hình như có chút không thích hợp rồi?"

Tính tình Nam Ca cực kỳ thẳng thắn, cộng thêm cô cũng không để ý địch ý của Đường Tư Nguyệt với mình là từ đâu đến: "Sao lại không thích hợp? Ngày hôm qua tôi giết Zombie lẽ nào không bỏ sức lực ra?"

Đường Tư Nguyệt vừa nghĩ tới hôm qua Nam Ca vung vẩy thanh đao cực kỳ lợi hại. Cũng là bởi vì cô ta(NC) đánh bậy đánh bạ mới giết được con Zombie kia. Hầm rằng cô ta cũng sắp bị chính mình cắn nát. Vì vậy đối mặt với Nam Ca chất vấn, Đường Tư Nguyệt chỉ có thể không cam lòng nói: "cô xuất lực."

"đã xuất lực thì sao viên tinh hạch này tôi không thể cầm? nói thêm, cái khác tôi cũng không muốn mà." Nam Ca không hiểu đầu óc ngu xuẩn của loài người này đang suy nghĩ gì nữa. cô cảm thấy cô đã rất thua thiệt nha.

Đường Tư Nguyệt còn muốn tranh thủ cho chính mình một lần, vì vậy tận lực bình tĩnh nói với Nam Ca: "Nhưng tôi cũng là hệ tinh thần... Tinh hạch này, tôi rất cần..."

"cô là hệ tinh thần thì có quan hệ gì với tôi." Nam Ca ngang ngược trực tiếp đem viên tinh hạch đặt ở trong túi áo của mình, còn hừ nhẹ một tiếng.

Đồ đã đến trong tay tôi, cô còn vọng tưởng tôi có thể đem ra cho cô sao?

nói đến đây, cũng bởi vì ngày hôm qua cô lỗ mắng, thiếu chút nữa làm tôi chết bởi đòn tấn công của đại Zombie, chuyện này tôi còn không tính với cô đâu.

Đường Tư Nguyệt lo lắng nhìn Nam Ca một cái, nhưng mà Lê Sâm vẫn còn ở nơi này. cô ta không thể âm ỉ với Nam Ca, vì vậy cô ta đành phải nhìn về phía Cao Trường Húc: "Đội trưởng, tôi hy vọng anh có thể cho tôi cái công đạo, một đường ngày hôm qua lẽ nào tôi không hề bỏ sức ra sao?"

hiện tại đầu Cao Trường Húc thật sự là muốn nổ tung. Quả nhiên trong đội ngũ có nhiều con gái là sẽ có nhiều chuyện, xem ra thời điểm mới bắt đầu tuyển đội viên anh ta đã rất sáng suốt, một cô gái cũng không cho vào.

Đồng thời anh ta còn nghĩ, cô gái Đường Tư Nguyệt này xác thực không thích hợp với đội ngũ bọn họ. Về sau bọn họ còn muốn ra ngoài làm nhiệm vụ, tuyệt đối không thể mang Đường Tư Nguyệt theo.

Lần này, thật ra anh ta cũng cảm thấy Nam Ca không nên cảm viên tinh hạch kia. Đường Tư Nguyệt mặc dù không giúp được nhiều chuyện, nhưng mà thủy chung vẫn rất cố gắng, một miếng hệ tinh thần lại khó tìm được như thế, vẫn nên cho cô ta mới tốt.

Vì vậy Cao Trường Húc cười cười với Nam Ca, thân mật nói: "Nam Ca, viên tinh hạch này cô cũng không dùng được. cô vẫn nên lấy ra cho Đường Tư Nguyệt đi. cô xem các viên tinh hạch khác cũng rất xinh xắn. Có thể cho cô nhiều một chút, dù saocô cảm cũng là để đổi vật tư không phải sao? Lần này thuốc lấy được cũng có thể phân cho cô."

Nam Ca cũng khó mà nói ra, dựa vào cái gì muốn cô nhường? cô chính là muốn viên hệ tinh thần này.

Vì vậy cô ngẩng cao đầu, chất vấn Cao Trường Húc: "không có tôi thì ngày hôm qua các người đều đã chết? hiện tại anh lại muốn tôi đem thứ vốn thuộc về tôi nhường lại?"

Cao Trường Húc bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, đồng thời cũng có chút ảo não. Dù sao anh ta cũng là đội trưởng, Nam Ca cũng quá không nể mặt mình rồi!

Nam Ca cũng mặc kệ anh ta có phải đội trưởng hay không. Mình lại không phải là người trong tiểu đội bọn họ.

Lệ Sâm đã nói rồi, sau lần hành động này kết thúc. Bọn họ sẽ phải rời khỏi căn cứ rồi mà.

Tân Vũ Hoa là người lên tiếng ủng hộ Nam Ca, cho nên trực tiếp tỏ thái độ: "Tôi cảm thấy chị Nam Ca muốn tinh hạch gì cũng được. Ngày hôm qua mạng của chúng ta đều là chị ấy cứu. Nếu không có Nam Ca, một miếng tinh hạch chúng ta cũng không lấy được!"

Cao Trường Húc trừng Tân Vũ Hoa một cái: "Nhưng mà trong đội ngũ, chúng ta vẫn luôn phân phối theo nhu cầu!"

Tông Hạo Hiên là người có cái miệng không buông tha người khác. Lúc trước anh ta vẫn luôn không cùng Lệ Sâm và Nam Ca thân cận qua. Ai biết lần này lại biểu lộ rõ ràng thái độ của mình: "Nhưng cũng phải xem công lao ai lớn hơn không phải sao?"

"Ngày hôm qua Đường Tư Nguyệt cũng xuất lực!" hiện tại Cao Trường Húc thật sự là không biết nên khuyên mấy người này như nào. Đường Tư Nguyệt người ta chính là một cô gái bình thường, cũng không có đồng bạn gì. Sao bọn họ lại không nhường cô ấy một chút.

Tông Hạo Hiên lại nghĩ cực kỳ thẳng thắn, nếu bọn họ nhường cô ta vậy thì ở trên chiến trường, ai nhường cho mình đây?

Vì vậy kể cả Cao Trường Húc là đội trưởng, nửa mặt mũi anh ta cũng không cho: "anh nói xuất lực chính là ở trên đường, giống như gà mờ mơ hồ chỉ đường sao?" Cười nhạo một tiếng, anh ta cầm lấy ba miếng tinh hạch hệ sét của mình rồi đi. Tuy nhiên trước khi đi còn nhàn nhạt liếc về Đường Tư Nguyệt một cái: "Coi như là không có cô ta thăm dò, tôi cũng có thể như cũ đem những thứ Zombie kia giết hết."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người đều rất không tốt. Nhất là Đường Tư Nguyệt, đã trắng phờ phạc.

Ngày hôm qua cô ta cố gắng như vậy lại bị một câu nói đầu tiên của người này chối bỏ!

Tay cô ta gắt gao siết chặt thành nắm đấm, muốn phản bác nhưng mà Tông Hạo Hiên căn bản không cho cô ta cơ hội, xoay người liền đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Dụng cụ bị hỏng

Nam Ca ngược lại cảm thấy Tông Hạo Hiên nói rất đúng. Đường Tư Nguyệt này thực sự không có làm gì mà? Chỉ sợ bị cảm động cũng chỉ có chính bản thân cô ta đi.

Vì vậy Nam Ca cũng đứng lên, cùng Cao Trường Húc nói: "Tóm lại tinh hạch này tôi sẽ không nhường. Nếu ai không phục, đánh với tôi một trận. Thắng thì tôi lập tức đem tinh hạch cho cô ta."

Lúc trước Cao Trường Húc vẫn muốn điều hòa quan hệ hai người, hiện tại quả thực là bị Nam Ca làm cho mất hết mặt mũi. Vì vậy anh ta còn chỉ Nam Ca, oán hận nói: "cô đừng quên, chỗ này là căn cứ Tân Bình!"

Vốn là sự tình giữa hai cô gái, Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu đều không định tham dự. Lúc này Cao Trường Húc cũng dính vào, Lệ Sâm cũng nhịn không được nữa đứng lên ngăn cản trước mặt Nam Ca, lạnh lùng nhìn Cao Trường Húc.

Quả nhiên, ánh mắt anh quá sắc bén ngưng trọng, Cao Trường Húc vẫn còn muốn đưa tay ra, trực tiếp liền dừng ở trong không trung.

Đường Tư Nguyệt nhìn về phía Lê Sâm, ánh mắt lại sáng lên. Ngày hôm qua anh ấy còn cứu mình một mạng, hôm nay chắc chắn sẽ không không bỏ mặc mình đi?

Vì vậy Đường Tư Nguyệt cũng đứng lên, thực sự cùng Lê Sâm nói: "Lê đại ca, Nam Ca là người của anh. anh bình luận phân xử xem viên tinh hạch này nên đưa cho ai mới tốt?"

Nam Ca có chút khần trương nhìn Lê Sâm. Ở trong ấn tượng của cô, hình như Lê Sâm cũng không thiên vị mình bao giờ.

Mà cũng nhìn chăm chú vào Lê Sâm còn có Diệp Thiệu. anh ta ngược lại muốn nhìn một chút, Lê Sâm sẽ che chở ai. Nếu mà anh ta thật sự vì mặt mũi hoà nhã mà đem Nam Ca tổn thương thì không cần biết phải trả giá cao như thế nào anh ta cũng nhất định phải đoạt Nam Ca về.

Lê Sâm nghe Đường Tư Nguyệt nói xong cũng phát hiện ánh mắt Diệp Thiệu, anh thẳng tắp nhìn trở về. Vậy mà còn cười cười với Diệp Thiệu.

anh ta đem mình làm người nào? Vì một danh tiếng tốt mà có thể để Nam Ca chịu ủy khuất?

Diệp Thiệu chứng kiến ánh mắt Lê Sâm, trong lòng liền lộ bộ một tiếng. Cái người đàn ông này, đối với Nam Ca hiển nhiên là nuông chiều.

Quả nhiên, lúc Lê Sâm một lần nữa trả lời Đường Tư Nguyệt, sắc mặt một chút cũng không thay đổi. Trong lời nói cũng không có nhiệt độ gì, chỉ giống như nhắc lại lời nói của Nam Ca: "Công lao của Nam Ca lớn, tinh hạch tả nhiên do cô ấy chọn. Nếu như cô cảm thấy phân phối không đều có thể tìm đội ngũ khác, hoặc là tự mình đi săn giết Zombie. Tinh hạch chúng tôi cũng đã cầm đến tay, trước hết xin lỗi không tiếp được."

nói xong, bắt lấy cánh tay Nam Ca, dắt tay cô hướng ngoài ra mà đi. Nam Ca bây giờ vẫn còn ngây ngốc nhìn Lê Sâm đâu, hoàn toàn không nghĩ tới anh lại thật sự giúp mình nói chuyện!

Vẫn luôn đi ra rất xa Nam Ca mới phản ứng lại, thế nhưng hướng về phía Lê Sâm bật cười.

Lê Sâm còn sờ sờ mặt mình, có chút bất đắc dĩ hỏi: "trên mặt tôi có cái gì sao?"

Nam Ca ân hừ lắc đầu, còn nhìn nhìn chân trời. Đem bàn tay nhỏ bé đặt ở trên trán cản trở con mắt: "Tôi chỉ muốn nhìn một chút, mặt trời hôm nay có phải mọc lên từ phía tây hay không."

Mới vừa nói xong, Lê Sâm dùng tay chọc chọc cái đầu tròn của cô: "Nhanh đi thôi."

Nam Ca khanh khách cười rộ lên, âm thanh giống như chuông bạc. cô dán vào Lê Sâm, còn không ngừng hỏi: "Vì sao anh thiên vị tôi như thế nha? Ngày hôm qua không phải là anh còn cứu Đường Tư Nguyệt? Hôm nay tôi còn cho rằng anh cũng sẽ giúp cô ta nói chuyện đấy."

Lê Sâm thật sự là không biết rõ loại ý nghĩ này của Nam Ca là như thế nào mà đến. Hôm qua anh mới xem như nhận biết Đường Tư Nguyệt, tại sao phải giúp cô ta chứ?

Với cả, anh vẫn còn nhớ ngày hôm qua đã hứa hẹn với Nam Ca. anh rõ ràng đã nói, tinh hạch hệ tinh thần đều là của cô.

Thuận tay đem Nam Ca kéo lại đây, bởi vì thân mình Nam Ca nhỏ nhỏ lại còn không chống cự, sau khi bị ôm đi qua, thân thể còn lay động một cái.

Sau đó cô liền nghe thấy Lê Sâm ở trên đỉnh đầu cô nói: "cô đáng yêu hơn cô ta một chút."

Nam Ca hừ nhẹ, vậy mà còn đem mình so sánh cùng cô ta?

Tuy nhiên bọn họ cầm tinh hạch, cũng không có ý định tìm nữ nhân kia gây phiền toái. Cũng chính là sau khi Nam Ca cùng Lê Sâm rời đi, mấy người Diệp Thiệu bọn họ trước sau cũng đi. Trong phòng chỉ còn lại Đường Tư Nguyệt cùng Cao Trường Húc.

Vừa nãy cô ta thương tâm cực kỳ, lúc này như sợi dây không thể kéo căng được nữa liền khóc lên: "Đội trưởng, tôi cũng cố hết sức mà? Mặc dù lời này tôi không nên nói, nhưng mà tôi chính là không hiểu tại sao tất cả mọi người thiên vị cô ta như thế?"

Cao Trường Húc vẫn rất thương tiếc Đường Tư Nguyệt, vì vậy anh ta liền ở lại an ủi cô ta: "Có lẽ Nam Ca chỉ là nhìn thất tinh hạch đẹp mắt, lấy về chơi hai ngày rồi mới đem tinh hạch trả lại cho cô. cô cũng đừng quá thương tâm, về sau làm nhiệm vụ sẽ có nhiều tinh hạch hệ tinh thần, đến lúc đấy tôi để lại cho cô trước."

"Đội trưởng cần phải nói lời giữ lời nha, đến lúc đấy nhất định tôi sẽ càng cố gắng hơn bây giờ, không cản trở anh nữa!"

Cao Trường Húc gượng cười hai tiếng, nghĩ thầm trình độ cô cùng đội viên chúng tôi kém hơn không phải là một ít. Vậy mà còn muốn cùng chúng tôi làm nhiệm vụ? Tôi xem ra nên nhanh chóng cùng Lâm tiên sinh nói một chút, để cho cô cách xa chúng tôi mới tốt.

Lại an ủi Đường Tư Nguyệt vài câu, Cao Trường Húc lấy cớ trong căn cứ còn có chuyện phải xử lý rời đi.

Chờ anh ta vừa đi, Đường Tư Nguyệt liền hung hăng lau nước mắt. Nhớ tới lúc nãy Nam Ca khiêu khích, Lê Sâm lãnh đạm. cô ta trong cơn giận dữ đập bàn phịch một tiếng: "Nam Ca, tôi và cô không đội trời chung."

Nam Ca có được tinh hạch, trở về liền đem viên tinh hạch kia ăn luôn. Chép miệng, quả nhiên vẫn là không có mùi vị gì. Sau khi nếm qua, cô còn đi hỏi Lê Sâm "Chúng ta khi nào thì đi?"

Lê Sâm suy tư một lúc: "Chờ Diệp Thiệu nghiên cứu thuốc thử thành công, chúng ta liền rời đi."

Dù sao dụng cụ đã đầy đủ hết, chắc chỉ mất vài ngày. Nam Ca có thể chờ, tuy nhiên ban ngày Tô Phương cùng Tô Hiền muốn tham dự xây dựng căn cứ. Đám Tân Vũ Hoa lúc nào cũng muốn làm nhiệm vụ, không có người nào bồi cô.

Vì vậy Nam Ca vô cùng, cực kỳ buồn chán. cô muốn đi loi đài của căn cứ xem một chút.

nói là loi đài, thật ra nó nguyên bản chỉ là một công viên hoang phế, sau khi căn cứ xây thành, bên trong này bị đổi thành một cái thao trường.

Bình thường nếu như có người không ra ngoài làm nhiệm vụ, có thể luận bàn ở bên trong. Trong căn cứ còn có quân nhân giải ngũ cùng huấn luyện viên võ thuật, bình thường sẽ chịu trách nhiệm huấn luyện người trong căn cứ.

Nam Ca không có hứng thú gì đối với huấn luyện này, ngược lại cô lại cảm thấy đánh nhau rất có tính sáng tạo.

Vì vậy cô còn nói suy nghĩ này với Lê Sâm, Lê Sâm suy nghĩ một chút cảm thấy cũng không thể bắt Nam Ca phòng thủ ở trong phòng mãi được liền đồng ý: "cô có thể đi thử đánh loi đài một chút, xem xem tài nghệ của cô bây giờ đã đến mức nào. Tuy nhiên cô ra tay phải kiềm chế một chút, người trong căn cứ bị thương quá nhiều chỉ sợ Lâm tiên sinh sẽ tìm đến cô."

Nam Ca ha ha cười một tiếng nghĩ thầm, cuối cùng cũng có thể làm cho đám nhân loại này kiến thức một chút phong thái của mình.

Tưởng tượng thì rất tốt nhưng kết quả là không đợi cô kịp đi thì Diệp Thiệu đã lại đây. Lê Sâm vẫn tràn trề địch ý với Diệp Thiệu, dù sao ai cũng biết tâm tư của anh ta với Nam Ca.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Diệp Thiệu rất lo lắng, hình như tìm Nam Ca không phải là để nói chuyện yêu đương?

"Sao thế?" Lê Sâm cũng thu hồi địch ý lại, nghiêm túc hỏi.

Diệp Thiệu hiển nhiên là chạy qua đây, anh ta còn xoa xoa mồ hôi trên trán sau đó nói với hai người: "Hai người cùng tôi đến phòng thí nghiệm một lát."

Lê Sâm còn tưởng là thuốc thử xảy ra vấn đề gì, ai biết sau khi mang Nam Ca đi qua mới phát hiện là có một dụng cụ rất quan trọng bị hỏng.

Diệp Thiệu sốt ruột kéo Nam Ca đi qua ý bảo cô kiểm tra một chút: "Em thử nhìn xem có phải cái này không thể dùng rồi?"

Lúc bọn họ đem dụng cụ từ chỗ Mạnh Nham trở lại căn cứ vẫn còn tốt, kết quả là mới có một ngày đã bất ngờ bị hỏng! Thứ này cực kỳ khó tìm, bọn họ cũng không có thợ sửa máy cao cấp. Càng không có linh kiện thay thế, hiện tại thuốc thử tiến hành được một nửa rồi. Mất thấy đã sắp thành công lại phát sinh chuyện này, cũng khó trách Diệp Thiệu sốt ruột!

Nam Ca đối với mấy dụng cụ này rất nhanh quen thuộc, những kinh nghiệm cùng ký ức kia giống như bị khắc vào trong xương. Đợi sau khi cô kiểm tra một phen, cũng gật đầu: "Hỏng thật rồi, tôi không biết sửa."

Diệp Thiệu suy sụp tinh thần dựa vào bàn, nước thuốc trên mặt bàn bởi vì động tác của anh ta mà lung lay hai cái.

anh ta còn che mắt cười như khóc: "Trông mong lâu như thế, chỉ vì chút dụng cụ này mạng cũng sắp mất, vậy mà kết cục lại như vậy..."

Lê Sâm cũng tiến lên quan sát, tuy nhiên hiểu biết của anh đối với mấy cái này dụng cụ cũng không nhiều. Chỉ hỏi Diệp Thiệu: "không thể đi tìm lại sao?"

Diệp Thiệu khóc cười: "anh không biết rõ, cái dụng cụ này vốn đã khó tìm, không có mấy bệnh viện có. Trước chúng ta đi biến thành tìm kiếm dụng cụ, không biết sao lại truyền tới căn cứ Hoa Nguyên, bên kia còn dùng điện vô tuyến liên lạc cùng Lâm tiên sinh, kháng nghị chúng ta đi địa bàn căn cứ bọn họ cướp lấy tài nguyên, còn muốn cùng căn cứ Tân Bình đàm phán nữa!"

Lê Sâm cũng hiểu ra, hóa ra bọn họ bốn ba xa như vậy đã đi tới địa bàn căn cứ của người ta?

"Cái này cũng chưa tính là gì." Diệp Thiệu hiển nhiên cũng gánh chịu áp lực rất lớn: "Người Hoa Nguyên hình như vẫn luôn nhìn chằm chằm con Zombie hỗn hợp kia. Định chờ đợi ngũ nâng cao năng lực liền giết con hỗn hợp kia. hiện tại con hỗn hợp bị chúng ta giết chết, tinh hạch cũng bị chúng ta lấy, người Hoa Nguyên còn muốn chúng ta trả lại tinh hạch cùng thuốc men đâu."

Vốn là Diệp Thiệu nếu có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc thử, vài chuyện này chưa tính là vấn đề. Nhưng bây giờ, một bước mấu chốt nhất đã khó có thể tiếp tục, cũng khó trách hôm nay anh ta sốt ruột đi tìm Nam Ca cùng Lê Sâm như vậy.

Nam Ca chỉ phụ trách nghe, chủ yếu là hiện tại cô cũng không nghĩ ra biện pháp tốt nào.

Tuy nhiên cô chú ý không phải vấn đề thuốc thử, mà làm bầm một câu: "Người Hoa Nguyên nói con hỗn hợp là của bọn hắn, lẽ nào đúng thế? Nếu bọn họ thật sự có bản lĩnh, sao không sớm tinh mơ giết con đại Zombie kia đi. hiện tại chúng ta cũng đã giết chết, bên kia mới bắt đầu muốn chỗ tốt, nào có chuyện tốt như thế?"

cô chính là tiểu thần giữ cửa, muốn cho cô đem mấy thứ đã nuốt vào bụng lấy ra là không thể nào!

Diệp Thiệu vui mừng nhìn thoáng qua Nam Ca, anh ta cũng biết, tiểu sư muội mặc kệ thời điểm nào, chắc chắn vẫn sẽ luôn đứng ở bên mình.

"hiện tại dụng cụ này bị hỏng, tôi còn muốn suy ngẫm lại. Làm thế nào nói chuyện với Lâm tiên sinh." Diệp Thiệu thở dài, rõ ràng là phải đem hết thảy mọi chuyện đều tự gánh chịu, nói với Lê Sâm cùng Nam Ca: "Hai người đi về trước đi, sự việc này không cần lo nữa."

Nếu như bởi vì thuốc thử không thành công, Lâm tiên sinh phát hỏa, anh ta không được làm nghiên cứu nữa thì lúc này nên rời đi thôi.

Ai biết thời điểm Diệp Thiệu đang chuẩn bị tiễn khách, Lê Sâm lại thỉnh linh nói một câu: "anh chỉ cần cái dụng cụ này phải không? Tôi có biện pháp."

"Hả?" Diệp Thiệu cảm giác mình nghe nhầm.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Nam Ca tất thắng

Đừng nói là Diệp Thiệu, Nam Ca nghe Lê Sâm nói cũng thật kinh ngạc.

cô đi đến trước mặt Lê Sâm, chỉ chỉ cái dụng cụ kia hỏi: "anh biết tên thứ này là gì sao?"

Lê Sâm liếc qua, nói thật: "không biết."

Nam Ca lại nhìn không được trào phúng nghĩ cái đồ con người. anh ngay cả tên cũng không biết, anh còn nói anh có biện pháp? Quỳ!

Diệp Thiệu bị Nam Ca nhắc nhở, cũng cảm thấy khả năng Lê Sâm chỉ sơ ý hỏi. Vì vậy anh ta uyển chuyển mà tỏ vẻ: "Tôi nghĩ buổi chiều tôi nên cùng Lâm tiên sinh nói chuyện này thôi..."

Lê Sâm không để ý tới Diệp Thiệu, chỉ nhưn mày hỏi Nam Ca: "Sao nào, cô không tin tôi à?"

Nam Ca nghĩ, đây cũng không phải là tôi tin anh hay không, mặc dù anh biết thật nhiều thứ. Nhưng mà về y học, anh cũng chỉ là thường dân thôi nhé? không ở trong nghề không biết tình hình nghề đó, chẳng lẽ anh còn thật sự có thể biến ra một cái máy sao?

Vì vậy Nam Ca mặc dù không nói lời nào, nhưng rất rõ ràng dùng ánh mắt của mình bày tỏ một sự không tin nhiệm.

Nhất thời trong lòng Lê Sâm có chút buồn bã, tiểu Zombie này không thể kiểm chế đôi mắt nhỏ lại sao? Giống như bị cô phá hủy tại lĩnh vực nào đấy có thể khinh bỉ mình là sao?

anh dứt khoát không nói cùng Nam Ca nữa, chỉ nghiêm túc cùng Diệp Thiệu nhắc lại: "Mặc dù tôi không biết rõ đây rốt cuộc là cái thứ gì, nhưng mà trí nhớ tôi rất tốt, hôm nay tôi đi tìm cái khác cho anh."

Diệp Thiệu tròn to hai mắt, thật lòng không thể tin được chuyện này còn có thể chuyển biến kiểu này. Tuy nhiên anh ta vẫn như cũ không yên tâm hỏi một câu: "anh thật sự có thể... Tìm được? Vài cái bệnh viện xung quanh đây có thể cũng đã bị đội viên chúng tôi cần quét qua rồi..."

Lê Sâm nói chuyện làm việc rất trầm ổn, cũng rất ít dễ dàng hứa hẹn cái gì. Lần này đối mặt với nghi vấn của Diệp Thiệu, nửa điểm anh cũng không tức giận: "Yên tâm, việc tôi đồng ý nhất định có thể làm được. Tuy nhiên anh cũng phải đồng ý với tôi một việc."

"Việc gì?" Trong lòng Diệp Thiệu dâng lên một hồi chuông báo động, nghĩ thầm người đàn ông này sẽ không uy hiếp mình làm gì chứ?

Nam Ca cũng rất hiếu kỳ, mục đích của Lê Sâm là cái gì?

cô như thế nào cũng không nghĩ tới, Lê Sâm lại tóm cô lại đây, cùng Diệp Thiệu nói: "Lúc tôi không có ở đây, anh giúp tôi đề ý cô ấy. cô ấy rất ưa thích chạy loạn."

"A?" Nam Ca nghĩ thầm, anh đang trêu chọc tôi sao? anh kính nhờ người ta chính là việc này? Đến cùng thì anh có bao nhiêu sợ hãi tôi thừa dịp anh không có ở đây mà chạy vậy!

Nửa ngày sau Diệp Thiệu mới phản ứng lại, nhìn ánh mắt Lê Sâm, ý tứ rất là sâu xa.

nói thật, sao hiện tại anh ta lại cảm thấy Lê Sâm là hán tử trong núi, Nam Ca là cô vợ nhỏ anh ta (LS) dùng tiền để dành cả đời để mua về, ngày ngày phải trông chừng, lúc nào cũng sợ vợ chạy mất vậy?

Tuy nhiên Lê Sâm đã nói như vậy, Diệp Thiệu ngược lại rất dễ dàng đồng ý, dù sao... anh ta vừa vặn cũng rất nhớ thương muốn đem cô vợ nhỏ này kéo tới trong tay.

Vì vậy anh ta gật đầu: "anh yên tâm, hôm nay tôi sẽ luôn đi theo cô ấy."

Nam Ca chớp chớp con mắt, hỏi hai người đàn ông: "Có phải hai người đã quên mất thứ gì rồi không?"

Cái gì tôi cũng chưa nói mà! Các người đã đạt thành nhận thức chung?

Lê Sâm cũng đã cùng Diệp Thiệu ước định thành công: "Vậy thì bây giờ tôi đi luôn, anh đem giấy thông hành của anh cho tôi." không phải là đi theo người trong căn cứ ra ngoài nên có chút phiền toái.

Diệp Thiệu từ trong túi móc ra giấy chứng nhận đưa cho Lê Sâm. Sau đó Lê Sâm khẽ cúi đầu nhìn Nam Ca, còn nhu hòa cười cười với cô: "Ngoan, cô ở căn cứ chờ tôi trở lại."

Nam Ca cố ý nghiêng đầu không nhìn anh, nghĩ thầm chờ anh không ở đây, tôi liền bỏ chạy. hiện tại tôi có thể chạy được rất nhanh, đợi anh trở về cũng đã không tìm được tôi rồi.

Lê Sâm còn vuốt vuốt đầu Nam Ca, lúc này mới mang sắc mặt trang trọng rời đi.

Đợi anh đi rồi, Nam Ca vẫn còn nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài, phát hiện người đàn ông này vậy mà không hề quay đầu nhìn lại. Vì vậy cô lại nghiêng đầu nhìn Diệp Thiệu, còn biểu lộ rõ ràng lập trường của mình: "Đầu tiên nói trước, tôi không nhận biết anh. Hôm nay tôi sẽ không ở cùng anh đâu..."

"Em không định đi đánh lòi đài sao?" Diệp Thiệu mỉm cười hỏi.

"A?" sự chú ý của Nam Ca lại bị hấp dẫn đi. Lòi đài, đây không phải là chuyện vừa nãy mình nói với Lê Sâm sao? Vì vậy Nam Ca chớp chớp con mắt: "Đánh như thế nào?"

Diệp Thiệu nghiêng ngả cười một tiếng: "anh dẫn em qua xem một chút, chẳng phải em sẽ biết sao?"

Nam Ca gật đầu: "Được nha."

Trong lòng Diệp Thiệu cũng đã cười đến nở hoa, không trách được Lê Sâm bảo mình coi chừng cô ấy, cô ấy rất dễ dàng bị người khác lừa dối nha.

Lúc này Lê Sâm đang ở ga-ra lấy xe, Đường Tư Nguyệt vừa vặn đi ngang qua. Thấy Nam Ca không ở đây, cô ta liền nhao nhao muốn thử đi lên tiếp cận.

"Lê đại ca, anh đây là muốn làm cái gì nha?" Đường Tư Nguyệt còn cảm thấy may mắn hôm nay trước khi ra cửa cô ta hơi chăm chút quần áo. Mặc dù không có đồ trang điểm cho cô ta dùng, nhưng chiếc váy váy trên người là cái cô ta thích nhất, lúc trước chạy trốn chết cô ta cũng không nỡ ném đi.

Lúc có Nam Ca bên cạnh, Lê Sâm từ trước đến giờ đều không chú ý đến cô ta, hiện tại nhất định sẽ nhìn cô ta nhiều một chút chứ?

Tuy nhiên sau khi nói xong, Đường Tư Nguyệt liền biết là cô ta nghĩ nhiều. Lê Sâm đã mở cửa xe ngồi vào chỗ tài xế, một bên khởi động xe, một bên không đếm xỉa tới Đường Tư Nguyệt nói: "đi ra làm nhiệm vụ."

Vừa nghe nói có nhiệm vụ, Đường Tư Nguyệt lập tức mong đợi hỏi: "Lê đại ca, anh có thể mang em đi theo không? anh biết em là hệ tinh thần rồi đấy, bảo đảm sẽ giúp được anh!"

Nếu có thể thuyết phục được Lê Sâm, cô ta sẽ vui sướng đến điên mất, vừa có tình hịch lại có thể đơn độc cùng Lê Sâm chung đụng!

Ai biết Lê Sâm chỉ nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, khuôn mặt như tạc tượng, biểu cảm lạnh lùng không dần ra chút nào: "Tôi cùng Nam Ca hợp tác đã quen, cô yếu hơn cô ấy quá nhiều. Xin nhường đường một chút, tôi phải lái xe ra ngoài."

Đường Tư Nguyệt vô ý thức lùi ra bên ngoài hai bước, Lê Sâm kéo cửa sổ xe lên sau đó cứ thế mà lái xe đi, chỉ để lại một dải bụi bay lên.

Lại nhìn cô gái còn ngốc đứng ở tại chỗ kia, trong mắt đều là thống hận cùng ảo não.

Lại là Nam Ca! nói không đến ba câu, anh đã che chở Nam Ca như thế! Để cho mình đi theo làm nhiệm vụ thì sao chứ? Bản thân cũng đã luyện tập một thời gian dài, chắc chắn sẽ không tùy tiện hành động nữa!

Tuy nhiên mặc kệ Đường Tư Nguyệt ảo não như thế nào, Lê Sâm cũng đã lái xe rời đi.

cô ta đang muốn quay đầu rồi đi lại nghe hai người đi đường nói: "anh đã nghe gì chưa? Có cô gái gọi là Nam Ca, giờ đang ở trên lòi đài tuyên bố muốn đánh nhau! cô ta còn muốn khiêu chiến tất cả mọi người trong căn cứ!"

"Cái gì? Tất cả sao? Khẩu khí này cũng quá lớn đi? Tuy nhiên Nam Ca này có phải người mấy ngày hôm trước vừa gây chuyện ở căn cứ không? Hình như cô ta không phải người trong căn cứ mà? Dựa vào đâu mà lớn lối thế?"

"không phải nha! Tôi lại muốn nhìn một chút, đến cùng thì cô ta có bao nhiêu bản lĩnh!"

...

Hai người rất nhanh kết bạn rồi đi, Đường Tư Nguyệt nhìn phương hướng họ đi chính là chỗ lồi đài. cô ta chuyển chuyển con người, cũng hướng tới chỗ kia mà đi.

Lúc này Diệp Thiệu đang đứng ở ngoài sân, Nam Ca một mình cõng trên lưng một thanh đao đứng thẳng giữa sân.

Haiz, trước đây cô cũng không phát hiện ra, lúc ở cùng Lê Sâm cô luôn muốn trốn đi. hiện giờ Lê Sâm đi làm nhiệm vụ, cô vậy mà lại nhàm chán đến mức muốn đánh lồi đài.

Người xung quanh không ngừng đông lên nhưng đợi một lát cũng không có người nào tới khiêu chiến Nam Ca. Nam Ca còn đang nhàm chán cúi đầu đá hòn đá trên mặt đất thì nghe thấy Tô Hiền gọi cô một tiếng: "Chị Nam Ca cố gắng lên!"

Nam Ca quay đầu nhìn lại, mặt liền đen.

Hóa ra ba người Tô Phương, Tô Hiền cùng Tân Vũ Hoa không biết như thế nào lại đi đến cùng nhau. Mất chút là, bọn họ bây giờ còn khiêng một cái bảng to, trên đó viết "Nam Ca tất thắng!" Ba con người này còn tìm mảnh vải đỏ buộc ở trên đầu, hình ảnh thật sự là... không đành lòng nhìn thẳng...

Nhất là cái bảng to kia, cũng không biết là ai viết. Lúc viết tên cô, rõ ràng lúc đầu viết sai chữ "Ca", còn bôi đen một cái, từ phía sau một lần nữa viết lại!

không thể viết bảng cổ động tốt hơn được sao? thật sự là rất mất mặt rất vui sao?

Vì vậy Nam Ca giả vờ như không nghe được có người gọi mình, xoay đầu qua chỗ khác.

Tô Hiền lúc này vẫn còn ra sức lắc lắc cái bảng đầu, nhìn thấy động tác của Nam Ca, cậu cũng sờ hời Tân Vũ Hoa: "Chẳng lẽ là giọng tôi vừa này quá nhỏ sao?"

Tân Vũ Hoa nghiêm túc gật đầu: "Đoán chừng là chỗ này quá âm ỉ, Nam Ca tự không nghe thấy."

Tô Phương không cần cầm bảng cổ vũ lúc này đang đứng ở Tô Hiền bên cạnh, còn đề nghị: "Hay là chúng ta cùng nhau gọi đi? âm thanh sẽ có thể lớn hơn một chút?"

Tô Hiền cùng Tân Vũ Hoa đều đồng ý đề nghị này, vì vậy còn đếm một hai ba cùng mở miệng kêu lên: "Nam Ca cố gắng lên!"

Nam Ca đều hận không thể che lỗ tai lại! Đừng gọi tôi đừng gọi tôi mà!

Thấy cô vẫn không xoay người lại, Tô Phương cuối cùng cũng phát hiện không thích hợp, do dự hỏi: "Có phải cô ấy ngại chúng ta làm bảng cổ vũ quá xấu hay không?"

Tân Vũ Hoa thở dài: "Cũng không có biện pháp nào mà, hiện tại vật tư thiếu thốn như thế, có thể tìm tới bảng có thể viết chữ đã không sai rồi. Đến, chúng ta lại gọi hai tiếng nữa đi."

Diệp Thiệu đang đứng ở đối diện lồi đài, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ ràng cái bảng kia. Hơn nữa còn có thể nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Nam Ca.

Nhìn không được, anh thôi phì một cái bật cười.

Ba người kia là đội cổ động viên của Nam Ca sao? Ha ha ha... Thấy qua nhiều người luận bàn ở đây nhưng đây là lần đầu tiên anh chứng kiến người mang đội cổ động viên đến...

hiện tại Nam Ca thật là muốn làm ba người đằng sau kia câm miệng lại. Cũng may không đợi cô xúc động đã có người tới nghênh chiến.

Nghe nói Nam Ca chỉ là người bình thường, đến tỷ thí với cô cũng là một người đàn ông bình thường. anh ta thấy Nam Ca nhỏ nhỏ gầy gầy, cho rằng chắc chắn cô không thật sự lợi hại đâu. Cũng có chút khinh địch nói: "Lát nữa nếu mà cô cảm thấy gánh không được thì sớm một chút nhận thua đi, đồ phải chịu ngộ thương."

Nam Ca chỉ nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, căn bản không thèm động tới thanh đao của mình. Người đàn ông kia cho rằng Nam Ca quá kiêu ngạo, hét lớn một tiếng liền lao đến chỗ cô.

không đợi anh ta kịp lại gần đã thấy Nam Ca bay lên một cước, trực tiếp đá vào bụng anh ta đá anh ta ra xa mười mấy thước!

nói thật, cô còn cảm thấy mình chưa dùng hết sức đâu. Chẳng lẽ là ngày hôm qua ăn tinh hạch phát huy tác dụng sao?

Vốn là đối thủ quá yếu nên Nam Ca cũng không có gì đặc ý cả, ai biết đội cổ động viên phía sau lại giống như là bị điên. Còn vòng quanh đại thao trường chạy một vòng, gào khóc nói: "Nam Ca tự thật sự là quá lợi hại!"

thật ra một cước của cô kia, người khác cũng nhìn không ra cái gì. Những người dân chúng bình thường kia đều hít một ngụm khí lạnh. Con nhóc này đến cùng là từ đâu đến vậy? Sao có thể nhanh nhẹn dũng mãnh như thế?

Tuy nhiên bọn họ cũng bị khơi mào lòng háu thắng, người này tiếp theo người kia đi lên tỷ thí cùng Nam Ca. không ngoài ý muốn chút nào, mới bắt đầu đều chỉ giống như khởi động. Nam Ca không uống phí khí lực gì đã giải quyết xong.

Về sau có vài người có chút lợi hại nhưng vẫn như cũ không phải là đối thủ của Nam Ca.

Lúc này đội cổ động viên còn đang điên cuồng chạy, vừa chạy vừa kêu: "Thắng mười bốn trận liên tiếp! Chị Nam Ca tuyệt nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Tư Nguyệt ám toán

Lúc này Nam Ca còn rất ghét bỏ ba người ngu ngốc kia nhưng bây giờ lại cảm thấy tiếng hoan hô của bọn họ cũng thật là dễ nghe mà, vì vậy cô còn cười một cái.

Bởi vì chiến tích đã man của Nam Ca, mọi người xung quanh càng đến càng nhiều. Quả nhiên một lát sau người lãnh đạo trong căn cứ, còn có rất nhiều người có dị năng không làm nhiệm vụ cũng tới. Bây giờ ánh mắt họ nhìn Nam Ca đều tràn trề tìm tòi nghiên cứu.

Phái người bình thường chậm rãi cũng không còn ai có thể ra ứng chiến, Nam Ca liền quay lại nói với Lâm tiên sinh: "Phái vài người có dị năng đi lên không?"

Lâm tiên sinh vui tươi hơn hờ như một lão hồ ly: "Tốt thôi."

Vì vậy dưới sự bày mưu đặt kế của ông ta, người có dị năng bắt đầu xuất chiến.

Mọi người vốn đều vì Nam Ca mà toát mồ hôi đầm dề, cảm thấy sao Nam Ca có thể so sánh được với người có dị năng chứ? Nhưng ai mà biết, kết quả lại khiến người ta mở rộng tầm mắt như vậy. Nam Ca còn thật sự không kém hơn người có dị năng đâu nhé!

Có một người hệ phong đi lên, đao gió kia vậy mà lại trực tiếp bị thanh đao của cô bỏ đôi. Vì không muốn làm bị thương người có dị năng kia, cô trực tiếp đem người đó đá ra khỏi đài; Có một người hệ hỏa đi lên, quả cầu lửa nho nhỏ kia bay tới. Nam Ca không để vào trong mắt, cơ thể linh hoạt tránh né cuối cùng trực tiếp gác thanh đao lên cổ người ta; Có một người hệ tốc độ đi lên, biết rõ không sánh bằng Nam Ca liền bắt đầu chơi trò đuổi bắt với cô ở trên lò đài. Dù sao Nam Ca là người bình thường, chắc thể lực dễ hao hết hơn chứ? Đến lúc đó không phải là anh ta thắng sao? Nhưng mà không đợi thể lực Nam Ca hao hết, dị năng của anh ta đã bị dùng hết trước! Cuối cùng vẫn là bị Nam Ca bỏ lại.

Những người có dị năng khác tiến lên lúc nào cũng bị Nam Ca tìm được phương pháp phá giải. Hơn nữa công kích và phòng thủ của cô gái này đều mạnh muốn chết. Thể lực càng giống cái hàng không đáy. Mới bắt đầu Lâm tiên sinh cũng chỉ định thăm dò cô một cái, ai biết bên cạnh đều không còn người nào có thể xuất chiến nữa mà giờ Nam Ca còn hoàn hảo đứng ở trên lò đài đâu, quả thực chính là biến thái mà!

thật ra lúc Nam Ca cùng người khác tỷ thí lúc nào cũng sẽ nghĩ đến Lệ Sâm. Bởi vì nói đến loài người cùng cô đánh nhau, Lệ Sâm tuyệt đối là nhiều nhất.

Ấn tượng khác sâu nhất chính là thời điểm vừa tới căn cứ, cô vốn cho là mình đã rất lợi hại, đánh ngã Lệ Sâm không là vấn đề. Ai biết người đàn ông kia vẫn có thể dễ dàng áp chế mình.

Lần này mấy người Tông Hạo Hiên Tô Hoàng bọn họ đều không đứng ra, thật ra nếu đấu cùng bọn họ. Nam Ca thật sự không thể nắm chắc tất thắng được nhưng liệu một cái mạng vẫn là có thể.

Chỉ có Lệ Sâm, cái người đàn ông này đến cùng là mạnh bao nhiêu, đến giờ cô vẫn không làm rõ được.

nói đến thời điểm cô tỷ thí có người nào còn hưng phấn hơn cô và đội cổ động viên thì đó chính là người lãnh đạo Nhạc Văn Phong của phái người bình thường.

Bởi vì anh ta cùng Lâm tiên sinh liên tục chu toàn hai phía cho nên mới có thể đem phái dị năng cùng phái bình thường duy trì ở một mức cân bằng quỹ định.

Nhưng mà người có dị năng liên tục tiến hóa, người bình thường lại tiến triển thông thả khiến anh ta hiểu được, sự cân bằng này không chừng một lúc nào đó sẽ bị đánh vỡ.

Kết quả hiện tại anh ta lại phát hiện một người làm người ta rung động như thế! Nam Ca là người bình thường nhưng người có dị năng cũng không phải là đối thủ của cô ấy! Nếu như cô ấy có thể ở lại căn cứ, theo như lời của giáo sư, nói không chừng sức chiến đấu của người bình thường cũng sẽ tiến thêm một bậc! Mà Nam Ca hoàn toàn xứng đáng là người mạnh nhất!

Vì vậy Nhạc Văn Phong thâm hạ quyết tâm, không cần biết phải trả giá cao như nào cũng phải giữ Nam Ca ở lại.

Người cuối cùng ra sân, dĩ nhiên lại là Cao Trường Húc.

Tân Vũ Hoa làm một thành viên của đội cổ động Nam Ca, thấy anh ta lên đài cậu còn có chút bất mãn nhìn Cao Trường Húc một cái. Nghĩ thầm, đội trưởng đi lên xem náo nhiệt gì chứ? không nhìn thấy Tông Hạo Hiên cũng ở một bên nhìn sao?

Cao Trường Húc tới, tự nhiên là do cảm thấy ngày đó Nam Ca không nể mặt anh ta, anh ta muốn dạy dỗ Nam Ca một chút.

Mà anh ta cảm thấy thời gian qua mình làm việc quang minh lỗi lạc, khẳng định không thể dùng thủ đoạn hạ lưu gì. Lần này là Nam Ca chủ động tung tin nói muốn khiêu chiến toàn bộ căn cứ, anh ta tiến lên cũng không tính là bắt nạt cô ấy.

Nam Ca nhìn thấy Cao Trường Húc vẫn còn có một chút mong đợi: "Cuối cùng cũng đến một đối thủ có thể để cho tôi nghiêm túc một chút."

Cao Trường Húc khẽ mỉm cười: "Nếu vậy thì tôi rất vinh hạnh."

anh ta là người có dị năng hệ thổ, vừa mới nãy ở phía dưới quan sát rất lâu phát hiện ra Nam Ca xác thực rất khó đối phó. hiện tại Nam Ca kích động đến thế, không biết chờ sau trận chiến sẽ là về mặt gì đây?

thật ra thời gian trôi qua không lâu Nam Ca đã phát hiện không thích hợp. Bởi vì cô động đậy không được nữa! Cái người Cao Trường Húc này vậy mà lại không chế bùn đất dưới chân cô, thiết lập một cái bẫy rập cho cô!

Tân Vũ Hoa ở ngoài sân nhìn thấy thực sự lo lắng, còn không phục nói một câu: "Còn chưa bắt đầu tỷ thí mà đội trưởng, sao anh lại xuất thủ trước chứ!"

Cao Trường Húc vậy mà còn thật thà phúc hậu cười một tiếng: "Việc quân cơ không ngại đối trá."

Tiếng nói còn chưa rơi xuống, trên mặt đất đã toát ra vài chục cái gai đất hướng tới chỗ Nam Ca thẳng tắp phi đến!

Đồng tử cô tại thời khắc này cũng co lại, tìm người có dị năng khác cũng kéo căng chặt chẽ, có một ít người thậm chí còn chuẩn bị kỹ càng muốn đi lên cứu Nam Ca.

Ai biết ở thời điểm gai đất chuẩn bị lao đến bên cạnh mình, Nam Ca vậy mà lại hung hăng dùng thanh đao chọc ở trên mặt đất. Sau đó liền nhìn thấy, lấy cô làm tâm điểm đất đai xung quang thoáng chốc đã rạn nứt. Hai chân cô cũng đã có thể động!

Tình huống nghìn cân treo sợi tóc, cô đã bay lên trời. Mà gai đất của Cao Trường Húc ngay lúc đó đâm vào chỗ cô vừa mới đứng, không sai chút nào!

Người xung quanh cũng đã bị loại bầu không khí này lây nhiễm, trừ người thật sự lo lắng cho Nam Ca thì tất cả đều ở hoàn hô trầm trồ khen ngợi.

Cách Nam Ca vừa mới phá giải nguy hiểm quá soái khí, nhưng mà thật sự làm cho người ta căng thẳng, con mắt Tân Vũ Hoa chớp cũng không dám chớp một cái, rất sợ bỏ qua cái gì.

"Còn tốt còn tốt... Tôi cũng biết là Nam Ca sẽ không dễ dàng thua trận như vậy..."

Lúc này mặc dù Nam Ca đã nhảy ra xa nhưng gai đất vẫn còn không ngừng đuổi theo cô. Thậm chí Cao Trường Húc đã đem điểm dừng chân của cô đều tính toán tốt rồi. Chỉ cần cô lao xuống, nhất định có gai đất chờ đợi.

Nam Ca còn ở trong lòng thâm mắng một câu, sao dị năng hệ thổ khó giải quyết như thế. Tuy nhiên mặc dù Cao Trường Húc liên tục cùng cô giằng co chiến đấu, Nam Ca vẫn từ dựa vào gần anh ta.

hiện tại coi như là người có dị năng hệ thổ có thể khống chế đất, năng lực cũng không thể cường hãn đến mức có thể độn thổ nên chỉ cần bị cô lại gần. Cao Trường Húc kia nhất định sẽ thua!

Đường Tư Nguyệt ở phía sau đám người xem cũng đặc biệt sốt ruột, Nam Ca này đến cùng có thể thua hay không? Cao Trường Húc cũng đã sử dụng toàn lực rồi!

hiện tại trên trán Cao Trường Húc đều là mồ hôi lạnh, anh ta có chút hối hận khi lên đài tỷ thí cùng Nam Ca. Nhưng mà đâm lao phải theo lao, trận đấu này còn phải tiến hành đến khi một bên thua!

Nam Ca cũng giật giật khoe miệng, vung thanh đao lên, cao cao rơi xuống: "Kết thúc!"

Nhưng không đợi thanh đao đụng vào vẻ mặt xám trắng của Cao Trường Húc, vậy mà cô lại cảm giác tinh thần hải của mình rung chuyển một cái, hành động hạ đao cũng run rẩy trong chớp mắt!

Tuy nhiên Nam Ca vẫn sống chết cắn chặt răng, rơi xuống bên cạnh Cao Trường Húc, bức anh ta lui hai bước.

Đồng thời ánh mắt cô sắc như dao hướng tới bên ngoài lời đài đâm tới!

Cái vị trí kia vừa vặn chính là chỗ Đường Tư Nguyệt đứng!

Đường Tư Nguyệt quả thực khiếp sợ tới cực điểm, tại sao có thể như vậy? cô ta lặng lẽ dùng tinh thần lực quấy nhiễu Nam Ca một cái, không nghĩ tới vậy mà lại không có hiệu quả, còn bị cô ta nhìn thấu?

Tuyệt đối không thể nào! Nam Ca lại không phải là người có dị năng hệ tinh thần! Đến cùng thì thân phận của Nam Ca là gì?

Nếu không thì, chính do cô ta ẩn nấp quá sâu rồi sao?

Nhất định là như vậy, nếu không cô ta(NC) muốn tính hạch hệ tinh thần làm cái gì? Đường Tư Nguyệt lạnh lùng cười một tiếng, cô ta còn thật sự cho rằng Nam Ca là một người bình thường có thân thủ cường hãn đâu. Chỉ sợ vừa mới thắng vài chục trận cũng nhờ cô ta dùng tinh thần lực của bản thân quấy nhiễu đối thủ đi?

Thiệt thòi cô ta còn không biết xấu hổ đứng ở trên lôi đài tiếp nhận mọi người cùng bái cùng hoan hô!

Đường Tư Nguyệt cắn chặt răng, thể muốn tìm cơ hội vạch trần bộ mặt thật của Nam Ca.

Nam Ca tỷ thí nhiều người như thế, còn thật sự không dùng qua tinh thần lực lần nào hết. Lôi Lệ Sâm nói cô vẫn còn nhớ rõ ràng, cô là Zombie, sử dụng tinh thần lực rất có thể bại lộ thân phận.

Nhưng Đường Tư Nguyệt này sao có thể hèn hạ như thế, vậy mà lại ở ngoài sân dùng thủ đoạn bản thủ ngáng chân cô! Sau này mặc kệ cô ta như thế nào, Nam Ca cùng cô ta đã kết thành hiềm khích rồi.

Thất thần trong chớp mắt, tỷ thí còn phải tiếp tục nhưng Cao Trường Húc bại trận đã là rõ ràng.

Thời điểm Nam Ca còn muốn xông về phía trước, Cao Trường Húc tự động thối lui ra ngoài lôi đài, rất có phong độ nói: "cô quá lợi hại, tôi nhận thua."

Mặc dù có chút tiếc nuối nhưng Nam Ca vẫn đem thanh đao thả trở về, còn nhìn người vây xem một cái, nhàn nhạt hỏi: "không có ai đi lên nữa sao?"

Còn đi lên cái gì nữa? đi lên làm món ăn chờ bị cô ngược sao? Kết quả chiến cuộc còn phải nói sao? Đương nhiên là Nam Ca thắng lợi!

Đám người yên tĩnh trong chớp mắt, lập tức liền bộc phát ra tiếng hô động trời. Ba người Tô Phuong bọn họ là người đầu tiên ném bảng cổ vũ đi để xông lên vây quanh bên cạnh Nam Ca. Lú lú như chim sẻ, Nam Ca thắng lợi nhưng bọn họ còn muốn kích động hơn Nam Ca: "Nam Ca tỷ! Chị thật sự là thần tượng của bọn em!"

"Nam Ca tỷ, chị quá lợi hại, a a a! Vừa mới này chị thật quá soái!"

Tô Phuong còn trực tiếp ôm lấy Nam Ca, lực đạo lớn đến mức làm Nam Ca suýt nữa ngã. Lúc này Tô Phuong khẳng khái một mực nói: "Nam Ca, tôi cả đời đều muốn đi theo cô!"

Nếu trên đầu Nam Ca có ăngten thì khẳng định lúc này đã dựng thẳng lên rồi. Cả đời đi theo mình sao? Nuôi dưỡng tốt chẳng phải là khẩu phần lương thực cả đời của mình sao? không tệ không tệ.

Tô Phuong ôm Nam Ca không buông tay, Tần Vũ Hoa cùng Tô Hiến ở một bên quả thực đều hâm mộ đỏ tròng mắt.

Ô ô, vì sao bọn họ không phải là con gái, như thế thì cũng có thể thân cận Nam Ca rồi!

Cũng may Nam Ca không cho Tô Phuong ôm mình quá lâu đã đem cô gẩy ra bên cạnh, thời điểm lại tìm kiếm Đường Tư Nguyệt mới phát hiện người đàn bà này không biết lúc nào đã rời đi rồi.

Tô Phuong còn ở sau lưng lăm bằm một câu: "Đánh nhiều trận như thế, trên người Nam Ca tỷ sao vẫn lạnh như thế nhỉ, thể lực thật là tốt."

Lúc này Nam Ca vừa vặn bị Nhạc Văn Phong ngăn cản lại nên cũng không nghe thấy Tô Phuong nói gì, ngược lại Diệp Thiệu lại đây nghe thấy lời nói này, ý tứ sâu xa nhìn Nam Ca một cái.

Nhạc Văn Phong hiện tại nhiệt tình cực kỳ, nhìn Nam Ca giống như nhìn thấy con gái thất lạc nhiều năm: "Nam Ca, vừa này cô thật sự là lợi hại, khó trách nghe nói ngày hôm qua cô đi theo đám tiểu đội bọn họ làm nhiệm vụ, có thể lập công lớn đấy."

nói xong anh ta còn giơ ngón tay cái lên.

Nam Ca có chút đắc ý, tuy nhiên khoe miệng còn cổ kéo căng giả vờ thâm trầm nói: "Tôi không phải là người lợi hại."

Sau đó ở trong lòng còn bổ sung một câu, tôi rõ ràng là người rất lợi hại nhé =. =

Nhạc Văn Phong còn muốn nói ra điều kiện bản thân để giữ Nam Ca ở lại đây nhưng Diệp Thiệu lại ngăn cản trước người Nam Ca.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đới nam ca

Nhạc Văn Phong vừa mới nhìn thấy Diệp Thiệu cũng rất vui vẻ, dù sao Diệp Thiệu cũng là người bình thường.

Nhưng mà động tác Diệp Thiệu bảo vệ Nam Ca lại rõ ràng như vậy, Nhạc Văn Phong dựa vào năng lực của mình để ngồi ngang hàng với phái dị năng ở trong căn cứ không phải là không có lý do. Cho nên trong lòng anh ta hoang mang, chỉ có thể cười hỏi Diệp Thiệu: "Bác sĩ Diệp hôm nay không vội làm việc à."

"Vội chứ." Mặc dù Diệp Thiệu đáp lại Nhạc Văn Phong nhưng nụ cười trên mặt cũng rất nhạt: "Hiện tại tôi cũng vậy, muốn dẫn Nam Ca trở về phòng thí nghiệm."

Nam Ca nhìn bóng lưng anh ta nghĩ thầm anh về phòng thí nghiệm còn kêu tôi làm cái gì chứ.

Nhạc Văn Phong lộ ra vẻ mặt khó xử, Diệp Thiệu cản trở như thế hiển nhiên là không nể mặt mình mà. "Bác sĩ Diệp, anh cũng đã chứng kiến Nam Ca có bao nhiêu lợi hại, căn cứ của chúng ta rất cần nhân tài như vậy..."

Lời nói này hiển nhiên là hy vọng Diệp Thiệu có thể làm thuyết khách cho mình. Đáng tiếc hiện giờ Diệp Thiệu sớm cũng đã không phải là anh ta lúc trước. Việc Nam Ca không muốn làm, anh ta sẽ không miễn cưỡng cô.

Vì vậy khuôn mặt Diệp Thiệu tươi cười dần dần nguội lạnh, bóng lưng khoan dung ngăn cản trước Nam Ca cực kỳ chặt chẽ: "Mấy người Nam Ca chỉ ở trong căn cứ vài ngày, lập tức sẽ phải rời đi."

Nhạc Văn Phong có chút tức giận nhưng anh ta lại không dám nói Diệp Thiệu cái gì. Hơn nữa lúc cùng Diệp Thiệu lui tới, Nhạc Văn Phong cũng vui lòng giữ một phần chỗ trống cho Diệp Thiệu.

không chừng lúc nào đó Nam Ca thay đổi chủ ý, sẽ ở lại thì sao? hiện tại nếu làm căng quá, đối với người nào cũng không có lợi. Vì vậy thân thể mập mạp của Nhạc Văn Phong tránh sang bên phải một bước, còn cười tủm tỉm gật đầu: "Vậy hai người cứ đi trước, tương lai của căn cứ còn dựa vào hai người đó."

Lúc này khuôn mặt của Diệp Thiệu mới hơi dịu xuống một chút, xoay tay lại muốn cầm lấy cổ tay Nam Ca mang cô đi. Có lẽ Nam Ca còn nhớ mình không có mạch đập, nếu bị bác sĩ như Diệp Thiệu cầm lấy thì nhất định sẽ bại lộ. Vì vậy cô nhanh chóng giật tay mình ra.

Diệp Thiệu bắt hụt, lòng bàn tay trống không, trái tim cũng giống như bị bóp một cái. Tuy nhiên anh ta cũng không lộ ra thần sắc mất tự nhiên gì, chỉ quay đầu hướng tới Nam Ca nhẹ nhàng cười một tiếng. Còn giống như mang theo một chút oán giận: "Tiểu sư muội bây giờ cùng với anh càng ngày càng không thân."

Nam Ca trừng mắt nhìn, nghĩ thầm, tôi và anh trước kia cũng rất không thân nhé.

Sau khi Diệp Thiệu mang Nam Ca rời đi, trở về phòng nghiên cứu của mình. Tuy nhiên ở trong căn cứ, sự việc về Nam Ca cũng đã truyền ra. Tất cả mọi người biết rõ Nam Ca có bao nhiêu dũng mãnh, thậm chí cô ấy còn có thể đánh bại Cao Trường Húc!

Chính những người nhìn thấy qua Nam Ca tỷ thí cùng người khác, đối với Nam Ca càng sùng bái khó có thể nói nên lời. không ít huấn luyện viên thậm chí trong căn cứ đều bày tỏ muốn cùng Nam Ca luận bàn một cái, xin Nam Ca chỉ đạo bọn họ mấy chiêu.

Nhưng bọn họ đi khắp căn cứ tìm Nam Ca cũng không thấy người, vừa hỏi mới biết được, hóa ra là bị Diệp Thiệu mang đi. Rất nhiều người lộ ra tươi cười trong dự liệu.

Chao ôi, nghe nói hồi trước bác sĩ Diệp cùng với Nam Ca vốn là sư huynh muội, hiện tại đem Nam Ca mang đi, khẳng định là có tâm tại giai nhân.

Loại quan hệ này, ngấm lại thì cũng rất đẹp đôi mà.

nói đến lúc Diệp Thiệu đem Nam Ca mang đi, không hài lòng nhất vẫn là ba người Tân Vũ Hoa bọn họ.

Bọn họ còn chưa nói hết chuyện với Nam Ca đâu, cũng chưa mở tiệc ăn mừng cho Nam Ca mà bác sĩ Diệp đã bắt đầu nô dịch Nam Ca rồi! Bọn họ không phục!

không phục có thể đi khiêu chiến Diệp Thiệu sao?

A, giống như là cũng không thể nha.

Thời điểm người trong căn cứ đem Nam Ca truyền miệng thành thần thánh, Tô Phuong còn hỏi Tô Hiến: "Hiện tại có phải Nam Ca đã biến thành thần tượng của toàn dân trong căn cứ không nhỉ."

Con mắt Tô Hiền lóe sáng, trong giọng nói tràn đầy ước mơ: "Đó là đương nhiên, tất cả mọi người đều sùng bái chị Nam Ca!" Tô Hiền đột nhiên nhớ ra cái gì đó, còn có chút mất mát nói: "Vậy mà bọn họ lại nói Nam Ca cùng bác sĩ Diệp là một đôi nữa!"

Tô Phương đối với chuyện này cũng rất khó xử. một Lê Sâm cũng được rồi, giờ còn xuất hiện một bác sĩ Diệp nữa.

Tuy nhiên so với bác sĩ Diệp, hiền nhiên vẫn là Lê Sâm hợp với mong muốn của bọn họ hơn. Dù sao lúc trước Lê Sâm cũng đã cho bọn họ tình hạch nhé. Tính thêm lần này sẵn giết con hỗn hợp thì đã là hai lần rồi.

Vì vậy Tô Phương thấy mọi người truyền tin thái quá, ngay cả chuyện Diệp Thiệu cùng Nam Ca học đại học đã phát sinh tình yêu, hay mấy loại Nam Ca cũng căn bản không hiểu được đều truyền tới. Cuối cùng cô ấy cũng nhịn không được hỏi: "Có phải các người đã quên Lê Sâm không?"

Mọi người bày tỏ: "Lê Sâm? Đó là ai? Người đi theo Nam Ca cùng nhau tiến căn cứ sao? Ai nha, vừa nhìn anh ta cũng thấy không bằng bác sĩ Diệp, vẫn là bác sĩ Diệp xứng đôi với Nam Ca hơn!"

Giờ phút này Lê Sâm cũng không biết căn cứ đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ đứng trên một mảnh đất đỏ nát dị thường thê lương, hướng tới đường chân trời phía xa nhìn thoáng qua.

Sau khi thu hồi lại ánh mắt, chung quanh là mảnh vụn Zombie rải rác khắp nơi. Nếu mà giờ phút này có người khác cũng ở nơi đây, nhất định sẽ cảm thấy chỗ này đã phát sinh một trận đánh ác liệt.

Nhưng mà bên trong này chỉ có một mình Lê Sâm. Những thi thể Zombie kia đã nát bét, khuôn mặt cùng bộ phận đều đã phân biệt không rõ. Hơn nữa tạo thành loại cảnh tượng này không giống như là loại vũ khí nào.

Lê Sâm nhận nhặt nhứ nhứ mảy, giấy giẫm nát thân thể Zombie làm chảy ra một chút nước màu đen, lúc xoay người vạt áo rung động.

Trong lòng anh còn nghĩ, một chiều vẫn còn có chút máu tanh, nếu có thể biến đổi một chút thì sẽ tốt hơn.

...

Sau khi Nam Ca đi theo Diệp Thiệu trở về phòng thí nghiệm mới hỏi: "anh dẫn tôi đến đây làm cái gì?"

Diệp Thiệu ngưng mắt nhìn cô thật sâu, trong mắt trong lòng chỉ có một mình cô. Lúc nào anh ta cũng lo lắng tình yêu bản thân quá mức nóng rực sẽ dọa Nam Ca chạy mất. thật vất vả anh ta mới có thể một lần nữa nhìn thấy cô, cái gì cũng phải cẩn thận hơn nữa.

Vì vậy Diệp Thiệu cứng rắn thu hồi ánh mắt, mang Nam Ca đi đến bên cạnh bàn: "Em có muốn biết anh nghiên cứu đến cùng là cái gì hay không?"

Nam Ca trừng mắt nhìn, cũng không hứng thú cho lắm. Dù sao thuốc thử này là cho nhân loại dùng, hơn nữa lại ăn không được.

Diệp Thiệu thấy Nam Ca không nói lời nào, còn đem một cái ống nghiệm nhét vào trong tay Nam Ca: "Em đi làm thành phần phân tích, anh sẽ đến kiểm tra em. Nhìn xem trong khoảng thời gian này có đem kiến thức đã học đều quên mất hay không."

Nam Ca nhẹ nhàng lay động ống nghiệm một cái, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt không tình nguyện.

Diệp Thiệu thanh hống khụ một tiếng, bởi vì anh ta cũng nhìn thấu tâm tư Nam Ca nên vội nói: "Nếu mà em phân tích toàn bộ chỗ này chính xác thì sẽ có quà thưởng."

"Quà gì?" Quà nhiên mắt Nam Ca sáng lên.

Mỗi lần Diệp Thiệu nhìn qua đôi mắt trong vắt của cô đều cảm thấy giống như là sắp bị hút vào. Đặc biệt là bây giờ cặp mắt kia lại sáng như thế, không hề kém sao trên trời chút nào.

"Nhất định sẽ làm cho em hài lòng, anh tuyệt đối không nuốt lời."

Dù sao Nam Ca cũng không có chuyện gì làm. Vừa vặn ở chỗ này chờ Lê Sâm trở về cũng được.

Vì vậy trước tiên cô đem toàn thân tiêu độc, lại thay quần áo chuyên môn. Bắt đầu kiểm tra đo lường thuốc thử trong ống nghiệm này đến cùng có thành phần gì.

Diệp Thiệu liên tục bận chuyện của mình, ngẫu nhiên nhìn Nam Ca một cái. Thấy bộ dáng cô thuần thục lại chuyên tâm, thật là làm cho con mắt Diệp Thiệu đau xót, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống.

Nam Ca của anh ta, chính là viên minh châu long ẩn nhất.

Bởi vì cả một buổi trưa này Nam Ca đều ở trong phòng thí nghiệm không hề ra ngoài, Tần Vũ Hoa không đợi được Nam Ca nên tìm một chút chuyện khác làm.

Đám Tông Hạo Hiền hôm nay vốn là không cần làm nhiệm vụ, buổi chiều còn định nghỉ ngơi một chút, kết quả là bị Tần Vũ Hoa triệu tập lại.

Thời điểm Cao Trường Húc đến, khuôn mặt hiền nhiên là có chút ít bất thiện. Dù sao anh ta cũng vút hết mặt mũi ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nhất là thời điểm đối mặt Tân Vũ Hoa, anh ta càng không có chút khí sắc tốt nào. Đội trưởng tính tình tốt lúc trước đã biến mất không còn hình bóng: "Lại có chuyện gì? Cả ngày cậu đều tùy hứng như thế, có rảnh thì không thể đi huấn luyện sao? Bên ngoài nhiều Zombie chờ cậu đi giết như vậy mà!"

Tân Vũ Hoa vốn gọi anh ta lại đây cũng chỉ là vì góp đủ số mà thôi, hiện tại anh ta còn nói mình như vậy. Cậu đương nhiên mất hứng, dứt khoát nghiêng đầu sang chỗ khác nói: "Tôi xác thực không có việc gì, đội trưởng nếu là không muốn ở lại, vậy thì đi đi."

Cao Trường Húc ghen nửa ngày, cắn răng nói: "thật sự là hồ nháo!" anh ta cũng thực sự không thêm phản ứng lại Tân Vũ Hoa nữa, xoay người một mình rời đi.

Đội đến thời điểm Tô Hoàng bọn họ toàn bộ đều đến, bên trong này cũng chỉ có bốn người. Tô Hoàng còn gấp một cái, siết cổ Tân Vũ Hoa. Dùng bàn tay dùng sức vuốt vuốt đầu tóc màu rom của cậu mới hỏi: "Tiểu tử, cậu sao thế? thật sự là hôm nay mới phát hiện ra cậu còn có tiềm chất làm thành viên đội cổ động."

Tân Vũ Hoa cười hắc hắc hai tiếng: "Cảm ơn khen ngợi."

Tô Hoàng... Đây là tôi đang khích lệ cậu sao?

Tông Hạo Hiên cũng ngồi xuống, vẻ mặt vẫn như cũ lạnh như băng: "Cậu nói đi, đến cùng là có chuyện gì?"

Tân Vũ Hoa đẩy Tô Hoàng ra, nghiêm trang nói: "Tiểu đội chúng ta thành lập cũng được một đoạn thời gian rồi. Nhưng mà từ trước đến giờ đều không có đặt qua cái tên nào. Cứ gọi tiểu đội năm người mãi cũng không được, các anh thấy tôi nói có đúng hay không?"

Tô Hoàng nhướn mày, anh ta vô thức đã cảm thấy Tân Vũ Hoa nói ra lời tiếp theo sẽ làm anh ta rất kinh ngạc đây.

Tông Hạo Hiên lạnh lùng bày tỏ: "Có lời nói thẳng."

Tân Vũ Hoa khụ khụ hai tiếng, rất là hiền ngang lăm lăm nói: "Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta phải giúp tiểu đội nghĩ một cái tên! Tên nha, đây chính là linh hồn của một đội ngũ! Mà tôi đã có một ý tưởng tốt nhất. không bằng về sau chúng ta liền kêu là đội Nam Ca!"

Lời này vừa nói ra, ba người cái khác đều trầm mặc. Mà ngay cả Thường Phong thời gian qua không quan tâm xung quanh cũng ngẩng đầu nhìn Tân Vũ Hoa một cái.

Tân Vũ Hoa còn rất là có lý: "Tôi nói cũng không có gì sai mà. Các anh nghĩ xem, Nam Ca lợi hại như vậy lại còn đã từng cứu chúng ta, dùng tên cô ấy rất thích hợp! Chờ về sau cô ấy nổi danh, chúng ta còn có thể tự hào nói chúng ta là tiểu đội Nam Ca!"

Khóe miệng Tông Hạo Hiên không ngừng giật rồi lại giật, mà ngay cả vẻ mặt Tô Hoàng cũng mơ màng nhìn Tân Vũ Hoa.

không đợi Tân Vũ Hoa nói xong, Tô Hoàng giơ tay trước mắt cậu quơ quơ: "Hài tử, tỉnh lại đi, không phải bị điên rồi chứ. Bọn anh không hứng thú làm người sùng bái đâu."

"Cái gì mà người sùng bái chứ, tôi đây là thực sự cầu thị mà!"

Tân Vũ Hoa có chút lo lắng, rõ ràng cậu cảm thấy mình đề nghị thật sự rất tốt nha!

Đáng tiếc mấy người kia căn bản đều không cảm thấy thế, Tông Hạo Hiên cười nhạo một tiếng liền ly khai. Vì vậy Tân Vũ Hoa nhìn thoáng qua Tô Hoàng, cảm thấy người này khó trị cực kỳ, liền rời đến Thường Phong thời gian qua trầm mặc ít nói ở bên cạnh: "Thường Phong, anh tới nói đi. Gọi là tiểu đội Nam Ca anh có ý kiến sao?"

Thường Phong xác thực không có ý kiến gì, bởi vì anh ta nói: "Tôi không sao cả."

Tân Vũ Hoa ha ha cười một tiếng, đắc ý nhìn về phía Tô Hoàng: "hiện tại đã có hai người ủng hộ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Đối với tôi sao

thật ra hôm nay Tô Hoàng cũng cảm thấy Cao Trường Húc chủ động cùng Nam Ca đánh nhau này chuyện quá mất mặt mũi, dù sao anh ta cũng là đội trưởng mà.

Đặc biệt là về sau còn thua thảm như vậy, lúc đó nếu thanh đao của Nam Ca không lệch một cái. không chừng đã có thể đem một cánh tay anh ta chặt

xuống.

Tuy nhiên... Đội trưởng vừa thua, bọn họ liền lấy tên Nam Ca làm tên đội, chuyện này thật sự được chứ...

Vì vậy Tô Hoàng chỉ vỗ vỗ bả vai Tân Vũ Hoa: "Trước tiên cậu đi thuyết phục đội trưởng, lúc đó ca ca cũng tùy cậu."

Tân Vũ Hoa tự động che giấu nửa câu đầu, vỗ tay một cái, trên tay còn mọc ra một đóa hoa bồ công anh hoa. Cậu giống như hiến vật quý đưa cho Tô Hoàng: "Ca ca, cảm ơn anh ủng hộ em!"

Tô Hoàng:... Tôi vừa mới nói gì đó?

Duy nhất không có nhà ra chữ nào, chính là Tông Hạo Hiên. Dựa vào cái gì mà đội ngũ muốn dùng tên Nam Ca? cô gái kia anh ta mới không thèm để ý đâu.

Bốn người khí thế ngất trời thảo luận, không nghĩ tới đội trưởng của bọn họ giờ phút này đang ở cùng Đường Tư Nguyệt. Hôm nay mọi người thấy Cao Trường Húc tác phong nhanh nhẹn rồi sân khấu, trên thực tế chỉ có chính anh ta rõ ràng, anh ta bị thương.

Đường Tư Nguyệt chủ động bày tỏ muốn đến giúp anh ta băng bó miệng vết thương. Giờ phút này anh ta nhìn Đường Tư Nguyệt chuyên tâm băng bó, chỉ cảm thấy rất là áy náy.

"Tư Nguyệt, xin lỗi, tôi vốn cho rằng có thể cho Nam Ca một bài học."

Đường Tư Nguyệt ngoan ngoãn lắc đầu: "không quan hệ, Cao đại ca, tôi có thể nhìn ra tất cả mọi người thích Nam Ca. Thiên vị cô ấy là chắc chắn, anh đã hết sức nên không cần tự trách. không phải là tính hạch sao, Lê Sâm nói đúng, về sau em đơn độc giết Zombie cũng sẽ tìm được."

Nếu mà cô ta tỏ khờ với Cao Trường Húc, khả năng Cao Trường Húc sẽ không còn yêu thương cô ta như thế. hiện tại anh ta cảm giác bản thân cùng Đường Tư Nguyệt chính là người trong đồng đạo, nhìn Đường Tư Nguyệt thuần mắt cực kỳ, còn chủ động đề nghị: "Đơn độc giết Zombie cái gì, về sau em cứ đi theo đội ngũ chúng tôi! Chỉ cần chúng tôi còn ở đây, nhất định không bạc đãi em! Hơn nữa em yên tâm đi, về sau hành động, Nam Ca đừng nghĩ đi theo!"

Đường Tư Nguyệt thật sự không nghĩ tới, cô ta bắt quá chỉ cùng Cao Trường Húc nói vài câu đã có thể có hiệu quả dạng này. Vì vậy cô ta lập tức cười một cái, nhưng lại lo lắng hỏi: "Nhưng mà trình độ của em không cao, các đội viên khác đều không chê sao..."

Cao Trường Húc hừ nhẹ: "Bọn họ có cái gì tốt mà ghét bỏ chứ, ai mà không phải là từ trình độ này đi đến? Em cứ yên tâm đi, dù sao anh mới là đội trưởng!"

Đường Tư Nguyệt cảm động gật đầu, trong mắt tràn đầy nước mắt: "Đội trưởng, cảm ơn anh!"

Đường Tư Nguyệt nghe theo, khiến Cao Trường Húc vô cùng thỏa mãn. Quả nhiên con gái thì hẳn phải như vậy chứ. Thời điểm nên chịu thua sẽ phải chịu thua.

Như cái loại tính tình đó của Nam Ca, ai có thể nhịn được cô ta?

Lời nói này nếu như bị Nam Ca biết được. Nhất định sẽ cô nghĩ, Lê Sâm cùng Diệp Thiệu đều nhịn được nhé.

Lúc này Nam Ca bận bịu một buổi trưa, cuối cùng cũng đem thành phần trong thuốc thử đều phân tích ra được. Thậm chí ngay cả liều lượng đều bị cô suy luận ra.

Diệp Thiệu nhìn từng mục một số liệu trên giấy viết, đối với Nam Ca càng ngày càng hài lòng.

"Kiến thức cơ bản của sư muội quả nhiên là vững chắc."

Nam Ca đối với khen ngợi của anh ta một chút cũng không quan tâm. cô chỉ duỗi tay hỏi anh ta: "Quà của tôi đâu?"

Diệp Thiệu cười cười với cô, sau đó đi đến phòng ướp lạnh. Sau khi mở cửa, Nam Ca vậy mà lại phát hiện bên trong đặt không ít túi máu!

Trong nháy mắt cô lên tinh thần nghĩ thầm, Diệp Thiệu cũng hiểu rất rõ cô nhá? Làm sao biết mình muốn cái này nhỉ?

Nhưng ai biết, Diệp Thiệu chuẩn bị cho cô, lại là kem ly trong tủ lạnh! Nam Ca nhìn thấy thứ trong tay anh ta, toàn bộ cơ thể Zombie cũng không tốt.

Đây chính là anh ta nói quà thưởng? Nhưng mà mình không thích ăn đồ chơi này đâu!

Diệp Thiệu còn đem kem ly đưa cho Nam Ca, nói: "Trước kia em thích nhất vị này, anh thí nghiệm rất nhiều lần. Cuối cùng cũng làm ra tương tự, em nếm thử đi?"

Đáp lại anh ta là cái gáy Nam Ca.

Đồ nhân loại này thật sự là tức chết cô mà! Lần sau cô nhất định phải hỏi trước Diệp Thiệu đến cùng là tặng mình cái gì mới đồng ý!

Diệp Thiệu thực sự là muốn lấy niềm vui cho Nam Ca. Dùnng trán cũng có thể nhìn ra, Nam Ca rất không vui vẻ. Vì vậy anh ta chỉ có thể thất lạc nhìn thoáng qua kem ly liền thu hồi tay hỏi: "Vậy em muốn cái gì khác sao?"

Lúc này Nam Ca đang sinh khí đây, cô liền cầm một cái: "Tôi muốn túi máu."

"hử?" Diệp Thiệu không nghe rõ.

Nam Ca cúi kính một cái liền phản ứng lại, thiếu chút nữa nói lộ ra miệng!

Vì vậy cô lập tức lắc đầu: "không được, cứ lấy kem ly đi. Tôi không muốn cái gì khác."

Trong lòng Diệp Thiệu quả thực tích tụ cực kỳ. Đây là tiểu sư muội, tại sao bản thân càng ngày càng không hiểu cô ấy rồi. Cũng may thời điểm Nam Ca tiếp nhận đi kem ly, Lê Sâm đã trở lại.

Sau khi anh đi vào phòng thí nghiệm, phát hiện Nam Ca vẫn còn ở đây liền hỏi cô: "Hôm nay cả một ngày cô đều không hề ra ngoài? thật ngoan ngoãn, lát nữa tôi cho cô ăn ngon."

Nam Ca có chút không tin được nhìn Lê Sâm một cái: "thật sao?"

"Đương nhiên." Lúc Lê Sâm nói chuyện, đồ cầm trong tay đã chuyển đến trên bàn. Sau khi vén rèm lên, thứ bên trong thỉnh thoảng lộ ra chính là máy móc Diệp Thiệu cần có nhất!

Diệp Thiệu vốn thật sự không nghĩ tới Lê Sâm có thể lấy lại đây, bây giờ nhìn đến máy móc này anh ta thật cao hứng, đi vòng quanh cái bàn tám vài vòng, còn kích động hỏi Lê Sâm: "Đến cùng là anh từ đâu tìm đến thứ này? Quả thực là giải đáp khẩn cấp của tôi!"

Lê Sâm nhàn nhạt nói: "Vận khí tốt, đụng phải một cái bệnh viện."

hiện tại lấy được máy móc là chuyện tốt nhất rồi, Diệp Thiệu biết rõ Lê Sâm có chỗ giấu giếm nhưng anh ta cũng không muốn miệt mài theo đuổi. Kiểm tra một chút máy móc này phát hiện nó hoàn hảo!

"thật sự là quá tốt rồi. Đợi thêm hai ngày nữa là thuốc thử có thể nghiên cứu ra!"

thật ra Lê Sâm cũng có chỗ nghi vấn: "Nếu như chỉ là thuốc thử khảo nghiệm dị năng, như thế nào cũng không thể làm cho anh vui đến thế được."

Bởi vì sau khi dị năng thức tỉnh, trừ phi là chính mình hết sức giấu giếm. Người có dị năng muốn chứng minh chính mình quả thực rất dễ dàng.

Diệp Thiệu đối với cái này chỉ thần bí cười một tiếng: "Thuốc thử này đương nhiên không riêng gì kích thích dị năng đơn giản như thế, anh biết vì thuốc thử này tôi đã dùng hết bao nhiêu tinh hạch không?"

Nguyên liệu bên trong còn có tinh hạch? Lê Sâm nhìn Diệp Thiệu, ánh mắt quả nhiên càng thêm tinh mịch.

Nam Ca ngược lại lại không có hiểu kỳ gì. Thời điểm cô vừa mới thí nghiệm liền phát hiện bên trong có thành phần tinh hạch.

A... Còn làm thế nào phát hiện, đương nhiên là bởi vì cô đã ném qua nha...

"Chúc anh sớm ngày thành công." Lê Sâm thật tâm thật ý nói.

Diệp Thiệu gật đầu: "Tôi nhất định sẽ. Lần này tính ra tôi thiếu anh một cái nhân tình. anh có cái gì cần không? Đầu tiên nói trước, muốn để cho tôi nhường cô ấy ra đi là tuyệt đối không thể nào."

Lê Sâm có thể nhìn ra anh ta thật tâm muốn bày tỏ cảm tạ với mình, vì vậy anh cũng không thêm từ chối, nói với Diệp Thiệu: "anh cho tôi vài túi máu đi."

"A?" Như thế nào Diệp Thiệu cũng không nghĩ tới, Lê Sâm muốn thứ đồ đơn giản như thế. Đây là tận thế nha, anh ta là một người bình thường. Chẳng lẽ không phải nên muốn vũ khí? Muốn xe? Lại đi muốn túi máu!

"anh không định suy nghĩ thêm sao?" Diệp Thiệu không biến sắc mà ngăn trở trước máy móc, giống như rất sợ Lê Sâm lấy trở về.

Lê Sâm nhướn mày nhìn Diệp Thiệu: "Sao nào, hay là anh định đồng ý nhường lại cô ấy?"

"Đó đương nhiên là không thể nào!" Diệp Thiệu nổi giận đùng đùng đi đến chỗ dự trữ đồ. Sau đó lấy ra ba túi máu cho Lê Sâm: "Được rồi!"

Nam Ca vẫn luôn không lên tiếng, bởi vì lúc trước cô liên tục nhìn cái máy móc kia. hiện tại cô lại bị túi máu hấp dẫn ánh mắt, còn hỏi Diệp Thiệu: "Hai người nói để cho ai cơ?"

Lê Sâm rất là bất đắc dĩ, dường như một con Zombie ngu xuẩn như thế, tìm anh rất mệt mỏi đó. Trước khi đi, Lê Sâm còn cho Diệp Thiệu một thông tin: "Dọc theo con đường này, tôi đụng phải không ít người. Có vài cô gái liên tục muốn tôi mang các cô ấy đến căn cứ Tân Bình, tất cả đều bị tôi cự tuyệt. anh thông báo lãnh đạo căn cứ đi, để bọn họ... Cần thận chút."

Diệp Thiệu trong nháy mắt liền hiểu ra, sắc mặt nghiêm túc cùng Lê Sâm nói lời cảm tạ: "Được, tôi nhớ rồi."

Lê Sâm cười cười với Diệp Thiệu, mang theo Nam Ca rời đi.

Sau khi ra cửa, Nam Ca còn cùng Lê Sâm lắm bầm một câu: "Lê Sâm, tôi cảm thấy cái máy anh vừa mới đưa cho Diệp Thiệu kia đặc biệt nhìn quen mắt, giống như tôi đã dùng qua..."

Thân thể Lê Sâm cứng ngắc trong một cái chớp mắt, rất nhanh liền cười hỏi: "cô có biết thượng kinh cách chỗ này rất xa sao?"

Nam Ca chậm rì rì gạt đầu, cũng đấm nhá. Lê Sâm cũng không thể đi bệnh viện thượng kinh cảm được.

Trong tay siết chặt một cốc kem ly sắp chảy, Nam Ca nhìn rất nhiều túi máu trong tay anh. Cuối cùng cũng nhịn không được, cô còn ngửi kem ly trong tay một cái, sau đó giả vờ như rất say mê, nhắm mắt lại nói: "Cái hương vị này ngửi rất ngon nha."

Lê Sâm nhàn nhạt nhìn cô không lên tiếng.

Nam Ca lại khen hai câu, mới quay đầu hỏi Lê Sâm: "anh có muốn ăn hay không? Tận thể muốn ăn kem ly không dễ dàng đâu. Chỉ cần anh cho tôi ba túi máu, kem ly này chính là của anh nhé!"

Lê Sâm nghĩ thầm, tôi là một người đàn ông. Ăn cái gì kem ly chứ. Mặc dù túi máu này cũng là giúp Nam Ca đòi. Nhưng mà sao anh lại không muốn dễ dàng cho cô thể nhỉ.

Nam Ca thấy Lê Sâm không hề bị lay động, còn dựa vào gần dụ hoặc anh: "Nghe nói thứ này là trước kia tôi thích ăn nhất đấy, anh thật sự không muốn ném sao? Có thể ăn ngon lắm nha!"

nói xong còn hít hít nước miếng. Nếu như là người khác, không chừng thật đã bị cô hấp dẫn nhưng mà Lê Sâm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô vậy mà đột nhiên nghĩ muốn gặm cô một ngụm.

Còn có môi cô, vừa nhìn liền biết rất mềm mại. Nhất định so với cốc kem ly kia ăn ngon hơn nhiều. Hầu hết vô thức động động, đôi mắt Lê Sâm càng thêm trầm tĩnh.

Nam Ca còn lui về sau một bước, bởi vì cái ăngten nhỏ của cô nói cho cô biết, lúc này người đàn ông này hình như có chút đáng sợ nha.

Ai biết, thời điểm đi vào phòng, Lê Sâm thật sự tiếp nhận kem ly. Sau đó đưa túi máu cho Nam Ca: "Tôi đổi với cô."

Sao giọng nói của anh lại khàn khàn đi không ít? Nam Ca trước tiên nghi hoặc một cái rồi lại ném ra sau đầu.

Gào khóc, ba túi máu nhé! Mặc dù hương vị không có dễ ngửi như Lê Sâm nhưng mà cũng may số lượng rất lớn nha! cô có thể ăn no bụng!

Vì vậy Nam Ca ôm lấy túi máu liền vào nhà, Lê Sâm cùng cô đi vào một căn phòng. Cầm lấy kem ly đang tan ra, còn quay đầu đóng cửa lại.

Hình như Nam Ca rất sợ Lê Sâm đổi ý, vào nhà liền mở ba túi máu ra hết, đồng dạng còn liếm mỗi túi một cái. Lê Sâm ăn kem ly, chỉ cảm thấy hình ảnh trước mặt này quá đẹp. Quả thực khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Đó là máu tươi mà, người bình thường nào sẽ cùng cô đoạt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Bị Nam Ca cắn

Nam Ca đặt ba cái túi máu nằm song song ở đầu giường còn bản thân thì lựa chọn một tư thế ngồi thoải mái. Nhìn cái này một chút, lại chạm vào cái kia một chút. thật sự là thỏa mãn mà.

Lúc này Lê Sâm còn đang miệng to ăn cốc kem ly cô đưa, nhìn thấy Nam Ca rất là say mê vỗ tay: " đã đến giờ trà chiều!"

Lê Sâm...

Vài ngụm liền giải quyết hết kem ly, Lê Sâm còn cảm nhận dư vị một lát. Nghĩ thầm đây chính là khẩu vị Nam Ca thích ăn? Cũng không có cảm giác ăn thật ngon mà.

Còn Nam Ca đang giải quyết cái túi máu đầu tiên. Bởi vì có ba túi nên tốc độ của cô cũng không phải là rất nhanh. Tuy nhiên rất hiển nhiên là tâm

tình cô tốt đến oanh động, thời điểm uống máu đều hận không thể hừ hừ hát lên.

Lệ Sâm thấy cô khả ái như thế, đang ngồi ở trên ghế cũng khẽ cười cười.

Mà Diệp tiên sinh số khổ căn bản cũng không biết, anh ta nhọc nhằn khổ sở giúp Nam Ca làm kem ly đã chui hết vào bụng Lệ Sâm. Về phần túi máu anh ta đưa Lệ Sâm thì sao? Tất cả đã bị Lệ Sâm mượn hoa hiến phật lấy lòng Nam Ca rồi!

Thời điểm Nam Ca ăn cái gì đó rất say mê, cũng không cùng Lệ Sâm nói chuyện, hành lang tầng trệt chỗ bọn họ cũng rất im ắng, không lâu sau, cô đã giải quyết đến túi thứ hai thì cảm giác được vài người đang đi tới chỗ này.

không bao lâu sau, trên hành lang liền truyền tới giọng nói của Tô Phương: "Tại sao hiện giờ vài người trong căn cứ đều truyền nhau là Nam Ca cùng bác sĩ Diệp là một đôi nhĩ, bất kể tôi giải thích như thế nào thì bọn họ cũng không tin!"

Ngữ điệu Tô Hiền rõ ràng cũng có chút thất lạc: "Ai bảo ban ngày Nam Ca tỷ soái như vậy lại bị bác sĩ Diệp mang đi chứ! Ài, khi đó chúng ta nên giữ chặt cô ấy lại!"

Chờ nói xong liền truyền đến hai tiếng mở cửa rồi đóng cửa, mặc dù Lệ Sâm không tìm tòi nghiên cứu Tô Phương cùng Tô Hiền đến cùng là có ý gì. Nhưng ánh mắt nhìn Nam Ca cũng không đổi.

anh bắt quả chỉ rồi đi vài tiếng đồng hồ thôi nhĩ? Trong căn cứ đã xảy ra cái gì? Tại sao tất cả mọi người đều đem Nam Ca xem thành người của Diệp Thiệu?

Lệ Sâm bày tỏ hiện tại anh rất không cao hứng. Vì vậy anh cũng không ngồi nữa mà đi đến bên giường Nam Ca, túi lấy túi máu của cô. Nam Ca thực sự giống như con chó nhỏ, một phen bỏ nhào đi qua. Sau đó bảo vệ túi máu sau lưng. Lúc này trong miệng còn ngậm một túi, mơ hồ không rõ hỏi: "anh làm cái gì..."

Túi máu này đưa cho tôi rồi, dĩ nhiên là của tôi. Nào có đạo lý cho rồi đòi lại!

Lệ Sâm lạnh lùng cười một tiếng với Nam Ca, ngữ điệu cứng rắn khiến sau lưng Nam Ca toát ra mồ hôi lạnh: "Nam Tiểu Ca, có phải cô nên cùng tôi giải thích một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Nam Ca nghi hoặc, cái gì cũng không có phát sinh mà.

Hai ba ngum đem túi máu ngậm trong miệng giải quyết xong. Vừa muốn duỗi tay đi lấy một cái khác, động tác cô thể nhưng ngưng một cái, sau đó túi máu liền trực tiếp bị Lệ Sâm lấy đi rồi!

Gào, trong lòng Nam Ca thật hận! Thân thể cô không phải là đã rất linh hoạt sao? Sao còn chậm một bước chứ!

Vứt bỏ túi không trong miệng, Nam Ca thở phì phì duỗi tay trước mặt Lệ Sâm: "Đưa cho tôi nhanh lên!"

Lệ Sâm không lui về phía sau, ngược lại còn dựa vào gần Nam Ca hai bước, ánh mắt sáng rực: "cô muốn sao?"

Nam Ca dùng sức gật đầu: "Nhanh lên đi!"

"Vậy cô nói cho tôi biết trước, cô đi theo ai?" Lệ Sâm thể nhưng bởi vì một lời đồn đãi mà trở nên tính toán chi li.

Đầu óc Nam Ca lúc này xoay chuyển thật nhanh, cái gì tiết tháo chứ, đều bị cô ném ra sau ốt rồi: "đi theo anh!"

"Thời điểm tôi rời đi căn cứ, cô có đi hay không?" Lệ Sâm lại hỏi.

Nam Ca trả lời rất quyết đoán: "đi!"

Khỏe miệng Lệ Sâm cuối cùng cũng hiện lên nụ cười, gương mặt tuấn tú ở trước mặt Nam Ca phóng đại, lại còn dùng ngón tay không cầm túi máu điểm điểm gò má mình: "Có phải cô nên bày tỏ một cái?"

"Bày tỏ cái gì?" Thẹn thùng, Nam Tiểu Ca xác thực không để hiểu ra mà.

Lệ Sâm dụ dụ dỗ cô: "Chính là bày tỏ một chút cô đối với tôi trung thành như nào, dùng miệng môi ấn một cái tại đây là được."

Nam Ca ngơ ngác gật đầu, a, hóa ra là dạng này.

Ai nha, trung thành là thứ gì chứ, cô không có nha. Nhưng mà không phải nhân loại rất dễ lừa sao, chỉ là chạm vào Lệ Sâm một cái, cô cũng không mất mát gì nha.

Vì vậy Nam Ca vì biểu lộ rõ ràng chính mình đối với Lệ Sâm rất trung thành, đặc biệt trung thành. Thời điểm cô đang đến gần còn làm một cái quyết định.

Tươi cười Lệ Sâm bên miệng càng ngày càng đậm, nhìn mặt Nam Ca gần trong gang tấc, anh đột nhiên hiểu ra. Có một số việc thật sự là đã hoàn toàn

vượt qua khổng chế.

Giống như là anh không biết rõ, từ khi nào thì bắt đầu. Nam Ca sẽ bị anh bảo hộ ở sau lưng, rõ ràng lúc mới bắt đầu mang cô theo, anh luôn đẩy cô ra ngoài làm bia đỡ đạn; Cũng không biết là từ lúc nào bắt đầu, ánh mắt anh lúc nào cũng đuổi theo Nam Ca.

Người khác bắt nạt cô, chính mình sẽ tức giận. Lừa gạt cô, chính mình sẽ phẫn nộ. Mặc kệ bản thân đi đâu xa đều bận tâm tiểu Zombie của anh có ăn no hay không, có bị người khác xử hay không.

anh cũng không còn nhỏ, mới bắt đầu khả năng còn hỗn hộn độn độn. Nhưng Diệp Thiệu xuất hiện tuyệt đối để tình anh, cũng làm cho anh biết rõ tâm ý của mình.

Hóa ra, tim anh đã thất thủ, nó không chịu anh khổng chế nữa.

Về phần hai người, một cái là nhân loại, một cái là Zombie. Tương lai nên chung đụng như thế nào, Lê Sâm vẫn chưa nghĩ kỹ. anh chỉ quyết định, chỉ cần anh ở đây. anh tuyệt đối sẽ không làm cho Nam Ca chịu một chút ủy khuất nào!

Nhưng mà tiểu Zombie quá trì độn nha, lúc nào mới có thể hiểu được tâm ý của anh đây?

Nếu mà anh nói thẳng thích cô, có lẽ cô còn sáng lạn cười một tiếng với anh. Sau đó nói, tôi cũng thích máu anh nha!

... thật là không có biện pháp trao đổi.

(Fear: thương anh Sâm quá)

Mặc dù lúc này dụ dỗ Nam Ca thân cận mình nhưng trong lòng Lê Sâm một điểm áy náy cũng không có. Dù sao sớm muộn gì cũng là người của mình liền sớm dạy cô hành vi thân mật với anh vậy.

anh chưa từng nói qua yêu đương, hiện tại nhìn thế nào cũng thấy Nam Ca đẹp mắt. Đồng thời, đứng nhìn ngoài mặt anh không biến sắc, trên thực tế trong lòng anh rất khẩn trương đấy.

Chờ lúc Nam Ca thom anh, anh nên làm thế nào nói cùng Nam Ca? Có muốn hiện tại liền biểu lộ rõ ràng tâm ý hay không, hay để Nam Ca làm chuẩn bị tâm lý trước?

Nam Ca mặc dù không biết rõ mong đợi trong mắt người đàn ông này là từ chỗ nào đến. cô chỉ là một bên đem miệng tiến đến gần Lê Sâm, một bên còn dùng tay lên lên lấy cái túi máu kia.

Có lẽ Lê Sâm say mê nhưng anh lại không bị ngốc, mới sẽ không để cho cô thực hiện được đâu. không đợi đắc ý, anh bỗng nhiên cảm giác trên mặt đau đau. Bởi vì quá đột ngột, anh nhìn không được còn phát ra một tiếng kêu khản khản.

Đợi đến khi anh lui về sau, còn đưa tay lau mặt một cái. Quả nhiên sờ thấy máu!

Sắc mặt anh trắng bệch nhìn Nam Ca, trong mắt tràn đầy không thể tin. Tiểu Zombie này cứ như vậy cần anh? cô muốn cho chính mình cũng bị nhiễm sao?

thật không nghĩ đến, hiện tại cô ấy đã tiến hóa thần trí đến dạng này?

Cười như khóc hai tiếng, Lê Sâm không biết là lòng mình chua xót nhiều một chút hay vẫn là khổ sở nhiều hơn một chút.

Dù sao đều do anh đối với Nam Ca lơ là đề phòng mới để cho cô đắc thủ phải không? Nam Ca lúc này còn đứng ở đối diện anh, còn đắc ý hả hê nhìn anh đâu. Vì vậy ở trong mắt Lê Sâm nhìn thấy, bộ dáng cô nhìn có chút hả hê.

Rủ đầu xuống, Lê Sâm cảm thấy khí lực cả người đều như muốn rút sạch. thật ra hiện tại anh cũng có năng lực giết chết Nam Ca, nếu như mình thay đổi trở nên mất thần trí còn có thể làm cho Nam Ca chôn cùng. Nhưng mà anh thế nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn ra tay với Nam Ca.

Nam Ca ngây ngô cười nửa ngày, còn chờ Lê Sâm khen ngợi chính mình đâu, kết quả tại sao Lê Sâm không nói chuyện nha?

Vì vậy cô hơi nuốt một chút nước bọt, còn dè dặt hỏi: "Lê Sâm, anh nhìn tôi biểu hiện trung thành như này có được không? anh để tôi ăn một cái, tôi vậy mà còn cần một cái nha!"

Lê Sâm mãnh liệt ngẩng đầu nhìn Nam Ca, phát hiện cô còn nâng ngực, vẻ mặt say mê cùng kiều ngạo. Hiển nhiên là cảm thấy cô làm được đặc biệt tốt!

Mẹ nó, vì cái gì hiện tại anh lại muốn chửi người như vậy.

"cô nói cô cần tôi... Là vì biểu hiện trung thành?" Lê Sâm nói chuyện cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam Ca rung đùi đắc ý, giọng nói vậy mà còn thay đổi trở nên mềm mại: "Đúng nha, anh có cảm giác được độ mạnh của sự trung thành độ không?"

Lê Sâm... Tôi mẹ nó xác thực cảm giác được, nhưng mà hiện tại tôi sắp chết rồi.

Lại nhìn chăm chăm Nam Ca trong chốc lát, Lệ Sâm cũng xác định, tiểu Zombie ngu xuẩn này thật sự không ý thức được cô đã làm cái gì. Vì vậy Lệ Sâm chỉ cầm túi máu trong tay cho cô, chính mình dựa vào tường ngồi xuống.

Đầu tóc anh thật lâu đã không có sửa qua, nguyên bản chính là kiểu đầu đinh năm phân. hiện tại dài ra đã có chút ngăn cản con mắt.

Bởi vì anh cúi đầu, Nam Ca cũng không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Chỉ nghe giọng nói phức tạp của anh vang lên: "cô tiếp tục uống đi."

Nam Ca kích động tiếp nhận túi máu, còn trực tiếp ngồi ở bên cạnh anh. Mặc dù đang uống nhưng cô còn lo lắng nhìn anh một cái, rất sợ anh lại cướp đi.

Chờ giải quyết xong ba túi máu, Nam Ca vỗ vỗ cái bụng phình lên của mình, còn hỏi một sự kiện: "Hôm nay anh nói có người muốn đi nhờ xe anh đến căn cứ Tân Bình?"

Hiện tại Lệ Sâm còn đang đắm chìm ở trong hải dương sắp chết, cũng không muốn trở về phản ứng với lời Nam Ca nói, chỉ ừ một tiếng.

Nam Ca trừng to mắt: "Sau đó anh không mang theo? Vì cái gì mà anh không mang theo các cô ấy!"

Lệ Sâm nhú mày nghĩ thầm, tại sao tôi phải để cho người con gái khác ngồi xe của tôi? Hơn nữa nhìn mấy cô kia rất chật vật, thực lực lại tránh không khỏi con mắt Lệ Sâm.

Các cô ấy rất có thể là người có dị năng, nếu như đem mặt rửa sạch sẽ nói không chừng đều là mỹ nhân đấy. Dạng người này, tại sao phải đi nhờ xe anh đến căn cứ Tân Bình chứ? Nếu như mang đến phiền toái gì cho căn cứ thì làm sao bây giờ?

Tuy nhiên chút ít lời này cũng không kịp cùng Nam Ca nói, cô liền vỗ bấp đùi Lệ Sâm một cái, còn phát lên tiếng vang: "anh mang theo các cô ấy cải thiện thức ăn cho tôi nha! Nhiều người như thế, anh nói không mang theo liền không mang theo!"

Lệ Sâm: "... Chỗ cô tiệc nuôi là đây sao?"

Gò má Nam Ca căng phồng: "Vậy tôi còn muốn làm sao bây giờ?"

Nếu như nói, vừa rồi Lệ Sâm còn có chút mất mát. hiện tại thể nhưng nửa điểm cũng không có sợ hãi trước tử vong, còn thổi phồng một tiếng bật cười.

Ác liệt vươn tay ra, anh nắm hai bên mặt Nam Ca bắt đầu kéo: "Biết rõ cô là đồ không có lương tâm, làm sao có thể có tư tưởng phức tạp gì chứ."

"Cái gì nha..." Mặt Nam Ca cũng bị anh kéo biến hình, "Tôi lợi hại hơn loài người các anh nhiều!"

A, Đây là lại vênh đuôi lên rồi.

"Đúng vậy, cô lợi hại hơn tôi. Tôi lập tức sẽ phải chết trong tay cô rồi." Lệ Sâm bỏ tay kéo gò má Nam Ca xuống, thỉnh thoảng nói một câu này làm Nam Ca quên cả vênh về mặt mình.

Hai cái tay bé nhỏ cũng đặt ở trên gò má, mắt to chớp chớp: "anh nói cái gì đó?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tình hình chiến đấu kịch liệt

Lệ Sâm cho cô xem miệng vết thương trên mặt chính mình, hiện tại đã không chảy máu: "Tôi bị Zombie cắn."

Nam Ca kinh ngạc trừng to mắt, còn dùng tay che miệng lớn tiếng kêu lên: "A! Vậy mà tôi lại cắn anh!"

Lệ Sâm... cô cắn hay không cắn tôi, chính mình còn không rõ ràng sao.

Vừa nãy Nam Ca thật không nghĩ đến chuyện này xảy ra! Hơn nữa bây giờ tâm tình cũng đặc biệt phức tạp! Lúc trước mặc kệ cô đánh lên như thế nào cũng không thực hiện được. Nhưng bây giờ làm Lệ Sâm bị thương! Bị Zombie cắn, anh cũng sẽ biến thành Zombie!

Lệ Sâm tại một khắc cuối cùng vẫn không quên dặn dò Nam Ca: "Về sau cô liền đi theo Diệp Thiệu đi thôi. Tuy nhiên cũng để ý trong lòng một chút, nếu mà anh ta biết rõ cô là Zombie, rất có thể sẽ nghĩ muốn giết cô. Còn nhớ phải tiên hạ thủ vi cường. Máu anh ta cũng đừng lãng phí, cô đều phải ăn hết đấy. Nếu như anh ta chịu đối tốt với cô, vậy cô phải ngoan một chút nhé. Cũng nghe lời một chút, đừng lơ là để bị người ta lừa..."

nói thì nói thế, nhưng ngực anh căng tức. Vì cái gì tiểu Zombie anh nhặt được lại phải chấp tay đưa cho người khác! anh mất hứng!

(fear: giờ anh Sâm biết tình cảm mình rồi, lại sắp chết nên ta đòi xưng hô nhé (()

Dùng sức vuốt vuốt đầu Nam Ca: "Về sau tôi cũng không thể dưỡng em được nữa. Lát nữa tôi sẽ đem vật sở hữu đều để lại cho em hết. Nam Ca, em nhớ kỹ lời của tôi chưa?"

Thấy Nam Ca không trả lời mình, Lê Sâm còn bắt đắc dĩ nói: "Tính ra, chắc hiện tại em đang suy nghĩ làm thế nào đem tôi ăn hết nhĩ..."

Thế nhưng Nam Ca mạnh mẽ cầm tay anh, yếu đuối trong mắt cô khiến cho Lê Sâm xem không hiểu.

cô cảm giác mắt mình rất chua xót, nhưng mà Zombie không thể rơi lệ. hiện tại cô có nói cái gì cũng không kịp nữa rồi. Chỉ có thể bắt lấy tay Lê Sâm, giương miệng muốn cùng anh truyền đạt thứ gì đó.

"Tại sao sẽ như vậy chứ... Tôi thật sự không phải là cố ý... Tôi không muốn anh chết, tôi cũng không muốn đi theo người khác đâu!" con mắt Nam Ca thay đổi trở nên đỏ tươi, Lê Sâm từng thấy qua dạng này, đây tuyệt đối là dấu hiệu sắp nổ tung.

Nhất thời anh không hiểu được, chính mình chết đi không tốt sao? Tiểu Zombie cũng có thể giải thoát, cô đỡ phải cả ngày đều nhớ tới chạy trốn như thế nào. Nhưng bây giờ thì sao? Mấy lời này của Nam Ca là có ý gì?

không bỏ được mình sao?

Nam Ca cũng không biết sao mình lại thế, một phen liền ôm lấy Lê Sâm. Hàm răng cũng trên dưới run lên, trước kia cô đã nếm qua tư vị sợ hãi nhưng tuyệt đối không khác sâu giống bây giờ. cô nói năng lộn xộn: "anh đừng đi... Về sau tôi thật sẽ không cần anh nữa. Tôi không nhớ anh sẽ biến thành Zombie... Tôi thật sự biết sai rồi..."

Thân thể Lê Sâm cứng ngắc, thậm chí anh đưa mắt nhìn Nam Ca, ánh mắt kia càng ngày càng tràn đầy tình cảm. Tình cảm nóng bỏng kia phảng phất như muốn đốt cháy Nam Ca.

Nam Ca chỉ không ngừng mè nheo anh, đem thân thể sát sao cùng anh dán cùng một chỗ. Thần trí đều không rõ ràng: "Tôi không cần người khác cho tôi thức ăn... Nếu không thì anh cần tôi một ngụm đi. Có phải nếu anh cần tôi một ngụm thì anh cũng sẽ không biến thành Zombie..."

Những con Zombie bên ngoài kia vừa sợ hãi lại vừa dơ bẩn, cô không hy vọng Lê Sâm biến thành cái dạng kia đâu!

Dùng sức buộc chặt cánh tay mình lại. Nếu không phải là thể trạng Lê Sâm tốt, không chừng đã bị cô siết đến gãy xương.

Chờ thật lâu, Lê Sâm cũng không thấy cô bình tĩnh trở lại. Ngược lại là chính mình, trên thân thể vậy mà một điểm cũng không có xuất hiện dấu hiệu hóa Zombie.

Vì vậy Lê Sâm nắm cái cảm nhận của cô, khiến cho cô đối diện chính mình, đưa mắt nhìn đôi mắt cô nói: "Nam Ca, tôi đã lừa gạt em rất nhiều lần."

"Ừm?" Ánh mắt Nam Ca mông lung.

"Nhưng mà lần này tôi cũng không có lừa em. Tôi rất có thể sẽ chết." Giọng nói Lê Sâm cũng hàm ẩn cái gì đó, phảng phất có thứ ở trong lòng anh bị áp chế gắt gao.

Nam Ca chẳng hề hiểu là anh có ý gì.

Mà Lê Sâm cũng không định chuẩn bị cùng Nam Ca giải thích. anh chỉ buông cái cảm cô ra, lại ôm bà vai cô: "Đêm nay, em theo giúp anh phòng thủ cùng nhau. Nếu như tôi hóa Zombie, em phải nhớ triệt để giết chết tôi."

Nam Ca muốn khước từ anh. Tại sao phải giết anh? Chính mình cũng là Zombie! Nếu không được, mình sẽ giống như lúc anh mang theo mình, dưỡng anh thật tốt!

"Ngoan." Lê Sâm vuốt lưng cô, giọng nói êm dịu vô cùng: "Để tôi nghỉ ngơi một chút đi thôi."

Giọng nói như thế rất ít có thể nghe được. Ma xui quỷ khiến đồ tươi trong mắt Nam Ca dần dần thối lui, cũng không lại cùng Lê Sâm nói chuyện nữa.

Lúc chạng vạng, Tô Phuong còn đến gõ cửa muốn gọi Nam Ca cùng Lê Sâm cùng nhau ăn cơm. Nhưng mà trong phòng hai người đều không có ai đáp lại, Tô Phuong còn cho là bọn họ không ở đây.

Mà ban đêm, Nam Ca liền bồi Lê Sâm ngồi dưới đất, cô co người lại nằm ở trong lòng anh. Nghe tiếng tim Lê Sâm đập, từ đầu đến cuối cũng không có nói câu nào.

Lê Sâm chậm rãi ngủ thiếp đi, Nam Ca kéo lưng anh đến trên giường. Nhưng mà trong lúc đó Lê Sâm thùy chung vẫn không buông tay cầm lấy Nam Ca ra.

cô chẳng hề làm gì, cả đêm cũng chưa từng chợp mắt nhưng lại cùng Lê Sâm song song nằm ở trên giường.

Ban đêm, càng thêm dài đằng đẵng.

Cuối cùng cứ như vậy trôi qua cả buổi tối, gà ở trong căn cứ ở thời điểm trời còn chưa sáng liền bắt đầu gáy. Khi đó Nam Ca còn đang ở trạng thái hỗn độn, còn mơ mơ màng màng nghĩ, con gà kia cách mình xa như thế. Vì cái gì mình có thể nghe được tiếng chúng nó gáy rõ ràng như thế?

Còn Lê Sâm, anh xác thực cái gì cũng không nghe thấy nhưng mà anh đã tỉnh. Nhìn nhìn tay chân bản thân đều là màu sắc bình thường, lại xem xem cánh tay cùng chân, cũng không có dấu hiệu hóa Zombie.

Còn như chỗ xấu trên mặt ngày hôm qua bị Nam Ca cắn đã kết vảy. Lê Sâm buông xuống một ngụm khí. Xem ra anh thuộc về người may mắn, vậy mà không có hóa Zombie.

Lại nhìn Nam Ca bên cạnh đang nhắm mắt nằm thẳng ở trên giường, rõ ràng không có ngủ lại an tĩnh giống như ngủ say. Chỉ là lông mi cô run run, Lê Sâm đột nhiên toát ra một ý niệm.

Nam Ca cắn mình mà mình lại không có hóa Zombie, có phải đã giải thích rõ ràng hiện tại trạng thái cô cùng nhân loại càng ngày càng gần không?

cô tiến hóa qua mấy lần, bề ngoài càng ngày càng xinh đẹp đừng nói, tuổi giống như cũng nhỏ hơn không ít. Bây giờ khuôn mặt cô trắng trắng non mềm, chỉ là không có huyết sắc mà thôi.

Nghĩ tới đây, anh liền thử hơi thở Nam Ca một chút. Quả nhiên, vẫn là thất vọng. Quanh thân cô lạnh như băng, như cũ vẫn là Zombie.

Nam Ca cũng triệt để tỉnh lại, bắt lấy tay Lê Sâm liền bắt đầu khổ sở nói: "Làm sao bây giờ nha, anh biến thành Zombie. Tôi dưỡng chính mình còn lao lực đâu, làm thế nào nuôi tốt anh đây?"

nói xong, cô còn ngược mắt lên nhìn chăm chăm hai mắt Lê Sâm hỏi: "anh còn nhớ rõ tên anh là gì sao?"

Lại duỗi ra hai đầu ngón tay: "anh biết đây là số mấy không?"

"Nam Ca." Lê Sâm gọi cô.

Nam Ca lại nghiêng đầu, nghiêm túc giải thích: "không đúng nha, anh không gọi là Nam Ca. Xem ra anh thật sự đã đem hết thảy đều quên đi rồi, cùng tôi lúc trước giống nhau. Tôi nói cho anh biết, anh gọi là..."

"Nam Ca, tôi không có hóa Zombie." Lê Sâm cũng không biết tại sao một khắc này thật đặc biệt phi thường vui vẻ. Thậm chí cảm thấy được bàn tay nhỏ bé của Nam Ca nắm tay mình, mặc dù lạnh nhưng lại giống như là mỹ ngọc vậy.

"A?" Về mặt Nam Ca giống như muốn nói anh trêu chọc tôi. Bị Zombie cao cấp như thế cắn, thế nhưng không có hóa Zombie?

Lê Sâm còn dặt tay cô chạm lên mặt mình, mò vết thương đã kết vảy ngày hôm qua cô lưu lại: "Em có thể kiểm tra một chút, tôi xác thực còn là con người."

Trong cổ họng Nam Ca vô thức hô một tiếng. Quá tốt rồi, Lê Sâm không có biến thành Zombie! Trong đêm nay, cô chưa tính là uống công thấp thỏm!

Lê Sâm tinh tường nhìn ra mừng rỡ trong con ngươi đen bóng lưng của Nam Ca. Tâm niệm vừa động, anh sít sao ôm Nam Ca vào trong ngực. "Tối ngày hôm qua tôi nói, tôi không có lừa em. Tôi có thể sẽ chết, là em không hề rời đi."

Nam Ca không biết rõ tại sao Lê Sâm đột nhiên ôm chính mình, lại đột nhiên nói mấy lời này làm gì.

Sao cô lại rời đi? Trong trụ sở này, trước hết cô cho rằng chán ghét nhất chính là Lê Sâm. Nhưng mà ngày hôm qua anh gặp chuyện không may, cô mới biết được hóa ra làm cho mình không bỏ được nhất cũng là Lê Sâm!

"Em đã không đi... Nam Ca, vậy sau này em cũng đừng nghĩ lại rời đi." Giọng nói Lê Sâm bình tĩnh tảo nhưng lại dẫn đến tình thế bất buộc.

Mà Zombie bị anh ôm vào trong ngực, Nam Ca còn dùng ngón giữa đụng môi một cái. Nghĩ tới Lê Sâm này là đang nói cái gì nha.

Đôi thời gian dài như vậy, Lê Sâm cũng không giống như Nam Ca ngày hôm qua còn được ăn cơm, anh cần tìm ít đồ ăn. Lưu luyến không rời buông cô ra, Lê Sâm quyết định trở về phòng của mình. Dù sao trong phòng Nam Ca không có gì cả.

Nhưng mà mới vừa mở cửa ra, Lê Sâm thấy Diệp Thiệu đứng ngoài cửa. Mà anh ta giờ tay, hiển nhiên là muốn gõ cửa.

"Làm sao anh lại tới?" Lê Sâm nhíu mày hỏi, lúc này trời còn chưa sáng đâu.

Diệp Thiệu cũng ngẩng đầu nhìn Lê Sâm một cái, mới bắt đầu bởi vì ánh sáng tối tăm nên anh ta cũng không thấy rõ ràng. Kết quả vừa nghe là giọng Lê Sâm, cả người anh đều cứng đờ: "Tại sao anh lại ở chỗ này? Đây không phải là phòng Nam Ca sao?"

Lê Sâm trực tiếp ngăn cản ở cửa, kiêu khích nhìn Diệp Thiệu: "Đều đã nói Nam Ca là vợ của tôi, vì cái gì tôi không thể xuất hiện ở phòng cô ấy?"

"Vợ cái gì chứ." Diệp Thiệu giễu cợt, vốn đang cảm thấy Lê Sâm vô sỉ nhưng khi anh ta nhìn kỹ lại liền phát hiện trên mặt Lê Sâm nhiều thêm một cái dấu răng nhỏ!

Dấu răng! Kia cũng không thể là chính bản thân anh ta cắn lên chứ? Còn như trong phòng còn có ai, Diệp Thiệu dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng có thể biết!

Lỗi tại anh ta ong một tiếng, thiếu chút nữa phun một ngụm máu. Tối ngày hôm qua... Hai người kia, đến cùng là làm cái gì?

Đau lòng nhìn Lệ Sâm, sắc mặt Diệp Thiệu tái nhợt lại không thốt nên lời. "Tô Phương nói... Hai người giống như là cả đêm đều không có trở về... Cho nên tôi mới có thể..."

"A, tối ngày hôm qua à, chúng tôi đang bận rộn nên không có mở cửa cho cô ta." Lệ Sâm vẫn ung dung ngăn cản ở cửa, không cho Diệp Thiệu xem xét tình huống trong phòng.

"Bác sĩ Diệp?" Nam Ca lúc này cũng đi qua, đứng ở sau lưng Lệ Sâm nhìn Diệp Thiệu.

Diệp Thiệu không biết rõ phải hình dung tâm tình giờ phút này như thế nào. Thống hận, khổ sở, hối hận... Còn có áy náy.

"Ca nhi... trên mặt anh ta là em cắn sao?" Diệp Thiệu run rẩy vươn tay chỉ mặt Lệ Sâm.

Nam Ca gật đầu, rất thành thực: "Đúng vậy, để chứng tỏ lòng trung..."

không đợi nói xong Lệ Sâm liền bịt miệng cô lại. Còn "Sủng ái" mà tỏ vẻ: "Loại chuyện này không cần nói với bác sĩ Diệp đâu..."

Sau đó, anh lại nhìn Diệp Thiệu. Trong mắt đều là hào quang người thắng lợi: "Tối ngày hôm qua, tình hình chiến đấu của chúng tôi kịch liệt một chút. Để bác sĩ Diệp chê cười rồi."

Nam Ca trừng mắt nhìn. Cái gì mà tình hình chiến đấu? Tối ngày hôm qua cô cùng Lệ Sâm đánh nhau sao? Sao cô không biết rõ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Vung tay

Diệp Thiệu nghe Lệ Sâm nói, đồng tử mãnh liệt co chặt lại. không hề có dấu hiệu nào, một quyền liền đánh tới mặt Lệ Sâm.

Nam Ca sửng sốt, bởi vì cô đứng ở sau lưng Lệ Sâm, nếu như anh vô thức tránh né thì rất có thể sẽ đụng vào cô. Cho nên Lệ Sâm vậy mà cứ như vậy cứng rắn nhận một quyền này.

Sắc mặt Diệp Thiệu khảm trương, thân thể cũng giống như là đã chống đỡ đến vòng cung cực hạn. Ôn tồn tao nhã đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại phần nộ thấu xương cùng rừng mình.

Giờ phút này, so với một khắc biết rõ tin Nam Ca chết kia tâm tình còn muốn kích động hơn. Vui sướng mất mà lại được đều biến thành thất vọng.

Có thể coi là tâm tư không bình tĩnh, quanh thân run rẩy ngừng cũng ngừng không được. anh ta giống như đột nhiên bị người ném tới vùng băng nguyên. Mà cô gái anh ta thích lại càng lúc càng xa.

một quyền này Lệ Sâm chịu được rất đau đớn, tuy nhiên chờ một lần nữa ngẩng cao đầu, anh vẫn chỉ lau một chút khóe miệng. Còn kéo Nam Ca một cái: "Em ra ngoài đi dạo, tôi và sư huynh em có mấy lời muốn nói."

Mặc dù là hiện tại, Nam Ca vẫn như cũ từ trên vẻ mặt Lệ Sâm, nhìn không thấu ý tưởng trong lòng anh.

Bị đánh là anh nha, vì cái gì trông anh giống như cũng không tức giận? Thậm chí anh còn có thể bình tâm tĩnh khí dạng này nói chuyện với mình?

Nam Ca không muốn rời đi. cô cũng không biết hai người bọn họ tại sao phải đánh nhau đâu.

Lệ Sâm cũng rất kiên trì, đẩy nhẹ Nam Ca đi ra. Còn đối với cô khoát tay: "Đi xa một chút nhé."

Nam Ca không có biện pháp nào chỉ có thể nhìn hai người đàn ông giương cung bạt kiếm kiếm một cái, xoay người đi xuống lầu.

Lệ Sâm để cho cô tránh xa một chút khẳng định là vì kiêng kỵ năng lực thăm dò của cô. Tuy nhiên lúc này trời vừa sáng, Nam Ca cũng không có chuyện gì có thể làm liền chậm chạp ở trong căn cứ tản bộ.

Còn như hai người đàn ông trên lầu kia... Ai biết bọn họ vì cái gì một lời không hợp liền động thủ? Chẳng lẽ đàn ông nhân loại đều xúc động như thế?

Diệp Thiệu sao có thể không xúc động, ở trong lòng anh ta, tiểu sư muội anh ta thần thánh nhất đã bị nhúng chàm. Hơn nữa còn là người đàn ông trước mắt anh ta xem không vừa mắt này.

Nam Ca mất đi ký ức, anh ta cùng cô tiếp xúc vài ngày. Phát hiện bây giờ cô thật giống như là một tờ giấy trắng. Sao Lê Sâm có thể dụ dỗ cô ấy như thế? Diệp Thiệu hiện tại cũng hận không thể đánh chết anh ta!

Nam Ca ra cửa, Diệp Thiệu liền đi tới, anh ta lạnh lùng nói với Lê Sâm: "anh đây này là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn."

Lê Sâm cũng không giải thích thật ra anh cùng Nam Ca trong lúc đó cái gì cũng không có phát sinh. Dù sao, sớm muộn gì cũng sẽ phát sinh không phải sao. Vì vậy lúc Nam Ca đi rồi anh cũng thu hồi nét mặt ôn hòa. Nhíu mày đưa mắt nhìn Diệp Thiệu: "anh vừa mới nãy thiếu chút nữa làm cô ấy bị thương."

Diệp Thiệu cắn răng: "anh đừng ở đây giả mù sa mưa! Tôi nghĩ tốt lắm rồi. Về sau Nam Ca liền ở lại trong căn cứ, hôm nay anh liền rời đi đi!"

Rời đi? Lê Sâm giật giật khóe miệng, như thế nào anh cũng không thể nào một mình rời đi. Dù sao tối ngày hôm qua anh mới nhận rõ tâm ý của mình nha.

Thấy bộ dáng kia rõ ràng là không đồng ý, Diệp Thiệu đi lên phía trước hai bước kéo cổ áo anh. Trông mắt sắp nứt ra: "Đến cùng anh muốn thế nào mới bằng lòng rời cô ấy đi? anh cưỡng chế giữ cô ấy ở bên cạnh anh như thế chỉ có thể làm tổn thương cô ấy!"

Lê Sâm lần này cũng không định nhẫn nại, vừa mới bắt hòa để Diệp Thiệu động thủ, bắt quá là sợ hù đến Nam Ca mà thôi.

Lúc này cô gái kia đã đi xa, Lê Sâm dắt lấy tay Diệp Thiệu đem anh ta hung hăng ném đến một bên. Thời điểm lại nhìn Diệp Thiệu, vẻ mặt anh cũng vô cùng nghiêm túc: "Làm sao anh biết tôi sẽ thương tổn cô ấy? Còn nữa, nếu như anh không cam lòng có thể đi hỏi Nam Ca, đến cùng là cô ấy nguyện ý đi theo ai."

Diệp Thiệu quả thực bị tự tin trong mắt Lê Sâm đánh bại, bởi vì anh ta xác định được Nam Ca đến cùng sẽ không đứng ở bên mình. Dù sao Lê Sâm mới là người sau khi cô mất trí nhớ liên tục đi theo!

"Vậy anh cũng không nên đối với cô ấy như thế, các người tối ngày hôm qua..." Càng nói càng đau lòng, Diệp Thiệu cảm giác hô hấp cũng không thông thuận.

Đột nhiên, anh ta nghĩ đến, nếu như có thể giết Lê Sâm. Như thế có thể coi là dạy dỗ anh ta sao? Nam Ca cũng có thể ở lại bên cạnh mình sao?

Vì vậy Diệp Thiệu nhanh chóng rút súng ra. Nhưng mà không đợi anh ta đem họng súng nhắm vào Lê Sâm liền thấy được Lê Sâm bước lên một bước. Vặn vẹo cổ tay anh ta, bị đau phía dưới, anh ta buông lỏng tay một cái, thời điểm lại nhìn về phía Lê Sâm. Khẩu súng kia đã đến trong tay anh, mà họng súng đối diện chính mình!

Diệp Thiệu là bác sĩ, làm sao có thể đánh thắng được Lê Sâm, anh ta không khỏi thất bại.

Chẳng lẽ mình thật sẽ phải nhận mệnh như vậy sao? Lẽ nào anh ta sẽ phải buông tha như thế?

Nòng súng Lê Sâm để nằm ngang, nhưng kỳ thật cũng không có lên đạn. Người này dù sao cũng là sư huynh Nam Ca, anh không thể nào giết anh ta.

Tuy nhiên Lê Sâm vẫn uy hiếp nói: "một quyền vừa nãy tôi có thể xem như là hồi báo trước kia anh chiếu cố Nam Ca. Về sau cô ấy cũng không nợ anh cái gì nữa. Còn như chuyện giữa tôi cùng Nam Ca, tôi khuyên anh vẫn không cần nhúng tay vào. Nam Ca không phải là hàng hóa, tôi không có quyền lợi nhường, cũng sẽ không sai khiến. Là một người đàn ông liền thoải mái tranh thủ. không cần ở chỗ này của tôi tỏ ra uy phong."

Ngày hôm qua Diệp Thiệu còn hơi chút thương thức Lê Sâm, nhưng hôm nay đầu anh ta thật sự là bị hôn mê, hận thấu xương người đàn ông trước mắt.

Nhưng là nghĩ đến Nam Ca, tim anh ta bỗng nhiên mềm mại xuống. Đúng vậy, nếu như Nam Ca thật sự lựa chọn Lê Sâm, đó cũng là tự do của cô ấy. Chính mình có quyền gì xen vào?

Vì vậy thời điểm Diệp Thiệu lại đứng thẳng thân thể, hào quang phản nộ trong mắt kia đã dần dần tiêu tán. Trong giọng nói của anh ta cũng hàm ẩn tình thế bất buộc: "Chờ sau khi ký ức Nam Ca khôi phục, nhất định sẽ hận chết anh."

Lê Sâm vô tình cười cười. cô ấy có cái gì tốt hận mình chứ, mình lại không cưỡng bách qua cô ấy bao giờ.

Đem khẩu súng ném cho Diệp Thiệu, Lê Sâm nhìn thoáng qua hướng cửa: "anh có thể đi, nếu đã biết rõ Nam Ca là người của tôi, về sau liền cách xa cô ấy một chút."

Diệp Thiệu lại kinh thường cười cười: "Dựa vào cái gì? Đó là sư muội của tôi. Tôi tự nhiên có thể tranh thủ. anh tốt nhất không nên bị tôi phát hiện anh có cái gì thực xin lỗi Nam Ca, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không nương tay với anh đâu."

Lê Sâm căn bản không có đem Diệp Thiệu làm thành đối thủ, thật sự là so sánh người này cùng mình, sức chiến đấu quá yếu mà.

Chỉ là này phần dũng khí còn rất đáng giá khen ngợi, xem ra vì Nam Ca, người này thật sự là dễ điên cuồng.

Đồng thời, trong lòng Lê Sâm còn dẫn theo một chút nghi hoặc. Vì sao anh nghe trong giọng Diệp Thiệu, cảm thấy anh ta tựa hồ rất tự tin về sau năng

lực anh ta sẽ trở nên mạnh mẽ? không phải là anh ta không có dị năng sao.

"anh chờ thời điểm có thể đánh bại tôi hăng nói lời này đi." Lệ Sâm nhàn nhạt mở miệng.

Diệp Thiệu lạnh lùng nhìn anh một cái, lúc này mới xoay người rời đi. Tuy nhiên chờ đứng ngoài cửa, đóng cửa lại. Cách ánh mắt Lệ Sâm, Diệp Thiệu mới che ngực cong thân thể xuống.

Coi như là ở trước mặt Lệ Sâm, nói chuyện được mạnh mẽ như thế. anh ta vẫn cảm giác được sự vô lực này. Bởi vì chỉ cần anh ta vừa nghĩ tới Nam Ca sẽ đi theo Lệ Sâm, tim liền đau đến không giống như của bản thân anh ta nữa.

một ngày này, Diệp Thiệu ngây ngây ngô ngô cũng không biết là đã trở lại phòng thí nghiệm như thế nào.

Cả ngày anh ta đều không ăn cái gì, cũng không có uống một hớp nước. Thời điểm nghe nói bên ngoài trụ sở tụ tập không ít Zombie, anh ta cũng chỉ chôn mình ở trong phòng thí nghiệm, hoàn thành một bước cuối cùng của thuốc thử.

Đợi đến khi đại công cáo thành, anh ta lay động một cái ống nghiệm, một điểm vui sướng trên vẻ mặt cũng không hề lộ ra.

Chờ từ phòng thí nghiệm ra ngoài đã nhìn thấy không ít người đứng trước cửa. Trước mặt chính là trợ thủ của Lâm tiên sinh, anh ta vừa nhìn thấy Diệp Thiệu liền kích động đón lại hỏi: "Bác sĩ Diệp, như thế nào rồi. Thuốc thử đã nghiên cứu chế tạo thành công sao?"

Diệp Thiệu gật đầu: "Dẫn tôi đi gặp Lâm tiên sinh đi."

Trợ thủ kia lập tức đi ở phía trước dẫn đường, đồng thời còn bày tỏ sùng bái đối với Diệp Thiệu: "Bác sĩ Diệp, ngài thật sự là quá lợi hại. Vậy mà lại có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc thử dạng này!"

Diệp Thiệu theo anh ta đi ra ngoài, xa xa liền nghe thấy nhiều tiếng ồn ào nên hỏi một câu: "Đây là như thế nào?"

Trợ thủ kia a một tiếng, sau đó trả lời: "Là hôm nay ngoài trụ sở có không ít Zombie vây công, cũng may người có dị năng trong căn cứ cũng rất nhiều. Đem những con Zombie kia đều giết chết hết, hiện tại hẳn là đang quét dọn chiến trường đi."

Diệp Thiệu nghe nói Zombie đã bị giết sạch nên không lại chú ý nữa.

Mà lúc này ở cửa lớn căn cứ xác thực tụ tập rất nhiều người, không ít người có dị năng vây quanh hai cô gái mới tới. Còn sùng bái nói: "Hai người vừa mới một chiêu kia đến cùng là làm như thế nào tạo ra? Lực sát thương này cũng quá lớn rồi, một mảnh cầu lửa bỏ ra khiến mảnh đất đều không còn gì!"

"Đúng vậy đúng vậy, trước kia hai người phối hợp cũng được như thế chứ? thật không nghĩ tới, trong căn cứ Tân Bình còn có dạng nhân tài này!"

Lần này săn giết Zombie này, Nam Ca cùng Lệ Sâm cũng không có xuất hiện. Lệ Sâm cảm thấy Nam Ca đã quá bị dễ ý, không muốn cô lại nổi tiếng thêm.

Mà Nam Ca đâu? cô vẫn tương đối chú ý hôm nay sau khi chính mình rời đi, Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu đã nói cái gì. Bây giờ bọn họ đang đứng bên ngoài vây xem, bởi vì không có tham dự chiến cuộc cho nên có tinh hạch cũng không tới phiên bọn họ.

Nam Ca dứt khoát hỏi Lệ Sâm: "Buổi sáng hôm nay, bác sĩ Diệp đến cùng vì cái gì đánh anh thế? Còn có anh nói tình hình chiến đấu cái gì chứ, tối hôm qua tôi cũng không đánh nhau cùng anh mà?"

Lệ Sâm thanh hạo khụ một tiếng, đương nhiên không thể cùng Nam Ca giải thích đánh nhau là chuyện gì xảy ra. Cho nên chỉ mơ hồ nói: "Đàn ông chúng tôi trong lúc đó có chút việc riêng muốn giải quyết."

Nam Ca bĩu môi: "Còn thần thần bí bí nữa."

Tuy nhiên hiếu kỳ đến nhanh, đi cũng nhanh. Lúc này đứng ở chỗ tương đối cao, cô còn nhìn hai cô gái phía dưới: "Các cô ấy đều là hệ hỏa đi, không nghĩ tới vậy mà có thể nghiên cứu ra chiêu thức mới, một cái biển lửa rơi xuống, xem ra rất đau nha."

Lệ Sâm cũng thuận theo ngón tay Nam Ca chỉ, không có gì bất ngờ xảy ra nhú nhú mày. Bởi vì hai cô gái kia, đúng là ngày hôm qua anh đụng phải. Hai người kia còn muốn đáp xe mình.

Quả nhiên, anh đã nói các cô ấy không đơn giản mà. Đây không phải là không có mình, các cô ấy vẫn như cũ có thể tới căn cứ hơn nữa còn làm ăn được rất tốt.

Vừa mới này săn giết những con Zombie kia giống như là buổi biểu diễn dành riêng cho hai cô, hai người vừa ra tay, người khác cơ hồ cũng không có cơ hội gì nữa.

Tuy nhiên Lệ Sâm đã nhắc nhở Diệp Thiệu, chắc hẳn tầng cao trong căn cứ đối với hai người này cũng sẽ có chút đề phòng đi.

Lệ Sâm còn đem sự tình các cô gái này ngày hôm qua muốn nhờ xe nói cho Nam Ca, không ngoài dự liệu, Nam Ca quả nhiên đặc biệt tiếc nuối: "Người có dị năng lợi hại như thế nhất định ăn rất ngon, vậy mà anh lại không đồng ý, quá lãng phí."

anh đã thành thói quen với từ ngữ của Nam Ca, dù sao chiến trường cũng không cần bọn họ đến quét dọn, Lê Sâm liền nói với Nam Ca: "đi, chúng ta đi gặp Diệp Thiệu, xem anh ta nghiên cứu chế ra thuốc đến cùng là có công hiệu gì."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thuốc thử nghịch thiên

Lê Sâm khẳng định, thuốc kia tuyệt đối không phải chỉ là thuốc dò xét dị năng đơn giản như vậy.

Bởi vì Nam Ca đã phân tích qua thành phần thuốc nên lúc đi theo sau lưng Lê Sâm còn suy tư trong chốc lát, sau đó tự nhiên nói: "Bên trong còn thêm tinh hạch vào, hẳn là có tác dụng kích thích tiềm năng đi."

Lê Sâm mạnh mẽ trừng to mắt. Đúng vậy, kích thích tiềm năng! Sao anh lại không nghĩ tới?

Diệp Thiệu không phải là người có dị năng, mặc dù anh ta ở trong căn cứ cũng sống rất tốt nhưng nếu như nghiên cứu được thuốc này. Nhất định anh ta sẽ muốn nó có thể được sử dụng cho mình trước!

nói đến đây... Thuốc kia nói không chừng có thể thúc đẩy người bình thường biến thành người có dị năng?

không trách được cấp cao trong căn cứ coi trọng như vậy, ngay cả Diệp Thiệu cũng tự mình xuất động đi tìm dụng cụ. Thậm chí không chừng đã hy sinh không biết bao nhiêu người vì thuốc này!

Nhưng mà nếu thuốc này thành công, chỗ tốt mà nó mang đến căn cứ cũng rất khó có thể tưởng tượng!

Có thể thử ngẫm lại, các căn cứ khác. Trong hai vạn người, có thể chỉ có một trăm người có dị năng. Nhưng nếu như căn cứ Tân Bình đem thuốc thử này đi vào sử dụng, vậy trong hai vạn người bọn họ, khả năng sẽ có hơn mấy trăm ngàn người là người có dị năng!

Trương lai dựa vào người có dị năng quyết đấu để quyết định phạm vi thế lực, nhất định sẽ là chiều hướng phát triển.

Cho nên thuốc thử này nghe đã thấy rất nguy hiểm!

Vừa nghĩ như thế, bước chân Lê Sâm nhanh hơn. Nam Ca đi theo phía sau anh còn phải chạy chậm

không lâu sau, cô còn oán giận nói một câu: "anh chậm một chút đi!"

Lê Sâm vì nghĩ sự tình này cho nên không khỏi bước nhanh hơn, nghe Nam Ca nói, anh khẽ mỉm cười dừng lại đợi cô. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, Lê Sâm còn cười cô: "Tiểu chân ngắn."

Nam Ca cực kỳ không phục, trực tiếp từ bên cạnh anh đi qua, lưu lại cho anh một bóng lưng.

cô mới không phải tiểu chân ngắn đâu! Trước kia vóc dáng cô vẫn rất cao, không biết là vì cái gì bây giờ lại chỉ có thể đến ngực Lê Sâm!

Thời điểm Lê Sâm muốn dẫn Nam Ca đi gặp Diệp Thiệu, chiến trường ở cửa trụ sở cũng bị quét dọn sạch sẽ, hai cô gái kia xuất lực nhiều nhất đương nhiên đạt được tinh hạch cũng là nhiều nhất.

Các cô đem tinh hạch thu lại, đi thẳng đến chỗ ở căn cứ an bài. Hôm nay nhóm các cô biểu hiện rõ ràng như thế, đoán chừng không bao lâu sau căn cứ sẽ phái người đến tiếp xúc bọn họ.

Các cô nghĩ không sai, gặp được người lợi hại như vậy thì căn cứ nhất định phải dùng phúc lợi tốt để giữ người lại. Mà bàn bạc với các cô lại là Cao Trường Húc.

hiện giờ Cao Trường Húc cùng vài đội viên khác đều không thân cận nữa. Ngược lại là Đường Tư Nguyệt cả ngày đều ở bên cạnh anh ta.

Cái người Đường Tư Nguyệt này ở trong mắt đàn ông căn cứ là cô gái cực xinh đẹp lại khó trị. Bao nhiêu người theo đuổi cô ta nhưng cô ta cũng không chịu gật đầu.

Nhưng mà bây giờ cô ta cùng Cao Trường Húc như hình với bóng, khó tránh khỏi sẽ cho người ta cảm thấy bọn họ là một đôi.

Đường Tư Nguyệt cũng không giải thích, bản thân Cao Trường Húc là đàn ông nên cũng có lòng hư vinh, đã có một đại mỹ nữ như thế nguyện ý thân cận anh ta thì tại sao anh ta lại muốn đẩy ra chứ?

Cho nên lần này Cao Trường Húc đến gặp hai cô gái kia cũng mang Đường Tư Nguyệt cùng nhau đến.

Hai người kia mặc dù tự xưng là chị em nhưng lớn lên không hề giống nhau. Hơn nữa trừ bình thường cùng nhau hành động ở bên ngoài, thì nửa đêm cũng không thân cận. Thời điểm Cao Trường Húc nhìn thấy các cô liền nghĩ, hai người kia đoán chừng là ở trên đường lưu lạc kết bạn rồi.

Hỏi tên hai người thì hai chị em cũng chỉ nhàn nhạt trả lời: "Các người gọi tôi là tiểu Tuyền, gọi cô ấy là tiểu Dung là được."

Đây là đến tên thật cũng không muốn nói cho. Đường Tư Nguyệt đứng ở sau lưng Cao Trường Húc quan sát hai cô gái này một cái.

Phát hiện các cô đều có dung mạo xấu xí cực kỳ, hơn nữa tính tình rất là cứng rắn. trên người một chút vị đàn bà cũng không có, mặc quần áo cũng không giống nhau... Tóm lại cô ta đối với dạng nữ nhân này không có địch ý, cũng không có tâm tư thân cận gì.

Cao Trường Húc đã nói đến vấn đề chính: "Tiểu Tuyền, tiểu Dung. Hôm nay chúng ta đều nhìn thấy thực lực hai người rất cường hãn, không biết là về sau hai người có muốn ở lại căn cứ Tân Bình hay không, chúng ta có rất nhiều phúc lợi tốt."

Tiểu Tuyền không đợi Cao Trường Húc nói xong liền giẫm cọt cắt đứt: "Phúc lợi các người mà xem là tốt sao? Nhìn anh rõ ràng cũng là đội trưởng nhưng mà dị năng cùng bậc còn không cao bằng hai chị em chúng tôi, căn cứ các người thiếu thốn tinh hạch như vậy sao?"

một câu nói đem Cao Trường Húc trở nên khó xử, nhưng anh ta còn muốn bảo trì phong độ giải thích: "Căn cứ chúng tôi có phương pháp quản lý riêng biệt..."

Tiểu Dung lại ở một bên phụ họa: "Phía sau anh kia là người của anh đi? Xem màu sắc đồng tử của cô ta chẳng lẽ là hệ tinh thần? Tuy nhiên cô ta cũng quá yếu rồi. Có phải sau khi dị năng thức tỉnh một miếng tinh hạch hệ tinh thần cũng chưa dùng qua không? anh là đội trưởng, ngay cả người của mình cũng không bảo vệ tốt, chúng tôi làm sao có thể yên tâm ở lại căn cứ?"

Vốn là Cao Trường Húc rất ngại rồi, bây giờ lại còn nhắc tới Đường Tư Nguyệt. anh ta cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình quả thực chịu khiêu chiến thật lớn!

Đường Tư Nguyệt cũng rất là buồn bực, bởi vì hai người này chọc thủng chính là chuyện cô ta không muốn thừa nhận nhất!

Nhìn bộ dáng hai cô gái này lớn lối như thế, Cao Trường Húc còn có thể khuyên cái gì. Mang Đường Tư Nguyệt rời đi như thế nào cũng không biết.

Chờ đến một chỗ đất trống không có người, Cao Trường Húc mới giải thích khó khăn: "Tư Nguyệt, gần đây trên người tôi xác thực không có tinh hạch hệ tinh thần, ủy khuất cô..."

Đường Tư Nguyệt lắc đầu, rất là ôn nhu sẵn sàng nói: "Tôi không trách anh, trên người anh còn có vết thương đâu."

Tuy nhiên trong lòng cô ta vẫn sẽ có so sánh. Nghe nói ngày hôm qua Lê Sâm một thân một mình làm nhiệm vụ còn hoàn hảo không tổn hao gì trở về. không biết là lại lấy được bao nhiêu tinh hạch.

Nam Ca cũng quá may mắn rồi, có thể ở bên cạnh người đàn ông như vậy. Vì anh ấy không thể nhìn mình một lần chứ?

Cao Trường Húc nghe Đường Tư Nguyệt nói, cũng cảm bả vai cô ta, trong mắt tràn đầy cảm động: "Tư Nguyệt, tôi cũng biết là cô nhất định sẽ hiểu cho tôi! cô yên tâm, sự tình hôm nay khẳng định là một lần cuối cùng!"

Đường Tư Nguyệt gạt đầu, con mắt ướt át nhìn Cao Trường Húc: "Đội trưởng, anh đối xử với tôi thật sự là quá tốt."

Tay Cao Trường Húc còn lại siết thành quả đấm, nụ cười trên mặt lại không thay đổi: "không cần cùng tôi khách khí. Thôi cô đi về trước đi, tôi còn có chút việc."

Đường Tư Nguyệt cũng không hỏi anh ta muốn làm cái gì, dù sao đàn ông đều không thích đàn bà đem toàn bộ phương hướng bọn họ quản chế hết. Cho nên cô ta chỉ dặn dò hai câu liền rời đi, còn như Cao Trường Húc, anh ta cần rằng vẫn thuận theo đường cũ trở về.

Lần nữa gõ vang cửa, giọng nói tiểu Tuyền vang lên: "Cửa không khóa."

Sau khi Cao Trường Húc đi vào, đã không còn hăng hái như vừa nãy. anh ta cũng không đi vòng vèo, chỉ hỏi hai người các cô: "Các người nếu đã có tầm mắt cao như vậy, vì sao lại đến căn cứ Tân Bình?"

Tiểu Dung sớm đã dự liệu được, Cao Trường Húc sẽ trở về. Dù sao, anh ta là đàn ông sẽ không muốn mất mặt trước mặt Đường Tư Nguyệt.

Vì vậy mặc dù trong lòng cô ta giẫm cọt, trên mặt lại vẫn tươi cười: "Chị em chúng tôi đương nhiên là có chỗ tốt hơn đi. Tuy nhiên tại sao chúng tôi phải nói cho anh chứ?"

Cao Trường Húc ngẩng đầu nhìn cô ta: "Mục đích của hai người đến cùng là cái gì?" anh ta còn dừng lại một chút bổ sung: "Các người nếu như có chuyện tìm tôi nói, nói thẳng là được. Tôi cũng vậy nên được biết đến cùng các cô có thể cho tôi chỗ tốt gì."

Tiểu Tuyền vỗ tay một cái, trên khuôn mặt u ám còn nở rộ bộ dáng tươi cười: "Quả nhiên là người sáng khoái, tôi rất thưởng thức dạng đàn ông như anh. một lần nữa giới thiệu, tôi đến từ căn cứ Hoa Nguyên."

Cao Trường Húc tròn to hai mắt, nhưng mà lập tức anh ta liền cúi đầu xuống. Là anh ta biết, hai người này không phải là người bình thường mà.

...

Lệ Sâm cùng Nam Ca nhìn thấy Diệp Thiệu, cũng tốn thời gian rất lâu. Chủ yếu là Diệp Thiệu vẫn luôn ở cùng Lâm tiên sinh còn có Nhạc Văn Phong thương lượng. Lệ Sâm liền mang theo Nam Ca ở bên ngoài chờ.

Lúc này Nam Ca có thể xác định, trước đây cô vẫn chỉ có thể cảm giác được sự chuyển động, hiện tại thì sao? Vậy mà cô ta có thể nghe được âm thanh gần đây?

Cái này đại biểu gì? Có phải cô lại tiến hóa không?

Nhìn thoáng qua Lệ Sâm phát hiện sắc mặt anh không có thay đổi liền biết anh không nghe được Diệp Thiệu cùng hai người kia đang nói cái gì trong phòng. Vì vậy Nam Ca cười xấu xa một cái, quang minh chính đại nghe ở góc tường.

Vừa nghe lén như thế cô liền đắc ý, bởi vì giống như cô đã dự liệu. Chết trong tình hạch kia vậy mà có thể kích thích tiềm năng của con người!

Diệp Thiệu trước sau đã thất bại rất nhiều lần, lần này anh ta làm thuốc thử cho Lâm tiên sinh, tỷ lệ kích phát ra tiềm năng người bình thường đến mười phần trăm!

Mười nghe thì không nhiều, nhưng nên biết là vĩnh dạ khi đó, tỷ lệ người có dị năng thức tỉnh cũng mới chỉ có một phần ngàn! Đa số vẫn là người bình thường!

Nếu như từ một phần ngàn biến thành mười phần trăm, số lượng người có dị năng kia sẽ biến thành gấp trước kia bao nhiêu lần?

Hơn nữa Diệp Thiệu cũng nói đây chỉ là thành phẩm sơ bộ, về sau anh ta sẽ còn sửa lại thuốc thử. Hơn nữa tăng nhanh tiến độ nghiên cứu thuốc thử cứu chữa khỏi độc Zombie.

Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong thật sự là cao hứng sắp hỏng rồi, xác suất thức tỉnh dị năng cao như thế, bọn họ đã nhặt được bảo bối rồi!

Vì vậy ở trong phòng làm việc của Lâm tiên sinh, bọn họ còn làm ra một cái hiệp nghị giữ bí mật. Mặc dù ở tận thế, loại hiệp nghị này khả năng cũng sẽ không có hiệu lực luật pháp gì, nhưng hiển nhiên, Lâm tiên sinh muốn dùng một tờ văn thư này nói cho Diệp Thiệu, không cần tiết lộ bí mật trong căn cứ.

Diệp Thiệu quyết đoán ký tên, chờ đến thời điểm đem văn thư giao cho Lâm tiên sinh, anh ta còn ngưng trọng mà tỏ vẻ: "Thuốc thử này cần quy mô sản xuất lớn. Chờ sau khi người có dị năng đều thức tỉnh, cái bí mật này khẳng định sẽ không gạt được nữa. Chúng ta nhất định phải làm tốt các loại chuẩn bị khẩn cấp, đồng thời còn cần tăng cường canh gác căn cứ."

Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong đều hiểu được đạo lý này, hai phái đấu thời gian dài như vậy ở lúc mấu chốt này đã nắm tay giảng hòa. Bày tỏ căn cứ gần đây không cho phép người ngoài tiến vào.

Diệp Thiệu cùng bọn họ nói chuyện rõ ràng liền chuẩn bị trở về phòng thí nghiệm. Bình thường anh ta có vài trợ thủ, tuy nhiên thuốc thử này lại là một mình anh ta hoàn thành. Hiện tại anh ta có cách điều chế rồi nên chỉ cần nói cho vài trợ thủ kia, bọn họ có thể pha trộn cho cân đối.

Còn đang suy tư, Diệp Thiệu vừa ngẩng đầu vậy mà lại nhìn thấy Lệ Sâm cùng Nam Ca. Trên mặt Lệ Sâm còn lưu lại dấu vết bị chính mình đánh. Dấu răng nhỏ cũng còn ở đây, Nam Ca mạnh mẽ đứng ở bên cạnh anh ta.

"Sao hai người lại ở đây?" Diệp Thiệu nghĩ thầm, sáng sớm hôm nay không phải là bọn họ còn nháo chuyện không vui sao.

"Chỗ này không tiện, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi." Lệ Sâm đi ở phía trước dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chứng kiến kết quả

Diệp Thiệu mặc dù không muốn nói chuyện cùng Lệ Sâm nhưng Nam Ca đã ở đây, anh ta không có cách nào cự tuyệt khác. Vì vậy anh ta chỉ ở phía sau nói một câu: "Chờ tôi về phòng thí nghiệm trước, đem nhiệm vụ phân phối cho vài trợ thủ một cái."

Lệ Sâm quay đầu cùng anh ta nói: "Vậy chúng tôi đi về trước chờ anh."

Diệp Thiệu dặn dò nhiệm vụ cũng không cần thời gian bao lâu, mấy trợ thủ kia đều rất thông minh, một lần liền quen tay. Đồng dạng, khi bọn họ thấy phòng thí nghiệm lại có nhiều tình hạch như vậy, miễn bàn có bao nhiêu khiếp sợ.

Hóa ra những người có dị năng trong căn cứ làm nhiệm vụ lấy được nhiều tình hạch như vậy đều giao cho Diệp Thiệu sao?

Thời điểm Diệp Thiệu đi tìm Lê Sâm, phát hiện anh ở trong phòng Nam Ca. Vừa nghĩ tới sáng nay thấy bộ dáng bọn họ từ trong phòng đi ra, Diệp Thiệu liền cảm thấy từng trận đau nhức.

Đẩy cửa tiến vào, anh ta lạnh như băng hỏi Lê Sâm: "anh nhất định muốn tôi đến đây sao? Là muốn khoe khoang?"

Lê Sâm hiểu ra anh ta nói là có ý gì, cũng không giải thích mà chỉ là khẽ mỉm cười.

Diệp Thiệu còn muốn đuổi tay đánh Lê Sâm, Lê Sâm lại nhàn nhạt nói: "Buổi sáng là nhường anh thôi, nếu không anh cho rằng mình có thể đánh tôi? Đây là phòng Nam Ca, anh không cần phá hư nó."

một câu nói, giống như là một cây kim đâm xuống, đem Diệp Thiệu cái bóng cao su này chọc thủng, anh ta suy sụp tinh thần tìm cái ghế ngồi xuống, phát hiện Nam Ca còn ngồi ở trên giường loay hoay làm gì đó.

Diệp Thiệu đau lòng nói một câu: "Ca nhi, sao em lại đi theo một người căn bã bại hoại như vậy."

Lê Sâm nhướn mày, trong mắt mang theo tức giận.

Nam Ca nghe lời nói này mới quay đầu lại, tuy nhiên điểm cô chú ý hiển nhiên không đúng lắm "anh mới phát hiện ra anh ấy là người căn bã bại hoại à?"

Lê Sâm lúc này đã không phải là nhướn lông mày, anh cảm thấy gân xanh trên trán đều nhảy hai cái, đối với Nam Ca uy nghiêm nói: "Em đem thứ tôi vừa mới đưa cho em trả đây."

Nam Ca gào ô một tiếng, lại phủ phục xuống. Mang thứ đó găt gao ôm vào trong ngực sau đó nhìn Lê Sâm nịnh nọt dựng thẳng ngón cái lên: "Hắc hắc, vừa nãy tôi nói giỡn. Lê Sâm, anh thật sự là người đàn ông tốt nhất trên cái thế giới này."

"Biết thế là tốt." Lê Sâm đâm gò má cô, tuy nhiên cũng không có hỏi tới.

Diệp Thiệu nghiêng đầu vừa nhìn mới phát hiện thứ Nam Ca che chở hóa ra là một nắm đồ trang sức đeo tay. Hơn nữa phía trên kia đều khảm nam kim cương, có nhiều màu rất đẹp mắt.

Nếu là ở trước tận thế thì nhất định có thể có giá trị rất nhiều tiền. Nhưng bây giờ, đồ trang sức đeo tay không thể làm cơm ăn, cũng không thể giết Zombie, mọi người đang chạy trốn cũng sẽ không đi nhặt nó.

Lê Sâm ngược lại hiểu được Nam Ca thích cái gì, tìm cho cô nhiều như thế. Lúc này Nam Ca còn đang tự mình đeo chiếc nhẫn kim cương đầu, một cái hai cái... Mười đầu ngón tay đều mang lên, còn khoe khoang gior cho Lê Sâm xem.

Lê Sâm rõ ràng là cùng Diệp Thiệu nói chuyện, lại cảm giác được Nam Ca dựa vào gần còn đưa tay sờ sờ đầu cô.

Diệp Thiệu xem hai người ăn ý như thế, trái tim lại trầm xuống.

"nói đi, tôi tìm tôi đến cùng là chuyện gì. Nếu như là vì thuốc thử thì anh không cần nghĩ, tôi cùng căn cứ có hiệp nghị giữ bí mật, không thể nói." thật ra trên người Diệp Thiệu còn mang theo một phần thuốc thử đấy.

Nam Ca một bên loay hoay dây chuyền kim cương, một bên còn lẩm bẩm: "Nhưng mà chúng tôi đã biết thuốc thử kia là thuốc kích thích tiềm năng người bình thường nha."

"Cái gì?" Diệp Thiệu thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên: "Làm sao em biết?"

anh ta xác thực không cùng Nam Ca nói qua!

Nam Ca quay đầu, rất muốn nói là tôi nghe lén được. Cũng may hiện tại cô có chút cơ trí, trong nháy mắt đổi giọng: "Tôi phân tích qua thành phần bên trong."

Diệp Thiệu thật là không hề nghĩ đến, hóa ra tạo thành hết thảy chuyện này lại còn là chính mình.

Việc đã đến nước này, anh ta cũng không có biện pháp nào. Chỉ có thể thở dài nói: "Chuyện này nhất định phải giữ bí mật."

Lê Sâm mặc dù chường mắt Diệp Thiệu, nhưng tính tình coi như là sòng phẳng: "Đạo lý thất phu vô tội, người tài giỏi lập nên công trạng lại bị khép tội chúng ta vẫn hiểu. Lần này tìm anh lại đây vì chúng tôi chuẩn bị cùng anh chào từ biệt."

"Các người định rời đi sao?" Diệp Thiệu hiển nhiên vội vàng: "Nhưng mà tôi đã nói qua, tôi muốn cùng nhóm anh cùng đi!"

"Chúng tôi muốn đi Bắc Hải, không muốn mang anh." Lê Sâm không muốn để Diệp Thiệu làm kỳ đà. Tuy nhiên anh đối với thuốc thử này ngược lại rất cảm thấy hứng thú, còn đang suy nghĩ làm thế nào cùng Diệp Thiệu mở miệng.

Mà Nam Ca quả nhiên là bảo bối của Lê Sâm, chính mình còn chưa châm chước xong, cô đã bắt đầu khờ dại bỏ đạo: "Bác sĩ Diệp cũng đừng đi theo chúng tôi, chúng tôi là có chính sự. Đối với thuốc thử của anh tôi thấy thật thú vị, anh cho chúng tôi một chút thôi."

nói xong còn đi gẩy túi áo Lê Sâm, Diệp Thiệu đầu tiên là nghe được âm thanh ào ào thanh thúy, sau đó liền thấy Nam Ca từ bên trong xuất ra một cái túi nhỏ: "Tinh hạch chúng tôi có thể cung cấp cho anh."

Mới vừa nói xong, cô liền nâng nâng cái túi trong tay nghi ngờ hỏi Lê Sâm: "Khuya ngày hôm trước tôi còn mở qua mà. Bên trong này sao nhiều tinh hạch hơn rồi?"

Lê Sâm bóp cổ tay tinh tế của cô, đem túi tinh hạch bỏ xuống không sợ hãi giải thích: "Ngày hôm qua thời điểm em ở căn cứ đại xuất danh tiếng, tôi giết Zombie lấy được."

Nam Ca quyết đoán cảm miệng lại.

Diệp Thiệu cũng cự tuyệt Nam Ca không được cho nên giờ phút này Nam Ca nói xong, anh ta do dự cũng không có, chỉ nhu hòa cười một tiếng. Ánh mắt cũng mềm mại rất nhiều: "Được, các người cần bao nhiêu?"

Dù sao Lê Sâm cùng Nam Ca rời đi cũng cần xe, anh ta muốn cùng rất dễ dàng.

Nam Ca nhìn thoáng qua Lê Sâm, liền nghe Lê Sâm nói: "Trước cho chúng ta năm mươi viên đi."

"Năm mươi?" Diệp Thiệu dờ khóc dờ cười: "Các người thật đúng là công phu sư tử ngoạm, coi như là vài trợ thủ của tôi không ngủ không nghỉ, một ngày cũng chỉ làm được năm viên. Kia xem ra, các người còn phải ở trong căn cứ đợi thêm vài ngày nữa."

Lê Sâm chờ nhiều ngày như thế cũng không quan tâm mười ngày tiếp theo cho nên anh chỉ nói: "Vừa vặn chúng tôi cũng muốn xem một chút hiệu quả."

Nếu bọn họ cũng đã biết nội tình thuốc thử, Diệp Thiệu liền làm ra quyết định: "Hôm nay vừa vặn muốn tiến hành thí nghiệm lần đầu tiên, hai người sang đây xem đi."

Lúc tối, Lê Sâm quả nhiên mang Nam Ca đi. Chỗ này là căn cứ cực cơ mật, không phải là quyền hạn đến độ cao nhất định thì không vào được.

Mà mười người bình thường, Nhạc Văn Phong tuyên ra chín người. Còn người còn lại chính là Diệp Thiệu. Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong chứng kiến Lê Sâm cùng Nam Ca, hiển nhiên rất là nghi hoặc.

Bọn họ có chút tức giận hỏi Diệp Thiệu: "Đây là có chuyện gì?"

Diệp Thiệu rộng rãi thừa nhận: "Sự muội của tôi quá thành thạo về dược học, bí mật của chúng ta không gạt được cô ấy."

Hóa ra lại là tự mình phân tích ra được? Vài người ngoài nghề khác đều sùng bái lại khiếp sợ nhìn Nam Ca. cô gái này không chỉ thân thủ tốt mà ngay cả y thuật cũng lợi hại như thế!

Trong lòng Nhạc Văn Phong có so đo. Vốn là anh ta còn muốn dàn xếp cho Nam Ca, bây giờ nhìn lại. Mặc kệ trả giá cao như nào cũng muốn giữ cô ta ở lại căn cứ. Nếu cô ta không chịu, vậy cũng đừng trách anh ta hạ sát thủ.

Mười bình thuốc thử đều chuẩn bị tốt, mỗi tổ đều có ba thứ: thuốc thử, ống nghiệm cùng với giấy thử.

Thuốc thử là kích thích tiềm năng con người, giấy thử chính là khảo nghiệm dị năng cuối cùng.

Bởi vì Diệp Thiệu cũng là lần đầu tiên ném thử thuốc thử này, nói với mọi người: "Sau khi dùng qua thuốc thử có thể sẽ ngủ say một đoạn thời gian, mọi người không nên kinh hoảng. Coi như là không có thức tỉnh dị năng cũng sẽ không có tổn thương thân thể."

Thấy tất cả mọi người bày tỏ tín nhiệm nhìn anh ta, Diệp Thiệu nói với trợ thủ của mình: "Bắt đầu đi."

Vài trợ thủ theo thứ tự tiến lên, tiêm thuốc thử vào cánh tay bọn họ, sau đó dán giấy thử lên.

Mười người quả nhiên rất nhanh liền ngủ say, Nam Ca liên tục tò mò nhìn chăm chăm Diệp Thiệu, đột nhiên phát giác Lê Sâm đụng tay mình một cái.

Ngày hôm qua tìm trở về cho cô những thứ đồ trang sức đeo tay kia, lúc này cô đang mang một cái dây chuyền, còn có một chiếc nhẫn. Giờ phút này Lê Sâm liền đem chiếc nhẫn trên ngón giữa cô chuyển đến ngón vô danh.

Nam Ca còn nghi ngờ nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: "anh đụng đến nhẫn tôi làm cái gì?"

Lê Sâm cười cười, thuần lương nói: "Em không biết là đeo nhẫn vào ngón áp út đẹp hơn sao?"

Dù sao Nam Ca cũng không thêm để ý cái này, thích ngón tay nào liền mang vào ngón tay đó. cô ngược lại lại hỏi Lê Sâm: "Bọn họ muốn ngủ say bao lâu nha."

Lê Sâm lắc đầu: "Tôi cũng không biết, trước quan sát một lát đi." Hai người đều rất có kiên nhẫn, Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong lại có chút bận

tâm

thật vất vả trải qua ba giờ, mọi người cuối cùng từ từ tỉnh lại.

Diệp Thiệu trước tiên xem chính là giấy thử của mình, mặc dù đã làm tốt chuẩn bị tâm lý nhưng trên giấy thử không có bất kỳ biến hóa nào vẫn làm anh ta thất lạc cực độ.

một lát sau bảy người còn lại đã tỉnh lại cũng không có thức tỉnh dị năng. Còn hai người mặc dù còn đang ngủ say, nhưng giấy thử đã biến sắc. Có một người thậm chí còn thức tỉnh ra phong hòa song hệ dị năng!

Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong chứng kiến kết quả cũng cao hứng đến hồng. Bởi vì Diệp Thiệu nói, giấy thử thành công chỉ có mười phần trăm, bọn họ còn tưởng rằng trong mười người thức tỉnh một người đã không sai, không nghĩ tới có hai người!

Vậy nếu như tiêm thuốc thuốc thử cho toàn bộ người trong căn cứ, căn cứ Tân Bình sẽ cường hãn tới trình độ nào?

hiện thời Zombie tiến hóa càng lúc càng nhanh, nhân loại cùng chúng nó so sánh đã chậm một nhịp. hiện tại tốt lắm, bọn họ có thể từ số lượng giành thắng lợi!

Nhạc Văn Phong vốn là muốn bày tỏ cảm tạ với Diệp Thiệu một chút, có lẽ anh ta cũng phát hiện. Diệp Thiệu bởi vì không thức tỉnh dị năng mà có chút thất lạc. Vì vậy anh ta chỉ đi tới, ngắn gọn nói hai câu nói: "Vất vả rồi, bác sĩ Diệp."

Diệp Thiệu gật đầu, thật thâm sâu đưa mắt nhìn Nam Ca một cái mới rời đi. Nam Ca cùng Lê Sâm xem như chính mắt chứng kiến hiệu quả thuốc thử, Lê Sâm lúc này liền đưa ra quyết định, muốn lát năm mươi viên rời đi.

Vì vậy trong cuộc sống chờ đợi, Lê Sâm liền ra ngoài một mình giết Zombie, Nam Ca lúc nào cũng vào buổi sáng mới phát hiện Lê Sâm đã đi.

Hai người đều thân cận vào buổi tối mỗi ngày, Nam Ca sẽ đếm số tinh hạch của Lê Sâm. Phát hiện thành quả Lê Sâm cũng quá khả quan rồi. Cùng người có dị năng khác so sánh, số lượng tinh hạch anh lấy được dĩ nhiên là hơn vài lần. Hơn mười mấy lần đấy!

Hơn nữa có lúc Lê Sâm trở về mặc dù chật vật, nhưng nửa điểm bị thương cũng chưa từng chịu qua!

Nam Ca lúc ban ngày ở căn cứ chờ Lê Sâm trở về còn tiếp nhận một ủy thác, đó chính là chỉ đạo những người bình thường trong căn cứ kia rèn luyện thân thể.

Nam Ca không có tính nhẫn nại của Lê Sâm, cô cũng không giảng bài. Vì vậy phương pháp rèn luyện của cô chỉ có một cái, đó chính là cùng cô đánh nhau.

Dù sao về sau ra ngoài săn giết Zombie cũng cần thực chiến. Đánh với cô thất bại nhiều thì sẽ có thêm kinh nghiệm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Cô cưỡi quần áo

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng gia nhập cuộc khiêu chiến trong hàng ngũ của Nam Ca, hơn nữa mỗi lần đều bị Nam Ca ngược lên xuống. Mỗi lần vẫn làm không biết mệt đi xếp hàng.

Rất nhanh, Nam Ca liền biến thành người trong căn cứ chém trăm người, chém ngàn người. Rất nhiều người đều rất mong đợi Nam Ca sẽ không trở thành chém vạn người.

So với cô, Lê Sâm rất an phận. Mặc dù anh cũng mang vật tư trở về, nhưng số lượng giao cho căn cứ thủy chung vẫn là một số lượng bình thường cố định.

Về phần những viên tinh hạch trong tay anh, trừ Diệp Thiệu thì người khác không biết rõ.

Diệp Thiệu cũng là sau khi thấy tinh hạch của Lê mới khắc sâu ý thức được, cái người đang ông này, khả năng vẫn luôn bị chính mình xem nhẹ. Còn như chút ít tinh hạch này đều là nguyên liệu tạo thuốc thử. Đợi đến lúc mình giao cho anh ta năm mươi viên thuốc, anh ta sẽ đem tinh hạch đều cho mình hết.

Có thể Diệp Thiệu hoặc là tiểu đội năm người biết rõ Lê Sâm rất lợi hại nhưng những người khác trong căn cứ không biết rõ nha.

Bọn họ cảm thấy, bản thân Nam Ca ưu tú như thế sao lại ở cùng một gã đàn ông phế vật như vậy? Căn cứ cho anh ta mượn xe, mỗi lần đi đều bị anh ta làm cho vô cùng bần thủ trở về, mà anh ta thì sao. Chỉ mang về một ít vật tư! thật sự là dễ đổi xăng cũng không đủ!

Rất nhiều người cũng bắt đầu vì Nam Ca bất bình, nhất là sau khi Nam Ca biến thành người chém ngàn người. Trong căn cứ xuất hiện rất nhiều người ủng hộ, những người kia quả thực chính là fan cuồng Nam Ca. Bọn họ mỗi ngày đều suy tư làm thế nào để Nam Ca tỉnh ngủ, rời xa Lệ Sâm.

Nam Ca vài ngày này trôi qua thật sự rất thoải mái.

Lúc ban ngày, cô ở thao trường ngược món ăn. Buổi tối Lệ Sâm lại cho cô thêm bữa ăn. Nếu mà có tính hạch hệ tinh thần thì tất cả đều cho cô hết để làm đồ ăn vặt cho cô ăn.

Cho nên một chút cô cũng không cảm thấy Lệ Sâm đối xử với mình không tốt, ngược lại còn bị chăn nuôi đến mức thực tủy tri vị*. (* ăn tủy mới biết nó ngon, kiểu kiểu thế)

Nam Ca nao động ở trong căn cứ như thế đương nhiên dẫn tới quá nhiều người chú ý. Tiểu Tuyền cùng tiểu Dung kể từ khi ở trong trụ sở Tân Bình liền liên tục nghe nói đến tên Nam Ca. Thân thủ Nam Ca làm các cô kiêng kỵ nhất.

Chậm rãi, danh tiếng Nam Ca liền truyền đi xa.

Thái Phong Mậu ở trong phòng làm việc đi thông thả, không lâu sau Mạnh Nham tiến đến. Vẫn nịnh nọt giống như trước đây, anh ta chống hông: "Tiên sinh, ngài tìm tôi sao?"

"Ừm." Thái Phong Mậu hỏi: "Cậu có biết Nam Ca là ai không?"

"Nam Ca?" Mạnh Nham chưa nghe nói qua cái này tên nha.

"Lần đó không phải là cậu đã gặp qua bọn họ sao, nghe nói cô gái này luôn đeo một thanh đao." Thái Phong Mậu cảm thấy Nam Ca này sẽ làm hỏng kế hoạch của bọn họ.

Mạnh Nham búng tỉnh đại ngộ, trong mắt cũng lộ ra kinh hãi: "Hóa ra là cô ta! Tiên sinh, Nam Ca này không đơn giản. con Zombie hỗn hợp kia bị giết chết cơ bản đều là vì cô ta!"

"thật không ngờ?" Thái Phong Mậu vỗ bàn một cái: "Để Tiểu Tuyền đi lôi kéo cô gái này, nếu như lôi kéo không được vậy thì tìm cơ hội giết người đi."

Mạnh Nham đáp ứng: "Tiên sinh ngài yên tâm, Tiểu Tuyền làm việc nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng."

Thời điểm Thái Phong Mậu chờ Mạnh Nham đi ra còn gọi anh ta lại: "Đợi chút."

"Tiên sinh, ngài còn có cái gì phân phó?"

"Cậu mang vài người đi căn cứ Tân Bình đàm phán, thời gian dài như vậy cũng là thời điểm bắt bọn họ đem tính hạch con hỗn hợp cho chúng ta." Thái Phong Mậu hít một hơi nói.

Mạnh Nham khó khăn nói: "Tiên sinh, bọn họ chắc chắn sẽ không còn..."

"Còn cần cậu nói sao?" Thái Phong Mậu cất cao giọng: "Cậu chỉ đề ý đến bày ra thái độ cao ngạo, căn cứ Tân Bình kia có bác sĩ Diệp thì như thế nào? Quy mô so với căn cứ chúng ta nhỏ hơn quá nhiều. Đợi đến bọn họ thật sự tìm không được bạc thang, cậu liền nói cho bọn họ biết. Tôi muốn gặp mặt Nam Ca, mời mọc Nam Ca lại đây thì sổ sách liền xóa bỏ."

Mạnh Nham ánh mắt sáng lên. thật sự là tuyệt vời mà, hóa ra là Thái tiên sinh muốn đem Nam Ca tới đây!

"Tiên sinh, tôi hiểu rõ !"

Nam Ca rời đi, sức chiến đấu căn cứ Tân Bình cũng sẽ giảm bớt đi nhiều. Đến thời điểm, bọn họ hành động cũng dễ dàng hơn.

Lúc tiểu Tuyền nhận được tin tức Thái tiên sinh, cô ta còn ở ngoài dã ngoại. Hôm nay cô ta vẫn như cũ giết không ít Zombie, tính hạch hệ hỏa đều bị cô ta để lại, còn dư lại những viên khác còn muốn nộp lên.

Gần đây căn cứ Tân Bình phảng phất như bị điên vậy, cấp lãnh đạo lên lên lút lút không biết đang làm cái gì. bọn họ ngược lại càng bị bóc lột tính hạch càng ngày càng nghiêm trọng.

"Tiểu Dung, tôi chuẩn bị trở về." Tiểu Tuyền lạnh lùng nói.

Tiểu Dung này cũng không phải là đến từ căn cứ Hoa Nguyên mà là người thuộc phái khác. Để bọn họ cùng nhau đến Tân Bình cũng bất quá là kiểm chế lẫn nhau mà thôi.

Cho nên bọn họ mặc dù cùng nhau hành động, trên thực tế đều đề phòng đối phương. Tiểu Dung này cũng đã giải quyết con Zombie cuối cùng, vừa đem tính hạch thu lại vừa nói với Tiểu Tuyền: "đi thôi."

cô ta cùng tiểu Tuyền tiếp nhận cùng loại mệnh lệnh, Tiểu Tuyền chịu trách nhiệm lôi kéo Nam Ca. Còn mình phải đi tiếp xúc Lệ Sâm. Đúng vậy, cái người đàn ông này cô ta đã quan sát rất lâu, hơn nữa ở lúc Lệ Sâm săn giết Zombie còn bị người căn cứ mình nhìn thấy. Tin tức truyền đến nói năng lực

người này quý dĩ, sâu không lường được.

nói đến đây tiểu Dung lại suy tư, Lệ Sâm có thể đơn độc ra ngoài nhiều ngày như thế. Còn hoàn hảo không tổn hao gì trở về cũng đã là kỳ tích.

Chỉ là trong người trong căn cứ đều bị Nam Ca che đôi mắt, cảm thấy Lệ Sâm là người ăn com mềm. Người kia một thân khí độ, rõ ràng không phải là người bình thường. Nếu mà chống lại Nam Ca cùng anh ta, không chừng ai thua ai thắng cũng không biết được.

Vì vậy Tiểu Tuyền cùng tiểu Dung mang tâm tư khác nhau trở về trong căn cứ liên khai triển hành động.

So với Lệ Sâm, Nam Ca vẫn là dễ tiếp xúc một chút. Ngày thứ hai, tiểu Tuyền liền đứng ở trên giáo trường cùng Nam Ca tỷ thí.

Gần đây đã có ngày càng nhiều người có dị năng gia nhập vào chiến cuộc, những người khác chính là vui vẻ nhìn xem. Bởi vì chỉ cần Nam Ca có thể thắng hơn một vạn trận, đó chính là danh xứng với thực chém vạn người.

Tô Phuong ba người bọn họ hôm nay không có đứng ở hàng trận đấu mà tiếp tục làm đội cổ động viên của Nam Ca. Nam Ca đang không ngừng tỷ thí, liên tục thắng lợi. Kỹ xảo đánh nhau kịch liệt đã càng ngày càng cao, hiện tại cô cảm thấy mình coi như là chống lại Tông Hạo Hiên, phần thắng cũng rất lớn nhé.

Thời điểm nhìn thấy Tiểu Tuyền, phản ứng đầu tiên của cô chính là. Đây không phải là khẩu phần lương thực bị Lệ Sâm lãng phí sao?

Tiểu Tuyền cũng âm thầm quan sát Nam Ca. Là một cô gái nhỏ mảnh mai như vậy, vậy mà nhiều ngày trôi qua chiến không bại? thật đúng là thú vị.

Bởi vì có ấn tượng đối với đối phương, hai người tỷ thí quả thực là đặc sắc tuyệt luân. Có nhiều lần, Nam Ca đều bị tiểu Tuyền bức lui ra góc. Có lẽ gần đây Nam Ca tiến hóa không ít, cuối cùng tiểu Tuyền cũng không địch lại tốc độ Nam Ca, bại trận đi xuống.

Ngoài sân đấu đều là một trận tiếng hoan hô, tiểu Tuyền cũng thua tâm phục khẩu phục. không trách được Thái tiên sinh nói, không cần biết biện pháp gì có tác dụng cũng muốn đem Nam Ca lôi kéo đến. cô gái này có thể lấy một chống trăm mà.

Buổi tối Nam Ca muốn đi đón Lệ Sâm, tiểu Tuyền lại ngăn cản cô lại. Nam Ca nghi hoặc, khẩu phần lương thực tìm mình làm cái gì?

Chứng kiến ánh mắt Nam Ca, tiểu Tuyền lộ ra một khuôn mặt tươi cười tự nhận là rất thân thiện: "Thân thù của cô thật sự rất tuyệt."

Nam Ca đắc ý liếc cô, không muốn cùng cái người "Bại tướng dưới tay" này khiêm tốn. Tuy nhiên cô cũng không muốn quan tâm cô ta, lúc này Nam Ca rất là mong đợi Lệ Sâm mang cho cô vật gì tốt trở về nhà.

Tiểu Tuyền đuổi theo không ngừng cố gắng: "Gần đây tôi thấy bạn trai của cô mỗi ngày đều ra ngoài săn giết Zombie. Nhưng các người là người bình thường, khẳng định tính hạch cũng phải nộp lên hết chứ? Tôi nói lời nói này cũng không phải là châm ngòi quan hệ các người cùng căn cứ. Nhưng mà cô thử suy nghĩ một chút, hai người vất vả kiếm tính hạch liên cứ thế bị người bóc lột đi. Chẳng lẽ cô không phản nộ sao?"

Nam Ca nghĩ thầm, tôi có cái gì tốt phản nộ. Ai cũng không biết tính hạch trong tay Lệ Sâm nhiều như vậy nha.

Tiểu Tuyền có chút sốt ruột, Nam Ca này cũng quá không dễ đối phó, dầu muối đều không vào.

"cô xem, cô có năng lực như thế, ở cái căn cứ nào trôi qua mà không thể tốt hơn ở đây? thật sự, cô có muốn suy tính đi chỗ khác không? Tôi có phương pháp, chỗ lúc trước của chúng tôi nhất định sẽ có được đối đãi tốt nhất!"

Tiểu Tuyền nói đến miệng đắng lưỡi khô, Nam Ca cuối cùng không kiên nhẫn quay đầu nhìn cô ta: "Tôi cũng không phải là người căn cứ Tân Bình, cô đừng khuyên tôi." Gần đây cô đều gặp rất nhiều người thuyết khách, mấy người này vì cái gì đều muốn lôi kéo cô chứ?

Tiểu Tuyền cắn răng, nghĩ tới về sau cũng sẽ có cơ hội vì vậy cô ta liền lui về phía sau hai bước: "Nếu mà cô thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi."

Nam Ca cũng không có trả lời cô ta.

không lâu sau Lệ Sâm trở về, Nam Ca vừa nhìn thấy xe anh liền nghênh đón. Đây đã là ngày thứ ba Nam Ca tới đón anh. Trong lòng Lệ Sâm rất cao hứng. Tiểu Zombie này cuối cùng cũng biết nhớ thương anh rồi.

Ai biết đợi xe dừng lại, Nam Ca hướng thẳng vào trong xe nhìn: "Lệ Sâm, hôm nay anh mang về vật gì tốt đây!"

Lệ Sâm cảm thấy bản thân nghe được âm thanh tan nát cõi lòng. Chẳng lẽ không phải là cô nên quan tâm đến anh nhiều hơn một chút sao? Cũng may hiện tại anh có kiên nhẫn, ném cho Nam Ca một bao đồ. Thuận tay dắt tay cô đi lên lầu.

Nam Ca dựa vào gần anh còn ngửi hương vị trên người anh một cái, cái đầu nhỏ lúc lắc lúc lắc: "Lệ Sâm, hôm nay anh giết bao nhiêu Zombie thế, trên người anh có gần trăm loại hương vị rồi."

Lệ Sâm phát hiện ra Nam Ca biến hóa càng lúc càng lớn, không phải là ở bề ngoài mà là ở trên năng lực. hiện giờ cô nghe lên khoảng cách càng ngày càng xa, khứu giác cũng đặc biệt nhạy bén.

Ngay cả hôm nay anh tiếp xúc bao nhiêu Zombie mà cô cũng có thể phát hiện ra!

Vì vậy Lê Sâm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô, còn giống như ban thường nói: "Nam Ca hiện tại cũng thật là lợi hại, đêm nay tiếp tục ban thưởng tinh hạch cho em."

Nam Ca lúc này ăn tinh hạch cùng lúc mới bắt đầu không quá giống nhau, tinh hạch vào trong miệng cô sẽ không lập tức mất đi hết, ngược lại lại cần cô nhai rồi nuốt.

Lê Sâm cảm thấy, hẳn là Nam Ca gần đây dùng quá nhiều tinh hạch, năng lực cô mặc dù vẫn tiến hóa nhưng tốc độ đã rất thông thả. Xem ra, đề cho cô ở trong căn cứ cùng người luyện tập là không đủ, anh còn cần tìm kiếm điểm đột phá khác.

Nam Ca cũng là sau khi lên lầu mới nói với Lê Sâm chiến tích hôm nay của mình. Mỗi khi đến thời điểm này cô đều cao hứng nhất. Giống như là một chú chim nhỏ sung sướng vậy.

Lê Sâm đợi cô nói xong chỉ chỉ cái túi xách tay kia nói: "Em thử xem một chút bên trong có cái gì."

"Cái gì nha?" Nam Ca rất nhanh liền mở bao ra, phát hiện bên trong đều là váy rất đẹp!

Trong nháy mắt cô thích muốn chết, bởi vì sau khi cô biến thành Zombie mới bắt đầu tỉnh là mặc áo khoác trắng. Về sau chính là Lê Sâm chuẩn bị trang phục rằn ri cho cô.

Nên biết là quần áo của cô cũng đã có một thời gian rất lâu không đổi hình thức rồi! Ô ô ô nâng váy lên, cô nhìn về phía Lê Sâm. Cảm thấy đặc biệt cảm động

Lê Sâm còn hỏi cô: "Em có muốn thử một lần không?"

Nam Ca đương nhiên không chậm trễ nhưng khiến Lê Sâm cực kỳ khiếp sợ là. cô vậy mà lại ở trước mặt anh, cởi quần áo!

Này! Nam Tiểu Ca, em đang làm cái gì vậy!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Tôi xinh đẹp nhất

Nam Ca không coi ai ra gì cởi quần áo, Lê Sâm ở sau lưng cô quả thực là trợn mắt há hốc mồm. Mà cô thuần túy chính là hưng phấn quá mức, đem sự kiện Lê Sâm còn ở chỗ này triệt để quên đến sau đầu.

Đợi đến lúc cô vùng áo lên, cũng đã lộ ra bụng nhỏ. cô mới bỗng nhiên hướng ra sau nhìn thoáng qua, trực tiếp đụng phải ánh mắt Lê Sâm không kịp thu hồi.

cô lập tức thả quần áo xuống, còn làm ra động tác hai tay vòng trước ngực lên án nhìn Lê Sâm: "Vì sao anh nhìn lên tôi thay quần áo!"

Cả người Lê Sâm cũng không tốt. Chính mình quên tôi ở đây, tự chủ động thoát quần áo, bây giờ lại oán tôi trước...

Tuy nhiên nếu là Lê Sâm lúc trước, khả năng sẽ trêu Nam Ca vài câu. hiện tại đây trong đầu anh đều là hình ảnh Nam Ca vừa mới trêu chọc lộ ra phong cảnh. Ánh mắt chột lóe, bên tai liền hồng hồng.

anh liền đứng dậy đi ra ngoài, thân thể cũng thật căng thẳng: "Em thay trong phòng đi, nhớ đóng kỹ cửa lại."

Nam Ca bảo trì động tác nhìn Lê Sâm rồi đi, chờ anh vừa đi. cô lập tức đem cửa khóa lại từ bên trong.

Gào, vừa mới nãy thiếu chút nữa đã bị nhân loại ngu xuẩn xem sạch bách!

Mặc dù là bởi vì chính cô quên Lê Sâm còn ở trong phòng =. =

Lê Sâm không dừng lại ở cửa phòng Nam Ca mà là trở về phòng mình. Thậm chí lúc này cũng quên không để Nam Ca lại đếm xem trong tay anh có bao nhiêu tinh hạch.

anh nằm ngửa ở trên giường, đem bàn tay che lên trên mắt. Làm sao bây giờ, cho dù hiện tại Nam Ca không có ở bên người, anh vẫn sẽ không tự chủ được suy nghĩ tới cảnh tượng cô muốn cởi quần áo.

Tiểu Zombie so với lúc vừa mới nhặt được thật sự là quá không giống nhau. da thịt vô cùng mịn màng lại trắng nõn như vậy, hiện tại tìm khắp thế giới chỉ

sợ cũng sẽ không có mấy cô gái có làn da đẹp hơn cô.

Tất cả mọi người đã quen sống sót gian khổ trong tận thế, mỗi một phút mỗi một giây cũng không muốn buông tha.

Lại tầng tầng thờ gấp một ngục khí, Lê Sâm tỉnh tường cảm giác được dưới thân thay đổi, cười khổ một tiếng. Lê Sâm, mà thật là không cứu được, mà đã bắt đầu mơ ước thương một con Zombie rồi.

Nam Ca cũng không rồi rầm như Lê Sâm, sau khi anh đi về. Đối với Nam Ca mà nói, Lê Sâm mà nhìn thấy cô thay đồ liền lật trời.

Hiện tại toàn tâm cô đều treo ở trên bộ váy xinh đẹp đâu, cô hằng hái thử từng món một. cô thích nhất chính là bộ váy màu đỏ thẫm, làn váy chỉ tới vị trí đầu gối, có thể lộ ra bắp chân xinh đẹp.

Đừng nhìn hiện tại Nam Tiểu Ca nhỏ nhắn xinh xắn cực kỳ, đáng người một chút cũng không kém đâu. Bình thường mặc trang phục rằn ri, cũng có đám đàn ông đưa ánh mắt treo ở trên người cô.

Trong phòng cô vốn không có gương, thứ này ở trong căn cứ cũng rất khan hiếm. Nhưng ai biết Tân Vũ Hoa là từ đâu tìm thấy một cái kính không lồ rơi xuống đất, còn khảm nạm vào trong mặt ngăn tủ cho cô.

Nam Ca lúc này đem cửa tủ kéo ra, chiếu một hồi lâu liền đưa ánh mắt đặt ở ngực mình. cô do dự một chút, cuối cùng nhin không được dùng tay nắm lấy một cái..

"Giống như lớn hơn trước kia rất nhiều nha..."

Sau khi nói xong, Nam Ca đột nhiên ý thức được một vấn đề. Trước kia? Cái gì trước kia? Sau khi cô biến thành Zombie hình như luôn là như vậy?

Đó chính là nói, cô vô thức nghĩ đến thời điểm còn là nhân loại sao?

Lại nhìn bản thân trong gương. Trong mắt Nam Ca vậy mà còn lộ ra hiếu kỳ cùng kinh diễm. Hóa ra thay đổi thành Zombie còn có chỗ tốt nha! Hi hi hi cười trộm.

Mỹ mãn một buổi tối, ngày thứ hai tâm tình Nam Ca còn thật là tốt. cô không cần ăn cái gì đó, đơn giản rửa mặt xong là đẩy cửa đi ra ngoài.

Tuy nhiên khi ở cửa gác quan cô nhạy cảm lại nghe đến trong phòng Lê Sâm có động tĩnh.

Ồ? Hôm nay người đàn ông này không có ra ngoài sao? Bên ngoài sắc trời đã sáng choang rồi. Vì vậy Nam Ca thuận thế hướng cửa phòng anh đi tới, sau khi dựa vào gần cô cũng vô thức đẩy cửa một cái.

Nhưng ai có thể biết rõ, cửa phòng Lê Sâm không có khóa! Lúc cô đẩy ra liền phát hiện Lê Sâm đang ở trần, tay đem một chậu nước giặt lên đầu tưới xuống!

Hạ thân anh cũng chỉ mặc một cái quần ngắn, giờ phút này toàn thân đều ướt đẫm. anh còn lắc lắc tóc dài một chút, bọt nước từ không trung rơi xuống bị ánh mặt trời nhỏ vụn ngoài cửa sổ chiếu vào, óng ánh trong suốt.

Nam Ca cứ ngu ngơ như vậy ở cửa, tay còn bảo trì tư thế đẩy về phía trước.

Lê Sâm cũng cảm giác được cửa có người, tiện tay dùng mu bàn tay lau mắt một cái. Phát hiện là Nam Ca, sắc mặt anh thay đổi lại thay đổi.

Lúc này Nam Ca chính là nóng bỏng nhìn anh. Nếu không phải là hiểu rõ tiểu Zombie này, anh khẳng định cho rằng cô đã yêu chính mình rồi.

Nhưng trên thực tế thì sao? Khẳng định là cô đang suy nghĩ, món ngon nhất trên người mình là nơi nào!

Nhận thức được như thế khiến tim Lê Sâm rất mệt mỏi, anh tiện tay cầm một cái khăn tắm che người. Sau đó đi đến cạnh cửa cầm tay Nam Ca xuống, còn nói: "Nam Tiểu Ca, vào phòng phải gõ cửa, em có hiểu không?"

Nam Ca còn ngưng mắt nhìn anh đây, ánh mắt rơi ở trong đôi mắt sáng của anh, nửa ngày cũng không biết nên nói cái gì.

Lê Sâm cũng không chờ cô đáp lại trực tiếp liền đóng cửa.

Vài phút sau, cửa lại mở ra. Lê Sâm đã đổi một bộ quần áo, đầu tóc còn nhỏ nước. Đem thân thể nghiêng qua để cô tiến vào gian phòng, Lê Sâm còn cúi đầu nhìn cô: "Có muốn vào không?"

Nam Ca hôm nay còn mặc cái váy đỏ thích nhất kia, trên cổ đeo dây chuyền kim cương anh đưa. trên ngón áp út bàn tay trái còn có một chiếc nhẫn kim cương.

Lê Sâm vừa mới đóng cửa tuyệt đối là có chút quần bách, cho nên cũng không cẩn thận quan sát Nam Ca một chút. hiện tại phát hiện cô ăn mặc như thế, độ xinh đẹp có thể quần vài vòng trái đất. Phỏng chừng bây giờ cô nói mình là Zombie cũng sẽ không có người tin tưởng.

Nam Ca lấp bắp nói: "Vậy tôi thật sự đi vào đây?"

"Ừm, dù sao ngày hôm qua cũng nhìn em, hôm nay đã bị em nhìn trở về." Lệ Sâm cười trêu chọc cô.

Nam Ca vênh miệng lên, sau khi đi vào cửa mới hỏi Lệ Sâm: "Sao hôm nay anh không ra ngoài?"

"Tinh hạch đã thu thập đủ, lại có hai ngày nữa là thuốc chúng ta muốn có thể làm xong. Hai ngày này tôi muốn đi gặp Diệp Thiệu." Lệ Sâm biết rõ hành trình Nam Ca không khỏi hỏi một câu: "Sao hôm nay em không đi chỉ đạo người trong căn cứ?"

thật ra nói là chỉ đạo, căn bản chính là Nam Ca đơn phương ngược món ăn thôi. Nam Ca đối với việc làm vạ người chém cũng không có gì hứng thú.

Bởi vì trong lòng cô nghĩ, dù sao nếu tính không thể thật sự thắng đến một vạ trận thì cô cũng là danh xứng với thực chém vạ người, cực tự tin.

Tuy nhiên hôm nay Nam Ca trả lời, thật sự làm cho hai mắt Lệ Sâm nhìn nhiều thêm.

Lúc này cô giống như là một con thiên nga cao ngạo. cô còn ngửa cái cổ trắng nõn thon dài lên: "Hôm nay tôi mặc được xinh đẹp như thế, không nên cùng người khác đánh nhau."

Lệ Sâm thổi phù một tiếng, nhin không được còn vuốt vuốt đầu cô. Sau đó từ trong túi áo mình lấy ra mấy viên tinh hạch hệ tinh thần đưa cho Nam Ca.

Nam Ca tiếp nhận liền bỏ nguyên một đám vào miệng, âm thanh hàm răng cùng tinh hạch va chạm giống như là ăn trái cây giòn giòn, thanh thúy cực kỳ.

không lâu sau cô liền đem tinh hạch nhai được giòn tan.

Lệ Sâm thấy hai má cô căng phồng giống như một con thỏ con khả ái.

Chờ đem vài miếng tinh hạch đều giải quyết, Nam Ca mới cùng Lệ Sâm nói: "Vậy tôi cũng đi theo anh gặp bác sĩ Diệp đi."

Trong lòng Lệ Sâm mãnh liệt gõ vang cảnh báo. Nam Ca hôm nay xinh đẹp như thế để đi gặp Diệp Thiệu? Kia tuyệt đối không được!

Vì vậy anh liền bắt đầu khuyên Nam Ca: "Em cùng người khác đi chơi đi. đi phòng thí nghiệm làm cái gì, Diệp Thiệu sẽ bắt em làm việc đấy."

Nam Ca ngơ ngác nhìn anh, thế nhưng cảm thấy Lệ Sâm nói rất có đạo lý. Lúc này tiểu đoàn ba fan Nam Ca cũng gõ cửa phòng Nam Ca. Lệ Sâm vừa vặn nghe được liền mở cửa phòng mình ra sau đó đẩy Nam Ca đi ra.

Tân Vũ Hoa ba người bọn họ vừa nhìn thấy bộ dáng Nam Ca hôm nay đều hít một ngụm khí lạnh.

Mẹ ơi, Nam Ca tỷ đây là muốn câu dẫn toàn bộ thế giới sao. Tuy nhiên bọn họ hiển nhiên thật sự thích bộ dáng hôm nay của cô! Ngao ngao ngao Nam Ca tỷ bất kể thế nào cũng đẹp mắt!

Tô Phương trong nháy mắt liền xông lên trước, mắt to liên tục nhìn chăm chăm Nam Ca: "Nam Ca tỷ, hôm nay cô muốn kết hôn sao! Làm sao mặc vui mừng như thế!"

Kết hôn? Đây là cái quỷ gì? Nam Ca kiêu ngạo nói: "Tôi đây là mặc vì chính mình!"

Mặt Tân Vũ Hoa cũng sắp bắt kịp màu váy Nam Ca rồi, Nam Ca tỷ hôm nay cho cậu rung động quá lớn. Làm sao bây giờ cậu cũng sắp chảy máu mũi rồi.

"Nam Ca tỷ... Hôm nay cô cũng không thể đi thi đấu đi?" Tân Vũ Hoa thấp thòm hỏi.

Nam Ca gật đầu: "Lệ Sâm để tôi và mấy người cùng nhau chơi đùa."

Tô Hiến... Cảm giác vừa nhìn thấy một đám trẻ con là thế nào...

Tuy nhiên ba người bọn họ hiển nhiên thật thích cái kết quả này, Tân Vũ Hoa lập tức liền tiến đến trước mặt Nam Ca: "Nam Ca tỷ chị muốn làm cái gì!"

Nam Ca nhìn ba cái lương thực cô chuẩn bị, rất muốn chơi trò chơi hút máu nha. Tuy nhiên vừa mới toát ra này ý nghĩ, ánh mắt Lệ Sâm giống như dao nhỏ trát lại đây, thân thể Nam Ca mãnh liệt căng thẳng.

"Nam Ca, em phải ngoan." Lệ Sâm nói với Nam Ca xong, Nam Ca lập tức khẽ mỉm cười kéo lấy tay Tô Phương: "đi, tôi nhìn xem dị năng các người có tiến bộ hay không!"

Lệ Sâm lộ ra khuôn mặt tươi cười sùng ái, tuy nhiên bởi vì Nam Ca đưa lưng về phía anh nên cũng không thấy được. Đợi đến khi cô rời đi, Lệ Sâm đơn giản ném qua điểm tâm mới đi gặp Diệp Thiệu.

Thí nghiệm của Diệp Thiệu quả nhiên tiến hành cực kỳ thuận lợi, Lệ Sâm còn hỏi một chút tình huống trong căn cứ. Bởi vì anh ta cảm kích anh cùng Nam Ca nên Diệp Thiệu cũng không nói dối: "Trừ mỗi ngày bố trí chế tạo thuốc thử ra, để lại cho anh năm viên còn những viên khác đều dùng trên người binh thường trong căn cứ. đã thành công trên trăm người".

Lệ Sâm cũng nghiêm túc nhìn Diệp Thiệu: "anh thật sự rất có bản lĩnh."

Diệp Thiệu còn lùi ra sau một bước, có chút kinh hãi nhìn Lệ Sâm: "Được tình địch khen ngợi không phải là sự tình khiến người khác vui vẻ như vậy."

Lệ Sâm ha ha cười một tiếng, dường như lúc trước cùng Diệp Thiệu nháo ra mâu thuẫn đã bị quên ở sau đầu. "Tôi là nghiêm túc. Kể từ sau khi vĩnh dạ đi qua liền không còn có người có dị năng thức tỉnh, thuốc thử này của anh nói không chừng có thể thay đổi cả thế giới."

Diệp Thiệu đối với thành quả nghiên cứu của mình vẫn rất tự hào, thoải mái thừa nhận Lệ Sâm tán thưởng: "Đúng vậy, chính là vì thuốc thử này quá trọng yếu, tôi thủy chung luôn ở trong phòng thí nghiệm nhìn. Vài trợ thủ một bước cũng không được ra ngoài."

Diệp Thiệu cũng có suy tính của mình. anh ta không thể tiết lộ bí mật nhưng mấy trợ thủ này thì chưa hẳn. Lòng người luôn không biết đủ, lòng tham không đáy. Để bọn họ rời đi không chừng sẽ bị cái gì đó mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Quyết không thỏa hiệp

anh ta còn bổ sung một câu: "Bởi vì quá bận rộn, gần đây vẫn luôn không thấy tiểu sư muội."

Mắt Lệ Sâm lạnh xuống nghĩ thầm, Nam Ca của tôi dựa vào cái gì để cho anh gặp.

Lúc này Nam Ca nhẹ nhàng hất xì, đứng ở một chỗ tương đối vắng vẻ trong căn cứ, còn đang nhìn Tô Phương cùng Tô Hiến sử dụng dị năng hệ thủy.

Quả nhiên dị năng của hai người bởi vì gần đây ở trong căn cứ huấn luyện chuyên môn đã đặc biệt thành thạo. Cột nước ngút trời độ mạnh yếu đủ để giết chết một con Zombie cấp hai.

Còn như Tân Vũ Hoa, thực lực cậu vốn cường hãn đến biến thái, bây giờ cậu cũng không đi diễn luyện mà chỉ ngồi ở trên một cái lá to lớn trôi nổi ở giữa không trung.

Nam Ca còn nhạy cảm phát hiện hình như chỗ nào có Tân Vũ Hoa, năng lượng thủy hệ ở đó cũng rất dư thừa.

Đội đến khi cẩn thận dùng tinh thần lực dò xét một cái mới phát hiện hóa ra ngoài mặt Tân Vũ Hoa không có làm cái gì. trên thực tế trong đất bùn đều là dây leo mọc đan xen! hiện tại những dây leo kia đều lan tràn đến dưới chân Tô Hiến cùng Tô Phương, năng lượng hệ thủy của bọn họ rơi trên mặt đất đều bị Tân Vũ Hoa hấp thu hết!

Tiểu tử này thế mà lại chiếm tiện nghi của hai chị em người ta!

Đội đến khi Tô Phương cùng Tô Hiến diễn luyện xong, Tân Vũ Hoa còn cười trộm một cái, sau đó thao túng dây leo từ dưới nền đất lao ra. Trực tiếp đem chân hai người trói chặt với nhau, lại vung tay lên, hai người thiếu chút nữa bị ném lên bầu trời!

Tô Phương cùng Tô Hiến đầu tiên là bị sợ hết hồn, về sau liền phản ứng lại đây là Tân Vũ Hoa làm trò quỷ. Bọn họ có hai người đẩy, còn có thể sợ Tân Vũ Hoa sao?

Cho nên rất nhanh ba người liền hỗn chiến với nhau, Nam Ca đứng ở chỗ xa xa, nhìn bọt nước cùng lá cây bay tán loạn. Ba người này dù sao cũng không nặng tay, cô dứt khoát kệ bọn họ đi.

thật ra gần đây trong khoảng thời gian này, vui vẻ nhất chính là Tân Vũ Hoa. Trước kia cậu ở trong đội ngũ mặc dù cũng sẽ được nhận ưu đãi, nhưng bởi vì phương thức phân phối cùng quản lý, cậu vẫn luôn không có lòng trung thành gì.

Có thể bởi vì Nam Ca, cậu cùng Tô Phương Tô Hiến gần gũi hơn, có thể đương nhiên cùng bọn họ đánh thành một đoàn. hiện tại Nam Ca tỷ còn ở phía xa xem bọn họ, Tân Vũ Hoa miễn bàn có bao nhiêu thỏa mãn.

Vị trí Nam Ca đứng ở cạnh lưới sắt căn cứ. Ở sau lưng cô chính là một khoảng lớn đồng hoang tàn sập hóa thành bình nguyên. Thời điểm xa xa nhìn lại còn có thể nhìn thấy mấy con Zombie lêu lổng đi qua.

hiện giờ đa số Zombie cũng hiểu được tránh hung tìm cát, chúng nó sẽ không tùy tiện công kích căn cứ, cũng rất ít hành động đơn độc.

Phong cảnh đồ nát sau lưng cùng cảnh tượng khoan khoái trước người hình thành đối lập rõ ràng. Nam Ca mặc váy đỏ, chính là hình ảnh sáng nhất bên trong này.

Thời điểm ba người trước mặt đều mệt mỏi kiệt sức, Cao Trường Húc thế nhưng từ xa xa đi tới. Tân Vũ Hoa lập tức đứng lại, giả vờ là cái gì cũng không có phát sinh. Rất nhiều ngày không thấy đội trưởng rồi, cũng không biết anh ấy đến đây làm cái gì?

Cao Trường Húc nhìn thấy đầu tiên chính là Nam Ca, ánh mắt cũng ngưng trệ trong chớp mắt. Tuy nhiên rất nhanh anh ta nhớ tới chính sự khiến mình tới đây: "Các người nhanh trở về đi, căn cứ Hoa Nguyên bởi vì chúng ta giết con Zombie hỗn hợp mà tìm người đến đàm phán! Bọn họ điếm danh muốn gặp Nam Ca!"

Tân Vũ Hoa trong nháy mắt phản nộ: "Con hỗn hợp kia bọn họ không giết, chúng ta giết còn sai sao? nói sau đi, chuyện này liên quan gì đến Nam Ca tý chứ?"

Cao Trường Húc trừng Tân Vũ Hoa một cái: "Lâm tiên sinh để cho tôi tới gọi các người, hơn nữa cậu biết lần này đến đàm phán là ai sao?"

Tân Vũ Hoa nghi hoặc: "Ai?"

"Mạnh Nham."

"Cái người đàn ông bị chúng ta bỏ rơi?" Trong mắt Tân Vũ Hoa hiện lên một tia âm ngoan: "Lúc trước sau khi cầm đồ nên giết anh ta luôn."

Nam Ca nghĩ thầm, người này nếu đã tìm tới cửa. Vì sao cô không gặp chứ?

Để Tô Phương cùng Tô Hiến đi về trước, cô mang Tân Vũ Hoa đi trở về. Quả nhiên, đợi đến phòng khách Lâm tiên sinh, sau khi cô đẩy cửa tiến vào, phát hiện Mạnh Nham lúc trước vì mạng sống hận không thể quỳ xuống trước Lê Sâm đang ngồi ở bên cạnh Lâm tiên sinh.

Bây giờ còn giả vờ thành dạng chó hình người, xem ra nhờ bán tin tức về bọn họ làm cho anh ta lẫn lộn cực kỳ tốt trong căn cứ Hoa Nguyên.

Sau khi Mạnh Nham nhìn thấy Nam Ca, tròng mắt thiếu chút nữa lồi ra. Lúc trước cô ta cũng không xinh đẹp như thế đi? không trách được Thái tiên sinh nhất định muốn tranh thủ đem cô ta lại đây.

Có một cô gái sức chiến đấu cường hãn như thế, lớn lên lại xinh đẹp làm mặt tiền cửa hàng. Danh tiếng căn cứ Hoa Nguyên khẳng định lan truyền ra xa.

Tuy nhiên tâm nguyện muốn nhìn nhiều hai mắt của anh ta lại không thực hiện được, Lê Sâm cùng Diệp Thiệu cũng từ bên ngoài đi vào, người đàn ông đi trước trực tiếp túm Nam Ca đi bên cạnh, lạnh lùng hỏi Mạnh Nham: "anh tìm Nam Ca làm cái gì?"

Mạnh Nham lần này mang theo mệnh lệnh Thái Phong Mậu đến, nói chuyện cũng rất có sức lực: "Con hỗn hợp thể kia vốn chính là của căn cứ Hoa Nguyên nhìn trúng, lại bị các người nhanh chân đến trước. Lẽ nào các người không nên cho chúng tôi một cái công đạo sao?"

"Công đạo?" Lê Sâm cầm lấy cổ tay Nam Ca, có thể tưởng tượng cảm giác được thân thể lạnh buốt của cô: "anh muốn công đạo như thế nào?"

"Đương nhiên là đem tính hạch trả lại cho chúng tôi, còn có các người dọa dẫm tôi cầm đi thuốc men cùng dụng cụ, cũng mời các người đều trả lại."

thật sự là gặp qua vô si lại chưa thấy qua vô si như thế. Lâm tiên sinh cũng phản nộ hỏi: "Căn cứ Hoa Nguyên có ý gì?"

"Chúng ta đương nhiên không có ý gì, chỉ là muốn lấy thứ thuộc về chính mình mà thôi, chẳng lẽ không phải nguyên nhân hợp lý nhất sao?" Mạnh Nham cười nói.

Nam Ca vẫn luôn không có lên tiếng, lại đánh tung vảy. Trong nháy mắt vảy rơi xuống, trong tay cô liền nhiều hơn một thanh đao bắn ra hàn quang.

Giờ phút này cô lạnh lùng nhìn Mạnh Nham: "Nếu đã như thế, lúc trước chúng tôi tha cho anh một mạng, hiện tại cũng có thể thu hồi lại!"

nói xong cô tiến lên phía trước mà đi, trấn tĩnh cùng dũng cảm của Mạnh Nham toàn bộ đều biến mất không còn thấy gì nữa. Mãnh liệt từ trên ghế đứng dậy: "cô không thể làm thế! Tôi chính là người đại diện cho căn cứ Hoa Nguyên. Nếu tôi chết ở chỗ này, căn cứ Hoa Nguyên lập tức chính phạt các người!"

Diệp Thiệu lẳng lặng xem hết thấy, trong nội tâm không biết là đau lòng hay là chán ghét.

Sau tận thế, các loại tài nguyên hiếm hụ. Bao nhiêu người còn đang trôi giạt khắp nơi đối mặt với Zombie khủng bố, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ tính mạng.

Mà căn cứ Hoa Nguyên thì sao, vậy mà lại ở thời điểm này không nghĩ làm thế nào để cùng các thể lực khác liên thủ giết hết Zombie, còn tìm đến gây sự!

Lâm tiên sinh là người lấy đại cục làm trọng, ông ta sẽ không dễ dàng cùng căn cứ khác nháo ra mâu thuẫn. Lúc này mặc dù tức giận nhưng cũng chỉ nhìn Nam Ca một cái: "cô đừng xúc động."

nói xong, ông ta nhìn về phía Mạnh Nham, nguy hiểm nói: "Như cậu thấy được, tính hạch, y dược cùng dụng cụ chúng tôi đều sẽ không trả lại cho nhóm các người."

Mạnh Nham nom nớp lo sợ nói ra câu nói trọng yếu nhất trong hôm nay: "Nếu thế thì Thái tiên sinh nói, nếu quả thật cầm được đồ đi ra, vậy thì mời Nam Ca đi căn cứ chúng tôi chơi, ân oán trong lúc đó liền xóa bỏ."

Lông mày Lê Sâm hung hăng xoắn vào nhau, đáng chết. Hóa ra mấy người này ở chỗ này chờ mình! Nam Ca gần đây rất có danh tiếng ở trong căn cứ Tân Bình. Thái tiên sinh này rõ ràng muốn lôi kéo.

Nhưng mà sao Lê Sâm có thể cho bọn chúng như mong muốn? anh vẫn đem Nam Ca sát sao gần ở phía sau, ánh mắt không có một phần trêu tức, dưới đồng tử bình tĩnh là sát ý ngập trời: "Chúng tôi vốn không phải là người của căn cứ Tân Bình, căn cứ Hoa Nguyên muốn làm gì, đừng tới cùng người căn cứ Tân Bình nói điều kiện."

"Lê đại ca?" Tân Vũ Hoa rung động nhìn anh, Lê Sâm không phải là vì bảo vệ căn cứ Tân Bình mà chủ động đi ra chứ?

Nhưng ai biết, sự tình đi về hướng cùng cậu tưởng tượng không hề giống nhau. Lê Sâm đúng là chủ động đi ra nhưng chỉ vì một mình Nam Ca.

anh chỉ Mạnh Nham: "Các người muốn tìm phiền toái, cứ việc tới, tôi cùng Nam Ca đều tiếp hết. Nhưng mà anh trở về chuyển cáo cho Thái tiên sinh của các người. Bảo ông ta không cần vọng tưởng Nam Ca sẽ nghe theo lời ông ta nói. Chỉ là một cái trụ sở mà thôi, chúng tôi còn không thêm để ở trong mắt."

Nam Ca mãnh liệt ngừng đầu nhìn Lê Sâm, thật sự là anh nói quá nghiêm túc làm trong lòng Nam Ca bồn chồn.

Đến cùng thì anh có biết căn cứ Hoa Nguyên có bao nhiêu người không? Bây giờ lại nói không có đem căn cứ kia để ở trong mắt? Nhưng mà bọn họ chỉ có hai người! A, mình so với Lê Sâm khả năng chính là một chiến ngữ cạn bã. Nếu là hai người bọn họ thật sự chống lại một cái căn cứ lớn như vậy, có thể có phần thắng sao?

Mạnh Nham cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, miệng người đàn ông này sao có thể lớn lối như thế?

anh ta vốn muốn phản bác trào phúng hai câu, nhưng chống lại ánh mắt Lê Sâm, anh ta liền kinh sợ. Lại ở lại, Lê Sâm không chừng thật sự muốn giết anh ta. Vì vậy Mạnh Nham đứng dậy cáo từ. "Dù sao lời tôi đã chuyển xong, các người nếu không muốn căn cứ Hoa Nguyên tìm phiền toái thì nhanh một chút đem Nam Ca giao ra đây!"

Trong chớp mắt kia Lê Sâm thật muốn giết cái gã này, vẫn là Nam Ca từ phía sau lưng túm anh một cái.

Mạnh Nham quả thực là lẩn một vòng rồi đi, nếu lại ở lại, anh ta cảm giác mình sẽ bị Lê Sâm xé rách mắt.

Người ngoài đi rồi, trên mặt Lê Sâm vẫn là nửa điểm cười cũng không có. Rất nhiều người đều chưa thấy qua anh như vậy, Diệp Thiệu cũng khiếp sợ. Ở trong mắt anh ta, Lê Sâm mặc dù lớn lên đẹp, thân thủ tốt, nhưng so với Nam Ca thì anh thật đặc biệt an phận.

Hơn nữa cái người này lúc nào cũng bất cần đời, dường như chuyện gì anh cũng không để trong lòng.

Chỉ nói ngày đó Lê Sâm mang dấu răng từ trong phòng Nam Ca đi ra, Diệp Thiệu vẫn phản ứng hai ngày lại thăm dò Nam Ca một cái mới biết được bọn họ khi đó ở trong phòng cái gì cũng không có phát sinh.

một người đàn ông như vậy thế nhưng vì Nam Ca phát hỏa lớn như thế? Bộ dạng vừa rồi của anh ta... thật sự là rất đáng sợ, giống như năng lượng trong không khí đều chao đảo theo.

Lê Sâm tức giận nhưng anh thủy chung vẫn cầm lấy cổ tay Nam Ca, ánh mắt nhàn nhạt quét qua tất cả người trong phòng. Cuối cùng rơi ở trên mặt Lâm tiên sinh: "Tôi sẽ không giao Nam Ca ra đi, cũng sẽ cùng căn cứ Tân Bình phân rõ giới hạn. Nếu để cho tôi biết rõ, ai có tâm tư mang Nam Ca nịnh nọt căn cứ Hoa Nguyên, tôi nhất định giết người đó."

Lê Sâm nói quá đương nhiên, lưng Lâm tiên sinh cũng nguội lạnh. không đợi mọi người đáp lại, Lê Sâm kéo Nam Ca rồi đi.

Bởi vì anh đi rất nhanh, Nam Ca đi theo phía sau anh có chút nghiêng ngã chao đảo.

"Lê Sâm... Hôm nay anh sao thế... Mạnh Nham không phải đã nói chỉ mời tôi đi căn cứ Hoa Nguyên nhìn một chút thôi sao?" Sao anh lại có bộ dáng như muốn tiêu diệt căn cứ Hoa Nguyên chứ.

Lê Sâm chỉ biết là trong khoảng khắc đó, lửa giận đã không chịu sự khống chế của anh.

"Chỉ xem một chút cũng không được!" anh kéo Nam Ca vào trong ngực: "Về chuyện của em, tôi một chút cũng không thể thỏa hiệp!"

Nam Ca chớp chớp con mắt, nằm ở trong lòng anh thế nhưng lại sáng lạn cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Đối tốt với cô

Hóa ra đây chính là cảm giác được người khác bảo vệ cảm giác nha, thật sự rất tốt.

thật ra vừa mới nãy Nam Ca muốn giết Mạnh Nham là thật, mặc dù căn bản là cô không thấy tức giận với Mạnh Nham. Người như vậy mới không đáng đầu.

Chuyện cô không nghĩ tới, chỉ là Lệ Sâm có thể bảo hộ mình như vật. Cho dù cô không biết rõ đến cùng lai lịch của bản thân như nào, tương lai sẽ ra sao. một khắc này cô thật lòng nguyện ý đi theo bên cạnh anh.

Con người này có thể cho cô cảm giác an toàn trước đây chưa bao giờ có.

Lệ Sâm thấy Nam Ca thủy chung luôn không lên tiếng, khẽ buông lỏng vòng tay chút ít, nâng cái cằm cô lên hỏi: "Em đang suy nghĩ gì vậy? Hử?"

Nam Ca chớp chớp đôi mắt đen như viên đá Obsidian, về mặt ngây thơ trên mặt khiến người ta không đành lòng cự tuyệt: "Lệ Sâm, Về sau anh sẽ tốt với tôi nữa chứ?"

Lệ Sâm mặc dù trong chớp mắt nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời: "Sẽ."

Vì vậy tiểu Zombie nào đó lại bắt đầu được voi đòi tiên, một bên nhẹ nhàng lôi kéo tay áo anh, một bên hồn nhiên nói: "Vậy về sau mỗi ngày anh đều chăn nuôi tôi sao?"

Lệ Sâm lại cười nữa: "Chăn nuôi. Cho em ăn no."

Nam Ca ha ha cười một tiếng, một khắc này đã hoàn toàn bỏ xuống tâm tư trốn đi: "Vậy chúng ta đã nói tốt lắm nha? Nếu mà anh không nuôi tôi no thì tôi bỏ chạy luôn đó."

Lệ Sâm nhéo nhéo chớp mũi cô: "Em dám."

không còn là giọng nói đã từng uy hiếp cô, thậm chí trong con ngươi anh cũng tràn đầy ôn hòa.

Nam Ca từ trong mắt anh có thể nhìn thấy khuôn mặt bản thân. mỹ lệ cực kỳ, đã không có cái gì khác biệt với loài người. Nhưng cô vẫn không phải là loài người, cũng không muốn làm con người.

cô chỉ hy vọng làm một con Zombie an lặng yên tĩnh, sau đó tìm người có thể ngày ngày chăn nuôi mình, hi hi.

"Lệ đại ca... Tại sao hai người lại ở chỗ này?" Hai người còn đang ôm nhau thì sau lưng vang lên giọng nói của người khác. Nam Ca còn nhớ giọng nói này, từ trong lòng Lệ Sâm xoay người, quả nhiên thấy Đường Tư Nguyệt.

một đoạn thời gian không gặp, Đường Tư Nguyệt hình như cũng đã nội liêm hơn trước không ít. Mà Nam Ca trong nháy mắt nhớ tới thời điểm lúc trước mình cùng Cao Trường Húc tỷ thí. Đường Tư Nguyệt dùng tinh thần lực ngăn trở hành động của cô.

Vì vậy Nam Ca lạnh lùng cười với Đường Tư Nguyệt: "Chuyện lần trước cô ám toán tôi, tôi còn chưa cùng cô tính đâu."

"Cái gì?" Đường Tư Nguyệt kinh ngạc nhìn Nam Ca: "Sao tôi có thể ám toán cô chứ? Nam Ca, mặc dù tôi không thích cô nhưng mà cô cũng không thể vu oan tôi như thế."

Về mặt cô ta thật sự là quá tự nhiên khiến người ta cũng tìm không ra một chút sai lầm nào. Đặc biệt là Đường Tư Nguyệt còn giật giật khóe miệng khinh thường nói: "Coi như cô nói tôi ám toán cô vậy thì cô đưa chứng cứ ra đây đi?"

nói xong, cô ta còn mong đợi nhìn Lệ Sâm: "Lệ đại ca, anh cũng tin tưởng lời Nam Ca nói sao?"

Nam Ca thật sự không có chứng cứ. Khi đó Đường Tư Nguyệt dùng tinh thần lực ảnh hưởng mình, cô làm sao tìm được chứng cứ đây?

Vì vậy Nam Ca bắt đầu làm nũng với Lệ Sâm "cô ta thật sự phá hư tôi mà! Nếu không phải là tôi cảnh giác thì không chừng đã bị gai đất của Cao Trường Húc làm bị thương rồi!"

Lệ Sâm thấy bộ dáng vội vàng này của Nam Ca rất là thú vị. Zombie ngốc này, anh còn chưa hiểu rõ cô sao? Nam Ca chán ghét ai thì chính là thật sự chán ghét, cô cũng khinh thường đi vu oan người khác.

Vì vậy Lệ Sâm chỉ nhàn nhạt hỏi Đường Tư Nguyệt: "Khi đó đến cùng là thế nào?"

Đường Tư Nguyệt mảnh liệt đau lòng. Vì cái gì Lệ Sâm không truy vấn Nam Ca? anh cứ như vậy tin tưởng Nam Ca sao? Nếu như Nam Ca có tâm giả vờ ngây thơ lợi dụng anh thì sao? Có phải anh cũng không chút do dự vì Nam Ca trả giá sinh mệnh hay không?

cô ta thật sự là hận anh làm vậy, lại hận chính mình yêu anh.

Vì vậy Đường Tư Nguyệt giống như là một con khổng tước cao ngạo, hiện giờ bọn họ đứng cách chỗ Lâm tiên sinh ở không xa. Cao Trường Húc bọn họ cũng từ trong tòa nhà đi ra.

Đường Tư Nguyệt không chịu thua: "Tôi không biết rõ các người đang nói cái gì."

Nam Ca chán ghét nhìn Đường Tư Nguyệt: "Dám làm cũng không dám nhận, thật là làm cho tôi coi thường cô."

"cô!" Đường Tư Nguyệt tức giận: "Ai cần cô nhìn nhận tôi!"

cô cũng đừng nói sang chuyện khác, tôi và cô đang nói là chuyện ám toán!"

"Còn ác nhân cáo trạng trước." Nam Ca ôm cánh tay Lệ Sâm, vậy mà lại không nổi lên chút hứng thú nào với Đường Tư Nguyệt.

Người đàn bà này rất không thú vị, có thời gian cùng cô ta vướng mắc, còn không bằng trở về tìm Tô Phuong chơi đâu, Tô Phuong cô nương kia cũng nói để cho mình cần rồi.

Cao Trường Húc gần đây cùng Đường Tư Nguyệt thân thiết, chuyện này mọi người đều biết. Vì vậy anh ta lập tức tới điều giải ngay, cùng Lệ Sâm giải thích: "Trong chuyện này khẳng định là có hiểu lầm gì rồi."

Người càng ngày càng nhiều, coi như là muốn giải quyết Đường Tư Nguyệt cũng không phải là tại đây. Vì vậy Lệ Sâm chỉ ôm bà vai Nam Ca, lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Đường Tư Nguyệt: "Nếu Nam Ca đã cầm không ra chứng cứ, hôm nay chúng ta không truy cứu chuyện này."

Sắc mặt Đường Tư Nguyệt trong nháy mắt yếu ớt, Lệ Sâm có ý gì? anh còn muốn sau này trong bóng tối giúp Nam Ca lấy lại danh dự? cô ta nói như thế nào cũng là nữ nhân! Dựa vào cái gì anh đối với Nam Ca tốt như vậy mà với cô ta ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn một lần!

Cao Trường Húc mắt thấy Đường Tư Nguyệt cũng sắp đến trạng thái nổ tung cũng khuyên cô ta: "Tư Nguyệt, tại sao em lại ở chỗ này? Có phải có chuyện tìm tôi không? Chúng ta đi trước đi."

nói xong, không đợi Đường Tư Nguyệt bày tỏ cái gì, anh ta trực tiếp túm cô ta đi.

Lệ Sâm kia tuyệt đối không đơn giản, chỗ này mặc dù là căn cứ Tân Bình nhưng nếu nói là Lệ Sâm có năng lực giết tất cả bọn họ thì khẳng định là anh ta không tin. Nhưng nếu muốn giết Đường Tư Nguyệt, tuyệt đối rất đơn giản.

Đường Tư Nguyệt cũng biết rõ nhỏ không nhịn sẽ loạn chuyện lớn, chỉ có thể mặc cho Cao Trường Húc túm cô ta đi.

Lệ Sâm không lại cùng một đám người sau lưng nói chuyện, mang Nam Ca cũng rời đi.

Nhìn Nam Ca hình như còn có một chút trầm tư, Lệ Sâm hỏi: "Sao em lại thất thần."

Nam Ca lắc đầu: "không có việc gì."

Vừa mới này cô có chút nghi hoặc, thời điểm Đường Tư Nguyệt đi qua sao mình lại không phát giác? Tuy nhiên cô cũng không nghĩ sự tình quá phức tạp, cảm thấy chắc là cô nói chuyện với Lệ Sâm quá chuyên tâm.

Bởi vì Lệ Sâm cùng mọi người tan rã trong không vui, anh cũng không định ở lại trong căn cứ. Lúc tối, anh theo chỗ Diệp Thiệu lấy bốn mươi viên thuốc kích thích. Sau khi đem tính hạch cho Diệp Thiệu, Lệ Sâm rất rõ ràng nói cho anh ta biết: "Sáng mai, tôi cùng Nam Ca rời đi thôi."

Diệp Thiệu cũng bối rối: "Hai người không thể đợi thêm hai ngày nữa sao? Tôi giải quyết phần nhiệm vụ này xong liền đi cùng hai người!"

"anh thật có thể đi sao?" Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu nói chuyện cũng đang nhớ Nam Ca, chắc lúc này Nam Ca còn đang ở trong phòng loay hoay mấy bộ váy đâu. Biết được sáng mai rời đi, cô gái kia trước hết tiếc nuối là không thể mặc váy lên đường.

Diệp Thiệu bị Lệ Sâm chất vấn á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, anh ta thật sự là đã cùng căn cứ có quá nhiều liên lụy, những người trợ thủ kia bây giờ còn đang trong căn phòng cách vách chế thuốc. Đồng dạng, bọn họ cũng chịu trách nhiệm giám thị mình.

Lệ Sâm biết Diệp Thiệu không trả lời được, dứt khoát nói: "anh cũng thấy rõ ràng tình thế bây giờ, Nam Ca chỉ có ở bên cạnh tôi mới an toàn nhất. anh cũng không cần lo lắng Nhạc Văn Phong sẽ đối với Nam Ca làm cái gì, ông ta dám thì cũng đừng mong nhìn thấy mặt trời sáng mai."

Trong lòng Diệp Thiệu mặc dù không buông được, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý lời thuyết phục của Lệ Sâm: "Vậy anh có thể cho tôi một phương hướng đại khái không? Tôi sẽ đuổi theo hai người."

"Chúng tôi hướng Bắc Hải đi." Đây vốn chính là mục đích lúc ban đầu, vẫn luôn không có thay đổi.

Diệp Thiệu gật đầu bày tỏ anh ta biết rõ, một hồi lâu sau còn có chút tò mò hỏi một câu: "Có phải anh lo lắng Nam Ca ở căn cứ mang nguy hiểm đến căn cứ Tân Bình."

Lệ Sâm nhíu nhíu mày, không thừa nhận: "không có."

Diệp Thiệu nhìn anh ta không được tự nhiên như thế, cũng thờ dãi. Khó trách Ca nhi đi theo anh ta thời gian dài như vậy, anh ta cũng không có đem Ca nhi bắt lại.

rõ ràng chính là không muốn liên lụy người dân trong căn cứ Tân Bình lại còn nhất định giả bộ phân rõ giới hạn cùng bọn họ.

Vì vậy Diệp Thiệu cũng chỉ có thể vỗ vai Lê Sâm: "Xe ngày mai hai người lái, tôi đã chuẩn bị xong rồi. Vật tư ở chỗ anh có không ít đi?"

"Xe thì không cần, tôi có biện pháp rồi đi." Lê Sâm cự tuyệt ý tốt của Diệp Thiệu. Cầm lấy bốn mươi viên thuốc rồi đi.

Nam Ca lúc này đang thu thập hành lý, cũng không biết như thế nào rồi. anh còn phải đi về xem một chút.

Diệp Thiệu còn nói giỡn với bóng lưng anh: "hiện giờ Nam Ca là đại hồng nhân trong căn cứ, chuyện hai người phải rồi đi vẫn nên gat một chút. Nếu không mọi người khẳng định không cho hai người đi."

Lê Sâm đưa lưng về phía anh ta phát phát tay: "Chúng tôi chỉ cùng với vài người cáo biệt."

Diệp Thiệu nhìn bóng dáng Lê Sâm càng đi càng xa, trong lòng thờ dài. Có thể đuổi theo bọn họ hay không vẫn là vấn đề đây.

Mới vừa phải đi về kiểm tra một chút tiến độ thí nghiệm, đột nhiên anh ta nghe thấy một trận còi báo động bén nhọn! Xen lẫn ở trong đó còn có tiếng súng! An ninh của căn cứ rất tốt nhưng lại không thể ngăn cách âm thanh, Diệp Thiệu thậm chí còn nghe được phía xa xa có âm thanh lửa đạn vang lên!

Loại cảnh báo này... Chẳng lẽ là có người ở cửa chính đánh bọn họ!

Căn cứ Tân Bình có mấy vạn người, đến cùng là thế lực nào dám làm như thế? Oanh động mở cửa chính để Zombie tràn vào đối với bọn họ có ích lợi gì?

Lê Sâm cũng không đi bao xa đã nghe thấy âm thanh gấp chuyện không may. anh vội vàng cất thuốc đi rồi lập tức hướng tới chỗ Nam Ca ở chạy tới.

Nhưng chờ tới thời điểm anh đẩy cửa ra mới phát hiện căn bản là Nam Ca không ở trong phòng! Tô Phương cùng Tô Hiến cũng không ở đây!

Trong lâu không ngừng có người chạy xuống, Lê Sâm tiện tay kéo lấy một người hỏi: "Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Nam Ca đâu? anh thấy Nam Ca đâu không?"

Người kia kinh hãi cực kỳ chỉ phương hướng cửa chính: "Hình như là những trụ sở khác đến chinh phạt chúng ta! Nhanh chạy đi, chúng ta căn bản là đánh không lại bọn họ! Chờ một lát nữa bọn họ đem cửa chính bắn vỡ, Zombie sẽ lao ra! Chao ôi! anh chạy chỗ nào đấy? Sai hướng rồi, cửa sau căn cứ ở chỗ này!"

Lê Sâm còn đi cửa sau căn cứ cái gì chứ, anh muốn đi tìm Nam Ca! Sảy ra chuyện này, Nam Ca rất có thể đã ở cửa lớn căn cứ!

Còn như chuyện tại sao vài cái căn cứ khác lại đến oanh tạc căn cứ Tân Bình, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết là thuốc của Diệp Thiệu bại lộ rồi! Vốn là Lê Sâm không nghĩ tới bọn họ có thể điên cuồng như thế. Nên biết, Mạnh Nham hôm nay mới bị bọn họ dọa chạy xong!

Chỉ sợ Mạnh Nham kia bị Thái Phong Mậu phái tới chính là một cái bẫy mê hoặc mọi người, thừa dịp lúc anh ta cùng Lâm tiên sinh đàm phán, sau đó phái người đi dò xét phòng thí nghiệm Diệp Thiệu!

Diệp Thiệu cũng đã nói nhiều ngày như thế anh ta cũng không hề rời phòng thí nghiệm quá xa! Chỉ có bởi vì chuyện của Nam Ca, anh ta mới cùng mình đến gặp Lâm tiên sinh!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Chinh phạt Tân Bình

Mấy người này thật sự là tính kẻ đến trong khung!

Lê Sâm rất nhanh đã đến cửa lớn, lúc này cửa căn cứ còn có rất nhiều người có dị năng đều ở đây. không ít người bình thường thân thể có tố chất tốt cũng đứng chung một chỗ, lập ra phòng ngự.

Leo lên đài cao, lại nhìn bên ngoài. Đám người tới om om tụ tập cùng một chỗ. Động tĩnh lớn như vậy lại là ban đêm đã đưa tới không ít Zombie.

Tuy nhiên đội ngũ này đều rất hoàn mỹ, bọn họ ở phía ngoài nhất che kín người có dị năng. Zombie dựa vào gần toàn bộ đều bị bọn họ giết chết.

Lê Sâm quét mắt một vòng, cuối cùng ở góc tây bắc cũng tìm được Nam Ca. May mắn cô ấy mặc một thân váy đỏ rõ ràng như thế, nếu không anh biết đi đâu mà tìm cô.

Nam Ca sau khi nghe thấy tiếng động thật ra muốn đợi Lê Sâm trở về, tuy nhiên cô lại bị Tân Vũ Hoa kéo tới đây.

Mạnh Nham mới rời đi không bao lâu, mấy người này liền tụ tập lại. nói bọn họ không có tâm tư xấu xa gì, đến Nam Ca cũng không tin. Hơn nữa trực giác của Nam Ca cũng rất chuẩn, mấy người này không chừng cũng là vì cô mà đến.

đã như vậy, đương nhiên là cô muốn đến xem rồi.

Lúc này cô còn đang dùng tinh thần lực thăm dò xem đối phương có bao nhiêu người, Lệ Sâm đã ở phía xa gọi cô: "Nam Ca!"

Nam Ca hưng phấn hướng tới phương hướng Lệ Sâm nhìn thoáng qua, dùng sức khoát tay áo.

không bao lâu sau Lệ Sâm liền chen lấn lại đây. Vẫn là đứng ở bên cạnh Nam Ca mới để cho anh yên tâm được.

Lâm tiên sinh giờ phút này cùng Nhạc Văn Phong đứng chung một chỗ, rõ ràng là một bộ dáng cùng chung mối thù, còn như tụ tập ngoài trụ sở có người của năm căn cứ! Bọn họ đều cách căn cứ Tân Bình không xa, không nghĩ tới vậy mà lại liên hợp!

"Thái Phong Mậu, đến cùng thì ông muốn làm cái gì?" Lâm tiên sinh lạnh lùng hỏi.

Thái Phong Mậu đứng ở trước đám người, bên cạnh có mấy người có dị năng bảo vệ: "Vật tôi cần tìm, ông nên biết là gì chứ. Vừa mới này tôi nghe thấy người ta gọi Nam Ca, cô gái kia chính là người mặc váy đỏ kia đi?" Thái Phong Mậu chỉ một người nói: "Trước giao cô ấy đi ra đi."

"Thúi lắm!" Tô Hiền kêu một câu: "Các người nghĩ cũng đừng nghĩ!"

Vốn là người căn cứ Tân Bình cũng có tâm huyết cộng thêm Nam Ca là chém vạ người, thần tượng của toàn dân bọn họ. Muốn mọi người đem thần tượng giao ra, kia có thể sao?

một đám người cũng bắt đầu mắng chửi: "Ai cũng đừng nghĩ để cho chúng tao giao Nam Ca ra!"

"Đứng! Các người cứ việc có thể thử xem, đánh không đánh vỡ được cửa chính căn cứ! Chờ một lát nữa đưa tới Zombie, các người chờ chết đi!"

Thái Phong Mậu đối với phản ứng của đám người này mặc dù chuẩn bị tâm lý qua nhưng vẫn cảm thấy thần kỳ. Vì một cô gái, mấy người này thế nhưng thật sự không nhượng bộ sao?

Tuy nhiên bọn họ không nhượng bộ, ngược lại là hợp với tâm tư của ông ta. Nếu như bọn họ cứ như vậy đơn giản nhượng bộ, ông ta chính phạt còn có ý gì chứ?

"đã như vậy, vậy chúng tôi cũng không cần phải nói nhảm nữa." Thái Phong Mậu giờ tay lên: "Nổ cho tôi!"

Ông ta ra lệnh một tiếng, mấy trăm người có dị năng hệ hỏa vọt ra. Nhất thời liền có vô số cầu lửa hướng tới căn cứ oanh tạc!

Đạn được khả năng cũng không có hiệu quả như đám người có dị năng hệ hỏa này ra tay, người căn cứ Tân Bình cùng nhau đen mặt.

Tô Phương cùng Tô Hiền liếc nhau một cái, sau đó mãnh liệt phóng tới phía trước. Hai chị em liền thủ lại tạo ra một tấm màng nước bao phủ lên trời!

Hai người kia người có dị năng vốn rất cường hãn, tính hạch dị năng hệ thủy lại bị bọn họ dùng hơn phân nửa. hiện giờ hai chị em có thể không chế cũng không còn là dòng nước chảy nhỏ nữa, từ hiệu quả bây giờ mà xem, căn bản chính là sông lớn biển rộng!

Mấy nghìn quả cầu lửa kia trực tiếp nện ở trên tấm màng nước của bọn họ, rất nhanh đã bị tan rã! Căn cứ Tân Bình thấy hai chị em cường hãn như thế. Đầu tiên là trợn mắt há hốc mồm, về sau liền cùng nhau hoan hô!

Ai có thể nghĩ tới tiểu fan cuồng Nam Ca lại lợi hại như thế này chứ! Chuyện bọn họ am hiểu nhất không phải là ở thời điểm Nam Ca tranh tài, làm đội cổ động viên cho Nam Ca sao? Bọn họ bây giờ là một kẻ làm quan cả họ được nhờ. Khí thế này không thể coi thường!

Mấy trăm người không thể phá mở tấm màng nước của hai người nữa trẻ con. Mặt Thái Phong Mậu quả thực cũng đã muốn mất hết rồi.

Nhưng mà ông ta cũng không muốn buông tha: "Tiếp tục đánh cho tôi! Bọn họ chỉ có hai người, chúng ta còn sợ không thành sao!"

Nhưng mà không đợi Thái Phong Mậu nói xong, mấy trăm người có dị năng của căn cứ Tân Bình cũng đứng dậy.

Bọn họ cũng không giống như năm cái căn cứ có thể lấy ra nhiều người hệ hỏa như vậy, vài trăm người dị năng này đều rất tạp nhưng mà hỗn hợp cùng một chỗ, hiệu quả lại không thể tưởng được.

Người có dị năng hệ sét cho một đợt sấm sét đi xuống xung quanh mấy trăm người có dị năng hệ hỏa. Thiếu chút nữa mấy người kia quay về với tổ tông! Chớ nói chỉ là còn có nhiều hệ hỏa, hệ thổ, hệ kim, hệ phong, hệ mộc như vậy! Từng người đều dùng đến tuyệt chiêu của bản thân!

Mặt Thái Phong Mậu lúc này mới khẽ thay đổi, biết rõ mục đích muốn dựa vào người có dị năng hệ hỏa cho bọn họ một bài học đã không làm được, vì vậy ông ta hô to một tiếng: "Các người thật sự xác định muốn cùng chúng tôi đối địch sao? Số lượng người có dị năng của chúng tôi có thể hơn bên các người gấp nhiều lần!"

Nam Ca sớm đã đợi không nổi nữa, người có dị năng khác còn ở trên đài cao. cô liền trực tiếp túm váy mình buộc lại. Mang theo thanh đao liền nhảy xuống!

Sau khi cô vững vàng hạ xuống, dùng đao chỉ Thái Phong Mậu: "Tôi ở chỗ này, ông muốn bọn họ giao tôi ra cũng phải xem tôi có đồng ý đi theo ông hay không đã!"

Thái Phong Mậu nhếch môi, ti tiện cười một tiếng: "Tiểu cô nương, chúng ta cũng không chỉ muốn cô. Vốn là nếu các người chịu thua, chúng ta còn có thể nói chuyện thật tốt. hiện tại chúng tôi yêu cầu các người cũng phải đem Diệp Thiệu giao ra đây!"

"Bác sĩ Diệp?" Người trên đài cao đều rất nghi hoặc, muốn bác sĩ Diệp làm cái gì?

"Các người không có bác sĩ sao?" Lâm tiên sinh lớn tiếng chất vấn.

"Có bác sĩ cũng không thể nghiền cứu ra thuốc kích thích!" Thái Phong Mậu vừa nói ra lời này, mọi người một mảnh xôn xao. không biết rõ nội tình đều đang hỏi: "Cái gì mà thuốc kích thích đây? Có công hiệu gì tốt sao?"

Biết rõ nội tình thì mãnh liệt phản nộ: "Đến cùng là ai để lộ tin tức?"

Thái Phong Mậu ý tứ sâu xa nhìn Nam Ca một cái: "Còn có thể là ai? Các người có thể nhìn một chút, bên trong này có ai mà không phải người của căn cứ Tân Bình."

Quả nhiên, thuận theo ánh mắt ông ta. Những người khác cũng đều nhìn về Nam Ca.

Tân Vũ Hoa còn lớn tiếng hô: "Nam Ca tỷ mới không bán đứng căn cứ! Nhất định là ông nói bậy!" Tô Phương cùng Tô Hiến cũng rõ ràng không tin.

Diệp Thiệu càng phản nộ: "Sư muội tôi có phẩm hạnh gì, tôi còn không rõ ràng sao. Ông muốn châm ngòi ly gián cũng phải tìm đúng người!"

Về mặt Thái Phong Mậu đắc ý: "Chúng ta đừng nói chuyện này trước, vẫn là nói cho mọi người biết anh nghiền cứu ra thuốc thử kia đến cùng có công hiệu gì đi?"

Ông ta quay đầu nhìn về phía người phía sau: "Các người chỉ biết là tôi đến chinh phạt căn cứ Tân Bình, lại không biết là do bọn họ đáng đời! Thuốc kia có thể kích phát ra dị năng của người bình thường. Khiến người bình thường thức tỉnh! Tận thể đến, toàn bộ nhân loại đều phải tập trung cùng một chỗ, cùng chung nhau chống lại tai nạn cùng Zombie! Nhưng mà bọn họ thì sao? Có thuốc thử nghịch thiên dạng này mà bọn họ lại không lấy ra muốn nuốt một mình!"

"Ông chó có nói hươu nói vượn!" Nhạc Văn Phong cũng không nhịn được mắng lên: "Thuốc này của chúng tôi vốn cũng không định giấu đi! Nhưng mà nếu đã là chúng tôi nghiền cứu ra, các người đến cướp chính là hành vi của cường đạo!"

"Chúng tôi sao có thể là cường đạo?" Về mặt Thái Phong Mậu vô tội: "Chúng tôi muốn làm là việc có lợi cho toàn bộ nhân loại!" Những người phía sau ông ta bị đầu độc như thế đều nổi lên hiếu kỳ với thuốc thử kia.

Nếu đã có thể kích thích tiềm năng người bình thường, vậy thì người có dị năng? Có phải sau khi dùng thuốc, bọn họ có thể thức tỉnh năng lực khác không? Nếu không được nữa thì dị năng hiện tại có thể tăng cấp bậc chứ?

Nam Ca cũng phản nộ Nhìn Thái Phong Mậu: "Ông thật sự là vô sỉ."

Thái Phong Mậu mắt thấy người căn cứ Tân Bình nhân tâm bất ổn, còn vươn tay ra với Nam Ca: "Sao rồi, cô gái nhỏ, cô cùng sư huynh của cô đều đến căn cứ chúng tôi đi? Sau này căn cứ Hoa Nguyên nhất định có thể xưng bá toàn bộ đất nước!"

Nam Ca mới không chịu ông ta dụ hoặc, còn vung đao muốn chém đứt tay ông ta, là Thái Phong Mậu trốn nhanh.

cô còn muốn mắng nữa nhưng mà trên đường chân trời lại truyền đến một trận âm thanh học học. Người khác chắc sẽ nghe không rõ nhưng mà Nam Ca lại cảm nhận được, đó là tiếng vô số chim vỗ cánh bay trên trời.

không riêng gì chúng nó, động vật xung quanh mấy ngàn thước cũng bắt đầu táo bạo lên.

Cái này tuyệt đối không phải là dấu hiệu Zombie tiến đến, bởi vì hiện tại rất ít Zombie đi săn giết động vật! nói cách khác, chuẩn bị phát sinh chuyện gì lớn sao?

Còn có thể là cái gì? Chẳng lẽ là động đất như trước? Núi lửa phun trào? Nhưng mà xung quanh đây không có gì hay để chấn động, càng không có núi lửa nha!

Mọi người cũng chỉ là bị động tĩnh xa xa hấp dẫn sự chú ý đi trong nháy mắt rồi lại khôi phục trạng thái giương cung bạt kiếm.

Người căn cứ Tân Bình đều xì xào bàn tán: "Hóa ra căn cứ chúng ta thế nhưng lại có thuốc lợi hại như thế? Vì sao không lấy ra chứ?"

"Đúng vậy, tôi cũng là người bình thường, tại sao không dùng trên người tôi? Có phải đã bị cấp lãnh đạo nuốt riêng không?"

Thái Phong Mậu mặc dù chỉ nói mấy lời nhưng đã khiến người trong căn cứ Tân Bình nghi kỵ lẫn nhau.

Mà lúc này đây, ông ta còn hướng lên trên đài cao nhìn thoáng qua, Cao Trường Húc lập tức đứng dậy: "Tôi có thể làm chứng, trong căn cứ quả thật có loại thuốc này!" anh ta nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ tới chờ anh ta hoàn thành nhiệm vụ về sau sẽ có tiền đồ thật tốt chờ đợi mình. Vì vậy anh ta liền bắt đầu bôi đen người trong căn cứ: "Nhưng cấp lãnh đạo nuốt tất cả thuốc, bọn họ muốn dùng chút thuốc này kiểm tra! Hơn nữa công chiếm các căn cứ khác!"

"Đội trưởng! anh đang nói cái gì?" Lần này ngay cả Tô Hoàng cũng khiếp sợ, thuốc cái gì chứ, anh ta chỉ nghe nói qua thuốc khảo nghiệm dị năng. Thuốc kích thích Diệp Thiệu không hề đề qua! Bọn họ là một tiểu đội, không thể nào Cao Trường Húc biết rõ mà mình lại không biết!

Như vậy nói cách khác, Cao Trường Húc đang nói nói dối! Kể cả không phải nói dối thì cũng là bán đứng người trong căn cứ!

Tất cả mọi người kinh ngạc vì Cao Trường Húc thế nhưng lại phản bội. Lâm tiên sinh cũng đau lòng nhìn anh ta: "Cao Trường Húc, căn cứ Tân Bình có chỗ nào thực xin lỗi anh? Cho tiểu đội các anh tài nguyên thủy chung luôn là tốt nhất!"

Nam Ca đối với chuyện này thâm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ bởi vì lần đầu tiên gặp được bọn họ. Cả đám đang mở cửa máy bay trực thăng bước ra! Máy bay trực thăng nhá, toàn bộ căn cứ Tân Bình chỉ có một cái nhưng lại để cho bọn họ dùng!

Lệ Sâm không có cùng Nam Ca nhảy xuống đài cao cùng Thái Phong Mậu giằng co, anh chỉ mắt lạnh nhìn Cao Trường Húc.

Cao Trường Húc cũng đáp lại lời Lâm tiên sinh nói: "Đối với chúng tôi tốt? Đối với chúng tôi tốt mà chuyện trọng yếu như vậy, ông lại có thể gạt chúng tôi! Ngược lại là cô ta!" Cao Trường Húc chỉ Nam Ca: "cô ta là một người ngoài, cũng rõ ràng các người đang làm cái gì!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Xuất hiện người phản bội

Năng lực lẫn lộn phải trái của Cao Trường Húc không phải là mạnh bình thường, vài lời nói, mũi nhọn lại lần nữa chỉ về trên người Nam Ca. Về phần anh ta làm như thế đến cùng là vì ai, nhìn bộ dáng Thái Phong Mậu bắt buộc Nam Ca liên biết.

Diệp Thiệu cách Cao Trường Húc cũng không xa, nghe vậy đã rút súng ra, hòng súng đen như mực nhắm ngay đầu người đàn ông này: "Nam Ca biết rõ kế hoạch chúng tôi nhưng ít nhất cô ấy không giống mày, bán đứng chúng ta không nói còn đưa tới nhiều kẻ địch như thế. Thậm chí bây giờ mày còn có thể bị cắn ngược lại một cái! Dạng phản đồ như mày, hôm nay tao sẽ thay thế căn cứ thanh lý!"

Cao Trường Húc hừ lạnh một tiếng, ở thời điểm Diệp Thiệu bóp cò cũng đã dựng thẳng lên một bức tường đất. Mặc dù viên đạn xuyên thấu vách tường nhưng độ mạnh yếu đã giảm bớt, cuối cùng cũng không làm bị thương Cao Trường Húc.

Đợi đến khi tường đất biến mất, Cao Trường Húc nhìn Diệp Thiệu trong mắt mang khinh bỉ: "Cũng chỉ là một người bình thường mà thôi thế nhưng còn vọng tưởng giết tao?"

Nam Ca ở phía dưới nhìn thấy không hiểu sao lại nổi giận. Kia có thể là sư huynh của mình! Coi như trước kia mình không có thừa nhận qua cũng biết rõ Diệp Thiệu đối với mình rất tốt!

Cao Trường Húc làm người căn cứ Tân Bình, thế nhưng một chút quan tâm vinh nhục tập thể cũng không có. Mình mặc dù là một con Zombie nhưng cũng biết không phải là tính huống đặc biệt thì bản thân cũng rất ít công kích đồng loại!

Dạng người cặn bã bại hoại như này cũng thật sự là uổng phí Lâm tiên sinh khổ tâm tài trợ!

Vì vậy Nam Ca nhắc theo đao, thấy Diệp Thiệu giết không được anh ta. Chính mình chuẩn bị xông lên giết người. Nhưng mà cô mới vừa vận động một bước liền có vài người có dị năng vây quanh cô.

"Các người đây là làm..." Nam Ca vừa định chất vấn liền thấy được mặt người đàn ông đối diện bị một phát súng từ sau phía sau bắn nát đầu!

Hết thấy phát sinh quá nhanh, thậm chí bọn họ cũng không có chú ý đến là ai ra tay!

Mà Lệ Sâm còn ở chỗ cao giờ súng, hiển nhiên cũng không có chuẩn bị lẫn trốn. Giọng nói anh giống như băng tuyết thẳng mười hai, lạnh lẽo khác xương: "Tránh ra, nếu không các người sẽ có kết quả giống người đàn ông vừa này."

Mấy người này lập tức xụ mặt xuống. Khoảng cách xa như thế, kỹ thuật súng còn có thể chuẩn xác như thế? Cái người đàn ông này cũng quá nghịch thiên rồi?

Hơn nữa, người có dị năng giống nhau đều không cần dùng súng, lẽ nào cái người này cũng là người bình thường?

Người bình thường có thể có lực lượng cường hãn như thế sao?

Tâm tình Nam Ca bắt đầu phức tạp. cô một mặt được Lê Sâm bảo vệ cảm thấy rất có cảm giác an toàn, một mặt có một chút tiếc nuối. Mấy người này, chính mình đều có thể giải quyết, đừng không tin danh hiệu vạn người chém của cô chứ!

Nam Ca ngẩng đầu, cùng ánh mắt Lê Sâm vừa vặn giằng co trên không trung. Cái nòng súng kia vừa mới còn nhắm ngay người đàn ông phía dưới, mà lạnh lùng trên mặt giống như băng tuyết trong nháy mắt bị tan rã, ánh mắt nhìn Nam Ca nhu hòa đến thế.

Kỳ thật ở lúc Cao Trường Húc đi ra, người trong căn cứ cũng đã cùng Nam Ca và Lê Sâm giữ một khoảng cách. Bây giờ nhìn đến thực lúc cùng kỹ thuật súng của Lê Sâm cũng có chút sợ hãi.

Dù sao bọn họ thủy chung cho rằng, Lê Sâm là mặt trắng nhỏ luôn dựa vào Nam Ca!

Giờ phút này Nam Ca còn ở phía dưới đưa ra ngón tay cái với Lê Sâm, màu đỏ của váy rất có tiềm năng chọc giận.

Lê Sâm cười đến sáng lạn.

Thái Phong Mậu ở xa xa nhìn, trong cơn giận dữ.

Quá không thích hợp rồi đây? không phải là đã dặn dò thật tốt, để Cao Trường Húc nhanh chóng thu phục người trong căn cứ. để bọn họ hoài nghi Nam Ca cùng Lê Sâm sao? hiện tại tại sai còn có người tràn trề sùng bái nhìn bọn họ chứ?

Vì vậy Thái Phong Mậu lập tức cho Cao Trường Húc một động tác, ý bảo anh ta nhanh hoàn thành nhiệm vụ của mình đi.

Cao Trường Húc hiểu ý, lập tức hô: "Trong căn cứ có thuốc kích thích lại không lấy ra cho toàn bộ nhân loại sử dụng, bản thân đã là tội ác tày trời! Chúng ta hôm nay đứng ở chỗ này sẽ phải chinh phạt làm bọn họ cúi đầu nhận sai mới được!"

Nếu là thường ngày, Tân Vũ Hoa nhìn thấy trận thế này không chừng sẽ khóc. Nhưng mà hôm nay cậu một chút cũng không sợ hãi, lực lượng của Nam Ca tỷ là vĩ đại nhất! Cậu còn công khai cùng Cao Trường Húc khiêu chiến: "anh là phản đồ ăn cây táo rào cây sung, tôi muốn giết anh!"

Tiếng nói còn chưa rơi xuống Tân Vũ Hoa cũng đã ra tay, nhưng mà bản thân Cao Trường Húc chính là đội trưởng. Tuổi còn lớn hơn cậu nhiều, bản về tầng cấp dĩ năng cũng không thể thấp hơn cậu. Tân Vũ Hoa ở trên tay anh ta không lấy được chỗ tốt gì nhưng Tân Vũ Hoa liều mạng một ngụm nhiệt tình, vẫn làm Cao Trường Húc bị thương.

Thái Phong Mậu mang người ở phía dưới cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tân Vũ Hoa, người có dĩ năng hệ mộc cường hãn đến thế. Ánh mắt ông ta sáng hơn nghĩ thầm, không riêng một mình Nam Ca, người vừa mới nổ súng còn có người hệ mộc này, ông ta đều muốn mang về căn cứ!

Cao Trường Húc che cánh tay đổ máu, né tránh dây leo tấn công, mắt lạnh nhìn Tân Vũ Hoa: "Cậu thật sự muốn cùng tôi đối địch sao?"

"Tôi chỉ muốn giết anh." Đất dưới chân Tân Vũ Hoa nứt toác, có thực vật xanh lá cây liên tục ở trong đất bùn nhảy lên lay động. Ai cũng có thể nhìn ra Tân Vũ Hoa hiện tại rất bạo lực, liên quan đến năng lực của cậu cũng đã chấn động ra.

không đợi đến lúc Tân Vũ Hoa lại ra tay, Đường Tư Nguyệt liền kinh hô một tiếng: "Cao đại ca, anh làm sao vậy!"

"Tư Nguyệt!" Cao Trường Húc vui vẻ trở lại, Đường Tư Nguyệt vẫn luôn đứng ở bên mình! Hôm nay khẳng định cũng không ngoại lệ!

Quả nhiên, ánh mắt của anh ta nóng rực nhìn Đường Tư Nguyệt chạy tới, còn khoắc ở cánh tay anh ta. Cao Trường Húc giờ phút này còn giống như người đàn ông mạnh mẽ, an ủi Đường Tư Nguyệt: "không có chuyện gì, cũng chỉ là một vết thương nhỏ... A!"

Ánh mắt anh ta vốn còn nhu hòa, trong nháy mắt liền biến thành kinh ngạc bởi vì Đường Tư Nguyệt vậy mà cất giấu một con dao trong tay áo, trong nháy mắt liền đâm xuyên trái tim anh ta!

anh ta là người có dĩ năng, lợi hại hơn nữa thì như thế nào, còn không phải là thân thể người thường sao? Nhất là anh ta đối với Đường Tư Nguyệt, căn bản cũng không có một chút đề phòng!

Trái tim trong nháy mắt ngưng đập, anh ta run rẩy vài cái liền ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Lại nhìn Đường Tư Nguyệt, ân cần trên mặt cô ta quả nhiên cũng biến mất không thấy gì nữa. Còn lạnh lùng nhìn Cao Trường Húc một cái.

Lại quay đầu đối mặt với người trong căn cứ Tân Bình, Đường Tư Nguyệt mạnh mẽ nói: "Tôi ở bên cạnh anh ta thời gian dài như vậy, chính là vì thăm dò rõ ràng nội tình. Hôm nay rốt cuộc biết, anh ta thế nhưng ngầm loại tâm tư xấu xa này! Mọi người không nên tin lời tên phản đồ này nói!"

Hình tượng Đường Tư Nguyệt ở trong lòng mọi người nhất thời cao lớn lên. Đây quả thực là đại nghĩa diệt thân nha! thật sự là tốt lắm!

Bởi vì cô ta tự tay giết Cao Trường Húc, nghiễm nhiên địa vị ở trong căn cứ cao lên không ít, thậm chí cô ta còn tự mình đứng ở trên đài cao đối mặt với Thái Phong Mậu nói: "Đồ của căn cứ Tân Bình sẽ không giao cho ông, ông là tự mình rút lui hay là chúng tôi đánh cho ông lui?"

Thái Phong Mậu nổi trận lôi đình: "cô lại giết chết Cao Trường Húc! Khốn kiếp! người đến, phá mở cửa chính căn cứ này cho tôi!"

Nhóm người dị năng vẫn luôn trầm mặc kia lại lập tức vọt lên. Người căn cứ Tân Bình đương nhiên cũng không thể nhìn như thế, ào ào nhảy xuống đài cao bày tỏ phải bảo vệ căn cứ, tình hình chiến đấu hết sức căng thẳng.

Nam Ca nhảy xuống trước tiên ngược lại lại không hề động thủ. cô ngẩng đầu ngưng mắt nhìn Đường Tư Nguyệt, trên trực giác, cô cũng không tin Đường Tư Nguyệt sẽ tốt bụng như vậy.

Nhưng mà Đường Tư Nguyệt lại còn ở trên đài cao trợ giúp người Tân Bình đối kháng kẻ địch.

Lệ Sâm giờ phút này cũng đã từ trên đài cao chạy xuống, ôm người Nam Ca, để cho cô rời xa hai người có dị năng hệ phong run rẩy.

Vốn là đàm phán có thể giải quyết sự tình, bây giờ lại vận dụng võ lực. Số lượng người căn cứ Tân Bình có dị năng xác thực không nhiều bằng vài căn cứ cộng lại, chậm rãi bị đè về thế yếu.

Nam Ca cùng Lệ Sâm mặc dù vẫn không gia nhập chiến cuộc nhưng mà đã có không ít người hướng tới bọn họ cảnh giác nhìn.

Đầu tiên Lệ Sâm kiểm tra Nam Ca một chút, thấy cô không bị thương mới nói: "Em còn đánh được không?"

"Đương nhiên được!" Nam Ca hăng hái cười một cái, hướng tới chỗ Thái Phong Mậu nhìn thoáng qua: "Tôi muốn khiến ông ta trả giá thật lớn."

Thế nhưng dám đem chủ ý đánh tới trên người mình.

"Vậy thì tôi và em cùng nhau." Lệ Sâm đi theo bên cạnh Nam Ca, hai người nhất thời ở trong chiến trường vừa chạy vừa đánh.

Nam Ca còn đem chuyện mình mới phát giác được nói cho Lệ Sâm: "anh không phát hiện hiện tại ngay cả Zombie cũng không đến sao? Chúng ta giải quyết Thái Phong Mậu xong, vẫn nên sớm một chút trốn đi thôi."

Lệ Sâm không hỏi cô nguyên do bởi vì có lúc, Nam Ca cũng không rõ ràng lắm. Chuyện Lệ Sâm có thể làm chỉ là tin tưởng Nam Ca: "Được."

Bên cạnh Thái Phong Mậu vây quanh không ít người có dị năng, nhìn thấy Nam Ca cùng Lệ Sâm xông đến, cảm dám thế nhưng đều có chút sợ hãi. Chủ yếu là ánh mắt của hai người này quá kinh khủng, một người bình thường sao có thể có ánh mắt khắc sâu rùng mình như vậy! Bọn họ lại không phải là loại Zombie nào đó!

Thái Phong Mậu rõ ràng cũng không muốn cùng Nam Ca động thủ, ở phía sau gào thét: "Các người thật sự xác định không cần đến căn cứ chúng tôi sao? Phúc lợi của chúng tôi phi thường tốt!"

Đáp lại ông ta chỉ có một chữ lạnh lùng của Nam Ca: "Cút."

đã như vậy thì Thái Phong Mậu cũng muốn cho Nam Ca một bài học, vì vậy ông ta lập tức phát tay: "Ngăn cản bọn họ lại!" Vài người có dị năng bị dụ dỗ mà tiến lên, Nam Ca cùng Lệ Sâm đã hình thành ăn ý từ lâu, chỉ cần một ánh mắt cũng đã phân công tốt mục tiêu.

Vốn sức chiến đấu của cả hai đã rất dũng mãnh, giải quyết vài người có dị năng rất nhanh nhưng ai biết, Tiểu Tuyền cùng tiểu Dung không biết là từ nơi nào xuất hiện, thế nhưng còn cuốn lấy Nam Ca cùng Lệ Sâm!

Hai người kia khó dây dưa hơn đám người dị năng lúc này rất nhiều, Lệ Sâm cùng Nam Ca vốn cùng một chỗ chiến đấu nhưng mà chậm rãi bị đám người Tiểu Tuyền tách ra.

Nam Ca một bên dùng thanh đao ngăn cản cầu lửa của Tiểu Tuyền, một bên còn oán hận nói: "Hóa ra trước khi đến căn bản cũng không phải là thực lực chân chính của cô!"

hiện tại Tiểu Tuyền khó giải quyết khiến Nam Ca cho là mình đang đối phó với Tông Hạo Hiên vậy!

trên mặt tiểu Tuyền một nụ cười cũng không có, nhiều chiêu tung ra với Nam Ca đều là sát chiêu.

Nam Ca cũng là người có tính tình, còn có thể cứ như vậy tùy ý cô ta áp chế mình sao? Cộng thêm cô còn đang muốn về sớm bên cạnh Lệ Sâm một chút, vì vậy cô lại vận dụng tinh thần lực!

Nên biết là ở căn cứ Tân Bình từ trước tới giờ cô cũng không có sử dụng qua ở thời điểm tỷ thí!

Vốn là tốc độ, lực lượng, kỹ xảo đánh nhau kịch liệt của cô đều là hạng nhất. Bây giờ còn dùng tinh thần lực ngăn chặn tiểu Tuyền, tiểu Tuyền không ngăn cản được, một đao liền bị Nam Ca cầm ở bả vai!

Đây vẫn là nhờ cô ta dùng hết chiêu thức cộng thêm chút sức lực cuối cùng để trốn qua một bên, nếu không chỗ bị chen vào chính là trái tim rồi!

Nam Ca rút đao về, không đợi hồi sức lại bổ thêm một đao liền nghe có người kêu: "Nhanh trở về! Cửa lớn của căn cứ bị người mở ra rồi!"

"Sao có thể?" Chút ít người có dị năng ở phía dưới đều kinh ngạc, cửa chính của căn cứ đặc biệt chắc chắn, bọn họ cũng không có nghe được âm thanh

oanh tặc nào nha, sao có thể mở ra được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Cô ta là Zombie

Lệ Sâm lúc này cũng đã đánh lui tiểu Dung, dùng ánh mắt ý bảo Nam Ca không nên dây dưa cùng Tiểu Tuyền nữa. Hai người từ phương hướng bất đồng đều hướng tới cửa chính căn cứ chạy.

Mà cửa chính lúc này xác thực đã mở ra! Làm chuyện này đúng là người vừa mới rồi còn trợ giúp căn cứ Tân Bình, Đường Tư Nguyệt!

cô ta hình như một chút cũng không sợ hãi người căn cứ Tân Bình, trên mặt còn lộ ra tươi cười đắc ý. Đúng vậy, bất kể là theo dõi phòng thí nghiệm Diệp Thiệu, hay là dẫn Thái Phong Mậu lại đây đều là nhờ công của cô ta. Còn như vì cái gì cô ta có thể làm sao? tinh thần lực của Nam Ca cũng có thể tiến hóa, huống chi là cô ta? Chỉ cần có đủ tinh hạch là được!

Tiểu Tuyền cùng tiểu Dung trong khoảng thời gian này cho cô ta rất nhiều rất nhiều tinh hạch, đây cũng là nguyên nhân Đường Tư Nguyệt quyết tâm muốn Cao Trường Húc chết.

Người đàn ông kia đối xử với cô ta tốt cái gì chứ, bất quá chỉ là ngoài miệng nói một chút. Lúc ban đầu cô ta cùng Nam Ca đoạt tinh hạch, Cao Trường Húc cũng không giúp đỡ được!

Mà bây giờ, ánh mắt Đường Tư Nguyệt cùng Nam Ca cũng chạm vào nhau, hai cô gái đều từ trong con ngươi đối phương nhìn thấy hận thù.

Đường Tư Nguyệt vốn chưa xác định lắm, vừa mới nãy nhìn thấy Nam Ca dùng tinh thần lực áp chế Tiểu Tuyền, cô ta liền theo dõi một chút.

Kết quả, bởi vì đẳng cấp tinh thần lực cô ta rất cao nên đã bị cô ta phát hiện một bí mật lớn! Cái người Nam Ca này, thế nhưng không phải là người! cô ta là Zombie!

Đường Tư Nguyệt vốn là đối với Nam Ca vẫn còn thống hận, bây giờ cùng cô đã là quan hệ đến chết cũng không ngừng.

Dung mạo Nam Ca một chút cũng không như Zombie, còn có năng lực cao cấp như thế. Tinh hạch nhất định tương đối có giá trị! Nếu cô ta ăn được, nói không chừng có thể đột phá cánh cửa cấp bốn, biến thành cường giả tinh thần lực lợi hại nhất hiện nay!

Nam Ca ở thời điểm cùng Đường Tư Nguyệt nhìn nhau liền phát giác Đường Tư Nguyệt đối với mình hiện sát ý, cũng biết rõ cô ta đã phát hiện bí mật của mình rồi.

Nhưng mà như vậy thì sao? Lúc trước cô có thể áp chế được cô ta một lần thì cũng có thể áp chế lần thứ hai! Lần này cô nhất định khiến Đường Tư Nguyệt nhìn một chút, cái gì gọi là sợ ý bị sét đánh!

Ở lúc cửa căn cứ mở ra Thái Phong Mậu mang người đã vượt lên đầu một bước vọt vào. Lần này bọn họ vốn chính là muốn chiếm lĩnh căn cứ Tân Bình!

Hơn nữa động tác bọn họ đều nhịp, không có ham chiến. Hiển nhiên đều là trong kế hoạch của bọn chúng!

Cao Trường Húc kia chết khẳng định cũng là Thái Phong Mậu bày mưu đặt kế Đường Tư Nguyệt làm, chính là để Đường Tư Nguyệt lấy được tín nhiệm trong căn cứ!

Còn như cửa chính sao lại bị mở ra? Đường Tư Nguyệt là hệ tinh thần đầy, còn dùng nhiều tinh hạch hệ tinh thần như vậy, cô ta muốn khống chế ai quả thực chính là dễ như trở bàn tay!

trên dưới Tân Bình quả thực đều tức muốn nổ phổi, vừa mới chết một tên phản đồ lại xuất hiện một người nữa! Thậm chí căn cứ đã bị phá, ngôi nhà bọn họ ở thời gian dài như vậy không còn rồi!

Diệp Thiệu cũng đặc biệt đau lòng, anh ta đối mặt với Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong nói: "Các người nhanh ngồi máy bay trực thăng trong căn cứ rời đi đi! Chỗ này đã không an toàn! Nếu như bị Thái Phong Mậu bắt được sẽ không tha thứ cho các người!"

Hai người đàn ông này cũng rất có tâm huyết: "Chúng tôi sẽ không rời đi! đã là người lãnh đạo của căn cứ, vậy thì phải gánh chịu trách nhiệm bảo vệ mọi người!"

Diệp Thiệu cũng biết rõ bây giờ không phải là thời điểm để anh ta do dự nữa, Thái Phong Mậu xác thực chính là vì thuốc kích thích kia mà đến. hiện tại căn cứ nhiều người bình thường như thế đều nhanh bị Thái Phong Mậu bắt, Diệp Thiệu quyết định dùng thuốc đi cùng Thái Phong Mậu trao đổi.

Sau khi nói ý tưởng của mình, Nhạc Văn Phong tròn to hai mắt: "anh điên rồi? Thứ quan trọng như thế, tuyệt đối không thể để cho kẻ bại loại kia

được! anh mới là người nên ngồi máy bay trực thăng rồi đi!"

Thái Phong Mậu nhân giờ phút này đã ở trong căn cứ hô to: "Người của căn cứ Tân Bình nghe đây, bỏ xuống vũ khí trong tay đầu hàng, không cần chống cự. Nếu không giết chết không hỏi tội."

Lâm tiên sinh nhân cơ hội đẩy Diệp Thiệu một cái: "Nhanh lên đi!" Diệp Thiệu có điện vô tuyến, căn cứ Tân Bình có điện vô tuyến điện còn chưa bị hư hại. Mà trên người anh ta mang thiết bị có thể tiêu hủy phòng thí nghiệm.

Lâm tiên sinh nói thuốc này tuyệt đối không thể cho Thái Phong Mậu! Nếu như bị ông ta chế tạo ra nhiều người có dị năng, các căn cứ khác cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Vì vậy Diệp Thiệu lập tức nhấn xuống cái nút, có người hô to: "Ngăn cản Diệp Thiệu!"

Nhưng mà đã không kịp.

Ầm ầm, phòng thí nghiệm của Diệp Thiệu cứ như vậy bị phá hủy, ánh lửa ngút trời kích thích đến hai tròng mắt mọi người.

Đường Tư Nguyệt cũng đặc biệt ảo não, cái người Diệp Thiệu này sao tay lại nhanh như thế?

Hiện giờ cô ta nghiễm nhiên là bộ dáng người lãnh đạo: "Bắt lấy Diệp Thiệu! anh ta hiểu được thuốc kích thích pha trộn như thế nào cho cân đối!"

Rất nhanh đã có người tập trung tới vị trí Diệp Thiệu, bắt đầu công kích.

Mà Đường Tư Nguyệt chính là thừa dịp chuyện này hướng tới chỗ Nam Ca mà đi, bên cạnh chạy cô ta còn chỉ Nam Ca kêu: "cô ta căn bản cũng không phải là nhân loại, cô ta là Zombie, giết cô ta đi!"

"Cái gì?" Người nghe được lời Đường Tư Nguyệt nói đều cùng nhau trợn to hai mắt.

cô gái kia một chút cũng không giống Zombie mà! Nhưng mà Đường Tư Nguyệt rất chắc chắn: "cô ta biến thành hình dáng con người! Mọi người nhanh tấn công cô ta đi, tinh hạch trong đầu cô ta khẳng định rất cao cấp!"

Mọi người mặc dù là bán tín bán nghi đối với lời Đường Tư Nguyệt nói nhưng dù sao Nam Ca cũng là kẻ địch. Cho nên bọn họ cũng sẽ ra tay với Nam Ca thôi.

Nam Ca mang theo một thanh đao, trên mặt không còn vui vẻ. Đường Tư Nguyệt này thế mà còn muốn làm cho mình bị mọi người cùng đuổi giết? Sao còn chưa có sét đánh cô ta chứ!

Ở ngay lúc Nam Ca vừa mới nghĩ thế, vậy mà thật sự có một cột lôi điện từ trên bầu trời rơi xuống, thẳng tắp đánh tới vị trí Đường Tư Nguyệt! Nếu không phải là hiện tại tinh thần lực của Đường Tư Nguyệt cường hãn, cảm giác được trước lúc nó rơi xuống chỉ sợ cái hố sâu do sét đánh kia chính là kết cục của cô ta!

cô ta thuận theo phương hướng năng lượng tiêu tán nhìn lại, lại nghe thấy tiếng quạt máy bay trực thăng kêu vang.

Mà ở trên máy bay kia công kích chính mình lại là Tông Hạo Hiên! Bởi vì vị trí anh ta rất cao, người có dị năng khác muốn công kích anh ta không đến, cho nên Tông Hạo Hiên liền bắt đầu ở trên không trung vùng sấm trên diện tích lớn. Loại công kích này không có mấy người có thể chịu đựng được, ngay cả Đường Tư Nguyệt cũng chỉ có thể liên tục tránh né!

Chỉ là cô ta một bên che đầu mình, một bên còn hỏi Tông Hạo Hiên: "Có phải anh điên rồi! Tự dung lại bắt đầu bảo vệ một con Zombie!"

Tông Hạo Hiên cũng không quản Đường Tư Nguyệt nói cái gì, đối với mấy người từ ngoài đến, anh ta một người cũng không định buông tha!

Mà Lê Sâm ở thời điểm Đường Tư Nguyệt nói lời kia. Trong mắt anh, người đàn bà này cũng đã chết. Mặc dù anh còn đứng giữa chiến trường nhưng sấm sét rơi xuống đến bên cạnh anh, tất cả lại có thể cứng rắn bị anh thay đổi phương hướng.

Giống như là có cái gì đó giống từ trường đang khống chế chung quanh anh. Mà chỗ bị thay đổi đi đúng là vị trí Đường Tư Nguyệt!

Đường Tư Nguyệt còn tưởng rằng Lê Sâm không biết rõ Nam Ca là Zombie, cô ta lập tức đẩy lên hy vọng hô lên với Lê Sâm: "Lê đại ca! Nam Ca là Zombie đó! cô ta đi theo bên cạnh anh khẳng định là vì giết anh!"

Lê Sâm đi đến bên cạnh Đường Tư Nguyệt, mạnh mẽ nắm cổ cô ta. Mắt lạnh nhìn cô ta, nhắc cả người rời khỏi mặt đất. nói ra miệng cũng là nhả từng chữ một: "Nam Ca là cái gì, tôi cũng nguyện ý mang theo cô ấy."

"anh..." Đường Tư Nguyệt kinh hãi nhìn Lê Sâm, cô ta quả thực không nghĩ tới Lê Sâm vậy mà lại biết rõ!

Trời ạ, anh ấy rốt cuộc phải có bao nhiêu điên cuồng cùng gan to? Mới có thể tại thời điểm đang chạy trốn mang theo một con Zombie? anh ấy là nhân loại cơ mà, nhân loại làm sao có thể ở cùng một chỗ với Zombie chứ?

Đường Tư Nguyệt bị Lê Sâm bóp chặt cổ, sắc mặt đã biến thành màu đỏ tía, rất nhanh hít thở không thông, không có biện pháp, cô ta chỉ có thể sử

dụng tinh thần lực của mình, thời điểm chập vào Lệ Sâm mới phát hiện, năng lượng của mình đã bị Lệ Sâm chặt đứt!

Nhưng đến cùng thì anh ta làm như thế nào ra tay, Đường Tư Nguyệt thế nhưng một chút cũng không biết rõ!

cô ta chỉ để ý thời điểm mơ hồ, khó có thể tin nhìn Lệ Sâm: "anh thế nhưng cũng có dị năng... Vì cái gì, vì cái gì anh cũng chưa bao giờ liếc nhìn tôi?"

Đường Tư Nguyệt hô hấp dồn dập, nước mắt từ trong vành mắt chảy xuống, liên tục ở trong lòng chất vẩn. Vì cái gì anh có thể yêu một con Zombie, còn đối xử với tôi tuyệt tình như thế?

rõ ràng tôi cũng là hệ tinh thần, tôi mới là người xứng đôi với anh! Nam Ca cô ta là Zombie, cô ta chỉ rước lấy cho anh một thân phiền toái!

Nhưng mà Lệ Sâm căn bản không quan tâm Đường Tư Nguyệt nói cái gì, hiện tại anh chỉ muốn người đàn bà này chết! trên tay vừa muốn dùng sức, cắt đứt cổ Đường Tư Nguyệt lại có người ngăn cản anh.

Lệ Sâm quay đầu lại phát hiện lại là tiểu Tuyền cùng tiểu Dung. Mà bởi vì công kích của hai người ngăn cản anh, Đường Tư Nguyệt đã bị ném tới một bên.

Tình hình chiến đấu chỗ Nam Ca ngược lại còn tốt, Tông Hạo Hiên ở trên trời ném sấm sét luôn hết sức tránh đi Ca xung quanh Nam.

Giờ phút này Nam Ca hướng về phía Lệ Sâm chạy qua, không biết rõ vì cái gì. cô chính là cảm thấy bộ dáng Lệ Sâm vừa mới này dạy dỗ Đường Tư Nguyệt thật sự là soái ngôi người! cô nghĩ mình muốn đến bên cạnh Lệ Sâm!

Lệ Sâm đối mặt với Tiểu Tuyền cùng tiểu Dung cũng không nương tay, cộng thêm hai người này vừa mới này bị thương. hiện tại coi như là hai người liên thủ cũng không phải là đối thủ của anh.

Đường Tư Nguyệt té xỉu ở trên đất, miệng sùi bọt mép, đã không còn sức chiến đấu. Thái Phong Mậu vốn còn trông cậy vào cô ta có thể sử dụng tinh thần lực giết người trông coi kho vũ khí, kho vật tư căn cứ Tân Bình. Ai biết người đàn bà điên này thế nhưng còn muốn giết Zombie gì đó!

Đến cùng cô ta có biết nghe theo chỉ huy cùng mệnh lệnh không đây? hiện tại Đường Tư Nguyệt ngã bất tỉnh nhân sự, Thái Phong Mậu thậm chí cũng không thèm phải người đi thăm dò một chút.

Dạng người không hiểu quy củ này, chết cũng tốt. Đồ phải lo lắng Cao Trường Húc đối tốt với cô ta như vậy mà cô ta cũng có thể không do dự hạ sát thủ, nếu đi theo ông ta có xung đột lợi ích nào đó, có phải cô ta cũng muốn giết ông ta hay không đây?

Người trong căn cứ Tân Bình đã liên tiếp tan tác, bọn họ có chút ít lựa chọn ở lại quy thuận Thái Phong Mậu, có chút ít lái xe từ cửa sau chạy trốn.

Thái Phong Mậu vốn muốn phải người đi ngăn đón nhưng bây giờ đại đa số người đều gia nhập trong hàng ngũ đuổi bắt Diệp Thiệu, căn bản là lấy không ra người đến làm chuyện này.

Ông ta chỉ có thể ăn được cả ngã về không: "Nhanh bắt lấy Diệp Thiệu! Tôi muốn người sống!"

Diệp Thiệu mặc dù là người bình thường nhưng mà thể lực còn rất là tốt, anh ta căn bản là không có vướng mắc với những người có dị năng kia, thời điểm ngẫu nhiên chạy trốn quay đầu lại phóng hai phát súng còn có thể giết chết vài người.

Mà hiện tại phương hướng anh ta chạy trốn mặc dù có chút loạn nhưng vẫn có thể nhìn ra là chạy tới chỗ máy bay trực thăng.

không có ai phát hiện, sắc trời phụ cận căn cứ càng ngày càng tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Thiên thạch rơi xuống

Thời gian này vốn nên là thời điểm ánh mặt trời chói sáng nhất trong ngày, vậy giờ khắp nơi đều là một mảnh âm trầm. Mặt trời ẩn vào tầng mây giống như rơi vào biển sâu, trừ trên chiến trường có âm thanh, các nơi khác đều là yên tĩnh đến đáng sợ.

Diệp Thiệu mặc dù chú ý tới sắc trời biến hóa, nhưng anh ta đã không còn kịp suy tư nữa. Đối diện với mấy cái người có dị năng này đuổi bắt, anh ta đành trở nên lực bất tòng tâm.

Mà chạy tới phía trước thế nhưng đến bên cạnh Lệ Sâm.

Vừa vặn Lệ Sâm triệt để giải quyết hai người đàn bà kia, anh cùng Diệp Thiệu liếc nhau một cái: "Tôi hộ tống anh lên máy bay trực thăng, nhưng mà anh phải mang theo tôi cùng Nam Ca."

Diệp Thiệu đối với cái này không có dị nghị gì, vừa mới này Đường Tư Nguyệt kêu lên, anh ta cũng nghe thấy. Giờ phút này trong lòng anh ta còn có rất nhiều nghi vấn, muốn để Nam Ca cùng Lê Sâm giải đáp.

"Được!" anh ta nói chắc chắn.

Có Lê Sâm hộ tống, áp lực của Diệp Thiệu quả nhiên là giảm bớt không ít. Chủ yếu là Lê Sâm cường hãn tới cực điểm, những người có dị năng lớn lồi kia không biết rõ vì cái gì không thể tới gần người anh.

Tốc độ liều mạng của Lê Sâm so với dị năng hệ tốc độ nhanh hơn. Lực lượng của anh so với người có dị năng hệ lực lượng càng lớn hơn. Về phần kỹ thuật súng của anh đã là người tốt nhất Diệp Thiệu từng gặp, không phát nào trượt.

Xung quanh Lê Sâm vài mét đã thành không gian tuyệt đối của anh. Ai cũng không có cách nào dựa vào gần. Lại nhìn Nam Ca, cô cũng không hề rảnh rỗi.

một vòng oanh tạc của Tông Hạo Hiên đã kết thúc, đã đến thời điểm cô thi thố tài năng.

Những người có dị năng đối địch kia, đều đem Nam Ca trở thành Zombie mà đối xử. Thời điểm ra tay với cô không có nửa điểm cảm tình, mà Nam Ca cũng không cần!

Mặc dù vũ khí của cô là đao nhưng một chút cũng không kém súng của Lê Sâm. Cộng thêm thể chất Zombie bẩm sinh đã có ưu thế, ngược lại vài người có dị năng này vẫn giống như món ăn. Lần này cô cũng không keo kiệt tinh thần lực, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, áp chế bọn họ, giết bọn họ!

Mặc dù bộ phận lớn người có dị năng cũng đã tiến vào căn cứ Tân Bình nhưng ở bên ngoài cũng không phải là số ít. Mà bên trong, Nam Ca cùng Lê Sâm quả thực chính là lấy một chống lại trăm người. Vung đao, bóp cò, mỗi một phần sức lực đều không hề phí phạm.

Lâm tiên sinh cùng Nhạc Văn Phong giờ phút này mang theo vài người tâm phúc sơ tán quần chúng trong căn cứ.

Bọn họ mặc dù đối với thân phận Nam Ca có hoài nghi nhưng bây giờ mặc kệ Nam Ca là cái gì đều là trợ lực của Tân Bình! Nếu như không phải là cô cùng Lê Sâm ngăn chặn những người có dị năng kia, tình huống hiện tại khẳng định tệ hại hơn nhiều.

Mất nhìn chiến trường bên cạnh cũng sắp quét sạch sẽ, Tông Hạo Hiên một bên thao túng máy bay trực thăng hướng Nam Ca kêu: "cô lên máy bay trực thăng trước đi!"

Nam Ca nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lê Sâm ở phía sau, bọn họ cách nhau chừng hơn hai nghìn mét, mà Lê Sâm còn hô một câu: "Em đi trước đi!"

Nếu Lê Sâm cũng sẽ đi qua, Nam Ca liền bước lên thang dây bò lên trên máy bay trực thăng. Nhưng mà mới vừa vận ngồi tốt, cô mãnh liệt cảm giác được có đồ vật gì đó từ trên bầu trời cấp tốc rơi xuống đây!

Có thể khẳng định tuyệt đối không phải là chim muông gì đó, càng không phải là đạn pháo!

Loại từ bầu trời cực cao rơi xuống... Chẳng lẽ là thiên thạch?

không trách được thời điểm mới bắt đầu, nhiều chim bay cá nhảy chạy trốn như vậy. Thậm chí ngay cả Zombie cũng không trông thấy một con! Cả chúng cũng biết tránh né nguy hiểm, nhân loại vẫn còn giằng co!

Nam Ca sốt ruột hướng tới Lê Sâm phía dưới hô: "Nhanh lên đi! Thiên thạch sắp đến!"

"Thiên thạch?" Có người có dị năng may mắn còn sống sót trong nội tâm bồn chồn, làm sao có thể xuất hiện thiên thạch chứ?

Lê Sâm lập tức tin tưởng Nam Ca, tận thể cũng có thể đến thì thiên thạch xem là gì chứ? nói sau đi, dấu hiệu không bình thường đã có quá nhiều không phải sao?

Vì vậy Lê Sâm chỉ hỏi: "Đại khái còn bao lâu?"

Sắc mặt Nam Ca trắng bệch: "Nhanh lên! không đến mười giây!"

Mười giây, Lê Sâm nhìn nhìn khoảng cách chính mình cùng máy bay trực thăng, nếu mà anh ở quá khứ nói không chừng có thể đuổi tới, nhưng mà Diệp Thiệu lại không thể. Vì vậy anh đưa ra một quyết định: "Em cùng Tông Hạo Hiên đi trước, ở Bắc Hải chờ tôi!"

Nam Ca sốt ruột phát tay, lặn vấy đồ ở không trung tung bay: "anh nhanh lên một chút!"

Tông Hạo Hiên đang nghe nói có thiên thạch muốn rơi xuống xong đã điều chỉnh vị trí máy bay trực thăng muốn xông tới cứu Diệp Thiệu, nhưng mà Diệp Thiệu cũng hô: "Mang Nam Ca nhanh đi đi!"

Mười giây, căn bản là không đủ để anh ta cùng Lê Sâm hai người leo lên máy bay trực thăng!

Tông Hạo Hiên cắn chặt răng, thay đổi phương hướng máy bay trực thăng, hơn nữa tăng tốc độ lên, muốn rời xa chiến trường.

Người trong căn cứ nghe nói thiên thạch chuẩn bị rơi xuống, mới bắt đầu đều không tin nhưng có mấy người cực kỳ tin tưởng Nam Ca, cũng biết rõ bọn họ cần không nổi máy bay trực thăng vì vậy thấy Thường Phong mở cửa xe tải lớn đi ra, bọn họ lập tức xông lên. Xe tải mảnh liệt gia tốc, trên mặt đất lưu lại một đường khói đen cùng bụi bặm.

Chị em Tô gia, còn có Tô Hoàng cùng với hai cái người lãnh đạo căn cứ cùng một chút người có dị năng đều ở trên xe tải. Nhưng mà Tô Hoàng tìm khắp nơi cũng không tìm được Tân Vũ Hoa.

"Vũ Hoa đâu? Cậu ta đi chỗ nào rồi?"

Tô Phương cùng Tô Hiến cũng mãnh liệt sững sờ. Đúng vậy, Tân Vũ Hoa vừa mới này không phải là còn theo chân bọn họ cùng một chỗ sao? Vì sao bây giờ cậu ta không ở đây?

Tô Hiến lập tức bối rối: "Vũ Hoa còn chưa lên xe! Thiên thạch đến cậu ấy làm sao bây giờ?"

Mười giây rất nhanh đến, mọi người lại nhìn lên trời quả nhiên thấy một đoàn ánh sáng dị thường nhanh chóng tạo ra dấu vết nóng rực, phá vỡ toàn bộ bầu trời.

Hiện tại đã không có ai nghi ngờ lời Nam Ca nói, cô thật sự cảm thấy thiên thạch!

Trong nháy mắt, thiên thạch cách mặt đất càng ngày càng gần, Tô Hoàng chỉ có thể mặt xám trắng cúi đầu xuống, che mắt mình. Trong xe bầu không khí cũng đặc biệt thấp trầm. Chỉ có động cơ không ngừng nổ vang, rời xa nơi này.

Đã cách rất xa căn cứ, cũng mãnh liệt bộc phát ra một trận tiếng thét chói tai, đó là những người có dị năng còn dư lại cùng những người bình thường muốn quy thuận Thái Phong Mậu kia kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người tuyệt vọng. Ngay cả thiên thạch cũng rơi xuống địa cầu, vậy rốt cuộc sau này sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa? Lẽ nào địa cầu thật sự bị hủy diệt sao?

Nhân loại bọn họ đã tiến hóa ra dị năng, đã có thể thông qua giành lấy tinh hạch Zombie để đề cao mình. Lẽ nào vẫn không thể cứu chính mình sao?

Rất nhiều người cũng không biết thiên thạch này đến cùng là có bao nhiêu, coi như là không ngừng chạy trốn cũng rất sợ lan đến gần mình, rất sợ địa cầu cứ như vậy bị hủy diệt.

Mà Tô Hoàng bọn họ khổ sở là đã để Tân Vũ Hoa lại. Một mình cậu ấy sao có thể đối mặt thiên thạch đây. Đột nhiên, Tô Phương phát ra một tiếng thét kinh hãi, nói với Tô Hoàng: "anh mau nhìn! Đây có phải Tân Vũ Hoa không?"

Tô Hoàng mạnh mẽ ngẩng đầu hướng tới ngoài xe nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ, chạy tới hướng máy bay trực thăng.

Giờ phút này máy bay trực thăng đã bay rất cao, mặc váy đỏ đứng ở cửa khoang nhất định là Nam Ca.

Khoảng cách quá xa, bọn họ nghe không được Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa đến cùng là nói gì, chỉ thấy Tân Vũ Hoa từ trên mặt đất mạnh mẽ cuộn cuộn nổi lên một cái cây, sau đó dây leo thẳng tắp dâng người lên, ném người bay tới cửa khoang máy bay trực thăng!

Mặc dù cậu đã thao túng dị năng hệ mộc đặc biệt thành thạo, nhưng thời điểm hai người hợp tác màn bay lên trực thăng, Tô Hoàng bọn họ vẫn toát mồ hôi đầm đề.

Cũng may Tân Vũ Hoa ở không trung lung lay hai cái, cuối cùng vẫn được Nam Ca kéo vào trong máy bay.

Tô Hoàng kích động nắm cánh tay Tô Phương, còn kiêu ngạo nói: "Tôi cũng biết mà, Vũ Hoa đứa bé kia nhất định không có việc gì!"

Máy bay trực thăng bay so với bọn họ nhanh hơn nhiều, cửa cabin cũng đã đóng kín rất nhanh liền vượt qua xe tải bọn họ.

Nam Ca nhìn thoáng qua Tân Vũ Hoa rồi lại nằm ở trên cửa khoang, hướng tới phương hướng Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu nhìn, lòng tràn đầy lo lắng.

Vốn tưởng rằng Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu đáp xe của người khác đi, có lẽ sự thật căn bản cũng không phải như vậy!

Bởi vì thị lực của cô rất mạnh, mới bắt đầu cô còn có chút không tin, bởi vì Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu trên xe, dĩ nhiên lại là xe thiết giáp của Lệ Sâm!

Điều này sao có thể? anh không phải là đã nói xe thiết giáp đã bị đạn pháo phá hủy sao? Vậy bây giờ chiếc xe này là nơi nào đến?

Vừa mới này chỉ lo tìm Tân Vũ Hoa, căn bản là không có nhìn kỹ!

Xe thiết giáp kia chạy là hướng khác, rất nhanh kéo ra khoảng cách với máy bay trực thăng, Nam Ca muốn nhìn nữa cũng không kịp. Mà giọng nói Tông Hạo Hiến cũng lạnh lùng vang lên: "Ngồi yên, thiên thạch sắp đến."

Nam Ca lập tức ngồi ở trên mặt đất, bắt lấy ghế ngồi máy bay trực thăng, coi như là cô không cần nhìn trong đầu cũng có thể cảm nhận được. Thiên thạch cùng mặt đất đang dần giảm bớt khoảng cách.

Cũng may thời điểm thiên thạch kia từ trên bầu trời mới vừa rơi xuống mặc dù lớn, nhưng trải qua tầng khí quyển ma sát đã bị tiêu tan không ít, hơn nữa bởi vì không khí ảnh hưởng phương hướng nó rơi xuống cùng mình phỏng đoán lúc ban đầu có chút chệch ra.

Tuy nhiên trong khoảnh khắc nhanh như tia chớp, thiên thạch thẳng tắp đập vào mặt đất. Mặc dù khoảng cách với căn cứ Tân Bình hơn mười mấy cây số nhưng coi như là cách được xa như thế. Vẫn có thể cảm giác được mặt đất rung động, trình độ không thua gì động đất cấp bảy!

Thuận theo chỗ thiên thạch ném ra, mạnh mẽ nổ tung thành một khóm mây bụi hình nấm. Nếu như không biết rõ đây là thiên thạch, còn cho rằng là **!

Lực lượng quá cường hãn, địa phương gần nhất ngay cả mặt đất cũng bị nhấc lên, cát bay mang theo đất đá cũng vọt ra ngoài tới mười mấy cây số!

Có nhiều người không kịp chạy trốn cũng đã bị đất đá thiên thạch tạo ra động đất chôn trong đồng hoang tàn!

Nhất là hôm nay người của các căn cứ đến chinh phạt căn cứ Tân Bình. Bọn họ cơ bản đều không chạy ra khu vực ảnh hưởng, chết thì chết luôn mà bị thương thì bị thương rất nặng!

Thời điểm thiên thạch vừa mới đánh tới mặt đất, máy bay trực thăng cũng nhận lấy ảnh hưởng. Từ trường thay đổi làm toàn bộ khung máy móc không thể không chế ở không trung xoay tròn hạ xuống. Năng lượng trong không khí đè ép cũng làm cho máy bay trực thăng thiếu chút nữa vỡ vụn.

Mà Nam Ca cũng chỉ là bị xung kích một cái đã lập tức bắt đầu thi triển tinh thần lực, cùng từ trường đối kháng.

Mặc dù lực lượng của cô so với từ trường vẫn là quá yếu, nhưng cũng may Tông Hạo Hiên là người rất hiểu được nắm chắc cơ hội. anh ta lập tức không chế máy bay trực thăng hướng tới xa hơn bay đi.

thật vất vả ra khỏi khu vực bị thiên thạch ảnh hưởng, Nam Ca tựa ở trên cửa khoang cả người đều mất hết sức lực. Thời điểm Zombie mệt mỏi cùng người khác nhau, Zombie sẽ không thờ hèn hèn, tim cũng không đập gia tốc. cô chỉ cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, đặc biệt đói. Tâm tư thích giết chóc từ từ chiến thắng lý trí.

Liên ở lúc cô đồ tui đôi mắt tìm kiếm mục tiêu, một tiếng rầm rì vang lên. Nam Ca lúc này mới nhìn hướng người bị Tân Vũ Hoa ở một khắc cuối cùng kéo lên.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Bị buộc tách ra

thật sự là oan gia ngõ hẹp, Tân Vũ Hoa làm sao biết hiện tại người cô muốn giết nhất chính là Đường Tư Nguyệt chứ?

Nếu như không phải là cô ta cản trở, mình cùng Lê Sâm sao có thể tách ra?

Đường Tư Nguyệt ung dung tỉnh lại, mới bắt đầu cũng không phát hiện bản thân đang ở địa phương nào. Tuy nhiên âm thanh cánh quạt vẫn làm cô ta quen thuộc. Nghĩ thầm, chẳng lẽ mình được người khác cứu ra?

cô ta lập tức vui sướng trở lại, từ trên mặt đất ngồi dậy nghĩ tới nhượng bộ trước. không thể để cho bọn họ bỏ lại mình. Nhưng ai biết, mới vừa ngẩng đầu liền chống lại ánh mắt Nam Ca!

Đường Tư Nguyệt mãnh liệt hét ầm lên, quay đầu nhìn lại Tân Vũ Hoa, bắt lấy ống quần cậu nói: "Nam Ca là Zombie! thật sự là Zombie!"

Tân Vũ Hoa bây giờ ánh mắt nhìn Nam Ca cũng thật phức tạp, cậu cũng muốn hỏi, đến cùng cô có phải Zombie hay không. Nhưng mà cậu hỏi không được.

Vừa mới nảy quyết định mang theo Đường Tư Nguyệt, thật ra chính là vì cho Nam Ca tỷ trút giận. Vì vậy Tân Vũ Hoa quyết định nghe theo trái tim của mình, móc tay Đường Tư Nguyệt ra.

Nam Ca đã đỡ cửa khoang từ từ đứng lên.

Váy cô bị rách tả tơi, thời điểm vừa mới nảy đánh nhau, dây chuyền kim cương cũng không biết đã rơi đi nơi nào. một đầu tóc đen cột chặc giờ phút này cũng rơi xuống khoác trên bờ vai.

cô đi tới bên cạnh Đường Tư Nguyệt, như cười như không nhìn cô ta: "cô nói tôi là Zombie?"

Đường Tư Nguyệt sợ hãi muốn chết, muốn dùng tinh thần lực công kích nhưng ai biết, chính mình căn bản không phải là đối thủ của Nam Ca!

Nam Ca trực tiếp nắm bả vai cô ta, mang cô ta tới bên cạnh mình sau đó cười lạnh nói: "cô nói đúng, tôi xác thực là Zombie. cô biết Zombie thích ăn nhất là cái gì không?"

Đường Tư Nguyệt sợ hãi, bắt đầu cầu xin tha thứ: "Nam Ca cô tha cho tôi. Trước kia là tôi bị ma quỷ ám ảnh..."

"Tôi rất là khinh thường thời điểm các người nên ra tay lại buông tha, thời điểm buông tha Mạnh Nham, tôi nên đứng ra giết anh ta. Nếu không nào có chút chuyện đằng sau này? Còn có thời điểm cô ở bệnh viện Biện thành ám toán tôi, tôi cũng nên một đao chém chết cô."

Hầm răng Đường Tư Nguyệt đều đang run rẩy, cô nhìn ra Tân Vũ Hoa rung động lập tức cầu khẩn cậu: "Cậu cứu tôi với, chúng ta đều là con người mà."

Trong đầu Tân Vũ Hoa đang tiến hành giao chiến thiện ác, làm sao bây giờ. Cậu chẳng thể nghĩ tới sự tình sẽ phát triển thành dạng này!

Nam Ca vỗ vỗ mặt Đường Tư Nguyệt, nói với cô ta câu nói sau cùng: "Cho nên hiện tại tôi quyết định giết cô, người có dị năng hệ tinh thần hệ là thứ tôi ưa thích thứ hai."

"cô không thể..." không đợi Đường Tư Nguyệt nói xong, Nam Ca mạnh mẽ dùng tinh thần lực khống chế cô ta. Đồng thời hung hăng cắn lên động mạch trên cổ cô ta!

Nếu là Đường Tư Nguyệt lúc trước, máu khẳng định không có hương thơm mỹ vị như thế, nhưng mà bây giờ cô ta là người có dị năng cấp ba. không biết rõ đã ăn bao nhiêu tinh hạch của Thái Phong Mậu, vị máu thật là làm cho Zombie muốn ngừng mà không được.

Đường Tư Nguyệt mới bắt đầu vẫn còn có ý thức, nhưng mà chậm rãi cũng bởi vì mất máu quá nhiều, không có khí lực. Mà cuối cùng, cô ta là tươi sống đau chết.

Nam Ca thậm chí còn buông áp chế ra, làm cho cô ta cảm nhận một chút cảm giác máu từ trong thân thể từng chút bị hút ra đến cùng là như nào.

Chờ thời điểm Nam Ca buông Đường Tư Nguyệt ra, trong ánh mắt cô ta cũng đã nhìn không thấy đồng tử. Thân thể cô ta không ngừng co quắp trên máy bay trực thăng, nhưng mà vết thương ở cổ lại một giọt máu cũng không chảy ra.

không đến mấy phút nữa, cô ta sẽ chết hẳn.

Đối với một người chết, Nam Ca một chút tâm tư giữ lại cũng không có, cô đối với Tông Hạo Hiên nói một tiếng: "Đem khoang cửa mở ra."

Tông Hạo Hiên thật ra ngồi ở phía trước vẫn biết phía sau xảy ra chuyện gì. Nhưng anh ta không có nhìn Nam Ca, chỉ là mở cửa khoang ra.

Nam Ca giống như là vút rác mà đem thi thể Đường Tư Nguyệt trực tiếp ném xuống. Cao như thế, ngã xuống khẳng định hài cốt không còn.

Chờ một lần nữa ngồi trở lại trong buồng máy bay, quanh thân Nam Ca lại khôi phục khí lực. Hơn nữa lần này bởi vì máu Đường Tư Nguyệt thúc giục, cô thể nhưng mơ hồ cảm giác được năng lực của mình lại muốn phát sinh biến hóa.

Thời điểm mới bắt đầu, cô chỉ có thể cảm giác mấy trăm mét xung quanh, về sau phạm vi lớn hơn, cô còn có thể nghe được thanh âm.

Lần này thì sao? không biết sẽ thay đổi thế nào đây?

Tân Vũ Hoa luôn thủy chung không nháy mắt nhìn chăm chăm Nam Ca. cô vừa mới biểu hiện đã chứng minh cô giống như lời Đường Tư Nguyệt nói, là một con Zombie.

Nam Ca chống đỡ thân thể còn đối với Tân Vũ Hoa cười cười: "Sao thế? Sợ hãi? Hay là muốn giết tôi?"

cô còn nhớ khóc bao sợ nhất chính là Zombie, hiện tại có Zombie trước mặt cậu giết chết một người, cậu khẳng định cũng sẽ khóc đi?

Thần kỳ là Tân Vũ Hoa không có khóc, cậu chỉ xoa đầu qua một bên. Trong nội tâm quá loạn, cậu không biết phải đối mặt với Nam Ca như thế nào.

...

Lệ Sâm lái xe mang Diệp Thiệu cùng máy bay trực thăng đi hướng ngược lại.

Diệp Thiệu nhớ tới vừa mới nảy bộ dáng Lệ Sâm dẫn anh ta lên xe, cuối cùng nhìn không được hỏi thăm một câu: "Chiếc xe này của anh... Trước đây giấu ở nơi nào vậy?"

anh ta xác định trong căn cứ không có dạng xe cao cấp như này!

Lệ Sâm không trả lời Diệp Thiệu, chỉ nói: "anh tuyển chọn địa phương, tôi đưa anh đi qua. Tôi còn muốn đi tìm Nam Ca."

Diệp Thiệu đương nhiên không chịu đi: "Tôi cũng muốn đi tìm Nam Ca! hiện tại cô ấy đi theo Tông Hạo Hiên đi, ai biết sẽ phát sinh cái gì chứ?"

Lệ Sâm cũng đặc biệt lo lắng, nhưng mà lo lắng có ích lợi gì? Đường đi tìm Nam Ca cũng đã bị thiên thạch phá hư.

Diệp Thiệu thấy Lê Sâm trầm mặc, do dự một chút hay là hỏi: "Nam Ca cô ấy... thật sự là Zombie?"

"Sao nào? Biết rõ cô ấy là Zombie, anh sợ hãi hay là chê bai vứt bỏ?" Lê Sâm lạnh lùng hỏi.

Diệp Thiệu trầm tĩnh lại: "Tôi không có sợ hãi, cũng không có ghét bỏ. Mặc kệ cô ấy biến thành bộ dáng gì, cô ấy đều là Nam Ca."

"Vây anh có thể tiếp nhận cô ấy đã từng là bác sĩ cứu sống mạng người, hiện tại chỉ khao khát máu tươi nhân loại sao?" Lê Sâm hỏi xong, Diệp Thiệu quả nhiên không biết nên trả lời thế nào.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, Lê Sâm hiển nhiên cũng không muốn tiếp tục đề tài này. Mà bọn họ đi vài cái tiếng đồng hồ, Diệp Thiệu phát hiện bọn họ thế nhưng lại chạy đến căn cứ Hoa Nguyên.

Thiên thạch kia rơi xuống, đối với căn cứ Hoa Nguyên cũng có ảnh hưởng, tuy nhiên cũng không lớn. Tối thiểu nhất, người trong căn cứ còn sống sót, tòa nhà cũng còn hoàn hảo.

Lê Sâm mới vừa xuống xe liền phát hiện có một đội người đang muốn tiến vào căn cứ Hoa Nguyên. Tuy nhiên người đầu lĩnh kia hiển nhiên đang cùng người trong căn cứ thương lượng cái gì đó.

Lê Sâm nhìn bóng lưng anh ta, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Người trông coi căn cứ này còn có chút không kiên nhẫn, vung vẩy tay: "Đều đã nói, hiện tại căn cứ chúng ta không thu người bình thường, các người nhanh đi thôi."

Thái Phong Mậu rất có dã tâm, Diệp Thiệu nghĩ thầm thuốc kích thích kia, ông ta khả năng cũng không muốn dùng trên người người bình thường!

Đoàn người này đều phong trần mệt mỏi, người dẫn đầu dáng người cao ngất, tóc đen lưu loát, giọng nói của người thanh niên đặc biệt ôn nhuận: "Chúng tôi không tiến vào căn cứ cũng được, nhưng người phụ trách đâu? Tôi muốn dùng tình hạch cùng bọn họ đổi lấy chút ít vật tư."

"Các người còn có tình hạch sao?" Giữ cửa cười nhạo một tiếng: "Các người vẫn là nhanh một chút đi đi, vật tư trọng yếu như thế ai có thể cho các người?"

Người thanh niên đứng trước không kịp nói cái gì, Lê Sâm sau lưng vẫn lạnh lùng nói: "không có sai, chúng tôi cũng không chuẩn bị đổi vật tư với các người."

Người thanh niên đứng trước mạnh mẽ xoay đầu lại, không thể tin nhìn Lê Sâm. Bởi vì quá kích động, cậu còn dùng sức dụi dụi con mắt, giọng nói run rẩy hỏi: "anh? Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Đây cũng là Lê Sâm muốn hỏi Lê Ngạn, tuy nhiên giờ phút này hiển nhiên không phải là một thời cơ tốt.

anh chỉ là nhìn thoáng qua mấy người thanh niên đứng sau em trai, sau đó vỗ vỗ bả vai Lê Ngạn: "hiện tại thay đổi giống như đại nhân rồi, vất vả cho em."

"anh..." Lê Ngạn nuốt chút nữa khóc lên.

Bộ dáng này quả thực dọa hỏng những người đồng bọn của cậu. Nên biết dọc theo con đường này, Lê Ngạn tức trí đa mưu, là người bọn họ tin tưởng dựa dẫm, người trước mặt này là anh trai cậu sao? Cũng đúng, hai người lớn lên thật giống nhau.

Nhưng mà bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, Lê Ngạn thế nhưng lấy dụng phải anh cậu liền biến thành đứa bé nha!

Lê Sâm cũng rất kích động, dù sao dọc theo con đường này, chính là muốn tìm kiếm Lê Ngạn. hiện tại vừa vận dụng phải cậu, loại trùng hợp này khiến anh cũng muốn cảm tạ trời đất.

Đề Lê Ngạn đứng sau lưng, nòng súng Lê Sâm nhắm ngay người giữ cửa: "Tôi biết rõ tất cả tình anh đã toàn bộ xuất hành, hiện tại ngoan ngoãn mở cửa ra nếu không tôi giết anh."

Người giữ cửa kia đối mặt với uy hiếp sinh mạng đương nhiên không dám thất lễ, run rẩy mở cửa.

Nhưng ai biết, Lê Sâm cũng không có đi vào mà là ở cửa phòng truyền thanh, đánh kèn khuếch trương âm thanh, giọng nói lạnh như băng vang lên: "Người trong căn cứ Hoa Nguyên nghe đây, cho các người mười phút thời gian rút lui ra khỏi căn cứ. Sau mười phút không ra tôi sẽ đem căn cứ oanh tạc. Lặp lại một lần nữa..."

Người trong căn cứ vừa nghe thấy truyền thanh này, khó hiểu cực kỳ. Còn tưởng rằng là trò đùa dai, hùng hù hù hù hù cũng không có rút lui khỏi căn cứ.

Lê Ngạn thấy Lê Sâm đi ra, nghi ngờ hỏi: "anh, đây là như thế nào nha... Sao anh muốn nổ cái căn cứ này?"

"Em mặc kệ." Lê Sâm bóp thời gian, trong vòng mười phút, anh đã đem hết thảy chuẩn bị tốt, đạn pháo cũng gác ở trên xe. Chờ mười phút vừa qua, ánh mắt anh cũng không có nháy một cái, đánh tới cao ốc trung tâm căn cứ!

Tiếng vang lớn như thế đương nhiên kinh động mọi người, bọn họ không nghĩ tới, truyền thanh kia thật sự không phải là nói giỡn!

Mà xa xa còn chưa xong, Lệ Sâm oanh tạc hết cao ốc trung tâm xong, làm bộ muốn tiến hành oanh tạc cao ốc khác, Lệ Ngạn từ trước đến giờ cũng không biết trên người anh cậu mang nhiều vũ khí tính sát thương lớn như thế!

Trong căn cứ không ngừng có người chạy đến, còn tránh né đạn pháo, bởi vì chủ yếu là người lãnh đạo đều không ở đây. Rất nhanh trong căn cứ rối loạn lung tung.

Mà động tác Lệ Sâm chuẩn bị xác định địa điểm phóng ra cũng không có thay đổi qua, bộ dáng anh đeo kính cực kỳ nghiêm túc lạnh lùng, toàn bộ căn cứ đều đầu hàng anh mới dừng tay.

Cao ốc trung tâm bị hủy, trong căn cứ một mảnh hỗn loạn.

Lệ Sâm không quản Diệt Thiệu, trực tiếp liên lái xe xông vào trong căn cứ đến một chỗ trước tòa nhà.

Sau khi xuống xe, anh đi vào nhìn thấy dụng cụ vô tuyến trong nhà còn hoàn hảo, yên tâm lại, anh bắt đầu vận hành thử kênh.

không đợi bao lâu, kênh liền chuyển được âm thanh Tông Hạo Hiên vang lên: "Ai đấy?"

"Tôi là Lệ Sâm." Giọng nói anh không giống như lúc đối mặt với Thái Phong Mậu lạnh lẽo như vậy, nhưng vẫn nghe được người bên kia chột rùng mình: "Tôi biết rõ Nam Ca ở trong tay anh. anh dám động đến cô ấy tôi liền giết anh."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Chờ tôi tìm em

Tông Hạo Hiên cũng không nghĩ tới Lệ Sâm nhanh như thế có thể liên lạc với mình, dù sao bọn họ bây giờ còn ở trên máy bay trực thăng.

Căn cứ Tân Bình đã bị phá hủy, Lệ Sâm muốn tìm thiết bị vô tuyến để liên lạc chỉ có thể đi căn cứ Hoa Nguyên gần nhất.

thật ra trên xe Lệ Sâm cũng có thiết bị, tuy nhiên nó không thể truyền tín hiệu đến trên máy bay trực thăng. Cũng thật thòai anh phải lái xe đến nơi này mới có thể tìm được Lệ Ngạn.

Giọng nói Lệ Sâm lạnh như băng. Tông Hạo Hiên ý thức được anh chẳng hề đùa nhưng đối mặt với Lệ Sâm, Tông Hạo Hiên vẫn không có thần sắc e ngại gì.

Bên miệng Tông Hạo Hiên còn mang theo vẻ tươi cười: "anh còn biết cô ấy hiện tại trong tay tôi? Chuyện cô ấy là Zombie, anh sớm đã biết đi."

Lệ Sâm lo lắng nhất chính là điểm này. Minh có thể tiếp nhận Nam Ca là một con Zombie, hơn nữa khắp nơi dùng thế lực bắt ép cô hành động, nhưng những người khác thì chưa hẳn.

Nếu như chỉ có một mình Tân Vũ Hoa, Lệ Sâm còn có chút nắm chắc. hiện tại đụng phải Tông Hạo Hiên, Lệ Sâm nhìn khôngra suy nghĩ trong lòng người đàn ông này. Vì vậy anh chỉ có thể trầm ngâm một lát, nhàn nhạt xem như giảm nhẹ thái độ: "Nam Ca có phải ở bên cạnh anh?"

Nam Ca vừa rời ngồi ở trong góc máy bay trực thăng động cũng không dám động. Kỳ thật trong nội tâm cô cũng thấp thòm, dù sao năng lực Tông Hạo Hiên quá mạnh mẽ. Nếu là anh ta liên hợp với Tân Vũ Hoa giết mình thì cô rất khó thoát đi.

Bây giờ nghe thấy giọng Lệ Sâm, cô kích động muốn khóc lên. Thái độ lạnh như băng lúc đối mặt với Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên biến mất không thấy gì nữa, cô nhanh chóng đứng ngã đổ vật trước mặt, nhào tới thoi thào hô lên: "Lệ Sâm tôi ở đây!"

Thời điểm đi theo Lệ Sâm vẫn luôn cảm thấy cái người đàn ông này khắp nơi áp bức mình, nhưng bây giờ rời anh đi. Nam Ca nghĩ đến đều là những chuyện Lệ Sâm trả giá vì mình.

Đồ cô mặc trên người bây giờ là váy đồ Lệ Sâm tìm trở về cho cô. Nghĩ đến lúc trước cô còn cùng Lệ Sâm nói, cô xinh đẹp nhất. hiện tại cô so với ai khác cũng muốn chặt vật hơn.

Lệ Sâm nghe được giọng Nam Ca, tim đều muốn nhấc lên. Tuy nhiên xem ra cô còn rất có tinh thần, tối thiểu nhất Tông Hạo Hiên không có làm cái gì cô.

Vì vậy anh lập tức nói: "Nam Ca, mặc kệ hiện tại em đang ở đâu đều phải dựa theo chúng ta ước định, đi Bắc Hải chờ tôi. Tôi nhất định mau chóng đi tìm em. Còn như những người khác..." Lệ Sâm biết rõ Nam Ca không yếu cho nên lời anh nói cũng dẫn theo một tia uy hiếp: "Người nào cản trở em thì em giết luôn đi."

Tông Hạo Hiền biết rõ Lê Sâm đang đe dọa mình, Nam Ca nghe xong, dùng sức gật đầu: "Ừ, tôi ở Bắc Hải chờ anh."

không đợi Lê Sâm nói nữa, Tông Hạo Hiền liền cắt đứt truyền tin, hơn nữa còn đóng thẳng tín hiệu trên máy bay.

Thiên thạch rơi xuống, không khí thay đổi càng kỳ quái hơn. Vốn là ngoài trụ sở vẫn là một mảnh sáng rõ, bây giờ mới bay thời gian bao lâu cũng đã mưa to mura tầm tã.

Máy bay trực thăng bay chẳng hề cao cho nên cũng ở trong màn mưa, bởi vì mưa to quá nhiều, tín hiệu trên máy bay trực thăng cũng thay đổi rối loạn.

Sau khi Lê Sâm nhìn thấy tín hiệu bị Tông Hạo Hiền đơn phương chặt đứt liền cố gắng tiếp tục liên lạc nhưng mà liên tiếp không thành công.

Lê Ngạn cũng mang một đội người từ ngoài trụ sở đi đến, cậu nhìn Lê Sâm đang di chuyển thiết bị điện vô tuyến, cũng đoán được anh đang cố liên lạc người nào đó. không biết mình có biết người kia hay không, cùng Lê Sâm là quan hệ như thế nào?

Lê Sâm không có chút nào muốn cùng Lê Ngạn giải thích, ngược lại là nhìn cậu một cái: "Lại đây giúp một tay."

Có đám người Lê Ngạn hỗ trợ, thiết bị trong căn cứ rất nhanh đã bị mang đi.

Cư dân trong căn cứ Hoa Nguyên giờ phút này đều đứng ở bên ngoài trụ sở, Lê Sâm không lên tiếng bọn họ căn bản là không dám đi vào.

Mà Lê Sâm căn bản cũng không muốn ở lại chỗ này. Tân Bình căn cứ đã rơi xuống, căn cứ Hoa Nguyên này gần sát hồ thiên thạch, nếu như không dời đi rất dễ dàng bị phóng xạ.

Vì vậy anh tìm được người phụ trách trước căn cứ, để Lê Ngạn nói rõ ràng ý đồ. Hơn nữa dùng tinh hạch đổi lấy một lượng vật tư, đều chứa ở trên xe Lê Ngạn.

Lúc muốn rời đi, Lê Sâm cùng tất cả mọi người trịnh trọng nói: "Thiên thạch đối với con người nguy hại không thể đo lường, các người có năng lực mau rời khỏi nơi này."

Những người khác biết rõ chuyện thiên thạch rơi xuống nhưng vừa nghe nói rời đi, không ít người vẫn là đỏ mắt lên.

Mặc dù phúc lợi trong căn cứ Hoa Nguyên cũng không tính là tốt, từ người lãnh đạo căn cứ đến người có dị năng đều rất thích ức hiếp dân chúng bình thường. Nhưng bên trong này tối thiểu nhất vẫn là một chỗ dung thân.

Trời đất bao la, bọn họ rời đi có thể đi nơi nào? Huống chi hiện tại bởi vì thiên thạch ảnh hưởng, Zombie không có xuất động. Cái loại sinh vật đó vốn là đã tử vong, bọn chúng không sợ phóng xạ, sẽ rất nhanh đến công kích nhân loại phải không?

Những nghi hoặc này cũng không có người giải đáp cho bọn họ.

Thấy đoàn người Lê Sâm phải ly khai, những dân chúng này còn có hy vọng Lê Sâm có thể dẫn bọn họ một đoạn đường. Diệp Thiệu mặc dù là bác sĩ nhưng nghe đến yêu cầu này trong lòng có chút không thoải mái.

Cũng là bởi vì Thái Phong Mậu có lòng tham mới để cho toàn bộ căn cứ Tân Bình bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, anh ta còn có rất nhiều tài liệu trân quý không mang đi được.

Cho dù dân chúng bình thường căn cứ Hoa Nguyên là vô tội, Diệp Thiệu cũng không thể cứ như vậy vứt bỏ hiềm khích lúc trước mà dẫn bọn họ đi. Nhưng đây dù sao cũng là xe Lê Sâm, Diệp Thiệu không nói gì.

Lê Sâm nhìn những dân chúng này khẩn cầu mình, không khỏi nghĩ đến thời điểm anh ở thượng kinh, anh đi một cái bệnh viện tìm kiếm dụng cụ cũng đụng phải một đoàn người.

Khi đó anh không thể mang bọn họ lại để cho bọn họ khẩu súng.

Lúc này mới đi qua mấy tháng, tâm tình anh đã không hề giống trước nữa. Vì vậy mặt anh lạnh tanh cự tuyệt: "Trong tận thế nếu như các người chỉ có thể dựa vào người khác, cuối cùng cũng sẽ bị cái thế giới này đào thải."

anh quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng Bắc Hải, từ thượng kinh bên ba đến nơi đây. Lúc này người anh phải tìm, đã biến thành tiểu cô nương Zombie đáng yêu.

anh vô cùng nhớ cô.

"Huống chi, tôi còn có người phải tìm. không thể mang các người." đã nói xong, Lê Sâm cứ như vậy khởi động xe mang một đội người Lê Ngạn rời đi cửa căn cứ Hoa Nguyên.

Xe chạy ra khỏi cửa đã rất xa, Diệp Thiệu từ cửa sổ xe hướng ra sau xem, cửa trụ sở chỉ còn lại một đám người không biết làm sao.

Vừa mới nảy suy nghĩ Lê Sâm không dễ nghe nhưng quả thật có đạo lý. Tận thế quá tàn khốc, rất có thể qua hôm nay sẽ không có ngày mai.

Vừa muốn quay đầu trở về, Diệp Thiệu mất sắc phát hiện phía sau xe dùng miếng vải đen che kín không ít cái hòm, hiện tại miếng vải đen kia có chút chênh đi, anh ta dùng tay vén lên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi trợn to hai mắt.

...

trên máy bay trực thăng, Nam Ca còn muốn cùng Lê Sâm nói thêm mấy câu mà. Ai biết Tông Hạo Hiên trực tiếp đem vô tuyến điện chặt đứt.

cô gấp đến độ giậm chân, ánh mắt nhìn Tông Hạo Hiên đều dần theo oán giận. "Làm thế nào có thể gọi lại?" Nam Ca đem thứ này trực tiếp trở thành điện thoại để dùng, giọng nói cực kỳ nôn nóng, giống như là Tông Hạo Hiên không để cho cô làm được, cô liền thật sự muốn động thủ vậy.

Tông Hạo Hiên cũng không chịu cô uy hiếp, vốn là anh ta lớn lên rất cao, rũ xuống rèm mắt nhìn Nam Ca: "Máy bay trực thăng chúng ta tiếp tế không đủ, phải nhanh một chút tìm địa phương hạ xuống, cô trở về ngồi đi."

Nam Ca há to mồm, còn tái diễn vấn đề một lần nữa: "Tôi muốn gọi trở về..."

"Nam Ca tỷ..." Tần Vũ Hoa yếu ớt kêu cô một tiếng, muốn nói cho cô biết đừng chọc Tông Hạo Hiên. anh ta là người mạnh nhất trong tiểu đội năm người. Nam Ca là Zombie cũng không phải là đối thủ của anh ta...

Nếu lúc trước, Tần Vũ Hoa khẳng định thân mật thăm thiết tới kéo bàn tay nhỏ bé của Nam Ca, bây giờ bởi vì đối mặt là một con Zombie, cậu cũng không dám động.

Tông Hạo Hiên đã xoay người, căn bản không có đem Nam Ca trở thành uy hiếp. Nghĩ đến Lê Sâm vừa mới cảnh cáo, anh ta cũng cảm thấy muốn cười.

Nếu như anh ta thật muốn giết Nam Ca, từ lúc Đường Tư Nguyệt bị vút xuống máy bay trực thăng anh đã ra tay, còn chờ tới bây giờ sao?

"không muốn từ máy bay trực thăng rơi xuống không trung hải cẩu không còn thì ngoan ngoãn ngồi xuống." Tông Hạo Hiên lạnh như băng nói, vốn là khuôn mặt tuấn mỹ cũng khiến người khác rung mình.

Quả nhiên câu này vẫn rất có tác dụng, Nam Ca phồng gò má sưng mặt lên, chỉ có thể lại một lần nữa ngồi vào vị trí cũ.

Bởi vì cùng Lê Sâm trò chuyện, Nam Ca vẫn thật sự cao hứng. Hơi thở âm hàn cự người ngoài ngàn dặm lúc này cũng tiêu tán không thấy.

Tần Vũ Hoa ngồi ở chỗ không xa, máy bay trực thăng không ngừng ở không trung lay động, hết thảy đều có Tông Hạo Hiên thao túng.

anh ta nhìn chằm chằm thứ chột lóe chột lóe, phía trên là một cái bản đồ điện tử giản dị, có thể nhìn ra Tông Hạo Hiên đang tìm một điểm dừng chân thích hợp.

Nam Ca cũng chú ý tới Tần Vũ Hoa còn đang quan sát mình, lần này cô cũng không hỏi lại cậu cái gì, dứt khoát nhắm mắt lại. Tựa ở trên cabin nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Vũ Hoa có chút buồn bực. Cậu đã giết rất nhiều Zombie nhưng đối với Zombie vẫn còn e ngại.

Cho nên đối mặt với Nam Ca, ý tưởng của cậu mới có chút phức tạp. nói để cậu ra tay với Nam Ca là tuyệt đối không thể.

Có thể để cậu thân cận cùng Nam Ca, giống như cậu cũng không làm được...

Tần Vũ Hoa cúi đầu xuống, đầu tóc màu rom mềm mại rũ xuống, trên mặt, trong mắt thiếu niên đều là gầy gù cùng nghi ngờ.

Máy bay trực thăng ở không trung bay hơn một giờ, trong lúc này ai cũng không nói thêm gì, liền ở lần thứ ba cảnh báo năng lượng vang lên nhắc nhở tài nguyên lập tức triệt để tiêu hao sạch, Tông Hạo Hiên tìm được điểm dừng chân.

Đây là một chỗ trong cao ốc thành thị, mặc dù trải qua tai họa nhưng bởi vì chẳng hề ở tâm địa chấn cho nên không có bị hư hại. Đỉnh cao ốc rất bằng phẳng, chủ yếu là trung tâm thành phố này tràn đầy Zombie, người bình thường không giao thiệp đến nơi đây.

Đem máy bay trực thăng dừng ở bên trong này, bọn họ còn có thể đi phụ cận lấy đồ. Dù sao ở tận thế, máy bay trực thăng quá quý báu, ai cũng không thể bỏ lại.

Nam Ca vốn là dựa vào cabin mơ mơ màng màng. Nghe được cánh quạt chuyển động biến hóa biết là muốn hạ xuống liền mở mắt. Ai biết, không đợi cô động, toàn bộ máy bay trực thăng liền nghiêng về một bên, sau đó cabin lay động kịch liệt!

Sắc mặt Tông Hạo Hiên cũng trong nháy mắt thay đổi trở nên xanh mét, thật sự là, cũng lập tức muốn hạ xuống. Máy bay trực thăng thế nhưng xảy ra vấn đề!

Bọn họ vẫn luôn rất chú ý định kỳ bảo dưỡng cái máy bay trực thăng này, hiện tại xảy ra vấn đề chỉ có thể có một lời giải thích, thời điểm lúc trước thiên thạch hạ xuống có lẽ đối với máy bay trực thăng tạo thành ảnh hưởng!

Tần Vũ Hoa căn bản cũng không ngủ, chứng kiến đèn trong máy bay trực thăng chột lóe lại chột lóe, cabin cũng đang kịch liệt lay động, hơn nữa tốc độ

ngày càng nhanh hơn, cậu lập tức hỏi: "Tông Hạo Hiên, sao thế?"

Hai cánh tay Tông Hạo Hiên cầm lấy trụ điều khiển, đối với Tân Vũ Hoa nói: "Máy bay trực thăng lập tức sẽ phải rơi xuống, các người làm tốt chuẩn bị đề phòng va chạm."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Máy bay rơi

Tân Vũ Hoa cũng bị dọa rồi đơ người rồi, trong lúc vô thức cậu vẫn dùng dây leo cuốn lấy hai tay mình, sau đó còn đem một cây dây leo cột vào ngang hông Nam Ca.

Nam Ca không nhắm mắt nhưng cô đã bắt đầu vận dụng tinh thần lực cảm giác xung quanh máy bay. Cũng là giờ phút này cô mới phát hiện, Tông Hạo Hiên lại đem máy bay trực thăng chạy đến trung tâm thành phố!

Có phải anh ta bị điên không? Bên trong này nhiều Zombie như thế, bọn họ làm sao ra ngoài được?

Coi như là tự tin với năng lực bản thân cũng không thể tự tin như thế chứ!

Nhưng bây giờ hiển nhiên đã bất chấp để Nam Ca nghĩ nhiều như vậy, bởi vì Tông Hạo Hiên đang thao túng máy bay trực thăng, hướng về tòa cao ốc cao nhất phi tới!

Trời ơi, anh ta cho rằng máy bay trực thăng này sẽ không bao giờ hỏng sao, đâm vào như thế hại cốt anh ta sẽ không còn trước tiên đấy!

Tay Nam Ca siết sao chụp ở cửa khoang, cùng Tân Vũ Hoa liếc nhau một cái. Nếu như lát nữa thật sự muốn đựng cao ốc, vậy thì bọn họ trước hết nhảy xuống rồi tính sau.

Cũng chính là vài công phu tránh né thần thánh, máy bay trực thăng mượn trọng lực đã nhanh chóng tiếp cận cao ốc!

Tiếng thét chói tai của Nam Ca nện ở trong cổ họng, không thể đi lên cũng sợ xuống, thời điểm chỉ mảnh treo chuông cô còn kêu một câu: "Lệ Sâm!"

Nhưng mà Lệ Sâm không ở đây, đương nhiên cũng không thể cứu cô. Là Tông Hạo Hiên tính toán thời gian, ở thời điểm máy bay trực thăng lập tức sẽ phải đựng vào cao ốc kéo mạnh trụ điều khiển, toàn bộ thân máy bay cứ thế hướng tới phía trên mà đi.

Vốn là máy bay trực thăng không còn nhiên liệu cho nên mặc dù là hướng lên cũng chỉ đủ vọt tới đỉnh cao ốc. Nam Ca cầm lấy cabin cũng cảm giác được thân máy bay vọt lên lại rơi xuống, sau đó ở trên mái nhà đập vài cái. Bởi vì quán tính bắt đầu trượt một đoạn.

Cũng may mái nhà đủ rộng lớn, Tông Hạo Hiên lại liên tục phanh lại, bọn họ từ một bên mái nhà vọt tới một bên khác. Cuối cùng cũng khiến máy bay trực thăng ngừng lại.

Mưa to còn đang không ngừng cạo rửa thân máy bay, đèn trong máy bay trực thăng nháy mấy lần, cuối cùng cũng tắt hẳn.

Tông Hạo Hiên hít thở thật sâu, quay đầu nhìn lại. Nam Ca còn trừng mắt đôi mắt to xinh đẹp kinh hãi nhìn mình. Lời anh ta muốn nói đột nhiên ở thời điểm đối mặt với đôi mắt này liền nói không nên lời. Hầu hết động động, rất lâu mới bình phục lại: "Mở cửa khoang ra đi, bây giờ chúng ta rời khỏi chỗ này."

Tân Vũ Hoa không nói hai lời liền đem cửa khoang mở ra, sau đó mang Nam Ca đi trước một bước ra ngoài.

trên máy bay trực thăng tinh hạch hay vật tư cái gì cũng không có, cũng không có đồ gì có thể mang đi. Ba người đều là một thân lưu loát.

Chỉ là Tân Vũ Hoa chứng kiến máy bay trực thăng lật nghiêng, rất không bỏ được: "Tông Hạo Hiên, máy bay trực thăng này coi như là hỏng sao?"

Tông Hạo Hiên không biết sửa máy bay trực thăng, đi ra cửa khoang, nước mưa rơi ở trên mặt. anh ta vô tình lau một phen: "Hệ thống hư hại, cái này tôi không biết sửa. Tuy nhiên để lại đây cũng rất ít người có thể tìm đến, chúng ta lần sau mang nhân viên chuyên nghiệp trở lại sửa là được."

Tân Vũ Hoa nghe nói còn có hy vọng sửa được, nhếch môi cười.

Mặc dù bọn họ là tiểu đội năm người, nhưng máy bay trực thăng này tuyệt đối xem như đồng đội thứ sáu của bọn họ vậy.

Nam Ca yên lặng đi theo đằng sau, không khỏi nhớ tới cảnh tượng lúc trước đi theo Lệ Sâm sửa tàu hỏa. cô nghĩ Lệ Sâm nhất định có thể sửa được máy bay trực thăng này.

Nhưng mà hiện tại anh chẳng hề ở đây.

Mới thất thần một tí đã cảm giác được dây leo quấn ở trên eo cô đột nhiên kéo một cái, cô mạnh mẽ nghiêng đầu, một lưỡi dao ngọn gió, liền xướt qua gò má cô, còn giọt mắt một lọn tóc trên vai.

Tông Hạo Hiên quay đầu nhìn nhận cô: "không muốn chết thì chuyên tâm chút đi." Ngay cả Tân Vũ Hoa cũng là lòng đầy sợ hãi: "Đúng vậy, chỗ này đầy Zombie đấy."

Nam Ca giật giật khóe miệng nghĩ thầm, tôi cũng là Zombie mà.

Nhưng hiển nhiên cô không nói ra miệng, bởi vì, cô cũng cảm giác được Zombie trong trung tâm thành phố sau khi cảm giác được hơi thở sinh mệnh đều nổ tung nhanh chóng hướng tới cao ốc này mà đến!

Hơn nữa, trong chúng nó còn có rất nhiều Zombie cao cấp!

Quả thực mặt Nam Ca cũng thay đổi trở nên trắng xanh, hiện tại cô rời khỏi hai người kia được không? Chính mình cũng là Zombie mà, không muốn bị con Zombie khác coi thành kẻ địch giết chết!

Nhưng Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa hiển nhiên không có cho Nam Ca cơ hội này, bọn họ đã động thủ với đợt Zombie thứ nhất xông lên.

Lần này bởi vì bọn họ không có đem Nam Ca trở thành sức chiến đấu chính cộng thêm tình huống nguy cấp, nhất định phải tốc chiến tốc thắng cho nên ai cũng không có giữ lại thực lực. Cũng may lần này bọn họ thực sự không phải là vì tính hạch mà là vì có thể ra khỏi thành phố này.

Nam Ca là lần đầu tiên nhìn thấy Tân Vũ Hoa vận dụng thứ ngoại trừ vũ khí dây leo bên ngoài, hóa ra cậu có thể thúc đẩy mọc ra rất nhiều thực vật, hiện tại xuất hiện ở quanh thân chính là hoa bá vương có độc.

Mấy đóa hoa này cùng bọn họ bình thường gặp được cũng không giống nhau. Hoa bá vương khổng lồ giống như là có vô số đầu, mỗi cái đều có hàm răng dài bén nhọn, một ngụm cắn xuống chính là một cái đầu lâu Zombie!

Hơn nữa năng lực Tân Vũ Hoa khống chế dây leo đã dày công tôi luyện, thời điểm cậu cùng Tông Hạo Hiên cùng nhau hướng về phía ngoài trung tâm thành phố chạy trốn căn bản cũng không phải là dùng chân mà là đem dây leo, phân biệt quấn ở hai tòa lầu lớn, tiếp theo dùng lực kéo rút ngắn dây leo hướng tới đằng trước suu suu vào một tiếng bay qua.

Nam Ca sờ dĩ cũng có thể nhận thức loại cảm giác này là vì trên eo cô còn quấn dây leo a a a!

Thời điểm Tân Vũ Hoa lại chạy trốn căn bản là chưa từng quên mang theo cô, thậm chí Nam Ca cũng không cần tự mình đi đường cũng cảm giác làn váy bị gió thổi tung, trực tiếp áp vào đầu gối cùng bắp đùi. Thanh đao trong tay cô cơ bản cũng không làm cái gì có tác dụng, bởi vì Tân Vũ Hoa quá mạnh mẽ, hoa bá vương đi qua chỉ để lại một mảnh Zombie không đầu!

Hai người bọn họ có tốc độ rất nhanh, Tông Hạo Hiên lại chỉ có thể chạy. Nhưng phương thức chiến đấu của anh ta rõ ràng bá đạo hơn Tân Vũ Hoa nhiều.

Vốn dĩ năng lực của anh ta là thao túng sấm sét, mà trời đang mưa, nước mưa dẫn điện rất tốt. Loại thời tiết này quả thực chính là thời cơ tuyệt vời cho Tông Hạo Hiên giết người cướp của. anh ta đưa ra một đại chiêu vốn là có thể đánh chết Zombie trong mấy dặm, hiện tại lại càng ngang ngược, bị nước mưa khuếch tán khiến Zombie gần mười dặm cũng có thể bị điện của anh ta đánh cho không còn mảnh giáp!

Thậm chí anh ta phát ra sấm sét, đem sấm sét trên bầu trời đều kéo đi xuống. Nước mưa rơi đùng đùng xen lẫn âm thanh sấm sét, đem này một khoảng trung tâm thành phố chiếu giống như là ban ngày vậy.

Nam Ca hiện tại có chút ít hiểu ra tại sao Tân Vũ Hoa lại chạy nhanh như vậy. Mẹ nó không chạy nhanh lên, muốn chờ bị điện của Tông Hạo Hiên giật chết sao?

Bọn họ bây giờ cũng đã ra khỏi phạm vi công kích của Tông Hạo Hiên, Nam Ca còn có thể nghe thấy một cỗ mùi vị thịt nướng. Có thể nghĩ, Tông Hạo Hiên là một lần giết bao nhiêu Zombie!

Chính là nhiều tình hạch như vậy, bọn họ cũng không kịp thu thập. Có nhiều Zombie nghe được động tĩnh đều đang hướng tới này chạy đến.

Có hai đồng bạn sức chiến đấu cường hãn, chiến đấu đến nửa đêm. Bọn họ cuối cùng cũng từ trong vòng vây Zombie trung tâm thành phố trốn ra được.

Nhưng Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên cũng bởi vì cuộc chiến đấu này, hao hết tất cả dị năng trong cơ thể.

Bọn họ bây giờ đang ở bên ngoài thành thị, Zombie chỗ này hẳn là đã bị tiêu diệt qua đường giải quyết. Tân Vũ Hoa đặt cái mông ngồi trên mặt đất, há miệng thở dốc. Tông Hạo Hiên dựa trên tường, hiển nhiên cũng rất là mệt mỏi.

Chỉ có Nam Ca một con Zombie, từ đầu đến cuối đều không có làm ra cái gì, vẫn là bị bọn họ hai cái người này dắt chạy.

Duy nhất cũng như bọn họ chính là Nam Ca cũng rất chật vật, váy đỏ xinh đẹp bởi vì bị nước mưa làm ướt, sít sao áp lên trên người cô.

Tuy nhiên Nam Ca hiển nhiên không là chủ ý đến đoạn này, cô công một thanh đao to, đang suy tư phải làm như thế nào đây. Hai người kia hiển nhiên cũng không thể tin nhiệm cô, thừa dịp bọn họ hết sức, tuyệt đối là một cơ hội tốt để giết bọn họ. Có lẽ tay cô cũng đã đặt ở trên chuôi đao, cuối cùng vẫn không có rút đao đi ra.

Thôi, xem ở phần bọn họ mang mình chạy trốn một hồi, cô vẫn đừng nên giết người.

nói đến đây, Lệ Sâm cũng không thích mình giết người mà.

Tông Hạo Hiên mặc dù nhìn về phía khác nhưng sau khi Nam Ca thả tay xuống, bả vai anh ta mới trầm tĩnh lại.

Hai người nghỉ ngơi đại khái nửa giờ, cuối cùng cũng khôi phục thêm chút sức lực. Tông Hạo Hiên giẫm đạp nước mưa đi tới cùng Tân Vũ Hoa nói: "hiện tại mây bay trực thẳng chúng ta không thể dùng, nhất định phải tìm một cái xe thay đi bộ."

Tân Vũ Hoa gật gật đầu, cậu vẫn chán chường ngồi dưới đất, chỉ ngẩng đầu nhìn Tông Hạo Hiên: "Chúng ta chia nhau tìm xem." Sau đó liền chống vách tường muốn đứng lên, vẫn là Tông Hạo Hiên đỡ cậu một phen.

Tân Vũ Hoa lúc này còn tự giễu nghĩ, trước kia giết nhiều hai con Zombie cũng có thể dọa cậu khóc được. Lần này thế nhưng lại không có cảm giác gì.

Hơn nữa... Cậu lặng lẽ nhìn Nam Ca một cái, rõ ràng cảm thấy, nếu như Zombie cũng lớn thành bộ dáng giống cô như vậy thì chính mình cũng sẽ không sợ hãi rồi.

Nam Ca vẫn luôn không lên tiếng, do dự mở miệng: "Tôi biết rõ nơi nào có xe thích hợp."

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa liếc nhau một cái, cuối cùng nói với Nam Ca: "Vậy cô dẫn đường đi."

Mặc dù bọn họ hai người này cũng không thể nào tin được Nam Ca, nhưng cùng ý tưởng của Nam Ca giống nhau, hạ không được sát thủ.

Mâu thuẫn rồi rắm cũng không thể khiến sự tình chuyển biến tốt đẹp, hai phe vốn là đều thăm dò lẫn nhau, ai xuất thủ trước sẽ cho đối phương cơ hội xuất thủ.

Nhưng Nam Ca thật sự không có lừa bọn họ, cô vừa mới dùng tinh thần lực cảm giác một cái, tìm được một chiếc Hummer. Hummer này còn rất mới, trong xe có vết máu đoán chừng là chủ nhân đã bị giết hại. Hơn nữa vị trí Hummer rất hẻo lánh, nếu như không phải là Nam Ca. Khẳng định không có người có thể tìm tới.

Tông Hạo Hiên để hai người Tân Vũ Hoa chờ ở phía dưới, sau đó lên xe kiểm tra một chút. Trong xe cũng không có thiếu xăng dầu, bởi vì là xe mới có thể lái được cho nên Tông Hạo Hiên quyết định về sau đây chính là xe của bọn họ.

Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa thấy không thành vấn đề gì, cuối cùng cũng có thể mở cửa xe ra ngồi lên.

Tân Vũ Hoa vừa tới lên xe liền tăng tăng hất xì, Nam Ca còn tốt. cô vốn đã không có nhiệt độ cơ thể cùng tim đập nên cũng không sợ lạnh.

Tông Hạo Hiên cân nhắc một chút, việc cấp bách nhất vẫn là chạy đến một chỗ an toàn trước. Chờ thể lực khôi phục lại rồi về trung tâm thành phố đi tìm quần áo cùng thức ăn.

Còn như về sau chạy đi đâu... Nam Ca khẳng định là muốn đi Bắc Hải, còn anh ta tạm thời còn chưa có suy tính nào. Nghĩ rất chuyên tâm, Tông Hạo Hiên lái xe rất nhanh xe đã chạy nhanh đến trên đường lớn.

không đợi đi bao lâu liền chạm mặt một chiếc xe khác, kia dĩ nhiên là một chiếc xe buýt. trên xe không biết rõ có bao nhiêu người. Hình như không nghĩ tới có thể gặp được nhân loại, chiếc xe buýt phía trước quơ quơ đèn xe, sau đó ở giữa đường ngừng lại.

Tông Hạo Hiên ở trong kính chiếu hậu cùng Tân Vũ Hoa liếc nhau một cái, cả hai đều trở nên cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Dùng thuốc thử

Nam Ca ở thời điểm xe buýt mới vừa dừng lại cũng đã dò xét tình huống bên trong. Tổng cộng mười lăm người, nữ có nam có, không có trẻ con cùng người trên trung tuổi. Hơn nữa mười lăm người này là tách ra ngồi, số người mỗi nhóm bất đồng. Tiểu đoàn thể ít nhất là một đôi tình lữ, đang dựa vào nhau nghỉ ngơi.

Xe ngừng lại xong, bọn họ cũng không có người nào nói chuyện, chỉ có người tài xế kia đẩy cửa xe ra đi xuống.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa hiện tại dị năng đều không có khôi phục lại đủ. Người tài xế này thoạt nhìn là người có dị năng, nếu như đột nhiên công kích, tình huống đối với bọn họ rất bất lợi.

Nam Ca vốn là không có tinh thần hiến thân gì, nhưng cô vừa mới nhìn Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa giết Zombie đến sung sướng. Chính mình chút sức cũng không có ra, tay liền rất ngứa. Cho nên cô chủ động đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Tài xế kia là người đàn ông trung niên, Nam Ca vừa xuất hiện con mắt ông ta liền thẳng tung, thật sự là... thân hình của cô quá mỹ hoặc. Tông Hạo Hiên thăm mắng một tiếng, đem áo khoác ướt đầm của mình kéo xuống rồi quay kính xe xuống, hướng tới chỗ Nam Ca vút qua.

Nam Ca tiếp nhận áo khoác, nghi hoặc nhìn thoáng qua nhưng vẫn đang hoảng mặc vào. Áo khoác anh ta rất dài, thân thể Nam Ca nhỏ nhắn xinh xắn cứ thế bị che ở bên trong.

Người tài xế kia cũng ý thức được mình không lễ phép, còn cười nói xin lỗi: "Các người cũng là đi ngang qua, muốn đi trung tâm thành phố sao?"

Nam Ca lắc đầu: "không phải."

Các cô là mới từ trung tâm thành phố ra.

Lái xe này còn nói: "Trung tâm thành phố vừa mới truyền ra động tĩnh rất lớn. Hình như là sét trên bầu trời giết chết một mạng lớn Zombie. Chúng tôi cũng phải đi trung tâm thành phố tìm tinh hạch, sao rồi, các người có muốn cùng chúng ta một đội, cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau?"

Nam Ca hiện tại đã chẳng dễ dàng tin tưởng người khác, không nói trung tâm thành phố quá hung hiểm. Bọn họ mới vừa trốn ra được, chính mình không muốn trở về đâu. Ngay cả tinh hạch này, ai mà không muốn nuốt một mình, còn có thể có người tốt như vậy đem tinh hạch nhường lại sao?

Vì vậy Nam Ca lưu loát lắc đầu: "không đi."

Quả nhiên, trong mắt tài xế kia hiện lên thất lạc. đã như vậy, kế hoạch ông ta nghĩ lời kéo đồng bạn cũng không có biện pháp áp dụng. Tuy nhiên ông ta vẫn chỉ cho Nam Ca một con đường, nói là rất nhanh có thể ra khỏi thành để bọn họ từ nơi này rời đi.

Tông Hạo Hiên không để Nam Ca lại ứng phó mấy người này tiếp, anh ta mở tay lái phụ ra để cho cô lên xe. Lập tức lạnh lùng gật đầu với tài xế kia: "Chúng tôi đi trước."

Rất nhanh, xe bọn họ liền đi qua bên cạnh xe buýt, sau khi đi ra rất xa anh ta mới hỏi Nam Ca: "Đường ông ta vừa mới nói có thể đi không?"

Nam Ca nhìn Tông Hạo Hiên một cái, có chút ít kinh ngạc trước sự quan sát nhạy cảm của anh ta. Chuyện cô có thể thám thính tin tức từ trước đến giờ đều không cùng mấy người này nói qua.

Tuy nhiên bí mật lớn nhất của mình cũng đã bại lộ, Nam Ca dứt khoát không che giấu: "Có thể, ông ta không có gạt chúng ta, con đường kia tương đối ít Zombie."

Tông Hạo Hiên nghe xong hướng bên phải đánh tay lái, rất nhanh liền đi đến con đường tài xế kia vừa mới nói.

Tân Vũ Hoa còn ngồi ở phía sau cười: "Mấy người này còn tưởng rằng là sét đánh giết chết Zombie... Ha ha..."

Nam Ca cũng cảm thấy rất buồn cười, vừa rồi đoàn người kia khẳng định không nghĩ tới, giết Zombie chính là hai người này trong xe.

Lại đi nửa giờ, bọn họ cuối cùng cũng ra khỏi thành phố, Tông Hạo Hiên không định rời đi.

Chủ yếu là vị trí bây giờ của bọn họ tình huống như thế nào, anh ta cũng không biết. Vừa mới này trên xe bus cũng có không ít người, chờ bọn họ trở về Tông Hạo Hiên chuẩn bị hiểu rõ tình huống một chút.

Mưa từ từ ngừng, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa xuống xe tìm một chỗ bí mật, đem y phục trên người cởi ra nhéo nhéo nước.

Váy trên người Nam Ca đều ướt nhẹp, dán ở trên người cực kỳ không thoải mái. Nhưng mà hiềm khích là làn váy dài này rất tốn công hoạt động, suy nghĩ một chút liền xé toang một nửa.

Lúc Tân Vũ Hoa trở lại, nhìn thấy cặp chân dài của Nam Ca, mắt tròn trắng. Lỗ tai có chút hồng hồng. Lúc này không phải là váy hơi dài sao? hiện tại sao có thể biến thành váy ngắn rồi?

Nam Ca bây giờ vô cùng hoài niệm những ngày ở cùng Lệ Sâm, có túi máu này, còn có quần áo sạch để mặc này... Rút rút, Lệ Sâm anh đến cùng ở đâu.

...

Lệ Sâm cùng đám Nam Ca khác nhau, anh biết rõ phương hướng Bắc Hải. Hơn nữa sau khi mang Lệ Ngạn rời đi căn cứ Hoa Nguyên liền hỏi thăm Lệ Ngạn muốn đi chỗ nào.

Hiện giờ bọn họ dừng ở trước một chỗ đồng hoang tàn, xung quanh không có cái gì che. Nếu như có Zombie tới cũng có thể rất nhanh phát hiện ra.

Lệ Ngạn trả lời Lệ Sâm: "Vốn là muốn đi thượng kinh tìm anh, không nghĩ tới lại gặp nhau ở đây. Em cùng mấy đồng bạn đều không có chỗ nào muốn đi, liền đi theo anh đi."

Lệ Sâm đối với chuyện này không có gì dị nghị, hiện tại thế đạo quá loạn, anh cũng không yên tâm Lệ Ngạn một mình lên đường. Tuy nhiên anh có chút không yên lòng hỏi một câu: "Vài đồng bạn của em có thể tin nhiệm sao?"

Lệ Ngạn vỗ lồng ngực bảo đảm: "Chúng em là một đường từ Bắc Hải lại đây, mấy người này đều là bạn học của em. Hơn nữa bởi vì trong đội ngũ chỉ có một dị năng giả, thời điểm lúc ban đầu chúng em có một lần suýt chết. Về sau còn là nhóm bạn học tiếp thu ý kiến quần chúng, tìm chút ít tài liệu chế tạo vũ khí, ngày này mới trôi qua được."

Lệ Ngạn đối với chuyện mình không phải là người có dị năng cũng có chút canh cánh trong lòng. Bây giờ mình là đội trưởng, năng lực bảo vệ mấy bạn học này cũng không có.

Lệ Sâm chợt bắt được điểm chính: "Vũ khí?"

Nhắc tới cái này, Lệ Ngạn còn rất tự hào. Chạy đi đem vũ khí bọn họ tự chế lấy tới, giảng giải cho Lệ Sâm mỗi một dạng, càng về sau, ánh mắt Lệ Sâm nhìn Lệ Ngạn càng tán thưởng.

thật sự là... Học giỏi toán lý hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ mà.

Làm khó một đám làm nghiên cứu khoa học này, nếu mãi không có dị năng, Lệ Sâm cũng không chút nghi ngờ bọn họ có thể sống được rất tốt tại tận thế này.

"Mọi người rất lợi hại." Lệ Sâm thành tâm thành ý nói.

Lệ Ngạn lại thật xin lỗi: "Đều là chút đồ chơi nhỏ, dù sao em trừ đầu óc tốt hơn thì hình như cũng không có ưu điểm nào khác."

Lệ Sâm lại nghĩ tới một sự kiện: "anh vừa mới đếm một chút, tính cả em thì trong đội ngũ có mười người. Em đem tất cả mọi người gọi đến đi."

Lệ Ngạn có chút nghi ngờ hỏi: "Gọi bọn họ làm cái gì?"

Cậu còn tưởng rằng Lệ Sâm muốn phát biểu. Dù sao, Lệ Sâm hàng năm đều ở nước ngoài, số lần anh em bọn họ gặp mặt rất ít. Đối với người anh đơn giản lại có uy nghiêm này, Lệ Ngạn vẫn có chút sợ hãi.

"Các em không phải là không có dị năng sao, anh thử xem có thể thay đổi thể chất cho mọi người hay không."

Lệ Ngạn mở rộng miệng, quả thực không thể tin được điều cậu nghe thấy. Đây... Thể chất con người còn có thể bị thay đổi?

Cậu biết rõ chuyện này nếu như thành công, vậy thì cái tiểu đội này nhất định sẽ sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Cũng không dám trì hoãn đem vài người khác đều kêu đến.

Tuy nhiên Lệ Ngạn không có nói cụ thể cho bọn họ Lệ Sâm muốn làm cái gì, chỉ nói Diệp Thiệu là bác sĩ, có thể làm kiểm tra cho bọn họ.

Hai anh em này lớn lên rất giống, tuy nhiên Lệ Sâm rõ ràng lớn hơn Lệ Ngạn vài tuổi. Diệp Thiệu đứng ở đằng xa, nhìn anh em hai người nói chuyện, một bụng nghi vấn.

không đợi anh ta đi tìm Lệ Sâm thì Lệ Sâm đã đi qua. Cùng Diệp Thiệu nói: "Tôi muốn cho mười người này tiêm thuốc thử, anh tới giúp tôi quan sát một chút."

Diệp Thiệu theo bản năng gật đầu đáp ứng xong mới ý thức được, mình còn có lời nói muốn hỏi mà! nói sau đi, anh ta lại không phải là bác sĩ chuyên môn của Lệ Sâm nhé!

đi theo phía sau Lệ Sâm, Diệp Thiệu hỏi anh: "anh không vội đi tìm Nam Ca sao?"

Lệ Sâm đương nhiên sốt ruột, cùng Diệp Thiệu giải thích rõ ý đồ: "Nếu như có thể có nhiều người trợ giúp, trên đường cũng có thể thuận lợi hơn."

Diệp Thiệu hiện tại đã triệt để bỏ đi ý niệm muốn cùng Lệ Sâm tách ra, cái người này quá thần bí, cũng quá có bản lĩnh. anh ta tiêm vào mấy lần thuốc thử cũng không có kích phát ra dị năng. Nếu lẻ loi một mình, lại là bác sĩ, sống giữa tận thế quá nguy hiểm rồi.

Tìm một chỗ chỗ trống, Lệ Ngạn cho mọi người nằm xuống. Bởi vì đối với Lệ Ngạn tuyệt đối tin tưởng cho nên mới nghe theo Lệ Sâm nói.

Trong tay Lệ Sâm là mười viên thuốc thử, Diệp Thiệu nhìn thấy còn có chút kích động hỏi: "Đây là trước đây tôi cho anh đi? hiện tại toàn bộ thể giới phòng chừng chỉ có mấy viên trong tay anh thôi."

Lệ Ngạn nghe lời nói này, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiệu: "Bác sĩ Diệp, thứ này rất trân quý đúng không, chẳng lẽ muốn dùng ở trên người chúng tôi sao? Thân thể chúng tôi không có vấn đề gì, vẫn là để cho người cần dùng hơn đi."

Trong đội ngũ đều là phần tử trí thức cao cấp, hơn nữa mỗi người bọn họ đều có đầu óc thông minh có bản lĩnh. thật ra ý tưởng cùng với Lệ Ngạn giống

nhau.

cô gái duy nhất còn phụ họa: "Đúng vậy, chúng tôi đều không phải là người có dị năng, đừng có dùng ở trên người chúng tôi."

Lệ Sâm cùng Lệ Ngạn cười cười, ý bảo cậu thoải mái buông lỏng tinh thần: "Các người nhắm mắt lại, ngủ một giấc đi."

Diệp Thiệu rửa qua tay lại đeo lên bao tay trắng, bắt đầu tiêm thuốc thử vào vài người. không lâu sau tất cả mọi người đều ngủ. Cuối cùng anh ta cũng có thể thừa cơ hội này hỏi Lệ Sâm: "trên xe của anh có những dụng cụ chữa bệnh đều là từ bệnh viện thượng kinh tìm được đúng không? Hơn nữa còn là bệnh viện chỗ Nam Ca."

Lúc trước anh ta thiếu một dụng cụ, sau khi Lệ Sâm tìm giúp anh ta đã cảm thấy nhìn quen mắt. Nhưng bởi vì Tân Bình cùng thượng kinh quá xa nên anh ta mới đem ý tưởng của mình phủ quyết.

hiện tại sự thật đặt ở trước mặt, Lệ Sâm rõ ràng là đem những dụng cụ này đều giấu đi hết! Vậy thì anh ta giấu ở nơi nào, một chiếc xe lớn như vậy không có đạo lý người trong căn cứ không phát hiện được nha.

Vấn đề của Diệp Thiệu, Lệ Sâm ngược lại thẳng thắn trả lời: "không sai."

Vì vậy Diệp Thiệu truy vấn: "Vậy đến cùng anh mang thứ đó giấu ở nơi nào?"

"Chuyện này anh cũng không cần phải biết rõ." Lệ Sâm nói xong liền xoay người lên xe, bắt đầu loay hoay bộ thiết bị vô tuyến.

Nhưng mà gầy mấy lần, máy bay trực thăng cũng không có trả lời. anh chỉ có thể cưỡng chế nôn nóng trong lòng, tính toán trong bóng tối. Đến lúc nào mới đuổi tới Bắc Hải.

Những người được tiêm thuốc thử, trong đó một dị năng giả là tính trước. Thuốc thử ở trên người anh ta không có hiệu quả gì.

Diệp Thiệu còn cho là mười người này, có thể thức tỉnh hai người đã không sai rồi. Ai biết, cuối cùng mười người này thế nhưng có tám người thức tỉnh!

không thức tỉnh chỉ có cô gái duy nhất trong đội ngũ Tần Mộ Yên. Lúc cô ấy tỉnh lại, những người khác trong đội ngũ là vẻ mặt không khí vui mừng, còn thảo luận lẫn nhau đạt được dị năng nào.

Thời điểm Diệp Thiệu tiêm thuốc thử cho bọn họ, chẳng ai ngờ rằng thuốc thử này có thể nghịch thiên như thế, triệt để thay đổi vận mệnh bọn họ.

hiện tại sự thật đã đặt ở trước mặt bọn họ, ngày hôm trước từ giấc mơ giờ đã tới trong tay, bọn họ thật sự cảm thấy như trên trời rớt xuống bánh bao, thiếu chút nữa đập bọn họ hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Thấy chết không cứu

Sau khi Tần Mộ Yên tỉnh lại, Lệ Ngạn là người chạy qua đầu tiên, còn cười hỏi cô: "Mộ Yên, cậu thức tỉnh là dị năng gì?"

Tần Mộ Yên không hiểu cậu có ý gì, chỉ có thể nghi ngờ nhìn cậu. Lệ Ngạn mở hai tay ra, chỉ thấy trên một bàn tay nổi lên lừng ngọn lửa nhàn nhạt. Cái tay còn lại chính là cột nước!

Tần Mộ Yên tròn mắt há hốc mồm, một hồi lâu sau mới phản ứng được: "Đây là... Dị năng? Cậu có dị năng rồi! Lại là song hệ!"

cô ấy quả thực cao hứng sắp hỏng rồi, một đường từ Bắc Hải lại đây, không có dị năng thật sự là quá gian nan.

Bởi vì là cô gái duy nhất trong đội ngũ, cô ấy cảm tính hơn. Khi xúc động sẽ khóc. Lệ Ngạn lập tức vỗ bả vai cô ấy nói: "Đây là chuyện tốt, cậu đừng thương tâm. Mau nhìn xem cậu thức tỉnh cái gì đi."

Tần Mộ Yên cảm thụ một cái, kết quả trong cơ thể không có bất kỳ dị động, sắc mặt cô ấy tái nhợt nhìn Lệ Ngạn: "Tôi... Tôi khả năng là cái gì cũng không thức tỉnh..."

Người khác đều chú ý tình huống bên này, vừa nghe thấy lời Tần Mộ Yên nói, lập tức không lên tiếng. Dù sao bọn họ hiện tại cũng là người có dị năng, chỉ có Tần Mộ Yên một mình không phải, khẳng định là cô càng khó chịu hơn.

Vẫn là Lệ Ngạn phản ứng lại trước, cùng Tần Mộ Yên nói: "không quan hệ, chúng ta thức tỉnh dị năng có thể bảo vệ cậu, về sau cậu đều đứng ở phía sau bọn tôi, được không?"

Tần Mộ Yên năm nay hai mươi tuổi, lớn lên còn giống như cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi. Ánh mắt cũng âm ỉ mềm mại, bởi vì Lệ Ngạn bảo đảm, cô ấy cũng không sợ hãi nữa. Còn cười chúc phúc với những người này: "Mọi người đều thức tỉnh, thật tốt, về sau tôi có thể lười biếng rồi."

Lệ Ngạn cũng cười hắc hắc, trên thực tế ai cũng đều hiểu, Tần Mộ Yên đơn giản là không muốn làm cho bọn họ lo lắng mà thôi.

Lệ Sâm cũng đã đi tới, chỉ Diệp Thiệu nói với Tần Mộ Yên: "Chúng ta hai người cũng không phải là người có dị năng nhưng các cậu sử dụng thuốc thử, chính là vị bác sĩ này nghiên cứu ra. Vừa nãy tôi nghe Lệ Ngạn nói, trong đội ngũ có không ít vũ khí đều nhờ cô nghĩ ra. cô rất thông minh, dựa vào trí tuệ mình cũng có thể sống tốt thôi."

Tần Mộ Yên bị Lệ Sâm thôi phông lên cũng đốt lên hy vọng. Ánh mắt nhìn Diệp Thiệu tràn đầy sùng bái.

Bác sĩ lợi hại như thế là tấm gương của mình!

Diệp Thiệu bị Lệ Sâm khen còn có chút thẹn thùng, nghĩ thầm anh ta cùng tình địch này thời gian qua không đối phó nhau nữa, sao Lệ Sâm còn nói đến hữu ích của anh ta.

Nhưng dù sao trong đội ngũ đều là đàn ông, cho dù chính mình đối với cô gái nhỏ nũng nịu này không có tình cảm dư thừa gì. Nhưng xuất phát từ lập trường đồng bạn suy tính cũng hy vọng cô ấy đừng quá khó chịu.

Năng lực thừa nhận trong lòng Tần Mộ Yên vẫn rất cường đại, cô ấy đứng lên nói cảm ơn mọi người. Hơn nữa bảo đảm về sau nhất định sẽ cố gắng, không kéo chân mọi người.

Lệ Ngạn lại an ủi Tần Mộ Yên hai câu, sau đó cùng mấy đồng bạn khác nói: "Mặc dù chúng ta là từ Bắc Hải đến nhưng bây giờ chúng ta còn phải trở về một chuyến. Mọi người nguyện ý đi cùng tôi không? không đồng ý thì chờ sáng mai chúng ta liền tách ra đi."

Những người khác trong đội ngũ lập tức hô: "Đội trưởng, cậu đang ở đâu thì chúng tôi liền ở đấy!"

"Đúng vậy, về Bắc Hải cũng tốt. Chúng ta quen thuộc với Bắc Hải hơn! Làm việc cũng tiện!"

Tần Mộ Yên nhìn thoáng qua Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu, biết rõ Lệ Ngạn có thể đưa ra quyết định này, nhất định là bởi vì vianh trai của cậu.

cô ấy là cô gái tri ân đồ báo, Lệ Sâm đưa ra thuốc thử trân quý như thế cho bọn họ dùng, Tần Mộ Yên dĩ nhiên muốn giúp bọn họ. Vì vậy cô ấy cũng gật đầu: "Tôi đi theo các người!"

Lệ Ngạn nghe lời nói này quay đầu đối với cô ấy ha ha cười một tiếng: "Cậu phải đi cùng chứ, tôi là đội trưởng còn bảo vệ được cậu nhé."

Tần Mộ Yên khề đỏ mặt, đẩy mắt một mảnh ôn nhu.

Như là đã xác định hướng tới Bắc Hải mà đi, nghỉ ngơi cả đêm. Ngày thứ hai, mọi người liền tầng tầng lớp lớp xuất phát. hiện giờ bọn họ trong đội ngũ mặc dù chỉ có mười hai người nhưng phần lớn đều là người có dị năng. Còn có một bác sĩ có y thuật tinh xảo, cùng với cô gái nhỏ đầu óc thông minh.

Vào lúc lên đường, bọn họ đối với một lần bốn ba này đều tràn trề lòng tin.

...

Đoàn người Lệ Sâm kiên định xuất phát, còn đám Nam Ca bọn họ còn đang phải chờ ở trong xe đây.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa sau thời điểm nửa đêm, còn mơ mơ màng màng ngủ một giấc. Lúc chuẩn bị hừng đông, bọn họ mới nghe được âm thanh xe buýt.

Hai người đều tỉnh, kéo kéo quần áo nửa khô dính ở trên người. Trong mắt Tông Hạo Hiên không có nửa điểm mơ màng, hỏi Tân Vũ Hoa: "Dị năng cậu khôi phục thế nào rồi?"

Tân Vũ Hoa cảm nhận một cái, đối với anh ta gật đầu: "đã khôi phục toàn bộ."

Tông Hạo Hiên cũng hồi phục tới trạng thái đỉnh ngọn núi, nắm chắc sức lực rồi anh ta liền mở cửa xe ra đi xuống trước. Tân Vũ Hoa cùng Nam Ca đi theo phía sau anh ta, trên người Nam Ca còn mặc áo khoác của anh ta.

Lúc này xe buýt dừng lại, người trên xe đều nói đuôi nhau đi ra. Chỉ là mấy người này đều rất chật vật, quần áo bị rách tả tơi, có thể nhìn ra đã trải qua một trận ác chiến.

Bản thân bọn họ cũng xanh xao vàng vọt, ánh mắt cũng trống rỗng không ánh sáng. Hơn nữa... Trước đây vẫn là mười lăm người, hiện tại chỉ còn lại mười ba. Hai người khác như thế nào, không cần nói cũng biết.

Nam Ca cũng là ở thời điểm đối mặt với bọn họ mới biết được, kỳ thật ngày tháng ở bên ngoài một chút cũng không an nhàn. cô rõ ràng mới từ căn cứ Tân Bình rời đi hai ngày, lại có cảm giác dường như đã qua mấy đời. Ngày bình tĩnh vui vẻ như trước, không biết rõ về sau cô còn có thể trải qua hay không.

Người tài xế kia như cũ đi lên trước, lần này ông ta chủ động giới thiệu bản thân với Tông Hạo Hiên: "Tôi gọi là Hoa Kiệt, bọn họ đều là đồng bạn dọc theo con đường này gặp được."

Hoa Kiệt nói xong, những người kia phía sau ông ta đều một lần nói tên mình. Nam Ca nghe một lần, một chữ cũng không nhớ được.

Tân Vũ Hoa tuổi còn nhỏ, hơn nữa lớn lên rất non cho nên để cậu giới thiệu trước tương đối dễ dàng khiến người ta bỏ xuống phòng bị.

Còn như Tông Hạo Hiên cùng Nam Ca, một người là quá lạnh như băng, một người thật quá xinh đẹp. Từ khi vừa mới bắt đầu, ánh mắt quan sát bọn họ không có ngừng lại.

Hoa Kiệt nghe Tân Vũ Hoa nói xong còn cười cười: "Vậy chúng ta coi như là nhận biết."

Tân Vũ Hoa về mặt khờ dại gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy. Hoa Kiệt đại ca, các người đi trung tâm thành phố như thế nào? Có phải nhặt được không ít tinh hạch không?"

Hoa Kiệt trong lòng cảnh giác lên, tinh hạch này cũng không thể bị người khác cướp đi cho nên về mặt ông ta đau khổ: "Ài, căn bản là không có nhiều. Thời điểm chúng ta đuổi tới đều đã bị người khác cướp đi, về sau còn gặp được Zombie lại là cứu tử nhất sinh mới thoát ra được. Chúng tôi nhặt được tinh hạch cũng đều cho người trong đội tiêu hóa hết."

Tân Vũ Hoa nhu thuận nói: "Hoa Kiệt đại ca vất vả rồi."

Nhìn cậu không có tìm bọn họ muốn tinh hạch nữa, những người sau lưng Hoa Kiệt mới từ từ thu hồi ánh mắt phòng bị.

Tân Vũ Hoa gọi Hoa Kiệt đại ca dài, Hoa Kiệt đại ca ngắn đã bắt đầu nói lời khách sáo. Nhưng tất cả mọi người hành tẩu thời gian dài ở tận thế như vậy, không có vài người có thể đơn giản tin tưởng người khác.

Cuối cùng Tân Vũ Hoa chỉ đổi được một chút thức ăn, cho Tông Hạo Hiên mang về. Ba người trở về Hummer, Nam Ca không cần ăn cái gì đó liền ngồi ở vị trí kế bên tài xế cọ xát thanh đao.

Tân Vũ Hoa còn cùng Tông Hạo Hiên phiền muộn nói: "Hoa Kiệt miệng quá kín. Căn bản cũng không biết lai lịch bọn họ, chỉ có thể thông qua màu sắc đồng tử phán đoán đến cùng là dị năng gì."

Bánh mì khô cứng ở trong miệng, Tông Hạo Hiên nuốt xuống xong mới vỗ vỗ bả vai Tân Vũ Hoa: "Cậu đã làm cực kỳ tốt."

Tân Vũ Hoa khịt khịt mũi thờ dài, cũng không biết là lòng chua xót nhiều một chút, hay là thất bại nhiều một chút.

Nam Ca chú ý động tĩnh sau lưng, chợt nghĩ, hóa ra Tông Hạo Hiên cũng không phải là người lạnh lùng như ngoài mặt, chỉ ngồi dọc theo con đường này, anh ta vẫn luôn rất chiếu cố Tân Vũ Hoa.

Hai người mới vừa ăn xong chút bánh liền nghe đến xe buýt bên cạnh kia truyền đến một trận xôn xao.

Liếc mắt nhìn nhau, ba người lại xuống xe.

Hóa ra mười mấy người đối diện đang vây quanh một người đàn ông. Còn có vài người đã rút vũ khí ra nhắm ngay người đàn ông này.

Người kia nước mắt nước mũi giàn giụa, không ngừng giải thích: "không phải mà, thời điểm tôi vừa mới cùng Zombie đánh nhau căn bản cũng không có bị chúng nó làm bị thương..."

Coi như là anh ta giải thích như thế, những người khác cũng không tin bởi vì trên cánh tay anh ta đã thấm tháu ra máu.

Nam Ca vừa nghe tới hương vị máu tươi, có chút hưng phấn, lúc này đang rất hứng thú nhìn anh ta.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa không có chuẩn bị xen vào việc của người khác, dù sao Hoa Kiệt mới là đội trưởng của đội ngũ này.

Giờ phút này ánh mắt Hoa Kiệt cũng lạnh như băng, nhìn chằm chằm người đàn ông kia: "Nhưng anh bị thương, tại sao phải giấu giếm?"

Người đàn ông quỳ trên mặt đất hiển nhiên cũng sụp đổ: "Bởi vì tôi cũng không biết là bị thương như nào..."

"anh vừa mới nói không phải là bị Zombie làm bị thương! hiện tại lại đổi giọng!" một cô gái bèn nhón kêu, dao găm trên tay như kiêu lập tức đâm lên người đàn ông kia: "Vẫn là thừa dịp anh chưa có hóa Zombie, giết anh!"

Người đàn ông run rẩy hướng ra sau trốn: "không phải mà..." anh ta năn nỉ: "Tôi thật sự không phải là bị Zombie cắn bị thương, các người tin tưởng tôi đi..."

Coi như là anh ta nói như thế, người trong đội ngũ vẫn không định buông tha người đàn ông này. Chỉ có đôi tình lữ kia, thủy chung luôn yên tĩnh ngồi ở một bên, không có nhúng tay.

Tân Vũ Hoa nhìn không được, nhỏ giọng hỏi Nam Ca: "Nam Ca tỷ, chị xem người đàn ông kia bị thương, đến cùng có phải Zombie tạo thành không?"

hiện tại Nam Tiểu Ca, đường về nào đã là cong cong queo queo. Giống như là rời đi Lệ Sâm, trong một đêm, cô liền lớn lên.

Tâm tư nhân loại quá tàn khốc, cô chỉ có thể thay đổi trở nên tàn khốc hơn mới có thể hiểu được. Vì vậy Nam Ca nhân nhậtnói: "Bất kể là phải hay không thì hoàn toàn có thể đem người đàn ông này trở lại, quan sát cả đêm không phải sao? Bọn họ rõ ràng mấy phút đồng hồ cũng chờ không được. Cậu cảm thấy, bọn họ nghĩ buông tha anh ta hay vẫn là giết anh ta?"

Tân Vũ Hoa hiểu ra. Coi như là bọn họ hiện tại cứu người đàn ông này thì người khác cũng sẽ tìm lý do khác giết anh ta. Vì vậy Tân Vũ Hoa chỉ có thể cường bách chính mình thu hồi ánh mắt, tâm tình trầm trọng cùng Tông Hạo Hiên đi trở về.

đi hai bước, phát hiện Nam Ca còn hứng thú đứng ở tại chỗ xem, Tân Vũ Hoa gọi cô: "Nam Ca tỷ, chị không trở lại sao?"

Nam Ca khoát khoát tay: "Các người lên xe trước đi, tôi xem một chút người này sẽ bị bọn họ ném đi nơi nào."

nói xong, cô còn nuốt một ngụm nước bọt.

Đến đây thì Tân Vũ Hoa triệt để hiểu được ý đồ của Nam Ca, không trách được cô ấy không cứu người nha, cô ấy đem người kia trở thành điểm tâm rồi!

Nam Ca như vậy rõ ràng thật hơn một chút, mặt Tân Vũ Hoa đen lại đi lên trước túm cô: "Nam Ca tỷ, chị nhanh trở về đi!"

Mặc dù không biết rõ xuất phát từ nguyên do gì, hiện tại Tân Vũ Hoa suy tính đều là không thể để cho thân phận của Nam Ca tỷ lại bại lộ!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Không thêm khai báo

Nam Ca biểu hiện cùng thường nhân không khác nhiều cho nên Tân Vũ Hoa vẫn luôn coi cô như nhân loại mà đối đãi. Coi như là biết rõ cô là Zombie thì thái độ cũng rất khó trong nháy mắt liền thay đổi.

Nhưng mà bây giờ, cậu xem như lý giải vì gì gọi là Zombie không thay đổi được muốn uống máu. Bộ đáng thêm thưởng người ta kia, chính mình cũng nhìn ra không bình thường mà!

Tân Vũ Hoa đến túm Nam Ca, cô lại không muốn rời đi lại còn lưu luyến không rời nhìn vài người đối diện đầu.

Tông Hạo Hiên ở lúc Tân Vũ Hoa ngăn cản Nam Ca cũng dừng bước, suy nghĩ một chút anh ta đi tới, trước tiên ngăn cản lại những người xúc động phần nộ kia.

Những người trên xe buýt hiển nhiên đều rất kinh ngạc, lạnh lùng nhìn Tông Hạo Hiên: "anh có ý gì? Đừng có xen vào việc của người khác."

Cái người đàn ông kia bị bọn họ vòng quanh còn ngồi sững sờ trên mặt đất, không ngừng mà che cánh tay xuất huyết.

So sánh khuôn mặt khối băng, Tông Hạo Hiên có thể nhận vị trí thứ hai thì không ai dám nhận vị trí thứ nhất, cho nên anh ta trực tiếp nhìn trở về, làm vài người đối phương đều một trận co rúm lại: "Đừng ở trước mặt chúng tôi giết người!"

"anh nói không giết liền không giết? Tránh ra!" Có một người đàn bà nom nớp lo sợ nói. Mặt khác cũng có người phụ họa: "anh ta đã bị Zombie lây nhiễm, nhất định phải giết chết!"

Tông Hạo Hiên rõ ràng có chút không kiên nhẫn: "Các người muốn xử trí như thế nào, chờ chúng ta đi rồi nói sau."

Còn có người không phục muốn tranh luận, kết quả tay Tông Hạo Hiên vừa lộn, một tia sấm sét liền rơi ở trên đất trông xa xa, trực tiếp đập ra một cái hố to, cây cối xung quanh hố hố một cái liền bùng cháy.

một cái nhấc tay của anh ta làm tất cả mọi người khiếp sợ, kể cả người đàn ông vừa mới sợ hãi kia cũng ngẩng đầu ngắm nhìn Tông Hạo Hiên.

Ở tận thế người mạnh là vua, mà Tông Hạo Hiên hiển nhiên là cường giả trong cường giả. Lúc này mọi người đều bị kinh sợ cứng người, ai cũng không dám lại đòi giết người nữa.

Hoa Kiệt trước mặc dù không có tham dự đến tranh đấu của mấy người này, nhưng ông ta thủy chung luôn chú ý tình huống.

Tông Hạo Hiên dĩ nhiên là người có dị năng hệ sét! Cái nhận thức này làm ông ta hưng phấn lên. Trong đội ngũ vẫn luôn thiếu hụt sức chiến đấu rất mạnh, nếu như có thể đem Tông Hạo Hiên thu vào chắc hẳn về sau bọn họ làm việc sẽ dễ dàng rất nhiều.

Nhưng ông ta mới vừa nảy sinh ý lôi kéo, Tông Hạo Hiền cũng đã xoay người ngồi trên xe. Nam Ca cũng bị Tân Vũ Hoa kéo lên xe, vốn là bọn họ cả đêm cũng đã nghỉ ngơi được không sai biệt lắm. hiện tại cần đi tiếp tế cho nên Tông Hạo Hiền đang kiểm tra xe, bộ dáng rõ ràng phải ly khai.

Hoa Kiệt lo lắng bọn họ đi bây giờ về sau sẽ không thấy được nữa, thay đổi thái độ lãnh đạm với Tân Vũ Hoa lúc mới trở lại, ông ta chủ động tiến lên đón chào.

Tông Hạo Hiền còn đứng ở ngoài xe, Hoa Kiệt liền đứng ở khoảng cách không gần không xa bắt đầu cùng Tông Hạo Hiền tán gẫu.

Mặc dù Tông Hạo Hiền nói không nhiều nhưng ở trong miệng Hoa Kiệt vẫn moi ra không ít tình báo.

Chỗ này gọi là Lệ Vu thành, cùng căn cứ Tân Bình hoàn toàn là hai phương hướng, muốn đi Bắc Hải cũng cần bốn ba một khoảng cách rất dài.

Lúc trước thiên thạch rơi xuống, máy bay trực thăng bọn họ chỉ lo hướng xa xa bay, không nghĩ tới tuyến một cái phương hướng như thế.

Xem ra nếu muốn đi Bắc Hải còn cần chuẩn bị rất nhiều vật tư mới được, hơn nữa này một đường này quá dài, nguy hiểm tầng tầng.

Hoa Kiệt còn cười hơ hớ nói: "Ngày hôm qua nghe Vũ Hoa nói, các người muốn đi Bắc Hải đi. Ài, hiện tại trừ thượng kinh cũng chỉ có Bắc Hải có căn cứ lớn hơn một chút. Nhưng Bắc Hải thu người rất hà khắc. Cơ sở chính lại là đầm rừng hang hốc, chúng ta loại này là tuyệt đối đừng nghĩ tiến vào nhưng mà tôi xem anh nhất định có thể được bọn họ tiếp nhận."

Tính tình Tông Hạo Hiền vốn chính là lạnh lùng, Hoa Kiệt nói mười câu thì khả năng anh ta tiếp không trên một câu, nhưng Hoa Kiệt cũng không xấu hổ, ngược lại còn khuyên anh ta: "Bằng không anh liền đi theo chúng tôi đi, chúng tôi đối với chỗ này đều rất quen thuộc, muốn sống sót nhất định không thành vấn đề."

Tông Hạo Hiền đã kiểm tra tốt xe, cuối cùng quay đầu nhìn Hoa Kiệt một cái: "Sống sót sau đó thì sao? Lẽ nào các người cũng chỉ thỏa mãn với hiện trạng sao?"

Hoa Kiệt cũng sửng sốt một cái, bên tai thế nhưng có chút hồng: "Đương nhiên không phải... Nhưng mà chúng tôi cũng không có biện pháp..."

"không đoàn kết lại thì không thể chiến thắng Zombie." Tông Hạo Hiền đã kéo mở cửa xe, ngồi xuống. Lại từ cửa sổ xe nhìn Hoa Kiệt một cái: "Nhưng tôi nói đoàn kết tuyệt đối không phải là loại tiểu đoàn thể này."

Ngay cả Zombie cũng biết rõ tạo thành quân đội, nếu như nhân loại lại giống như là Tân Bình cùng Hoa Nguyên tự giết lẫn nhau, không đợi Zombie vây công bọn họ, bọn họ chính mình liền đi gặp thượng đế thôi.

Hoa Kiệt ngờ ngác đứng tại chỗ, nghe Tông Hạo Hiền nói: "Cảm tạ các người nói cho chúng tôi biết nhiều như thế, nhưng hiển nhiên chúng ta không phải là người một đường."

Đây là trực tiếp cự tuyệt Hoa Kiệt, lập tức, anh ta nổ máy xe. Giẫm chân ga, cứ thế hướng tới Lệ Vu thành mà đi.

Tối ngày hôm qua bọn họ từ trung tâm thành phố trốn đi ra, Tông Hạo Hiền cũng để vài cái ký hiệu phương hướng. Nếu như thuận lợi, thời gian một ngày bọn họ có thể lấy đồ tiếp tế xong.

Hoa Kiệt mất thấy xe đi xa cũng cúi đầu, rơi vào trầm tư.

Nam Ca lúc này ngồi ở ghế sau, Tân Vũ Hoa ở vị trí kế bên tài xế. Ánh mắt nhìn Tông Hạo Hiền tràn đầy sùng bái: "Sớm biết rằng bộc lộ tài năng có thể khiến bọn họ ngoan ngoãn nói ra như thế, tôi cũng có thể làm được."

Tông Hạo Hiền như cũ là khuôn mặt bình thản lái xe, không có trả lời Tân Vũ Hoa nói.

Tân Vũ Hoa đã thành thói quen liền quay đầu nói với Nam Ca: "Nam Ca tỷ, thời điểm chị nhìn tôi có phải cũng rất muốn uống máu tôi không?"

Nam Ca vốn còn đang ngây người, vừa mới nảy Tông Hạo Hiền cùng Hoa Kiệt nói chuyện, cô đều không có cẩn thận nghe. Đối mặt với Tân Vũ Hoa, cô cười ngọt ngào: "Cậu thật thông minh."

Mặt Tân Vũ Hoa có chút đen, lông mày Tông Hạo Hiền nháy lên. Rốt cuộc bọn họ đã đem cái gì theo bên cạnh chứ!

thật ra Nam Ca tiếc nuối là cô còn chưa ăn điểm tâm lúc này. Nếu đã rồi đi, cô lại tiếc nuối cũng không có biện pháp. Chỉ có thể đi theo Tông Hạo Hiền bọn họ cùng nhau tìm kiếm vật tư.

Hummer đang lái vào Lệ Vu thành liền chạy rất thông thả, chủ yếu là vì tránh né Zombie núp trong bóng tối. Trước kia bọn họ năm người làm nhiệm vụ đều là tách ra tiến hành điều tra, lần này không giống, có Nam Ca làm tiểu radar ở đây.

Tông Hạo Hiền để Nam Ca cách một đoạn thời gian báo cáo với anh ta một lần, mới bắt đầu Nam Ca còn rất ngoan ngoãn. Đến về sau, cô liền nghĩ xong.

Gào, lại không cho mình ăn ngon còn nô dịch mình như thế, cô không thèm khai báo đầy đủ!

Tân Vũ Hoa mặc dù vẫn luôn không có chen vào nói nhưng trong lòng đem Nam Ca cùng Đường Tư Nguyệt làm một cái so sánh đối lập. Quả nhiên Nam Ca tỷ bản lĩnh lớn hơn nhiều, ngay cả Zombie ở phương hướng nào, có mấy con cũng biết rõ.

Nhưng mà hiện tại cô ấy nói chuyện như thế nào càng ngày càng ít đây? Tân Vũ Hoa mới vừa nghĩ tới đây, liếc phía trước liền thấy một con Zombie lao ra. thật sự là dọa ra một thân mồ hôi lạnh! May mắn cậu phản ứng mau, dây leo bay qua,Zombie kia liền bị chặt đứt cái cổ.

Chờ giải quyết Zombie này, Tân Vũ Hoa quay đầu hỏi Nam Ca: "Vừa nãy chị biết rõ nó xông qua đây chứ?"

Nam Ca nằm ở trên ghế sau, đáng người cô vốn là mảnh mai. Chỗ ngồi kia đủ cho cô nằm, còn rất thích hợp nữa. Nghe được lời Tân Vũ Hoa nói, cô lười biếng mở mắt ra: "Dù sao các người đều có thể giải quyết."

Tân Vũ Hoa vừa liếc nhìn Tông Hạo Hiên, dùng ánh mắt hỏi anh ta. không có phát hiện trên người Nam Ca không thích hợp. Bọn họ cũng không trêu chọc tiểu Zombie này, vì sao đột nhiên liền mất hứng?

Tông Hạo Hiên lại không phải là Lê Sâm, căn bản là không thăm dò rõ ràng tính tình Nam Ca. anh ta cũng dứt khoát không để ý, nói với Tân Vũ Hoa: "Chúng ta tự mình chú ý chút ít đi."

Dọc theo đường đi rồi ngừng, ngừng rồi đi một chút. Dừng nửa ngày mới chạy đến bên ngoài trung tâm thành phố. Đến đây lại không thể vào bên trong, quá nguy hiểm.

Tân Vũ Hoa xuống xe xong còn cùng Tông Hạo Hiên nói: "Ngày hôm qua chúng ta ở trung tâm thành phố giết chết nhiều Zombie như vậy nhưng mà bây giờ xem ra, số lượng đám Zombie này giống như một chút cũng không có thay đổi."

Nam Ca cũng xuống xe, Tuy nhiên vẫn là rầu rĩ không vui miễn cưỡng nói tiếp: "Phụ cận thành phố này vẫn có không ít người ngày hôm qua nghe động tĩnh đều nghĩ đến sửa mái nhà đột, tất nhiên trong này sẽ có nhiều Zombie hơn."

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên minh bạch. Nếu đã bởi vì thảm niệm biến thành Zombie, bọn họ cũng không có biện pháp lại cứu người. Chỉ có thể tách ra đi tìm vật tư.

Thời điểm Nam Ca không chủ động công kích đám Zombie này, chúng nó cũng sẽ không để ý đến mình. Hai người kia vừa đi,cô ngược lại từ từ hướng tới trung tâm thành phố.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa chủ yếu là chịu trách nhiệm tìm dầu đốt cùng thức ăn, thuận tiện còn mang về không ít quần áo. Phần lớn là trung tính, Nam Ca cũng có thể mặc.

Nam Ca đối với bệnh viện tương đối quen thuộc liền tiến tới một cái bệnh viện trong trung tâm thành phố, tìm được kho hàng, chọn chút ít thuốc thường dùng.

Sau khi có thể đem tất cả dược đều mang ở trên người, cô đi ra ngoài mới phản ứng tới, chính mình là Zombie lại không cần cái này, tìm đến làm cái gì chứ?

Mỗi khi đến thời khắc này, cô cũng sẽ nhớ tới Lê Sâm. Đều tại người đàn ông kia, nếu như không phải là anh dưỡng mình thành loại thói quen này, sao cô sẽ tới bệnh viện chứ!

Hừ, cũng không biết hiện tại anh đã đến địa phương nào, còn nói để cho mình đến Bắc Hải chờ anh, sẽ không nuốt lời chứ?

Thời điểm đi xuống lầu dưới Nam Ca đột nhiên cảm giác được hơi thở nhân loại.

cô nhìn nhìn bộ dáng bản thân bây giờ, vốn là nghĩ trốn đi, ai biết bởi vì cô bây giờ cảm giác bén nhạy hơn, thế nhưng còn nghe được giọng nói của Hoa Kiệt!

Bọn họ sao lại đến trung tâm thành phố chứ? Chỗ này nhiều Zombie như thế, bọn họ làm thế nào cũng không thể nào đi được Tông Hạo Hiên được chứ?

Tông Hạo Hiên giờ phút này cùng Tân Vũ Hoa tìm được không ít vật tư. Vừa trở lại trên xe nhìn, Nam Ca không ở đây.

Bọn họ lại không có thiết bị liên lạc, phụ cận này đều là Zombie, lại không thể tùy tiện gọi tên Nam Ca.

Tân Vũ Hoa chờ trong chốc lát, cuối cùng đợi không được cùng với Tông Hạo Hiên nói: "Đoán chừng là cô ấy hướng tới khu vực trung tâm thành phố rồi, tôi đi xem một chút."

Vốn tưởng rằng Tông Hạo Hiên sẽ không quản cậu, ai biết Tân Vũ Hoa lại bị anh ta cản lại: "Tôi cùng đi với anh đi."

Thời điểm đang tìm vật tư, Tông Hạo Hiên đã cân nhắc tốt lắm, anh ta cũng muốn đi theo Nam Ca đi Bắc Hải. không phải vì hộ tống cô ấy, mà là vì Hoa Kiệt nói. Bắc Hải có căn cứ, hơn nữa có dự trữ quân đội, cùng địa vị thượng kinh là ngang hàng. Đánh đơn độc không bằng đến trong căn cứ, cùng mọi người liên hợp đối kháng Zombie.

nói sau, tình huống bên Nam Ca quá quái lạ, nào có Zombie nào lớn lên giống như cô ấy chứ, trừ không có có nhịp tim cùng hô hấp, cô ấy cùng thường

nhân cũng không có gì khác nhau.

Tông Hạo Hiên mặc dù sẽ không đem Nam Ca giao ra cho người khác nghiên cứu, thế nhưng muốn làm rõ ràng, thân thể cô ấy vì sao có thể có biến hóa lớn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Có người hóa Zombie

Nếu như thân thể nhân loại, sau khi cường hóa dị năng còn có thể lại tiến thêm tầng cấp thì tốt quá. Như vậy, mới có thể triệt để kéo ra khoảng cách với Zombie.

Tân Vũ Hoa không nghĩ tới Tông Hạo Hiên muốn cùng mình đi, trong khoảng thời gian ngắn cảm động đến rất muốn khóc.

Thời điểm hai người dọc theo đường đi, Tân Vũ Hoa còn nhỏ giọng nói: "Vừa mới nãy tôi cũng nghĩ rất nhiều, tôi muốn cùng Nam Ca tỷ cùng đi Bắc Hải. Mặc dù cô ấy là Zombie, nhưng từ trước đến giờ đều không có làm qua chuyện hại tôi, còn giúp chúng ta rất nhiều. Lần đầu tiên tôi cùng một người thân cận như thế, không có biện pháp bỏ qua cô ấy."

thật ra lúc ban đầu e ngại rồi nhiệt tình, Tân Vũ Hoa thật sự cảm thấy Nam Ca rất thân thiết, cậu rất hoài niệm mấy ngày cùng Tô Phương Tô Hiên làm đội cổ động viên cho Nam Ca.

nói sau đi, đội ngũ bọn họ cậu còn đề nghị đặt tên là đội Nam Ca đấy! hiện tại đội trưởng Cao Trường Húc đã chết, vậy cuối cùng cậu cũng có thể một lần làm chủ đi?

Muốn hướng trung tâm thành phố đi, hai người kia khó tránh khỏi sẽ đụng phải Zombie.

Còn không phải sao, vừa dứt lời liền có Zombie vọt ra, tầng tầng lớp lớp. Tông Hạo Hiên đẩy Tân Vũ Hoa một cái, đề cậu nhanh chóng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, đám Zombie ra tay trước, anh ta chỉ thần nhiên nói: "Chuyện về sau, sau này hãy nói, trước chăm sóc trước mắt đã."

Chiến đấu không thể nào không phát ra âm thanh, nghe động tĩnh ầm ầm kia, Hoa Kiệt cùng mấy người bên cạnh nói: "Nhanh lên, chuyển mấy đồ của chúng ta trở về đi, trung tâm thành phố này quá nguy hiểm." một giọng nữ bén nhọn vang lên: "Sợ cái gì, Zombie đều bị ba người kia hấp dẫn đi, chúng ta ở đây là an toàn."

Sau đó đồng bạn cô ta nói: "Đúng vậy, không cần sợ. Chúng ta dù sao có thể từ đường hầm rời đi, chỗ đó lại không có Zombie."

Giọng nữ bén nhọn ha ha cười một tiếng: "Cái người có dị năng hệ sét kia mặc dù nhìn rất lợi hại nhưng lại không muốn cùng chúng ta hợp tác, đây cũng đừng trách chúng ta dùng anh ta mở đường."

Nam Ca mặc dù ngốc cũng hiểu mấy người này là có ý gì.

Bọn họ vẫn luôn hoạt động ở Lệ Vu thành, khẳng định so với mình quen thuộc bên trong này hơn rất nhiều, nghe kia người đàn bà có giọng bén nhọn nói, hẳn là có lối đi bí mật. Có thể liên tục từ bên ngoài đến trung tâm thành phố.

Chỉ là lối đi kia không thể đi xe, mấy người này đoán chừng là đi bộ lại đây.

Nam Ca suy nghĩ một chút, không có ra khỏi cao ốc mà là vòng qua Zombie đi đến chỗ cao. Từ nơi này nhìn xuống, tầm mắt liền rõ ràng rất nhiều. Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa đang ở phía xa giết Zombie, vẫn không quên thu thập tinh hạch, còn như Hoa Kiệt mang đến người... Xác thực không có người đàn ông bị thương lúc trước.

So sánh thì đề Nam Ca để ý là một đôi tình lữ vẫn như cũ không lên tiếng kia, người con trai thủy chung đều dắt tay người yêu mình, che chở cô ấy ở sau lưng.

Hoa Kiệt lại đơn giản an bài, sau đó liền khiến mấy người này bắt đầu hành động. Tất cả bọn họ đều là người có dị năng, phối hợp không sai cho nên một đường giết không ít Zombie.

Đôi tình lữ kia cũng xuất ra rất nhiều lực, chủ yếu bọn họ hai người một tổ rất dễ dàng liền bị Zombie tách ra. Những người khác cũng hy vọng bọn họ dẫn đi nhiều Zombie một chút, căn bản là không để ý tới bọn họ ít người.

Nam Ca vẫn luôn lãnh đạm xem hết thấy, không có ý tứ muốn giúp đỡ.

Coi như là đôi tình lữ kia thật đáng thương nhưng thời điểm Hoa Kiệt đang gạt bọn họ hướng trung tâm thành phố đến, bọn họ cũng không có lên tiếng không phải sao. Thậm chí bởi vì cảm giác bọn họ tồn tại quá thấp, Nam Ca còn là lần đầu tiên quan sát bọn họ đầu.

không đến nửa giờ, mấy người này cũng xông vào hiệu thuốc, chỉ là sau khi mở cửa, bọn họ thấy rất nhiều thuốc thường dùng đã bị lấy đi. Hoa Kiệt cảm thấy rất là không cam lòng. Bọn họ cũng đã chiếm hết thiên thời địa lợi, không nghĩ tới vẫn bị người khác nhanh chân đến trước.

Ở thời điểm trong đường hầm, vì giết chết một Zombie biến dị, bọn họ còn hy sinh một người đồng bọn. không có biện pháp, Hoa Kiệt chỉ có thể nói cho mấy người này: "Có cái gì thì mang đi hết, nhanh lên, Zombie khác lập tức muốn đi qua."

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên giờ phút này cũng kết thúc chiến đấu, phát hiện bên trong bệnh viện này không thích hợp, bọn họ cũng chạy tới vừa vặn cùng bọn họ Hoa Kiệt vừa đến đối mặt.

Trong ánh mắt Tân Vũ Hoa mang theo dò xét nhưng Hoa Kiệt hiển nhiên không có chuẩn bị cùng cậu giải thích cái gì. Thấy chỉ có hai người, ông ta còn hỏi một câu: "một cô gái nữa đâu? không có cùng các người ở cùng nhau sao?"

Nam Ca mang theo thanh đao từ từ đi xuống lầu dưới, không ít Zombie đều tránh né cô. cô cũng là vừa phát hiện, giết chết Đường Tư Nguyệt xong, năng lực cô lại tăng lên không ít. hiện tại đối với mấy con Zombe này mà nói, chính mình phi thường cường đại. Chúng nó không dám công kích mình.

Tân Vũ Hoa đối với Hoa Kiệt đã không tin nhiệm, học theo bộ dáng Tông Hạo Hiên, nhàn nhạt nói: "cô ấy có những nhiệm vụ khác."

Hoa Kiệt gật gật khoe miệng, còn tưởng rằng Nam Ca gặp được nguy hiểm, hai cái người bọn họ đến cứu đâu.

Trong hiệu thuốc như cũ là một mảnh hỗn độn, vài đồng đội Hoa Kiệt mặc kệ cái gì, cũng vô thức nhét vào trong cái bao.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa mặc dù cũng biết rõ thuốc này rất trọng yếu nhưng Hoa Kiệt đứng ở cửa, rõ ràng đem thuốc sau lưng thành lãnh địa bọn họ.

Tông Hạo Hiên còn không làm ra được chuyện đối với người bình thường hạ sát thủ, vừa định nói với Tân Vũ Hoa bọn họ đổi một phương hướng tìm xem liền gặp được Nam Ca từ trên cầu thang đi xuống.

cô ấy như cũ mặc cái váy màu đỏ kia, tuy nhiên bởi vì bôn ba nên màu sắc váy đã thay đổi tối hơn. Cộng thêm nguyên nhân ánh sáng phụ trợ một đôi chân cô càng thêm trắng muốt.

Thanh đao trong tay còn ở phát ra trận trận rung mình, Hoa Kiệt không khỏi giật mình một cái.

"Nam Ca tỷ! Hóa ra chị ở nơi này!" Tân Vũ Hoa kêu cô một tiếng, chờ Nam Ca xuống chút nữa, những người tài giỏi này mới chú ý tới túi trên tay cô bày đặt rất nhiều dược, đều là thứ mọi người thường dùng.

Sắc mặt Hoa Kiệt thay đổi cực kỳ kém, chất vấn Nam Ca: "Vừa mới này thời điểm chúng ta giết Zombie, cô đang ở bên trong ngôi nhà ông đắc lợi?"

Chuyện Nam Ca không có làm qua là tuyệt đối sẽ không thừa nhận, cũng khinh thường giải thích. cô tại lúc mấy người này đến đã lấy xong thuốc.

đi đến bên cạnh Tông Hạo Hiên, Nam Ca đem túi to giao cho anh ta, cũng không để ý Hoa Kiệt. Hoa Kiệt rất là táo bạo: "Mặc dù các người rất lợi hại nhưng đây rõ ràng chính là chúng tôi tìm được trước. Các người như thế nào có thể nuốt riêng? Hy vọng các người đem dược giao ra đây."

Nam Ca vẫn không có tỏ thái độ mà là mang theo đao từ từ hướng tới hiệu thuốc đi.

Bên trong này quá nhiều người, đoàn Zombie phỏng đoán ở trong ba phút sẽ đuổi đến, cô còn có chuyện muốn làm. thật ra ở thời điểm Nam Ca xuất hiện, mấy người trong hiệu thuốc kia đều dừng tay, ai cũng không biết cô muốn làm cái gì.

Mà ngay cả Hoa Kiệt đối mặt với Nam Ca như này đều sợ hãi. cô ta sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ?

Vì vậy Hoa Kiệt nháy mắt với vài người trong phòng, ý bảo bọn họ động thủ trước. Nam Ca cảm giác được sát ý, lại không có thay đổi bước chân, mà nói: "Trong phòng có Zombie."

Tân Vũ Hoa há to miệng, nghĩ thầm, Nam Ca tỷ như thế nào đem thân phận mình lộ ra chứ?

Người khác cũng quên công kích Nam Ca nhưng bọn họ lại nhanh chóng nhìn quanh một phen, không có phát hiện cái gì không thích hợp nha.

Tông Hạo Hiên ở Nam Ca lúc nói chuyện chỉ quay đầu hướng xa xa nhìn thoáng qua. Lập tức, anh ta từ phía sau nói: "Nam Ca, tốc chiến tốc thắng, chúng ta chỉ có một phút rút lui."

Nam Ca đi đến sau lưng đôi tình lữ kia, vẻ mặt bọn họ có chút mất tự nhiên nhìn Nam Ca, vừa muốn nhường đường cho cô. Vốn là ở trước người bọn họ đặt một ngăn tủ lại phát ra phịch một tiếng, cửa tủ bị vén lên, bên trong thế nhưng lao ra một con Zombie!

Con Zombie còn mặc áo khoác trắng vô cùng bản thủ, hiển nhiên khi còn sống là một gã bác sĩ.

Nó sớm đã chờ công kích nhân loại, lúc đi ra hướng tới đôi tình lữ kia cần đi qua, Nam Ca giơ tay chém xuống trực tiếp đem đầu nó băm nát.

Bất kể là ai cũng bị Nam Ca làm kinh sợ đứng hình. Tiểu cô nương này nhìn tuổi cũng không lớn lúc giết Zombie, sao con mắt cũng không nháy

mất một cái chữ?

Nam Ca không có gì hay để tự hào, thấy mọi người còn thờ phào nhẹ nhõm, cô nhàn nhạt nói: "Tôi nói Zombie không phải là nó."

"Đó là ai?" Hoa Kiệt đi tới hỏi.

Nam Ca nhìn thoáng qua đôi tình lữ kia: "Trong các người có ai bị thương?"

"Cái gì?" Tất cả mọi người cùng nhau hướng tới đôi tình nhân này nhìn sang. Bọn họ thủy chung đều biểu hiện rất an phận nha. Mọi người nghi hoặc đồng thời cũng rút quân ra sau một bước.

Đôi tình lữ đầu tiên là khiếp sợ trong chớp mắt, sau đó lúng túng hỏi Nam Ca: "Chúng ta ai cũng không có bị thương mà, có phải cô làm không..."

nói chuyện là người đàn ông, cô gái vẫn bị anh ta che ở phía sau. Mọi người vừa nhìn tư thế này đều suy đoán, là cô gái kia biến thành Zombie, người đàn ông che chở cô ấy.

Có thể Nam Ca quá nhạy cảm, hai người kia vẫn luôn cùng một chỗ hành động, cộng thêm người đàn ông vừa mới bị Zombie lây nhiễm không bao lâu, cô mới không có phát hiện.

Hiện tại cô cũng đã đứng ở trước mặt bọn họ còn có cái gì phân không rõ?

"không cần trốn, các người một người bị nhiễm độc Zombie lập tức sẽ mất đi lý trí. một người khác vì bảo vệ anh ta thế nhưng còn chém thương đồng bạn." Nam Ca lạnh lùng nói.

Đôi tình nhân này vẫn đang giả bộ ngốc: "cô đang nói cái gì, chúng ta một chút cũng không rõ ràng..."

Vừa nói xong, người đàn ông đã cầm hộp thuốc trong tay hướng tới Nam Ca ném, sau đó liền thấy hai bên gò má anh ta nhanh chóng thay đổi tím xanh, thi bất cũng hiện ra, gào thét hướng về Nam Ca vọt tới.

Nam Ca vốn có thể lưu bát giải quyết anh ta nhưng cuối cùng cô chỉ tránh né hai cái. cô gái kia đều đã khóc lên, còn lao ra ngăn trở người đàn ông liều mạng lác đầu.

Đồng bạn khác làm rõ ràng tình huống đều muốn giết hai người kia.

Hóa ra cánh tay người đàn ông kia đổ máu, căn bản cũng không phải là bị Zombie cắn bị thương mà là cô gái này vì tránh tai mắt của người khác, trong bóng tối chém thương!

Hiện tại người đàn ông đều đã biến thành Zombie, cô ấy thế nhưng còn che chở! Hai tay cô gái mở ra, cùng mọi người nói: "anh ấy nhất định sẽ tốt lên, tìm được thuốc sẽ khỏi hẳn! Các người buông tha chúng ta đi!" anh ấy là vì bảo vệ cô mới bị thương, vốn cho rằng mới vừa bị cắn vài cái tiếng đồng hồ sẽ không nhanh hóa Zombie như vậy. Ai có thể nghĩ tới, người này thế nhưng đã mất đi lý trí.

Người đàn ông này rõ ràng cũng không nhận ra người yêu, đến trình độ này cô gái kia còn muốn lừa mình dối người.

Hoa Kiệt cũng thờ dãi, đi ra nói với cô gái: "cô tránh ra đi, anh ta đã như thế nhất định phải giết."

Nếu như anh ta không chết, toàn bộ đội ngũ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng cô gái này vẫn không cho: "anh ấy là nhân loại! không phải là Zombie! Các người không thể động đến anh ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Bọn họ ở trước tận thế đã là một đôi.

không có cái loại tình yêu như vương tử cùng công chúa trong truyện cổ tích, bọn họ đều là người bình thường. Chỉ là ở trong lòng, trong mắt của đối phương, người mình yêu luôn lấp lánh tỏa sáng.

Sau khi tận thế bộc phát, cô ấy mất đi tất cả thân nhân, chỉ còn lại anh cho nên đối với anh mới càng thêm ý lại. Thời điểm vĩnh dạ, không nghĩ tới hai người đều thức tỉnh dị năng, chuyện này khiến bọn họ hân hoan tung tăng như chim sẻ một đoạn thời gian rất dài.

Mặc dù có dị năng, đối mặt với Zombie cường đại, bọn họ chỉ có thể chạy trốn. Cái thời điểm này bọn họ đụng phải đoàn Hoa Kiệt, hơn nữa gia nhập

đội ngũ bọn họ.

thật ra thời điểm lúc đầu, trong đội ngũ căn bản là không chỉ chừng này người. Có người chết, có người đi, bọn họ hai người thủy chung không dung nhập đi vào.

Vì có thể bảo vệ đối phương, hơn nữa không bị đồng bạn vứt bỏ, bọn họ vẫn luôn chiến đấu ở tiền tuyến, có vật tư gì cũng rất ít giấu cho cá nhân.

Cũng đã cẩn thận lại cẩn thận như thế không nghĩ tới vẫn bị Zombie làm bị thương. Bởi vì khi đó còn ở trong đội ngũ cùng nhau hành động, cứ như vậy tùy tiện rời khỏi đơn vị nhất định sẽ dẫn tới hoại nghi. Cho nên bọn họ quyết định, sau khi vào trung tâm thành phố tìm kiếm thuốc xong liền lập tức thoát khỏi đội ngũ.

Ai có thể nghĩ tới, người đàn ông này đã đến cực hạn, ở bệnh viện trung tâm thành phố liền hóa Zombie. cô gái không muốn buông anh ta ra, ngăn cản phía trước anh ta giống như thường ngày anh ta chiếu cố chính mình, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Hoa Kiệt thấy cô gái không nghe khuyên bảo chỉ có thể triệu tập đồng bạn khác, đối với bọn họ ra tay: "Để anh ta tại đây, cô cùng chúng tôi rút lui khỏi đây thôi, chúng ta có thể lựa chọn không giết cô."

cô gái rung rung lắc đầu, sao cô ấy có thể rời đi chứ? Bọn họ vốn là một thể, một người chết thì người còn lại tiếp tục sống thể nào ở tận thể đây?

hiện tại có mặt đám người Nam Ca, có lẽ Hoa Kiệt còn có thể nói ra những lời này nhưng dị năng mình vốn yếu, những người khác trong đội ngũ cũng sẽ không mang cô ấy.

Vừa nghĩ như thế, cô ấy liền một ít tâm tư sống sót cũng không có. Đối mặt Hoa Kiệt bức bách, cô ấy mãnh liệt xoay người, ôm lấy người đàn ông, nước mắt toàn bộ đều rơi ở trên vạt áo anh ta.

Người đàn ông đã triệt để cuồng bạo, căn bản là không nhận biết cô ấy là ai. Mà cô gái còn ôm an ta bất lực nói: "anh nói cho em biết, nhất định sẽ tốt lên phải không?"

Tùy tiện nắm hộp thuốc trong tay, cô gái còn lắc lư lắc lư trước mặt anh ta: "anh xem, có nhiều thuốc như vậy, chúng ta mỗi một dạng đều thử uống hết, rồi sẽ khỏi hẳn phải không?"

Đôi mắt người đàn ông một mảnh lạnh như băng, anh ta ý thức được trước mặt này là nhân loại, vì vậy gào thét một tiếng hướng tới cái cổ cô gái cắn xuống.

Nam Ca khi đó đứng ở chỗ không xa muốn ngăn cản, nhưng cô gái kia lại đem cái cổ của mình tới gần hơn, để người đàn ông kia cắn.

hiện giờ cả người cô ấy đều cơ hồ là bị người đàn ông nhấn theo, sắc mặt cô ta cũng bởi vì một ngụm này thay đổi thành trắng bệch.

Hơn nữa, da thịt ở tốc độ mắt thường nhìn thấy rõ bắt đầu biến sắc. cô ấy thế nhưng đã hóa Zombie!

Nam Ca cũng hơi khiếp sợ nhìn cô ấy, không biết rõ người này vì cái gì bày đặt nhân loại thật tốt thì không làm, muốn đi làm Zombie.

Hơn nữa, tốc độ cô ta hóa Zombie cũng quá nhanh, rõ ràng chính là một chút cũng không có chống cự!

cô gái trong mắt tràn đầy cảm xúc giải thoát, hoảng loạn lúc trước toàn bộ biến mất không còn thấy gì nữa. cô ấy còn gắt gao ôm người đàn ông của mình, thỏa mãn nói: "Lúc này tốt lắm, chúng ta cuối cùng cũng có thể... Có thể vĩnh viễn cùng một chỗ..."

Khóe miệng có máu tươi tràn ra nhưng người đàn ông này nửa điểm cũng không thương tiếc cô, còn cắn lấy cổ cô ấy thêm lần nữa. Nhất thời, giọng nói của cô gái cũng phá thành mảnh nhỏ.

Thời gian hai phút đã đến, Tông Hạo Hiền dắt lấy tay Nam Ca, để Tân Vũ Hoa đuổi kịp, bọn họ nhất định phải rút lui khỏi đây.

Hoa Kiệt vốn còn muốn giết chết hai Zombie này mới rời đi nhưng mà thấy mấy người Tông Hạo Hiền hành động. Trờ sinh cảnh giác khiến ông ta cũng đưa ra quyết định, kêu gọi tất cả người trong đội: "Nhanh rời đi thôi!"

Cũng chính là lúc Hoa Kiệt vừa mới hô qua, từng đợt Zombie gào thét ở bên ngoài bệnh viện vang lên, những con Zombie kia từ phương hướng bất đồng tập trung đến nơi này.

Hoa Kiệt bọn họ không lái xe, chỉ có thể dùng dị năng mở ra một con đường trước, sau đó từ trong đường hầm rời đi. Liên tục có đồng bạn bị Zombie cắn bị thương, nhưng mà không có một người dám quay đầu lại.

Chỉ có một mình Nam Ca, ở lúc bị Tông Hạo Hiền dắt lấy cổ tay hướng ra sau nhìn thoáng qua.

cô gái cùng người yêu mình đã ngồi trên mặt đất nhưng bọn họ vẫn còn duy trì tư thế ôm lẫn nhau. Nếu như không biết rõ hai người bọn họ cũng đã hóa Zombie, cảnh tượng đầu người đàn ông tựa lên trên cân cổ cô ấy, chắc hẳn sẽ rất duy mỹ.

Nam Ca còn nhìn thấy mặc dù vẻ mặt cô gái tan rã, tay vẫn ở sau lưng người đàn ông vô vô, giống như là nói cho anh ta biết, cô vẫn luôn ở đây.

Trước lúc ý thức triệt để biến mất, đột nhiên cô nghĩ đến thời điểm vừa mới xảy ra tận thế. Cảnh tượng anh ấy mang theo cô chạy trốn chết.

Ngày ấy cũng đã rất gian nan, vì một chút thức ăn, anh ấy lúc nào cũng đánh nhau cùng người khác. rõ ràng ở trước tận thế, tính tình anh ấy rất tốt, từ trước đến giờ đều không tranh chấp với người khác.

Có lúc đối phương nhiều người, anh ấy cũng chỉ có thể bị đánh, cũng mặc kệ gian khổ bao nhiêu, lúc nào anh ấy cũng sẽ mang cho mình chút ít "Chiến lợi phẩm" trở về.

Cho dù chỉ là bánh mì khô cứng, cô đều sẽ cùng anh ấy phân chia một nửa, hai người cùng nhau ăn.

Người ấy lúc nào cũng không cần, thật thà phúc hậu gần gũi. rõ ràng trên mặt đều là vết thương lại một chút cũng không khiến người ta cảm thấy dữ tợn: "anh thật sự đã ăn qua, em ăn đi."

Trong hốc mắt tràn ra đã không biết là nước mắt, hay là máu.

Tại cái thế giới này, nếu mà không có anh thì cũng không phải là thế giới em muốn ở lại.

Biến thành Zombie thì có gì chứ? Tối thiểu nhất, em sẽ không để cho anh cô đơn.

.....

Chạy qua vài cái cửa, thân ảnh của hai người kia liền triệt để nhìn không thấy nữa. Nam Ca từ từ thu hồi ánh mắt, có một loại tâm tình tên là "Khô sở" thế nhưng đánh lấy trái tim cô.

Cảm giác này từ trước kia đến giờ cũng không có trải qua. cô là Zombie, không có loại tình cảm này của con người chứ. Lẽ nào, thời điểm cô tiến hóa, ngay cả tình cảm cũng có thể tiến hóa theo sao?

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa giết Zombie, Zombie từ nhiều hướng lao đến như thủy triều, đây không phải là một chuyện dễ dàng. Cũng may một đội khác so với bọn họ nhiều người hơn, cũng hấp dẫn đi rất nhiều Zombie.

Nam Ca lắc đầu, mang theo thanh đao gia nhập cuộc chiến.

Ba người cùng nhau chiến đấu, từ lúc mới bắt đầu không thành thạo đến về sau ăn ý, phối hợp càng ngày càng tốt.

Nhất là Nam Ca, cô căn bản là không có vận dụng qua dị năng, chỉ là tố chất thân thể thay đổi trở nên càng cường hãn. Tông Hạo Hiên cảm thấy tốc độ cô xông về phía trước đã có thể so với Zombie cấp ba hệ tốc độ. Mà lực lượng của cô cùng Zombie hệ lực lượng cũng không kém nhiều.

Kỹ xảo đánh nhau kịch liệt cũng càng thêm thành thạo, rất nhiều Zombie căn bản là không lại gần người cô được. Có cô hỗ trợ, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa không có dùng đến nửa giờ đã chém giết ra ngoài.

Hummer khởi động, ầm ầm hướng tới phía trước nghiền ép đi qua Zombie, chưa từng có từ trước đến nay!

Còn như đoàn người Hoa Kiệt bọn họ, mặc dù chạy về đường hầm vẫn là tổn thất thảm trọng. Vốn là người đồng bọn rơi ở cuối cùng kia là do che chở bọn họ nhưng mà bọn họ vì không cho con Zombie khác vào, trực tiếp liền đóng kín miệng đường hầm, không để một người nào khác vào.

Bởi vì Nam Ca cách bọn họ không xa, hành vi bọn họ, Nam Ca đều cảm nhận được. Thậm chí cô còn có thể nghe được người bị bỏ ở bên ngoài kia kêu thảm thiết.

Lần này, Tông Hạo Hiên lái xe, Tân Vũ Hoa ôm một bao thuốc như cũ ngồi ở vị trí kế bên tài xế. Mà Nam Ca cuộn mình ở trên ghế sau ôm đầu gối, đôi mắt màu đen rất lâu mới có thể chớp một cái.

cô sớm đã hiểu được đây chính là tận thế. Zombie cùng con người vĩnh viễn đều chỉ có thể sống sót một loài. Thậm chí nhân loại còn đáng sợ hơn Zombie. Mặc kệ đã từng là đồng bạn đồng cam cộng khổ hay không, vì một chút vật tư, một hộp thuốc cũng có thể không do dự đối với đối phương hạ sát thủ.

Vì mình chạy trốn chết, mệnh người khác ở trong mắt bọn họ đều có thể bỏ qua.

Nam Ca che con mắt, cảm giác trong lòng quá mức hỗn loạn thế nhưng làm cho cô nhớ tới một đoạn sự tình trước đây. nói đến đây, người khác khôi phục ký ức đều là từ gần nhất bắt đầu, cô lại hoàn toàn nhớ không nổi vài năm gần đây mình làm bác sĩ.

Khôi phục đoạn ký ức này, là chuyện xảy ra lúc cô còn nhỏ? Đại khái chỉ có ba bốn tuổi đi?

Trong tấm hình, cũng có một nam một nữ, trên mặt mình có hình dáng của hai người bọn họ. Phòng chừng là cha mẹ của mình.

Nhưng cô nhìn thấy, thực sự không phải là bộ dáng cha mẹ vui mừng chung đụng mà là không ngừng nghi khắc khẩu. Mẹ liên tục che chở cô ở sau lưng, mà cha lại mặt lạnh muốn túm cô đi ra.

Nam Ca nghĩ thầm, có phải mình gây họa gì cho nên cha muốn trừng phạt mình?

Còn địa điểm này, cô một chút cũng nghĩ không ra. Chỗ họ khắc khẩu khi đó vì cái gì thoát nhìn giống như một cái phòng thí nghiệm vậy?

Cha cô đến cùng là làm cái gì đây? Nam Ca lúc trước cùng Diệp Thiệu cũng không có trao đổi qua cái vấn đề này nhưng trong lòng cô mơ hồ có cảm giác... Cha cô chỉ là công nhân bình thường nha...

Hình ảnh cuối cùng là mẹ cô ngã trong vũng máu, cha ôm mẹ đau khổ khóc thành tiếng.

Có thật nhiều người xông vào phòng thí nghiệm, đem đồ vật bên trong đều phá hủy, cha chỉ có thể mang theo mình cả đêm rồi đi chỗ đó...

"Nam Ca tỷ! Nam Ca tỷ!" giọng nói của Tân Vũ Hoa đem Nam Ca từ trong hồi ức đẩy ra ngoài, cô ngẩng đầu mắt có chút sương mù nhìn cậu.

Tân Vũ Hoa còn cười nói: "Chúng ta đã ra Lệ Vu thành, chị nghĩ cái gì chuyện tâm như thế?"

Nam Ca há hốc mồm nếu là thường ngày, cô chắc chắn sẽ không giấu giếm. Nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy những chuyện này ngay cả chính mình cũng làm không rõ ràng lắm, vẫn nói ít đi thì tốt hơn.

Vì vậy cô nhàn nhạt nói: "Nghĩ tới máu mấy người kia đều bị lãng phí."

Nhất là cô gái ở trước hiệu thuốc chết đi đánh đồng với tự sát, ài, mình nên giúp cô ấy một phen.

Tân Vũ Hoa lại là đầu đầy hắc tuyến. Cậu nên đoán được trong lòng Nam Ca sao có thể có chuyện gì bình thường chứ!

Hơn nữa, cô ấy là một con Zombie, vừa mới nãy mình từ trên người cô nhìn thấy tâm tình bi thương kia nhất định là giả đi...

Sau khi Tông Hạo Hiên lái xe ra khỏi thành, không có ở ngoài dừng lại. Buổi tối tìm một chỗ trống trải, bọn họ muốn chỉnh lý một chút vật tư, lại xuất phát hướng về Bắc Hải.

Nam Ca vô cùng buồn chán liền dựa vào trên cửa xe, xem hai người phân loại vật tư. Chờ bọn họ đều xử lý tốt, Tông Hạo Hiên ngồi thẳng lên thăm trầm đưa mắt nhìn Nam Ca: "Hôm nay, cô vì cái gì chỉ ra người đàn ông kia là Zombie?"

Kỳ thật Nam Ca cũng có chút không rõ nguyên nhân lúc trước mình làm như thế. Dù sao ai biến thành Zombie, người trong đội ngũ chết hoặc là sống đều không quan hệ với cô không phải sao?

Nhưng mà ở thời điểm cô định giấu giếm, cô lại nghĩ đến khuôn mặt Lệ Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Yêu cầu của Nam Ca

Nếu như Lệ Sâm ở đây, anh sẽ làm thế nào? Hoa Kiệt bọn họ giấu giếm rất nhiều chuyện. Bọn họ ở trong mắt Nam Ca cũng chỉ vì vì tư lợi nhưng Lệ Sâm nhất định sẽ giúp bọn họ giải quyết con Zombie.

Vì vậy Nam Ca trầm tư một lát cùng Tông Hạo Hiên nói: "Khi đó, liền muốn nói việc này ra mà thôi."

Tông Hạo Hiên hiển nhiên không tin Nam Ca nói, nhưng nếu Nam Ca đã nói như thế, anh ta cũng không có hỏi lại.

Tân Vũ Hoa lại nói ra từ tận đáy lòng: "Sẽ cứu người, giải thích rõ Nam Ca tỷ hiện tại càng lúc càng giống một con người."

"Tôi, giống con người?" Nam Ca kinh ngạc: "Nhưng mà tôi là Zombie!"

Tân Vũ Hoa hiện tại cũng không sợ Nam Ca ngược lại là tò mò nói: "Nam Ca tỷ, nếu mà chị cần chúng tôi một ngụm, chúng tôi có biến thành Zombie hay không?"

Nam Ca vốn muốn nói là không, về sau cô lại giao hoạt đổi giọng: "Nếu không thì cậu tới thử xem?"

Tân Vũ Hoa co rúm lại một cái, khô cần cười: "Hay là thôi đi... Hắc hắc..."

Tông Hạo Hiên lấy một bộ quần áo đi ra đưa cho Nam Ca: "cô đi thay một chút đi, mặc váy không tiện hành động."

Thời điểm tiếp nhận quần áo, Nam Ca lại không nhớ tới cảnh tượng trước kia Lệ Sâm giúp mình thay quần áo. cô tự mình đi vào trong xe, đem cửa xe đóng kỹ.

Rất nhanh, Nam Ca thay xong quần áo đi ra. Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa hai người đàn ông ở bên ngoài đã thay quần áo rồi, quần áo lúc trước của bọn họ cũng đã rách nát căn bản không thể mặc tiếp.

Lần này Nam Ca mở miệng hỏi bọn họ trước: "Tiếp đến hai người muốn đi chỗ nào?"

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên đã bàn qua với nhau, còn sáng lạn cười một tiếng: "Chúng tôi cùng Nam Ca tỷ đi cùng nhau, đi Bắc Hải!"

Nam Ca kỳ thật không muốn cùng bọn họ hành động, chủ yếu là cô ở cùng Lê Sâm đã thành thói quen. Hai người kia đối với cô rõ ràng tràn đầy phòng bị.

Tông Hạo Hiên nhìn ra Nam Ca không tin nhiệm, chỉ nhàn nhạt nói: "Cô làm Zombie, tính cảnh giác cao hơn chúng tôi, nếu như chúng tôi muốn làm gì cô thì cô cũng sẽ lập tức biết rõ."

Nam Ca gật đầu, xem như nhận thức cách làm với hai người: "Tôi có thể cho hai người cùng tôi lên đường nhưng dọc theo con đường này, thức ăn của tôi giải quyết như thế nào?"

"Thức ăn?" Tân Vũ Hoa không hiểu lắm.

Nam Ca chỉ chỉ vật tư đằng sau toa xe, đối với bọn họ nói: "Nhân loại mấy người đều muốn ăn cơm, tôi là Zombie đương nhiên cũng muốn. Về sau là tự mình tìm đồ ăn, hay là các người tìm cho tôi?"

Để Nam Ca tự mình hành động, vậy cũng không được. nhờ đâu cô thu tay không được, giết quá nhiều người thì làm sao bây giờ?

Vì vậy Tông Hạo Hiên cân nhắc một lần, nói với Nam Ca: "Chúng tôi đến giải quyết cho cô. Nhưng mà có điều kiện, dọc theo con đường này cô nhất định phải bảo vệ trước cho tôi."

Nam Ca cười ngọt ngào, nụ cười kia làm mắt Tân Vũ Hoa choáng váng, mà cô còn vươn tay ra cùng Tông Hạo Hiên nắm một cái bày tỏ kết thành liên minh: "Đồng ý."

Bây giờ Lê Sâm còn mang theo người gấp rút lên đường, nếu mà biết rõ tiểu Zombie của anh đã thông minh đến mức cùng người khác đàm phán, nhất định sẽ rất vui mừng.

Nhưng mà anh không biết rõ, giờ anh chỉ lo lắng tính tình của Nam Ca ngốc sẽ không bị Tông Hạo Hiên đùa giỡn xoay quanh chứ. Mà ngay cả Diệp Thiệu, cũng tiếp nhận sự thật Nam Ca là Zombie này, từ mới bắt đầu hoài nghi dần biến thành lo lắng.

"Chúng ta còn bao lâu mới có thể đến Bắc Hải? Tông Hạo Hiên sẽ không làm gì Nam Ca chứ?" Dọc theo đường đi, Diệp Thiệu hỏi rất nhiều vấn đề này.

Có lần bị Lê Ngạn nghe được cậu còn rất kinh ngạc nhìn anh trai mình một cái. Nên biết Lê Sâm vẫn luôn là lão độc thân vạn năm, ở ngoài lúc thi hành nhiệm vụ đừng nói con gái, ngay cả con ruồi cái cũng chưa hẳn có thể thấy một con chó nói chi là nói yêu đương.

Nhưng Nam Ca, cái tên này vừa nghe đã biết là một cô gái, hơn nữa Lê Sâm đi Bắc Hải chính là vì tìm cô ấy đi? Lê Ngạn đối với người chị dâu này tương đối cảm thấy hứng thú nha.

Cất giấu bí mật, cậu vẫn không thể nói ra ngoài. Cùng lắm cũng chỉ là mượn cớ đi vào trong xe Lê Sâm thuận tiện hỏi thăm chút tình huống khác. Đáng tiếc đối với người tên Nam Ca này miệng Lê Sâm đặc biệt kín. Cái gì cũng không lộ ra, thậm chí lúc Diệp Thiệu nói anh cũng rất ít tiếp lời.

Chỉ có Diệp Thiệu hỏi nhiều lần, thời điểm Lê Sâm không kiên nhẫn mới nói cho anh ta biết: "Nếu trên đường không ngừng lại thì chừng mười ngày là đến."

Mười ngày, nghe thì không dài nhưng mỗi một phút mỗi một giây đối với Diệp Thiệu mà nói, đều là dày vò. Buổi tối anh ta căn bản là không ngủ được, rất sợ Nam Ca ở ngoài có sơ xuất gì.

So với Diệp Thiệu thì Lê Sâm biến hóa không phải rất rõ ràng, nhưng Lê Ngạn làm em trai, vẫn nhạy cảm phát hiện ra.

Trước kia Lê Sâm cũng ít nói nhưng tươi cười lại không ít, thậm chí còn có chút vô lại. Nhưng mà bây giờ mặc kệ phát sinh cái gì, Lê Sâm cũng là một bộ dáng thái son áp đỉnh không sụp, đây rõ ràng chính là đem trạng thái mình kéo căng thành một dây cung.

Nếu như đến Bắc Hải, Lê Sâm tìm không thấy Nam Ca... Lê Ngạn cũng không dám tưởng tượng anh ấy sẽ làm ra cái gì nữa.

...

Nam Ca cùng Tông Hạo Hiên bọn họ một lần nữa lên đường, cũng là thuận theo phương hướng Hoa Kiệt đã nói, hướng về Bắc Hải mà đi. Thời điểm ở trên đường, bọn họ còn đụng phải vài đội ngũ khác. Dù không có ngoại lệ tràn trề đề phòng đám Nam Ca.

Có chút người thấy ba người này không phải là hạng người bình thường liền nảy sinh ý muốn lôi kéo nhưng hiện tại Nam Ca một chút cũng không muốn cùng những nhân loại khác hành động. Tính tình Tông Hạo Hiên lại cực kỳ lãnh đạm, người lôi kéo bọn họ rất nhiều, quả thật là không có một ai thành công.

Chạy liên tục trên đường năm ngày, bởi vì có Nam Ca báo động. Bọn họ chẳng hề xảy ra xung đột với Zombie, tối hôm đó bọn họ ở ngoài một chỗ gọi là An Lan thành nhỏ nghỉ ngơi.

Năm ngày đi qua, trên xe còn có thức ăn nhưng nước lại sắp hết. Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa thương lượng một chút, quyết định đi vào thành phố nhỏ này tìm chút nước trở về.

Nam Ca không muốn một mình ở trên xe liền xung phong nhận việc, cùng bọn họ đi. Vừa vặn, chỗ bọn họ dừng lại cũng có đoàn xe, thấy bọn họ muốn đi vội vàng chạy tới.

Đội trưởng đoàn xe này là con gái, khác với Nam Ca lúc nào cũng lạnh như băng. cô ta tuổi chừng hơn ba mươi, cười rất hòa thuận. Phái nữ vốn trời sinh mạng lực tương tác, Tân Vũ Hoa thấy cô ta đã lơ lửng phòng bị không ít.

Thẩm Cẩm Nhã cũng đã quan sát bọn họ vài giờ, vừa đến gần nhìn lại bị màu sắc đôi mắt Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa làm cho khiếp sợ.

Bọn họ đến cùng đã là người có dị năng cấp mấy chứ, phỏng chừng lấy lực lượng một người cũng có thể ném bay một đội người bọn họ.

Mặc dù Thẩm Cẩm Nhã cũng có ý lôi kéo nhưng cô ta cũng không giống như vài đội trưởng trước kia, đem tư thái mình bày ra rất cao. Làm ra bộ dáng "Các người tham gia đội ngũ của tôi là vinh hạnh của các người".

Thời điểm đối mặt Tông Hạo Hiên, Thẩm Cẩm Nhã thủy chung đều luôn ôn nhu lễ phép, còn chủ động giải thích rõ mục đích đến: "Tôi thấy các người giống như là muốn vào thành, nghĩ muốn cùng các người nói chuyện."

"cô có chuyện gì?" Tân Vũ Hoa đứng dậy, Tông Hạo Hiên không thích nói chuyện. hiện tại tiểu thiếu niên này cũng nhanh chóng trưởng thành, chuyện cùng những đội trưởng khác cãi cọ đều giao cho cậu.

Thẩm Cẩm Nhã khó xử nói: "Đội ngũ chúng tôi cũng không đủ nước, nếu như các anh có thể mang trở lại một chút cho chúng tôi, chúng tôi sẽ dùng tinh hạch đổi."

Sợ Tông Hạo Hiên không tin, cô ta còn lấy trước ra hai viên tinh hạch đặt ở trong tay Tân Vũ Hoa: "Đây là tiền đặt cọc."

Đội ngũ của Thẩm Cẩm Nhã tổng cộng có bốn mươi mấy người, ở tận thế nhìn lại đã là một tiểu đội rất khổng lồ. Cho nên cô ta muốn nhiều phần nước như thế, phân lượng lớn như thế thì lấy ra hai viên tinh hạch cũng không tính là lỗ.

thật ra tinh hạch hệ mộc còn rất dễ dàng tìm được, chỉ là Zombie biến dị dị năng hệ sét này, phải đi năm ngày, bọn họ cũng chỉ săn giết được một con mà thôi.

hiện tại Thẩm Cẩm Nhã lấy ra chính là một viên hệ sét, một viên hệ mộc.

Tân Vũ Hoa cảm thấy, chút mua bán này có thể làm. không đợi đồng ý Thẩm Cẩm Nhã còn nói: "Đây chỉ là tiền đặt cọc, chờ các người đem nước về, tôi lại cho các người thêm bốn miếng tinh hạch nữa. Tuy nhiên hiện ở trong tay tôi chỉ có một viên hệ sét, hai viên hệ mộc. Còn dư lại một viên tinh hạch, có thể để cho các người chọn trong loại khác."

Thời điểm Tông Hạo Hiên suy tư, ánh mắt chưa thay đổi. anh ta nhìn thoáng qua Nam Ca, lập tức hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Chúng tôi có thể chỉ lấy ba miếng tinh hạch nhưng cần mấy người cho chúng tôi một vật."

"Cái gì?" Thẩm Cẩm Nhã còn cho là bọn họ muốn vật tư khác, âm thầm đánh giá một tý. Cảm thấy cho bọn họ một chút cũng không có gì.

Ai biết Tông Hạo Hiên lại nói: "Mỗi người cho chúng tôi một chút máu tươi."

"Cái gì?" Thẩm Cẩm Nhã kinh ngạc: "Muốn máu tươi làm cái gì?"

Tông Hạo Hiên một bộ dáng bí hiểm, Tân Vũ Hoa cũng chỉ nhàn nhạt mỉm cười. rõ ràng cũng không muốn cùng Thẩm Cẩm Nhã giải thích, để cho cô ta tự mình bỏ não đi.

Nam Ca vốn còn có một chút tâm tư bãi công, dù sao cô cũng đã năm ngày chưa ăn cơm. Ai biết, Tông Hạo Hiên thế nhưng giúp cô tìm bốn mươi phần khẩu phần lương thực!

Thẩm Cẩm Nhã đúng là tự bỏ não, bởi vì từ lúc vừa mới bắt đầu liền chú ý xe Hummer bọn họ còn có quần áo sạch sẽ trên người mấy người này. Bọn họ có thể ở tận thế sống thoải mái như thế nhất định là có thủ đoạn gì đó.

Lẽ nào bọn họ ở lúc săn giết Zombie, dùng máu tươi đi dẫn dụ?

Có ý nghĩ này, Thẩm Cẩm Nhã cũng giống như gọi hồ dán vào đầu. Đúng vậy, loại thủ đoạn chiến đấu này sao cô ta không nghĩ tới chứ. Zombie đều bị máu tươi hấp dẫn, nếu như bọn họ có thể lợi dụng điểm này, có phải có thể chôn giết rất nhiều Zombie không?

Tân Vũ Hoa nhìn thấy Tông Hạo Hiên một bên giả vờ thần bí, Thẩm Cẩm Nhã một bên con mắt càng ngày càng sáng. Hiên nhiên bọn họ cái gì cũng không nói cô ta cũng đã tìm được đáp án.

"Được." Thẩm Cẩm Nhã lưu loát đồng ý: "Nhưng bây giờ thân thể mọi người đều thiếu hụt dinh dưỡng cho nên mỗi người chỉ có thể cho các người 100cc. Các người vào thành tự mình đi tìm túi đựng máu nhé."

Lúc này không đợi Tông Hạo Hiền nói chuyện, Nam Ca đã tiến đến đằng trước: "cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm được!"

Tân Vũ Hoa bắt đầu nhìn Nam Ca nghĩ thầm, cô gái này biểu hiện cũng quá cấp thiết rồi đấy.

nói điều kiện xong xuôi, Tông Hạo Hiền bọn họ nghỉ ngơi một chút liền lái xe vào thành, Thẩm Cẩm Nhã mang hai trợ thủ của cô ta đứng tại chỗ khoát tay tiễn đưa.

Chờ bọn họ đi xa. Hai trợ thủ mới hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Thẩm tỷ, bọn họ chỉ có ba người, thật có thể tìm trở về bốn mươi phần nước sao?"

Thẩm Cẩm Nhã cười cười, phóng khoáng cực kỳ: "không thể tìm trở về thì chúng ta cũng chỉ là tổn thất hai viên tinh hạch, coi như là bọn họ không có thông qua khảo nghiệm đi."

Người khác cũng không nói gì thêm, Thẩm Cẩm Nhã tiếp tục đem suy nghĩ trong lòng nói cho bọn họ: "... Kể từ đây, chúng ta có thể dùng máu tươi thiết hạ bẫy rập, dẫn dụ Zombie lại đây."

Hai trợ thủ sáng mắt lên, liên thanh tán thưởng: "Biện pháp này thật sự là cực kỳ tuyệt vời!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Muốn đánh thì đánh

Trong không gian Hummer cũng không có lớn bằng chiếc xe bọc thép trước kia của Lệ Sâm, bốn mươi phần nước không phải là số lượng nhỏ, cũng may Thẩm Cẩm Nhã chỉ nói cho bọn họ biết mang về đủ một ngày là được.

Nếu không cái này xe này còn thật sự không chứa được.

Trước kia Tông Hạo Hiền cũng dẫn bọn họ đi tiếp tế qua, dọc đường đi qua không ít thành thị nhỏ. Bên trong rất nhiều Zombie, tuy nhiên bởi vì xe đều bị để ở bên ngoài thành thị, bản thân bọn họ mục tiêu nhỏ cho nên vẫn rất dễ dàng tránh né tai mắt Zombie.

Lần này bởi vì muốn lấy nước phải dùng xe để chuyển cho nên độ khó lớn hơn rất nhiều.

Nam Ca hai ngày này vẫn luôn có chút tiêu cực chây lười, cả người đều rầu rĩ, cũng không muốn nói chuyện. Hôm nay đã có thể khác đi, Tông Hạo Hiền đàm phán điều kiện là đồ ăn thật tốt cho cô mà ($\geq \nabla \leq$)/

Vì vậy Nam Ca xung phong nhận việc ngồi ở trên ghế trước, đem Tân Vũ Hoa chen lấn đi chỗ ngồi phía sau. Hơn nữa cô đoan đoan chính chính giống như là học sinh tiểu học giới thiệu chỗ nào có Zombie, làm tròn hết chức trách, cực kỳ tường tận.

Có cô hỗ trợ, mới vừa vào thành vẫn rất thuận lợi. hiện giờ Nam Ca có thể quan sát được xung quanh hai ngàn mét, tuy nhiên mặc dù có thể thăm dò ra cấu tạo cao ốc cùng bên trong phân bố Zombie, cụ thể trong đó còn có vật phẩm gì vẫn không cảm giác được.

trên đường đi qua vài siêu thị nhỏ, Tân Vũ Hoa vốn muốn xuống xe đi xem một chút, Tông Hạo Hiền lại ngăn lại: "Chỗ này đã đi qua quá nhiều người, đồ vật bên trong khẳng định đã không có."

Kỳ thật coi như là tiến vào bên trong An Lan Thành, Tông Hạo Hiền cũng hoài nghi có thể tìm được vật tư gì, dù sao...Chỗ này cách Bắc Hải đã không xa.

Bắc Hải có một cơ sở chính, rải rác phân ra mười cái căn cứ. Bắc Hải may mắn còn sống sót không ít người, chỉ dựa vào một tòa thành thị cung cấp vật tư là không đủ.

Nếu như anh ta không có đoán sai, Thẩm Cẩm Nhã kia chính là mang người từ Bắc Hải lại đây. Nếu bọn họ cũng có thể đến An Lan Thành tìm kiếm thì chỉ cần có vũ khí thích hợp cùng phương tiện chuyên chở, đến trung tâm thành phố không phải là vấn đề.

Tân Vũ Hoa nghe Tông Hạo Hiền nói không cần thăm dò cũng thành thật ở trong xe ngồi.

Càng hướng bên trong đi, càng khó đi. Muốn vòng qua những con Zombie kia đã là không thể nào. Nhưng mà chỉ cần đánh một trận, âm thanh sẽ truyền rất xa. Zombie khác cũng sẽ xông đến.

Sắc mặt Nam Ca cũng có chút khó coi, An Lan Thành này đến cùng là chết bao nhiêu người... Tại sao Zombie lại nhiều đến kỳ lạ như vậy?

"Mấy cái đường phía trước đều bị Zombie chặn lại, chúng ta nhất định phải phá vòng vây." Nam Ca quay đầu nhìn thoáng qua Tông Hạo Hiên.

Những ngày này, cô cùng Tông Hạo Hiên cơ bản đều không nói lời nào. Vốn là Tông Hạo Hiên vẫn luôn lạnh lùng ngay cả Tân Vũ Hoa cũng không biết anh ta đang suy nghĩ gì.

Hơn nữa Nam Ca chưa từng quên, thời điểm lúc ban đầu nhìn thấy Tông Hạo Hiên, anh ta đối với mình còn có địch ý. Cộng thêm Lê Sâm không ở bên cạnh Nam Ca, tiểu Zombie dường như trong một đêm lớn lên, cô không chịu tin tưởng người khác nữa.

Tông Hạo Hiên cùng Nam Ca là đồng bọn chiến đấu, đương nhiên tin tưởng lời nói của cô vì vậy anh ta đầu tiên là giảm dần tốc độ xe hơi: "Con đường phía trước kia tạm đỗ một chút chứ?"

Nam Ca xem hai ngàn mét xung quanh, đối với anh ta nói: "Bên phải mặc dù nhiều Zombie một chút, nhưng mà nếu xông tới thì đằng sau nó đường rất bằng phẳng."

Ánh mắt Tông Hạo Hiên nhàn nhạt nói: "Vậy thì từ bên phải đi." Sau đó đánh tay lái, cứ thế phóng tới đường bên phải.

Tân Vũ Hoa cùng hai người sống vai chiến đấu đã lâu, hoàn toàn không cần bọn họ nói cái gì nữa. Thời điểm xe hơi chuyển hướng cậu cũng đã thúc giục dì năng.

Tuy nhiên ở trước lúc các loại thực vật đem thân xe bao trùm, Nam Ca quay kính xe xuống. Xoay người nhảy lên nóc xe, hơn nữa quỳ một gối xuống ở phía trên.

Phía sau cô công một thanh đao, bị cô chậm rãi rút ra khỏi vỏ kiếm. Thời tiết hôm nay còn xem như không sai, có ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp sương mù dày đặc chiếu xuống.

Động tác Nam Ca cũng không nhanh, đao bị cô rút ra nắm ở trong tay. Thân đao phản xạ ánh sáng mặt trời, chói lên mặt cô khiến cô như phát ra ánh sáng.

Giờ phút này xe hơi đã tiếp cận đoạn đường Zombie, ánh mắt Nam Ca trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tóc dài bị buộc cao cao trên đầu, bởi vì tốc độ xe quá nhanh mà luôn ở không trung bay múa.

Tân Vũ Hoa trong xe đã chuẩn bị kỹ càng, tuy nhiên bọn họ chỉ nghĩ xông qua con đường này mà thôi. Cho nên Tông Hạo Hiên vẫn luôn không có chậm lại.

Những thứ kia Zombie kia cũng phát hiện trong xe có nhân loại, trên mui xe còn đứng một con Zombie đối với bọn chúng tràn trề địch ý. Chúng nó là e ngại thực lực Nam Ca nhưng mà dù sao số lượng không ít cho nên vừa hô hô học học, tất cả đều vọt lên.

Bởi vì một lần có vài con như vậy, trừ Tông Hạo Hiên lúc ban đầu giết chết mười con, về sau con Zombie khác vẫn gắt gao kéo lấy dây leo trên xe, móng vuốt bén nhọn để lại từng vết cắt sâu trên thân xe.

Tân Vũ Hoa điều chỉnh hơi thở, thời điểm lại mở mắt ra đã là một mảnh khác nghiệt.

Nam Ca không có cùng mấy con Zombie này chính diện đánh nhau, bởi vì cô xoay người một cái đến giữa không trung, Tân Vũ Hoa đã động thủ trước.

Mấy thực vật nhìn như không có lực sát thương gì, trong nháy mắt liền biến thành sắt khí. Trên mặt thực vật xuất hiện rất nhiều răng cưa sắc bén, xoát xoát vài tiếng, vài gốc thực vật bay lên trời. Thời điểm ở không trung vụn vụn giống như làm một con rắn hung hãn.

Mà đang trong quá trình chúng nó vụn vụn đã lưu loát chặt đứt đầu những con Zombie kia!

Đây là thủ đoạn Tân Vũ Hoa nghiên cứu ra gần đây, chủ yếu là dọc theo đường đi săn giết Zombie đạt được không ít tinh hạch hệ mộc toàn bộ đều cho Tân Vũ Hoa tiêu hóa, vài ngày này cậu lên cấp, so với hai tháng ở căn cứ Tân Bình còn nhanh hơn.

Ở thời điểm cậu giải quyết mấy con Zombie này, Nam Ca cũng từ giữa không trung rơi xuống một lần nữa giẫm trên nóc xe. Động tĩnh săn giết Zombie không nhỏ, nhiều Zombie nghe tiếng mà đến nhưng chỉ cần là bị xe quăng ở phía sau, ba người cũng sẽ không để ý tới.

Có Zombie vọt tới trên xe, vậy thì do Tân Vũ Hoa giải quyết.

Nam Ca chủ yếu là giải quyết một chút Zombie hệ tốc độ, giờ phút này lại rẽ một chỗ ngoặt. Trên đường phố thật dài nghiêm nghiêm có một con Zombie đang chờ bọn họ.

Con kia mặc một thân quần áo thể thao, mặc dù đã cũ rách không còn hình dáng nhưng nó không giống như đồng loại khác, trực tiếp tiến hành công kích xe mà là làm ra một động tác xuất phát chạy.

"Đó là một con Zombie hệ tốc độ." Nam Ca cẩn thận nói với hai người trong xe.

Tông Hạo Hiên trung cầu ý kiến Nam Ca: "Có cần chậm lại không?"

Nam Ca kéo ra một nụ cười tươi tắn, hiển nhiên không có đem con Zombie kia để ở trong mắt: "không cần."

Quả nhiên, Nam Ca vừa dứt lời. Tông Hạo Hiền liền nhún chân ga, chiếc xe hận không thể ở trên đường vạch ra một đạo tàn ảnh. không sợ hãi chút nào phóng tới chỗ con Zombie kia!

Con Zombie này đã làm tốt động tác xuất phát chạy, gào thét một tiếng, chân sau cũng hung hăng đập trên mặt đất. Nam Ca thấy nó xông về phía trước, mặt đất nó thế nhưng đều bị đập vỡ!

Tốc độ của nó tuyệt đối so với cái này xe nhanh hơn, nếu như không phải là bởi vì có dị năng. Giác quan của nhân loại đã bị thay đổi thật lớn, có lẽ cũng nhìn không thấy thân ảnh nó.

Tân Vũ Hoa ngồi trong xe, tay cũng chậm chậm vuron ra ngoài cửa sổ. Nếu như Nam Ca tỷ không thể giải quyết, cậu sẽ trợ giúp cô.

Tuy nhiên trong nháy mắt, con Zombie đã đến trước xe, tung một đấm hung hăng muốn hướng tới cửa xe phía trước đập tới.

Quyền kia mang theo sức lực ngàn cân, nếu quả thật nện xuống. Toàn bộ thân xe cũng sẽ hư hỏng, ngay cả Tân Vũ Hoa cũng vô thức nhắm mắt lại nhưng Tông Hạo Hiền vẫn lạnh lùng lái xe, thậm chí ánh mắt anh ta cũng không có thay đổi một chút.

Bởi vì, có người ngăn cản lại quả đấm của con Zombie này!

Nam Ca ở trên thân xe bay lên một cước, hung hăng đá vào nắm tay của nó. Con Zombie kia chỉ sợ cũng không có ý thức được, sức lực của Nam Ca lớn như thế, nó thế nhưng trực tiếp bị Nam Ca đập bay ra!

Tuy nhiên Nam Ca cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà không dừng lại ở trên mui xe được. Sau hai cái lật người đã đứng trên mặt đất.

Zombie hệ tốc độ triệt để phản nộ, đem hết thảy lửa giận dồn vào người Nam Ca. Nam Ca cảm thanh đao vượt lên, tốc độ nhanh đến đáng sợ chủ động nghênh tiếp nó. Thời điểm một đao chém vào người nó, Nam Ca còn không hài lòng nói một câu: "Muốn đánh thì đánh đi, lúc nào cũng kêu lên làm cái gì chứ!"

Zombie hệ tốc độ kia vốn chiếm ưu thế sân nhà, lại còn có tốc độ, ai biết Nam Ca một chút cũng không kém hơn nó cho nên nó rất nhanh đã rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể bị đánh.

Tông Hạo Hiền ở thời điểm lái xe đến góc tường đã hơi chút chậm lại, bọn họ phải đợi Nam Ca trở về rồi mới đi.

Tân Vũ Hoa vừa mới này bị sợ giật mình, thấy không có chuyện gì còn sờ sờ mũi thẹn thùng nói với Tông Hạo Hiền: "Tôi vừa mới thật sự cho rằng, quyền kia chuẩn bị nện vào lỗ mũi tôi rồi cơ..."

Thời gian qua đều không thể nào cùng Nam Ca trao đổi, Tông Hạo Hiền nói tiếp: "Nam Ca là đồng đội, cậu phải tin tưởng cô ấy, năng lực cô ấy rất đáng mạnh."

Có thể để cho Tông Hạo Hiền dùng từ sức mạnh hung hãn để hình dung trừ một người Lệ Sâm, hiện tại nhiều thêm Nam Ca.

Đương nhiên, anh ta cũng không có thấy qua Lệ Sâm thực chiến, phán đoán như thế chỉ là một loại cảm giác giữa cường giả mà thôi.

Nam Ca không giống như vậy, từ căn cứ Tân Bình rồi đến một đường này, bọn họ còn như là xem Nam Ca lớn lên.

Thế chất Zombie thật sự rất đáng sợ, cô ấy có năng lực bất chước đặc biệt khủng bố, cộng thêm tốc độ và lực lượng của cô ấy đều rất xuất sắc, còn có tinh thần áp chế. hiện tại Tông Hạo Hiền không chút nghi ngờ Nam Ca tuyệt đối có thể cùng chính mình đánh ngang tay.

Đối với lời nói với Tân Vũ Hoa, Tông Hạo Hiền cảm thấy rất đúng trọng tâm, ai biết Tân Vũ Hoa nghe xong quả thực khiếp sợ.

không phải chứ? Tông Hạo Hiền thế nhưng khen Nam Ca? Còn tin tưởng như thế? Lúc trước không phải là anh một chút cũng không thích cùng Nam Ca tiếp xúc sao?

Tông Hạo Hiền không để ý ánh mắt Tân Vũ Hoa rung động, qua lạnh như băng trên mặt thời gian lại còn xuất hiện một vết rách, anh ta thanh hạo khụ một tiếng, nói với Tân Vũ Hoa: "Thúc giục cô ấy nhanh một chút."

Tân Vũ Hoa quay kính xe xuống, ngoài xe kia xen lẫn mùi bùn đất cùng mùi Zombie, tỏa ra khắp nơi ập vào trong xe.

"Nam Ca tỷ đã giải quyết xong, đang khoét tinh hạch." nói đến điểm này, Tân Vũ Hoa còn có chút lý giải không được.

Mấy viên tinh hạch này Nam Ca đều không thể dùng (đương nhiên giờ phút này cậu căn bản không biết rõ, Nam Ca có thể dùng tinh hạch hệ tinh thần), vậy tại sao Nam Ca phải khoét tinh hạch?

Nếu là Lệ Sâm ở đây, thì đây cũng không phải là vấn đề. Dù sao... Nam Ca thời gian qua luôn thích những thứ sáng long lanh, nhất là kim cương.

hiện tại Lệ Sâm không có ở đây, cũng không có người giúp Nam Ca tìm đồ trang sức đeo tay cùng túi sách, Nam Ca bày tỏ tâm tình cô rất bức bối, hừ!

Chương 114: Quân đoàn Zombie

Khoét tinh hạch cũng không cần thời gian bao lâu, sau khi Nam Ca đem tinh hạch cất kỹ, vừa định chạy về xe. Hướng ven đường thoáng nhìn liền nhìn thấy một cái cửa hàng tiện lợi.

Ở trong đó có rất nhiều Zombie đang lảng vảng, giờ phút này dán ở trên kính, muốn lao ra.

Cửa hàng tiện lợi bị khóa kín, không biết có phải là đã từng có đội ngũ làm chuyện này. Còn hấp dẫn cô chính là một phần bản đồ giới thiệu thành thị.

Nam Ca thu hồi thanh đao, cứ như vậy đem cửa kính bỏ ra lấy bản đồ giới thiệu kia liền đi.

Tần Vũ Hoa trong xe thấy động tác cô phóng đảng như thế quả thực muốn sụp đổ, ơi ơi, cửa hàng tiện lợi kia nhìn như thế nào cũng có hơn một trăm Zombie đi! cô ấy cứ như vậy thả đi ra!

Cũng may tốc độ Nam Ca thật nhanh, cô cũng không có mở cửa xe mà trực tiếp theo cửa sổ xe chui vào, còn đối với Tông Hạo Hiên nói: "đi mau!"

Xe Tông Hạo Hiên thủy chung đều không có tắt máy chờ Nam Ca trở về đây. Cho nên không đợi Nam Ca ngồi tốt, chiếc xe như mũi tên phóng tới xa xa.

Bởi vì phối hợp không sai, con Zombie khác cũng không có đuổi theo. Nam Ca vui thích ngồi ở vị trí kế bên tài xế, rất là cao hứng, còn vươn tay ra với Tông Hạo Hiên: "Vỗ tay!"

Tông Hạo Hiên không thích cùng người khác có tiếp xúc thân thể, Tần Vũ Hoa vừa định khuyên Nam Ca ai biết anh ta thể nhưng mỉm cười một cái, thật sự cùng Nam Ca vỗ tay.

Mặc dù khuôn mặt tươi cười chẳng mấy chốc biến mất nhưng vẫn bị Tần Vũ Hoa nhìn thấy.

Uy... Có phải các người xem nhẹ tôi còn ở phía sau không?

Chỉ là tâm tình Nam Ca tốt cho nên mới làm như thế, căn bản là không nghĩ nhiều, Tông Hạo Hiên hỏi cô ấy: "Trong tay cô là cái gì đấy?"

Nam Ca mở bản đồ ra nhìn nhìn, lẩm bẩm: "Bản đồ giới thiệu nha." cô thật sự là muốn biết, chỗ nào có buôn bán, cô muốn quần áo xinh đẹp cùng túi sách.

Gần như vừa lật được hai trang, Tông Hạo Hiên liền nói với cô: "Dừng một chút."

"Hả?" Nam Ca ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn anh ta. Nghĩ thầm, Tông Hạo Hiên anh như thế nào không chuyên tâm lái xe mà nhìn bản đồ giới thiệu của tôi làm cái gì.

"Lật về phía trước đi, trang hai." Tông Hạo Hiên nói xong, Nam Ca vẫn ngoan ngoãn lật theo. Đợi sau khi cô thấy rõ ràng còn hỏi Tông Hạo Hiên: "Xưởng nước khoáng? Chỗ này cách đây hơi xa nha, đến vùng ngoại ô rồi."

Tông Hạo Hiên không trả lời vấn đề Nam Ca mà là nói: "Phía trước có nhiều Zombie hay không."

Nam Ca nhắm mắt lại, cảm thụ một cái mặt liền đen: "Đây cũng quá nhiều rồi đấy, cả con đường đều là Zombie, xe chúng ta như thế nào xông tới được."

"đã như vậy liền đổi con đường đi." Tông Hạo Hiên đưa một cái: "đi cái xưởng nước khoáng này."

Tần Vũ Hoa cũng cảm thấy đường vòng đi vùng ngoại ô rất được, dù sao địa thế An Lan Thành cùng thành thị khác bất đồng. Xưởng nước khoáng kia mặc dù là ở vùng ngoại ô nhưng có thể đi chỗ đó chỉ có từ con đường xuyên qua thành thị này.

Người đến An Lan Thành tìm vật tư, phản ứng đầu tiên đều là cần quét siêu thị cùng cửa hàng tiện lợi cho nên rất có thể, bọn họ sẽ là nhóm đầu tiên đến đây.

Nam Ca cảm thấy thăm dò phân bố Zombie trong trung tâm thành phố quá phí tâm tư cũng đồng ý lời Tông Hạo Hiên nói.

Khoan hãy nói, Tông Hạo Hiên phán đoán rất chính xác, sau khi bọn họ đi đường vòng đều không có trải qua mấy lần chiến đấu đã đến cái xưởng nước khoáng kia.

Vùng ngoại ô tương đối ít người ở nên Zombie cũng không nhiều, chủ yếu đều là công nhân của vài nhà xưởng phụ cận.

Có Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiền hai cái người có chiến lực cường hãn ở đây, Nam Ca cơ bản đều không cần ra tay, những Zombie kia đều vô pháp lại gần.

Hiện giờ ba người mặc kiểu dáng trang phục trung tính giống nhau, Tông Hạo Hiền dáng người cao lớn nhất, Tân Vũ Hoa mặc dù mảnh mai không ít nhưng cũng là tiêu thiếu niên cao ngất.

Nam Ca so sánh với hai người càng nhỏ nhắn xinh xắn, trong tay còn mang theo thanh đao, đi đường đều rất bá.

Hai người đàn ông đều lớn lên rất tuấn mỹ, Nam Ca lại thanh xuân xinh đẹp, nếu như tổ hợp này đặt ở hình thức trước, tuyệt đối là dẫn tới người khác 120%.

Nhưng mà bây giờ là tận thế, ai cũng không có tâm tư thương thức, Tông Hạo Hiền bọn họ ở thời điểm đi đến bên ngoài xưởng nước khoáng, Nam Ca liền dự đoán: "Trong nhà xưởng tổng cộng hơn hai trăm Zombie, không có người sống."

Cửa chính xưởng nước khoáng vẫn đóng chặt, mặc dù Tân Vũ Hoa nhìn không thấy Zombie bên trong nhưng đứng ở cửa cũng có thể cảm nhận thấy một cỗ tử khí.

Mấy con Zombie này khẳng định là ở thời điểm xảy ra tai hoạ chưa kịp chạy đi.

Hai trăm người, còn không nhiều bằng số lượng bọn họ giết dọc theo con đường này. Tân Vũ Hoa cười một cái, còn nói với Nam Ca: "Nam Ca tỷ, xem ra hôm nay chúng ta có thể sớm một chút trở về."

Nam Ca lại có chút ngưng trọng nói: "Tôi cảm thấy chỗ này rất không tầm thường..."

Tông Hạo Hiền lựa chọn tin tưởng lời Nam Ca nói, dặn dò Tân Vũ Hoa: "Sau khi vào cửa nhất định phải cẩn thận."

Tân Vũ Hoa cũng trở nên cảnh giác, thúc giục dị năng của mình.

Cửa chính của xưởng nước khoáng đối với bọn họ mà nói thì chỉ là bài trí. Nam Ca giờ tay chém xuống, bịch một tiếng, cánh cửa kia liền bị bỏ ra.

Ba người nhanh chóng đi vào trong, quan sát một vòng bài trí trong xưởng. Cái xưởng nước khoáng này hẳn là chưa có ai đến, bên trong có không ít máy móc đã bị ăn mòn nghiêm trọng, không biết rõ nước cất trong xưởng bây giờ còn còn dư lại bao nhiêu.

Mới vào cửa là một cái quảng trường nhỏ, phía trên có mấy con Zombie lêu lổng. Lại đi sâu vào bên trong là nhà xưởng cùng ký túc xá, Nam Ca chỉ chỉ nhà xưởng: "Bên kia tương đối nhiều Zombie."

Tân Vũ Hoa sau khi bước vào cửa cũng đã thúc giục dây leo giải quyết mấy con Zombie trên quảng trường nhỏ.

Chờ Nam Ca nói xong, cậu còn có chút kinh hãi nói: "Hai con lúc nãy đều là Zombie biến dị."

Zombie biến dị so với bình thường năng lực càng mạnh, hơn nữa đã có trí khôn nhất định. Nam Ca quay đầu nhìn Tân Vũ Hoa, còn hỏi: "Nhưng mà cậu đã giải quyết chúng rồi."

"Đó là bởi vì chỉ có hai con..." Tân Vũ Hoa không biết rõ hình dung cảm giác bây giờ của mình như thế nào. Cậu nhìn nhìn nhà xưởng, lăm bằm bày tỏ: "Tôi cuối cùng cảm thấy... Chúng ta lần này đến nhầm rồi..."

"Coi như là đến nhầm, hiện tại cũng không có đường quay về." Tông Hạo Hiền dẫn đầu đi ở đằng trước, quanh người anh ta cũng xuất hiện từng tia chớp bùng bùng phát ra ánh sáng thủy chung ở không trung va chạm.

Vốn tưởng rằng bọn họ sẽ ở nhà xưởng tiến hành một trận ác đấu, Tông Hạo Hiền còn muốn dặn dò hai người tận lực đừng phá hư dụng cụ nước sạch bên trong cùng với hộp đựng nước cất.

Ai biết, anh ta còn chưa đi được mấy bước, trong nhà xưởng liền lao ra một mảng lớn Zombie!

Bọn họ đều mặc quần áo công nhân, thân thể đã thối rữa không còn hình dáng. Mắt ri hàn quang, hiển nhiên là muốn cùng ba người này đánh đến chết không ngừng.

"Bọn họ muốn làm gì?" Tân Vũ Hoa nhỏ giọng hỏi.

Tông Hạo Hiền vô thức ngăn trở hai người đằng sau, ánh mắt cũng thay đổi trở nên phá lệ ngưng trọng.

Nghi vấn của Tân Vũ Hoa rất nhanh đã được đáp lại, đám Zombie này cùng nhau gào thét, sắc mặt Nam Ca trắng nhợt: "Bọn họ đang gọi đồng bạn!"

"Động thủ!" Tông Hạo Hiền có loại cảm giác nếu như cứ để cho chúng tiếp tục gào thét, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Cho nên ba người đều không chút do dự hướng tới những con Zombie kia tấn công!

Nhưng mà động tác đám Zombie này nhanh hơn họ, không phải là tiến công mà là thay đổi phương hướng đứng!

Zombie hệ thủy, hỏa, phong toàn bộ đều đứng ở đằng sau, hệ thổ cùng hệ cường hóa lực lượng đứng ở trước mặt bọn họ. Mà đi đầu xông vào trước nhất là hệ tốc độ!

Nam Ca quả thực muốn chửi người, mấy con Zombie này thế nhưng còn hiểu được quần công như thế nào!

Trước kia các cô cũng từng đụng phải Zombie tiến công đại quy mô, nhưng lúc đó không giống như lúc này. Ngay cả cận chiến cùng đánh xa đều bị chúng nó phân chia rõ ràng!

Điểm chết người nhất là hơn hai trăm con Zombie này, toàn bộ đều là Zombie biến dị đấy!

Không riêng gì bên trong xương, các con Zombie biến dị khác đều từ ký túc xá vọt ra vây quanh mấy người bọn họ.

Sau khi Tân Vũ Hoa thất cổ vài con hệ tốc độ lại bị vài con hệ mộc đánh lên vây quanh, hơn nữa này vài con hệ mộc phối hợp phi thường tốt. Bọn chúng cũng không quán lấy Tân Vũ Hoa đánh nhau trực tiếp mà chỉ bao vây để cậu không thể trốn ra cuộc chiến. Sau đó phụ trợ những con Zombie hệ hỏa khác bắt đầu thiêu dây leo của Tân Vũ Hoa!

Tân Vũ Hoa trời sinh chỉ sợ lửa, thực vật của cậu cũng vậy. Cứ như vậy cậu liền bị tổn thương thảm trọng, nếu như không phải là Tông Hạo Hiên vừa mới tấn công mấy con hệ hỏa, cậu rất có thể bị vài con hệ hỏa này làm chết cháy.

Tình huống Nam Ca của cũng không được tốt lắm, gai đất một cái lại một cái từ trên mặt đất bay ra, ngăn cản con đường Nam Ca đi tới. Vài con Zombie thăm dò sau đó biết rõ thân thủ Nam Ca tốt liền bắt đầu để đám Zombie hệ phong đến tấn công cô với quy lớn.

Những con khác chủ yếu ngăn trở Nam Ca, không cho Nam Ca tùy tiện chạy đi. Sau khi Nam Ca giết chết vài con hệ tốc độ, thế nhưng cũng không có con nào khác dám tiến lên.

So sánh cả ba thì vẫn là Tông Hạo Hiên thoải mái hơn một chút, dù sao anh ta là hệ sét, mấy con Zombie biến dị cơ bản không thể biết tấn công Tông Hạo Hiên kiểu gì.

anh cũng có thể công kích từ xa, một tia sấm sét oanh động đi xuống. Bao nhiêu Zombie cũng đều trở thành ngoài khét trong sống. Tuy nhiên anh ta dù sao chỉ có một người, Zombie còn có gần hai trăm con, anh ta vừa muốn chú ý bản thân lại muốn cứu Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa. Chậm rãi cũng trở nên cố hết sức.

Nam Ca mạnh mẽ mím môi, liền nghe thấy Tân Vũ Hoa vừa chạy vừa chán nản thất vọng hô: "Đám này đến cùng là quái vật gì chứ! Bọn họ vậy mà lại biết phối hợp!"

Trong lòng Nam Ca có ý nghĩ nhưng vì chưa xác định được nên cô cũng không nói cùng hai người khác.

Zombie bình thường tuyệt đối không có chỉ số thông minh cao như thế, mà trước đây cô cũng đã gặp tình huống như vậy. Cảnh tượng Zombie hệ tinh thần khống chế những Zombie hệ khác.

Chỉ là khi đó không có biến thái như thế mà thôi, dù sao một con tinh thần là có hạn, một lần thao túng hai trăm con Zombie vẫn tinh chuẩn như thế... không trách được mình không cảm giác được nó, tinh thần lực của nó nhất định trên mình.

Nhưng Nam Ca sao có thể sẽ đơn giản như vậy buông tha chứ? Nếu mà lấy không được nước thì khẩu phần lương thực của cô liền bay mất!

Zombie đều giống nhau, nói trắng ra. Đặc biệt sợ hãi là thiếu thức ăn, Nam Ca chỉ cần có ăn thì cái gì cô cũng không sợ!

Vì vậy dọc theo con đường này Nam Ca cũng không có hết sức vận dụng tinh thần lực áp chế đám Zombie này, hiện tại cô lại vận dụng!

Tuy nhiên trong nháy mắt những con Zombie kia toàn bộ đều như bị hồng, có vài con thậm chí còn trên mặt đất xoay quanh. Hiển nhiên là bởi vì có hai loại tinh thần lực khống chế làm cho bọn chúng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa nhìn đứng cơ hội, cuối cùng cũng thoát khỏi khốn cảnh, còn giết chết vài chục con Zombie. Đợi đến khi ba người bọn họ một lần nữa đứng chung một chỗ, thời điểm đối mặt với ba hướng khác nhau, Tông Hạo Hiên mới trầm giọng hỏi: "Có phải có con Zombie hệ tinh thần khác ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Quy thuận tôi đi

"Có, nhưng mà tôi không biết rõ vị trí của nó." Nam Ca cùng đối phương chênh lệch quá lớn, thật sự là một chút manh mối cũng không phát hiện được.

Hơn nữa cô không có nói đúng lắm, cô có loại cảm giác hôm nay sẽ ngã ở tại đây.

Tân Vũ Hoa chinh phạt qua bao nhiêu Zombie, cũng không có suy nghĩ lo lắng như giờ phút này. Tuy nhiên cậu còn cho Nam Ca mấy câu động viên: "không quan hệ, chúng ta ngậy cả thiên thạch cũng có thể tránh thoát. Chắc chắn sẽ không chết tại đây trong tay đám Zombie này."

Tân Vũ Hoa vừa dứt lời, toàn bộ nhóm Zombie đều cuồng bạo hướng về ba người thi triển ra công kích mạnh hơn.

Tinh thần Nam Ca còn bị đánh thẳng vào, hiển nhiên là bởi vì Zombie hệ tinh thần khác đã lần nữa khống chế quyền chủ động đám Zombie.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa cũng không dám khinh thường, trao đổi một cái ánh mắt liền chọn hai phương hướng đánh tới. Nam Ca lựa chọn là phương hướng còn dư lại, đứng nhìn tuổi Tân Vũ Hoa nhỏ hơn mình. Cậu cùng Tông Hạo Hiên đều lựa chọn chỗ tương đối nhiều Zombie hơn.

Mà đối diện Nam Ca vẫn là cửa chính nhà xương.

Bị vài con Zombie dẫn dắt, cô không cần thời gian bao lâu đã tiến vào nhà xương. Lại cảm thụ trận chiến sau lưng, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa còn đang bị Zombie khác giằng co, hoàn toàn thoát thân không được.

Nam Ca mang theo thanh đao giải quyết một con hệ phong trước người, hướng tới trong nhà xương nhìn quanh một cái.

Zombie ở trước mặt cô thủy chung đều lui về phía sau, cùng Nam Ca bảo trì khoảng cách nhất định. Nam Ca không buông lỏng cảnh giác, không riêng gì quan sát hoàn cảnh bên cạnh, ngay cả đỉnh đầu cũng không buông tha. Tuy nhiên nhà xương này trống rỗng, nóc phòng cũng không có Zombie lui tới lui lui.

Nhưng chính là này loại yên tĩnh này mới khiến cho Nam Ca rợn cả tóc gáy. cô mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: "Sao không công kích?"

Đám Zombie này hẳn là không nghe được lời Nam Ca nói, bọn họ chỉ không ngừng lui quân về phía sau. Nếu như người không biết tình huống nhìn thấy còn sẽ cho rằng mấy con Zombie này đang sợ Nam Ca đấy.

Chậm rãi một lúc sau đám Zombie này liền trốn đi, mặc dù Nam Ca có thể cảm nhận được phương hướng bọn chúng nhưng mà không có tùy tiện công kích.

hiện tại cô đang động não nhủ lại hàng mi nghĩ tới, lẽ nào con Zombie hệ tinh thần muốn kéo Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa, là muốn dẫn mình lại đây? Đây là vì sao chứ?

Thời điểm Nam Ca còn nghi hoặc, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói: "cô là Zombie."

Giọng nói kia đặc biệt âm u, sau khi vang lên lại có thể ngừng ở trái tim người khác, sau lưng Nam Ca đều run rẩy chảy mồ hôi.

Có thể ở trong đầu cô nói chuyện... Giải thích rõ con Zombie này đã khống chế cô rồi!

Chuyện khi nào? hiện tại cấp bậc cô không thấp, lại ở trạng thái đề phòng. Muốn khống chế cô không phải là rất khó sao?

"Đừng giả thần giả quỷ! đi ra!" Nam Ca có chút thẹn quá hoá giận hét. Trước kia đụng phải nhiều đối thủ cường đại như vậy, cô cũng không có mất mặt như thế.

Vốn tưởng rằng, con Zombie này sẽ không để ý tới mình, ai biết, chậm rãi từ góc tối thế nhưng đi ra một con Zombie nam

Đó là một người đàn ông cao gầy, làn da cùng đám Zombie bên ngoài giống nhau. Thối rữa đến không còn hình dáng, cùng Zombie khác bất đồng là mắt anh ta có thần thái.

Thậm chí Nam Ca có thể từ trong ánh mắt nhìn ra anh ta trào phúng cùng khinh thường.

Nam Ca trong nháy mắt không hiểu. Zombie hệ tinh thần không phải là đều rất dễ vỡ sao? anh ta liền cứ thế nghênh ngang đi ra, không sợ mình giết anh ta?

Vừa định đi qua, trào phúng trong mắt anh ta liền sâu hơn. anh ta không nói lời nào nhưng giọng nói vẫn ở trong đầu Nam Ca nổ vang: "Tôi nhìn ra cô đi theo nhân loại quá lâu đều quên hết chuyện mình là Zombie rồi, tuy nhiên hiển nhiên cô còn sống được không sai nha. Hai người đàn ông bên ngoài vẫn luôn bảo vệ cô."

Nam Ca mới bắt đầu biến thành Zombie, thời điểm vẫn còn có ý thức rất là hy vọng có thể tìm kiếm được một người đồng bọn. Kết quả về sau cô càng tìm lại càng thất vọng, bởi vì Zombie khác cũng không có thần trí như mình! Bọn họ khao khát máu tươi, cũng không khống chế nổi chính mình.

Nam Ca giống như là Tân Vũ Hoa nói vậy, trên người cô có rất nhiều bản tính Zombie nhưng mà động tác lại cùng người thường không có cái gì khác biệt.

Lần này cô thật sự tìm được đồng bạn có thần trí, lại đặc biệt sợ hãi.

Vì vậy Zombie làm cho cô có cảm giác rợn cả tóc gáy. Thần trí của anh ta đối với Nam Ca mà nói là bất hạnh. Thậm chí anh ta hiện đang không chế chính mình, nếu muốn giết mình, quả thực rất dễ dàng.

Giọng Nam Ca có chút căng lên, còn cố chấp cãi cọt: "Chuyện của tôi còn không cần anh tới quản. anh không chế tôi lại là muốn làm cái gì?"

Zombie nam còn đi lên phía trước hai bước, Nam Ca nhìn khuôn mặt đáng ghét kia, không có biện pháp động.

Ánh mắt anh ta rơi ở trên người Nam Ca, âm thanh như cũ ở trong đầu cô vang vọng: Tôi xuất hiện chỉ vì hỏi cô, có muốn quy thuận tôi hay không? Chúng ta nếu đã biến thành Zombie, vậy thì phải đem những chỗ có nhân loại đều giết chết hết! Ha ha ha...

âm thanh biến thái quá mức âm u, tất cả cũng không có đặc tính nhân loại, Nam Ca run rẩy môi hỏi: "anh cũng đã quên chuyện khi còn sống phải không?"

Gần đây cô nhớ tới một việc, bước chân đã kiên định hơn lúc vừa biến thành Zombie. Có lẽ tình huống cái người đàn ông này cũng giống như mình?

Ai biết Zombie nam lại trào phúng nói: Tôi làm sao có thể quên chuyện trước kia? Tôi biết rõ chính mình khi còn sống là nhân loại. Nhưng hiện tại tôi đã là Zombie!

Nam Ca phức tạp nhìn Zombie nam này, không biết nên phản bác lời anh ta như thế nào.

rõ ràng ý tưởng hiện tại của anh ta với bản thân mình trước đây rất giống nhau, vì cái gì, bây giờ cô lại không ủng hộ rồi? Chẳng lẽ là bởi vì khôi phục một bộ phận ký ức, tình cảm của nhân loại trong thân thể mình quấy phá sao?

Zombie nam lại hỏi một câu: Đến cùng cô có quy thuận không?

"Tôi mà quy thuận sẽ biến thành bộ dáng gì?" Nam Ca nhớ tới những thứ bên ngoài kia. Zombie nam ở trong đầu cô trả lời: Quy thuận tôi, đương nhiên chính là để tôi cắn nuốt sạch tinh thần cùng tư tưởng cô.

Nam Ca trợn to hai mắt. Từ trước đến giờ cô cũng không biết, tư tưởng Zombie khác cũng có thể làm chất dinh dưỡng.

không trách được Zombie nam này cường đại như thế, hai trăm Zombie biến dị làm chất dinh dưỡng cho anh ta, hiện tại anh ta khẳng định rất khủng bố!

Nam Ca đã không phải là Zombie mới vừa tỉnh lại có trạng thái hỗn loạn, cô không muốn mất đi chính mình!

Hơn nữa trong lòng cô liên tục nhắc nhở bản thân, còn có chuyện rất quan trọng muốn làm, còn có người rất quan trọng muốn gặp!

Vì vậy Nam Ca không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: "Tôi không muốn làm chất dinh dưỡng cho anh, ngay cả việc tôi là Zombie thì tôi cũng muốn độc lập sống sót."

Zombie nam triệt để phản nộ: thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Vừa mới chuẩn bị thôn tính tư tưởng Nam Ca, ai biết Nam Ca đang chờ anh ta cuồng bạo đâu. Tinh thần bị anh ta giam cầm đột nhiên tìm được chỗ đột phá, trực tiếp phá vỡ không chế của Zombie nam, nhắc theo thanh đao lác mình một cái liền đến trước mặt anh ta!

Zombie hệ tinh thần có thân thủ giống nhau, đều chẳng có gì đặc sắc. Nam Ca lộ ra một nụ cười tình thế bất buộc, cảm thấy một đao đi xuống, Zombie nam nhất định sẽ chết!

Ai biết, anh ta thế nhưng so với mình còn mau hơn, né tránh được rồi!

Đây là nói giỡn đi? anh ta ngay cả nói cũng không nói được, tại sao có thể có thân thủ nhanh như thế?

anh ta tránh thoát đao nhưng Nam Ca cũng không tránh thoát quả đấm của anh ta. Phịch một tiếng, cô cảm giác lồng ngực mình cũng sắp bị nện dẹp, thân thể cũng mảnh liệt bay ra ngoài, hung hăng đụng vào dụng cụ kim loại ở phía sau. Loảng xoảng vài tiếng, những ống sắt kia đều hướng tới người cô đập xuống, sau đó trượt đến xa xa.

Cho dù hiện tại cô không có cảm giác đau nhưng vẫn vô thức co rúm lại một cái.

cô ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn Zombie nam kia. Chính mình cũng đã bao lâu không có chịu qua vết thương nặng như thế?

Zombie nam cũng khinh bỉ nhìn Nam Ca: Zombie đã có thể dùng sòng nào trao đổi nên tôi khinh thường nói chuyện mà thôi. Chỉ có cô, biến thành giống loài cao quý như thế mà vẫn còn duy trì bản tính ti tiện của nhân loại.

Nam Ca nghe lời nói này, cũng rất nhanh cười đi ra. Nhân loại có rất nhiều hành vi làm cho cô rất khinh thường nhưng mà Zombie cũng là người chết mới biến thành. anh ta có tư cách gì trào phúng nhân loại như thế?

Nhỏ một ngụm máu, Nam Ca còn xoa xoa miệng mình, lạnh lùng nói: "Ít nhất thì nhân loại lớn lên thuận mắt hơn anh nhiều."

Thái độ Nam Ca nguội lạnh quả thực như kim châm anh ta. Vốn là thời điểm anh ta phát động thủ hạ công kích bọn họ, thấy được tinh thần lực cường

hân của Nam Ca, anh ta phi thường muốn cô có thể quy thuận chính mình. Nếu không cũng sẽ không phí sức nói nhiều với cô như thế.

Ai biết, cô ta thế nhưng dám khinh bỉ mình? Xem ra cô ta không riêng gì giữ lại thói hư tật xấu của nhân loại, cô ta quả thực chính là đem mình làm nhân loại đi!

Ha ha, nếu cô ta nguyên bản không có ý thức Zombie gì, mình cũng không cần cùng cô ta khách khí!

Bước chân tầng tầng đạp trên mặt đất, thân thể bay lên không trung hướng tới Nam Ca đáp!

Nam Ca vừa mới cũng bởi vì khinh địch mới thua thiệt, sớm đã được dạy dỗ. một cước này của anh ta không có đạp trúng Nam Ca. Hơn nữa, cô đã đứng lên trong vài động tác tránh né liền lên đến sau lưng anh ta.

Đao trong tay đã bén nhọn hướng tới cái cổ Zombie cất xuống, ai biết thân thể anh ta thế nhưng thay đổi trở nên cực kỳ mềm mại. Cái cổ cong đến một góc độ người thường khó có thể làm được, tránh thoát đao Nam Ca!

anh ta táo bạo đã bắt đầu thôn tính tư tưởng Nam Ca, Nam Ca gắt gao cản rằng, như thế nào cũng không chịu để anh ta thực hiện được!

Bản thân cô cũng là Zombie có cốt khí nhé! Muốn thôn tính cô thì trừ phi giết cô!

Zombie nam cũng chưa bao giờ đụng phải Zombie khó đối phó như thế. anh ta nghiêng răng hừ một tiếng, ném Nam Ca từ trên người xuống, một bên thúc giục tinh thần lực không chế Nam Ca, một bên cùng Nam Ca triển đấu.

Nam Ca bởi vì về mặt tinh thần thua thiệt, vốn là thực lực chỉ có thể phát huy ra một nửa cho nên bắt đầu lần lượt chịu đòn của Zombie nam

Nếu là ngày xưa, cô bị Zombie nam này đánh rách nát nhất định sẽ thấy may mắn, cô là Zombie, đầu không rớt cũng sẽ không chết một lần nữa.

hiện tại cô hoàn toàn không dám phân tâm, đụng thẳng vào Zombie nam, cô quả thực là sử dụng toàn bộ khí lực. Giống như Lê Sâm đã nói như vậy, Nam Ca đặc biệt có thiên phú nhưng mà lúc nào cô cũng lười biếng, gặp phải nguy hiểm liền thích lùi bước.

Nếu như cô có thể thật tốt huấn luyện, tiến bộ nhất định sẽ rất nghịch thiên. Zombie nam cùng Nam Ca đánh nhau hiện nay đang thiết thực cảm thụ câu nói này.

Nam Ca đang lấy một cái tốc độ anh ta không thể tưởng được trưởng thành. Thậm chí chậm rãi cũng muốn thoát ly giam cầm của anh ta!

Tuy nhiên đôi mắt đỏ tươi của Nam Ca, tuyệt đối không chú ý đến một điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Một trận ác chiến

cô chỉ hy vọng chính mình có thể nhanh hơn một chút, lại khỏe hơn một chút, lợi hại chút nữa! Như thế nào cũng phải đem Zombie nam này giết chết mới được!

Bởi vì Zombie nam toàn tâm toàn ý đối phó với Nam Ca, bên ngoài kia hơn một trăm con Zombie biến dị nhất thời loạn đầu trận tuyến.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa cảm giác được áp lực bỗng nhiên giảm nhỏ cũng không dám trì hoãn, hoa ăn thịt người ở không trung liên tục bay động gặm đầu lâu Zombie; sấm sét ở trên quảng trường nhỏ liên tục nổ vang, khắp nơi đều là hố sâu.

Vốn là xung quanh đây có nhiều Zombie trong nhà xưởng đều muốn đến công kích hai người này, bây giờ chúng đều sợ hãi, có thể xa thì hận không thể trốn xa hơn.

Tân Vũ Hoa ở thời điểm đánh nhau còn cùng Tông Hạo Hiên kêu: "Chỗ này để tôi đánh, anh nhanh đi xem Nam Ca tý một chút! cô ấy ở bên trong cùng con Zombie hệ tinh thần đánh nhau!"

Zombie bình thường căn bản cũng không phải là đối thủ của Nam Ca, hiện giờ Nam Ca bị nhốt trong nhà xưởng nhất định là con Zombie hệ tinh thần kia giờ trò quý.

Tông Hạo Hiên trầm ngâm một lát, oanh tạc mở ra con đường đằng trước, hướng tới nhà xưởng chạy.

Nam Ca cùng Zombie nam kia chiến đấu đã đến giai đoạn gay cấn. Zombie nam này cũng không biết nơi nào học những bản lĩnh kia, thế nhưng còn biết cường hóa.

Thanh đao trên tay Nam Ca cũng đã đủ sắc bén cứng rắn, tay anh ta thể nhưng cùng thanh đao không phân cao thấp! Thời điểm thanh đao cùng cánh tay va chạm, thậm chí Tông Hạo Hiên cũng có thể nghe được âm thanh kim loại va chạm!

Zombie nam cũng cảm giác được có người xâm chiếm lãnh địa anh ta, gào thét một tiếng liền để Zombie núp trong bóng tối đi ra công kích Tông Hạo Hiên.

Vừa mới này Tông Hạo Hiên đã lĩnh giáo qua bọn chúng phối hợp, đương nhiên không dám xem thường. Nhưng mà trước khi này con Zombie này xông lại đây, hay là đi giúp Nam Ca một chút đã.

Tông Hạo Hiên đột nhiên gia nhập, khiến áp lực của Nam Ca cũng giảm bớt không ít. Thậm chí sấm sét của anh ta quả thực chính là khắc tinh của Zombie nam, cũng chỉ là giật điện Zombie nam vài cái lại có thể làm cho anh ta gào khóc kêu lên.

Nam Ca cũng hăng hái hơn, mặc kệ chiều thức gì cũng hướng tới trên người Zombie nam chào hỏi. Để cho anh bắt nạt người khác nè, để cho anh chạy vào trong đầu tôi nói chuyện nè, để cho anh ta đánh cô nè!

Zombie nam kia thay đổi trở nên cuồng bạo hơn, Nam Ca cùng Tông Hạo Hiên cũng có chút không chịu nổi. Nhất là Tông Hạo Hiên còn bị vài con Zombie khác dễ mất tới, anh ta nhất định phải dễ tâm hơn, không dễ cho mình bị thương.

Nam Ca dùng sức đánh, nghĩ thầm, lẽ nào cũng không có biện pháp sao? không giết chết con Zombie này, tư tưởng cô nhất định sẽ bị anh ta thôn tính!

Mà đang ở thời điểm cô phí sức chống cự, có con Zombie hệ phong thể nhưng từ phía trên rạp hướng về Tông Hạo Hiên đánh tới, góc độ anh ta đứng tránh không thoát!

Nam Ca nhất thời sốt ruột liền buông tha Zombie nam, thanh đao vung lên chém đứt Zombie hệ phong bò trên trần nhà chuẩn bị lao xuống.

Tông Hạo Hiên vừa mới cảm giác được nguy hiểm nhưng mà anh ta tránh không thoát. Còn cho là mình sẽ phải chết, không nghĩ tới Nam Ca cứu mình. Trong khoảng thời gian ngắn ánh mắt anh ta phức tạp hơn.

Tính cả lần này thì Nam Ca đã cứu anh ta hai lần.

Nam Ca không kịp nhìn thái độ Tông Hạo Hiên đang mềm hoá, công kích của Zombie nam cũng đã bay đến, lần này, móng nhọn của anh ta thẳng tắp hướng tới trái tim Nam Ca mà mọc. Nếu không phải là Nam Ca trốn nhanh, chỉ làm cho anh ta bắt được bả vai thì thân thể cô đều sẽ bị Zombie nam mọc hết!

Mặc dù tránh được đòn này nhưng cánh tay Nam Ca vẫn lung lay sắp đổ...

Đồng tử Tông Hạo Hiên co rút lại, trái tim bỗng nhiên thít chặt lại. Giờ phút này anh ta đã quên Nam Ca căn bản cũng không phải là nhân loại. sẽ không chịu đau đớn, thậm chí cho dù mất đi một cánh tay cũng hoàn toàn không ảnh hưởng sinh mệnh.

anh ta chỉ là trong nháy mắt liền thúc dục dị năng trong thân thể của mình bốc cháy lên, Zombie xung quanh dựa vào gần anh ta toàn bộ đều bị điện giật thành than!

Còn như Zombie nam kia lại là trốn cũng không có chỗ trốn, kim loại trong nhà xưởng này đều có thể dẫn điện nha!

Nam Ca thấy Zombie nam chật vật như vậy, ánh mắt sáng lên, cũng không có cùng Tông Hạo Hiên nói lời cảm tạ mà mượn cơ hội này tiến lên đung ngã Zombie nam luôn!

Thời điểm con Zombie phản ứng lại được thì tinh thần Nam Ca hoàn toàn thoát khỏi khống chế, Tông Hạo Hiên lại vì hết sức ngã luôn trên mặt đất. Ngay cả đứng dậy cũng không được.

Lúc trước anh ta làm bùng cháy không chỉ có dị năng mà còn có một bộ phận tinh thần lực. hiện tại anh ta đã triệt để mất đi sức chiến đấu.

Mà Nam Ca giạng chân trên người con Zombie nam kia, đao trong tay đã nhắm ngay con mắt anh ta: "Chịu chết đi!"

Zombie nam sợ hãi gào khóc kêu, muốn đem Nam Ca giết chết, Nam Ca mặc kệ anh ta công kích như thế nào, chỉ bảo vệ cái cổ cùng đầu. Vì giết chết con Zombie nam này, hôm nay thân thể cô coi như là chia thành hai nửa cũng sẽ không buông tay!

Ở lúc cô không chế đâm thanh đao cuối cùng vào hốc mắt con Zombie, trực tiếp phá hư đại não anh ta!

Nam Ca ở trước lúc hết sức còn nghe được âm thanh cuối cùng trong đầu vang lên: cô giết không được tôi đâu!

Tuy nhiên sau câu này tiêu tán, Zombie nam đã không còn giằng co. Nam Ca ngã ngồi ở bên cạnh, dùng tay phải đỡ một ngón giữa cho anh ta. Chết cũng đã chết còn phóng lời hung ác, cho là tôi thật sợ anh sao?

Nam Ca quá mệt mỏi, hơn nữa thân thể rách nát giống như là con búp bê không ai muốn. Thậm chí ngay cả sức lực khoét tinh hạch cũng không được.

Hơn nữa cô cảm giác được sinh mệnh của mình cũng đang trôi qua. Thừa dịp có thêm chút sức cuối cùng, Nam Ca từ từ cọ đến bên cạnh Tông Hạo Hiên.

Tông Hạo Hiên miệng vẫn có thể động: "cô đem... Tinh hạch hệ sét, lấy ra cho tôi..."

Chuyện này Nam Ca có thể làm được, cô từ trong túi cầm tinh hạch ra cho Tông Hạo Hiên. Thấy anh ta hé miệng liền trực tiếp thả vào. Tinh hạch đến trong miệng anh ta không bao lâu liền tiêu tan, khí sắc Tông Hạo Hiên cũng đã khá nhiều.

Nam Ca vốn là muốn cùng Tông Hạo Hiên thông báo một chút hậu sự, lần này cô cuối cùng cũng minh bạch. Tinh thần lực cùng thân thể bị tổn thương tới trình độ nhất định, hóa ra không rơi đầu cũng sẽ chết.

Nhưng mà lời muốn nói lại như thế nào cũng không nói ra miệng, cô thật sự không bỏ được chết đi.

Tông Hạo Hiên đã có thể ngồi dậy, Ca ánh mắt nhìn về phía Nam Ca cũng rất phức tạp. Cuối cùng, Nam Ca cùng anh ta nói: "anh có thể để cho tôi cắn một cái sao? Tôi cần người không truyền bệnh nhiễm độc đầu."

Tông Hạo Hiên cũng chú ý tới thân thể Nam Ca lung lay sắp đổ, đồng tử anh ta mãnh liệt co rút lại. Trái tim cũng giống như là chịu cái gì đè ép: "cô sao rồi? Có phải bị thương rất nặng không?"

Kỳ thật vài ngày này, Tông Hạo Hiên rõ ràng có thể tìm tới rất nhiều cơ hội cho Nam Ca máu tươi, nhưng mà anh ta không có làm như thế. Nói trắng ra, anh ta vẫn phòng bị Nam Ca cho nên không muốn làm cho cô bảo trì thể lực dư thừa.

Nhưng mà cũng bởi vì thân thể cô không có tiếp tế, lần chiến đấu này mới sẽ phí sức như vậy. Nghĩ đến chuyện lúc này, cô vì cứu mình thiếu chút nữa bị con Zombie khác đánh chết, trong lòng Tông Hạo Hiên tràn đầy hối hận.

Vì vậy anh ta kéo Nam Ca qua, sau đó đem tay áo kéo lên đem cánh tay đặt ở bên miệng cô: "Cho cô."

Giọng nói của anh ta kiên định, ánh mắt lại mang theo nhu hòa, cùng bộ dáng lạnh như băng trước kia một chút cũng không giống nhau.

Nam Ca cũng không có do dự, nhắm ngay cánh tay anh ta liền cắn. Hàm răng cô vẫn rất bén nhọn, rất nhanh Tông Hạo Hiên cũng cảm giác được máu tươi từ trong vết thương tràn ra bị Nam Ca hút đi.

cô thật sự bị sợ hãi từ vong hành hạ, cứ như vậy vài ngụm đi xuống thiếu chút nữa hút khô Tông Hạo Hiên.

Sau khi Tân Vũ Hoa vào cửa, nhìn thấy chính là Nam Ca đang tựa ở trong ngực Tông Hạo Hiên, Bộ dáng như đang hút máu.

Cậu chú ý tới huyết sắc trên mặt Tông Hạo Hiên không bình thường, vội vàng xông qua đem Nam Ca kéo ra, sốt ruột nói: "Hai người như thế nào!"

Zombie bên ngoài cũng đã bị giết hết, trong nhà xưởng đều là một mảnh hỗn độn. Hơn nữa hai người đồng bạn như thế nào giống như đều bị trọng thương vậy? Tông Hạo Hiên còn bị Zombie cắn!

Nam Ca mặc dù còn uống chưa đủ nhưng vẫn khôi phục một tia thần trí, trong cơ thể cô chậm rãi chảy xuôi cỗ nhiệt lưu. Hơn nữa ở thời điểm cô không cảm giác được, trái tim thể nhưng còn nhảy một cái.

Trước khi bất tỉnh cô còn tán dương nhìn Tông Hạo Hiên một cái, nhẹ giọng nói: "Quả nhiên vẫn là anh dứt khoát, nói cắn liền cắn. Hai người kia... Bây giờ còn thiếu tôi một khẩu phần lương thực đây..."

Tân Vũ Hoa còn muốn cùng Nam Ca trò chuyện nhưng mà cô đã té xỉu. Tình huống Tông Hạo Hiên cũng không tốt đến đâu, vẻ mặt tan rã.

Cũng may bên trong này đã không có Zombie nếu không Tân Vũ Hoa sẽ thật sự khóc.

Đem hai người mang về xe an trí xong, Tân Vũ Hoa đi về trước xưởng nước khoáng, đem những tinh hạch của Zombie biến dị đều khoét đi ra. Mặc dù tinh hạch cấp bậc không cao nhưng số lượng nhiều.

Nhà xưởng còn có một con Zombie nam, phòng chừng chính là con hệ tinh thần, thời điểm Tân Vũ Hoa khoét đầu nó phát hiện bên trong này thể nhưng có ba miếng tinh hạch!

Kia giải thích rõ cái gì? Zombie này là cái ba hệ? Nhưng mà Zombie song hệ khác trong đầu cũng chỉ là có một viên tinh hạch mà thôi!

không có ai giải đáp nghi hoặc, cậu chỉ có thể đem tinh hạch thu lại trước.

Trải qua một trận ác chiến, dị năng của cậu cơ bản không dư thừa gì. Vốn là vận dụng dị năng hệ mộc có thể rất nhanh đã đem thùng đựng nước chuyển hết. hiện tại tốt lắm, cánh tay nhỏ bấp chân nhỏ của cậu chỉ có thể một lần một thùng chuyển lên trên xe.

Nước khoáng này để được trong thùng đựng nước số lượng không ít, chỗ ngồi phía sau Hummer cùng cốp ở phía sau quánhò. Tân Vũ Hoa còn tìm một cái dây thùng ở trên mui xe vững vàng trời không ít thùng lên.

Cuối cùng, cậu còn dùng chút dị năng còn sót lại đem toàn bộ mui xe bao lại cực kỳ chặt chẽ. Nhìn từ đằng xa đi, giống như là cái xe hai tầng, tầng trên như sơn mà xanh lá cây.

Tông Hạo Hiên còn không có tỉnh, Tân Vũ Hoa thở dốc một hơi cũng ngậm hai viên tinh hạch hệ mộc ở trong miệng. Lập tức khởi động xe dựa theo bản đồ Nam Ca tìm đến chuẩn bị ra khỏi thành.

Hiện tại cậu cũng không có sức chiến đấu gì, hai người kia bị cậu an trí ở trên băng ghế đều đang mê man, hiển nhiên còn không bằng chính mình.

Cho nên cậu không dám cùng Zombie vướng mắc dây dưa, chỉ có thể chọn những con đường hẻo lánh rất ít Zombie.

Lái không sai biệt lắm ba giờ, bọn họ mới rốt cục ra khỏi thành.

Cái này cũng chưa tính là xong, phía sau cậu dẫn theo một cái đuôi Zombie dài, thời điểm hướng tới chỗ Thẩm Cẩm Nhã bọn họ, Tân Vũ Hoa còn quay cửa kính xe xuống hô: "Giúp một tay! Đằng sau có Zombie!"

Thẩm Cẩm Nhã cũng không có bối rối, phái vài người rất nhanh liền đem Zombie giết chết hết.

Mà ánh mắt của cô ta chính là vẫn luôn rơi ở trên đỉnh Hummer, đặc biệt nóng rực. Đây là tìm bao nhiêu nước trở về? Ngay cả trên mui xe cũng có! Tiểu thiếu niên này không đơn giản nha, người nông nặc dị năng hệ mộc như thế hiển nhiên là người siêu cấp cường giả!

Tân Vũ Hoa thấy cuối cùng cũng an toàn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Hạo Hiên tỉnh lại

Xe ngừng lại xong, chuyện Tân Vũ Hoa muốn làm rất nhiều. Tông Hạo Hiên cùng Nam Ca còn đang hôn mê, cần làm cho bọn họ đi ra khỏi chỗ này trước.

Nhiều nước như thế vật tư của bọn họ đều không có chỗ thả, có cơ hội còn được đổi một chiếc xe càng lớn hơn. Thậm chí Thẩm Cẩm Nhã đã đi lại đây, bọn họ cùng Thẩm Cẩm Nhã còn có giao dịch.

Không biết làm sao hiện tại Tân Vũ Hoa thật sự là quá mệt mỏi, dọc theo đường đi một mình chiến đấu hăng hái, kinh hoàng lại khiếp sợ, hiện tại đầu óc đều là một hồ đầy hồ đản.

Cho nên khi Thẩm Cẩm Nhã đứng ở bên cạnh cửa sổ xe, cười hỏi cậu: "Các người thật là có bản lĩnh, lúc nào tiếp tục nói giao dịch của chúng ta đây?" Lúc này Tân Vũ Hoa vô lực khoát tay: "Tôi không làm chủ được, vẫn là chờ Tông Hạo Hiên tỉnh lại khi khác nói."

Thẩm Cẩm Nhã xem ra đã hơn ba mươi tuổi, tận thế làm cho bà ấy thay đổi càng thêm nội liễm cùng trầm tĩnh. Bà mới vừa từ ngoài cửa xe đã nhìn thấy hai người chen chúc tại ghế phụ, xuất phát từ lễ phép mới không có hỏi tới nguyên nhân.

Hiện tại nếu Tân Vũ Hoa đã nhắc lên, bà liền thân mật nói: "Băng không trước đem bọn họ chuyển đến trong lều chúng ta đi thôi, chúng ta còn dẫn theo một bác sĩ đi ra, cho bọn họ trị liệu một cái chứ?" Mặc dù có hai người bị thương, Thẩm Cẩm Nhã vẫn cảm thấy lực lượng mấy người này không thể khinh thường.

Tân Vũ Hoa không yên tâm để cho người cô ta trị liệu, chủ yếu là Nam Ca là Zombie, bác sĩ điều tra liền lòi đuôi.

Vì vậy Tân Vũ Hoa cười cười với Thẩm Cẩm Nhã, vốn là cậu tuổi còn nhỏ còn lớn lên nhu thuận, cho nên cười một tiếng liền khiến Thẩm Cẩm Nhã rất là thích: "Tốt quá, chúng tôi liền mượn dùng một cái lều bạt, cái khác thì không cần đâu."

Thẩm Cẩm Nhã cũng ôn nhu cười một tiếng, không có khuyên nhủ.

Tân Vũ Hoa hiện tại dị năng khôi phục một chút, cộng thêm hẳn là mộc hệ người có dị năng thân phận, sớm đã bị Thẩm Cẩm Nhã này một đội người biết rõ, hẳn đứt khoát cũng không có che giấu, dùng dây leo đem hai người thắt lưng cuốn lấy, nâng tại không trung, liền cho bọn họ an trí đến bên trong lều.

Lều bạt này còn không tính là nhỏ, chỉ là có chút khó chịu. Tân Vũ Hoa trước tiên giúp Tông Hạo Hiên đổi quần áo, kiểm tra thân thể xác định trừ Nam Ca cắn anh ta thì không có ngoại thương gì mới đi ra lều bạt.

Còn như Nam Ca... Khấp người cô là máu tươi cũng làm cho Tân Vũ Hoa rất lo lắng, nhưng cậu đích xác không biết nên làm như thế nào chữa trị Nam Ca nữa.

Ngồi ở ngoài lều, cậu cũng rất mệt mỏi nhưng Thẩm Cẩm Nhã mời mọc cậu đi lại đóng lửa ngồi trong chốc lát lại bị Tân Vũ Hoa từ chối nhã nhặn.

Cậu dựa vào lều bạt nhắm mắt dưỡng thần, chỉ chốc lát sau liền có chút mơ mơ màng màng. Nhưng cậu lại không dám ngủ, dù sao Thẩm Cẩm Nhã quá

nhều người, cậu cần phòng bị.

Thẩm Cẩm Nhã còn thật sự đối với Tân Vũ Hoa không có ác ý gì, trong tận thế thân phận cường giả tương đối cao. Tân Vũ Hoa có lẽ còn không có ý thức được, cậu đến cùng có thể lợi hại đến bộ đáng gì. Nhưng giống như là loại trình độ này của cậu, tiến vào cơ sở Bắc Hải là tuyệt đối không thành vấn đề.

Hai trợ thủ của Thẩm Cẩm Nhã ở lúc Tân Vũ Hoa mơ mơ màng màng ngủ còn nhỏ giọng thương lượng cùng bà: "Thẩm tỷ, chị xác định bọn họ có thể đi theo chúng ta về căn cứ mười bảy sao?"

Căn cứ mười bảy là căn cứ nhỏ của Bắc Hải, tên căn cứ cũng chính là thực lực bọn họ. Mặc dù nói, thực lực căn cứ nhỏ của Bắc Hải kém nhưng mỗi loại điều kiện cũng so với căn cứ rải rác khác tốt hơn quá nhiều. Nhưng tổng cộng chỉ có mười chín căn cứ, bọn họ xếp hàng mười bảy, hiển nhiên là ở cuối xe.

Nhưng phạm là người tâm cao khí ngạo cũng sẽ không đến đây.

Thẩm Cẩm Nhã kỳ thật cũng mò không ra nhưng bà hiển nhiên cũng không có nôn nóng quá. Còn vỗ vỗ bả vai trợ thủ kia, bình thản nói: "Nếu như bọn họ không đến vậy cũng là cùng chúng ta không có duyên phận, các người không cần quá chú ý. Chúng ta chỉ cần tận lực cố gắng đi mời bọn họ là được."

Mặt khác một người trợ thủ đi theo gật đầu, nhưng trong lòng thờ dài. Thẩm tỷ mới bắt đầu là muốn thăm dò ba người bọn họ, không nghĩ tới thực lực người ta so với bọn họ lớn hơn quá nhiều.

.....

Tông Hạo Hiên nghỉ ngơi cả đêm mới tỉnh lại, thời điểm anh ta vừa mới mở mắt ra còn không có cảm giác thấy bên cạnh có Nam Ca.

Chủ yếu là cô không động dậy cũng không có hô hấp cùng tim đập, anh ta có thể phát hiện mới là lạ đấy. Về sau động động cánh tay, cảm giác được bên cạnh có người Tông Hạo Hiên còn sợ hết hồn.

Thấy rõ ràng là Nam Ca, Tông Hạo Hiên lập tức kiểm tra trên bờ vai cô.

Quả nhiên... Zombie chính là Zombie, năng lực khép lại thân thể không phải là nhanh bình thường. Đặc biệt là ăn máu tươi mình xong, hiện tại trên bờ vai cô đã là một mảnh da thịt hoàn hảo. Chỉ là cô còn không có tỉnh, không biết có phải là các cơ quan khác trong thân thể đang từ từ khôi phục hay không.

Tông Hạo Hiên ngồi dậy, cảm thụ dị năng trong cơ thể đã khôi phục không ít. Trong tay anh ta không có tinh hạch hệ sét khác nên tạm thời cũng không cách nào bổ sung, anh ta chuẩn bị đi ra phía ngoài lầu xem một chút.

Tân Vũ Hoa vốn đang dựa vào lều bạt ngủ say, buổi tối quá lạnh. Đứa trẻ này trợ sản rất nhiều thực vật bao cậu thành một cái bánh chưng lớn, thời điểm Tông Hạo Hiên chứng kiến cũng dở khóc dở cười.

Thở dài, anh ta nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh trước, quả nhiên là ở ngoài An Lan Thành, hơn nữa xa xa có không ít lều bạt. Hẳn là người của Thẩm Cẩm Nhã.

anh ta thu hồi ánh mắt dùng mũi chân đá đá Tân Vũ Hoa. Tân Vũ Hoa đang ngủ say nhưng vẫn giật mình một cái liền tỉnh. Những thực vật bọc cậu lại trong nháy mắt cũng đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Nếu không phải là đúng lúc cậu thu tay lại, nói không chừng liền làm Tông Hạo Hiên bị thương.

Nhìn thấy anh ta hoàn hảo đứng ở trước mặt mình, Tân Vũ Hoa kích động muốn hồng. Cậu nhảy dựng lên, kiểm tra miệng vết thương trên cánh tay Tông Hạo Hiên, đã kết vảy.

"anh không có biến thành Zombie đi? Trong đêm nay thật sự là hù chết tôi, rất sợ hai người nổi điên đem chúng ta đều giết."

Tân Vũ Hoa lo lắng là bình thường nhưng Tông Hạo Hiên lại cảm thấy bị một thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều lo lắng rất là mất mặt. Vì vậy anh ta nhú mày, lạnh lùng nói: "Đồ của chúng ta đều lấy hết chưa?"

"Đều ở trên xe mà." Tân Vũ Hoa chỉ chỉ ra xa, cái xe xanh mon mơn kia.

Tông Hạo Hiên đi tới kiểm tra một chút, cuối cùng cười khen ngợi Tân Vũ Hoa: "không sai, thế nhưng vận chuyển nhiều thùng nước như thế đi ra, chúng ta một đoạn thời gian rất dài cũng không cần lo lắng vấn đề nước nữa."

Tân Vũ Hoa vẫn còn oán hận với anh ta: "anh còn nói sao, khi đó dị năng tôi dùng hết. một xe nước này đều là tôi nhọc nhằn khổ sở mang lên đây! anh cùng Nam Ca tỷ chỉ biết ngủ! A đúng rồi, tình huống Nam Ca tỷ như thế nào rồi?"

Tông Hạo Hiên nói với Tân Vũ Hoa: "Tạm thời còn không xác định, nhưng ngoại thương đều khỏi hẳn." anh ta cực nghiêm túc mà tỏ vẻ: "Chuyện này nhất định phải giữ bí mật."

Tân Vũ Hoa làm ra một động tác che miệng lại, gật đầu nói: "Yên tâm đi, tôi biết cái gì có thể nói, cái gì không thể nói. Tuy nhiên cô ấy mê man lâu như thế, thật ra khiến tôi nhớ tới lúc trước thời điểm bọn họ vừa tới căn cứ Tân Bình, Nam Ca tỷ té xỉu ở trong ngực Lê Sâm đi? Lúc ấy cùng tình

huống hiện tại có phải có chút giống không?"

Nghe cậu nói như thế, Tông Hạo Hiên cũng phát hiện chỗ tương đồng. Sau khi Nam Ca hôn mê lần đó trên thân thể có biến hóa rất nhỏ, từ ngoài xem đến chính là càng xinh đẹp hơn.

Bây giờ chẳng lẽ cô ấy đang tiến hóa?

thật ra Nam Ca căn bản cũng không phải là tiến hóa, thân thể cô bị thương nặng, bây giờ còn đang ở trạng thái khép lại.

Cũng may máu Tông Hạo Hiên đặc biệt ưu tú, người có dị năng cao cấp làm thời gian Nam Ca khôi phục ngắn hơn rất nhiều. Có thể trạng thái hôn mê này còn muốn duy trì liên tục một đoạn thời gian.

Tân Vũ Hoa cũng đã hai ngày không có ăn cơm, thời điểm đang chuẩn bị lấy ra bánh mì cùng Tông Hạo Hiên giải quyết, Thẩm Cẩm Nhã đã chủ động tới gọi bọn họ: "Chúng tôi nấu mì ăn liền, chúng ta cùng nhau ăn đi."

Tân Vũ Hoa cảm giác được thẹn thùng, xấu hổ từ chối nhã nhặn: "không cần, hiện tại vật tư khó tìm như thế..."

Bởi vì thiên tai, rất nhiều thổ địa phì nhiêu đều bị phá hủy, năm nay toàn bộ thế giới một hạt thóc cũng không thu được. Sang năm có thể làm ruộng hay không, vẫn là một cái vấn đề.

Loại tình huống này, từng cái bánh mì, mỗi một túi mì ăn liền đều vô cùng trọng yếu. Bọn họ hai người đàn ông vốn cũng không muốn chiếm tiện nghi người ta.

Thẩm Cẩm Nhã lại ôn ôn hòa hòa cười: "Các người thật không cần chú ý như thế, chúng ta còn có rất nhiều thức ăn, đủ ăn. Huống chi, tôi còn muốn cùng các người nói chuyện hợp tác, các người lại đây đi."

Tân Vũ Hoa nhìn về phía Tông Hạo Hiên, thấy anh ta không thể nhận ra gạt đầu, mới đi theo Thẩm Cẩm Nhã đi.

một đội người của Thẩm Cẩm Nhã đều là người có dị năng, mà ngay cả bác sĩ kia cũng không ngoại lệ. Thời điểm bọn họ ngày hôm qua cùng Tông Hạo Hiên tiếp xúc, đều đặc biệt không tin mấy người này.

Thực lực ba người quá cường hãn, cho một đội người này một bài học sinh động, bọn họ vô cùng hy vọng đám người Tông Hạo Hiên có thể gia nhập căn cứ mười bảy.

Cho nên Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa ngồi xuống, tất cả mọi người ào ào cùng bọn họ chào hỏi, cười đến rất là hiền hòa.

Tông Hạo Hiên vẫn lạnh như băng, người khác cùng anh ta nói chuyện, anh ta nhiều lắm là gật gật đầu. Tân Vũ Hoa cười cũng rất khô cứng, chủ yếu là mấy người này quá thân mật, cậu rất khó không nghĩ ngờ bọn họ có âm mưu gì.

Lấy phúc Thẩm Cẩm Nhã, thời gian dài như vậy bọn họ cuối cùng cũng ăn được một ngụm cơm nóng hổi, hơn nữa phương diện bên trong thể nhưng còn nấu lạp xưởng, thật sự là quá xa xỉ! Ô ô ô, hương vị như vậy, cuộc đời này bọn họ giống như cũng chưa có trải qua!

Vốn là Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa đều thẹn thùng ăn nhiều, nhưng Thẩm Cẩm Nhã liên tục cho nhóm họ thêm đồ ăn, bản thân lượng cơm của đàn ông luôn lớn, bọn họ còn đói cho nên một người ăn một nồi lớn.

Chờ thời điểm bỏ xuống chậu, Tân Vũ Hoa trước hết đỏ mặt lên, thẹn thùng cúi đầu nói: "Cảm tạ chiêu đãi... Chúng tôi thật sự là ăn quá nhiều..."

Thẩm Cẩm Nhã lại che miệng cười khê: "không có chuyện gì, nhìn các người ăn nhiều chút, tôi cũng cao hứng. Tôi có con gái hai mươi tuổi, thời điểm chiếu cố các người tôi liền nghĩ, hy vọng con bé ở bên ngoài cũng có thể ăn no bụng."

Tân Vũ Hoa trừng to mắt nhìn về phía Thẩm Cẩm Nhã: "Cái gì? Con gái hai mươi tuổi? Chị trẻ tuổi như thế!"

Nhưng mà người phụ nữ trước mặt này nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi thôi nha! Sao lại có con gái lớn như vậy?

Chỉ cần là phụ nữ, sẽ không có ai không thích người khác khen bản thân trẻ tuổi xinh đẹp. Thẩm Cẩm Nhã cũng vậy, bà cười đến con mắt đều nheo lại: "Cậu cũng đừng trêu ghẹo tôi, tôi cũng hơn bốn mươi rồi."

Vậy cũng rất trẻ tuổi nha! Tân Vũ Hoa nhất thời cảm thấy Thẩm Cẩm Nhã thân thiết lên.

Nếu Tông Hạo Hiên đã tỉnh, bọn họ cuối cùng có thể nói chuyện chính sự. Thẩm Cẩm Nhã đem người dưới tay mình đều triệu tập lại, đem một viên tinh hạch hệ sét, hai tinh hạch hệ mộc giao cho bọn họ, đều là phẩm cấp cao.

Hơn nữa bà còn nói: "Lúc nào hai người cần máu tươi?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Hạnh phúc nổ tung

nói đến chuyện máu tươi này... Tông Hạo Hiên mới nghĩ đến, bọn họ quên đi bệnh viện lấy túi đựng máu rồi. Tân Vũ Hoa cũng chợt dạ nhìn Tông Hạo Hiên một cái, nghĩ thầm nếu mà Nam Ca tỷ tính lại biết rõ khẩu phần lương thực của cô bay, có thể hủy diệt luôn hai người bọn họ không..

Cũng may Tông Hạo Hiên phản ứng nhanh hơn, đối với Tân Vũ Hoa nói: "Cậu trợ sản ra một đoạn trúc tím đi."

Trước đây trong căn cứ có trúc tím, về sau Tân Vũ Hoa trợ sản liền dẫn theo một đoạn măng ở trên người. Lúc này cậu đem măng chen vào trong đất, không bao lâu liền dài ra một mảnh trúc tím xanh biếc.

Thẩm Cầm Nhã nhìn khóm trúc tím, ánh mắt nóng rực hận không thể thiêu một lỗ thủng trên mặt đất. Người khác cũng vậy, trong căn cứ bọn họ không có người có dị năng hệ mộc lợi hại như thế nha!

Tân Vũ Hoa lại nhặt một chút măng cắt kỹ, sau đó nâng trúc tím lên hỏi Tông Hạo Hiên: "Sau đó thì sao?"

Tông Hạo Hiên từ giày anh ta rút ra một cây chùy thủ, bắt đầu nghiêm túc chẻ tre. không lâu sau vài cái ống trúc liền ra đời.

"Sau khi các người lấy máu liền để ở trong này đi." Tông Hạo Hiên đem vài cái ống trúc đưa tới, người khác ngược lại cũng không nghĩ nhiều. Sau khi nhận lấy liền nói lát nữa đưa máu cho Tông Hạo Hiên.

Tông Hạo Hiên còn tưởng rằng giao dịch nên kết thúc, ai biết Thẩm Cầm Nhã lại tăng giá cả: "Chúng ta mỗi người cho anh 200CC máu, các anh phân cho chúng tôi chút ít thùng đựng nước như thế nào".

Tông Hạo Hiên cân nhắc một cái, liền gật đầu. Dù sao nhiều nước như thế, mang cũng không tiện còn không bằng cùng Thẩm Cầm Nhã trao đổi.

Thẩm Cầm Nhã xem Tông Hạo Hiên làm việc lưu loát như thế, lại càng thích cực kỳ. Nghĩ thầm nếu mà có cơ hội có thể để cho con gái mình cùng anh ta quen biết một chút thì quá tốt rồi.

Lấy thêm nước chỗ Tông Hạo Hiên, Thẩm Cầm Nhã chính mình lấy máu liền tuyệt đối không chỉ 200CC. Những người đàn ông khác cũng đều nhiều hơn so với con số này.

Cuối cùng vài cái ống trúc Tông Hạo Hiên làm kia cũng đã đầy máu tươi, anh ta mặt không thay đổi tiếp nhận sau đó để Tân Vũ Hoa tháo nước xuống cho bọn họ.

Thẩm Cầm Nhã còn hỏi: "Thùng đựng nước này, các người là từ xưởng nước tìm được đi? trang bị làm sạch nước bên trong còn có thể sử dụng không?"

Tông Hạo Hiên không có chú ý chuyện này, chủ yếu là khi đó anh ta cũng đã hết sức. Tân Vũ Hoa ngược lại lại rất rõ ràng: "Tôi đã kiểm tra, có thể sử dụng. Tuy nhiên thiết bị làm sạch nước rất lớn, không lấy ra được."

Thẩm Cầm Nhã lại sáng mắt lên: "không biết hành trình sau này của hai người là gì?"

Tông Hạo Hiên chỉ chỉ xa xa: "đi Bắc Hải."

"Chúng tôi chính là ở căn cứ Bắc Hải!" Thẩm Cầm Nhã cả gan mời mọc bọn họ: "không bằng các người cùng chúng tôi cùng nhau đi đem trang bị làm sạch nước thu hồi lại. Sau đó chúng tôi hộ tống các người đi Bắc Hải, như thế nào? Các người yên tâm, nếu như không tin tưởng chúng tôi, trên người tôi có vũ khí có thể giao cho các người. nói sau, tôi chính là cái người có dị năng hệ thủy, không có sức chiến đấu gì."

Người có dị năng hệ thủy còn không có sức chiến đấu? Nếu mà bà nhìn thấy Tô Phương cùng Tô Hiên, cái cảm khẳng định cũng rớt xuống.

Nhưng Thẩm Cầm Nhã không có nói láo, bà ấy có dị năng hệ thủy, mỗi ngày đều dùng để cung cấp nguồn nước trong đội ngũ. Phân lượng bốn mươi người đều làm cho bà cảm thấy cố hết sức.

Nếu như có trang bị làm sạch nước, chuyện sẽ khác. Toàn bộ căn cứ dùng nước, nói không chừng đều có thể giải quyết! Bà thật sự cảm thấy mấy người này chính là phúc tinh của căn cứ bọn họ nha!

Tông Hạo Hiên lần này không có trực tiếp đáp ứng Thẩm Cầm Nhã, suy nghĩ một chút Nam Ca còn mê man, anh ta nói: "Chờ một người nữa trong nhóm chúng tôi tỉnh lại, chúng tôi thương lượng một chút."

Thẩm Cầm Nhã gật đầu, biết rõ sự kiện này rất trọng yếu. Dù sao trang bị làm sạch nước bà muốn để lại, cụ thể trong lúc đó ích lợi phân chia như thế nào còn cần bàn lại.

Nam Ca là lúc tỉnh lại, không có sốt ruột động đậy. cô trước kiểm tra một chút thân thể mình. Rất tốt, đã không còn rách nát, chỉ là toàn thân không còn chút sức lực nào.

Chờ sau khi ngồi dậy, cô nghe được rằm một tiếng. Cái âm thanh này cô đã quá quen thuộc, là tinh hạch va chạm. cô duỗi tay sờ sờ, hóa ra là túi to đựng tinh hạch của bọn họ ở bên người mình.

Tân Vũ Hoa này cũng quá không cẩn thận, cứ như vậy đem tinh hạch để lại đây. Mở túi to ra, cô gầy gầy hai cái thể nhưng tìm được một tinh hạch hệ tinh thần.

Tinh hạch này cùng trước kia cô tiếp xúc đều không giống. Nó trắng nõn sáng long lanh, còn bị một tầng ánh sáng trắng bao vây lấy.

Trước kia Nam Ca đều đem tinh hạch trở thành đồ ăn vặt ăn, thật sự là không có hương vị gì. Lần này, cô thử nhưng nuốt một ngụm nước bọt cảm thấy cái tinh hạch này đặc biệt ăn ngon!

Nghĩ tới đây, cô liền động, chờ tới thời điểm viên tinh hạch bị ngậm trong miệng. cô hạnh phúc muốn tỏa bong bóng.

Ô ô, cái này có phải tinh hạch của Zombie hệ tinh thần không vậy? Sao lại ăn ngon như thế? Quả nhiên là tiến hóa đã sinh ra thần trí có khác. Tinh hạch ở trong miệng cô chậm rãi tan rã, cô giống như ngậm một viên kẹo vị trái cây chua ngọt từ trong lều trại đi ra ngoài.

Bởi vì trú đóng ở một khu vực cao, vừa đi ra khỏi. Đập vào mi mắt là một vòng mặt trời đỏ sắp lặn xuống núi, tầng mây trên không trung đều bị mặt trời nhuộm thành màu đỏ.

Rạng mây lan tràn đẹp không sao tả xiết.

Nhiều ngày mưa như thế, hôm nay thế nhưng có ngày nắng, tâm tình Nam Ca vui thích không ít. Chỉ là cô nhắm mắt lại cảm thụ một cái, phát hiện mình cũng không có lên cấp. Ai, đáng tiếc Tông Hạo Hiên cho mình máu tươi, cô còn tưởng rằng máu người có dị năng cao cấp có thể giúp mình chọc thủng cánh cửa tầng năm.

Sau khi Nam Ca tỉnh lại rất nhanh tìm thấy Tân Vũ Hoa, gọi tên cậu: "Vũ Hoa, cậu cầm cho tôi một bộ quần áo lại đây!"

Tân Vũ Hoa nghe được giọng nói của Nam Ca, cao hứng không chịu được. hiện tại cậu cũng thông suốt rồi, Nam Ca là Zombie thì là Zombie đi. Dù sao cô đối với mình vẫn luôn rất tốt không phải sao?

Ý tưởng của Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa không sai biệt lắm, trước kia anh ta là thật sự thống hận Zombie cực kỳ, hận không thể toàn bộ giết chết bọn chúng. Nhưng mà cùng Nam Ca tiếp xúc về sau, anh ta mới phát hiện hóa ra cũng không phải là tất cả Zombie đều thị huyết tàn bạo. Huống chi Nam Ca cứu anh ta hai lần, anh ta cũng làm không ra chuyện lấy oán trả ơn.

Mà ngay cả Tân Vũ Hoa cũng nói đội ngũ bọn họ gọi là "Đội Nam Ca", Tông Hạo Hiên cũng không phản đối.

Tân Vũ Hoa rất nhanh liền đưa quần áo sạch sẽ cho Nam Ca, còn lần lượt lấy cho cô một cái khăn lông ướt, có thể lau lau vết máu đen trên người.

Nam Ca xử lý tốt chính mình mới từ doanh trường đi ra. Lúc này "Chua xót" trong miệng cô đã hoàn toàn bị tiêu hóa.

Mặt trời triệt để lặn xuống, ánh nắng chiều còn ở trên trời thiêu ra ánh chiều tà. Vào đêm, bên ngoài có chút lạnh. Nam Ca bởi vì nghỉ ngơi được sung túc, sắc mặt thể nhưng còn dần theo một chút huyết sắc.

Thấy cô không có việc gì, không riêng gì Tông Hạo Hiên mà ngay cả Thẩm Cẩm Nhã cũng thờ phào nhẹ nhõm. Bà đem chuyện ban ngày cùng Tông Hạo Hiên nói lại cùng Nam Ca tái diễn một lần. Nam Ca trả lời được gọn gàng dứt khoát: "Vậy các người có thể cho chúng tôi chỗ tốt gì?"

Vị trí xưởng nước khoáng chỉ có các cô biết rõ.

Thẩm Cẩm Nhã cũng là người sáng khoái: "Lần này chinh phạt Zombie lấy được tinh hạch cùng vật tư, toàn bộ đều cho các người. Chúng tôi chỉ cần dụng cụ làm sạch nước. Hơn nữa, ở thời điểm gặp được nguy hiểm, các người có thể không cần phải để ý đến chúng tôi."

Cái này liền bày tỏ, Thẩm Cẩm Nhã không có nghĩ cho bọn họ cản trở.

Nam Ca một chút cũng không thích chiến đấu, cô muốn đi Bắc Hải. Nhưng mà ánh mắt Thẩm Cẩm Nhã sáng rực, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa ăn người ta hai bữa cơm đều có ý tứ muốn giúp bọn họ.

Nếu lúc trước, Nam Ca quản người khác nghĩ như thế nào, tôi nói đi Bắc Hải chính là phải đi. Nhưng lần này, cô thử nhưng có chút không đành lòng cự tuyệt bọn họ.

Đúng vậy, Zombie nam kia nói không sai, bộ phận tinh cảm thuộc về nhân loại kia ở trong thân thể cô chậm rãi thức tỉnh.

"Thuận lợi thì chúng ta dùng sáu giờ là có thể giải quyết tốt chuyện này, ngày kia chúng ta gấp rút lên đường về Bắc Hải." Thẩm Cẩm Nhã đã làm tốt kế hoạch.

Còn tưởng rằng Nam Ca lạnh lùng sẽ rất khó nói, ai biết Nam Ca cuối cùng lại gật đầu: "Vậy cứ như thế đi. Tuy nhiên đầu tiên nói trước, tôi không giúp đỡ được cái gì."

Thẩm Cẩm Nhã cao hứng cực kỳ, người hơn 40 tuổi đáng yêu giống như là cô gái nhỏ hơn hai mươi tuổi: "không quan hệ, cô nói cho chúng tôi biết

đường đi là được!"

sự tỉnh cũng đã nói tốt lắm, Thảm Cầm Nhã thấy không nên quấy rầy bọn họ nên rời đi, Tần Vũ Hoa canh giữ hai người kia thời gian dài như thế, chịu không được quay đầu cũng muốn đi ngủ.

Tông Hạo Hiên không mệt lắm, ánh mắt anh ta có chút phức tạp nhìn Nam Ca.

Hai tay Nam Ca chen vào ở trong túi, bả vai nhẹ nhàng cúi lười biếng hỏi: "Nhìn tôi làm gì?"

Tông Hạo Hiên thủy chung không lên tiếng, cô cảm thấy không thú vị liền định rời đi. Kết quả anh ta lại gọi cô lại. Giữa sắc trời chậm rãi tối xuống, Nam Ca quay đầu lại.

Tông Hạo Hiên chỉ cảm thấy đầu quả tim như bị cái gì đập phải, nói chuyện giọng nói nhu hòa tới cực điểm: "Nam Ca, cảm ơn cô đã cứu tôi hai lần."

Nam Ca nghĩ một cái mới biết được anh ta nói hai lần là cái gì. Vô tình lắc đầu, Nam Ca nói: "Ngày hôm qua nếu như không phải là nhờ anh, tôi cũng sớm đã chết ở trong tay con Zombie kia cho nên chúng ta huê nhau."

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Nam Ca hướng xe kia mà đi. cô không định nằm trong lều trại.

Tông Hạo Hiên còn muốn gọi cô lại, lại nghe Nam Ca lẩm bẩm một câu: "Ài, Lê Sâm hiện tại cũng không biết đến đâu rồi, đoán chừng sớm đã đến Bắc Hải đi."

Tông Hạo Hiên lẳng lặng đứng lặng im tại chỗ, quanh thân nhiễm lên hoang vu.

Nam Ca không biết rõ cảm giác Tông Hạo Hiên đối với cô đã thay đổi phức tạp hơn. cô nhớ thương Lê Sâm là phát ra từ nội tâm. Kết quả... Mới vừa đến trên xe, cô đã nghe đến hương vị máu tươi! Con mắt mãnh liệt sáng lên, cái gì mà Lê Sâm chứ. Toàn bộ bị cô ném ra sau đầu...

Mùi quá linh, rất nhanh cô đã tìm đến ống đựng máu, tất cả đều đặt ở trong ống trúc. cô đếm, thế nhưng có mười cái! Ô ô ô, mười cái nhé! cô cảm giác cuộc đời này chưa có hạnh phúc như thế!

Nam Ca đem cửa xe sít sao khóa lại, oa oa ở ghế sau. Đem mười cái ống trúc kia ôm ở trong lòng. A ha ha ha... Lê Sâm không ở đây, không có ai quản cô rồi! cô muốn uống bao nhiêu liền uống bấy nhiêu!

Nghĩ tới đây Nam Ca liền mở một cái ống trúc, ngửi một chút hương vị, nước miếng đều muốn chảy ra rồi!

Giương cái cổ lên, cô nồng nhiệt thưởng thức. không bao lâu sau cô cũng đã uống cạn ba cái ống. Thời điểm còn muốn uống nữa cô cũng có chút không bỏ được.

Tổng cộng có mười cái... Nếu mà uống xong là không có. Khẩu phần lương thực cho lần sau còn không biết đến lúc nào, cô vẫn phải tiết kiệm một ít.

Lưu luyến không rời mà bỏ bảy cái khác xuống, Nam Ca càng muốn Lê Sâm hơn. Riu rít riu rít, nếu mà người người đàn ông kia ở đây, nhất định sẽ để cho mình ăn no căng bụng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Đưa tới Zombie

Sau nửa đêm, phụ cận doanh địa đều là im ắng. Những người khác đã ngủ, Nam Ca không cần ngủ liền liên tục nằm ở trên ghế sau Hummer, còn đem chân nhỏ chống đỡ ở trên cửa kính xe, lơ đãng.

Mơ mơ màng màng, cô giống như lại nhớ lại một chút cảnh tượng trước kia. Trong tám hình vẫn như cũ là cha mẹ cô, tuy nhiên địa điểm hai người khác khẩu phát sinh biến hóa.

Ký ức trước đây của cô rất nhiều đã không nhớ ra được, nhìn địa điểm trong hồi ức, khả năng là phòng ở bình thường trước kia mình từng ở qua?

Khi đó mẹ ôm lấy mình, gắt gao cầm lấy tay cha. Trong mắt tràn đầy khẩn cầu cùng không muốn: "anh không thể làm như thế! anh sẽ phá hủy con mắt!"

Cha cũng là đỏ bừng con mắt, ngoan cường nhìn mẹ. Còn muốn đem mình đoạt đi qua: "anh không làm như vậy mới là thật sự phá hủy con bé! Đến thời điểm thì không riêng gì con bé mà mọi người chúng ta đều sẽ bị hủy diệt!"

Mặc kệ cha cường thế như thế nào, mẹ chính là không chịu buông tay ôm mình ra, mẹ cô ngẩng đầu chất vấn cha cô: "anh không thể nào không biết rõ trong đó nguy hiểm, dù sao em chết cũng không đồng ý!"

Chính mình tuổi còn bé, tựa hồ đã nhìn quen cha mẹ khắc khổ hoặc là cô căn bản còn quá nhỏ. không biết rõ bọn họ âm ỉ cái gì.

Cuối cùng vẫn là mẹ cô chiếm thế thượng phong, xoa xoa đầu cô, đối với cô ôn nhu nói: "Tiểu ca nhi có muốn đi nhà nãi nãi gia chơi một đoạn thời gian? không phải là con thích nhất bọn trẻ ở đây sao?"

Vừa nghe nói có thể đi chơi, chính mình lập tức vui vẻ đứng lên, vỗ bàn tay nhỏ bé: "Muốn!"

Nhớ tới đây, Nam Ca liền tỉnh táo lại. Hóa ra lúc trước chính mình là như vậy bị đưa đi, cũng là ở chỗ đó mới nhìn thấy thanh đao bị chôn xuống.

Những ký ức này đại biểu cho cái gì đây? Sau khi Nam Ca biến thành Zombie đã không phải là người thích đào gốc bới rễ, đặc biệt là cô cũng không có ký ức sau khi lớn lên. Tuy nhiên mới chứng kiến chính mình trước đây, cô còn có chút suy tư.

Có lẽ... Là cha cô ở trên người mình làm cái gì? Mẹ mới có thể ngăn cản như vậy? Cuối cùng, cha vẫn thuyết phục mẹ không thành công, có thể là mẹ cô lại bởi vì chuyện này chết đi. Lại về sau thì sao? Chính mình như thế nào trở thành một bác sĩ?

Nam Ca khẽ thờ dài một cái, cô thật sự là không thích hợp nghĩ những chuyện này. Nếu Lê Sâm ở đây thì tốt quá, cô có thể để cho Lê Sâm tham mưu cho mình. cô dứt khoát không nằm nữa, mở cửa xe đi xuống.

đã là đêm khuya, trăng sáng treo cao ở bầu trời. Tầng mây trầm trọng liên tục di động, lúc nào cũng ngăn trở cô một đoạn thời gian rất dài, chờ thời điểm tan ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống mặt đất.

Nam Ca phóng ra tinh thần từ từ cảm thụ hoàn cảnh chung quanh, vốn cô còn cho rằng chính mình chỉ có thể thăm dò đến hai ngàn mét. Ai biết, hiện tại cô có thể nhìn thấy 3000 m xung quanh!

Lúc nào tiến hóa vậy? Sao cô không biết? Lê nào bởi vì tinh hạch của con Zombie hệ tinh thần cấp cao kia?

A đúng rồi, cô vừa mới còn uống ba ống trúc máu mà...

Bất kể như thế nào, mình cường đại lúc nào cũng tốt. Đáng tiếc ở trong phạm vi cô có thể cảm giác đến cũng không có hành tung của Lê Sâm, Nam Ca có một ít thất lạc.

Kể từ khi biết thanh đao này khả năng cùng đã trải qua và có liên quan rất lớn đến thân thể của cô, Nam Ca đi tới chỗ nào nó cũng ở trên lưng tới chỗ đó.

hiện tại cô vừa mới đi vài bước liền phát giác được chỗ không thích hợp. Thế nhưng có Zombie hướng tới bên cạnh này mà đến.

Bọn họ lựa chọn chỗ vốn đã cao, khoảng cách với thành thị cũng không nhỏ. Thẩm Cẩm Nhã nói thời điểm ngày đầu tiên đến, bọn họ cũng đã giải quyết hết Zombie xung quanh đây, vậy mấy con Zombie này là bị cái gì hút lại?

Nam Ca lại cẩn thận cảm thụ một cái, đến cũng không nhiều. cô vừa vặn muốn thí nghiệm một chút thực lực bây giờ, vì vậy liếm liếm môi hướng tới phương hướng Zombie đang lại đây, cứ thế đi qua.

Cấp bậc mấy con này đều không thấp, tốc độ cũng nhanh. Rất nhanh liền đi qua cự ly ba ngàn mét.

Ngay tại thời điểm Zombie hiện thân, Thẩm Cẩm Nhã kia chịu trách nhiệm canh gác cũng phát ra báo động trước. Lúc này, toàn bộ doanh địa đều bị kinh động. Tuy nhiên ở tận thế, vốn là đều lo lắng đề phòng sống sót. Trước kia hơn nửa đêm, thời điểm căn cứ bị Zombie công kích cũng không phải là không có cho nên tất cả mọi người rất lưu loát cầm lấy vũ khí đi ra liều mạng.

Vài người có dị năng toàn bộ đều mặt sắc mặt ngưng trọng, chỉ đợi những con Zombie kia đến phạm vi bọn họ công kích liền ra tay. Nam Ca còn có một chút không vui, cô vốn là muốn thử xem thân thủ. Kết quả mấy người này đoạt trước.

cô sờ sờ thanh đao vẫn còn có chút ngứa tay. Thôi, muốn tìm Zombie rèn luyện, thời điểm nào cũng đều được. Cũng không cần vào lúc này. Vì vậy cô vừa mới chuẩn bị trở về trên xe, nơi nào nghĩ đến, những con Zombie kia thế nhưng cùng nhau vòng qua người khác hướng tới công kích mình!

Nam Ca toàn bộ cơ thể Zombie cũng không tốt, uy, cái này không đúng. Trước kia cô chỉ cần không chủ động công kích, không giúp nhân loại. Đám Zombie luôn đối với cô đều là làm như không thấy! hiện tại đây là đãi ngộ gì, chúng nó đem mình làm nhân loại sao?

không riêng gì Nam Ca, Tần Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên đã chạy đi ra đều sùng sốt bởi vì bọn họ biết rõ nội tình!

Lại nhìn Nam Ca, nếu chút ít Zombie này đều xông lên, cô còn có thể như thế nào. Đương nhiên là nghênh chiến!

Ở trong nhận thức của Thẩm Cẩm Nhã, Tông Hạo Hiên cùng Tần Vũ Hoa đều là cao thủ. Nam Ca này vốn là lớn lên nũng nịu, thủy thủy nộn nộn. Làm một lần nhiệm vụ mà cô ấy còn nghỉ ngơi lâu như vậy mới tỉnh lại, khả năng thực lực cũng không phải là quá cường hãn.

Bà ta cũng không thể thấy chết mà không cứu, vì vậy lập tức đối với người bên cạnh nói: "Nhanh đi hỗ trợ!"

Vài người có dị năng đều muốn xông lên, kết quả thì sao. Nam Ca giơ tay chém xuống, động tác sạch sẽ, trong nháy mắt liền chém đứt ba cái đầu

Zombie!

Thẩm Cầm Nhã kinh ngạc há to miệng, đồng đội khác của bà ta đều hận không thể xoa xoa con mắt chính mình.

Đây... thật là sức chiến đấu của nhân loại? Mấy con Zombie này rõ ràng không kém, nhưng mà Nam Ca giải quyết chúng nó nửa điểm cũng không phí sức!

Hơn nữa nhìn Nam Ca chỉ sử dụng một thanh đao, hẳn là không có dị năng gì? Mấy người này kích động quả thực đều muốn chửi má nó. Người bình thường đều cường hãn như thế, thật là làm cho bọn họ, mấy người có dị năng xấu hổ!

Nam Ca đã chuyển tâm tại ứng phó với Zombie, cũng không có có tâm tư để ý tới người khác đến cùng là thấy cô thế nào. Thậm chí bởi vì một mình cô cũng đã quá nhanh nhẹn dũng mãnh, người khác cũng không có cơ hội nhúng tay giúp cô.

Ở thời điểm đánh nhau, Nam Ca nhạy cảm cảm giác đám zombie này tựa hồ cũng không muốn giết mình mà là muốn bắt mình đi. nói đùa gì vậy? Chúng nó bắt mình đi là muốn làm gì, Giờ Zombie cũng lưu hành play cầm tù sao?

Zombie đến có vài chục cái, Nam Ca không dùng hai phút cũng đã giải quyết toàn bộ.

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên thậm chí còn đứng ở tại chỗ, một bước cũng không có đi lên phía trước. Giờ phút này sương mù trên bầu trời đã toàn bộ tiêu tán, trăng sáng vừa lớn vừa tròn đem một mảnh doanh địa này, chiếu sáng giống như ban ngày.

Mà Nam Ca đứng ở dưới ánh trăng, thanh đao trong tay tà tà bị cô vung lên. trên thân đao còn đang không ngừng nhỏ xuống máu thịt của Zombie. Đậm sệt lại máu tanh.

Nam Ca ở dưới ánh trăng càng thêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đồng thời bởi vì dưới chân cô rải rác quá nhiều thi thể Zombie nên cũng tỏa ra chút không khí âm hàn.

Mà Nam Ca chẳng hề để ý lắc lắc đao, đem vết máu trên mặt xử lý sạch sẽ. Lại thu hồi tay, thanh đao liền bị cô chen vào trong vỏ đao.

Xoay người lần nữa, tóc đen ở không trung vạch ra đường cong cực kỳ xinh đẹp. cô liếc mắt liền thấy được Tông Hạo Hiên, còn cùng anh ta nói: "Tình hạch này các người có muốn hay không."

Tân Vũ Hoa cũng nhìn về phía Tông Hạo Hiên, khô cần hỏi: "Nam Ca tỷ trước kia lại lợi hại như thế sao? không đúng, lúc ban ngày, cô ấy giống như không là... Dạng này đi?"

Mặc dù nói là cùng đánh với vài con Zombie này khả năng giống thời điểm ăn món ăn nhưng Nam Ca giết bọn họ thật sự là nửa sức lực cũng không có phí mà! Trời ơi, lẽ nào đây chính là năng lực tiến hóa khủng bố? Chiều cái tốc độ này xem đến, Nam Ca khẳng định không cần thời gian bao lâu là có thể triệt để quăng bọn họ!

không biết rõ vì sao Tân Vũ Hoa vừa nghĩ tới sẽ bị Nam Ca quăng đi, trong lòng liền một trận sốt ruột.

Cậu tuyệt đối không cho phép tình huống như thế phát sinh, chính mình cũng đã đi theo cô ấy thì đương nhiên muốn theo tới cuối cùng! Bắt đầu từ ngày mai cậu cũng phải nỗ lực săn giết Zombie, phát triển bản thân, tuyệt đối không thể để cho Nam Ca tỷ xem thường!

Tông Hạo Hiên trước tiên trả lời lời Nam Ca nói: "Tình hạch này chúng ta không dùng được, cho người của thẩm tỷ đi."

Sau đó, anh ta như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Tân Vũ Hoa, nhẹ giọng hỏi: "Tôi nhớ được túi tình hạch của chúng ta đang ở trên người cô ấy đi."

Tân Vũ Hoa gật đầu: "Nam Ca tỷ thích đồ sáng long lanh."

Tông Hạo Hiên tựa hồ có chút hiểu ra Nam Ca vì cái gì thay đổi được cường đại như thế.

Thẩm Cầm Nhã hiện tại cũng phản ứng lại, ánh mắt nhìn Nam Ca thay đổi trở nên phá lệ nóng rực. Dạng cường giả này nếu như cũng có thể cùng bà ta cùng nhau về căn cứ thì qua tốt rồi, bà ta nhất định cho Nam Ca đãi ngộ tốt nhất!

Xuất thân bọn họ từ loại căn cứ này ở một trình độ nào đó là không chiếm tiện nghi dân chúng bình thường. Lần này bà ta cũng từ chối nhã nhận: "Tình hạch ở tận thể thật là trân quý, chính mấy người không dùng được cũng có thể trước giữ lại về sau đổi lấy vật tư."

Nam Ca đối với vật tư ngược lại không có gì hứng thú nhưng Tông Hạo Hiên cùng Thẩm Cầm Nhã giao dịch lại làm cho cô suy tư, có thể dùng tình hạch đổi lấy máu tươi hay không đây.

Dù sao máu tươi mỗi người đều có, một miếng tình hạch đổi lại 100CC. Nhất định sẽ có rất nhiều người có dị năng nguyện ý.

Chỉ là cô cần làm việc cẩn thận một chút, cũng không thể bị bọn họ phát hiện mình là Zombie. Vì vậy Nam Ca trở về nói với Thẩm Cầm Nhã: "Kia tự chúng tôi giữ lại."

Khoét tình hạch thời gian qua đều là việc của Tân Vũ Hoa, hiện tại cậu ngây ngốc, Nam Ca liền tự thân làm.

Vừa đem tinh hạch cất kỹ, Nam Ca liền có chút không kiên nhẫn nhìn phía xa. Mọi người còn tưởng rằng là như thế nào liền nghe Nam Ca lầm bầm một câu: "Tại sao lại đến nữa."

Quả nhiên không bao lâu sau, lại xuất hiện một nhóm Zombie! Hơn nữa còn là chạy đến chỗ Nam Ca!

Mọi người lần này cũng không có sót ruột hỗ trợ, quả nhiên không có qua ba phút tất cả Zombie lại bị Nam Ca giải quyết. Tình huống tương tự lục tục lại phát sinh năm lần, mọi người từ mới bắt đầu rung động, kinh diễm đến về sau quả thực đã chết lặng.

Hai trợ thủ của Thẩm Cẩm Nhã thậm chí còn ngáp hỏi: "Thảm tử, em cảm thấy được khuya hôm nay không có chuyện của chúng ta, chúng ta có thể đi ngủ sao?"

Thẩm Cẩm Nhã giật giật khoe miệng, nghĩ thầm không có việc gì sao. Nam Ca tối nay săn giết Zombie đều đã có thể xếp thành ngọn núi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Kéo ỏn cừu hận

Vì vậy cô khoát tay áo: "đi ngủ đi, sáng mai dậy hẵng đem những Zombie này thiêu hủy."

Tần Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiền cũng xa xa hỏi Nam Ca một câu: "Có cần chúng ta hỗ trợ không?"

Nam Ca không quá để ý lắc đầu: "không cần, một chút Zombie này quả thực đó là yếu như con kiến một cước là giết chết, không biết rõ bọn chúng vì cái gì mà liên tục muốn xông lên."

Nam Tiểu Ca bày tỏ, cô là Zombie có chỉ số thông minh ưu việt (￣▽￣)~

Tần Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiền ngày mai còn phải đưa Thẩm Cẩm Nhã vào thành, thấy thật là không có nguy hiểm gì liền xoay người về doanh trường ngủ.

Cho nên bọn họ vượt qua một đêm quý giá, bên ngoài âm thanh Nam Ca săn giết Zombie thủy chung đều không có dừng lại. Bọn họ lại nửa đêm cũng không lo lắng có Zombie xông vào doanh trường..

Thẩm Cẩm Nhã cả đêm không ngủ, chủ yếu bà vẫn lo lắng Nam Ca xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. sự thực chứng minh, thật sự là do bà nghĩ nhiều, Nam Ca không chỉ ngay cả tóc cũng không có rớt, săn giết Zombie cả đêm mà khí sắc cùng tinh thần vẫn còn rất tốt.

Bà thật sự là muốn cho Nam Ca một quỳ...

thật vất vả đến buổi sáng, không có Zombie lại đây nữa. Nam Ca liền bắt đầu loay hoay tinh hạch cô lấy được.

Người của Thẩm Cẩm Nhã đã bắt đầu quét dọn chiến trường, tất cả mọi người mang bao tay tránh độc sau đó người có dị năng hệ thổ từ trên mặt đất nhấc lên một cái hồ sâu. Mọi người ném hết Zombie vào trong cái hồ này. Người có dị năng hệ hỏa vung tay lên, ngọn lửa hùng hục của thể bốc cháy trong hồ sâu.

Mấy trăm thi thể Zombie, toàn bộ phải thiêu hai giờ mới dập tắt. Cuối cùng trong hố cơ bản đều là bụi tro.

Thẩm Cẩm Nhã chào hỏi bọn Nam Ca ăn cơm, Nam Ca chỉ nói mình đã ăn rồi. Nhìn Tông Hạo Hiền cùng Tần Vũ Hoa vẫn luôn ở bên cạnh Thẩm Cẩm Nhã vui vẻ ăn cơm.

Chờ Thẩm Cẩm Nhã ăn xong, bà kìm nén không được cuối cùng hỏi Nam Ca: "Sao tôi lại cảm thấy Zombie tối ngày hôm qua đều nhắm về cô vậy? Thể chất của cô vẫn luôn như thế sao?"

Mặc dù nói dạng người này bà cũng đã gặp qua mỗi lần làm nhiệm vụ lúc nào cũng hấp dẫn Zombie, tựa như là trước tận thể có vài người đặc biệt hấp dẫn muỗi. Nhưng cũng chưa từng thấy qua người như Nam Ca.

Nam Ca cũng không biết là tình huống như nào, chỉ có thể nhàn nhạt trả lời: "Chắc là thể đi."

Thẩm Cẩm Nhã do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Vậy cô cũng phải cẩn thận chút, thời điểm làm nhiệm vụ phải trốn ở trong đám người. Đỡ bị những con Zombie vây công cô."

Nam Ca nghĩ thầm, tôi mới không sợ những thứ yếu gà kia đâu.

Thẩm Cẩm Nhã lại bổ sung: "Tôi còn nhận được tình báo, nói là thiên thạch rơi xuống đã phá hủy căn cứ Tân Bình tạo ra một con Zombie IQ cao. Tương

mạo cùng hành vi đều cùng người thường không có khác biệt, cô cần phải chú ý. Nhờ đâu bị cô ta để mắt tới sẽ cực kỳ nguy hiểm."

Bà nói xong cũng không để ý thấy sắc mặt Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa biến ảo cực kỳ quỷ dị.

May mà vẻ mặt Nam Ca không quá phong phú, nếu không mặt cô cũng sẽ có biểu cảm má nó... Nhìn Thẩm Cẩm Nhã quan tâm mình như thế, Nam Ca thật sự là không đành lòng nói cho bà biết mình chính là con Zombie kia...

Tông Hạo Hiền hiển nhiên bất lấy trọng điểm khác, nhú mày hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Chuyện này các người làm sao biết?"

Bọn họ một đường lại đây cũng không có thấy người nào nhắc tới chuyện này, còn tưởng rằng tất cả mọi người không có tin tưởng lời Đường Tư Nguyệt nói.

Thẩm Cẩm Nhã bởi vì đã coi bọn họ như người của mình, xuất phát từ hảo tâm mà nói: "Tôi nói như thế nào cũng là người lãnh đạo nhỏ, cùng những người lãnh đạo khác trong định kỳ đều có liên lạc. Hiện giờ tin tức này cũng truyền bá trong phạm vi nhỏ, thượng tầng lo lắng dân chúng khủng hoảng. Nhưng tôi đoán cái tin tức này mười phần thì tám đến chín phần là thật, cho nên lời tôi nói các cậu nên để trong lòng."

Nam Ca mân mân môi, trong mắt thế nhưng mang theo một nụ cười: "Thẩm tỷ, vậy chị thấy tôi giống con Zombie kia sao?"

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiền mạnh mẽ nhìn về phía Nam Ca, nghĩ thầm tiểu Zombie này thật sự là không sợ chết mà.

So với Tông Hạo Hiền, Tân Vũ Hoa hiển nhiên càng không chịu nổi đã muốn khô cằn cùng Thẩm Cẩm Nhã giải thích, Nam Ca đang cười giỡn bà thôi.

Ai biết Thẩm Cẩm Nhã đã nở nụ cười trước, vốn là bà ấy lớn lên rất ôn hòa, điển hình của cô gái phương nam đáng yêu, con mắt ngập nước: "Ha ha... Zombie nào có như cô chứ, lớn lên trẻ tuổi xinh đẹp như thế. Bản lĩnh lại còn lợi hại như thế chứ? Huống chi, nếu cô là Zombie thì Zombie khác sao lại chủ động công kích cô chứ?"

Nam Ca cũng cười, cô hoàn toàn xem nhẹ những lời đằng sau của Thẩm Cẩm Nhã, chỉ nghe thấy bà khen cô trẻ tuổi xinh đẹp. Quả nhiên vẫn là người có ánh mắt không sai nha, cô bày tỏ bản thân rất là thương thức Thẩm Cẩm Nhã đó.

Giải quyết xong điểm tâm, đoàn người Thẩm Cẩm Nhã liền bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị lái xe đi tới An Lan Thành.

Người ta có hơn bốn mươi người, lái ba chiếc xe tải. Xe bọn họ tương đối nhỏ liền đem những thùng đựng nước kia đều đặt ở trên xe tại bọn họ.

Bởi vì Nam Ca đã quen cửa quen ngõ cho nên bọn họ liền xung phong đi trước, từ con đường hẻm lánh đi vòng qua xưởng nước khoáng.

Dọc theo đường đi cũng gặp phải không ít Zombie nhưng những người trong đội ngũ Thẩm Cẩm Nhã phối hợp kháng khí. Thế nhưng cũng không có để bọn Zombie lại gần đây được.

Nam Ca đã nhìn thấy qua tình cảnh năm người Tông Hạo Hiền bọn họ cùng nhau làm nhiệm vụ, bởi vì đều là cường giả, cho nên bọn họ luôn đánh đơn độc.

So với năm người bọn họ thì thủ hạ Thẩm Cẩm Nhã căn bản cũng không có mạnh lắm nhưng mà lực lượng họ chất chồng lên, tuyệt đối không thể kém bất luận cường giả nào.

Nam Ca không khỏi nghĩ đến ngày hôm qua chiến đấu ở xưởng nước khoáng, ngay cả Zombie cũng biết rõ phối hợp, vậy những nhân loại này sẽ đoàn kết lại sao?

Lúc Tông Hạo Hiền lái xe, Tân Vũ Hoa ngồi ở vị trí kế bên tài xế còn lẩm bầm một câu: "Tối ngày hôm qua lúc tôi lái xe đi ra hình như cũng không có nhiều Zombie như vậy mà."

Tông Hạo Hiền như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Nam Ca ngồi ở ghế sau, không nói gì.

Cũng may một đường kinh sợ mà không nguy hiểm, bọn họ cuối cùng cũng đến xưởng nước khoáng. Sau khi Thẩm Cẩm Nhã kiểm tra những thiết bị làm sạch nước kia, quả thực là kích động muốn khóc.

Vậy mà tất cả đều còn hoàn hảo! Quá tốt rồi!

Zombie trong xưởng nước khoáng đều đã bị nhóm Tông Hạo Hiền giết sạch cho nên Thẩm Cẩm Nhã căn bản không cần phí sức liền lấy được những thiết bị này.

Sau khi bố trí tốt thiết bị trên xe, Thẩm Cẩm Nhã quyết định có cơ hội nhất định sẽ nói chuyện cùng nhóm Tông Hạo Hiền thật tốt, tận lực tranh thủ bọn họ đến căn cứ mười bảy. Nếu như bọn họ thật sự không muốn đến thì mình cũng cần cho họ nhiều thù lao một chút.

Những người khác trong đội ngũ cũng thật cao hứng, dù sao ra làm nhiệm vụ nhiều lần như thế, đây là một lần thoải mái nhất. Mọi người chuẩn bị lái xe đi trở về còn vừa nói vừa cười.

Nam Ca cũng giống như cô nói, dọc theo đường đi cũng không có hỗ trợ. Coi như là Thẩm Cẩm Nhã tra xét thiết bị làm sạch nước, cô cũng vẫn ngồi dằng hoàng trong xe.

Nhưng ai biết, không đợi Tân Vũ Hoa bọn họ lên xe, Nam Ca đã mãnh liệt mở cửa xe nhảy ra ngoài. Tân Vũ Hoa còn trêu ghẹo cô: "Nam Ca tỳ, bên trong xe có cái gì vậy, sao chị căng thẳng như thế?"

Nam Ca có chút không kiên nhẫn, tuy nhiên không phải là đối với Tân Vũ Hoa mà là hướng phía xa xa: "thật sự là, có hết hay không vậy!"

Bởi vì nhà xưởng ở đây tương đối nhiều, địa thế xem như trống trải. Tầm mắt cũng tốt cho nên Nam Ca mới vừa nói xong không bao lâu, tất cả mọi người chú ý tới có thật nhiều Zombie từ đằng xa vọt tới.

Bọn chúng gào thét, giống như là bị cái gì xua đuổi. Nhắc lên một trận khói bụi đặc, hơn nữa lần này Nam Ca tình huống cảm giác được, chút Zombie này đều là vì mình mà đến!

cô vốn cũng bắt đầu bức bối đây, đây là nếu đi tới chỗ nào cũng đều bị Zombi vây công sao. Vậy cô làm Zombie có nghĩa gì nữa? Còn không bằng đi đầu nhập vào nhân loại cho rồi!

Mang theo thanh đao, tốc độ Nam Ca tăng lên tới cực hạn quăng những người sau lưng kia ở đằng sau.

Khi đó Thẩm Cẩm Nhã nhìn thấy Nam Ca xông về phía trước, tim cũng nhảy vọt lên cổ họng. Lúc này không giống đêm qua mà, nhìn số lượng này như nào cũng giống như Zombie của cả một tòa thành thị đều xuất động vậy? Nam Ca lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một người!

Vì vậy Thẩm Cẩm Nhã ở sau lưng cô hô: "Nam Ca cô trở về! Chúng ta hiện tại rút lui khỏi đây thôi!"

Nam Ca nghĩ thầm, nếu quả thật đánh không lại. Tôi khẳng định chạy còn nhanh hơn mấy người. hiện tại trong lòng công ghen khuất, coi như là muốn chạy cũng phải giết vài con Zombie rồi nói sau.

Vì vậy Thẩm Cẩm Nhã nhìn thấy chính là Nam Ca đầu cũng không quay lại phóng tới đoàn Zombie kia.

Ánh đao tỉ mỉ chiếm cả một góc, trong khoảng thời gian ngắn, trong quân đoàn Zombie đầu lâu bay tán loạn. Vậy mà nhìn không ra, Nam Ca đến cùng là ở chỗ nào.

Thẩm Cẩm Nhã chỉ huy mọi người đi trợ giúp Nam Ca, đám Zombie này hiện tại giống như là bị đại BOSS Nam Ca kéo đi cừu hận. Mặc kệ Thẩm Cẩm Nhã bọn họ công kích như thế nào cũng không thêm đề ý bọn họ.

Thẩm Cẩm Nhã từ lúc ban đầu lo lắng đến về sau thế nhưng hưng phấn lên. Hôm nay, bọn họ nói không chừng có thể mượn gió xuân của Nam Ca thất cổ được nhiều Zombie!

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên tối ngày hôm qua xác thực là xem náo nhiệt, hôm nay thì không được. Dù sao Zombie quá nhiều, bọn họ cũng lo lắng Nam Ca bị đám Zombie này thôn tính mất.

Vì vậy ở một góc ngoại thành, các loại dị năng tăng tăng lớp lớp thẳng tắp hướng tới trên người Zombie chào hỏi. Rất nhanh, liền có một mảng lớn Zombie ngã xuống, lại có nhiều Zombie bổ sung lên.

Nam Ca đã chém giết đến đỏ tròng mắt, cô vẫn thủy chung dùng tinh thần lực tìm kiếm. Muốn xem xem đến cùng là con Zombie hệ tinh thần nào đang làm trò quỷ.

Nhưng mà cô cũng đã thăm dò đến chỗ xa nhất vẫn không có thấy. cô không khỏi nhớ tới ngày hôm qua giết chết Zombie nam, lúc đó trong đầu mình nổ tung một lời.

anh ta nói mình giết không được anh ta. hiện tại xem như cái gì chứ? Chẳng lẽ anh ta còn đến báo thù sao?

Nam Ca thật sự là càng giết càng điên cuồng, thể lực tiêu hao không cần tiền. Dù sao này chút đồng loại này cũng không có đối với cô lưu tình, cô càng không cần cố kỵ cái gì!

Bởi vì nửa Zombie của An Lan Thành đều hận không thể bị Nam Ca hấp dẫn đi. Đoàn người Lệ Sâm đang lái xe đến ngoại thành còn kinh ngạc, dọc theo con đường này một con Zombie cũng không có thấy.

Đội ngũ nhất định cần bổ sung vật tư cho nên Lệ Sâm trước hết để cho mọi người nghỉ ngơi và hồi phục một cái. Trong chốc lát lại vào thành.

Lệ Ngạn ngồi ở ghế sau xe thiết giáp, trong tay còn cầm lấy một cái kính viễn vọng quân dụng. cậu vốn chính là nhìn bốn phía một chút. Ai biết thế nhưng phát hiện một cái hồ sâu.

Lệ Ngạn vội vàng đem chuyện này nói cùng Lệ Sâm, Lệ Sâm lái xe đến hồ sâu kia, ngồi xổm xuống tra xét. Diệp Thiệu cũng đi xuống, đứng ở bên cạnh Lệ Sâm, trong mắt anh ta có khiếp sợ chột lóe qua: "Đây là... Hồ thiếu Zombie?"

Lệ Ngạn hít một hơi lạnh khí. Hồ lớn như thế, giết bao nhiêu Zombie mới được chứ?

Trong hầm còn có mấy con Zombie không bị thiêu sạch, Lệ Sâm nhảy xuống nhìn một cái liền sùng sốt. Zombie này là bị đao chém chết.

Chương 121: Vì sao cứu tôi

Dấu vết chém kia, Lê Sâm quá quen thuộc, đó là thanh đao của Nam Ca. Tim anh nhảy bang bang, rõ ràng mới vài ngày không nhìn thấy cô thôi nhưng ngày không có Nam Ca ở bên lại giống như vài năm vậy. thật gian nan.

Nhìn dấu vết trong hố sâu, bọn họ mới đi có vài cái tiếng trước thôi. Minh muốn một bước rồi sao?

Lê Ngạn thấy Lê Sâm rất lâu cũng không có nhảy lên, bởi vì hương vị trong hố sâu rất khó ngửi. Cậu nắm lỗ mũi, âm thanh buồn bực hỏi: "anh, anh tìm gì ở phía dưới đây?"

Lê Sâm nghe vậy, vài bước chạy lầy đà nhảy ra hố sâu còn hỏi Lê Ngạn cùng Diệp Thiệu: "Dấu vết xung quanh rõ ràng là có người đóng quân qua, chia nhau tìm xem bọn họ đi nơi nào."

Trong lòng Diệp Thiệu có suy đoán cũng khẩn trương. Rất sợ là sai: "Có phải Nam Ca đã dừng lại tại đây không?"

Lê Sâm gật đầu: "Có lẽ thế."

Diệp Thiệu lại khiếp sợ nhìn thoáng qua hố sâu. Bên cạnh Nam Ca còn có Tông Hạo Hiền cùng Tần Vũ Hoa, tuy nhiên cả đồng Zombie này đều là ba người bọn họ săn giết sao, cũng không phải là số lượng nhỏ đâu.

Mấy người này, tách ra này vài ngày đã nhanh chóng trưởng thành sao?

Lê Sâm không lại giải thích, chỉ là để tất cả mọi người không nên cử động, anh kiểm tra một chút vết bánh xe. Xem ra đối phương cũng là một nhóm lành nghề, đem tất cả dấu vết đều xóa đi hết rồi.

Tuy nhiên năng lực phản điều tra của Lê Sâm là mạnh nhất, anh rất nhanh liền phân biệt ra mấy người này là hướng tới An Lan Thành mà đi.

Vì vậy vốn là mọi người còn đang nghỉ ngơi và hồi phục đều bị anh tụ họp lại. anh trung cầu ý kiến Lê Ngạn trước: "anh muốn vào thành, các người ở bên ngoài chờ anh đi."

Lê Ngạn như thế nào có thể để cho Lê Sâm một mình mạo hiểm, bạn học khác của cậu cũng không đồng ý: "không được, chúng ta giống anh cùng đi đi."

Diệp Thiệu lại là không chịu bị ở lại: "Tôi phải đi tìm Nam Ca."

Lê Sâm nhú mày: "Nhưng mà tình huống trong thành chúng ta nửa điểm cũng không biết, rất nguy hiểm."

Lê Ngạn cười cười, từ trong túi móc ra một thứ gì đó: "Đây là radar máy thăm dò gián điệp chúng em làm, có nó cũng có thể an toàn chút ít."

Lê Sâm tiếp nhận đến kiểm tra một phen, không thể không nói đầu óc Lê Ngạn quá thông minh. anh vốn cũng muốn cải tạo radar trên xe nhưng việc này quá tính tế, anh không có nhiều thời gian như vậy.

Mặc dù dị năng Lê Ngạn không mạnh nhưng mà năng lực động thủ lại rất lợi hại, nhìn cậu ở trên ghế sau màn mê hai ngày liền giải quyết nghi hoặc của mình.

Vì vậy Lê Sâm lại nhìn thoáng qua những bạn học khác, Tần Mộ Yên trước tiên nói: "Lê đại ca, chúng em cũng muốn đi theo."

"Đứng! Đứng cho chúng em ở lại!"

Dọc theo con đường này Lê Sâm gấp rút lên đường, nguy hiểm càng nhiều hơn một chút. anh bảo vệ mấy người này mấy lần, bọn họ hiện giờ đối với Lê Sâm nói gì nghe nấy.

Đặc biệt là Lê Ngạn, cậu mới bắt đầu đã cảm thấy, anh trai mình thủy chung đều lạnh như băng. hiện tại bản lĩnh Lê Sâm lớn như thế, Lê Ngạn bội phục anh nhất, cũng rất tự hào.

Nếu mọi người đã khẳng khái muốn đi theo, Lê Sâm đành phải để bọn họ lên xe sau đó xuất phát tới An Lan Thành.

Khiến Lê Sâm không nghĩ tới là An Lan Thành giống như một tòa thành chết vậy. Bọn họ đi rất lâu cũng không có phát hiện dấu vết Zombie, lại càng không cần phải nói đến người sống.

không có Zombie vừa vận tiện cho Lê Sâm điều tra, anh rất nhanh đã tìm đến vết bánh xe. Để cho anh không giải thích được là trên vết bánh xe còn có dấu vết bị giẫm đạp. Chẳng lẽ là có Zombie đi theo xe bọn họ?

Hướng chỉ Nam Ca chỉ có một chiếc xe, vết bánh xe này biểu hiện tối thiểu còn có ba chiếc xe tải nữa. Nam Ca bọn họ gặp được người nào sao?

Cường chế căng thẳng cùng nghi hoặc trong lòng, Lê Sâm liên tục nói với bản thân. anh nhất định sẽ tìm được Nam Ca. một lần nữa lên xe, dấu vết trên đường chỗ có chỗ không, vì theo chân bọn họ đi đường mà Lê Sâm còn phí rất nhiều thời giờ.

Lê Ngạn ngồi trên xe cùng Diệp Thiệu nói: "Bác sĩ Diệp, sao trên đường chúng ta một con Zombie cũng không có thấy?"

Tính tình Diệp Thiệu hiền hoà cũng chỉ cùng Lê Sâm không hợp, gần đây anh ta dạy đám Lê Ngạn không ít thủ đoạn cấp cứu đơn giản. Mấy thanh niên này đều rất thích anh ta.

"Tôi cũng không biết." Diệp Thiệu không có dị năng, giống như không giúp được cái gì. anh ta chỉ hy vọng xe có thể lái nhanh một chút.

Nếu muộn, Nam Ca gặp nguy hiểm thì làm sao?

Lê Ngạn cũng phát giác bác sĩ Diệp này chắc chắn cũng có tình cảm với Nam Ca. Ài, một mặt là lão sư mình rất thích, một mặt là anh trai ruột, thật sự là khó có thể lựa chọn mà.

không biết rõ cô gái gọi là Nam Ca này đến cùng là thích ai đây.

.....

Thời khắc này Nam Ca đã nói không nên lời, hiện tại cô thích nhất khẳng định là đám Zombie trước mắt nha.

Nhìn bọn chúng giống như là thủy triều không ngừng xông tới, thừa số thích giết chóc trong thân thể Nam Ca đều triệt để bị kích thích.

Bởi vì có cô kéo cừu hận, mấy chục người sau lưng thu hoạch sinh mệnh Zombie cũng đến tốc độ rất khủng khiếp. Tuy nhiên coi như là Zombie không chống cự, bọn họ cũng cần tiêu hao dị năng, chậm rãi tất cả mọi người đều hết sức. Mà ngay cả Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa cũng đã đến cực hạn.

Nam Ca cũng có chút mệt mỏi, tuy nhiên cô không có dừng lại. Nếu như không giết sạch đám Zombie trước mặt, cô lại bắt đầu phiền chán. Zombie phía sau đã toàn bộ ngã xuống. Thẩm Cẩm Nhã liền khuyên Nam Ca: "Nam Ca, chúng ta đi thôi. Tất cả mọi người không thể giết nổi Zombie nữa rồi."

Ở trong mắt Thẩm Cẩm Nhã thì bọn họ lần này tuyệt đối cũng coi là thắng lợi trở về. Nếu lại giết tiếp, bọn họ ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có.

Nam Ca cũng muốn thu tay lại nhưng mà lý trí cùng điên cuồng giằng giụa trong đầu cô, thời điểm cô vung đao còn lạnh như băng nhìn Thẩm Cẩm Nhã một cái. Làm cho bà không khỏi run mình một cái.

Tông Hạo Hiên cũng gọi Nam Ca: "Nhanh lên, chúng ta phải lái xe đi!"

Tân Vũ Hoa phụ họa: "Đúng vậy, Nam Ca tỷ, trở về đi!"

Nam Ca bị bọn họ âm ỉ được lại phiền, khoát tay áo: "Tôi lại giết vài con nữa!"

Mất thấy một con Zombie cản lại đây, cô vung đao liền hướng tới cái cổ nó chém tới. Vốn là lực đạo cùng phương hướng đều đã tính toán chuẩn, ai biết, một đao này thế nhưng chém không chuẩn!

cô khiếp sợ nhìn chằm chằm cổ tay mình, phát hiện nó đang run rẩy. Hóa ra không biết rõ khi nào thì bắt đầu, thân thể cô đã kiên trì không nổi.

Cũng chính là lúc sững sờ như thế, con Zombie đã hướng tới bà vai Nam Ca chuẩn bị cắn. Thẩm Cẩm Nhã cách Nam Ca gần nhất, mãnh liệt đem cô kéo ra sau. Sau đó đạp vào bụng con Zombie.

Móng vuốt nó còn muốn bắt lấy chân Thẩm Cẩm Nhã lại bị Tông Hạo Hiên dùng sấm sét bắn nát. Thẩm Cẩm Nhã vừa mới dùng sức quá lớn liền hướng tới chỗ Nam Ca ngã xuống. Nam Ca tiếp nhận bà, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Người đàn bà này cứu mình làm cái gì, dù sao cô là Zombie, bị bắt thì bắt một chút thôi...

rõ ràng Thẩm Cẩm Nhã không nghĩ như thế, bà không ngừng dắt lấy tay Nam Ca đi trở về: "Nhanh lên! Đừng để bọn chúng đuổi theo!"

Nếu như nói, Nam Ca có thói quen được ai bảo vệ, người kia khẳng định là Lê Sâm. Ngày hôm qua Tông Hạo Hiên giúp cô làm cho cô có chút nắm bắt không được. Nhân loại này đến cùng là muốn làm cái gì. hiện tại tốt lắm, lại thêm một người Thẩm Cẩm Nhã.

Thẩm Cẩm Nhã vì muốn kiểm tra trên người Nam Ca có bị thương không nên trực tiếp mang cô lên xe mình. trên xe đều là mấy cô gái trẻ, Thẩm Cẩm Nhã để Nam Ca ngồi ổn định mới lái xe đi.

Đám Zombie này cơ bản đều là từ một phương hướng lại đây, đó chính là trong thành. Bọn họ bây giờ phải đi một vòng tròn rất lớn để ra khỏi thành. Xe lung la lung lay, Thẩm Cẩm Nhã nghỉ ngơi một chút liền đến thoát quần áo Nam Ca.

Nam Ca mạnh mẽ bắt lấy tà áo mình, trừng to mắt hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Bà muốn làm gì?"

Thẩm Cẩm Nhã khẽ mỉm cười: "Tôi kiểm tra một chút trên người cô có bị thương không, không quan hệ, bên trong xe đều là con gái, cô không cần thận thừng."

Nam Ca vẫn cảm thấy rất ngại: "Kia... Vậy cũng không được! Bà đừng thoát quần áo tôi!"

Thẩm Cẩm Nhã cười đến sáng lạn: "Nha đầu ngốc, vậy cô tự mình thoát đi."

Nam Ca lăm bắm: "Tôi mới không thoát đâu, tôi không có bị thương."

Bắt lấy cái tay còn đang run trên vạt áo, Nam Ca biết rõ đó là bởi vì vừa mới nãy cô chiến đấu quá độ, không muốn làm cho Thẩm Cẩm Nhã nhìn ra cô đang mất sức, cô đem tay bỏ xuống, hai tay cầm lẫn nhau.

Thẩm Cẩm Nhã thấy cô không nói lời nào, chỉ có thể thờ dài ý bảo các cô gái khác kiểm tra lẫn nhau trước. Những con Zombie kia căn bản không có để ý các cô nên trên người đương nhiên không thể nào có vết thương.

Nam Ca trầm mặc thật lâu, hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Vừa mới nãy tại sao lại cứu tôi?"

Thẩm Cẩm Nhã có chút không hiểu Nam Ca có ý gì: "Chúng ta không phải là đồng bạn sao? Tôi cứu cô là chuyện phải làm."

Nam Ca lại cố chấp lắc đầu: "Hôm qua chúng ta mới nhận biết. Huống chi bà biết rõ tôi rất lợi hại, những con Zombie kia không phải là đối thủ của tôi."

Còn có, tôi cũng là Zombie.

Thẩm Cẩm Nhã vươn tay cầm tay Nam Ca, cảm thấy tay cô thật lạnh. Bà cố gắng chườm nóng một chút.

"Nam Ca, tôi thừa nhận cô rất lợi hại nhưng ở tận thế, đánh đơn độc hay chủ nghĩa anh hùng thì sống không nổi. Theo dựa vào người khác sẽ làm cô cảm thấy rất khó xử sao?" Thẩm Cẩm Nhã hỏi làm Nam Ca không biết trả lời như thế nào.

cô không nghĩ dựa vào nhân loại, cô muốn làm Zombie mà.

Nhưng bây giờ, Zombie khác hình như cũng không thừa nhận cô nữa rồi. Nam Ca buông thõng đôi mắt, khiến Thẩm Cẩm Nhã nhìn có chút đau lòng. Cũng không biết đứa nhỏ này trải qua cái gì mới biến thành bộ dáng bây giờ.

"Tôi cứu cô, cô cũng không cần cảm thấy có áp lực. Xem như là thiếu một nhân tình, về sau còn trở về. Còn như lý do sâu hơn, cô coi như tôi thích cô đứa bé này đi." Thẩm Cẩm Nhã vỗ vỗ mu bàn tay Nam Ca, không nói gì thêm.

cô gái khác đối với Nam Ca đều thật tò mò, thấy Thẩm Cẩm Nhã nhắm mắt nghỉ ngơi liền lén lút đến gần hỏi Nam Ca: "Thân thủ cô thật là tốt, trước tận thế cô đã luyện bao nhiêu năm vậy?"

"Còn có cây đao kia, giết nhiều Zombie như thế đều không mòn, ngược lại càng sắc bén hơn, cô lấy từ chỗ nào thế?"

"Vì sao đám Zombie chỉ công kích cô mà mặc kệ chúng tôi vậy? Thời gian dài như vậy mà lần đầu tiên tôi giết Zombie sung sướng như thế."

"Hôm nay lấy được rất nhiều tinh hạch, phẩm cấp cao đều lấy cho cô đi, cô xuất lực lớn nhất."

"Kỳ thật cô cũng đừng nghi ngờ thẩm tỷ, con người chị ấy rất tốt. Đối với chúng tôi vẫn luôn rất chiều chuộng, cô không cần có áp lực quá lớn."

Những cô gái nhỏ này đều là người có dị năng, tuổi không đồng nhất nhưng ai cũng hương thơm mềm mại, Nam Ca từ từ liền không kản trương, còn len lén ngửi. Nghĩ thầm, mấy người này nếu mỗi người cũng có thể cho cục cưng cắn một miếng thì quá tốt rồi

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Mị lực của Nam Ca

Vì vậy chậm rãi Nam Ca cũng bắt đầu cùng các cô ấy nói chuyện, mặc dù cô chỉ trả lời mấy chữ. Các cô nương khác vẫn cảm thấy thật cao hứng.

Hiện giờ xe Nam Ca ở giữa nhất, Zombie phía trước có Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa giải quyết, phía sau giao cho những người đàn ông trong đội

ngủ. Các cô là người rảnh rỗi nhất. Những cô nương này gan cũng thật là to, một bên nghe âm thanh bên ngồi sẵn giết Zombie bang bang, một bên còn cùng Nam Ca bắt quái.

Con gái sao, lúc ở cùng nhau trên cơ bản đều nói đến đàn ông mà thôi. Máy người này đều rất thích Tần Vũ Hoa, nhưng mà nếu là động tâm thì khẳng định là đối với Tông Hạo Hiên.

Tông Hạo Hiên có thân hình cao lớn, lớn lên lại tuần mỷ. Vẫn là dị năng hệ sét hiếm thấy, vừa mới này có một tia sấm sét oanh động đi xuống, quanh thân đều là điện quang sáng long lanh, thật khiến cho những cô nương này cảm thấy soái ngầu người.

Vì vậy các cô liền bắt đầu hỏi thăm "Nam Ca, cô cùng Tông Hạo Hiên đến cùng là quan hệ như thế nào vậy?"

"không có quan hệ gì." Nam Ca nghĩ thầm, tôi bây giờ còn xem như bị anh ta kèm hai bên đấy.

"nói cách khác, các người không phải là bằng hữu nam nữ?"

Nam Ca nhú nhú mày, không khỏi nhớ tới gương mặt Lệ Sâm. thật sự đã nói qua, muốn nói đến người đàn ông vẫn luôn đối tốt với cô thì chỉ có Lệ Sâm.

Cho nên cô lại lắc đầu: "không phải."

Các cô gái đều hưng phấn bởi vì các cô nhìn thấy hy vọng rồi! Bấy miệng tám lời, mấy người này lại cùng Nam Ca hỏi thăm tình huống Tông Hạo Hiên.

Nhưng Nam Ca trừ biết rõ anh ta là dị năng hệ sét, máu uống rất ngon thì cái gì cũng không biết.

Nhân loại này quá phức tạp, cô vốn tưởng rằng chính mình nói không biết rõ thì những cô gái nhỏ này sẽ tức giận đầu. Ai biết có vị cô nương thế nhưng cả gan đến nhéo nhéo mặt cô: "Nam Ca, cô đừng có lại dùng loại ánh mắt vô tội tình khiết này nhìn tôi, tôi cũng cảm giữ không được nữa rồi."

Nam Ca bỏ tay cô ấy xuống, nghĩ thầm tôi chỗ nào vô tội chứ. Bởi vì cô ngẩng đầu mềm mại nhìn những cô gái trẻ này một cái. Khi đó trong xe liền vang lên một trận thét chói tai.

Ngao ngao ngao, làm sao bây giờ, các cô cảm thấy Nam Ca so với Tông Hạo Hiên có lực hấp dẫn hơn nhiều!

Thẩm Cẩm Nhã kỳ thật vẫn luôn không ngủ, bà chậm rãi mở mắt ra. Nhìn những cô gái này cùng Nam Ca nháo làm một đoàn, ý tưởng muốn đem Nam Ca mang về căn cứ quá nặng.

cô ấy còn đang ở tuổi tốt nhất, mặc dù ở tận thế cũng nên vui vẻ vui vẻ sống sót.

Cứ như vậy vòng qua chỗ Zombie tụ tập, bọn họ xem như từ bên ngoài An Lan Thành đi một vòng thật vất vả mới ra khỏi thành.

Bởi vì Nam Ca có thể chất hấp dẫn Zombie, không ai dám ở ngoài thành dừng lại. Vì vậy đoàn xe đi hơn nửa đêm ở một chỗ trong núi sâu dừng lại.

Chỗ này cũng là chỗ Thẩm Cẩm Nhã bọn họ đã từng đóng quân qua, bởi vì ít ai lui tới cho nên không có Zombie. Hơn nữa đường vào núi cũng chỉ có bọn họ biết rõ, xe ngừng lại xong, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Đêm nay cuối cùng cũng có thể ngủ ngon giấc.

...

Lệ Sâm thủy chung dựa theo đường bọn họ đi vào mà đi về phía trước, xe ở vài tiếng đồng hồ sau liền chạy đến trước xưởng nước khoáng. Xa xa bọn họ liền nhìn đến một mảng lớn thi thể Zombie.

Có bao nhiêu sao? Máy ngàn con đó. Mọi người quả thực con mắt cũng muốn trừng đi ra, đây rốt cuộc là người nào sẵn giết? Cũng quá hưng phấn rồi? hiện tại Zombie nhưng là từng con đều rất hung mãnh. Bọn họ là loại mới vừa đạt được dị năng hoàn toàn không phải là đối thủ của Zombie cấp thấp nhất!

Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu cùng nhau xuống xe kiểm tra, đám Zombie này không hoàn toàn là bị Nam Ca giết chết. Có rất nhiều người có dị năng để lại dấu vết. Hơn nữa anh còn phát hiện hơi thở hệ sét cùng một hệ ở trong đó, xem ra Tông Hạo Hiên bọn họ còn cùng Nam Ca cùng một chỗ.

Mặt Diệp Thiệu không đổi sắc lật qua một con Zombie, đối với Lệ Sâm nói: "Bọn họ sẵn giết Zombie về sau đều đem tất cả tinh hạch đều khoét đi. Thấy rõ tình huống lúc đó chẳng hề hung hiểm."

Nếu như hung hiểm, tất cả mọi người vội vã chạy trốn chết, ai còn có thể khoét tinh hạch?

một điểm này Lệ Sâm cũng phát hiện, trái tim trôi lơ lửng cuối cùng cũng buông lỏng hơn nửa.

Sau khi Diệp Thiệu đứng lên còn nghi ngờ nói: "Ca nhi là theo một đội cường giả như nào? không phải là đụng phải người của căn cứ Bắc Hải chính chứ."

Lệ Sâm chỉ nói: "Nếu như là người của cơ sở Bắc Hải chính thì tốt lắm, chúng ta chỉ cần đi đến cơ sở chính là có thể tìm tới Nam Ca."

Ý tưởng Diệt Thiệu cùng Lê Sâm giống nhau, có tung tích Nam Ca còn mạnh hơn không có. Nếu Nam Ca cũng đã rời đi, Lê Sâm lại lái xe hướng tới dấu vết bọn họ rồi đi đuổi theo.

Nhưng khi ra khỏi thành dựa theo vết bánh xe, bọn họ đuổi theo mùi mấy dặm lại tìm không thấy tung tích nữa. Cộng thêm vốn hiện tại cũng đã vào đêm, điều tra cũng rất khó khăn.

Vì mau chóng đuổi theo Nam Ca, cũng vì đuổi tới một chỗ an toàn, Lê Sâm khích lệ mọi người lại chống đỡ một đoạn thời gian. Bọn họ đến thị trấn tiếp theo nghỉ ngơi.

Những người khác cũng không có điều gì dị nghị, thời điểm nổ máy xe lại là tiếc nuối. Nhất là Lê Ngạn, cậu vốn tưởng rằng lần này có thể nhìn thấy Nam Ca đấy.

Vì vậy Nam Ca còn tại trong thâm sơn căn bản cũng không biết, mình cứ như vậy cùng Lê Sâm gặp thoáng qua. Mà Lê Sâm còn hướng tới hướng cơ sở chính của Bắc Hải điên cuồng chạy tới.

Nam Ca rất mệt mỏi, thời điểm buổi tối phân tinh hạch cô ngồi ở một bên không nói tiếng nào.

Tông Hạo Hiên lần này cùng cô ngồi cùng một chỗ hỏi: "Ngày hôm qua viên tinh hạch hệ tinh thần kia là bị cô dùng rồi?"

Nam Ca ngáp một cái còn đang suy nghĩ, lúc trước cô cũng sẽ không mệt, bây giờ lại muốn ngủ. "Là tôi nha." Nam Ca không đếm xỉa tới trả lời: "anh nghĩ muốn cũng không có đâu."

"Tôi không muốn." Tông Hạo Hiên nhú lông mày, giọng nói lại không hề rét lạnh: "Lần này cô vẫn chỉ cần hệ tinh thần?"

Trong đội ngũ không có người có dị năng hệ tinh thần, ngay cả căn cứ Tân Bình vốn cũng chỉ có một mình Đường Tư Nguyệt mà thôi. Cho nên Nam Ca muốn cũng sẽ không có người cùng cô đoạt.

"Ừm." Nam Ca lại ngáp một cái.

Tông Hạo Hiên tham dự phân chia tinh hạch nhưng hôm nay bọn họ săn giết mấy ngàn con Zombie thế nhưng cô chỉ được ba miếng, vẫn là phẩm cấp rất thấp. anh ta hệ sét còn được mười viên đầu. Tuy nhiên có còn hơn so với không có, anh ta giúp Nam Ca cắt kỹ xong nhìn lại, Nam Ca thế nhưng đã ngủ rồi.

Tân Vũ Hoa vẫn luôn nhìn Nam Ca, thấy Tông Hạo Hiên nhìn sang mới trả lại cho anh ta một cái liếc mắt ra hiệu.

"Trước kia Nam Ca tỷ đều không ngủ được đúng không?" Tân Vũ Hoa hỏi.

"Hắn là bởi vì dùng hết sức lực, không phải giống chúng ta bình thường nghỉ ngơi." Ngủ đối với Nam Ca mà nói giống như là nạp điện. ngày mai cô tỉnh lại lại là tinh thần toả sáng.

Thẩm Cẩm Nhã cũng phát hiện Nam Ca ngủ, nhỏ giọng nói: "Đưa cô ấy vào trong xe đi thôi."

Tông Hạo Hiên ừ một tiếng, không có để Tân Vũ Hoa động thủ, chặn ngang liền bế Nam Ca lên. Nam Ca hiện tại xác thực đất liền vào trạng thái hỗn độn, đừng nói là ôm cô. Coi như là đối với cô hạ sát thủ, cô vẫn không tỉnh lại được.

Cũng may Tông Hạo Hiên xác thực không có ác ý, ôm Nam Ca trở về trên xe. Thời điểm bỏ cô xuống, Tông Hạo Hiên nhìn thoáng qua bàn tay mình có chút buồn bã mất mát. anh ta không có sốt ruột rời đi, dán vào mép ghế ngồi phía sau ngồi xuống, vươn tay cầm cô tay Nam Ca.

không có nhiệt độ, cũng không có mạch đập. Lúc Nam Ca ngủ giống như là bị đóng băng, không biết là vì cái gì, Tông Hạo Hiên thế nhưng có chút không đành lòng nhìn thấy cô như vậy. Vì vậy anh ta cởi áo khoác xuống đắp lên trên người Nam Ca.

Chờ làm xong anh ta mới bắt đầu cười một cái. thật sự là, anh ta đối với một con Zombie làm gì thế này.

Sau một hồi, anh ta xuống xe, mặc dù không có quay đầu lại nhưng lại cảm giác một lòng của mình đều rơi ở trên người Nam Ca. anh ta không khỏi nhớ tới bộ dáng gấp gáp kia của Lê Sâm ở cửa trụ sở Tân Bình lúc Nam Ca té xỉu. Che ngực mình, anh ta tựa hồ có chút hiểu ra Lê Sâm đến cùng là vì cái gì căng thẳng như vậy.

Ngày thứ hai Nam Ca xác thực tỉnh lại, tuy nhiên không phải là bởi vì tinh thần tốt lên mà là đói tỉnh..

một bên oán thán hôm qua có nhiều Zombie tới công kích cô như vậy, một bên sờ đến một cái ống trúc. cô mở ra liền bắt đầu uống máu bên trong.

Ừm, bởi vì qua một ngày nên máu cũng đã không mới mẻ, cộng thêm Nam Ca đặc biệt đói nên cô liền đem bảy ống đều uống cạn hết. Sau khi uống xong về cô thỏa mãn sờ bụng mình, còn có một chút phiền muộn.

Ai, thức ăn ngon cứ như vậy không có.

Tay vô ý thức dút vào trong túi thế nhưng sờ đến ba viên tinh hạch. Ừm, đều là hệ tinh thần. cô xem như là đồ ăn vặt ngâm trong miệng. Thời điểm mở cửa xe ra ngoài đầu lưỡi còn đang không ngừng gặm ba viên tinh hạch trong miệng phát ra tiếng vang ào ào.

Tất cả người trong đội ngũ đứng lên, lúc này đang ở bãi đất trống bên ngoài doanh trường rửa mặt.

Tận thế khiến mọi người rất chú ý tiết kiệm tài nguyên nước, nước rửa mặt đều là nhiều lần sử dụng.

Nhìn thấy Nam Ca, mọi người còn nhiệt tâm cùng cô chào hỏi: "Nam Ca, đến rửa mặt đi!"

Nam Ca không khỏi nghĩ đến thời điểm mình còn đi theo Lệ Sâm, bởi vì cô một chút cũng không bản nên mỗi lần đều cảm thấy rửa mặt phiền toái nhưng Lệ Sâm vẫn đốc thúc cô.

Khi đó anh cũng không giống như mấy người này nhiệt tâm như thế. Mọi lần anh đều rất là ghét bỏ nói cô là một cô gái nhỏ thật xinh đẹp sao có thể không thích vệ sinh như thế.

Nam Ca ở trong lòng hừ nhẹ, ai không muốn vệ sinh. Tôi sẽ đi rửa mặt ngay bây giờ đây.

Buổi sáng, Nam Ca lại không cùng mọi người ăn cơm, Thẩm Cẩm Nhã vốn là thấy Nam Ca không ở đây còn muốn giữ lại chocô. Ai biết Tông Hạo Hiên nói Nam Ca đã ăn rồi.

Thẩm Cẩm Nhã mơ hồ cảm thấy có chút gì không đúng lắm, cũng không hỏi nhiều. Còn như Nam Ca bị nhớ đến, cô đang tản bộ ở cánh rừng rậm này đây.

Hơn nữa, giác quan của cô phát sinh một ít biến hóa.

Trước đây cô chỉ có thể nghe được mùi máu tươi nhưng bây giờ không giống thế. Chóp mũi thế nhưng còn tràn đầy mùi thơm cỏ cây, cùng nhàn nhạt hương vị bùn đất.

Mặc dù không phải là rất dày đặc nhưng cũng đủ làm Nam Ca hưng phấn. Xem ra về sau cô tìm được nước hoa là có thể tự mình ngửi trước mới dùng!

Thấy thời gian không sai biệt lắm, cô chuẩn bị trở về lều bạt. Vừa đi một bước liền phát giác được sau lưng có cái gì đó xẹt qua. Nam Ca chiến đấu qua nhiều lần lắm rồi, trong thân thể đã hình thành thói quen. cô lắc mình một cái, rút đao liền bỏ tới!

Pằng một tiếng, thứ vừa mới công kích cô liền bị chặt thành hai nửa, rơi xuống đất. Đó là một con ưng, hình thể cũng không lớn. Thời điểm chết con mắt còn mở to, con ngươi đỏ bừng.

Nam Ca đem đao thả về, không quá mức để ý nghiêng đầu nói: "Hiện tại sao động vật đều hung mãnh như thế."

Đối với Nam Ca mà nói, đây chính là một câu chuyện nhỏ xen giữa, rất nhanh đã bị cô không để tâm đến.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Tôi cũng rất khóc

Thời điểm Nam Ca trở về doanh địa quả nhiên tất cả mọi người đã đem cơm tối giải quyết xong. cô đứng từ xa xa cảm thụ một cái, trực tiếp đi tìm Tông Hạo Hiên cùng Tần Vũ Hoa.

Thẩm Cẩm Nhã phân cho hai người bọn họ một cái lều nhỏ, hai ngày này bọn họ sẽ ở đó.

không đợi Nam Ca đến gần liền nghe Tần Vũ Hoa nhỏ giọng nói với Tông Hạo Hiên: "Tông đại ca, cuối cùng tôi cũng cảm thấy lại lịch một đội người này không hề đơn giản chút nào."

Nam Ca bĩu môi, nghĩ thầm đây không phải là chuyện rất rõ ràng sao, cô cũng nhìn ra nha.

Tông Hạo Hiên cũng nhàn nhạt nói: "Dù sao đi Bắc Hải cũng chỉ là kẻ sách tạm thời, trước cứ đi theo đám bọn họ đi."

Tần Vũ Hoa không thể nào lo lắng cho bản thân mình, chủ yếu là cậu sợ hãi thân phận Nam Ca bị bại lộ. Mấy ngày hôm trước thời điểm bọn họ gấp rút lên đường nên ai cũng không dám thân cận. Bây giờ sao cậu lại cảm thấy, Tông Hạo Hiên đối với đoàn người Thẩm Cẩm Nhã ấn tượng còn rất tốt đây?

không riêng gì Tông Hạo Hiên, Nam Ca cũng thật thích Thẩm Cẩm Nhã. Chủ yếu là cô không cảm giác thấy địch ý Thẩm Cẩm Nhã với cô.

"Chỉ có thể như thế." Tần Vũ Hoa nhẹ nhàng thở dài: "đi một bước tính một bước vậy."

Tông Hạo Hiên suy nghĩ một chút chuyện hôm nay, những con Zombie kia không muốn sống toàn bộ đều hướng về phía Nam Ca, về mặt lại ngưng

trọng

Nếu như chỉ có hai bọn họ, căn bản là ứng phó không được nhiều Zombie như thế cho nên bọn họ cần một đội người Thảm Cầm Nhã. Tuy nhiên lý do này cũng không cần phải để cho Tần Vũ Hoa biết rõ.

Nam Ca lúc này cũng đã đi đến bên ngoài lều bọn họ ung dung nói một câu: "Buổi tối hôm nay tôi nghỉ trên xe."

Tần Vũ Hoa vừa nghe thấy giọng Nam Ca, ánh mắt sáng lên. Lập tức từ trong lều vải chui ra. Cậu còn cười cùng Nam Ca nói: "Vừa mới nảy thảm tỷ để cho chúng tôi tìm cô ăn cơm, chúng tôi tìm đề tài khác đi qua."

Nam Ca hải lòng nhìn Tần Vũ Hoa, nghĩ thầm, tiểu tử này càng ngày càng thông minh: "không sai, tôi khen ngợi cậu."

nói xong còn đưa bàn tay nhỏ bé ra ở bờ vai Tần Vũ Hoa vỗ vỗ.

Tần Vũ Hoa nhất thời cười đến sáng lạn. Từ trong khe hở lều bật không có đóng kín, Tông Hạo Hiên nhìn tình cảnh bên ngoài. thật sự là muốn hỏi một chút Tần Vũ Hoa, lúc mới bắt đầu cậu biết Nam Ca là Zombie, không phải là còn rất sợ hãi cô sao?

hiện tại... Quả nhiên tiểu đệ thì cả đời là tiểu đệ mà.

Đêm nay trong thâm sơn cuối cùng cũng không có Zombie xông lên vây công bọn họ, Nam Ca lúc ban ngày rất mệt mỏi, buổi tối cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Trong doanh trường trừ vài người tuần tra liên tục đi lại cũng không có người nào đang tỉnh cả. Tất cả mọi người dần dần tiến vào mộng đẹp.

Nam Ca nằm ở trên ghế sau Hummer, con mắt mở to, một chút bối rối cũng không có. cô thủy chung luôn cân nhắc đến hai đoạn trí nhớ của mình đến cùng là có hàm nghĩa gì. Mẹ cô ở trong ký ức đã chết đi, vậy thì ba ba đâu? Ông ấy đang ở chỗ nào?

Xem ra đội đến Bắc Hải cùng Lê Sâm hội hợp, còn phải cùng anh thương lượng một chút. Ai, Nam Tiểu Ca đếm trên đầu ngón tay, cô cùng Lê Sâm đã tách ra bao nhiêu ngày.

Bóng đêm yên tĩnh, không có bất kỳ người nào phát giác được ở ở chỗ sâu trong rừng rậm, một đám chuột chạy ra huyết động. Chúng nó có một nửa là con mắt đỏ bùng, mặt khác một nửa là bình thường. không bao lâu sau mấy con đỏ mắt trông mắt cắn chết hết một bộ phận khác. Cái này cũng chưa tính là kết thúc, trong nội bộ bọn chúng còn tiến hành chém giết cho đến khi xuất hiện người lãnh đạo lợi hại nhất;

Mà lại xa trên bầu trời chính là đủ loại chim chóc ở không trung liên tục chiến đấu. một bộ phận có móng vuốt sắc bén cùng nước dãi đầy miệng, thậm chí lông vũ cũng đen đến tỏa sáng. Tình hình chiến đấu thảm thiết, liên tục có thi thể chim chóc từ không trung rơi xuống;

Rất xa trong đồng bằng, một đám sói đang tranh giành, bọn chúng càng thêm hung hãn hơn các động vật khác. Có mấy con sói có tốc độ đã vượt qua người có dị năng hệ tốc độ cao cấp hiện tại, nhất là con sói đơn độc bởi vì thân thể biến hóa lớn không lồ, thay thế giống loài vốn là lãnh chúa;

trên biển rộng mênh mông, sóng to gió lớn, gió nổi mây phun. Biển sâu cùng biển cạn đều có đủ giống loài chém giết cùng tranh đấu, máu tươi các loại sinh vật nước đem cả một góc hải vực đều nhuộm đỏ.

Có một con trăn to từ trên biển vọt lên bay lên không, hí một tiếng. Lúc lặn nữa chìm vào trong nước tạo sóng biển trên biển, thậm chí còn mạnh hơn do gió biển tạo thành. Mà con cá khác đều sợ hãi bơi xa, sợ bị con trăn to lớn này bắt được nhưng vẫn có rất nhiều rất nhiều con bơi chậm biến thành thi thể trôi lơ lửng ở trên biển...

Rất nhiều nơi hẻo lánh trên cái thế giới này đều đang phát sinh đảo thái cùng dị biến mà người thường không thể tưởng được. không có ai biết bọn chúng đến cùng là bởi vì chuyện gì, chỉ là đêm khuya đem hết thấy đều che giấu.

Đội đến khi những sinh vật này xác định xong địa vị thống trị, nghênh đón nhân loại còn không biết sẽ là tình cảnh gì.

...

Nam Ca cả đêm không ngủ, buổi sáng lúc người khác còn chưa có tỉnh, cô lại đi vào trong rừng rậm dạo hai vòng. Đụng phải mãnh thú hung tàn liền trực tiếp giết.

Tay không mà về lúc nào cũng không tốt, Nam Ca tiện tay xách hai con ưng chết trở về. Lúc này mặt trời mới lên, toàn bộ doanh địa đều náo nhiệt lên. Nam Ca mang theo hai con ưng trở về, không ít người còn nhìn nhiều hai mắt.

cô trực tiếp đi tìm Thảm Cầm Nhã đưa cho bà, cứng rắn nói: "Cho các người lương thực."

Thảm Cầm Nhã nhìn thấy thi thể con ưng, thoáng chốc nở nụ cười. Nam Ca nghi ngờ nhìn bà, còn có một chút tức giận. Sao thế, đây là không nhìn trúng con mồi của mình sao? Nhưng mà cô cũng không có nhìn thấy mãnh thú khác trong rừng rậm nha.

Thảm Cầm Nhã nhìn ra Nam Ca bất mãn, lập tức khoát tay nói: "Tại tận thế, những con động vật này không biết rõ có phát sinh biến hóa thể chất hay không. Bây giờ vật tư của chúng ta còn sung túc, sẽ không ăn. Sao thế, Nam Ca cô thích thịt nướng sao?"

Nam Ca lập tức vứt bỏ con ung chết kia, tràn đầy không để ý nói: "không có thích gì đâu."

Sau khi nói xong, giống như rất sợ Thẩm Cẩm Nhã cười nhạo, trong lòng cô còn có một chút buồn bực nhỏ nha.

Mới vừa đi vài bước, bởi vì hiện tại nhĩ lực bản thân quá tốt liền nghe được mấy cô gái nhỏ trong doanh địa líu rú: "A a a, cô thấy được sao? Động tác lúc nãy anh ấy đánh răng thật sự là soái ngậy người!"

"Nhìn thấy! anh ấy cũng chỉ mặc một cái áo T-shirt, vóc người cực đẹp!"

"Ài, đáng tiếc lúc anh ấy đổi quần áo đều là từ trong lều trại đổi, nếu không chúng ta còn có thể nhìn thân thể anh ấy..." nói xong, cô nương này cũng hận không thể chảy nước miếng.

Các cô gái khác còn nghĩ ra một chiêu: "Dù sao anh ấy cùng Tân Vũ Hoa ở cùng một chỗ, nếu không chúng ta ngay bây giờ đem Tân Vũ Hoa túm tới hỏi một chút?"

Nam Ca nhú nhú mày đi tới, phát hiện mấy cô gái nhỏ này trốn ở phía sau lều trại. Còn len lén nghiêng người nhìn một chỗ không xa.

cô cũng liếc qua, cái gì chứ. không phải là Tông Hạo Hiên đang rửa mặt thôi sao. Nhìn một người đàn ông rửa mặt liền nhìn ra trên người anh ta thật tốt sao?

Tuy nhiên Nam Ca cảm thấy cảm giác bị người khác chạy theo hâm mộ thật sự là rất tốt... Hừ, không biết là Tông Hạo Hiên dùng biện pháp gì? Chẳng lẽ là bởi vì đùa quá lố?

Gương mặt lạnh lùng, cô cũng có nha.

Vì vậy cô vòng qua những cô gái này, đi đến lều bạt của Tông Hạo Hiên. Dựa ở bên kia, một tiếng cũng không cười.

Sau khi bảo trì tư thế này, trong lòng Nam Ca còn vui thích nghĩ, lúc này các cô gái kia khẳng định cũng cảm thấy mình rất khốc đi? Các người khen tôi đi chứ.

Ai biết cô nghe được đều là:

"Ồ? Sao Nam Ca cũng trở về vậy?"

"Tôi nhìn một chút? Các người đừng nói, Nam Ca đứng ở sau lưng Tông Hạo Hiên. Hai người nhìn còn rất xứng đôi nha."

Nam Ca rất là mất hứng, ai cùng người đàn ông kia xứng đôi. Các người nhìn không ra tôi khốc hơn anh ta sao?

Tôi mới là vạn người mê trong đội ngũ! Lúc ở căn cứ Tân Bình, tôi chính là vạn người chém đấy!

Đề tài vài vị cô nương kia càng ngày càng chạy xa: "Ai nha, nhìn Nam Ca trung ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thật sự là đáng yêu quá."

"Đúng vậy đúng vậy, tôi rất muốn đi xoa bóp! Khuôn mặt Nam Ca nhỏ nhắn lạnh buốt, đặc biệt trơn mềm, giống như là thạch hoa quả vậy."

Thạch hoa quả em gái cô! ('□') 〰

Nam Ca quả thực muốn nổ tung! Ai đáng yêu chứ, cô mới đáng yêu ấy! Các cô không thể khen khen tôi sao!

Vì vậy Nam Ca tức giận cũng không ở đứng đó nữa, thời điểm đi ngang qua Tông Hạo Hiên còn khẽ hừ một tiếng, hơn nữa trừng mắt liếc anh ta một cái.

Lúc này Tông Hạo Hiên mới vừa thu thập xong chính mình cho nên cùng với ánh mắt Nam Ca đụng vào. anh ta có chút nghi ngờ suy nghĩ, gần nhất mình đã làm cái gì thực xin lỗi Nam Ca à?

không có đâu, mà ngay cả chuyện cô là Zombie. anh ta cũng không có để ý mang cô lên đường, thậm chí không có tố cáo việc này cho bất luận kẻ nào. Vậy thì cô ấy vì cái gì trừng mình chứ?

Lúc Nam Ca trừng anh ta kia vừa vặn còn bị mấy cô gái nhỏ trong doanh địa nhìn thấy, những cô gái này đều cúi đầu hét âm lên: "A a a! đôi mắt nhỏ của Nam Ca vừa mới kia mọi người nhìn thấy chưa, quả thực là trong thanh thuần mang yêu mị. Trong đáng yêu mang kiêu ngạo mà! Tôi rất muốn cô ấy cũng có thể trừng tôi một cái!"

"Nhìn thấy! Nam Ca khẳng định là ăn đám chua của Tông Hạo Hiên, ai nha, chúng ta chỉ đơn thuần thưởng thức đẹp trai thôi. Lại không cùng cô ấy đoạt mà."

"thật muốn xoa bóp cô ấy quá..."

Mặc dù Nam Ca đã đi ra rất xa nhưng vẫn có thể nghe được các cô gái nói chuyện! cô lại muốn lật bàn!

Tôi thật sự là hận không thể trừng chết nhóm các cô nhá!

Ném xong điểm tâm, một đội người sẽ phải xuất phát đi tới Bắc Hải. Lần này Thẩm Cẩm Nhã thắng lợi trở về, ngày hôm qua còn cho Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa rất nhiều tình hạch, hai cái xe tải của họ đem Hummer kẹp ở trong, coi như là một loại bảo vệ Thẩm Cẩm Nhã đối với bọn họ.

Tân Vũ Hoa ngồi sau xe liền nhìn thấy Nam Ca ở kia tính toán ghi sổ tình hạch. Đặc biệt nghiêm túc giống như là học sinh tiểu học vậy.

Cậu do dự hai ngày, cuối cùng hỏi ra nghi hoặc: "Nam Ca tỷ, lúc trước viên tình hạch hệ tinh thần kia là bị cô ăn đi? Vậy tình hạch hệ khác cô có thể ăn không?"

Nam Ca hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Tôi nếu có thể ăn, sớm đã đem đám nhân loại ngu xuẩn các ngươi đều giết chết hết."

Tân Vũ Hoa gặp trắc trở, bĩu môi một lần nữa ngồi im.

Tông Hạo Hiên thỉnh thoảng nói một câu: "cô đi đường cẩn thận chút, lúc có Zombie dựa vào gần, trước tiên phải báo động trước."

"A." Nam Ca kêu một cái, còn ở đếm lấy: "288... Ôi, tôi vừa mới đếm tới chỗ nào vậy..."

Gãi gãi đầu, cô đặc biệt táo bạo nói với Tông Hạo Hiên: "anh đừng nói chuyện với tôi! không có nhìn thấy tôi đang chuyên tâm sao!"

Tân Vũ Hoa còn tưởng rằng Tông Hạo Hiên sẽ tức giận, ai biết anh ta thế nhưng còn mỉm cười một cái. Lại chuyên tâm lái xe.

Vừa đi không đến 500m, Nam Ca liền nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Quả nhiên bị cái mỏ quạ đen của anh nói trúng, còn thật sự có Zombie đang xông đến!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Đến căn tôi đi

Tân Vũ Hoa cũng lập tức từ cửa sổ xe quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một đám Zombie ở đằng sau đội xe bọn họ theo sát không nghỉ. Chỉ có Zombie phía trước nhất là hệ tốc độ, anh ta báo động cho xe đằng sau trước, có người có dị năng xuất hiện rất nhanh liền giết chết con hệ tốc độ.

Nam Ca thật sự là khí hự, đám Zombie này đang làm cái gì, không biết mình là đồng loại sao?

Tông Hạo Hiên vẫn luôn không có nhìn đằng sau nhưng mà hỏi Nam Ca: "Đám Zombie này rõ ràng là hướng cô mà tới đi."

Ân hừ, không phải các ngươi đều chứng kiến rồi sao.

Nam Ca cũng không sợ hãi, đi tới gần nói: "Như thế nào, biết rõ tôi là phiên toái, muốn ném tôi đi?"

cô vẫn còn nhớ lúc nãy mấy em gái kia đều chú ý nhìn anh ta, khen anh ta, căn bản là không thèm khen cô! cô đang có tiểu tâm tình!

Vốn chỉ đùa một chút, Nam Ca còn tưởng rằng Tông Hạo Hiên sẽ không để ý tới mình. Ai biết anh ta thế nhưng lạnh lùng nói: "Tôi sẽ không bỏ cô lại, cô đến chỗ ngồi phía sau ngồi đi."

Nam Ca chớp chớp con mắt, vì sao cô giống như là từ trong giọng nói của Tông Hạo Hiên nghe được một chút lo lắng đây?

Tuy nhiên Tông Hạo Hiên hiển nhiên không có giải thích cái gì cho cô, anh ta để Tân Vũ Hoa thông tin qua lại với Thẩm Cẩm Nhã ở phía trước, hơn nữa đề nghị bọn họ vượt qua đi tới thành phố lớn.

Thẩm Cẩm Nhã đối với chuyện này còn có chút không hiểu, nghĩ thầm. Nếu là đường vòng vốn thì từ năm ngày đường như thế nào cũng phải đi đến mười ngày. Mặc dù thức ăn không thiếu nhưng mà rất phí dầu nha.

Vì vậy Thẩm Cẩm Nhã còn có ý xuống xe, lập tức đến xe bọn họ ngồi, nghiêm túc hỏi Tông Hạo Hiên: "anh cho tôi lý do đi đường vòng."

Nam Ca quay đầu ra, không nhìn tới Thẩm Cẩm Nhã. một vệt mặt vô tội "không phải là cực cung, đều là đám Zombie kia sai".

Tông Hạo Hiên lại bắt đầu dĩ: "Nếu không chúng ta tách ra đi cũng được."

"Tôi muốn lý do." Thẩm Cẩm Nhã ngoan cường nói.

Tông Hạo Hiên chỉ có thể nói: "Bà cũng nhìn ra đám Zombie này đều nhắm vào chúng ta."

Nam Ca kinh ngạc liếc anh ta một cái, nghĩ thầm, không phải là nhầm vào các người mà là nhầm vào tôi nha.

Thẩm Cẩm Nhã lập tức hiểu rõ lý do Tông Hạo Hiên, vì vậy bà rộng lượng cười một tiếng: "Chúng tôi đang lo dọc theo con đường này kiếm không đủ tinh hạch đây. hiện tại những con Zombie kia đứng chờ chúng ta giết, sao chúng ta có thể buông tha cơ hội tốt này? Đường đi trong lòng tôi biết rõ, ba người cứ đi theo chúng tôi đi thôi."

một khắc này, ánh mắt Tân Vũ Hoa cũng giằng co. Mặc kệ tâm tư Thẩm Cẩm Nhã có phải thật sự muốn giữ bọn họ hay không, chỉ riêng chuyện bà quan tâm nhóm bọn họ như vậy, bọn họ đã thiếu Thẩm Cẩm Nhã một phần nhân tình.

Ngay cả Nam Ca cũng là vẻ mặt phức tạp.

Quả nhiên, Tông Hạo Hiên nói không sai. Dọc theo đường đi có không ít Zombie muốn giết Nam Ca, tuy nhiên cũng bởi vì mục tiêu chúng nó chỉ có một nên bị nhóm Thẩm Cẩm Nhã săn giết rất thống khoái.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa lại càng không cần phải nói, bọn họ cùng Nam Ca là đồng bạn. Vẫn luôn chiến đấu ở tuyến đầu, nhất là bởi vì giết nhiều Zombie như thế. Bọn họ còn lấy được không ít tinh hạch cho nên dĩ năng lại đột nhiên tăng mạnh. Hai ngày qua đi, bọn họ thể nhưng cũng đã đột phá cánh cửa cấp bốn. Nên biết hiện tại không ít người có dĩ năng bởi vì thiếu hụt tinh hạch cùng rèn luyện nên ngay cả cấp hai cũng không phải.

Thẩm Cẩm Nhã trong đội ngũ từ lúc ban đầu đối mặt với nhiều Zombie như thế rất là sợ hãi, cho tới bây giờ bọn họ nhìn thấy Zombie là hưng phấn.

Hơn nữa Thẩm Cẩm Nhã là người lãnh đạo rất có dũng khí, bà mới bắt đầu đã đem chuyện Nam Ca có khả năng hấp dẫn Zombie nói cho người trong đội ngũ. Hơn nữa hỏi thăm bọn họ đi hay ở lại. Nếu như bọn họ không muốn mạo hiểm thì hiện tại có thể từ đường gần đây về Bắc Hải.

Nhưng những người này cũng không phải là hạng người ham sống sợ chết, toàn bộ đều ở lại. Hơn nữa qua hai ngày, ánh mắt bọn họ nhìn Nam Ca quả thực là nóng rực.

Nam Ca rất xinh đẹp, thân thù tốt còn có thể kéo cừu hận Zombie! Bọn họ giết Zombie cầm tinh hạch cũng đã cầm đến mỏi tay!

Những người đàn ông khác trong đội ngũ khác khả năng bởi vì nguyên nhân Tông Hạo Hiên nên không tiếp xúc nói chuyện với Nam Ca nhưng cô gái sẽ không giống.

Các cô ấy lúc nào cũng đến len lén sờ sờ xoa bóp mặt Nam Ca, lúc này đang quét dọn hiện trường, các cô ấy còn cầm lấy tinh hạch đến cảm tạ Nam Ca.

"Nam Ca, cô thật đúng là quá lợi hại! Đúng rồi, hôm nay cô giết có đến năm trăm Zombie không?"

Bởi vì còn muốn gấp rút lên đường, không thể để cho bọn họ giết Zombie trên diện tích lớn nhưng nhìn thực lực Nam Ca, thật là làm cho các cô theo không kịp.

Bây giờ Nam Ca vẫn đang giả bộ khờ nhé, cô cũng không tin mấy em gái nhỏ này cũng không thích cô, hừ!

Vì vậy cô cố ý ngược cao cái cằm, làm bộ như vô tình nói: "Có sao? Tôi không có chú ý."

một em gái trực tiếp khoác cánh tay Nam Ca, còn tựa đầu ở trên bờ vai Nam Ca như chim nhỏ nép vào người nói: "Nam Ca cô thật thật là lợi hại, tôi thật muốn gả cho cô quá."

Trong lòng Nam Ca đều muốn cười nở hoa nhưng vẫn cố nghiêm mặt, đẩy tay cô ấy ra nhàn nhạt nói: "Tôi mới không cần cưới cô, cô quá yếu."

Những cô nương này mỗi ngày cao hứng nhất không phải là đi nhìn lên Tông Hạo Hiên mà là đến đùa giỡn Nam Ca. Hết lần này tới lần khác Nam Ca lúc nào cũng giả vờ nghiêm trang làm cho các cô ấy càng ưa thích.

Vì vậy cô gái lúc này còn dùng đôi mắt trông mong nhìn Nam Ca: "Nếu tôi thay đổi thay đổi trở nên lợi hại, cô có thể cưới tôi hay không?"

Nam Ca nghiêng đầu, khóe miệng co quắp hai cái. Cuối cùng vẫn ghìm cười lại: "Cái này phải xem tâm tình của tôi."

Có vài em gái cùng nhau nói: "Tiểu Đường, cô thật đúng là quá giỏi hoạt. Sao có thể chiếm lấy Nam Ca chứ!"

"Đúng! Nam Ca đáng yêu như thế, là mọi người mới đúng!"

Nam Ca không thể nhịn được nữa nói: "Tôi mới không đáng yêu!"

Bộ dáng cô xù lông khiến con mắt của đám bé gái này hận không thể biến thành những vì sao, tiểu Đường còn bị ồ ồ hê hê chọc cánh tay Nam Ca: "cô còn nói cô không đáng yêu, cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn nộn cô này. Đôi mắt nhỏ vô tội nữa, a..." cô ấy ôm ngực: "Tôi thật sự là bị cô giết rồi!"

Nam Ca cố chấp nói: "Tôi mặc kệ, dù sao tôi lại không thể đáng yêu."

Các em gái khác đều gật đầu bất đắc dĩ bầy tỏ: "Ừ, Nam Ca của chúng ta không đáng yêu, Nam Ca rất khốc, rất tốt."

nói xong các cô còn giơ ngón tay cái lên với Nam Ca.

('□) ー┐ các người lấy lệ như thế là vì sao! Tôi tức giận đấy, tôi thật sự tức giận! Về sau các người khen tôi như thế nào, tôi cũng không muốn tha thứ cho các người đâu!

Mấy em gái này thích nhất nhìn biểu cảm Nam Ca rầu rĩ lại có vẻ tức giận. Tất cả đều cười đến ngửa tới ngửa lui.

Thẩm Cẩm Nhã đi qua, lần lượt chọc chọc đầu các cô: "Nam Ca đơn thuần, các người cũng không phải không biết. Nhanh dẫn com tới, đừng quán quít lấy Nam Ca nữa."

Nam Ca thấy các cô bị giáo huấn khiển trách, xem như cười rộ lên. Còn nhe răng uy hiếp các cô: "Đứng, lại chọc tôi, tôi liền cắn các cô."

Tiểu Đường gào một tiếng, đỏ mặt ngượng ngùng mà đưa cánh tay đến gần, ngưng mắt nhìn Nam Ca: "cô thế nhưng nói muốn cắn tôi? Tôi không nghe lầm chứ? Nhanh lên, đến cắn tôi đi!"

Em gái khác không muốn, cùng đẩy tiểu Đường ra. Đem cánh tay các cô ấy đưa lên phía trước: "Đừng vậy! Đến cắn tôi đi mà!"

"cô nhanh lùi về sau đi, tôi đến trước mà!"

"cô mới phải lùi về sau!"

Mặc dù biết các cô ấy không phải là thật sự nháo mầu thuẫn nhưng Nam Ca vẫn cảm thấy thật muốn chửi người mà...

cô cũng bị đám nhân loại này chơi hư rồi!

Tân Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên đứng ở đằng xa xem, người trước liên tục cười. Còn đôi mắt Tông Hạo Hiên rất là nhu hòa.

Đợi đến lúc Thẩm Cẩm Nhã cuối cùng cũng có thể đem những cô nương kia lôi đi, Tân Vũ Hoa mới nói: "Nam Ca tỷ như vậy thật là tốt."

Cậu tin tưởng con mắt mình. Vài ngày này giết Zombie, Nam Ca đều xông ra trước nhất, tính hạch trước đến giờ cô cũng đều không ham. Bọn họ có thể phân đến rất nhiều thuần túy là bởi vì những cô gái này thích Nam Ca.

Còn như Nam Ca bình thường cùng mọi người chung đụng lại không thấy cô biểu hiện ra bộ dáng khát máu. Dừng lời Nam Ca đến nói thì là gần đây đồ ăn vật còn thật nhiều, cô cũng không cần ăn bữa tiệc lớn.

Quan trọng nhất là Nam Ca đặc biệt đáng yêu. Đây cũng là nguyên nhân lúc ban đầu mình nguyện ý cùng Nam Ca tiếp xúc. hiện tại Nam Ca có thể để cho nhiều người thích như thế giải thích rõ ánh mắt cậu không có sai nha.

Nếu như cô ấy có thể liên tục như vậy thì tốt lắm, trong lòng Tân Vũ Hoa âm thầm cầu nguyện. Kể cả cô ấy là Zombie, cả đời đều đứng ở mặt đối lập với nhân loại.

Đáy mắt Tông Hạo Hiên cũng có cảm xúc gì đó mà Tân Vũ Hoa xem không hiểu, duy nhất thứ cậu phát giác chính là ánh mắt Tông Hạo Hiên dừng lại ở trên người Nam Ca thời gian càng ngày càng dài.

Trong lòng Tân Vũ Hoa có một chút chua xót nói không nên lời. Bất kể là cậu, hay là Tông Hạo Hiên đều không phải là người Nam Ca lựa chọn. cô ấy tâm tâm niệm niệm đều là cái người đàn ông cô muốn gặp ở Bắc Hải.

đi năm ngày, Nam Ca bọn họ liền điên cuồng giết năm ngày Zombie. Đến thời điểm cái này tin tức này truyền ra, cả nước hận không thể đều khiếp sợ.

Mà ngay cả nước ngoài cũng có người phát tới điện báo hỏi người Hoa bọn họ đến cùng là làm sao có thể như vậy, có phải nói liều hay không.

một tiểu đội hơn bốn mươi người trong năm ngày thế nhưng có thể săn giết được hơn vạn Zombie? Đây quả thực là nói đùa sao?

Người phụ trách cơ sở chính Bắc Hải hiện tại cũng thực vội nhưng mà Thẩm Cẩm Nhã không có trở về căn cứ mười bảy, bọn họ căn bản là không liên lạc được bà ấy.

Nhưng làm ra chiến tích dạng này đương nhiên là trên mặt Bắc Hải bọn họ có ánh sáng. Vì vậy người phụ trách cơ sở chính Bắc Hải nói với tất cả mọi người, chuyện này là thật. Tuy nhiên bọn họ không có nói đến Thẩm Cẩm Nhã, chỉ nói tiểu đội hơn bốn mươi người kia thuộc về cơ sở chính. Bọn họ có phương pháp săn giết Zombie, hoan nghênh những trụ sở khác phái người đến học tập.

Những lời còn lại anh ta cũng chưa nói nhưng những trụ sở khác đều hiểu. Muốn học tập phương pháp, không trả giá cái gì là không được.

Cơ sở chính Bắc Hải cũng không giống như là căn cứ nhỏ Tân Bình, tùy tiện một Hoa Nguyên cũng có thể bắt nạt được bọn họ đến không xoay người được. Nghe nói lãnh đạo ở căn cứ Bắc Hải còn có vũ khí hạt nhân đấy.

Zombie lợi hại hơn nữa, một cái vũ khí hạt nhân đánh qua, chúng nó cũng chết hết.

Chính là mỗi lần hỏi người phụ trách cơ sở chính, anh ta đối với chuyện vũ khí hạt nhân đều không trả lời chính diện. Chỉ nói, vũ khí hạt nhân lực sát thương quá lớn.

Thời điểm Lê Sâm bọn họ đến cơ sở chính Bắc Hải, vừa lúc là chiến tích huy hoàng truyền trở lại.

Bọn họ dừng xe ở bên ngoài cơ sở chính, bởi vì người có dị năng muốn tìm nơi nương tựa ở cơ sở chính rất nhiều. Đoàn xe Lê Sâm bọn họ xếp hàng ở phía sau phải tiếp nhận kiểm tra.

Lê Ngạn kỳ thật đối với chuyện tiến vào cơ sở chính cũng không có hứng thú gì. Dù sao dựa vào thủ đoạn của bọn họ, ở đâu cũng có thể sinh tồn, chủ yếu vẫn là muốn tìm Nam Ca.

Thời điểm đến phiên bọn họ tiến hành sàng lọc, Lê Sâm liền nghe thấy đoàn người rời đi kia nổi giận đùng đùng nói: "Mẹ nó lại để cho chúng ta trong vòng năm ngày giết đủ một ngàn Zombie! Đây là cố ý khó xử người khác mà!"

Những người khác cũng phụ họa: "Còn đem tiểu đội cơ sở chính lấy ra làm ví dụ, ha ha, nói bọn họ năm ngày giết hơn một vạn! thật sự là coi chúng ta đều làm ngốc tử!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Tôi làm huấn luyện viên

Đoàn người này rất nhanh rời đi, Lê Sâm đi lên trước cùng người của cơ sở chính Bắc Hải thương lượng.

Đôi mắt người đàn ông kia là màu lửa đỏ, tối thiểu cũng là cấp ba. Trong đầu Lê Sâm nghĩ ngay cả một người giữ cửa cũng có thể có dị năng mạnh như thế, xem ra cơ sở chính Bắc Hải này có tiêu chuẩn chọn lựa rất nghiêm khắc.

Trong lòng anh còn lần nữa nói của đoàn người kia trước rời đi, năm ngày săn giết hơn một vạn Zombie, không thể nghi ngờ phải là người phi thường cường hãn. anh mơ hồ có cảm giác sự kiện này hình như có chút gì đó liên quan tới mình nhưng thủy chung vẫn không nghĩ thông suốt được.

Người giữ cửa kia đã nhìn thấy quá nhiều người đến nương tựa, cũng không có ngần đầu nhìn Lê Sâm, chỉ nhân nhạ hỏi: "Các người có bao nhiêu người."

"Hai mươi." Lê Sâm trả lời.

"A, ít hơn một đội vừa này một ít, vậy trong vòng năm ngày mấy người giết tám trăm Zombie là có cơ hội tiến vào cơ sở chính." Người giữ cửa kia cuối cùng cũng ngần đầu nhìn Lê Sâm một cái. Tuy nhiên rất nhanh liền nhú mày.

Đôi mắt người đàn ông này vẫn là màu đen đã giải thích rõ anh ta không có dị năng. Vì vậy người giữ cửa nhắc lại một lần nữa: "Người bình thường giết Zombie là chuyện rất nguy hiểm, các anh phải cẩn thận."

Lê Ngạn theo Lê Sâm cùng đi đến, từ lúc vừa mới bắt đầu cậu đã tức giận bất bình cực kỳ: "Tám trăm con Zombie? Sao các người có thể đoán được chúng tôi giết đủ tám trăm?"

"Vậy còn không đơn giản." Người giữ cửa trả lời: "Chỉ cần các người nộp lên tám trăm viên tinh hạch là được."

Lê Sâm nhớ lại một chút tinh hạch lúc trước anh lấy được cách số tám trăm còn một đoạn khoảng cách. Còn có... Tinh hạch anh lấy được cơ bản đều giao cho Nam Ca cho nên hiện tại trên người anh, số tinh hạch tổng cộng không đến mấy cái.

Lê Ngạn có chút tức giận, túm lấy Lê Sâm đi ra: "anh, đây là căn cứ gì chứ. Cố ý làm khó xử người khác, chúng ta không vào nữa."

"Ừm." Lê Sâm đáp một tiếng, ngược lại lại làm Lê Ngạn sùng sốt. không phải là anh trai luôn một lòng đi vào cơ sở chính thăm dò tin tức Nam Ca sao? Bây giờ là tình huống nào vậy?

Vì vậy Lê Ngạn có chút ngượng ngùng giải thích: "anh, em không có ý kia. Em chỉ cảm thấy bọn họ khinh người quá đáng thôi."

Diệp Thiệu vừa vặn đứng ở chỗ không xa, Lê Sâm vỗ vỗ cánh tay Lê Ngạn sau đó nói với Diệp Thiệu: "anh đi đăng ký một cái đi."

Mới bắt đầu Diệp Thiệu cũng không có phản ứng lại được. Vẫn là lúc đã đi đăng ký xong anh ta mới suy nghĩ cẩn thận, tại sao mình lại nghe lời Lê Sâm chứ!

Lê Sâm lúc này cũng đã mang Lê Ngạn đi xa, còn cùng mấy người trong nhóm nói một câu: "Cơ sở chính có cường giả nào?" anh suy đoán Nam

Ca đi theo người cơ sở chính cùng nhau hành động.

Lệ Ngạn suy nghĩ một chút, nói: "Bọn em chỉ biết người lãnh đạo căn cứ mười bảy... Cơ sở chính không có tiếp xúc qua..."

Khi đó các nơi đều là thiên tai, Zombie từng mảnh. Cậu chỉ lo sống thế nào thôi.

"Căn cứ mười bảy?" Lệ Sâm hỏi.

Những người khác cũng bày tỏ không có quan tâm đến, chỉ có Tần Mộ Yên một mình nhỏ giọng nói: "Tôi biết rõ căn cứ mười bảy."

Sau đó cô ấy cẩn thận nói một lần về địa vị của căn cứ mười bảy ở Bắc Hải, còn có tính cách Thẩm Cẩm Nhã. Lệ Sâm phát hiện cô ấy đối với Thẩm Cẩm Nhã thật sự là rất hiểu rõ, ngay cả bà ấy mấy tuổi cũng biết.

"Vừa mới nãy tôi cũng vậy nghe thấy mọi người thảo luận..." giữa lòng mây Tần Mộ Yên đều là nghi hoặc: "Trước đây cơ sở chính không có lợi hại như thế mà."

Lệ Ngạn bày tỏ đồng ý: "Khả năng là có kỳ ngộ gì."

Lệ Sâm hiểu rõ rằng mấu chốt trong đó, cuối cùng bùng tình đại ngộ cười. Bọn họ không có lợi hại như thế nhưng bọn họ rất có thể đụng phải người lợi hại.

Lúc trước ở ngoài An Lan Thành tìm thấy một cái hồ sâu, không phải là của Nam Ca cùng Tân Vũ Hoa sao. Nghĩ như thế, bọn họ thần xui quý khiến còn đi đứng trước Nam Ca đi?

Nếu đã xác định Nam Ca đi theo người của cơ sở chính, vậy bọn họ chỉ cần ở xung quanh cơ sở chính chờ là được. Nam Ca còn vài ngày nữa mới có thể đến đây, trong khoảng thời gian này Lệ Sâm mang mọi người lòng như lửa đốt gấp rút lên đường, hiện tại cuối cùng cũng có thể dừng lại, có một số việc nhất định phải lập ra kế hoạch cụ thể mới được.

Vì vậy đôi mắt hẹp dài của Lệ Sâm mỉm cười nhìn thoáng qua Lệ Ngạn.

Lệ Ngạn lùi ra sau một bước, có chút kinh hãi hỏi: "anh, vì sao anh nhìn em như thế?"

"Chính các em cũng biết rõ thực lực bản thân bây giờ rất kém cỏi chứ?" Lệ Sâm hỏi ngược lại.

Lệ Ngạn cùng tất cả mọi người gật đầu, mà ngay cả Diệp Thiệu cũng thật xin lỗi. anh ta không biết dị năng gì, ở trong đội ngũ lại chỉ có thể dựa vào người khác bảo vệ.

Lệ Sâm vui vẻ càng sâu hơn: "Vậy không bằng chúng ta liền thử xem, trong năm ngày có thể tìm được tám trăm viên tinh hạch hay không đi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh. Tám trăm viên tinh hạch, vậy thì ít nhất phải giết một ngàn con Zombie, bởi vì không ít Zombie cấp thấp không có tinh hạch đâu!

Mấy người bọn họ mới vừa biến thành người có dị năng, làm sao bây giờ?

Lệ Sâm không thích nhìn thấy thái độ hoài nghi bản thân của bọn họ, còn chỉ chỉ huyết Thái dương: "Động đầu óc chút đi, muốn nâng cao hiệu suất chiến đấu cũng không phải là phải cứ liều mạng đầu dị năng cùng Zombie."

Đầu óc Lệ Ngạn lung lay, lập tức liền trừng to mắt nói: "anh, ý anh là muốn để cho bọn em..."

Lệ Sâm gật đầu: "Cũng chỉ là huấn luyện dị năng của mọi người thôi, ai cũng đừng nghĩ lười biếng." anh đeo một đôi bao tay da lên, phụ trợ cho khớp xương thon dài: "Trong khoảng thời gian này, tôi chính là huấn luyện viên của mọi người. Trong năm ngày, nếu như không chiếm được tám trăm viên tinh hạch, toàn bộ mọi người đến chịu trừng phạt đi."

Giọng nói của Lệ Sâm cũng không lớn nhưng đủ cho tất cả mọi người nghe rõ. Về mặt anh cũng không lạnh như băng nhưng lại đặc biệt nghiêm túc. Nhất thời đoàn người mới thoát ra khỏi tay giáo sư đại học không bao lâu này, lưng ai cũng có chút lạnh lan ra cả người.

Rồi sau đó bọn họ mới biết được, bọn họ lạnh người thật sự là quá sớm rồi.

Mà ngay cả Diệp Thiệu, cũng bị Lệ Sâm bắt gia nhập vào trong nhóm huấn luyện. Mặc dù y thuật anh ta tinh xảo nhưng nếu như hăm sâu vào khôn cảnh, sẽ không có ai bảo vệ anh ta. Lúc đó cũng chỉ còn đường chết.

đã có cái kế hoạch này, Lệ Sâm căn bản là không có cho bọn họ tri hoãn, ngày đó liền lái xe hướng tới thành phố Bắc Hải.

hiện thời một nửa Bắc Hải cũng đã bị lũ lụt chìm ngập, không ít Zombie hệ thủy đều ẩn núp trong nước. một lũ kia quá nguy hiểm, mấy chỗ ở gần đều bị cơ sở chính kéo ra cảnh giới. Mọi người gọi chỗ đó vì "Bắc Hải chìm".

Bên ngoài thành thị bởi vì có người có dị năng giải quyết đã rất khó nhìn thấy dấu vết của Zombie.

Cho nên bọn họ chỉ có thể xuất phát đến chỗ sâu trong thành thị. Dọc theo đường đi, bọn họ còn đụng phải các đoàn xe khác, đồng dạng đối phương cũng đang quan sát bọn họ.

Lệ Sâm ngẫu nhiên dừng lại trả chút ít vật tư cùng bọn họ hỏi thăm một chút tin tức, sau đó rất nhanh lên đường.

Càng đi vào sâu trong thành thị, Zombie càng nhiều, càng lợi hại. Thậm chí ở trung tâm thành thị, đó là chỗ mà ngay cả người của cơ sở chính cũng không dám tùy ý giao thiệp.

Bắc Hải lúc chưa bị chìm chính là một đô thị khổng lồ có dân cư vượt qua ba trăm vạn. hiện thời Zombie hoạt động trong Bắc Hải trung còn có thể trên một trăm vạn.

Người có dị năng lợi hại hơn nữa cũng không dám tùy ý chống lại một trăm vạn Zombie. Ừm, trừ phi như bọn Nam Ca có loại thực lực đó.

Chờ đến thời điểm Lệ Sâm bọn họ dừng lại đã chạy đến một chỗ cách trung tâm thành phố không xa lắm. Zombie bên trong này tiến hóa nhanh hơn, rất nhiều con đều có năng lực điều tra. Vừa thấy Lệ Sâm bọn họ ngừng xe, căn bản cũng không cho bọn họ thời gian thở dốc đã dừng mãnh lao đến xe thiết giáp.

Lệ Sâm mắt lạnh trong xe nhìn bọn chúng, chiếc xe này của anh đều đã cải tạo qua. một viên đạn pháo oanh lại đây cũng chưa hẳn có thể phá nát nó huống chi là chút Zombie này.

anh móc súng ra, quay cửa kính xe xuống. Cánh tay cong, phịch một tiếng liền đánh bẻ đầu một con Zombie, lập tức anhlạnh lũng bước ra xe sau đó làm một thủ thế với nhóm Lệ Ngan.

Lệ Ngan bọn họ cũng không phải là lần đầu đối mặt với Zombie, cộng thêm có Lệ Sâm ở đây, trong lòng bọn họ vẫn có chút an tâm

Lệ Sâm đứng ở trên một đồng hoang tàn phân phối nhiệm vụ cho mọi người. Lệ Ngan thấy anh vẫn đang nói nhưng khẩu súng trong tay giống như có mất vậy. không cần ngắm đã bang bang nổ súng, bắn chết Zombie liên tục xông qua đây.

"Mọi người chia làm bốn hướng, phân biệt tiến hành công kích. Phương pháp chia nhóm, tôi vừa mới nói qua. Hãy nhớ, thời điểm chiến đấu phải phối hợp cùng đồng bạn bên cạnh. Dị năng của các em sẽ phát huy tác dụng cực lớn."

Lệ Sâm nói xong, toàn bộ mấy người này đều đứng nghiêm lớn tiếng trả lời: "rõ!"

nói xong, bọn họ liền đeo vũ khí mô hình nhỏ tự chế tác lên. Phân xong bốn hướng, không bao lâu sau một mảnh phụ cận này liền vang lên âm thanh chiến đấu.

Diệp Thiệu không có bị phân đi tấn công Zombie, anh ta có chút hâm mộ hướng tới bóng lưng Tần Mộ Yên nhìn thoáng qua. cô gái này cũng là người bình thường còn có thể đi theo bên cạnh Lệ Ngan đấy, còn mình thì sao?

Lệ Sâm rất nhanh liền cho anh ta đáp án, bởi vì mặc dù là bốn tổ người đang chiến đấu nhưng trái tim lại là Lệ Sâm. Nếu như có một đội sa vào khốn cảnh, anh cũng sẽ rất nhanh giải cứu bọn họ.

hiện tại anh hô lên với tổ của Lệ Ngan: "Dừng giết Zombie bên trái, đập nó lại đây cho tôi."

Người ở bên ngoài nhìn thấy Zombie hung tàn vô cùng, đến Lệ Sâm thì giống như là con cừu nhỏ vậy. Sau khi bị Lệ Ngan dẫn lại, nó căn bản cũng không có đối kháng được lực lượng của Lệ Sâm.

Diệp Thiệu vốn là còn đang xem náo nhiệt đâu, ai biết Lệ Sâm bên cạnh trực tiếp đi vòng qua đằng sau con Zombie kia, sau đó con Zombie kia lập tức chạy đến chỗ anh ta!

Diệp Thiệu vô thức trợn to hai mắt, trong tay anh ta cũng có vũ khí. không phải là súng mà là một thanh côn Lệ Sâm tiện tay từ trên mặt đất. Mặc dù như thế, đối mặt với Zombie hung tàn xấu xí, tim Diệp Thiệu vẫn đập bình bịch.

"Sao anh đột nhiên đá con Zombie này cho tôi chứ!" Diệp Thiệu khó khăn lắm mới né được móng nhọn của nó, gặp may muốn dùng thanh côn công kích con Zombie này. Ai biết thân thể nó còn linh hoạt hơn mình nhiều, mấy lần công kích thế nhưng đều bị nó tránh thoát.

Diệp Thiệu có chút nôn nóng, Lệ Sâm lại nhàn nhạt nói: "Ngay cả Zombie yếu như thế cũng không đối phó được, anh còn muốn đi tìm Nam Ca?"

Dựa vào! Diệp Thiệu rất muốn dựng thẳng ngón giữa cho Lệ Sâm. Lão tử cũng biết dùng súng, anh ngược lại lấy cho tôi một khẩu súng đi. Con Zombie này không phải sớm bị tôi giải quyết sao?

Hoặc là bởi vì hai ta là tình địch nên anh đang lợi dụng chuyện này báo thù?

Diệp Thiệu một bên ở trong lòng mắng Lệ Sâm vô sỉ, một bên đem những lửa giận này đều phát tiết ở trên người con Zombie kia. Động tác anh ta từ hỗn loạn dần dần thay đổi trở nên có kết cấu, Lệ Sâm ở thời điểm cổ kị người khác cũng ngẫu nhiên chỉ đạo Diệp Thiệu hai câu.

Diệp Thiệu về sau cũng bội phục Lệ Sâm luôn. một thân thuật cận chiến lợi hại của Nam Ca, chỉ sợ đều là Lệ Sâm tự tay dạy dỗ đến đi?

Mặc dù không biết rõ anh ta đến cùng có dị năng hay không, Diệp Thiệu giờ phút này không chút nghi ngờ coi như là thật sự không có thì cái người này cũng có thể sống sót thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Không gian cuồng bạo

Hai mươi người này ở vị trí phụ cận thành phố giải quyết Zombie cả một cái buổi trưa. Chờ đến tối, Lê Sâm lái xe dẫn bọn họ ra khỏi thành kiểm tra chiến công lại phát hiện cũng chỉ giết được hơn năm mươi con Zombie mà thôi, lấy được tinh hạch lại chỉ có ba mươi.

Cách mục tiêu tám trăm của bọn họ kém một mảng lớn.

Lê Ngạn khi đó đứng ở bên cạnh Lê Sâm, mặt cũng nóng chấy, cậu cảm thấy mình làm Lê Sâm mất mặt. Hôm nay nếu cậu biểu hiện được tốt một chút cũng không thể mới giết được vài Zombie như thế. Những người khác cùng ý tưởng của Lê Ngạn là giống nhau, tất cả đều cúi đầu chờ Lê Sâm mắng bọn họ.

Ai biết Lê Sâm đem những viên tinh hạch dựa theo như cầu đều phân phối cho bọn họ xong thế nhưng còn khen ngợi bọn họ: "Hôm nay có thể có chiến công này đã rất tốt. Ngày mai tiếp tục cố gắng lên."

Diệp Thiệu nghe xong cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lê Sâm. Hôm nay cậu phí thời gian rất lâu mới đem con Zombie cấp cao hơn kia từ từ giết chết. Sau đó thể lực theo không kịp không có lại thành công giết chết thêm con nào nữa.

Nhưng mà Lê Sâm thế nhưng lại nói bọn họ biểu hiện không sai?

Lê Sâm quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Thiệu, trong mắt mang theo tươi cười: "Thời điểm Nam Ca mới bắt đầu giết Zombie còn không bằng mọi người đâu."

Diệp Thiệu đã thấy qua thân thủ Nam Ca có bao nhiêu lợi hại, miệng há to như nuốt trứng gà: "Em ấy mới bắt đầu... Là cái dạng gì?"

Nam Ca là Zombie, điểm này Lê Sâm không có phủ nhận qua. Mà thời điểm ban đầu anh ta thử máu cho Nam Ca liền phát hiện kia thực sự không phải là nhóm máu của Nam Ca.

Lúc cô ấy vừa mới biến thành Zombie là cái dạng gì, Diệp Thiệu không dám tưởng tượng. anh ta thấy Lê Sâm nhắc tới Nam Ca, ánh mắt cùng giọng nói cũng sẽ thay đổi cực kỳ nhu hòa. Trong nội tâm cũng có chút chua xót.

Tất cả bộ dáng của Nam Ca sau tận thế, cái người đàn ông này đều đã gặp qua. thật là làm cho người khác vừa lại hâm mộ lại ghen tị.

"cô ấy mới bắt đầu tay chân rất vụng về, kỹ xảo gì cũng không dùng." Lê Sâm kỳ thật cũng rất hoài niệm những ngày kia, trên người Nam Ca đều là thi bết màu tím xanh. nói chuyện cũng chậm rì rì, đầu óc còn ngốc. Nơi nào giống như là hiện tại, tùy tiện một ánh mắt cũng có thể đem hồn người khác câu đi.

Lê Ngạn được Lê Sâm khẳng định, kỳ thật vẫn rất cao hứng. Giờ phút này cậu tò mò hỏi: "Nam Ca tỷ kia rốt cuộc hiện tại có bao nhiêu lợi hại vậy?"

Lê Sâm cười đến sáng lạn: "Thời điểm cô ấy ở căn cứ Tân Bình cũng đã danh xứng với thực chém vạn người. Hôm nay không phải là các cậu còn nghe nói đến cô ấy sao?"

"Hôm nay bọn em đã nghe nói?" Mọi người hai mắt nhìn nhau suy tư bọn họ bỏ sót cái gì không.

"Năm ngày săn giết một vạn Zombie là số lượng của bọn Nam Ca." Lê Sâm nói đến chuyện này, giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Cũng giống thế, anh càng hiểu kỳ hơn những người khác, làm sao bây giờ Nam Ca lại đạt đến khả năng này.

Chẳng lẽ là sau khi thiên thạch rơi xuống, thể chất của cô còn thay đổi sao?

Tất cả mọi người đều đang tiêu hóa cái tin tức này, Lê Ngạn nhìn ánh mắt Lê Sâm đều không đổi. anh cậu đây rốt cuộc là tìm cho cậu một chị dâu như thế nào chứ... Đây cũng quá hưng phấn rồi, Lê Sâm xác định có thể đánh thắng cô ấy sao?

Về mặt Tân Mộ Yên cũng có một ít ngạc nhiên, một hồi lâu sau thế nhưng như có điều suy nghĩ gập đầu.

Tinh hạch đã được phân đến trong tay, Lê Sâm ý bảo bọn họ mau chóng dừng. Ngày mai còn muốn tiếp tục săn giết Zombie.

Lê Ngạn lại có chút không bỏ được: "Chúng ta tổng cộng chỉ được ba mươi tinh hạch, nếu mà ăn. Kia không tương đương với một ngày công phu này

đều uống phí rồi sao?"

Diệp Thiệu ngược lại nghĩ ra: "Đây gọi là mài dao không phí công đến cùn" bây giờ anh ta còn học được dùng Nam Ca giáo dục những đứa bé này: "Hơn nữa Nam Ca tiến bộ lớn như vậy cũng là bởi vì ăn nhiều tinh hạch."

Mọi người vừa nghe, Nam Ca cũng ăn? Vậy bọn họ cũng ăn!

Vì vậy bây giờ Nam Ca cách Bắc Hải còn rất xa căn bản cũng không biết, Lệ Sâm cùng Diệp Thiệu thế nhưng lại vòng phần cho cô.

Sau khi vào đêm, những người khác trong đội ngũ đều ở trên xe nghỉ ngơi. Lệ Sâm nhìn Diệp Thiệu cũng nằm ở ghế sau liền rón rén xuống xe.

Diệp Thiệu kỳ thật căn bản là không ngủ, Lệ Sâm đi rồi anh ta cũng đã ngồi dậy. Vốn là nghĩ theo sau nhưng mà tốc độ Lệ Sâm quá nhanh, anh ta cân nhắc một cái. Cuối cùng vẫn còn thành thật ở trong xe chờ Lệ Sâm trở về.

Lệ Sâm không có lái xe, cũng không có dựa theo đường đi ban ngày đi vào. anh trực tiếp đi tới quảng trường bị nước nhấn chìm kia. Ban đêm gió lớn, cảnh giới tuyến còn ở trong gió không ngừng lay động. không có Nam Ca ở bên người liền tương đương với thiếu một cái radar nhỏ, Lệ Sâm mỗi một bước đều đi rất cẩn thận.

Có thể coi như là không cảm giác được Zombie thì anh đối với nguy hiểm vẫn có tính cảnh giác trời sinh, nước ở quảng trường này chẳng hề sâu. Đành liền đứng trong nước nhắm mắt lại, lắng nghe đáy nước liên tục truyền đến âm thanh bọt khí nổ.

Trắng sáng từ từ giấu ở trong tầng mây, rung động trong nước cũng dần dần nhìn không rõ. Chỉ là ở thời điểm Lệ Sâm mở mắt ra, vẫn có thể phát giác được có Zombie đang ở bốn phương tám hướng tiến đến đây.

Bọn họ cơ bản đều là phủ phục dưới đáy nước, lúc trước Nam Ca cùng anh đã ném qua một lần thiết thời. Như thế nào cũng không thể nào ăn lần thứ hai.

Vốn là mấy con Zombie này đều chờ đợi nhân loại đưa tới cửa, mới bắt đầu xông qua đến chỉ có mười mấy con. Về sau càng ngày càng nhiều. Mấy trăm con Zombie giống như là sóng biển, thế nhưng còn chồng chất lên nhau trong nước.

Lệ Sâm đeo kính nhìn đêm lên, xuyên thấu qua tròng kính có thể nhìn thấy khuôn mặt giữ tợn khủng bố của đám Zombie. Gần nhất có một nhóm Zombie đã vọt tới bên chân anh, cùng nhau chui từ trong nước ra, muốn cắn Lệ Sâm.

Mà ngay tại lúc này một hiện tượng quỷ dị phát sinh, mấy con Zombie này thế nhưng toàn bộ đều bị định dạng ở trong không trung. Đợi đến lúc bọn chúng khôi phục hành động, Lệ Sâm cũng sớm đã ra khỏi vòng vây chúng nó.

Đám Zombie này hiển nhiên không thể biết chuyện này là thế nào, vừa mới này bọn chúng rõ ràng cũng đã bao vây Lệ Sâm rồi nha?

Bọn chúng càng thêm tức tối, lại điên cuồng hướng tới vị trí mới của Lệ Sâm vọt tới. Lệ Sâm lập lại chiêu cũ cho đến khi số lượng Zombie đã đạt đến một số rất khủng bố mới bỗng nhiên mở ra hai tay.

Chỉ thấy không gian chung quanh anh giống như là bị cái gì đó đè xuống. Tạch tạch, đó là âm thanh không gian bị vặn vẹo. Bóng dáng anh ở trong đó cũng không còn rõ ràng nữa.

Mà theo không gian liên tục dao động cùng đè ép, nhóm Zombie đều bị giam cầm ở trong không gian này. Thân thể chúng liên tục bị tạc nứt ra, gào lên những tiếng kêu thê lương ngán nguyền. âm thanh từ trong cổ họng bọn chúng phát ra rất nhanh tiêu tán.

Bởi vì cảm giác được không gian này rất nguy hiểm, rất nhiều Zombie theo bản năng muốn rút đi nhưng mà Lệ Sâm làm sao có thể cho chúng nó cơ hội. Lấy anh làm trung tâm, không gian nhanh chóng xoay tròn.

không khí, hơi nước trong không gian đều trở thành sát khí, không gian cuồng bạo đến cực hạn. âm thanh bén nhọn vang lên bên tai không dứt, đó là một loại dị năng cường hãn hơn so với bất kỳ lực lượng nào. Tại đây không gian này, Lệ Sâm chính là chúa tể.

Lại nhìn mấy trăm con Zombie vây quanh người anh, thân thể của chúng con này nối tiếp con kia nổ tung. Rầm rầm rầm, trong không trung toàn bộ đều là mảnh vụn cùng máu thịt.

Từng vòi máu bắn lên nhuộm đỏ không gian này, sát khí xông thẳng lên trời. Đợi đến khi triệt để bình tĩnh trở lại, trừ Lệ Sâm ra thì những khu vực nước xung quanh anh đều biến thành màu đỏ tươi.

Mà trắng sáng vừa trốn đi cũng từ trong tầng mây thò đầu ra, rải ánh trắng xuống mặt nước. Vốn là nước không sâu, tinh hạch lại cực kỳ óng ánh trong suốt, bị ánh trắng chiếu lên liền lấp lánh nằm trong nước tỏa sáng lấp lánh.

Lệ Sâm mặt không đổi sắc từ bên chân bắt đầu nhặt tinh hạch, đợi đến khi đem tất cả tinh hạch đều thu tập. Túi của anh cũng đã tràn đầy.

Hóa ra trong nhóm Zombie này cũng không hoàn toàn là hệ thủy, hệ khác cũng có không ít. Áng chừng số lượng thì bên trong này có chừng ba trăm viên tinh hạch, anh giấu tinh hạch giấu đi rồi đi về xe.

Bên cạnh xe của bọn họ vẫn rất im ắng, tất cùng ống quần của Lệ Sâm đều ướt sũng. Cũng không có sốt ruột lên xe mà là lấy quần áo sạch sẽ đi thay

trước.

Diệp Thiệu vẫn luôn ở trên ghế sau xe chờ anh trở về, Lê Sâm đi ra ngoài thời gian rất dài lại không thấy anh về. anh ta chuẩn bị đi tìm Lê Ngạn nói chuyện này, để mọi người đi tìm.

hiện tại Lê Sâm vừa trở về lại thay quần áo ướt, Diệp Thiệu rất là khiếp sợ nghĩ. Lẽ nào anh ta còn đi Bắc Hải chìm sao? Khu vực nước kia là vùng cấm đấy!

Lê Sâm chỉ là giết mấy trăm con Zombie mà thôi, anh biết nặng nhẹ đúng mực. Chỗ sâu hơn một chút, anh cũng không có đi qua. Tuy nhiên lần săn giết Zombie này cũng làm cho tâm tình Lê Sâm ngưng trọng.

Khu vực nước kia tuyệt đối là một mối nguy lớn. hiện tại Bắc Hải không phải người đến giải quyết, về sau Zombie trong nước lên cấp đến trình độ nhất định. Nhất định sẽ lên bờ công kích nhân loại.

Đến thời điểm đó, người có dị năng Bắc Hải có sức lực đánh một trận không?

Vốn là lúc ban ngày, Lê Sâm chẳng hề muốn vào cơ sở chính. Nhưng bây giờ anh đã đưa ra quyết định.

Sau khi cùng Nam Ca hội họp, anh nhất định phải đem lo lắng của mình nói với người lãnh đạo Bắc Hải. Hơn nữa để ông ta mau chóng đưa ra quyết sách. Nếu không... thì rút lui khỏi đây, Bắc Hải quả thực nguy hiểm hơn thượng kinh nhiều.

Diệp Thiệu thấy Lê Sâm ngồi lên ghế trước, rất nhanh nghỉ ngơi. anh ta có một bụng nghi vấn đều không có chỗ đề hỏi.

Ngày thứ hai, mọi người giải quyết vấn đề ăn cơm, lại cùng nhau xuất phát tới thủ phủ Bắc Hải. Có lẽ là bởi vì ngày hôm qua Lê Sâm khích lệ có hiệu quả, cộng thêm đám Lê Ngạn tối ngày hôm qua đều dùng tinh hạch. Hôm nay thể nhưng cũng đã đột phá cánh cửa cấp hai.

Hơn nữa Lê Sâm có ý bồi dưỡng ý thức hợp tác cho nên đội buổi tối kiểm kê tinh hạch, Diệp Thiệu phát hiện bọn họ thể nhưng săn giết được hai trăm con Zombie. Được hơn một trăm viên tinh hạch! Đây quả thực là gấp ba lần ngày hôm qua mà!

Đặc biệt khiến Diệp Thiệu cao hứng là, hôm nay anh ta cũng giết ba con Zombie. Mặc dù không so được Lê Sâm nhưng cũng là tiến bộ rất lớn.

Về sau thân thủ của anh ta sẽ càng ngày càng tốt, nói không chừng thật không cần phải ỷ lại căn cứ để sống sót nữa.

Dù sao... Mấy cái hòm phía sau xe thiết giáp anh ta cũng đã kiểm tra, Lê Sâm một mình thể nhưng giấu nhiều thiết bị quan trọng như thế! thật là làm cho Diệp Thiệu đỏ mắt cực kỳ!

Lê Ngạn bọn họ cũng rất vui sướng, mặc dù dựa theo tiến trình hiện tại thì nhiệm vụ tám trăm viên tinh hạch vẫn như cũ không thể nào đạt thành. Nhưng mà mỗi người bọn họ đều tiến bộ quá lớn, ngày mai nói không chừng còn có thể săn giết ba trăm con đấy!

Vậy mà đến ngày thứ hai, bọn họ đã đụng phải phiền toái. Hai ngày này bọn họ thủy chung tầng tầng lớp lớp đi vào thành phố Bắc Hải sớm đã bị người để mắt tới, bọn họ bị theo đuôi.

một đội kia không biết có lai lịch gì, không có chủ động công kích bọn họ. Chỉ là ở thời điểm đám người Lê Ngạn đám người giết Zombie, lại ở bên cạnh phòng thủ.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Lê Sâm kinh sợ

Mới bắt đầu, ngay cả Lê Sâm cũng không rõ ràng lắm mấy người này theo đuôi họ là muốn làm cái gì, cho nên đối với bọn họ rất là đề phòng.

Đầu lĩnh của đoàn người này là một người mập mạp, thời điểm bốn tổ hành động, anh ta liên tục ở phía sau phòng thủ. Thành thị cũng không có lệnh cấm gì, nếu bọn họ đã không uy hiếp được mình thì dứt khoát làm như không thấy đi.

Mập mạp có con mắt nhỏ nhỏ, cái đầu tròn trịa, bước chân liên tục quăn a quăn vào nhau, giống như không có mục đích.

Diệp Thiệu vốn đang có chút phân tâm, bị Lê Sâm dạy dỗ một trận. anh ta đành phải chuyên tâm đi giết Zombie. Ngay cả anh ta cũng không phát hiện bản thân mình cùng tình địch này đã bảo trì một loại cân bằng quý giá.

thật lâu về sau, lúc anh ta ý thức được điểm này đã hoàn toàn thân thuộc với Lê Sâm..

Qua không bao lâu, Lê Sâm cuối cùng cũng phát hiện mục đích bọn họ. Lê Ngạn bọn họ vừa mới dẫn đi ba con Zombie, thời điểm lập tức muốn giết ba

con Zombie này, người mập mập kia thể nhưng mang người xông lên. một bộ phận ngăn cách Lệ Ngan, một bộ phận người có dị năng dùng các loại phương pháp chào hỏi lên người ba con Zombie kia. Chẳng mấy chốc, ba con Zombie đều bị giết chết.

Lệ Ngan bọn họ cũng không thể đối với nhân loại ra tay nhưng mấy con Zombie này vốn là bọn họ giết lại bị người khác cướp đi. Khi đó mặt Lệ Ngan liền lạnh xuống.

Mập mập kia còn cười hơ hớ hỏi Lệ Ngan: "Dị năng của tiểu huynh đệ rất lợi hại nha, vẫn là song hệ đi? Chúng tôi giúp cậu, cậu cũng không cần quá thận trọng. Ba viên tinh hạch sao, chúng tôi đem đi hai viên là được."

Chân mày lá liễu Tần Mộ Yên nhăn lại, dẫn đầu lý luận: "Đây vốn chính là Zombie chúng tôi giết, tại sao phải phân chia tinh hạch chứ?"

Mập mập kia cười đến cây ngay không sợ chết đứng: "Cái gì mà mấy người giết? Vừa này chúng tôi giết Zombie, các người một chút cũng không lên giúp sao? Chúng tôi chịu phân chia cho các người một miếng tinh hạch đã không sai!"

"anh!" Tần Mộ Yên đi phía trước một bước, súng trong tay đã nhắm ngay người mập mập kia.

Mập mập này làm bộ lui về phía sau hai bước, tuy nhiên trong mắt nửa điểm sợ hãi cũng không có. Còn trêu chọc Tần Mộ Yên: "Tiểu mỹ nữ, cô nhanh bỏ thứ này ra đi, nhờ đầu ngô thương thì làm sao bây giờ? Quy của tại tận thế các người cũng biết rõ, vốn là Zombie do ai giết, tinh hạch chính là của người đó. Lẽ nào các người có thể nói, Zombie này không phải chúng tôi giết?"

Mập mập nói xong, một đám lâu la đằng sau liền ồn ào: "Đúng vậy, Zombie là chúng tôi giết mà!"

Tần Mộ Yên tức giận hơn, Lệ Ngan tóm cô về phía sau mình, Tinh hạch hôm nay cậu không định nhường.

Vài nhân loại mềm nắn rắn buông, chính mình dọc theo đường đi gặp nhiều rồi. Hôm nay cậu liền cho mấy người này chút dạy dỗ vậy.

Lệ Ngan mới vừa muốn động thủ, mập mập kia liền bị thương nằm trên mặt đất: "Chao ôi ô chao ôi, chúng tôi giết Zombie, các người không để cho lấy tinh hạch. Nào có cái đạo lý này chứ? Tôi thật sự là quá oan uổng mà!"

Lệ Ngan bọn họ coi như là ở tận thế cũng là phẩm hạnh đoàn chính, cùng chút du côn lưu manh này căn bản là không có chỗ giảng đạo lý. Bây giờ bọn người này thể nhưng ác nhân cáo trạng trước!

Tuy nhiên Lệ Ngan cũng không có ý bỏ qua cho anh ta, chỉ lạnh lùng nói: "Xung quanh đây đều là người của chúng ta, coi như là thật sự đoạt tinh hạch của anh thì như thế nào? Ở tận thế vốn chính là cường giả sinh tồn."

Mập mập kia mặt liền biến sắc, không nghĩ tới nam sinh kia khó trị như thế. anh ta dứt khoát nằm trên mặt đất không đứng dậy: "Được, vài viên tinh hạch này các người cầm đi. Nhưng các người lại giết Zombie thì chúng tôi có thể không ngoan ngoãn xem đâu."

"anh có ý gì?" Ánh mắt Lệ Ngan mãnh liệt nguy hiểm.

"Chính là ý trên mặt chữ nha." anh ta ngồi dưới đất, ngẩng đầu cười đến nổi mặt nhăn như hoa cúc với Lệ Ngan: "Những người chúng tôi ra tay đều không nhẹ không nặng, nếu mà làm bị thương người của mình thì không tốt lắm đâu."

"anh thể nhưng còn uy hiếp tôi." Lệ Ngan nếu như không phải là niệm tình tất cả mọi người đều là nhân loại thì sớm đã giết người đàn ông này.

Mập mập này cũng quá vô sỉ rồi đấy.

Mất thấy hai phe muốn đánh nhau, mập mập kia còn rất hưng phấn: "Muốn đánh nhau phải không? Tốt, một ngày này, các người một con Zombie cũng đừng nghĩ giết."

Lệ Ngan vừa nghĩ tới trên người bọn họ còn có nhiệm vụ tám trăm viên tinh hạch liền buồn cực kỳ.

Lệ Sâm giờ phút này đi qua, Diệp Thiệu còn ở phía xa đối kháng cùng hai con Zombie, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng anh ta đang chửi Lệ Sâm quan báo tư thù.

"Chuyện gì xảy ra?" Lệ Sâm nhận nhạ hỏi qua, vừa liếc nhìn mập mập ngồi dưới đất.

Ánh mắt Mập mập kia sáng lên, liếc thấy đây là đầu lĩnh. Vì vậy không đợi Lệ Ngan nói chuyện, anh ta liền thêm dầu thêm mỡ mà đem cảnh tượng lúc này nói ra.

Dù sao ở trong hình dung của mập mập thì bọn họ chính là người vô tội hao tâm tổn trí phí sức giết Zombie, Lệ Ngan mới là người xấu muốn tranh tinh hạch.

Lệ Ngan buồn bực nhìn Lệ Sâm: "anh, đừng nghe anh ta nói bậy!"

Lệ Sâm sắc mặt ngược lại không có thay đổi gì, hiển nhiên bảo trì bình thần tốt hơn Lệ Ngan: "Lại có Zombie lại đây, mọi người đi trước. Đừng chậm trễ chính sự."

Mặc dù biết Lê Sâm nói đúng nhưng Lê Ngạn vẫn hung hăng đập mập mạp kia một cái mới đi. Tàn Mộ Yên tức giận hơn, thân thể nhỏ bé vừa đi đường vừa giậm chân.

Mập mạp kia chuyển mắt liền từ dưới đất đứng lên, một bên cùng Lê Sâm cười tủm tỉm nói anh là người phân rõ phải trái, một bên còn chào hỏi để vài người thù hạ khoét tinh hạch.

Lê Ngạn bọn họ lần này tương đối chịu khó, trực tiếp dẫn năm con Zombie lại đây, ứng phó khó khăn, rất có cảm xúc lấy trứng chọi đá.

thật vất vả vòn đến cuối cùng, mập mạp kia lại dẫn người đi lên! Lê Ngạn lần này thật sự là không thể nhịn được nữa: "Các người sao có thể vô si như thế!"

Người mập mạp kia là dị năng hệ thổ, còn đang thao túng gai đất đem vài con Zombie vòng lên. Sau khi hạn chế hành động bọn chúng liền có người dị năng hệ kim muốn ra tay săn giết bọn chúng.

Nhưng ngay tại lúc bọn họ lập tức muốn đắc thủ, bang bang hai tiếng súng vang lên. Có hai con Zombie trực tiếp bị bẻ đầu!

Mập mạp không có phản ứng lại được, vừa định tức miệng chửi ầm lên, ai ngờ nó bắn súng cướp Zombie. Nơi nào nghĩ đến, vừa quay đầu lại thế nhưng nhìn thấy khẩu súng của Lê Sâm.

Cái này cũng chưa tính hết, sau lưng còn có ba con Zombie chưa có giết đầu, vừa vặn có con Zombie cùng mập mạp là đứng thành một đường. Lê Sâm vô lại cười một tiếng, đối với mập mạp kia bóp cò.

Mập mạp một tiếng thét chói tai đều cắm ở trong cổ họng, trong đầu trống rỗng. Viên đạn quá nhanh, anh ta đương nhiên tránh không thoát. Muốn dựng tường đất chắn cũng không kịp, anh ta liền phát giác viên đạn kia cọt xát bay qua lỗ tai anh ta. một âm thanh đầu nổ hoa vang lên sau lưng anh ta.

Lỗ tai Mập mạp đau đớn gào một tiếng liền ôm đầu ngồi xồm ở trên mặt đất.

Mẹ ơi, thật sự là thật đáng sợ mà! Đây là ai vậy!

Lê Sâm còn nhàn nhạt nói: "Đừng sợ, tôi chỉ giết Zombie mà thôi. Hơn nữa, tôi bắn súng rất chuẩn. Muốn sượt qua lỗ tai anh bản Zombie thì chắc chắn sẽ không làm nổ tung đầu anh đâu."

Mập mạp kia quả thực bị dọa muốn khóc lên, vì vậy năm con Zombie này đều bị Lê Sâm giải quyết. Mập mạp cũng không dám lại cùng bọn họ đoạt tinh hạch nữa. Thậm chí mấy người này cũng xám xịt đứng ở một bên, nom nớp lo sợ nhìn cũng không dám nhìn Lê Sâm một cái.

Sùng bái của Lê Ngạn đối với Lê Sâm lại tăng lên một bậc. Đây chính là anh trai của mình, bác sĩ Diệp bị anh ấy khuyên bảo ngoan ngoãn, du côn lưu manh cũng không phải là đối thủ của Lê Sâm!

thật sự là tốt quá mà!

Lê Sâm kỳ thật cũng chỉ định hù dọa mấy người này một chút, Lê Ngạn bọn họ rất nhanh liền không kiên nhẫn gì cả mà giết Zombie.

Mà mập mạp này im lặng trong chốc lát thế nhưng lại đứng lên. Cung kính gọi Lê Sâm: "Đại ca, em họ Trần. Tất cả mọi người gọi em là Trần Bàn Tử, anh cũng đem chúng em thu đi mà. Chúng em đều là người có dị năng, rất hữu dụng đấy."

"A?" Lê Sâm chột nhứ mày: "Các người có thể có ích lợi gì? Hãm hại lừa gạt sao?"

Trần Bàn Tử bị nói rất thẹn thùng: "Hắc hắc, chúng em đây không phải vì sinh sống cũng không có biện pháp sao. Ai có thể nghĩ tới gặp được người lợi hại như đại ca."

"Lời nịnh nọt thì không cần phải nói, bên tai tôi không màng." Lê Sâm chú ý động tĩnh Diệp Thiệu bên cạnh kia, hiện tại động tác anh ta cũng lưu loát rất nhiều. Phòng chừng rất nhanh là có thể giải quyết xong hai con Zombie kia.

Trần Bàn Tử này còn không ngừng cố gắng: "Đại ca, nếu không thì thế này đi. anh nói xem phải thế nào mới có thể thu chúng em?"

Lê Sâm quay đầu nhìn anh ta một cái, nghiền ngẫm nói: "Trong ba ngày, giao ra ba trăm viên tinh hạch thì tôi sẽ đồng ý để cho cậu đi theo."

Trần Bàn Tử khổ sở: "Đại ca, có thể dàn xếp một chút không..."

"Được, các người trước khi rời đi còn nhớ đem tất cả tinh hạch trên người đều nộp lên. không tính vào ba trăm viên này."

Trần Bàn Tử quả thực là khóc không ra nước mắt, anh ta đến cùng là chọn phải người nào a. Tuy nhiên thời gian qua anh ta rất tin tưởng ánh mắt mình cho nên cân nhắc xong, anh ta cũng không cò kè mặc cả đem tinh hạch trên người đều lấy ra cho Lê Sâm. Nghiêm túc hỏi: "Đại ca, các anh hiện tại ở chỗ nào?"

"Ba ngày sau, chúng ta liền gặp ở cửa trụ sở Bắc Hải." Lê Sâm tiếp nhận tinh hạch, cùng bọn họ ước định thời gian.

Trần béo mang người rời đi, đi rất xa Lê Sâm còn nghe người khác hỏi anh ta: "Trần ca, anh không phải là nhận thức thật chứ? Ân huệ của người đàn ông

vừa nãy, anh định tập trung tinh thần đi theo người ta sao?"

Trần Bàn Tử không kiên nhẫn nói: "Chúng mày thì biết cái gì, cầm miệng. Cố ngấm lại làm sao tìm được tinh hạch đi."

Rất nhanh, bọn họ liền lái xe đi. Lê Sâm suy nghĩ một chút về tinh hạch, thời điểm đi về bên cạnh Diệp Thiệu. anh ta vừa vận giết chết hai con Zombie.

Đối thoại của Trần Bàn Tử cùng Lê Sâm, anh ta cũng nghe thấy. Lúc này còn thờ phỉ phò nói: "anh thật đúng là đủ vô sỉ, người ta đoạt anh ba viên tinh hạch thôi mà anh gạt cả gia tài người ta."

Lê Sâm ngược lại không sao cả nhún nhún vai: "Tối thiểu thì người ta đều là người có dị năng, so với anh thì săn giết Zombie dễ hơn nhiều."

Sau n lần Diệp Thiệu PK Lê Sâm, bác sĩ Diệp đáng thương bại hoàn toàn. Mà anh ta hiện tại cũng không có làm rõ được vì sao lúc nào mình cũng thua...

Về sau Nam Ca dần dần nói với anh ta, bởi vì anh ta dùng chỗ yếu của mình đi so với sở trường của Lê Sâm a. Bác sĩ Diệp, anh như thế nào ngốc như vậy, anh nên cùng anh ta so bì y thuật. Diệp Thiệu đơn giản thẳng tính cũng hỏi hận muốn khóc.

Ngày thứ ba có chuyện nhỏ này xen giữa cũng không có ảnh hưởng tiến trình. Bọn họ đánh cả người trời được 250 Zombie. Chiến công Diệp Thiệu cũng nhiều hơn mấy ngày hôm trước.

Mà ở ngày thứ tư, Lê Sâm đột nhiên cho bọn họ tự đánh. Để bọn họ từng binh sĩ tác chiến. Mọi người có chút nghi hoặc, tuy nhiên thói quen nghe theo mệnh lệnh Lê Sâm đã hình thành cho nên ngoan ngoãn thi hành.

Lê Sâm rất hài lòng thái độ những đứa trẻ này, khi bọn họ chịu huấn luyện cũng bớt lo hơn Nam Ca nhiều. Ít nhất mấy người này sẽ không luôn suy nghĩ sao có thể trốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Bị nhiễm virus

Trong ba ngày này, Diệp Thiệu phát hiện Lê Sâm mỗi buổi tối đều đi ra ngoài một chuyến. Sau đó ướt ống quần trở về. Tuy nhiên hành tung của anh ta, Lê Sâm không có cùng bất luận kẻ nào nói.

Tối hôm đó, Lê Sâm còn kiểm lại tinh hạch trong tay một chút. đã có tám trăm viên rồi. anh khẽ thờ dài nghỉ tới tinh hạch trong tay Nam Ca khẳng định càng nhiều hơn, anh cũng không thể bị rơi xuống phía sau.

Kỳ thật Lê Sâm đã nghĩ sai rồi, cũng là bởi vì tinh hạch quá nhiều. Nam Ca đếm không hết nên cũng chỉ để lại một chút viên nhìn đặc biệt xinh đẹp, còn có của hệ tinh thần.

A đúng rồi, vài ngày gần đây săn giết Zombie còn lấy được năm miếng tinh hạch màu đen. Mọi người cũng không biết tinh hạch này là hệ gì cho nên cũng giao hết cho Nam Ca.

Bọn họ đi thẳng một đường, hiện giờ cách Bắc Hải chỉ có ba ngày lộ trình. Thẩm Cẩm Nhã còn có ý kế hoạch, buổi tối mở ra cho mọi người hội ý. nói là ngày mai muốn đi đường vòng từ bên ngoài Bắc Hải chìm, đó là chỗ nước sâu cho nên sẽ không gặp được quá nhiều Zombie.

Gần đây mọi người giết Zombie giết đến mỏi tay, vài em gái nhỏ nghe thể hiển nhiên thờ phào nhẹ nhõm: "Lần đầu giết Zombie giết đến chán ghét, vài ngày em thật sự không muốn thấy chúng nó đâu."

Nam Ca nghe các cô ấy líu ríu cũng không nói gì, dù sao cô muốn khóc cơ mà!

Ngày thứ hai, lên đường dựa theo kế hoạch Thẩm Cẩm Nhã. Bên ngoài chỗ nước sâu xác thực không có quá nhiều Zombie, thế nhưng vẫn có chút ít rải rác chạy đi theo xe, vẫn cần người đằng sau xử lý.

Nam Ca lần này ngồi ở chỗ ngồi phía sau Hummer, xe con bọn họ đi đầu. Từ ngoài cửa xe nhìn về phía bên phải là thành thị đã biến thành đồng hoang tàn, thê lương hiu quạnh. Từ bên trái nhìn chính là biển cả mênh mông, chỗ này vốn cũng là một bộ phận của thành phố Bắc Hải. Kết quả bởi vì địa thế trầm xuống, nước biển chìm ngập. đã nhìn không thấy nửa điểm thành thị nữa.

Hôm nay ánh mặt trời coi như không tẻ, cộng thêm có nước biển biểu hiện. Biển cả tỏ ra lấp lánh như giấy trắng phim, sóng nước lăn tăn óng ánh ánh sáng.

Nam Ca ngồi ở bên trái, còn mở cửa sổ xe ra. Gió biển xen lẫn một loại mùi ngai ngái không hiểu thuận theo cửa sổ xe xông tới. Nam Ca hiện giờ rất hưởng thụ chuyện có thể ngửi thấy mùi vị, mỗi một loại hương vị cũng có thể mang cho cô xúc động không giống nhau.

Tuy nhiên cũng bởi vì cô mở cửa sổ nên những con Zombie đuổi theo kia đều thích công kích cô.

Tông Hạo Hiên bởi vì đám Zombie này mà lái xe cũng lái được bảy vạn tám vạn. Tân Vũ Hoa sợ hãi mấy con Zombie này làm Nam Ca bị thương.

Mà để cho bọn họ cảm giác được bất khả tư nghị là, Nam Ca lần này thế nhưng chưa có rút dao ra. Những con Zombie đều thi nhau rút vào trong biển cái rầm!

Đây là có chuyện gì?

Chỉ có Nam Ca biết rõ là vì cô lười phải động thủ cho nên vận dụng chút tinh thần lực. Bây giờ mấy con này theo ý cô thì đều quá yếu, cô tùy tiện cũng có thể không chế chúng.

Bởi vì tác dụng tinh thần lực, thời điểm liên tục chuẩn bị đến bên ngoài Bắc Hải. Bọn họ cũng không có đụng phải Zombie tấn công với quy mô lớn. Chỉ là khi chuẩn bị vào ngoại thành lại đụng phải Zombie ở thị trấn phụ cận lao ra.

Giờ phút này bọn họ khoảng cách chìm đắm Bắc Hải cũng không phải là rất xa, Nam Ca xuống xe sau, sau lưng liền là một mảng lớn màu lam biển cả làm bối cảnh.

Tông Hạo Hiên bọn họ cũng không muốn để Nam Ca đến làm mỗi mãi cho nên lần này không đợi đám Zombie này xông lên, anh ta cùng Tân Vũ Hoa đã xông lên trước.

Người của Thẩm Cẩm Nhã cũng không yếu thế, vài chục người đồng loạt ra tay. Tình cảnh đặc biệt đồ sộ, các loại màu sắc của dị năng hội tụ cùng nhau, trông giống như là cầu vồng.

Nam Ca lần đầu thanh thần rảnh rỗi liền ngửa đầu xem mặt biển rộng lớn. trên bầu trời tối om om bay tới một đám chim biển, Nam Ca chỉ nhìn một cái liền thu hồi lại ánh mắt.

Chiến đấu đã gần kết thúc, Nam Ca nghĩ đi bỏ sung vài dao. Ai biết những con chim biển kia thế nhưng hướng tới đám người cúi đầu vọt xuống!

Đúng vậy, không riêng gì đối cô mà còn đối với người khác!

Nam Ca là người đầu tiên phát giác được điểm này, chém chết hai con chim biển xong liền hô to: "Cẩn thận mấy con chim này!"

Thẩm Cẩm Nhã bọn họ hướng ra khá xa cho nên trước tiên liền cảnh giác nhìn, mà Tông Hạo Hiên không biết rõ sao lại biến thành cách mình gần nhất. Ở thời điểm tự mình chém chết chim biển, quần áo anh ta bị một con chim biển phá hỏng. Mặc dù anh ta lập tức khởi động dị năng hệ sấm sét nhưng cánh tay vẫn bị chim biển cào bị thương.

"Tông Hạo Hiên!" Nam Ca sốt ruột hô một tiếng, bởi vì tinh thần có chút không tập trung. Có chim biển lại xông qua, cô dĩ nhiên là dùng tay đi ngăn cản, không ngoài sở liệu bàn tay cô cũng bị thương.

Nam Ca mảnh liệt co chặt đồng tử lại bởi vì cô còn nhớ máu tươi của mình là màu đen!

Tông Hạo Hiên cũng chú ý tới chuyện này, lập tức xông qua ôm lấy Nam Ca. Ngăn trở ánh mắt của người khác, dị năng của anh ta cũng đã công kích những con chim biển kia.

không bao lâu, trừ những con cao bay tránh thoát một kiếp, chim biển khác đều chết trên tay mấy người này.

Sắc mặt Thẩm Cẩm Nhã ngưng trọng dị thường, kiểm tra một chút chim biển này quả nhiên phát hiện trên người chúng có tình huống biến dị!

Lẽ nào động vật khác cũng giống nhân loại, khó thoát khỏi loại vận rủi này sao?

Thẩm Cẩm Nhã mang bác sĩ đi đến bên cạnh Tông Hạo Hiên, ngưng trọng hỏi: "Hai người vừa mới có phải đều bị cào không? trên móng vuốt mấy con chim biển này khả năng có virus Zombie."

trên mặt Tông Hạo Hiên không có thay đổi, anh ta chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua lòng bàn tay Nam Ca, kết quả, cảnh tượng chứng kiến khiến anh ta rất kinh ngạc.

Màu sắc máu của Nam Ca thế nhưng không có khác biệt quá lớn so với người thường! Giống như chỉ đậm hơn một chút vậy? không nhìn kỹ cũng nhìn không ra.

Nam Ca cũng ngây người mà. thật sự là quá lâu không có bị thương, cô cũng không phát hiện thân thể của mình biến hóa. Nghe được Thẩm Cẩm Nhã hỏi, Nam Ca phát tay: "Tôi không sao, Tông Hạo Hiên cũng..." Mới vừa nói mấy chữ, cô liền không lên tiếng.

Bởi vì miệng vết thương của Tông Hạo Hiên đang lấy tốc độ thật nhanh rửa nát, anh ta đã bị lây bệnh!

Thẩm Cẩm Nhã cắn răng, trung cầu ý kiến Tông Hạo Hiên: "Nhất định phải cắt tay, nếu không virus sẽ rất nhanh lan tràn đến toàn thân."

Chỉ là một vết cào nhỏ, hiện tại cũng đã thối rữa đến không còn hình dáng. Nam Ca thật muốn biết những con chim biển kia đến cùng là như thế nào mới

có thể biến dị đến mức này!

Tân Vũ Hoa xông lên, vô thức muốn cự tuyệt. Dù sao đây chính là một cánh tay, sao có thể nói cắt liền cắt đây? Tuy nhiên cậu cũng minh bạch, mạng so với cánh tay còn trọng yếu hơn. Nếu như không cắt tay, anh ta liền sống không được.

Trong lòng Nam Ca cũng rất chua xót, ngẩng đầu nhìn Tông Hạo Hiên. không biết nên khuyên anh ta như thế nào.

Tông Hạo Hiên lại thoải mái cực kỳ: "Vậy thì cắt tay đi, phiền toái thẩm tỷ."

nói xong anh ta định cùng Thẩm Cẩm Nhã đi trên xe, vừa mới chuyển đầu. Nam Ca vươn tay lên liền bắt lấy cánh tay anh ta.

Phía trên kia vừa lúc là miệng vết thương anh ta, lông mày Tông Hạo Hiên cũng không có nhăn một cái. Chỉ xoay người hỏi Nam Ca: "Sao thế?"

Nam Ca rất muốn nói, tôi cũng là bác sĩ, cũng sẽ cắt tay nhưng mà một câu nói cũng nói không nên lời.

"Tông Hạo Hiên, thực xin lỗi..." cô cảm giác được rất áy náy, nếu như cô có thể sớm thăm dò đám chim biển kia một chút thì cũng sẽ không tạo thành hậu quả này...

Ánh mắt Tông Hạo Hiên sững sờ, lập tức giống như là hàn băng hòa tan trở nên nhu hòa: "cô nào có sai gì chứ." nói xong, anh ta từ từ tách tay Nam Ca ra, hộ tống Thẩm Cẩm Nhã cùng bác sĩ lên xe.

Sau khi lên xe, bác sĩ giúp anh ta làm thao tác siết tay ngăn độc. Hơn nữa còn đang nhanh chóng tiến hành tiêu độc dụng cụ, rất nhanh đã có thể chuẩn bị phẫu thuật cắt tay.

Nam Ca chờ ở ngoài xe, sau lưng là biển rộng. Thứ đó với cô mà nói thì không có lực hấp dẫn gì. cô lần đầu tiên phát hiện, rốt cuộc bản thân mình đã đem đám nhân loại này trở thành đồng bạn. Tông Hạo Hiên, Tân Vũ Hoa, Thẩm Cẩm Nhã, còn có những người khác cô đều không hy vọng những người ấy bị thương.

Nước biển sau lưng còn đang không ngừng vỗ vào bờ biển, trong nước có con vật khổng lồ đang hướng tới chỗ này mà lại. Lần này Nam Ca lập tức phát giác được, nói với mọi người: "Trước tiên lái xe đi xa một ít!"

Vốn là trong xe cũng chuẩn bị sẵn, Nam Ca vừa nói. Các cô chỉ có thể tạm ngừng một chút.

nói cách khác, xe mới lái đi. Nam Ca đã nhìn thấy thứ trên biển hung mãnh giống như là con trăn lớn vậy, nó dừng mãnh từ trong nước biển vọt lên!

Mà miệng nó hướng tới mấy người trên bờ biển! Nếu như không phải là vừa mới này Nam Ca báo động trước. Cái miệng to như chậu máu kia quét tới, bọn họ nhất định sẽ chết thảm!

Tân Vũ Hoa cũng hoảng sợ, thấy giao xà còn quét đuôi lên trên bờ, sắc mặt cậu tái nhợt hỏi: "Đây rốt cuộc là cái gì..."

"Sinh vật nước biển dị." Nam Ca lạnh lùng nói xong, mang theo thanh đao xông lên.

"Nam Ca tỷ! chị làm cái gì thế!"

Còn có thể làm gì, đem đồ quý này giết! Chỉ dựa vào vài con chim biển, sao có thể hết giận đây!

Con trăn lớn thấy Nam Ca nhảy qua liền há mồm muốn cắn cô, Nam Ca dùng tinh thần lực mãnh liệt áp chế nó. Con trăn thống khổ bị thương rít một tiếng, thân thể chao đảo. Nam Ca liền nhảy lên trên đầu nó.

Cao cao giờ thanh đao trong tay lên mạnh mẽ đâm xuống cái đầu lâu bên dưới! Nam Ca vừa nghĩ tới Tông Hạo Hiên sắp phải mất đi cánh tay. Đôi mắt đều đỏ lên, hét lớn một tiếng. Đằng sau gáy con trăn lập tức vẩy ra một cột máu!

cô thật sự dùng hết sức lực trong người, trên lưng con trăn này vốn rất trơn. cô còn hung hăng đạp một cước, mượn trọng lực nắm lấy thanh đao ấn xuống.

Con trăn lớn càng cuồng bạo hơn, thiếu chút nữa thì ném Nam Ca xuống. Chờ Nam Ca nhảy lên trên mặt đất, đầu nó đã bị Nam Ca chém một nửa. Rít lên một tiếng liền rơi vào trong nước biển.

Ở trên biển mạnh mẽ quần quai vài cái, con trăn lớn này liền tắt thở. Lập tức trong nước biển xuất hiện không ít cá lớn cá nhỏ, thậm chí còn có Zombie biển dị găm cắn thi thể con trăn kia. không lâu sau bờ biển liền triệt để bị nhuộm đỏ, còn con trăn thì lại là một cục xương cũng không còn dư lại.

Những người khác mất thấy toàn bộ quá trình, lại nhìn Nam Ca, ánh mắt cũng không biết là mang theo kính sợ hay là sùng bái.

Chỉ biết là cô ấy thật sự là đã lợi hại đến nghịch thiên rồi!

Trong lòng Nam Ca vẫn buồn bực nhưng vẫn nhắc theo đao đi đến bên cạnh xe tải hỏi tình huống bên trong.

Vốn tưởng rằng Tông Hạo Hiên đang cắt tay, ai biết bác sĩ thế nhưng lao ra kêu: "Miệng vết thương của anh ta... Miệng vết thương..."

"Miệng vết thương như thế nào?" Nam Ca trực tiếp nhảy lên xe, chính mình nhìn vào trong.

Những người khác cũng vây lại đây, nghe bác sĩ kia ngạc nhiên mừng rỡ mà tỏ vẻ: "Miệng vết thương thế nhưng tự mình khép lại! Virus đã tiêu tán!"

"Cái gì?" Toàn bộ mọi người rung động, đây chính là độc của Zombie đấy. không thể cứu được! Bọn họ ở ngoài dã ngoại, sợ nhất chính là bị thương cùng bị nhiễm, hiện tại Tông Hạo Hiên thế nhưng có thể tự mình khép lại? anh ta đến cùng có thể chất gì chứ?

Tông Hạo Hiên vốn cũng cho là mình nhất định phải mất đi một cánh tay, ai biết thế nhưng có biến hóa. anh ta ngồi dậy, nhìn vết máu khô khốc bên cạnh miệng vết thương, suy nghĩ sâu xa.

Đó cũng không phải là máu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Cẩn cứ mười bảy

Nam Ca đứng ở trên xe, nghe nói không cần cắt tay cũng thật cao hứng. Đối mặt với Tông Hạo Hiên, lần đầu cô cười đến vui vẻ như vậy. Hơn nữa cô vốn là bác sĩ, còn tự mình tiến lên làm kiểm tra cho anh ta.

Miệng vết thương mặc dù khép lại với tốc độ không nhanh, nhưng virus lại tiêu tán nhanh hơn. Vừa mới nãy miệng vết thương còn tím xanh, giờ đã thay đổi trở nên đỏ tươi.

Tông Hạo Hiên ngồi trên xe nhìn Nam Ca chuyên chú kiểm tra miệng vết thương. Ánh mắt cũng thay đổi càng thêm thâm thúy. Đợi đến khi Nam Ca buông tay ra, cao hứng tái diễn: "Xác thực là không có việc gì rồi."

Lúc này bọn Thẩm Cẩm Nhã mới thở phào nhẹ nhõm, nhiều em gái nhỏ nếu như không phải là bận tâm còn đang ở trên xethì cũng muốn nhảy dựng lên rồi.

Vốn các cô ấy đã đem Tông Hạo Hiên trở thành là thần tượng, hiện tại lại càng không ngừng đến gần hỏi: "Tông Hạo Hiên, thể chất của anh đến cùng là cái gì? Lẽ nào anh có thể chống virus sao?"

"Tông Hạo Hiên, trước kia anh cũng không biết mình có dạng năng lực này sao?"

"Ai nha, anh lợi hại như thế khẳng định là trước đến giờ đều không có bị thương qua."

Lần này Tông Hạo Hiên bị thương, một phần rất lớn cũng là do chính bản thân anh ta không cẩn thận. Dù sao, trước hôm nay ai cũng chưa từng thấy động vật biến dị. Mà bây giờ, những sinh vật này hiển nhiên là có khí thế rất hung hăng.

Vốn là Zombie cũng đã rất khó giải quyết, hiện tại hơn nửa động vật và toàn bộ Bắc Hải cũng như cùng tiến vào thời kỳ trời đồng giá rét.

Tông Hạo Hiên nghe câu hỏi của các cô, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên bắt đầu trả lời từ nơi nào. Dù sao anh ta chỉ là bị thương cánh tay, đơn giản băng bó xong liền đứng lên: "Lần này phiền toái mọi người rồi."

Thẩm Cẩm Nhã như có điều suy nghĩ nhìn anh ta, ngược lại mỉm cười nói: "không phiền toái. Nhưng về sau cậu... Có tính toán gì không?"

Tông Hạo Hiên có thể chất như vậy nhất định sẽ dẫn tới thượng tầng coi trọng. Tần Vũ Hoa theo ở đằng sau Nam Ca lại đây, lo lắng Thẩm Cẩm Nhã đem Tông Hạo Hiên đưa đi làm người thí nghiệm. Lập tức nói: "Lần này khẳng định là vì trên thân động vật kia mang theo virus không có cái gì nguy hại, Tông Hạo Hiên anh ấy cũng không phải là có thể chất đặc thù đâu."

Thẩm Cẩm Nhã thờ dãi: "Các cậu yên tâm, tôi nhất định kín miệng, không nói việc này ra ngoài." Bà ấy hiểu được lý do mấy người này phòng bị, Tông Hạo Hiên cũng cảm tạ Thẩm Cẩm Nhã đã lý giải, mang Nam Ca cùng Tần Vũ Hoa xuống xe.

Đoàn xe một lần nữa lên đường, Tông Hạo Hiên bởi vì trên cánh tay còn mang vết thương, xe liền để Tần Vũ Hoa đến lái. Nam Ca cùng Tông Hạo Hiên đều ở ghế sau, cô còn nằm sấp ở trên cửa kính xe hướng lên bầu trời xem. Mặc dù tạm thời không có chim biển bay tới, cô một chút cũng không dám xem thường.

Tông Hạo Hiên sớm đã chú ý tới trên người Nam Ca uớt nhẹp, một cái tay anh ta nhẹ lên miệng vết thương trên cánh tay. Sau đó hỏi Nam Ca: "Vừa mới nãy thời điểm tôi muốn cắt tay đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Ca nghiêng đầu, có chút đắc ý nói: "Vừa mới có một con trăn lớn từ trong biển vọt lên, bị tôi giết rồi." nói xong còn làm một động tác cắt cổ.

trên xe đều là đàn ông, Nam Ca cũng không có tiện thay quần áo. nói sau đi, mặc quần áo ướt lên người cô cũng không có cảm giác gì.

Ngược lại Tông Hạo Hiên lấy cho cô một cái khăn lông sạch sẽ, để cho cô tự mình lau lau đầu tóc.

"Động vật trong nước biển cũng thay đổi dị thường." Tông Hạo Hiên khẳng định nói.

Nam Ca mặc dù không sợ hãi những vật này, nhưng dù sao biển cả quá lớn. Bắc Hải lại ở gần một mảnh đại dương mênh mông, nếu như này mấy động vật tụ họp mà đến, ai có thể chống cự được?

Tông Hạo Hiên lại đang suy tư một chuyện khác, ở thời điểm Nam Ca lau tóc. anh ta nhìn nhìn lòng bàn tay cô, miệng vết thương đã khép lại.

Vừa mới nãy chính là cô ấy đem máu, dính vào vết thương mình...

Ý thức được điểm này, Tông Hạo Hiên ngưng trọng hỏi: "Nam Ca, bằng không chúng ta thay đổi tuyến đường đi những thành thị khác đi."

Nam Ca ngạc nhiên "Hả?" một tiếng: "Vì sao không đi Bắc Hải? Lệ Sâm còn đang ở Bắc Hải chờ tôi mà." Đây là ước định của cô cùng Lệ Sâm, bản thân thời gian dài như vậy liên tục ở gấp rút lên đường chính là vì có thể nhìn thấy anh.

Trong mắt Tông Hạo Hiên hiện lên một tia đau lòng, còn hết sức khuyên cô: "Bắc Hải không an toàn, chúng ta vẫn nên đi một chỗ khác, sau đó truyền tin cho Lệ Sâm, để anh ta đi đến tìm cô."

Nam Ca hiện tại cũng không ngốc, trực tiếp lắc đầu: "Tôi căn bản là liên lạc với anh ấy không được. đi chỗ khác, anh ấy tìm không thấy mắt. nói sau đi, tôi là một con Zombie, các người trước kia cũng không có quan tâm qua tôi an toàn hay không an toàn mà."

"Nam Ca!" Tông Hạo Hiên có chút tức giận: "cô có biết hay không hiện tại cô..."

nói đến một nửa, đối mặt với ánh mắt trong suốt của Nam Ca. anh ta lại không biết nên mở miệng thế nào.

Nam Ca còn ngờ ngác nhìn anh ta đầu, kết quả Tông Hạo Hiên nói được một nửa thế nhưng không tiếp tục. cô bĩu môi, đầu tóc cũng lau không sai biệt lắm liền đem khăn lông gấp lại rồi bỏ xuống.

Tông Hạo Hiên cuối cùng thở dài hỏi Nam Ca: "Nếu như tôi khẳng khẳng muốn mang cô đi thì sao?"

Tần Vũ Hoa lái xe, quả thực không biết rõ đây rốt cuộc là cái gì. Tông Hạo Hiên trước kia đối với Nam Ca không phải là rất lãnh đạm sao, hiện tại trong lòng còn tính toán cái gì đây?

Nếu quả thật không muốn cho Nam Ca đi Bắc Hải, vì sao không đem nguyên nhân chân chính nói cho cô ấy biết?

Nam Ca nghe Tông Hạo Hiên nói, ánh mắt bỗng nhiên lạnh xuống. Tay cũng đặt trên dao: "Người nào cản trở tôi cũng đừng trách tôi không khách khí. Tông Hạo Hiên, anh bây giờ không phải là đối thủ của tôi."

Tông Hạo Hiên đúng là ý thức được điểm này, mới trầm thấp như thế. Nam Ca không cần ăn cơm không cần nghỉ ngơi, tính cảnh giác quá mạnh mẽ, giá trị vô lực nghịch thiên. Bất kể là bỏ thuốc hay là cùng Nam Ca chiến đấu đều không chế phục được cô ấy.

Cộng thêm Thẩm Cẩm Nhã một lòng muốn dẫn bọn họ về căn cứ mười bảy chỉ sợ sợ cũng không để bọn họ rời đi. Tông Hạo Hiên chỉ có thể tựa lưng vào ghế ngồi, có chút thống khổ nhắm mắt lại.

Mà thôi, nếu quả thật muốn lấy thân thể con người làm thí nghiệm, cùng lắm là mình thay thế Nam Ca đi thôi.

Còn như bí mật máu của cô hãy để anh ta giữ kín cả đời.

Nam Ca thấy Tông Hạo Hiên không bước bình nữa, cho rằng vừa nãy anh ta nói giỡn. một lần nữa nằm xuống trên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Mặt biển kia tầng tầng khuỷu động giờ phút này ở trong mắt Nam Ca đã không tồn tại bất luận mỹ cảm gì.

"Về sau không nên tùy tiện nói mấy lời này, tôi sẽ coi là thật." Nam Ca lẩm bẩm một câu.

Vừa mới nãy Tông Hạo Hiên bị thương mình lo lắng cho anh ta như vậy hiển nhiên là đã coi anh ta như đồng bạn. Nếu như đồng bạn phản bội mình, vậy thì Nam Ca sẽ cảm thấy rất bị thương.

Tông Hạo Hiên "Ừm" một tiếng gần như không thể nghe thấy.

Bởi vì chuyện động vật biến dị, Thẩm Cẩm Nhã ở trên đường cũng không chịu trì hoãn. Coi như là vào buổi tối cũng chỉ nghỉ ngơi và hồi phục một chút liền đi theo ngoại thành hướng về Bắc Hải.

Thế chất hấp dẫn Zombie của Nam Ca là chuyện phiến toái, trên đường bọn họ cũng đã gặp qua mấy lần Zombie vậy công. Cũng may kinh sợ mà không nguy hiểm.

Chạng vạng ngày thứ hai, bọn họ cuối cùng cũng về căn cứ mười bảy.

nói đến đây Thẩm Cầm Nhã vẫn luôn chưa nói cho bọn họ biết về chuyện của căn cứ này. Nam Ca không biết là hiểu biết tình huống hay là bởi vì giác quan nhạy cảm mà đã nghe qua Thẩm Cầm Nhã cùng trợ thủ nhắc tới.

Ba người nếu đã đều biết rõ chuyện của Thẩm Cầm Nhã, lúc ngồi trong xe con lái vào cửa chính căn cứ mười bảy cũng không có cái gì kinh ngạc.

Cuối cùng là đem xe dừng lại liền có người của căn cứ mười bảy tiến lên đón chào. Người đàn ông đầu lĩnh kia, xem ra so với Thẩm Cầm Nhã trẻ hơn mấy tuổi, cùng bà ấy lớn lên có bảy phần tương tự.

Đợi đến khi đoàn người Tông Hạo Hiến bọn họ xuống xe, Thẩm Cầm Nhã giới thiệu lẫn nhau cho bọn họ: "Đây là em trai của tôi, cũng là người lãnh đạo căn cứ mười bảy, Thẩm Bằng."

Sau đó bà vừa nhìn về phía Thẩm Bằng: "Đây là đồng bạn bọn chị gặp được ở trên đường, bọn họ đặc biệt lợi hại. Nếu như không có bọn họ chiếu ứng, chúng ta cũng không lấy được thiết bị sạch nước."

Tông Hạo Hiến như cũ đứng ở phía trước Tân Vũ Hoa cùng Nam Ca, nhàn nhạt nhìn Thẩm Bằng một cái. Mấy người đàn ông này nhú lại, mặc dù ngoài miệng chưa nói nhưng Tông Hạo Hiến vẫn như cũ nhìn ra kình miệt trong mắt anh ta.

Ở tận thế nên cẩn thận một chút là chuyện tốt, nhưng bây giờ Thẩm Cầm Nhã cũng đã nói chuyện đến mức này mà Thẩm Bằng vẫn không tin. Hiển nhiên ông ta là người có lòng dạ không rộng lớn.

Hơn nữa khí độ ông ta so với Thẩm Cầm Nhã cũng kém không ít, theo Tông Hạo Hiến thì Thẩm Cầm Nhã thích hợp làm người lãnh đạo căn cứ hơn Thẩm Bằng này nhiều.

Thẩm Bằng vốn chờ Tông Hạo Hiến chủ động cùng ông ta nói chuyện đầu, dù sao ông ta là người lãnh đạo căn cứ. Đáng vẻ rất quan trọng.

Nhưng ai biết, Tông Hạo Hiến chỉ nhàn nhạt liếc ông ta một cái, liền hỏi Thẩm Cầm Nhã: "Thẩm tỷ, chúng tôi muốn nghỉ ngơi một chút."

Thẩm Cầm Nhã cũng có chút lúng túng, có chút bất mãn nhìn Thẩm Bằng một cái. Lúc trước cho người em này làm người lãnh đạo căn cứ là bởi vì mình là đàn bà. Rất nhiều chuyện không có phương tiện ra mặt. Thẩm Bằng cũng là người có dị năng, bất kể là đàm phán hay là quản lý căn cứ, đối phương nhìn thấy ông ta là đàn ông cũng sẽ coi trọng vài phần.

Mà ở tận thế, mặc dù rất nhiều nữ giới thực lực cũng rất mạnh, nhưng lại vẫn bị người kỳ thị giới tính.

Hiện tại thái độ Thẩm Bằng đối đãi khách của mình như vậy, Thẩm Cầm Nhã thật sự là cảm thấy bà ra cửa thời gian dài như vậy, Thẩm Bằng một chút tiến bộ cũng không có.

Vì vậy bà cũng không cùng Thẩm Bằng nói chuyện, đối với ba người Tông Hạo Hiến cười nói: "Chỗ ở đã an bài tốt, đi thời gian dài như vậy vất vả cho mọi người."

Kỳ thật quãng thâm mật Thẩm Cầm Nhã cũng rất nặng, bà vì quan tâm cái đội ngũ này mà mệt mỏi hơn nhiều. Nhìn bà vai yếu đuối kia, muốn gánh vác gánh nặng căn cứ mười bảy, Tân Vũ Hoa có chút không đành lòng.

Vì vậy cậu nhu thuận trả lời: "Thẩm tỷ, vậy chúng tôi đi trước."

Thẩm Cầm Nhã gật gật đầu, bà còn có việc. Muốn cùng Thẩm Bằng nói, liền để người khác đem ba người này mang đi.

Chờ mấy người này vừa đi, Thẩm Cầm Nhã liền lạnh mặt xuống, hỏi Thẩm Bằng: "Cậu không tin chị sao?"

Thẩm Bằng kể từ khi làm người lãnh đạo cũng có chút bành trướng, hoàn toàn quên cái vị trí này là Thẩm Cầm Nhã cho ông ta.

Vì vậy ông ta còn cây ngay không sợ chết đứng nói: "Chị, em tin tưởng chị nhưng cái tật xấu lúc nào cũng mang người bên ngoài vào, thời điểm nào mới có thể thay đổi? Nhờ đâu bọn họ là gián điệp căn cứ khác phái tới thì sao?"

Thẩm Bằng cái người này, mặt cao hơn đầu. Thẩm Cầm Nhã thật sự là giáo dục cũng không muốn giáo dục ông ta, một người hiền lành như vậy giờ phút này lạnh như băng quở trách Thẩm Bằng: "Gián điệp? Cậu cũng không nhìn một chút, căn cứ này có cái gì đáng giá mưu đồ."

Thẩm Cầm Nhã chỉ một cái xa xa: "Căn cứ chúng ta là tới tiếp Bắc Hải chìm, ai cũng biết chỗ đó có nhiều nguy hiểm. Có năng lực công chiếm bên trong này, người ta còn không bằng đi tìm nơi nương tựa cơ sở chính đâu!"

Thẩm Bằng cũng bị nói có chút mặt đỏ tới mang tai, ông ta còn cố chấp cùng Thẩm Cầm Nhã cãi cọ: "Căn cứ chúng ta như thế nào chứ? nói như thế nào thì cũng có hơn ngàn người đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 130: Đụng phải Lệ Sâm

Mất thấy Thẩm Cẩm Nhã còn muốn tiếp tục quở trách, Thẩm Bằng vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, chị, một đường này nhsm chị làm cái gì thế? Cơ sở chính phái người thúc giục nhiều lần để cho chị đi qua."

Thẩm Cẩm Nhã nhìn bộ dáng Thẩm Bằng sợ hãi rụt rè, càng nhìn càng cảm thấy ông ta khó thành châu báu. Cơ sở chính tìm bà chỉ sợ là bởi vì chuyện nhóm bà săn giết Zombie. Vì vậy Thẩm Cẩm Nhã nhàn nhạt nói: "không có làm cái gì, chỉ là năm ngày giết hơn một vạn Zombie mà thôi."

Thẩm Bằng há to mồm: "Chị, mặc dù chị có dã tâm, nhưng cũng không thể cướp công lao cơ sở chính chứ..."

Bà nhìn thoáng qua hai trợ thủ sau lưng, liền thấy bọn họ từ trên xe lấy xuống một cái túi lớn. Thẩm Cẩm Nhã đem cái túi to kia trực tiếp vứt trên mặt đất, ào ào một tiếng, tiếng vật nặng đập xuống đất truyền đến.

"Nếu cậu không tin có thể tự mình xem một chút."

Thẩm Bằng nghe ra đó là âm thanh tinh hạch va chạm lẫn nhau, mãnh liệt trọn to hai mắt. Ngồi xổm xuống đem túi to mở ra. Vừa nhìn thấy bên trong đủ loại tinh hạch, Thẩm Bằng quả thực vui đến hóng hởi. Nâng tinh hạch lên cũng không dám tin vào hai mắt của mình.

Ông ta còn bảo trì cái tư thế ngồi ngây ngô kia, ngẩng đầu hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Nhiều tinh hạch như thế! Trời ơi, chị làm sao lấy được vậy? Người của căn cứ chúng ta không thể có thực lực mạnh như thế!"

"Làm sao lấy được, vừa mới này không phải đã nói mấy người Tông Hạo Hiên bọn họ ở trên đường chiếu ứng chúng ta rất nhiều!" Thẩm Cẩm Nhã chỉ tiếc rên sát không thành thếp nhìn em trai: "Kết quả cậu thì sao, vừa mới này con mắt cũng sắp bay lên bầu trời, nếu như cậu đối bọn họ có ý kiến gì. nói thẳng cũng là cậu khinh bỉ người ta mạnh!"

Thẩm Bằng cảm giác hai gò má mình đau rát, hóa ra mấy người kia là nhân vật lợi hại như thế. không trách được thái độ cũng rất lớn lối đấy.

Bất đắc dĩ xin lỗi Thẩm Cẩm Nhã: "Chị, em biết rõ sai rồi. Vậy lúc nào chị đi cơ sở chính thế, công lao này cũng không thể nhường cho bọn họ."

Cơ sở chính nói rất nhiều điều kiện với Thẩm Cẩm Nhã đều là cùng cái khác căn cứ thương lượng, nếu như Thẩm Cẩm Nhã nói láo cũng sẽ phải chịu trừng phạt tương ứng.

Tuy nhiên trong lòng Thẩm Cẩm Nhã có so đo, chỉ nói: "Sáng mai, tôi liền chạy tới cơ sở chính."

Thẩm Bằng mất thấy Thẩm Cẩm Nhã muốn đi, lập tức đứng lên truy vấn: "Chị còn chưa nói cho em biết, đến cùng là làm sao bây giờ."

Thẩm Cẩm Nhã chỉ nhàn nhạt nhìn ông ta một cái: "Có thời gian quan tâm chút chuyện này, không bằng giết nhiều Zombie hơn. Huấn luyện bản thân thật tốt."

hiện tại sức chiến đấu của Thẩm Cẩm Nhã cũng lớn hơn Thẩm Bằng nhiều, mà cái người Thẩm Bằng này còn tự xưng là bản thân ở trong căn cứ xử lý sự vụ quá bận rộn. Căn bản là không ra ngoài thi hành nhiệm vụ.

Thẩm Cẩm Nhã mỗi lần nhớ tới người em trai này, luôn cảm thấy rất đau đầu. Lúc trước nếu như không phải là ông ta để ý chuyện con gái mình không có dị năng, con gái cũng không ra đi.

Từ khi đó bắt đầu, Thẩm Cẩm Nhã liền đối với Thẩm Bằng có ý kiến. Thẩm Bằng cũng là không tiến bộ, còn cảm thấy là Thẩm Cẩm Nhã không hiểu ông ta.

Cho nên chớ nhìn ông ta hiện tại chạy đuổi theo Thẩm Cẩm Nhã, trong lòng ông ta nghĩ như thế nào thì chỉ có tự mình biết.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa bọn họ mang nước về rất nhiều, bốn ba nhiều ngày như thế ba người đều tắm một cái.

Phòng ốc của căn cứ cũng không nhiều, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa được an bài cùng một chỗ. Nam Ca đơn độc ở một căn phòng nhỏ ở cách vách.

Hai người đàn ông rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, Nam Ca cũng không cần ngủ liền nằm ở trên giường suy nghĩ. Zombie phụ cận căn cứ đều bị giải quyết hết rồi, đêm nay sẽ không có Zombie vây công bên trong này.

Cũng không biết Lệ Sâm hiện tại như thế nào, đến Bắc Hải không thấy.

Ở trên giường trở mình trần trọc, Nam Ca móc ra một cái tinh hạch màu đen, vuốt vuốt trong tay.

...

Đoàn người Lệ Sâm bọn họ mới vừa từ trong thành phố lui ra ngoài. Hai ngày này bọn họ đều là từng binh sĩ tác chiến, thành tích kém cỏi nhất sẽ bị

từng phạt.

Vốn là mọi người ma luyện trình độ đoàn đội hai ngày, cho rằng từng binh sĩ tác chiến sẽ rất cố hết sức. không nghĩ tới thể nhưng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Bọn họ nhưng chỉ có hai mươi người, hôm nay lại giết gần bốn trăm con Zombie! Con số này, cả nhóm trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Mãi cho đến một lần nữa dàn xếp xong, đám người Lê Ngan còn đang ngây ngô cười đầu. Hóa ra đi theo bên cạnh Lê Sâm sáng khoái như thế, bọn họ có không ít người dị năng cũng đã đột phá cấp ba, giết Zombie sẽ nhanh hơn!

Tuy nhiên ngày mai chính là kỳ hạn năm ngày, tính hạch bọn họ vẫn không có tích góp đủ. Lê Ngan có chút sầu khổ đi tìm Lê Sâm, Lê Sâm chụp vỗ vai cậu cười nói: "Tính hạch, các cậu không cần lo lắng."

Gần nhất mỗi buổi tối anh cũng sẽ ra ngoài săn giết Zombie, vì không muốn động tĩnh quá lớn cho nên hết sức khống chế phạm vi công kích. Mà hiện tính hạch ở trong tay anh đã có hơn hai ngàn. Lê Ngan tin tưởng nhìn Lê Sâm một cái: "anh, vậy hiện tại chúng ta tích góp được bao nhiêu rồi."

"Hơn năm trăm viên." Lê Sâm nói số lượng đại khái.

Lê Ngan như có điều suy nghĩ, quay trở lại còn trấn an các đồng bạn.

Tối hôm đó, Lê Sâm không có đi Bắc Hải chìm, Diệp Thiệu vốn buồn ngủ cực kỳ. Chờ nửa ngày cũng không trông thấy động tác Lê Sâm, thời điểm mơ màng màng anh ta buột miệng hỏi: "Đêm nay anh không ra?"

Mới vừa hỏi xong, anh ta liền triệt để thanh tỉnh. Quả nhiên ánh mắt Lê Sâm cũng mãnh liệt trát lại đây, nhìn chăm chăm khiến Diệp Thiệu không có chỗ nào che giấu.

Diệp Thiệu khô cần cười một tiếng, có mồ hôi lạnh từ trên trán trượt xuống. Vài ngày này, càng thấy được thủ đoạn Lê Sâm anh ta lại càng là kính sợ. Cũng chỉ là ở trên chuyện của Nam Ca, Diệp Thiệu mới kiên cường không ít.

Lê Sâm nghiêm túc nhìn anh ta: "Gần tôi đi chỗ nào, làm cái gì, anh đều rõ ràng?"

Diệp Thiệu mãnh liệt lắc đầu: "không rõ ràng lắm, chỉ là phát hiện qua hai lần, buổi tối anh không ở đây..."

"Tôi không ở đây thời gian rất ngắn." Lê Sâm nhìn chăm chăm Diệp Thiệu rất lâu khiến lưng Diệp Thiệu cũng bắt đầu phát rét, anh mới nói: "Chuyện này, không được nói cho những người khác."

Diệp Thiệu cũng ngồi dậy, có chấp hỏi: "Vậy buổi tối anh không nghỉ ngơi, đến cùng là đi làm cái gì vậy?"

Lê Sâm thấy Diệp Thiệu bướng bỉnh cực kỳ, nói nửa không chừng đem Lê Ngan bọn họ đều đánh thức hết. Vì vậy Lê Sâm từ trong rương, lấy một cái túi ra: "đi tìm tính hạch."

Diệp Thiệu mở túi ra, vẻ mặt cùng Thẩm Bằng giống nhau như đúc: "Nhiều tính hạch như thế anh là từ đâu nhặt được? Còn nữa không?"

Lê Sâm cười một tiếng, cũng biết rõ Diệp Thiệu không có ác ý gì: "Lần sau mang anh đi nhặt."

Diệp Thiệu thật sự tin, còn gật đầu. Chủ yếu là Lê Sâm quá lợi hại, anh ta cũng giống Lê Ngan vô thức tin tưởng anh. nói đến đây, kể từ khi hai người bị tách khỏi Nam Ca, một đường đến Bắc Hải cũng không có lại đối chọi gay gắt lẫn nào.

Diệp Thiệu đem tính hạch một lần nữa đưa cho Lê Sâm, còn có chút tiếc nuối nhìn thoáng qua. Nếu như anh ta cũng là người có dị năng thì tốt quá, có thể dùng tính hạch.

Sáng sớm hôm sau, Lê Sâm mang những người khác lái xe chạy tới cơ sở chính Bắc Hải.

Đội xe bọn họ còn đụng phải một đội người khác, đúng là Thẩm Cẩm Nhã mang tâm phúc đến gặp người lãnh đạo cơ sở chính.

Ngày hôm qua bà cũng đã nghĩ kỹ, bởi vì không biết rõ cơ sở chính đến cùng là có mục đích gì. Thể chất Nam Ca cùng Tông Hạo Hiên, bà không thể bại lộ.

một người có khả năng hấp dẫn Zombie, kéo ỏn cừu hận. một người có thể tự động chữa khỏi virus... Nếu quả thật nói việc này ra ngoài, không riêng gì Bắc Hải chỉ sợ ở toàn bộ đất nước. nói rộng ta là trong phạm vi thế giới cũng sẽ nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

Hai người kia sinh sống cũng vĩnh viễn không yên bình được nữa. Xe bọn họ có giấy thông hành, cửa chính cơ sở chính rất nhanh mở ra.

Lê Sâm bọn họ lại bị cản tại bên ngoài.

Vừa mới chuẩn bị đi thương lượng với người cơ sở chính, Lê Sâm liền nghe được có người gọi anh: "Đại ca!" Vừa quay đầu, anh phát hiện dĩ nhiên là Trần Bàn Từ ba ngày không gặp.

Trần Bàn Tử chạy qua, thịt trên người đều run lên một cái. Còn cung kính mà đem ba cái túi nhỏ đưa cho Lê Sâm: "Đại caanh đếm đi, bên trong này là ba trăm tinh hạch anh muốn, không thiếu một viên!"

Lê Sâm lần lượt mở ra nhìn nhìn, thời điểm lại nhìn Trần Bàn Tử trong mắt dẫn theo tán thành: "Cậu vài ngày này, lừa gạtkhông ít người đi."

Mặt mũi Trần Bàn Tử có chút không nhìn được liền thanh hống khụ hai tiếng, thẹn thùng nói: "Đại ca yên tâm, chúng em thậtkhông cùng người khác kết thù."

Lưu manh sao, luôn sẽ có chút thủ đoạn lưu manh.

Lê Sâm nhận lấy tinh hạch, đồng thời vươn tay với Trần Bàn Tử: "Hoan nghênh mấy cậu gia nhập đội ngũ."

Trần Bàn Tử đem tay ở trên quần áo xoa xoa nhiều lần, sau đó dùng hai cánh tay cầm tay Lê Sâm. Chờ sau khi bỏ xuống,anh ta còn nịnh nọt cùng Lê Sâm nói: "Đại ca, anh thấy được đoàn xe vừa mới đi qua không? Ngồi bên trong chính là Thẩm Cẩm Nhã."

Lê Sâm thật sự không nghĩ tới, anh có thể nhìn thấy Thẩm Cẩm Nhã. không thể tin được hỏi một câu: "anh thấy được, xác định là bà ấy?"

"Xe bà ta cũng chống đạn, nhìn không thấy bên trong tuy nhiên nhãn hiệu không có sai. Nghe nói này đội ngũ người này cũng mới vừa về Bắc Hải. Đúng rồi, cơ sở chính nói bọn họ săn giết hơn một vạn Zombie là thật hay giả?"

"thật." Lê Sâm nhàn nhạt nói: "Chúng tôi nhìn thấy chỗ bọn họ đào hố sâu tiêu hủy Zombie."

"Mẹ ơi." Trần Bàn Tử kinh hãi nói: "thật? Bọn họ lúc nào thay đổi được lợi hại như vậy."

Lê Sâm nghiêng ngả nhìn thoáng qua: "Xem ra, cậu đối với cơ sở chính còn rất hiểu rõ."

Trần Bàn Tử vỗ lồng ngực một cái: "Đại ca anh cũng không nhìn một chút em là ai, tung hoành Bắc Hải thời gian dài như vậysẽ không có ai biết rõ tin tức hơn em!"

Lê Sâm ha ha cười một tiếng: "Vậy sao cậu còn không tiến vào cơ sở chính?"

Trần Bàn Tử chớp chớp con mắt, xoay đầu hướng một bên: "thật sự là, đại ca anh nói anh như thế nào lại luôn bóc vết sẹo của người khác vậy."

Lê Sâm phát giác Trần Bàn Tử xác thực thật tốt, thời điểm mang anh ta đi tới ngưỡng cửa, anh còn hỏi: "Vì cái gì khẳng khẳng muốn đi theo tôi?"

Thần sắc Trần Bàn Tử nghiêm túc giải thích: "Đại ca, nếu như anh để em nói lý do, em còn thật nói không nên lời. Nhưng mà em tin tưởng ánh mắt nhìn người của mình, đi theo anh nhất định không có sai."

Tâm tình Lê Sâm rất tốt, đứng ở cửa sắt cao lớn dường như ngăn cách cơ sở chính cùng bên ngoài thành hai căn cứ: "Cảm ơn cậu tin nhiệm."

Tôi nhất định không cô phụ.

Lần này tiếp đãi Lê Sâm như cũ là người lần trước. Diệp Thiệu đến gần, nghĩ thầm tinh hạch sớm đã đủ, nhất định có thể tiến cơ sở chính.

Ai biết thời điểm người ta hỏi Lê Sâm, Lê Sâm thế nhưng nói: "Chúng tôi không có tinh hạch."

Người giữ cửa nhất thời phản nộ, đứng lên nhìn chằm chằm Lê Sâm: "Tiểu tử cậu là muốn tìm có sao?"

Lê Sâm gượng quá hóa cười, một phen túm Diệp Thiệu qua, sau đó nhỏ giọng nói với người giữ cửa: "đi nói cho người lãnh đạoanh biết, nói bác sĩ Diệp căn cứ Tân Bình đến."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Không thể trả lời

Người bình thường căn bản không biết rõ ba chữ bác sĩ Diệp đại biểu cái gì, thế nhưng người giữ cửa hay đi truyền lời.

Bởi vì ở thời điểm Lê Sâm dựa tới, anh ta cảm giác được sát ý. Khiến một người có dị năng cấp ba sợ hãi, Lê Sâm nhất định lợi hại hơn anh ta rất nhiều lần. anh ta ở vị trí này gặp nhiều người, cũng biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.

Lê Sâm rõ ràng chính là loại đẳng sau.

Vì vậy người lãnh đạo cơ sở chính Doãn anh Nam, mới vừa ngênh đón Thẩm Cẩm Nhã liền nghe đến danh hiệu bác sĩ Diệp. Người kia là ai, ông ta rõ ràng nhất. chuyện căn cứ Hoa Nguyên chính phật căn cứ Tân Bình, ông ta cũng rõ ràng. Cái người Diệp Thiệu này, nghiên cứu ra một loại thuốc nghịch thiên nha.

Nếu như không phải là có thiên thạch đột nhiên rơi xuống, hai cái căn cứ này nhất định chỉ có thể còn dư lại một cái. Còn như nói Zombie có bề ngoài của người thường ở căn cứ Tân Bình, Doãn anh Nam không thể nào tin được.

Trong nhận thức của ông ta, cái thứ gọi là "Zombie" kia nói không chừng chính là bị Diệp Thiệu cải tạo qua.

Ông ta sớm đã muốn đem Diệp Thiệu lại đây, không nghĩ tới bản thân anh ta đã tìm đến. Doãn anh Nam đối với người này cũng đặc biệt coi trọng, khiến người ta nhanh mời Diệp Thiệu lại đây.

Diệp Thiệu vốn là tại lúc người giữ cửa đi truyền tin liền tóm Lê Sâm đến một bên chất vấn: "Sao anh có thể đề danh hiệu của tôi?"

"không đề cập tới anh thì đề ai? Chúng ta những người này Doãn anh Nam cũng không nhận ra." Lê Sâm cười nhạt nói.

Diệp Thiệu cắn răng, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta không phải là có tình hạch sao?"

"hiện tại mọi người cơ bản đều là cấp ba, muốn bao nhiêu tình hạch mới có thể lên cấp đây? Từng viên tình hạch đều rất trọng yếu, không thể giao ra." Huống chi Lê Sâm chưa từng quên lúc trước người giữ cửa nói đúng. Trong năm ngày tích góp đủ tám trăm viên tình hạch liền "Có cơ hội" tiến vào đến vào trong căn cứ.

nói cách khác, tám trăm viên tình hạch này nộp lên, khả năng là một đi không trở lại. Danh hiệu Diệp Thiệu dùng tốt, đương nhiên muốn dùng. Mà bác sĩ Diệp số khổ cũng lý giải quan hệ lợi hại trong đó, ánh mắt nhìn Lê Sâm càng thêm buồn bực.

Lê Sâm ngược lại còn nhếch miệng cười một tiếng, vỗ vỗ sau lưng Diệp Thiệu: "Bác sĩ Diệp biết nhiều khổ nhiều."

"Đừng đụng tôi." Diệp Thiệu vút tay anh ra, thật lòng cảm thấy. Nếu không phải là xem ở lúc trước anh chiếu cố Nam Ca thời gian dài như vậy, anh ta mới không phối hợp với Lê Sâm đâu nhá.

Cao tăng trả lời rất nhanh, thậm chí còn phái ra hai người trong căn cứ tới đón tiếp bọn họ. Lê Sâm không có để Lê Ngạn bọn họ đi theo, chỉ bản thân còn có Trần Bàn Tử, Diệp Thiệu cùng nhau tiến cơ sở chính.

Diệp Thiệu đi ở bên cạnh anh còn nhỏ giọng hỏi: "anh sẽ không thật sự phái ở lại chỗ này chứ?"

Lê Sâm không lên tiếng, dù sao anh không đến đây đợi Nam Ca.

Hôm nay anh đến cơ sở chính một mặt vì hỏi thăm tin tức Nam Ca. Ở một phương diện khác, chính là muốn cùng người của cơ sở chính báo động trước. Những con Zombie ở Bắc Hải chìm đã càng ngày càng không an phận.

Có người đem ba người bọn họ mời vào phòng khách, không thể không nói cơ sở chính Bắc Hải rất khí phái. Sau khi tiến vào bên trong, nửa điểm cũng không cảm giác được đây là ở tận thế.

So sánh đến căn cứ Tân Bình chỉ có một cái máy bay trực thăng thì có chút bần xìn. Sau khi ba người bọn họ ngồi xuống còn có người cho dâng trà lên. Trần Bàn Tử quả thực từ lúc vừa mới bắt đầu đã đại ra.

Ở trong phòng khách, anh ta cũng đứng ngồi không yên, nhỏ giọng hỏi Lê Sâm: "Đại ca, chúng ta vào là muốn làm cái gì vậy? Về sau em cũng có thể ở lại đây sao?"

Trong trụ sở toàn là cao thủ nhiều như mây, tình anh toàn bộ đều là trình độ của Tông Hạo Hiên. Trần Bàn Tử biết rõ anh ta có thực lực gì, coi như là miễn cưỡng ở lại. Tài nguyên tốt cũng không tới phiên anh ta nha.

Lê Sâm nhắc nắp chén trà lên, nhìn nhìn nước trà, nhàn nhạt nói: "Chờ chút."

Thẩm Cẩm Nhã bây giờ đang ở trong phòng không xa cùng Doãn anh Nam báo cáo tình huống. Doãn anh Nam là người đàn ông hơn 40 tuổi, hơn nữa ông ta ở trước tận thế vẫn là quan chỉ huy quân sự cao nhất của căn cứ Bắc Hải. Ông ta có thể thống trị Bắc Hải cũng là nhờ mượn lực lượng quân đội.

Tuy nhiên người này cũng không có tụ họp quân đội trong tay mà là ở sau vình dựa liền đem những quân nhân không có thức tỉnh dị năng, đều bắt lưu vong đi các căn cứ khác. Bản thân ông ta cũng là người có dị năng, lại có một đám thủ hạ tinh anh hùng hậu. Có thể nói, quyết sách của ông ta trên cả nước đều phi thường có trọng lượng.

Tuy nhiên Thẩm Cẩm Nhã thời gian qua không rất thích ông ta, cảm thấy ông ta quá lạnh lùng vô tình.

Ngay cả binh lính thủ hạ cũng có thể bắt lưu vong chỉ vì củng cố địa vị của bản thân. Huống chi Bắc Hải nhiều căn cứ như thế, đẳng cấp cũng rất nghiêm ngặt. Nếu như Thẩm Cẩm Nhã không có chiến tích huy hoàng như vậy thì cũng không có cơ hội đơn độc cùng Doãn anh Nam nói chuyện.

Lúc này, Doãn anh Nam lấy một cái tư thái người lãnh đạo tán dương Thẩm Cẩm Nhã vài câu, liền hỏi cô: "Lần này cô lập công lớn, có phương pháp gì tốt thì đem ra cùng hưởng, để tất cả căn cứ Bắc Hải cùng chung tiến bộ."

Thẩm Cầm Nhã mặc dù đứng nhưng lại không kiêu ngạo không nịnh nọt, bà đã chuẩn bị tốt lời nói trước rồi: "Lần này có thể săn giết Zombie nhiều như vậy cũng là bởi vì vận khí tốt, không biết rõ vì cái gì những con Zombie kia chẳng hề đánh trả công kích của chúng tôi."

Bản thân Doãn anh Nam lớn lên cao gầy, thời điểm không cười cũng uy nghiêm đầy mặt. Giờ phút này ông ta còn mặc một thân quân trang, có chút lười biếng tựa trên ghế nhìn Thẩm Cầm Nhã một cái: "Lý do này cũng là nói cho tôi tin. Các người săn giết nhiều Zombie như thế, đều là giả?"

"Tự nhiên không phải." Thẩm Cầm Nhã lấy ra một cái camera, đem ảnh chụp bên trong cho Doãn anh Nam xem "Đây là tình hạch chúng tôi lấy được."

Doãn anh Nam chứng kiến nhiều tình hạch như vậy, trong mắt cũng chợt lóe qua một tia rung động. Lập tức giọng nói ông ta có chút căng lên: "Tình hạch kia đâu, mang đến đây đi."

"Số lượng quá nhiều, để ở căn cứ."

Nhất thời sắc mặt Doãn anh Nam âm trầm lên: "Thẩm Cầm Nhã, cô đừng quên cô bây giờ còn là một phần của căn cứ Bắc Hải."

Thẩm Cầm Nhã nếu đã dám đến thì đã làm tốt chuẩn bị rồi, bà cũng nhàn nhạt trả lời: "Doãn tiên sinh, tôi nghĩ cái đề tài này đến đây là chấm dứt đi, chúng tôi xác thực không có biện pháp gì hay."

"Đến đây chấm dứt? cô nghĩ thật dễ dàng." Doãn anh Nam đứng lên, đi đến bên cạnh Thẩm Cầm Nhã: "trên đời này không có chuyện tường không bị gió lửa, hiện giờ danh tiếng các người đại xuất. Nước ngoài cũng phái người đến liên lạc với tôi, hiện tại cô bảo tôi làm như thế nào trả lời bọn họ?"

Thẩm Cầm Nhã bị Doãn anh Nam áp bức, da đầu có chút tê dại.

Giọng nói Doãn anh Nam vừa chuyển, thay đổi trở nên nhu hòa không ít: "Cho nên chính mình ngoan ngoãn nói ra, đừng làm cho tôi phải phải người đi điều tra, hử? cô nên biết, tôi nói điều tra cũng không phải là kết quả ôn hòa như bây giờ."

Kỳ thật Doãn anh Nam nghĩ vài loại tình huống, đơn giản cũng chính là trong đội ngũ Thẩm Cầm Nhã có được nhân vật lợi hại nào đó, nếu không nữa thì chính là sử dụng thuốc thử nghịch thiên.

Nhưng căn cứ bọn họ cũng không có bác sĩ giỏi nào. Nghĩ tới đây, Doãn anh Nam nhìn Thẩm Cầm Nhã còn trầm mặc liền nói với trợ thủ: "đi mời bác sĩ Diệp lại đây."

Mỉ tâm Thẩm Cầm Nhã đập mạnh. Bác sĩ Diệp? Bà chỉ biết một người rất lợi hại, chính là Diệp Thiệu căn cứ Tân Bình. không phải là lúc thiên thạch rơi xuống anh ta biến mất luôn sao? hiện giờ một mảnh đất kia bị nhiễm phóng xạ rất mạnh, Bắc Hải chỉ tượng trưng phái vài người đi cứu viện. Thấy cũng không có quan qua người chỗ đó.

không lâu sau cửa bị mở ra, Thẩm Cầm Nhã quay đầu nhìn lại, liền bị đứng người đàn ông ở phía sau hấp dẫn ánh mắt. Mặt mày người này kiên nghị, thân hình cao lớn. Từ thể đi đường bà rất quen thuộc, cùng Doãn anh Nam không sai biệt lắm hiển nhiên là xuất thân quân đội.

anh ta giống như chuỗi bảo kiếm, khí chất nhưng lại nội liễm.

Thẩm Cầm Nhã thu hồi ánh mắt lại mới chú ý tới người đàn ông ôn tồn tao nhã phía trước. Phòng chừng vị này chính là bác sĩ Diệp rồi.

Còn như Trần Bàn Tử góp đủ số lượng, trực tiếp bị mọi người khinh thường bỏ qua...

Diệp Thiệu cũng không biết Lê Sâm cho anh ta đi đến đây làm cái gì, chỉ có thể nhìn thời cơ mà làm việc. Đối với Doãn anh Nam nói: "Doãn tiên sinh, ngài khỏe chứ, tôi là Diệp Thiệu."

Doãn anh Nam tương đối nhiệt tình với anh ta, để Diệp Thiệu cùng hai người phía sau anh ta đều ngồi xuống. Còn hỏi han ân cần một trận: "Chuyện căn cứ Tân Bình tôi cũng đã nghe nói, bác sĩ Diệp đừng khổ sở, đến căn cứ Bắc Hải liền coi nơi này là nhà anh đi."

Diệp Thiệu cười cười, thời điểm anh ta không bị Lê Sâm chọc tức giận đến nổi tung thì xác thực rất có lực tương tác: "Vậy thì đa tạ Doãn tiên sinh chiếu cố."

Lê Sâm ngồi ở bên cạnh anh ta, quan sát Thẩm Cầm Nhã một cái, cảm thấy người đàn bà này có chút quen mặt. Nhưng mà anh xác định mình chưa thấy qua bao giờ.

Thẩm Cầm Nhã cũng nhìn nhìn Lê Sâm, lễ phép cười một tiếng.

Lê Sâm giờ phút này đang tính toán, làm như thế nào để Doãn anh Nam nói một chút chuyện tiểu đội bốn mươi người kia.

Doãn anh Nam còn giới thiệu lẫn nhau một chút, giả vờ gia trưởng mới hỏi bác sĩ Diệp: "Nghe nói bác sĩ Diệp nghiên cứu chế tạo được vật có thành tựu rất sâu, tôi có nghi vấn muốn thỉnh giáo anh."

"Doãn tiên sinh mời nói." Kỳ thật vừa mới này Diệp Thiệu cũng cân nhắc một lần, Bắc Hải có nhiều các loại thiết bị, nguyên liệu cũng rất đầy đủ. Nếu như không phải là bởi vì Nam Ca là Zombie, nói không chừng anh ta thật sự sẽ xem xét ở lại đây.

"không biết rõ có cái loại thuốc nào có thể để cho Zombie đứng không động đậy, để nhân loại công kích không đây."

Doãn anh Nam đã nói qua, thấy Diệp Thiệu sững sờ một cái, cười trả lời: "Doãn tiên sinh, nếu quả thật có loại thuốc này, như vậy chúng ta rốt cuộc không cần lo lắng Zombie nữa."

Ý ở ngoài lời là không có.

Doãn anh Nam từ trong miệng Thẩm Cẩm Nhã đảo không ra lời nào, tự nhiên không định thả bà đi, chỉ là hỏi một câu cuối cùng: "Thẩm Cẩm Nhã, cô thật sự không nói quá trình săn giết mấy vạn Zombie sao?"

Thẩm Cẩm Nhã giọng cái cảm lên: "không thể trả lời."

Lệ Sâm khiếp sợ nhìn Thẩm Cẩm Nhã, lẽ nào lần này là người của căn cứ mười bảy làm? Nam Ca cô ấy ở chỗ kia? Vậy tại sao mình phải ở ngoài trụ sở chờ nhiều ngày như thế chứ!

Doãn anh Nam cắn răng: "Vậy thì mời Thẩm Cẩm Nhã ở lại trong căn cứ ở một thời gian ngắn đi, thời điểm nào chịu nói thì thời điểm đó lại rời đi."

Diệp Thiệu trừng to mắt: "Doãn tiên sinh, ngài là muốn?"

Doãn anh Nam quay đầu, ôn hòa cười một tiếng: "Bác sĩ Diệp, tôi chỉ xử lý chuyện bên trong căn cứ mà thôi, chắc hẳn bác sĩ Diệp gấp rút lên đường cũng rất mệt nhọc. Hay là đi nghỉ ngơi một chút đi?"

Diệp Thiệu vô thức nhìn Lệ Sâm một cái, liền nghe Lệ Sâm nói: "Đa tạ Doãn tiên sinh quan tâm nhưng mà chúng tôi chẳng hề muốn ở lại cơ sở chính."

"A?" trong mắt Doãn anh Nam hiện lên một tia nghi ngờ, ông ta là quân nhân tự nhiên có thể phát giác Lệ Sâm cũng thế. Hơn nữa, lực lượng trên người sâu không lường được.

Cũng như anh ta là dị năng gì, bản thân ông ta cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Muốn giết người

Tuy nhiên... Bắc Hải có một loại người cùng hơi thở của anh ta xác thực rất tương tự. Doãn anh Nam cũng không có ý định để Lệ Sâm đi.

Lệ Sâm đứng lên, đi đến bên cạnh Thẩm Cẩm Nhã hỏi bà: "Xin hỏi vị này chính là Thẩm nữ sĩ đến từ căn cứ mười bảy sao?"

Thẩm Cẩm Nhã sững sờ, bà cùng Lệ Sâm không biết nhau nha.

"Là tôi."

Lệ Sâm ôn hòa cười một tiếng, vốn là tướng mạo anh đã tuần lảng. Cười lộ lên, lực tương tác không thể kém Diệp Thiệu, hơn nữa nụ cười này rất tươi tắn. Quả thực có thể nháy mắt giết ngay cả phụ nữ có tuổi tằng.

Thẩm Cẩm Nhã nghe anh nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy, xin để cho chúng tôi gia nhập căn cứ mười bảy."

"Các anh... Muốn cùng tôi đi sao?" Thẩm Cẩm Nhã không hiểu nhìn anh. Điều kiện cơ sở chính rõ ràng tốt hơn căn cứ mười bảy nhiều.

Cái người này không cần phải nói, Diệp Thiệu nhưng là người mà tất cả căn cứ đều muốn tranh đoạt! Thuốc thử kia truyền lưu rất nhiều phiên bản, chỉ có anh ta có thể nghiền chế ra.

"không sai. không biết rõ Thẩm nữ sĩ có đồng ý giữ chúng tôi lại không?" Lệ Sâm hỏi bà.

"Đương nhiên đồng ý!" Sau khi nói xong, vẻ mặt bà lại âm trầm xuống: "Nhưng các người cũng nhìn thấy tình huống của tôi."

Doãn anh Nam làm người lãnh đạo tối cao của Bắc Hải, bị triệt để xem nhẹ đương nhiên rất là phẫn nộ, đập bàn một cái: "Có phải các người quên tôi rồi?"

Dù sao trong tay ông ta có quyền thế, hôm nay muốn giữ Diệp Thiệu lại, ai có thể làm gì ông ta?

Cho Diệp Thiệu nhiều chỗ tốt hơn, anh ta sẽ quy thuận mình thôi. Lệ Sâm nhìn Doãn anh Nam, đối với ông ta có chút thất vọng.

Quân hàm của mình chẳng hề thấp hơn Doãn anh Nam, tuy nhiên Doãn anh Nam lớn hơn mình mười mấy tuổi. Cộng thêm lúc trước anh vẫn luôn ở nước ngoài hoạt động cho nên hai người không có cùng xuất hiện. Vốn cho rằng, Doãn anh Nam cũng là người tôn trọng bộ hạ, không nghĩ tới bây giờ ông ta lại lạm dụng chức quyền như thế.

"Ở lại đây vốn chính là tự do của chúng tôi không phải sao?" Lệ Sâm đưa mắt nhìn ông ta, mặc dù Doãn anh Nam hiện tại là người có địa vị cấp bốn, anh cũng như cũ không bị kính sợ. "Hơn nữa, Bắc Hải chìm gần đây liên tiếp dị động, tin tưởng Doãn tiên sinh cũng biết rõ, không đi giải quyết vấn đề cũng chỉ ở đây cùng chúng tôi đàm phán sao?"

Ánh mắt Doãn anh Nam nhìn Lệ Sâm càng ngày càng lạnh: "anh đến cùng là ai? anh còn đi Bắc Hải chìm?"

nói đến chuyện này, Thẩm Cẩm Nhã cũng bắt đầu báo động trước: "không riêng gì Bắc Hải chìm có dị động, động vật trên cả nước đã bắt đầu biến dị, chúng nó tảo bạo giết về tấn công, đeo trên người virus Zombie."

Lệ Sâm mãnh liệt nhìn về phía Thẩm Cẩm Nhã, tin tưởng lời bà nói, anh vốn cảm thấy, những con Zombie trong Bắc Hải chìm cũng đã rất khó giải quyết, không nghĩ tới còn xuất hiện động vật biến dị?

Tại tận thế này đến cùng còn muốn không xong đến mức nào nữa?

So sánh với mọi người, Doãn anh Nam hiển nhiên không tin: "Cái gì mà động vật biến dị? Thủ hạ của tôi từ trước đến giờ cũng không có hồi báo qua, là các người đụng phải động vật liên cho rằng nó biến dị đi? Thẩm Cẩm Nhã, chúng ta hiện tại đang nói cô đến cùng là làm như thế nào giết hơn một vạn Zombie, không cần nói sang chuyện khác."

Thẩm Cẩm Nhã cắn bản cũng không phải định nói sang chuyện khác, bà tương đối nghiêm túc giải thích: "Chúng tôi thật sự nhìn thấy rất nhiều động vật biến dị, bay trên trời, chạy ở dưới hay bơi trong nước. Hai ngày trước trong đội ngũ còn có người giết chết một con trăn lớn như Thường Luồng!"

"Thường Luồng? Vật kia thật tồn tại?" Doãn anh Nam cảm thấy buồn cười.

"Cho nên mới nói là biến dị!" Thẩm Cẩm Nhã lo lắng cùng Doãn anh Nam giải thích.

Mà sự chú ý của Lệ Sâm hiển nhiên bị lời Thẩm Cẩm Nhã hấp dẫn. Bà ấy nói trong đội ngũ bọn họ có người giết chết một con thường luồng!

Ai có thể có năng lực dạng này? Trừ Nam Ca bên ngoài, anh không thể tưởng được những người khác. Lệ Sâm quả thực là đối với cô vừa yêu vừa hận, thời điểm anh không ở, cô một chút cũng không bận tâm thân thể mình, thứ hung hãn như vậy mà cô lại đi công kích.

Lệ Sâm bị tức giận, trong lòng đã suy nghĩ kỹ mấy loại phương pháp sau khi nhìn thấy Nam Ca nên trừng phạt cô như thế nào.

Ừm, thật muốn đi căn cứ tìm cô ấy luôn.

Doãn anh Nam không quản bọn họ nói như thế nào cũng không tin bọn họ nói: "Các người không cần cố chấp, động vật sẽ không thay đổi dị biến."

Ông ta lại không kiên nhẫn nói với trợ thủ của mình: "Xem ra hôm nay đàm phán không thành công, dẫn bọn họ đi an bài tốt chỗ đi."

nói xong, ông ta còn trấn an Diệp Thiệu: "Cơ sở chính cùng những trụ sở khác không giống nhau, chúng tôi đều là tinh anh. Hoàn cảnh thiết bị cũng rất tốt cho nên mỗi người các người cũng có thể có một cái phòng ở riêng biệt."

Diệp Thiệu không thích tác phong Doãn anh Nam. Ông ta muốn một nhóm trung thành đến chết cống hiến vì ông ta, đây không có gì sai.

Nhưng bên ngoài, bao nhiêu dân chúng còn trôi giạt khắp nơi. Mấy người này, bất quá chỉ là đẳng cấp địa vị cao một chút lại có thể chiếm lấy một mảnh đất lớn như thế?

Nếu như ông ta có thể hơi dãn xếp một chút, bao nhiêu người đã có thể còn sống sót. Vì vậy thời gian qua bác sĩ Diệp luôn ôn hòa, đứng lên đi đến bên cạnh Lệ Sâm: "Chúng tôi muốn đi theo Thẩm nữ sĩ đi căn cứ mười bảy."

Trần Bàn Tử rất sợ mình bị bỏ rơi, cũng đứng lên: "Đúng, tôi cũng đi!" Tuy nhiên lời anh ta nói lại bị người khác khinh thường.

trên mặt Doãn anh Nam đều đè nén lửa giận: "Các người không cần rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Tôi không phải là người lãnh đạo Tân Bình, sẽ đối với các người dùng quá nhiều chính sách dụ dỗ. Hôm nay các người đừng nghĩ đi ra cơ sở chính một bước."

Thẩm Cẩm Nhã cũng sắp điên mất: "Chúng tôi có thể không ra, nhưng mà chuyện động vật đã biến dị, nhất định phải thông báo tất cả cho mọi người. Để mọi người sớm đề phòng! Chính là vì tất cả mọi người khinh thường động vật mới dễ dàng bị thương!"

Doãn anh Nam hỏi ngược lại Thẩm Cẩm Nhã: "cô có chứng cứ sao? Lấy chứng cứ ra, tôi tự nhiên sẽ thông báo cho các người."

"Chứng cứ?" Thẩm Cẩm Nhã nhanh chóng suy tư: "Chúng tôi có! Thi thể con chim biển lúc trước bị giết chết còn ở trên xe phía ngoài, tôi phải người hiện tại lấy cho ông xem!"

Bà vừa muốn đi, Doãn anh Nam lại ngăn cản lại: "Đưa chìa khóa xe cho chúng tôi, chúng tôi tự nhiên sẽ đi lấy."

"Tôi nghĩ không cần." Lê Sâm lạnh như băng nói: "Coi như là đem thi thể chìm biển lấy tôi đây, Doãn tiên sinh chỉ biết nói chúng nó là giống loài hung hãn mà thôi. Cũng không phải là biển dị đâu."

Sau đó, nhìn Thẩm Cẩm Nhã: "Chìa khóa xe giao ra, bà liền thật sự đừng nghĩ ra khỏi cơ sở chính."

Tay Thẩm Cẩm Nhã muốn cầm chìa khóa ra trực tiếp dừng lại.

Hiện tại bà thật không biết nên làm sao bây giờ, Doãn anh Nam cái người này lòng dạ độc ác. Coi như mình nói ra tình hình thực tế, ông ta cũng chưa chắc sẽ bỏ qua cho mình.

Vì vậy Thẩm Cẩm Nhã chỉ có thể thở dài, bỏ tay xuống.

Doãn anh Nam lại liếc mắt ra hiệu cho trợ thủ, để anh ta dẫn người đi. Ai biết anh ta vừa mới dựa vào gần Thẩm Cẩm Nhã liền bị Thẩm Cẩm Nhã nắm lấy cánh tay, hung hăng bẻ ra sau lưng!

Doãn anh Nam thấy tình huống không đúng, cũng rút súng ra, nói với Thẩm Cẩm Nhã: "Sao nào, cô còn muốn chống cự sao?"

Ánh mắt Thẩm Cẩm Nhã sụp đổ: "Tôi bắt quả chỉ là muốn bảo vệ đội viên của mình mà thôi, Doãn anh Nam, chỉ cần ông hứa hẹn một câu. Có thể bảo vệ người cần cứu của tôi không bị thương tổn, tôi cũng sẽ xem xét nói chuyện cho ông. Nhưng mà ông không có, ông nghĩ chỉ là làm thế nào hy sinh chúng tôi mà thôi!"

Doãn anh Nam bị chọc trúng tâm tư, cũng thẹn quá hoá giận, hô lên với trợ thủ khác: "Còn đứng đấy làm gì, bắt bọn họ lại cho tôi!"

Ông ta cũng không tin, dùng hình với bọn họ vài ngày. Bọn họ còn có thể không khuất phục!

Có người từ bên ngoài mở cửa, vài người có dị năng trực tiếp vọt vào.

Lê Sâm giao Diệp Thiệu cho Trần Bàn Tử: "Cậu bảo vệ tốt anh ta."

Mà chính anh, lại cùng Thẩm Cẩm Nhã đứng cùng nhau. Thời điểm anh ở căn cứ Tân Bình đã làm tốt dự định muốn từ bên trong xông ra, không nghĩ tới căn cứ Tân Bình bị thiên thạch phá hủy. anh ngược lại là ở căn cứ Bắc Hải có lực phòng ngự mạnh nhất ra tay.

Thẩm Cẩm Nhã cùng anh liếc nhau một cái, mang theo áy náy nói: "Lần này là tôi liên lụy các anh."

"không nói đến chuyện này vội." Lê Sâm trao đổi một ánh mắt phản công với bà, liền thấy Thẩm Cẩm Nhã cuốn lấy vài người có dị năng phía trước. Để Lê Sâm tranh thủ thời gian, mà Lê Sâm lập tức nhảy qua cái bàn, bức Doãn anh Nam đến nơi hẻo lánh.

Doãn anh Nam không nghĩ tới động tác anh có thể nhanh như thế, ông ta vốn chính là dị năng hệ lực lượng. Đối với năng lực cấp bốn của mình rất kiêu ngạo, quyết định tự tay thu thập Lê Sâm.

Ai biết, mới đánh hai chiêu. Lực lượng của ông ta giống như bị mất đi vậy, chờ người có dị năng khác xông qua thì Lê Sâm đã nằm đầu ông ta ở trên bàn.

Phịch một tiếng, Doãn anh Nam cảm thấy mắt ông ta đang nổ đom đóm.

Lê Sâm ra tay không có chút lưu tình nào, lạnh lùng nhìn chăm chăm người có dị năng khác: "Để cho chúng tôi rời đi, nếu không tôi liền giết ông ta."

Vài người có dị năng đều lùi về phía sau, rất sợ Lê Sâm làm Doãn anh Nam bị thương. Ai biết Doãn anh Nam lại ha ha cười một tiếng, thời gian qua ông ta đối với người khác rất ngoan độc, đối với chính mình cũng đủ ngoan: "Các cậu lui cái gì? không cần phải để ý đến tôi, bắt chúng lại cho tôi!"

Lê Sâm nhìn chăm chăm Doãn anh Nam, bên miệng một nở một nụ cười khát máu: "Xem ra ông đúng là không sợ chết."

Súng của Doãn anh Nam cũng bị Lê Sâm tháo xuống, ném tới một bên. Hiện tại ông ta liếc mắt nhìn Lê Sâm: "anh hoặc là thật sự giết tôi, chỉ cần tôi chết. Toàn bộ người cơ sở chính cũng sẽ điên cuồng báo thù cho tôi. Thực lực căn cứ mười bảy yếu nhất, thủ hạ tinh nhuệ của tôi ra tay, toàn bộ căn cứ cũng sẽ đình trệ."

Thẩm Cẩm Nhã thống hận nói: "Tận thế rồi mà ông còn muốn tự giết lẫn nhau!"

"Ha ha, không phải là các người tự tìm sao?" Doãn anh Nam lần nữa nhìn về phía người có dị năng khác: "Động thủ!"

Những người kia có mệnh lệnh của Doãn anh Nam, cũng nghiêm túc. Các loại dị năng đều hướng lên trên người bọn Lê Sâm lao tới.

Sức chiến đấu Trần Bàn Tử không cao, dắt lấy tay Diệp Thiệu bỏ chạy. Còn chống tường đất đến cản trở bọn họ.

Lê Sâm thấy Doãn anh Nam thật sự gian ngoan như thế, nhặt súng trên bàn chuẩn bị nổ súng. Thẩm Cẩm Nhã chỉ là dị năng hệ thủy, sức chiến đấu quá kém. Vài lần đánh đã bị người có dị năng khác chế phục.

Những người kia tự nhiên không thể trợ mắt nhìn Doãn anh Nam bị giết, cùng nhau thúc giục dị năng hướng tới đầu Lê Sâm cùng trái tim mà công kích.

Lệ Sâm thế nhưng không trốn không tránh, tay bóp cò cũng không có chuẩn bị dừng lại.

Mấy người có dị năng cho là bọn họ ra tay trúng mục tiêu rồi đâu, ai biết hình ảnh trước mắt chợt lóe. Những thứ dị năng kia thế nhưng công kích lên trên tường sau lưng Lệ Sâm, mà cái người đàn ông này còn hoàn hảo đứng ở nơi đó!

Tay anh bóp cò đã phát lực!

Vài người có dị năng hoàn toàn không hiểu nổi, vì sao lại phát sinh sự kiện lạ lùng này.

"không!"

Mà đang ở lúc Lệ Sâm muốn giết người, bỗng nhiên lại có người từ bên ngoài chạy vào: "không tốt! Bắc Hải chìm gặp chuyện không may rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Trong biển Zombie

Người đến thông báo cũng là xông tới xong mới phát hiện trong phòng họp một mảnh hỗn độn, mà người lãnh đạo căn cứ bọn họ bây giờ còn bị một người đàn ông tuấn lãng lại âm trầm kèm hai bên.

Mồ hôi lạnh trên đầu Doãn anh Nam chảy xuống, vừa mới nảy Lệ Sâm là thật sự muốn giết ông ta. Tuy nhiên so với cái này, hiển nhiên có chuyện quan trọng hơn.

Mặc dù tư thế Doãn anh Nam không tốt lắm nhưng vẫn hỏi: "Chuyện này là sao?"

"Vẫn là đề tôi đến nói đi." một giọng nói trong sáng khác vang lên, từ ngoài cửa đi tới một người đàn ông cao lớn. Nhìn kỹ, cái người này còn lớn lên có chút giống Doãn anh Nam. anh ta cũng mặc một thân quân trang.

anh ta cũng chú ý tình huống tới trong phòng, nhìn thoáng qua Lệ Sâm nhận nhậ nói: "anh trước tiên buông ba ba tôi ra, có chuyện gì cứ để súng xuống rồi nói."

Hóa ra người này là con trai của Doãn anh Nam. Con trai ông ta lớn lên thuận mắt hơn ông ta không ít đâu, dáng người mặc dù cao lớn nhưng tướng mạo lại thanh tú, mặt mày rất tinh xảo. Nhất là đối mặt với tình huống như thế nhưng anh ta vẫn rất trấn tĩnh. không bị Lệ Sâm ảnh hưởng chút nào, bước đi rất tự nhiên.

Lệ Sâm cùng anh ta liếc mắt nhìn nhau, mặc dù buông Doãn anh Nam ra nhưng vẫn kiềm chế ông ta. Để người ngồi ở trên ghế: "hiện tại chúng ta có thể nói rồi."

Trần Bàn Tử thấy tình thế ổn định lại cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng mạng Diệp Thiệu đến sau lưng Lệ Sâm. hiện tại Thẩm Cẩm Nhã coi như là đứng ở bên người Lệ Sâm.

Doãn Húc Trạch như cũ bảo trì tư thế đứng ở cửa không có động, trong tay anh ta cầm một cái máy chụp hình nhỏ. Loay hoay hai cái, đi qua đem ảnh chụp trên mặt cho Doãn anh Nam xem: "Zombie Bắc Hải chìm hành động rồi."

Doãn anh Nam cũng tròn to hai mắt, rất là kinh ngạc hỏi: "Sao có thể như thế?"

Bắc Hải chìm đã bình tĩnh thời gian rất lâu, trong lòng mọi người vốn còn tồn tại chút may mắn. Cảm thấy những con Zombie trong nước sẽ không lên trên đất bằng. Bây giờ mới biết bọn họ có bao nhiêu gay go!

Trong hình này mặc dù còn chưa có Zombie lên bờ với quy mô lớn, nhưng rõ ràng có rất nhiều Zombie đang rục rịch!

Doãn anh Nam khinh thường sự thật Lệ Sâm đang kiềm chế ông ta, còn dùng tay lật hai cái. Kết quả đằng sau có một tấm chụp không rõ ràng lắm, ông ta phóng đại lên xem. Cau chặt lông mày nói: "Thứ này hình như cũng không phải là Zombie."

Doãn Húc Trạch gật đầu: "Thời điểm người của chúng ta quay chụp không dám dựa vào gần cho nên cũng không biết thứ đen thui lù lù là cái gì. Cha, có muốn hiện tại phái người đi giải quyết hay không?"

Doãn anh Nam rơi vào trầm tư. Lệ Sâm đứng ở phía sau ông ta, lông mày nhảy lên. Quả thực bị logic của hai cha con này làm anh cảm thấy kinh ngạc.

Người truyền tin lúc này lo lắng như vậy, hiển nhiên tình huống không thể nào cứu được. hiện tại Doãn anh Nam thế nhưng lại đang do dự?

Thẩm Cầm Nhã vẫn luôn không lên tiếng, vừa mới có một loại dự cảm xấu. Bấy giờ nhìn qua ảnh chụp, bà lập tức hỏi Doãn Húc Trạch: "Khu vực nước này có phải ở gần căn cứ mười bảy không?"

"không sai." Doãn Húc Trạch so với cha anh ta thì hiển nhiên ôn hòa hơn không ít. Nhưng trong ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần kia, một chút tình cảm cũng không có, cho dù khoe miệng anh ta còn đang tươi cười: "Nếu mà Zombie dẫn đầu đi nhanh, chỉ sợ giờ đã đến cửa lớn căn cứ mười bảy."

Thẩm Cầm Nhã nhất thời không thờ được, hung hăng chất vấn Doãn anh Nam: "Ông muốn căn cứ chúng tôi làm bia đỡ đạn ư?"

Doãn anh Nam vẫn mãi không lên tiếng chính là đang suy nghĩ chuyện này. Dù sao trong trụ sở đều là tinh anh, nếu số lượng Zombie quá nhiều để ông ta hao tổn người của mình thì không tốt lắm.

Giờ phút này ông ta cẩn thận lại cẩn thận, dù sao chỉ cần Bắc Hải chìm có dị động, toàn bộ Bắc Hải đều sẽ biết. Ông ta làm người lãnh đạo căn cứ cũng muốn bày tỏ thái độ. Vì vậy ông ta suy tư một phen, nói với Doãn Húc Trạch: "Hiện tại đi kiểm kê một đội người, cùng bọn họ đi căn cứ mười bảy nhìn một chút."

Doãn Húc Trạch đồng ý, lại cố gắng thuyết phục Doãn anh Nam: "Cha, con cảm thấy cha cũng nên tự mình đi xem một chút, dù sao nếu có cha đến làm chủ. Tất cả mọi người sẽ trấn tĩnh hơn rất nhiều."

Thẩm Cầm Nhã cũng đang khinh bỉ cười. Dựa theo hai cha con bọn họ thuyết pháp thì cũng chỉ muốn ra xem náo nhiệt thôi sao? Sau đó tiến lên chém giết chỉ có người của căn cứ mười bảy bọn họ!

Quả nhiên là cá mè một lứa!

Lệ Sâm hiện tại một chút cũng không quan tâm đến cùng là ai đi, anh chỉ một lần nữa giờ nòng súng nhắm ngay Doãn anh Nam: "Tôi đếm ba tiếng cuối cùng, để cho chúng tôi rời đi."

Nếu căn cứ mười bảy bị Zombie vây công, Nam Ca cũng sẽ gặp nguy hiểm. anh nhất định phải ngay lập tức đi tìm cô.

Doãn anh Nam không nói lời nào, Lệ Sâm đã lạnh lùng nói: "một, hai..."

Cuối cùng vẫn là Doãn Húc Trạch cắt đứt anh: "Được, chúng tôi đưa các người rời đi, các người muốn về căn cứ mười bảy đúng không?"

Thẩm Cầm Nhã đi ở đằng trước, Lệ Sâm túm lấy Doãn anh Nam đứng dậy. Bắt ông ta theo chân bọn họ cùng tiến lên xe. Nếu nơi đó cũng là căn cứ của ông ta, vậy ông ta nhất định phải đi.

nói đến chuyện Lệ Sâm có thể không chế Doãn anh Nam, vẫn khiến Doãn Húc Trạch phi thường kinh ngạc. Dù sao anh ta biết rõ dị năng của cha đã rất cường đại.

Hơn nữa... Doãn anh Nam là hệ tinh thần hiếm thấy, thế nhưng anh ta nhìn không ra Lệ Sâm đến cùng là dị năng gì. Cũng không thể nào do tố chất thân thể rất nghịch thiên chứ?

Doãn anh Nam bị kèm hai bên ra cửa, Doãn Húc Trạch cũng bắt động thanh sắc đi theo ở phía sau. Hơn nữa nhanh chóng kiểm kê ra một đội người đến, chuẩn bị lên xe.

Xe chia làm ba cái, cửa chính căn cứ chậm rãi bị mở ra. Ba chiếc xe, toàn bộ đều hướng tới phương hướng căn cứ mà đi.

Thời điểm ở cửa trụ sở, Lệ Sâm còn để xe ngừng một chút, dặn dò đám Lệ Ngạn một tiếng: "Bọn anh muốn đi căn cứ mười bảy, mọi người theo sau đi."

Lệ Ngạn còn đang chờ Lệ Sâm đi ra, dù sao ai cũng không biết trong căn cứ đã xảy ra chuyện gì. Lâu như thế cũng không có tin tức, Lệ Ngạn cũng hận không thể xông vào trong. Vì vậy vừa mới này vẫn là ba chiếc xe, bấy giờ theo sau hơn vài chiếc.

Lệ Sâm cùng Doãn anh Nam ngồi ở ghế sau, sắc mặt càng ngày càng nghiêm trọng. Diệp Thiệu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Trần Bàn Từ lái xe.

Giờ phút này tâm tình Diệp Thiệu giống với Lệ Sâm, không nghĩ tới bọn họ không kịp đi tìm Nam Ca, bên phía cô đã gặp chuyện không may.

Chỉ hy vọng... cô ấy có thể hết thấy bình an.

Doãn anh Nam mặc dù bị kèm hai bên nhưng lại không hoảng hốt không rối loạn. Chiếc xe đi trong chốc lát, ông ta mới cùng Lệ Sâm nói: "Hiện tại chúng ta cùng đối mặt với kẻ địch, là Zombie, anh vẫn nên bỏ súng xuống đi. Dù gì thì tôi cũng không đánh lại anh."

Lệ Sâm cũng không có buông lỏng cảnh giác với ông ta, dù sao người lãnh đạo này cũng không có trái tim yêu dân. Nhưng anh vẫn bỏ súng xuống. Bởi vì anh xác định, tất cả người ở đây đều không có ai biết rõ chuyện của anh. Càng không ai biết, chỉ cần Doãn anh Nam hơi có dị động thôi là ông ta sẽ bị mình thất cổ.

Doãn Húc Trạch ngồi ở phía sau một chiếc xe con, cùng Thẩm Cầm Nhã một xe. anh ta vừa mới thúc giục dị năng, nghe được đối thoại của Doãn anh Nam cùng Lệ Sâm. Khiến anh ta có hơi thất vọng là, Lệ Sâm dọc theo con đường này thế nhưng một câu cũng chưa nói.

anh ta đành phải đưa ánh mắt đặt ở trên mặt Thẩm Cầm Nhã, thấy bà ta còn nhìn vào không trung, cho rằng bà ta đang lo lắng tình huống căn cứ mười

bây. Vì vậy anh ta ôn hòa cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Căn cứ mười bảy có phòng ngự rất mạnh, Thẩm tỷ không cần quá lo lắng."

Thẩm Cẩm Nhã nghe được anh ta nói chuyện mới đem sự chú ý thu hồi lại, ngoác nhìn anh ta một cái, giải thích: "Ừ, hy vọng như thế."

Vừa mới này nhìn thấy đội ngũ Lệ Ngạn, tìm Thẩm Cẩm Nhã liên loạn. Sở dĩ ngây người, cũng không phải là bởi vì chuyện của Bắc Hải chìm. Bà chỉ có chút kinh ngạc, lại có chút ngạc nhiên mừng rỡ. Bởi vì những hài tử này rõ ràng đã nói bọn họ không định quay về Bắc Hải.

Bây giờ nhìn bộ dáng của bọn họ, so với lúc rời đi thì lợi hại không ít. Đôi mắt Lệ Ngạn cũng đã mang màu sắc giải thích rõ ràng ta đã thức tỉnh dị năng. Mặc dù không biết rõ đến cùng là làm sao lại được như vậy, nhưng đây nhất định là chuyện tốt. Thẩm Cẩm Nhã hơi vui mừng một chút.

Lệ Ngạn lái xe, Tần Mộ Yên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, cô trầm mặc dùng ngón tay thon dài cầm chặt dây an toàn.

"Vừa mới này cậu thấy đi đúng không?" Lệ Ngạn giống như vô tình hỏi. Xe bọn họ lớn, lời Lệ Ngạn nói, mấy người đàn ông ngồi ở phía sau cũng nghe được. Nhưng Tần Mộ Yên giống như là không nghe thấy, vẫn luôn không có trả lời cậu.

Lệ Ngạn thở dài: "Lúc trước vẫn là cậu quá xúc động, mặc kệ cậu của cậu đối xử như thế nào. Dĩ là mẹ, đối tốt với cậu như vậy. Lúc cậu rời đi, tôi nhìn ra được đi ấy đặc biệt thương tâm, hiện giờ chúng ta trở lại Bắc Hải, có cái gì hiểu lầm. Cậu vẫn nên nói rõ ràng cùng đi đi."

Tần Mộ Yên cuối cùng cũng chịu ngừng đầu nhưng cũng không phải nhìn Lệ Ngạn, mà là nhìn ngoài cửa sổ. cô gái nhỏ thời gian qua luôn có tính tình rất tốt, lần này lại xù lông nhím toàn thân: "Tóm lại, có tôi sẽ không có Thẩm Bằng. Kể cả chúng ta tiến vào căn cứ mười bảy, tôi cũng sẽ không đem ông ta trở thành người lãnh đạo."

Lệ Ngạn còn định khuyên nữa nhưng Tần Mộ Yên đã đặc biệt không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: "Cậu vẫn nên chuyên tâm lái xe đi, chuyện trong nhà của tôi, tại sao cậu phải quản chứ?"

Cổ họng Lệ Ngạn nghẹn lại, nói không ra lời. Vốn là cậu muốn phản bác vài câu nhưng về sau vẫn thất lạc chuyển ánh mắt về con đường phía trước.

thật ra thời điểm Tần Mộ Yên nói xong lời nói này cũng đã hối hận lắm. Lúc cô mới vừa lên đại học đã nhận biết Lệ Ngạn, cô vốn là học muội của anh ấy. Nếu như không phải là bởi vì một chút chuyện thân xui quý khiến, khả năng vĩnh viễn cô cũng sẽ không cùng học trưởng ưu tú này cùng xuất hiện.

Về sau ở tận thế, cô cùng Thẩm Bằng cũng chính là cậu mình nháo ra mâu thuẫn, không tiếc làm Thẩm Cẩm Nhã đau lòng mà đi theo đoàn người Lệ Ngạn rời đi.

Khi đó Lệ Ngạn cũng khuyên cô, về sau vẫn nên tôn trọng quyết định của mình. Đến khi Lệ Sâm gia nhập đội ngũ, những người khác thức tỉnh dị năng, Lệ Ngạn đối xử với mình vẫn chiều cô như vậy, thời điểm săn giết Zombie không hề mình là vương vãi mà mỗi ngày còn chỉ đạo thuật cận chiến cho cô.

Tần Mộ Yên đối với anh rất cảm kích, cũng... Càng ưa thích.

cô liên tục đem phần tình cảm này giấu dưới đáy lòng, cho nên đừng nhìn cô nói lời nặng nề với Lệ Ngạn. thật ra trong lòng cô mới nhận lấy phần khó khăn nhất.

Nhưng làm sao bây giờ... cô thất lạc nhìn ngoài cửa sổ, cô cũng đã nói như vậy. Lệ Ngạn nhất định sẽ tức giận đúng không? Có phải về sau... cũng không để ý mình nữa?

Tần Mộ Yên thất lạc hạ mi mắt, tay gắt gao siết chặt dây an toàn.

...

Zombie ở Bắc Hải chìm xác thực có hành động, hơn nữa Nam Ca ở hai giờ trước cũng cảm giác được khác thường.

Những người khác trong đội ngũ cô cũng không biết họ ở chỗ nào, chỉ có thể đi gõ vang cửa phòng Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Cùng chống địch

Hai người sớm đã tỉnh, là Tân Vũ Hoa đến mở cửa. Nhìn thấy Nam Ca cậu còn ngạc nhiên mừng rỡ hỏi: "Nam Ca tỷ, sao chị lại lại đây?"

Nam Ca ngưng trọng nói: "Chỗ này gần Bắc Hải chìm quá, những thứ trong nước kia không thể kiểm chế được."

"Chị nói cái gì?" Tân Vũ Hoa lập tức kéo Nam Ca vào trong phòng. Tông Hạo Hiền cũng đã đi tới.

"Tôi mặc dù không có chứng cứ nhưng mà có số lượng lớn Zombie rất nhanh chuẩn bị xông lên đây." Nam Ca vừa mới nói xong liền nghe bên ngoài ầm ầm một tiếng. Thời tiết đột biến tựa hồ lập tức muốn mưa.

Lông mây Tông Hạo Hiền cũng nhúu chặt, vốn mực nước Bắc Hải chìm đã liên tục dâng lên. Nếu như lại có mưa to thì tình huống đối bọn họ càng đặc biệt bất lợi.

Vì vậy Tông Hạo Hiền quyết định thật nhanh nói với Tân Vũ Hoa cùng Nam Ca: "Nam Ca, hiện tại cô đi cửa trụ sở phòng thủ. cô có tinh thần lực, có thể thăm dò lúc nào bọn Zombie đến. Vũ Hoa, cậu đi tìm đồng đội khác của chúng ta. Để bọn họ động viên tất cả lực lượng căn cứ cùng chung phòng ngự."

"Vậy còn anh?" Tân Vũ Hoa có chút bận tâm hỏi.

"Tôi phải đi tìm Thẩm Bằng." Tông Hạo Hiền đối với chuyện có chút đau đầu.

Thái độ Thẩm Bằng với ba người bọn họ không tốt lắm, Tân Vũ Hoa cùng Nam Ca biết rõ Tông Hạo Hiền xem như để lại cho bản thân một vấn đề khó khăn. Phân công xong, Nam Ca rất nhanh chạy đến cửa trụ sở.

Vừa tới cửa hiên, mây đen trên bầu trời giống như là muốn áp xuống vậy. Mưa to bỗng nhiên trút xuống. Tân Vũ Hoa biết rõ những người khác sống ở chỗ nào, sau khi triệu tập bọn họ lại nói rõ ràng tình thế bây giờ. Máy người này mặc dù khiếp sợ nhưng vẫn tin tưởng Tân Vũ Hoa, hộ tống cậu cùng đi cửa lớn chuẩn bị mở phòng ngự.

Tiểu Đường thấy Nam Ca ôm thanh đao, kiên nghị đứng ở nơi đó, mắt cũng có chút đỏ lên. một đường chạy tới này, toàn thân bọn họ đều ướt đầm. Nam Ca hết sức chăm chú, cảm giác được tiểu Đường đến, quay đầu nhìn nháy nói: "Đám Zombie này khả năng là tôi đưa tới."

Lúc trước căn cứ mười bảy cũng dựa vào nước, thế nhưng đám Zombie từ trước đến giờ cũng không có công kích qua bọn họ. hiện tại Nam Ca mới ở đây một đêm, thế nhưng căn cứ đã chọc phải tai nạn. cô cảm thấy rất băn khoăn.

Tiểu Đường lại vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Ca: "Khẳng định là cô nghĩ nhiều, ngày hôm qua chúng ta đều nhìn thấy động vật bắt đầu biến dị, Zombie trong Bắc Hải chìm hành động có cái gì không thích hợp? Nếu quả thật là cô đưa tới, vậy thì tốt lắm, chỗ chúng ta nhiều người như thế cũng có thể công kích thả cửa!"

Nam Ca cũng hy vọng mình có thể kéo trụ cừu hận của đám Zombie này, đừng để cho bọn họ xông vào trong căn cứ.

hiện giờ đã không phải là cô vứt bỏ Zombie mà là quân thể Zombie vứt bỏ cô rồi, đã như vậy, ánh sáng lạnh trong con ngươi Nam Ca chợt lóe qua, cô cũng không sẽ không lưu luyến!

Tông Hạo Hiền đi tìm Thẩm Bằng, nhưng Thẩm Bằng rõ ràng không tin lời anh ta nói. Giờ phút này ông ta ngồi ở trên ghế miễn cưỡng nói: "Tôi biết rõ các anh là rất lợi hại, nhưng mà Bắc Hải chìm thời gian qua rất yên tĩnh. anh nói bọn chúng sẽ đến thì nhất định sẽ đến sao?"

Tông Hạo Hiền liền biết Thẩm Bằng là người thích làm chuyện xấu, lòng bàn tay động động. Có âm thanh sấm sét truyền đến tuy nhiên lại bị mưa to rơi xuống che giấu.

Thẩm Bằng còn chỉ chỉ ngoài cửa sổ: "Có phải các người chưa thấy qua mưa lớn như vậy không? không có chuyện gì đâu, thời kỳ này Bắc Hải nhiều mưa. Dội mưa tạnh là xong."

Tông Hạo Hiền một câu nói cũng không muốn cùng Thẩm Bằng nói, bước chân đi qua. Tay vung lên trước bàn liền nghe xoạt một tiếng, sấm sét đánh qua toàn bộ cái bàn bỏ nó thành hai nửa!

"anh muốn làm gì?" Thẩm Bằng kinh hãi hét ầm lên.

"Giao quyền hạn cao nhất trong căn cứ cho tôi." Tông Hạo Hiền bóp cổ ông ta, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm ông ta khiến ông ta không có chỗ nào che giấu.

Thẩm Bằng muốn dùng dị năng chống cự nhưng Tông Hạo Hiền cũng đã là người có dị năng cấp năm, ông ta căn bản không phải là đối thủ.

"anh muốn... làm phản sao..." Nhưng đây là căn cứ của ông ta! Ông ta đã nói người Thẩm Cẩm Nhã mang về đều không phải là người tốt mà! Lúc trước là Lệ Ngạn, hiện tại lại là Tông Hạo Hiền!

Nhìn xem, mới ở một ngày đã lộ ra lòng muông dạ thú!

Tông Hạo Hiền bực bội, hiện tại đến anh ta cũng có thể cảm thụ hương vị tanh hôi trong không khí kia, không phải là Zombie đến gần thì là cái gì! Chỉ có Thẩm Bằng mới có thể khờ dại như thế, lại cho là vì trời mưa to!

"không muốn chết thì nhanh chút cho tôi!" Tay Tông Hạo Hiền dùng sức Thẩm Bằng đã hít thở không thông chỉ có thể há miệng run rẩy móc ra một cái chìa khóa từ trong túi: "Cái này..."

Tông Hạo Hiền tiếp nhận, biết rõ đây là chìa khóa phòng điều khiển chính của căn cứ. Lệnh điều hành có thể truyền đạt ở phòng điều khiển chính.

Lấy được chìa khóa, anh ta một chút cũng không lưu luyến, ném thân thể xụi lơ của Thẩm Bằng ở một bên, xoay người rời khỏi phòng.

Trời mưa quá to, căn bản là thấy không rõ người. Cửa hiên cũng bị nước mưa bắn vào.

Tiểu Đường lau nước mưa trên mặt một cái, còn cùng Nam Ca nói: "Cái thời tiết này thật sự là quá ác liệt, coi như là có Zombie thì dị năng của tôi cũng không thể dùng."

Tiểu Đường là dị năng hệ hỏa, thời tiết này quả thực là đối nghịch với cô ấy.

Nam Ca nhìn cô một cái, không đợi nói chuyện liền đưa ánh mắt hướng về phía sau: "Tông Hạo Hiên lại đây."

"Hả?" Tiểu Đường cũng nhìn sang, trong mắt lộ ra mong đợi. Tuy nhiên cô ấy rất nhanh liền nghi ngờ nghi, trời mưa to như thế sao Nam Ca biết Tông Hạo Hiên lại đây chứ?

Tông Hạo Hiên giờ phút này đã đi đến gần, anh ta đưa cái chìa khóa cho tiểu Đường: "cô là người có dị năng hệ hỏa, ở trên chiến trường không còn hữu dụng, đi động viên người có dị năng trong căn cứ đi, hơn nữa thao túng chuyện phòng ngự trong căn cứ."

Tiểu Đường cũng biết rõ bây giờ không phải là thời điểm hỏi Tông Hạo Hiên làm sao lấy được cái chìa khóa này, tiếp nhận xong cô ấy trình trọng nói: "Hai người yên tâm, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

nói xong, tiểu Đường cầm lấy cái chìa khóa bỏ chạy. Dù sao cô ấy rất quen thuộc căn cứ, nhân duyên trong căn cứ không tồi. Sau khi phát ra báo động có Zombie liền động viên người có dị năng trong căn cứ. Sau đó cô mở tất cả phòng ngự trong căn cứ ra, mặc dù không có lợi hại như cơ sở chính nhưng đạn dược cũng không ít.

Thẩm Bằng sau khi trở lại bình thường liền chạy tới phòng điều khiển chính, vừa thấy tiểu Đường đem cái chìa khóa cắm vào, tìm ông ta đều lạnh một nửa.

Ở sau cửa phòng điều khiển chính, ông ta còn hung hăng mắng: "Các người rối cuộc là hồ nháo cái gì! Hệ thống phòng ngự của căn cứ có thể tùy tiện khởi động sao! Đạn dược của chúng ta dùng một ít là ít đi một chút!"

Tiểu Đường sớm đã chướng mắt Thẩm Bằng, nói với trợ thủ ở bên cạnh nói: "đi mời ông ta đi."

Những người kia hiện tại cũng nghe tiểu Đường, rất nhanh liền đuổi Thẩm Bằng ra ngoài. Sau đó khóa cửa phòng điều khiển chính cửa lại, Thẩm Bằng như thế nào cũng không vào được.

Ông ta không có cách nào chỉ có thể đi ra tòa nhà chạy tới cửa trụ sở. Mới chạy hai bước quần áo liền ướt đẫm, ông ta thật sự là hận chết mấy người Tông Hạo Hiên.

Đến cửa lớn mới phát hiện tất cả mọi người đã lập trận địa sẵn sàng đón quân địch, Thẩm Bằng còn khô cằn cười một tiếng: "Các người nhanh trở về đi, mưa lớn như vậy Zombie sẽ không tới."

Nam Ca đứng ở đầu, nghe được âm thanh nên quay đầu nhìn Thẩm Bằng một cái, khiến lời Thẩm Bằng muốn nói đều giấu ở trong cổ họng, ông ta còn bị nắc cụt.

Nam Ca thấy ông ta không om sòm nữa, lúc này mới xoay đầu lại. Tinh tế cảm thụ được những con Zombie đang dựa vào gần, Nam Ca chậm rãi rút thanh đao ra. Lưỡi đao bóng lưỡng mặc dù bị mưa to cọ rửa cũng không chút nào ảnh hưởng ánh sáng cùng hàn khí nó quanh thân. Đó là do Nam Ca săn giết quá nhiều Zombie, phía trên lưỡi đao tự mang sát khí. Bất kể là cái gì cũng khó khăn cọ rửa.

"Đến đây." Nam Ca vừa dứt lời, những người đứng ở trong cửa lớn quả nhiên đều nhìn thấy Zombie từ trong màn mưa xông qua đây!

đi đầu đều là Zombie hệ tốc độ, cho dù là mưa to cũng không có ảnh hưởng bước chân của chúng, đám Zombie này mượn chạy lấy đà xông đến cửa chính cùng tường rào.

Tiểu Đường liên tục ở phòng điều khiển chính căn cứ quan sát tình huống bên ngoài. Lúc nhìn thấy Zombie, cô lập tức liền nhấn khởi động phòng ngự! Trước hết vang lên là một trận tiếng súng!

Đám Zombie hệ tốc độ này bị súng máy đồng đúc bắn phá một trận, chậm dần bước chân. Có không ít con đã vọt tới tường rào còn bị đánh xuống.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu đó cũng không phải là kết thúc. Quả nhiên, sau đó Zombie hệ tốc độ còn có Zombie hệ khác cũng chạy đến cửa trụ sở.

Số lượng Zombie nhiều hơn, tiểu Đường chỉ có thể sử dụng thủ đoạn khác, bắt đầu khai triển đạn pháo oanh tạc ngoài trụ sở. Ở trong cơn mưa to còn có thể nhắc lên trận trận ánh lửa. Tiếng nổ mạnh không hề làm lỡ tai mấy người có dị năng chấn động ơng ơng.

Vừa mới này Thẩm Bằng còn ngăn trở mọi người, hiện tại cái gì cũng nói không nên lời, vội vàng chạy về ký túc xá của mình. Trời ơi, nhiều Zombie như thế, rậm rạp chằng chịt. không biết phía sau còn có bao nhiêu! Căn cứ bọn họ không chịu nổi đâu. Chỉ có thể đi cầu giúp đỡ!

Vận khí Thảm Bàng còn xem như không sai, ông ta bấm điện thoại cùng người của cơ sở chính nói chuyện này. Nhưng mà ông ta vừa mới cúp điện thoại liền mất điện.

Mưa lớn như vậy, đường thẳng nhất định sẽ chịu ảnh hưởng. Nhưng chuyện mất điện này không thể không gấp gáp, rất nhiều phòng ngự trong căn cứ cũng không thể dùng được nữa.

Tiểu Đường ngồi trong phòng điều khiển chính nhìn màn hình bỗng nhiên đen xuống, quả thực muốn chửi má nó. Thời điểm nào mất điện cũng được sao cứ nhất định phải vào lúc này mất chứ!

Người có dị năng ở của trụ sở cũng phát hiện mất điện, sắc mặt thay đổi trở nên tái nhợt.

một trận súng máy quét cùng đạn pháo công kích cũng không có giết chết quá nhiều Zombie, hiện tại số lượng khổng lồ như thế toàn bộ Bắc Hải chìm đều hận không thể động thủ. Bọn họ có thể làm sao chứ?

Nam Ca này đã làm tốt chuẩn bị chiến đấu, cô còn bảo Tân Vũ Hoa chuẩn bị ít đồ cho cô. Dù sao đạn pháo lợi hại hơn nữa cũng có lúc dùng xong, lúc ban đầu cô đã phát hiện số lượng Zombie nhiều vô cùng.

hiện tại Tân Vũ Hoa đã mang thứ cô muốn đến, mọi người nghe được âm thanh mô tô nổ còn kinh ngạc hướng ra sau nhìn thoáng qua liền thấy được Nam Ca mang theo thanh đao trực tiếp cười trên mô tô.

Tông Hạo Hiên trước đi ra ngăn cản Nam Ca lại: "cô muốn làm gì?"

"Đám Zombie này là nhắm về tôi, tôi trước đem chúng nó dời đi, các người từ mặt bên công kích." Nam Ca nói với Tông Hạo Hiên: "anh có thể làm quan chỉ huy tốt không?"

Tông Hạo Hiên cũng biết rõ Nam Ca nói là biện pháp giải quyết tốt nhất, nhưng mà anh ta lại không chịu buông để Nam Ca rời đi: "Tôi có thể chỉ huy nhưng Zombie quá nhiều lại còn mưa to, thật sự rất nguy hiểm, cô không thể đi ra ngoài."

Nam Ca buồn bã cười cười: "Cũng không thể núp ở trong căn cứ chờ Zombie xông vào chứ."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Thảm chiến

Nam Ca tháo dây buộc tóc trên đầu xuống đeo lên trên cổ tay, tóc dài nhất thời rủ xuống rơi trên vai. cô đội nón bảo hộ lên, lại đeo thêm kính chắn gió. Sau đó vận tay cầm hai cái, rất nhanh xe gắn máy mãnh liệt vang lên tiếng nổ động cơ.

Tông Hạo Hiên còn đứng ở bên người cô, không muốn thả cô đi. Nam Ca nghe thấy âm thanh những con Zombie điên cuồng đập cửa chính, tinh táo hỏi Tông Hạo Hiên: "anh muốn cho tất cả mọi người chết ở chỗ này sao?"

Thời gian qua anh ta không có thói quen biểu đạt tình cảm của mình, một lần này có thể ngăn cản Nam Ca, vốn tưởng rằng đã là cực hạn.

Ở thời điểm Nam Ca hỏi ra câu này, anh ta xác thực không biết trả lời như thế nào. Đúng vậy, căn cứ mười bảy có nhiều dân chúng như vậy, sao anh ta có thể trơ mắt nhìn bọn họ đi tìm chết?

Nhưng mà về mặt vô vị của Nam Ca kia, vẫn làm anh ta rất là đau lòng. cô là một con Zombie, thị huyết, thích giết chóc nhưng một lần này, cô lại là người ngăn cản ở phía trước.

Dùng bả vai gầy của cô chống lên một khoảng trời.

Tông Hạo Hiên ở trong ánh mắt lạnh nhạt của Nam Ca đi lên trước, hung hăng ôm cô ở trong lòng: "Nam Ca... cô phải trở về."

Nam Ca vẫn luôn coi Tông Hạo Hiên trở thành khẩu phần lương thực, ừm, hiện tại tính là đồng bạn đi. Bỗng nhiên bị ôm lấy, đồng tử Tân Vũ Hoa co rụt lại, cảm thấy Tông Hạo Hiên thật quá chiếm tiện nghi rồi đấy!

Những người khác đều lẳng lặng nhìn hai bọn họ tạm biệt. Mặc dù bên trong có vài người thích Tông Hạo Hiên, nhưng tất cả cũng vì bọn họ mà đỏ mặt lên.

Nam Ca lại dần dần, căn bản không biết rõ Tông Hạo Hiên vì sao lại ôm cô. Chỉ ngửi hương vị trên người anh ta một cái, còn chớp mắt to hỏi: "Chờ tôi trở lại, anh lại cho tôi cắn một cái nhé?"

Tông Hạo Hiên cũng bật cười, bình thường anh ta rất ít có vẻ mặt dư thừa gì. không nghĩ tới, cười rộ lên sẽ đẹp mắt như vậy: "Ừ."

Cửa chính chậm rãi bị mở ra, Tông Hạo Hiền đánh một cái sấm sét đi, toàn bộ Zombie tụ tập ở cửa liền bị điện thành thi thể. Nam Ca vào lúc này cười xe gắn máy, đầu cũng không quay lại chạy đi.

Nước bên ngoài đã ngập rất sâu, cũng may Tân Vũ Hoa tìm cho Nam Ca cái xe gắn máy này có gầm xe rất cao, không đến mức vùi lấp trong nước bùn. cô bỗng chốc tăng tốc độ đến cực đại, vọt tới chỗ trông không người.

Số lượng Zombie trong Bắc Hải chìm không phải là đùa giỡn, Nam Ca cũng không dám cứ như vậy cùng bọn chúng chống lại.

Có Zombie thấy Nam Ca xông qua, muốn ngăn cản cô. Nam Ca giờ tay chém xuống, ánh đao chọt lóe trong cơn mưa to, mấy con Zombie này toàn bộ đều bị chém thành mấy khối.

Nam Ca một tay thao túng phương hướng xe gắn máy, cái tay còn lại nắm đường đao, cảm thấy năng lực của cô tăng lên không ít so với bình thường đi bộ.

Nhìn đám Zombie thường ngày không có chém giết, khoe miệng Nam Ca giương cao lộ ra nụ cười hứng thú. Giờ phút này từ trên trời quan sát sẽ thấy mô tô của Nam Ca ở trong mưa to lấy một vận động kinh khủng di chuyển như chấm đen nhỏ. Mà hiện tại cô đang không chế điểm đen từ trong đoàn Zombie phá vòng vây, hơn nữa mang theo đám Zombie này đi vòng vào.

Càng ngày càng nhiều Zombie gia nhập vào trong hàng ngũ tấn công Nam Ca, Nam Ca dẫn chúng nó một đường rất xa. Thời điểm còn vài con Zombie hệ thổ tấn công cô, cô mới bỏ roi xe gắn máy. Sau một cái lộn ngược ra sau liền rơi xuống đất.

Nón bảo hộ còn đội ở trên đầu, phòng ngừa nước mưa thấm ướt con mắt. Lại nhìn bên người cô, rất nhiều rất nhiều Zombie có hình dáng khủng bố rậm rạp chằng chịt vây quanh.

Đám Zombie này đều không có ngoại lệ, tất cả bị nước ngâm qua cho nên thân thể có chút sưng vù nhưng một chút cũng không gây trở ngại động tác bọn chúng.

không đợi chúng nó lại đây, Nam Ca đã mang theo đao đi qua.

Vừa mới này Nam Ca dẫn những Zombie này rời đi, nhóm người có dị năng trong căn cứ liền toàn bộ đều lao đến. Xung phong dĩ nhiên là bốn mươi người trước kia cùng Nam Ca hợp tác.

Người có dị năng khác vốn trong lòng còn tồn tại nghi ngờ, cảm thấy nhiều Zombie như thế, nhìn đến da đầu đều tê dại. Lao ra không phải là chịu chết sao?

Nhưng khi bọn họ chứng kiến những con Zombie kia đối mặt với hơn bốn mươi người công kích. Thế nhưng không phản ứng chút nào, tất cả đều phản chấn hẳn!

Vì vậy đám người này cũng đều gia nhập vào trong đội ngũ giải quyết Zombie.

Đám Zombie này lợi hại hơn nữa thì như thế nào, chỉ cần không phản kích thì bọn chúng không khác gì cọc gỗ cố định cả! Vì vậy mấy trăm người anh dũng tựa như là một thanh đao khổng lồ, chọc thật sâu vào trong đoàn Zombie đem nhóm Zombie này trộn lẫn đến long trời lở đất.

Tông Hạo Hiền sốt ruột đi cùng hội hợp Nam Ca, những tinh hạch hệ sét trong tay anh ta, một cái cũng không có để lại. anh ta động thủ trước, toàn bộ đều bị nuốt xuống. Sau đó, liền thấy được đại chiêu của anh ta phóng ra. Lấy anh ta làm trung tâm, Zombie trong phạm vi 1000m toàn bộ bị điện giật đến hải cốt cũng không còn.

không ít người có dị năng còn lòng vẫn còn sợ hãi nghĩ, may mắn bọn họ không có đến gần bên cạnh Tông Hạo Hiền.

Mà Tân Vũ Hoa cũng trụ sán ra vô số sinh vật nước, những lá bèo kia thay đổi trở nên bền bỉ sắc bén hơn. Từ dưới lòng bàn chân Zombie bắt đầu lan tràn hướng lên trên, rất nhanh liền cuốn lấy cái cổ chúng, thắt cổ.

Trừ bọn họ ra hai người ở bên ngoài, những người có dị năng khác cũng đều phát huy tác dụng cực lớn. Tiểu Đường còn trực tiếp lấy ra mấy ngàn viên tinh hạch đến, canh giữ ở cửa lớn phân cho chút ít người này.

Đây là một hồi chiến đấu rất tàn khốc nhưng kỳ thật, tình thế chiến tranh đều nghiêng về một bên. Trong căn cứ mười bảy, không ít người bình thường nhìn thấy tình cảnh Zombie không tấn công ngược lại cũng đều nhao nhao muốn thử.

Tiểu Đường để bọn họ tự mình chuẩn bị vũ khí xong liền thấy được mấy ngàn người, toàn bộ đều lao ra từ trong căn cứ.

trên tay bọn họ có cầm lấy dao phay, cũng có mang xẻng. Có người tìm không thấy gì thuận tay còn có mang theo chai cân bột. Số lượng Zombie mặc dù nhiều nhưng những người này phối hợp khá khít, trong nháy mắt liền tiêu diệt mấy ngàn con Zombie!

Còn chiến trường thảm thiết nhất, khẳng định vẫn là bên Nam Ca. cô hiện tại đã không muốn luyện tập nữa, tinh thần lực ảm ảm nở rộ. một lần không chế mấy trăm Zombie cao cấp, để bọn họ đối đầu với Zombie khác.

Sau đó, cô lại lợi dụng tinh thần lực áp chế, khiến nhóm Zombie này không có lực chống đỡ. Chỉ thấy cô liên tục xuyên qua đoàn Zombie, đao trong tay

cơ hồ không có biến hóa qua vị trí nào. một vòng chém xuống, tràn đầy thi thể Zombie bị chia lìa.

Mưa to còn đang không ngừng cọ rửa mặt đất, cuộc chiến ngoài cửa trụ sở chém giết say sưa. Mà ở một địa phương cánh căn cứ một đoạn đường, từ trong căn cứ đi ra mấy chiếc xe đều bị vùi lấp ở trong nước bùn.

Xe Lê Sâm ngược lại không thành vấn đề, Doãn Húc Trạch đi xuống nói với anh: "Xe chúng tôi đi không được nữa, anh để tôi lên trên xe anh, bọn họ sau đó lại chạy theo sau."

Lê Sâm kiểm lại một chút những xe còn có thể đi, một lần nữa khởi động lên đường. Doãn Húc Trạch ngồi ở ghế sau, nhìn thoáng qua Lê Sâm mặt không chút thay đổi, còn cười trấn an anh ta: "Phòng chừng cũng chỉ là Zombie quy mô nhỏ đột kích, người chúng tôi mang đến đều rất tinh nhuệ. Nhất định sẽ cứu căn cứ mười bảy."

Lê Sâm không để ý anh ta, chỉ là nói với Trần Bàn Tử: "Lại đi nhanh một chút."

Trần Bàn Tử có thể là lần đầu tiên lái chiếc xe tốt như thế, kích động muốn hỏng rồi. Lớn tiếng nói: "Đại ca yên tâm!" một cước đạp chân ga, Trần Bàn Tử còn hỏi: "Đại ca, chúng ta vội vàng đi như thế là do căn cứ mười bảy có người nào sao?"

Lê Sâm nhớ tới Nam Ca, ánh mắt nhu hòa không ít. Khóe miệng cũng dần theo một nụ cười tươi: "Ừm, đi tìm chị dâu cậu."

Trần Bàn Tử vừa nghe, sao có thể được, chị dâu có khó. anh ta làm huynh đệ Lê Sâm đương nhiên không thể chối từ! Vì vậy anh ta lại kích động, xe thiết giáp một đường xông qua tất cả chướng ngại.

...

Ở ngoài trụ sở mười bảy, chiến tuyến bị kéo ra phạm vi rất lớn, bởi vì rất nhiều người có dị năng. Thời điểm bọn họ đang công kích phạm vi đều rất rộng, ngược lại là những người bình thường kia liên tục hành động ở trong đoàn người.

Vượt qua một đoạn thời gian giết Zombie thích ý, chậm rãi, thể lực người bình thường liền theo không kịp. Bọn họ chỉ có thể lui trở về trong căn cứ luân phiên nghỉ ngơi.

Tiểu Đường còn ở cửa lớn nghe mấy người này đặc biệt tự hào nói, vừa mới giết bao nhiêu con Zombie.

Có chiến tích tốt thế mà có thể giết liên tiếp hơn một trăm con, ít nhất cũng có mười người như thế. Mấy ngàn người cộng lại cũng giết hơn hai vạn con Zombie.

Người có dị năng giết càng nhiều, tinh hạch không ngừng bị tiêu hao. trên chiến trường tràn đầy mùi vị máu tanh. Như Tông Hạo Hiên, phỏng đoán Zombie mà anh ta giết, khả năng cũng đã có mấy ngàn con.

Chiến trường chỗ Nam Ca còn đang không ngừng lại, thể lực cô có tiêu hao nhưng không tính rõ ràng lắm. Chỉ là không ngừng vung đao như thế, phản ứng của cô cũng chậm lại.

Lại nhìn xa xa kia, một mảnh Zombie đen ngòm. Căn bản không có thời điểm dừng lại. Nếu như có thể có nhiều người lại đây thì tốt quá, tận lực giết hết Zombie trong Bắc Hải chìm.

Chiến đấu duy trì liên tục hơn hai giờ, tinh hạch đã bị đã tiêu hao không sai biệt lắm. Thi thể Zombie chết đi đã chồng chất lên nhau thành ngọn núi nhỏ cao mười mấy thước rồi. Tông Hạo Hiên sau một lần công kích vội dò xét dị năng còn dư lại trong cơ thể một chút, thể nhưng chỉ đủ cho anh ta chống đỡ thêm nửa giờ nữa thôi.

Tân Vũ Hoa cũng đã sa cơ lỡ vận. Cũng không phải là do thời gian chiến đấu của bọn họ bị rút ngắn lại mà là trong gần ba giờ chiến đấu liên tục này, dị năng của họ đã bị tiêu hao quá lớn.

Hôm nay Tân Vũ Hoa một ngày giết Zombie cũng đã nhiều hơn số Zombie lúc trước cậu giết cộng lại.

Zombie thực sự chết đi như thế nào cũng có hơn mười mấy vạn con. Nhưng mà mười mấy vạn so với hơn một trăm vạn thì thật sự chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Chậm rãi đã có vài người có dị năng không đợi được tiếp tế đánh phải lui trở về cửa lớn. Những người bình thường kia thay phiên nhau giết Zombie, công cụ cũng là đổi một nhóm lại một nhóm. Cuối cùng, tất cả bọn họ cũng đã hết sức.

Thời điểm ngồi ở cửa lớn, bọn họ còn mắng một câu: "Sao lại có nhiều Zombie như thế chứ, thật là giết một con lại có thêm nhiều con nữa. Lúc nào mới có thể giết hết lũ này đây?"

Những người khác phụ họa: "Đúng vậy, đến cùng là chuyện gì xảy ra, sao lại đến nhiều Zombie như thế chứ?"

Có người nhỏ giọng nói: "Nghe nói đều là do mấy người mới ngày hôm qua gia nhập vào căn cứ dẫn lại."

Vốn tất cả mọi người mệt mỏi, vừa nghe nói như thế. Tâm tình hoài nghi cứ thế lên men trong lòng bọn họ. Hóa ra hôm nay bọn họ bị dồn tới hoàn cảnh này đều là do mấy người kia sai khiến!

Vài người ngồi dưới đất đều ào ào thương lượng: "Nếu đã là nhóm đó đưa tới thì để bọn họ đi xa một chút. Lúc đó không phải là dẫn Zombie đi hết sao?"

Tiểu Đường nghe thấy vài lời nói này đã giận không kềm được: "Tất cả im miệng hết cho tôi! đã quên vừa nãy là ai cứu mấy người sao? Nghỉ ngơi tốt rồi tiếp tục đi giết Zombie đi!"

"Chúng tôi thật sự là không động dây được nữa rồi!"

"Đúng vậy, ai chọc đến phiền toái này thì người đó đến ôm đi! Có quan hệ gì tới chúng tôi chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Thôn tính Nam Ca

Mưa dần dần nhỏ lại, thỉnh lực Nam Ca rất tốt. Coi như là cách xa như thế nhưng cô vẫn nghe được lời của mấy người này.

Đương nhiên, trong lòng cô không hề có tâm tình áy náy gì. Vốn cô cũng là Zombie, lúc trước đám nhân loại này đối với cô đều chỉ là khẩu phần lương thực thôi.

nói đến chuyện vì khẩu phần lương thực mà hao tâm tổn trí phí sức như thế, còn bị Zombie hiểu lầm, trên thế giới này chỉ sợ cũng chỉ có cô thôi. Mặc dù hận không thể cứ như vậy rời đi, thêm mà quần đám quần chúng kia đi tìm chết nhưng động tác xuống đao của Nam Ca vẫn không ngừng lại.

Chiến đấu với cường độ cao như thế, ngay cả bọn họ được bổ sung tinh hạch cũng có thời điểm cạn kiệt sức lực. Nam Ca cũng không ngoại lệ, cô hướng ra sau lùi vài bước, thanh đao trong tay vẫn còn vung qua. Mỗi một tế bào trong thân thể đều đang kêu gọi ầm ĩ muốn cô cho nghỉ ngơi.

Thậm chí Nam Ca còn xuất hiện cảm giác chóng mặt, chuyện này làm cho cô rất kinh hãi. không được, trong lúc mấu chốt này nếu thật sự hôn mê, vậy nhất định sẽ bị đám Zombie này kéo đi!

Vì vậy Nam Ca cắn răng lại dùng sức lắc đầu, loại bỏ cảm giác buồn ngủ từ trong đầu mình ra ngoài.

"A!" Hai tay cầm đao, cô lại một lần nữa xông tới.

Giết giết giết, Nam Ca đã đỏ tròng mắt, tinh thần lực cũng được nâng cao đến cực hạn.

Những con Zombie rục rịch kia có thực lực kém hơn một chút đều do dự, lui về phía sau. Bọn chúng không dám đối mặt với đối thủ cường đại như Nam Ca. Mà Nam Ca, mũi bảo hộ của cô ở thời điểm vừa mới chiến đấu cũng không biết đã bị cô vứt đi đâu, một đầu tóc đen toàn bộ bị nước mưa làm ướt nhẹp, khuôn mặt trắng nõn đã có chút trong suốt.

Nam Ca muốn đuổi bọn chúng trở về trong nước nhưng mà sao cô lại cảm thấy mặt bằng của nước tựa hồ lại cao hơn lúc nãy không ít đây? Hơn nữa lũ lụt đang hướng tới căn cứ này mà vọt đến?

Trùng mắt nhìn, cô biết rõ chính mình không sai. Lập tức hét lên với tiểu Đường: "Nhanh đóng cửa căn cứ lại!"

Tiểu Đường mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng vẫn nhanh chóng đóng cửa, cũng chính là trong nháy mắt mới đóng cửa lại kia. Lũ lụt cũng đã hướng tới bên chân!

Nam Ca cắn răng nhảy lên một thân cây, vừa vặn Tần Vũ Hoa ở gần đấy. Cậu lại mạnh mẽ trợ sức thêm cho cái cây này cao lên mười mấy thước. Sau đó dùng dây leo kéo mấy người có dị năng chưa kịp chạy lũ lụt lên trên cây.

Nam Ca nhìn nước lũ mênh mông, nghe người trong căn cứ liên tục kêu gào nhau chạy, nắm chặt tay. Đám Zombie hệ thủy này điên rồi, chúng thúc giục lũ lụt cũng sẽ đánh chìm các con Zombie khác cơ mà.

Đó là một con lốc nước, đến mau tan cũng mau, chờ thời điểm đất liền lộ ra. trên chiến trường rất nhiều Zombie đều bị cuốn đi nhưng trên bãi đất trống lại còn dư lại một con quái vật đen thùi lù.

Quái vật này giống như một viên thịt heo, thân thể còn run lên một cái. Đây rõ ràng là vật sống. Mà tốc độ của nó ở trong nước bần thật sự rất nhanh, thân thể nó bỗng nhiên nhảy lên hướng tới cây đại thụ mà đánh!

Người có dị năng trên tàng cây quyết định thật nhanh, tất cả đều nhảy xuống đại thụ. Nam Ca quay người lại, còn tặng cho viên thịt heo này một đao.

Vừa chém một đao như thế cô mới phát hiện cơ chế bên trong viên thịt này hóa ra lại là sinh vật nước!

nói cách khác, đây cũng là động vật biến dị! Trận lũ lụt vừa quét qua kia không chừng chính là để nó xông lên bờ!

Tông Hạo Hiên ở thời điểm lũ lụt vọt tới, đã trực tiếp nhảy lên trên tường rào của căn cứ. Bây giờ anh ta cách Nam Ca rất xa nhưng cũng không do dự chút nào nhảy xuống tường rào, đi trợ giúp Nam Ca.

Nam Ca vốn cho rằng chính mình chém con quái vật này một đao thì nó nhất định sẽ bị thương. Ai biết, miệng vết thương nhanh chóng khép lại! trên mặt vết thương bị bao vây bởi lớp da cá đen thui, một chút cũng nhìn không ra dấu vết!

Hơn nữa thời điểm nó còn ở giữa không trung cũng đã mở mắt ra! không phải là một đôi, mà là vài chục đôi mắt, trải rộng ở trên thân thể. Mắt nó đỏ bừng làm người ta sợ hãi.

Hơn nữa khiến Nam Ca cảm giác được kinh hãi là động vật biến dị này cũng không phải là chỉ đánh với mình. Trong ánh mắt nó phun ra rất nhiều nọc độc vấy tới những người có dị năng khác!

Mà nọc độc mặc dù đã bị né tránh nhưng lại như có sinh mạng vậy, ở trên mặt đất lan tràn rất nhanh đã lan đến bên cạnh cửa chính của căn cứ mười bảy.

Chút nọc độc này có tác dụng ăn mòn cực kỳ kinh khủng, cửa chính của căn cứ mười bảy không gì phá nổi kia cứ như vậy mà bị hòa tan!

Sau đó là tường rào cùng các loại kiến trúc!

Tiểu Đường thấy mưa nhỏ hơn không ít nên đã bắt đầu thúc giục dị năng đi thiêu chút nọc độc này, ai biết nọc độc thế nhưng không hề sợ bị lửa đốt. Hơn nữa quả cầu đen kia có thể không chế nước, không đợi Tiểu Đường tiếp tục thúc giục lửa. Cột nước không lồ liền lao xuống, dập tắt tất cả ngọn lửa vừa sinh ra!

Đây còn không phải là chuyện khó giải quyết nhất, vốn là Nam Ca không tin thứ này tà môn như vật. cô nhất định phải chém chết quả cầu đen này mới được, nơi nào nghĩ đến. Lúc cô né tránh nọc độc, một đao hung hăng đâm xuống. Quả cầu đen này thế nhưng phân chia ra thành rất nhiều quả cầu nhỏ, sau đó quả cầu nhỏ lại cấp tốc bành trướng!

Quả nhiên chỉ cần một chiêu này là ngăn cản được thiên quân vạn mã sao?

Thế lực của Nam Ca cũng dần dần bị tiêu hao sạch, có hai quả cầu nhỏ liên tục quán quít lấy cô không thả. Nọc độc của chúng nó thật sự làm cho người khác khó lòng phòng bị.

Còn như những người có dị năng khác, khi bị nhiễm nọc độc. Tất cả đều trực tiếp hóa thành chất lỏng màu đen. Máy người có dị năng đều liều mạng bảo vệ ở cửa chính căn cứ, mà ngay cả Nam Ca cũng phải chậm rãi lui trở về.

Những con Zombie kia trong một chốc lát chắc không thể về được. Nhưng mà ai biết trong biển rộng còn có sinh vật quý dị nào!

Chậm rãi những quả cầu đen kia phân chia ra ngày càng nhiều, dị năng cũng rất khó phát huy tác dụng gì ở trên người bọn chúng. Cộng thêm dị năng của mọi người thật sự đều đã tiêu hao sạch ở trận chiến trước, chỉ có thể không ngừng giằng co với đám cầu đen này.

Nam Ca một cước đá văng vài quả cầu đen, nói với Tân Vũ Hoa: "Các người tiến vào trong căn cứ trước đi, cửa chính để tôi đến thủ."

Đám dây leo của Tân Vũ Hoa cơ hồ là vừa đụng đến quả cầu đen đều sẽ bị ăn mòn, mà lực lượng tiêu hao cũng làm cho sắc mặt cậu càng thêm yếu ớt. Nhưng cậu vẫn ngoan cường nói: "không được, tuyệt đối không thể để cho Nam Ca tỷ chiến đấu một mình!"

Vừa dứt lời, đám cầu đen vừa mới nảy còn ở bốn phía liền lỏng phun nọc độc thế nhưng giống như là thủy triều lui về phía sau mấy trăm mét. Sau đó chúng nó lại dung hợp thành một thể!

Nam Ca ở thời điểm bọn chúng lui về phía sau cũng đã vội vàng đi theo nhưng vẫn bị muộn một bước. Sau khi đám cầu đen dung hợp lại, nó thay đổi cao lên trăm thước, Nam Ca đứng ở phía dưới quả thực chỉ là con kiến nhỏ.

Tất cả mọi người cùng nhau hít một ngụm khí lạnh, không ít người có dị năng đều buông tha cho dục vọng mưu sinh. Thân thể con quái vật này không ngừng ngoa nguẩy, Nam Ca biết rõ đây là nó đang muốn tạo ra một lớp nọc độc nữa.

Nếu quả thật bị nó đắc thủ, toàn bộ căn cứ đều sẽ bị ăn mòn hết. Vì vậy Nam Ca nhắc theo đao, mục tiêu là quả cầu to mà ra sức chém. Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa giúp đỡ lẫn nhau, cũng tiến hành công kích với quả cầu đen.

Ai có thể nghĩ tới, quả cầu đen này còn có thể mọc ra xúc tua. Trực tiếp nhắc hai người bọn họ lên, vút ra ngoài gần ngàn mét. Nếu không phải là thân thể tổ chất tốt thì một chiêu này cũng có thể ngã chết rồi.

Coi như là không chết thì bọn họ cũng bị thương rất nặng, không có cách nào tái chiến tiếp.

Nam Ca chặt đứt không ít xúc tua của cầu đen nhưng vẫn không tránh thoát một cái trong đó. Xúc tua mượn ngậy quán ở ngang hông cô, giờ cô lên cao cao.

Ở độ cao mấy trăm thước, mọi phương hướng dưới đất trong mắt Nam Ca nhìn thấy đều đang lay động.

trên quả cầu đen đã mọc ra đến mấy ngàn ánh mắt, toàn bộ đều nhìn chăm chăm Nam Ca. Sau đó Nam Ca liền phát hiện đầu nó nứt ra một cái lỗ thủng to. Đồ rục giống như một cái miệng rộng vậy.

Xúc tua mang theo cô, chuẩn bị đem cô nuốt vào trong bụng.

Hai tay Nam Ca còn có thể hoạt động, không ngừng mà cắt xúc tua. Nhưng rất nhanh đao của cô đã bị đoạt, hai tay cũng bị giam cầm lại.

Nam Ca chỉ có thể sử dụng tinh thần lực còn sót lại không nhiều của mình, điên cuồng xé rách tinh thần của quả cầu đen. Nhưng mà sinh vật biến dị này mặc dù thống khổ gào thét nhưng vẫn không chịu buông Nam Ca ra.

cô nhìn thấy bản thân mình cách cái động to kia càng ngày càng gần, bởi vì miệng đầu gấu bị ghim chặt. Muốn kêu cũng không kêu được.

Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa nằm ở phía xa, ánh mắt cũng tan vỡ, gào thét:

"Nam Ca!"

"không cần!"

Tìm của những người khác trong căn cứ cũng đã nhảy vọt lên cổ họng, nước mắt tiểu Đường rơi xuống. Hai tay gấu che mặt mình.

Nam Ca đối mặt với tử vong, nói sợ hãi thì chỉ bằng nói là tiếc nuôi chuẩn xác hơn một chút. cô vừa mới đến Bắc Hải, dọc theo đường đi trải qua bao nhiêu đau khổ nhưng ngay cả mặt của Lệ Sâm cũng chưa nhìn thấy thể nhưng sẽ phải chết rồi.

Còn có, Tô Phương cùng Tô Hiền còn thiếu cô hai bữa khẩu phần lương thực đâu, Tông Hạo Hiền cũng thiếu một phần đấy.

Lại còn, nhân loại trong căn cứ mười bảy này cũng cực kỳ không biết tốt xấu. cô vốn còn muốn đợi bản thân bức lui những con Zombie cùng sinh vật biến dị này rồi mới từ từ dạy dỗ mấy người này thật tốt.

Đến thời điểm đó chính mình liền vênh vang đắc ý đứng ở trước mặt bọn họ, ngẩng cao cái cằm lên trời bề ngễ nói với bọn họ: Các người xem, bọn người các ngươi yếu như gà còn cần tôi bảo vệ các người đấy.

Nhưng mà những dự định này đều theo thân thể Nam Ca bị bỏ vào trong miệng quả cầu đen. cô biết rõ, chắc mình sẽ không nhìn thấy những cảnh tượng kia rồi.

Sau khi nuốt cô xuống, quả cầu đen rất nhanh ngậm miệng lại. Trong tầm mắt Nam Ca cũng chỉ còn một mảnh hắc ám.

Nọc độc trong cơ thể nó còn ở trong bụng, Nam Ca có thể cảm nhận được đám nọc độc này di động, quả cầu đen này muốn ăn mòn mình!

Nam Ca nhắm mắt lại, gần như không thể nhận ra thở dài một hơi. Lệ Sâm, tôi không thể hoàn thành ước định với anh, không có ở Bắc Hải, ngoan ngoãn mà chờ anh tới rồi. Về sau nếu mà anh biết tôi đã chết, không biết sẽ là về mặt gì đây.

Trong chớp nhoáng này, mũi Nam Ca thế nhưng có chút chua xót. Đó là lần đầu cô có cảm giác muốn rơi lệ.

Ngay tại lúc nọc độc lập tức muốn bao trùm thân thể Nam Ca, cô bỗng nhiên cảm giác được quả cầu lớn này rung động một cái, sau đó gào thét giăng co.

âm thanh tê lương vang vọng bên tai Nam Ca, tinh thần lực yếu ớt của cô phát giác có người đang công kích quả cầu này. Mà thời điểm người đó đang công kích, anh ta còn tê tâm liệt phế hô: "Nam Ca đâu? Mày trả lại Nam Ca cho tao!"

Ý thức Nam Ca dần dần mơ hồ, nghĩ thầm, giọng nói của người này sao lại giống Lệ Sâm đến thế.

đang công kích quả cầu đen biến dị xác thực là Lệ Sâm, nhưng lại không giống với Lệ Sâm mọi người nhận biết.

Tất cả mọi người bị phương thức chiến đấu cường hãn của anh làm khiếp sợ dờ người, kể cả Tông Hạo Hiền và Tân Vũ Hoa lẫn Doãn Húc Trạch đi theo anh đến đây.

Thời gian trở lại hai phút trước, Lệ Sâm trở mắt nhìn quả cầu đen kia nuốt Nam Ca vào bụng liền điên cuồng.

không có ai nhìn thấy anh làm như thế nào mà vọt tới bên cạnh quả cầu đen kia, giống như là không gian xuất hiện trạng thái vụn vỡ, ngay lập tức anh cuồng bạo liên quan đến thân thể quả cầu đen cũng rầm rầm nổ tung!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Con giận của Lê Sâm

Lê Sâm ngồi ở ghế sau, khiến Trần Bàn Từ nhanh lái xe, cũng đã sợ hãi. Hoặc là nói, lúc anh ở trong căn cứ chính nghe nói căn cứ mười bảy gặp chuyện không may đã hồi hận.

Vì sao anh không sớm một chút điều tra rõ chuyện Nam Ca cùng Thẩm Cẩm Nhã ở một chỗ. Vì sao anh không tới căn cứ mười bảy đợi cô? Vì sao vừa này muốn cùng Doãn anh Nam nói nhảm?

Coi như là kéo theo cao tăng coi trọng, toàn bộ thế giới chính phạt Nam Ca. Lẽ nào bọn họ sẽ sống không nổi sao?

không, anh có thể bảo vệ tốt Nam Ca.

anh cũng hồi hận, nếu như sớm một chút báo động trước cho cơ sở chính, nói không chừng đã sớm biết cơ sở chính chiếm đoạt công lao của căn cứ mười bảy, lường gạt tất cả mọi người.

Lê Sâm dọc theo con đường này, biểu hiện giả dối quá nhiều tình huống. Hình ảnh tàn khốc trong đầu, một lần anh nghĩ tới, tim cũng sẽ co rút đau đớn một lần. Sau đó lại không ngừng mà an ủi chính mình, Nam Ca của anh lợi hại nhất. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Những người khác trong xe đều bị thái độ Lê Sâm ảnh hưởng, Doãn Húc Trạch cùng anh ngồi cùng một chỗ mới bắt đầu còn muốn dò xét Lê Sâm qua lời nói. Thấy mặt anh xanh mét cũng không dám mở miệng.

Tình huống Doãn Húc Trạch cùng Đường Tư Nguyệt bất đồng, anh ta là con trai duy nhất của người lãnh đạo cơ sở chính. Bản thân có quyền lợi ở trong căn cứ phi thường lớn, cộng thêm trong căn cứ tổng cộng chỉ có mình anh ta một người có dị năng hệ tinh thần cho nên tình hạch hệ tinh thần toàn bộ đều bị anh ta dùng.

Năng lực hiện tại của anh ta so với Nam Ca mặc dù kém hơn không ít nhưng cũng đã là cấp bốn. Cũng chính là có thể khống chế tư tưởng Zombie cấp thấp, có phạm vi thăm dò rất rộng lớn. Thậm chí còn có thể nghe được âm thanh chỗ gần.

Thời điểm lái vào địa giới căn cứ mười bảy, anh ta đột nhiên cảm giác được hơi thở của trên trăm vạn Zombie.

Khi đó sắc mặt anh ta so với Lê Sâm còn kém hơn không ít.

Nhiều Zombie như thế không phải là đùa giỡn đâu! Vì vậy mặt Doãn Húc Trạch thời gian qua luôn lạnh nhạt cũng thay đổi thành vạn vẹo, nói với Lê Sâm: "Phía trước quá nguy hiểm, chúng ta không thể đi qua!"

Nhưng mà Lê Sâm sao có thể nghe theo chứ, Trần Bàn Từ lái xe. Chỉ cần Lê Sâm không lên tiếng thì anh ta sẽ xem như không nghe thấy.

Hai gò má Doãn Húc Trạch đều đang run rẩy, mãnh liệt cầm lấy cổ áo Lê Sâm, để ánh mắt anh cùng chính mình nhìn thẳng: "anh có nghe thấy tôi nói chuyện không? Phía trước đều là Zombie! Ít nhất cũng có vài chục vạn! không..." anh ta lại cẩn thận cảm thụ một cái, trong âm thanh không tự giác tràn trề kinh hãi: "Trừ Zombie ở bên ngoài còn có một loại sinh vật tồn tại mà tôi chưa cảm thấy bao giờ! Rất có thể là giống loài biến dị!"

Biống loài biến dị có năng lực tràn trề không tính, không hỏi thăm rõ ràng làm sao dám tùy tiện tiến lên?

Doãn Húc Trạch đều đã làm tốt chuẩn bị, nếu như Lê Sâm thật cự tuyệt anh ta. Vậy thì anh ta hiện tại liền thúc giục tinh thần lực công kích thần trí bọn họ. anh ta nếu đã dám ngồi ở trong xe Lê Sâm, thì khẳng định đã nắm chắc vạn bài.

Ai biết Lê Sâm lạnh lùng nói một câu: "Ngừng xe."

Trần Bàn Từ mạnh mẽ phanh lại, thân thể mọi người đều nghiêng tới trước. Doãn Húc Trạch hướng tới Lê Sâm lộ ra một ánh mắt tán thành, cảm thấy anh cũng là người có được dẫn được. Sau này có thể lôi kéo làm thuộc hạ được.

Ai biết, Lê Sâm ở thời điểm xe ngừng, một phen kéo cổ tay Doãn Húc Trạch ra, đập anh ta xuống xe.

Bên ngoài còn đang mưa, trên đường tràn đầy lầy lội. Mặc dù tinh thần lực của Doãn Húc Trạch cường hãn nhưng thể lực như thế nào cũng không thể là đối thủ của Lê Sâm. không có phòng bị cứ như vậy bị Lê Sâm đập một cái thành chó gặm bùn.

Lê Sâm thật sự là nửa câu nói nhảm cũng không muốn cùng anh ta nói, xoay tay lại liền đóng cửa xe. Trần Bàn Từ nhìn mặt Lê Sâm lạnh như băng đến cực hạn, cũng không cần Lê Sâm phân phó đã lập tức khởi động xe nhanh chóng phi về phía trước. Mẹ nó nha, lão đại tức giận lên hóa ra lại dọa người như thế. anh ta cũng phải cẩn thận một chút, nếu không khó giữ được cái mạng nhỏ này.

Bị Lê Sâm trực tiếp đập xuống xe, Doãn Húc Trạch quả thực là mất mặt đến cực hạn. Vài chiếc xe đằng sau kia căn bản là không rõ là đã xảy ra chuyện gì. Bây giờ Doãn Húc Trạch không phải là con tin của Lê Sâm sao? Sao lại bị Lê Sâm đập xuống vậy?

Hiện tại đây trong đầu Lê Sâm đều là Nam Ca, người nào là con tin hay không đều không ở trong suy tính của anh. anh chỉ muốn bảo vệ tốt Nam Ca! Đây là hứa hẹn của anh với Nam Ca...

Tay anh gắt gao siết chặt, khớp xương cũng trắng bệch.

Thời điểm xe đang đến gần căn cứ mười bảy, tất cả mọi người đã nhìn thấy cái con vật khổng lồ kia. Lệ Sâm trước hết chú ý tới lại là cái xúc tua kia đang quần quanh lấy Nam Ca.

Trái tim anh bỗng nhiên thít chặt lại, căn bản là không còn kịp suy nghĩ gì nữa đã thúc giục dị năng lao ra xe. Dị năng của anh là không gian hệ, nhưng nó khác với không gian bình thường để tồn trữ. không gian của anh có thể cuồng bạo, hơn nữa còn có thể không chế thời gian.

Theo dị năng liên tục thăng cấp, thời gian anh có thể không chế càng ngày càng dài cho nên khi anh thúc giục dị năng, hết thấy đều dừng lại. Mà sau khi anh mở cửa xe bước xuống, chiếc xe lại lần nữa di chuyển như bình thường.

Trần Bàn Từ một giây trước còn nhìn thấy Lệ Sâm ngồi ở trong xe, một giây sau người đã vọt tới phía trước xe. thật sự là làm anh ta giật mình mà. Lão đại thực là có bản lĩnh, chẳng lẽ là có thể di chuyển tức thời? thật sự là mới nghe lần đầu đó.

Diệp Thiệu không có biện pháp xông lên phía trước giống như Lệ Sâm nhưng anh ta cũng phát hiện Nam Ca đang bị quả cầu đen kia bắt lấy, nó chuẩn bị ném cô vào trong miệng rồi. anh ta chỉ có thể dõn dập nói: "Nhanh lên! Lại nhanh một chút!"

Trần Bàn Từ cảm giác chiếc xe thiết giáp này đều đã phóng nhanh đến rụng rời, sắc mặt cũng đầy khó xử: "Đây đã là tốc độ cực hạn!"

Tốc độ xe cực hạn như cũ vẫn không cản nổi con vật khổng lồ kia công kích Nam Ca. Diệp Thiệu gắt gao nhìn chăm chăm hình ảnh trước mắt, mắt thấy Nam Ca bị vút xuống cái miệng của con vật khổng lồ kia...

"không!" anh ta ở trong xe sụp đổ hết, chỉ hận tại sao một chút dị năng mà anh ta cũng không có. Nếu không cũng có thể cứu Nam Ca rồi!

Lệ Sâm cũng chứng kiến cảnh tượng này cho nên mới càng điên cuồng hơn. anh khẩn trương đuổi theo nhưng vẫn muộn một bước, Nam Ca đã bị con vật khổng lồ kia nuốt!

Tân Vũ Hoa nằm ở phía xa, nước đã sắp nhấn chìm thân thể cậu. Cậu còn lớn tiếng gào với Lệ Sâm: "Lệ đại ca, anh không thể đi qua! Con quái vật kia quá lợi hại!"

Lệ Sâm ở trong nhận thức của bọn họ cũng không phải là người có dị năng. một người bình thường, coi như là kỹ thuật bắn súng tinh chuẩn, thân thủ khá hơn nữa cũng đánh không lại sinh vật biến dị đâu!

Vừa mới này cậu đã phải tro mắt nhìn Nam Ca bị nuốt mà không thể cứu người, hiện tại chẳng lẽ lại muốn nhìn thấy Lệ Sâm đi chịu chết sao?

đã thật lâu không có đã khóc, Tân Vũ Hoa lại khóc nức nở. Lần này thực sự không phải là bởi vì sợ hãi mà là vì thống hận. Hận đối thủ cường đại, càng hận chính mình bất lực.

Thời điểm Tông Hạo Hiền nhìn thấy thân ảnh Nam Ca biến mất, toàn thân cũng đã hết sức. Thậm chí anh ta đã không còn dục vọng mưu sinh nữa. Cả người nằm trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng không có ánh sáng.

Nam Ca chết, hết thấy đều kết thúc, ai còn có thể cứu được cô ấy chứ?

Những chiếc xe khác cũng đã lái vào phạm vi trong tầm mắt, tất cả mọi người chứng kiến hình ảnh Lệ Sâm phóng tới chỗ con vật khổng lồ kia. trên tay anh thậm chí còn không có bất kỳ vũ khí gì.

Lệ Ngạn kéo cửa sổ xe xuống, lớn tiếng hô: "anh trai, anh trở về đây! Chúng ta lại nghĩ biện pháp khác!"

hiện tại đừng nói là Lệ Ngạn, coi như là tất cả mọi người cùng nhau gọi Lệ Sâm trở về thì anh cũng không nghe thấy. Nam Ca của anh còn đang chờ anh đi cứu mà!

Con vật khổng lồ kia cảm giác được Lệ Sâm lại gần, động tác chuẩn bị nọc độc không ngừng. Xúc tua bay động chuẩn bị tới bắt Lệ Sâm.

Tân Mộ Yên ở trên xe Lệ Ngạn sợ hãi thét chói tai một tiếng, hận không thể nhắm mắt lại.

"không cần!!" Lệ Ngạn cũng điên rồi, nhưng xe cậu còn cách chỗ đó một đoạn, cậu xông tới. Như thế nào cũng cứu không được Lệ Sâm.

anh trai của cậu, cậu trăm nghìn cay đắng mới tìm được sao có thể chết ở chỗ này!

Cảm giác vô lực truyền tới tất cả mọi người, cho tới khi bọn họ nhìn thấy tình thế biến hóa cũng không dám tin vào hai mắt của mình. Bởi vì xúc tua của quả cầu đen rõ ràng đã lại gần Lệ Sâm, muốn không chế anh. Xung quanh người Lệ Sâm không biết là xuất hiện cái gì, thỉnh thoảng thỉnh thoảng bùng! Những xúc tua kia thế nhưng đều bị vụn đứt đoạn!

Hơn nữa không phải là vụn cắt thành một đoạn mà là trực tiếp vụn cắt thành bột phấn!

Quả cầu đen kia coi như là lợi hại hơn nữa cũng không có biện pháp đem bộ phận đã bị nghiền nát thành như thế khôi phục lại nguyên trạng. Thân thể nó nhanh chóng bành trướng, tiếng kêu thê lương vang dội không trung.

Lệ Sâm giống như ác quỷ đi ra từ trong địa ngục, mỗi một bước đi nhất định muốn lấy đi tính mạng người xung quanh. anh không nghe được bất luận kẻ nào gào thét, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm thứ trước mặt. một lần nữa thúc giục đi năng.

Đây là lần đầu tiên anh thúc giục đi năng đến cực hạn, trong không gian này cũng đã xuất hiện sự thay đổi, giọt mưa cùng gió lớn ở trong không gian của anh cũng bị lực hút khổng lồ. Trong đây anh chính là chúa tể.

Thậm chí bởi vì lực hấp dẫn cực lớn kia, trên bầu trời cũng đã xuất hiện một thứ có hình dáng như lỗ rì!

Mà con vật khổng lồ kia cuối cùng cũng ý thức được Lệ Sâm có bao nhiêu lợi hại, nó muốn chạy trốn cũng đã không thể nào.

Lệ Sâm hét lớn một tiếng, không gian cuồng bạo tới cực điểm. Thứ bên trong đều bị xé nát. Bên cạnh cùng dưới chân anh là thi thể Zombie chồng chất như núi, trước mặt anh là sinh vật biến dị.

Sinh vật mà tất cả mọi người khó có thể đối phó ở trong không gian cuồng bạo, thân thể xuất hiện từng vết tích bị cắt.

Năng lực khép lại vết thương của nó mạnh phi thường, nhưng coi như là mạnh hơn thì cũng làm sao so được với tốc độ xé rách trong không gian? Nó muốn phân chia thân thể thành nhiều quả cầu nhỏ nhưng sao Lệ Sâm lại cho nó cơ hội chứ.

Tất cả mọi người đều tận mắt nhìn thấy một hồi đơn phương đồ sát.

Tất cả thi thể Zombie đều nổ tung ở trên không trung, biến thành một vòi máu khổng lồ. Mà Lệ Sâm còn đang hết sức không chế lực đạo của mình từ bên ngoài đến bên trong từng tầng một cắt thịt con sinh vật biến dị này.

Quả cầu lớn phẫn nộ. Hơn nữa là sợ hãi, toàn bộ chất dịch độc mà nó vừa mới chuẩn bị đều hướng tới vị trí Lệ Sâm mà ối ra. Nhưng Lệ Sâm căn bản là không thèm né tránh mà trực tiếp tạm ngưng thời gian. Mặc dù chỉ trong một chớp mắt nhưng vẫn đủ để anh đem tất cả nọc độc chuyển dời đến chỗ khác.

Vì vậy lúc mọi người hoàn hồn lại liền phát hiện quân đoàn Zombie ở phía xa xa chợt bắt đầu bị ăn mòn thối rữa, đây rõ ràng là đã bị trúng nọc độc của quả cầu đen!

Tất cả mọi người khiếp sợ nghĩ, đến cùng thì Lệ Sâm làm như thế nào vậy?

Lệ Sâm mới mặc kệ người khác khiếp sợ hay không, anh chỉ tập trung cắt từng tầng một đi xuống. Cuối cùng cũng nhìn thấy cô gái nhỏ của anh đang nằm trong bụng quả cầu đen.

Quanh thân cô ấy bị một màng dính bao trùm, hơn nữa cái màng dính kia có màu trắng nhàn nhạt. Giống như là một cái kén vậy. Nam Ca nằm ở trong đó, điềm tĩnh giống như đang ngủ.

Ở dưới người cô không xa có độc dịch lan tràn. Nếu như Lệ Sâm ra tay muộn hơn một chút thôi, Nam Ca khẳng định đã bị cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Anh sẽ sợ

Nếu đã nhìn thấy Nam Ca, Lệ Sâm càng không ham chiến. anh cũng nhảy vào trong bụng con quái vật ôm Nam Ca từ trong đó ra, sau vài cái lách mình liền rời đi phạm vi công kích của mình.

Sau đó rốt cuộc thì anh cũng không cần lưu tình nữa, không gian cuồng bạo được đề thăng đến cực đại. Con vật khổng lồ kia tựa như là đám Zombie lúc này, bay lên không trung, ầm một tiếng nổ tung. Đợi sau khi nó triệt để biến mất, phía trên khối đất chỉ xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ.

Vào thời khắc này mưa đã tạnh.

Có ánh mặt trời từ trong tầng mây lộ ra, chiếu sáng một mảnh không gian tràn trề máu thịt. Những tia máu nhỏ nhỏ giống như nhiều đóa nở rộ uyển chuyển lộng lẫy, quanh quẩn ở không trung. Từng tia ánh mặt trời phá vỡ hết thảy âm u, chiếu lên chỗ lõm đầy nước khiến nó trở nên lấp lánh tỏa sáng.

Lệ Sâm bởi vì vừa mới điên cuồng sử dụng đi năng trong cơ thể mình mà hiện giờ sức lực trong thân thể đã bị tiêu tán hơn phân nửa. Nhưng anh vẫn hít sâu ôm chặt lấy Nam Ca, không hề buông tay.

Cái kén trắng trên người Nam Ca dưới sự soi sáng của ánh mặt trời từ từ thay đổi thành cứng rắn, sau đó giống như là thạch anh bao vây lấy cơ thể cô.

Lệ Sâm đặt cô lên trên mặt đất, sau đó dùng sức một chút xé rách cái kén kia ra. Nhìn chăm chăm mặt Nam Ca.

Mỗi lần cô ngủ đều yên tĩnh như vậy, khuôn mặt sạch sẽ hoàn mỹ, lông mi thon dài giống như hai cái bàn chải nhỏ. cô như vậy trông đơn thuần vô hại cực kỳ.

Ánh mắt Lệ Sâm vừa mới này còn lạnh lẽo như băng, lúc nhìn chăm chú vào khuôn mặt Nam Ca lại trở nên mềm mại giống như là có thể chảy nước vậy.

Nam Ca không có có nhịp tim cùng hô hấp nên anh cũng không biết làm thế nào để gọi cô tỉnh lại. Chỉ có thể lần lượt gọi tên cô: "Nam Ca, Nam Ca, tôi đến rồi, em tỉnh lại đi..."

cô vẫn như cũ nằm ở trong khuỷu tay Lệ Sâm, yên tĩnh không nhúc nhích.

Vành mắt Lệ Sâm bỗng nhiên chuyển hồng, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, lưng cúi xuống. Thân thể cao lớn dán lên người Nam Ca: "Nam Ca... đã không còn nguy hiểm rồi, em tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa..."

Nhưng Nam Ca vẫn là một chút phản ứng cũng không có.

Có người muốn lại gần Lệ Sâm nhưng mà vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc này Lệ Sâm hành hạ sinh vật biến dị kia đến chết thì đầu bỏ đi ý niệm trong đầu.

Mà ngay cả Doãn Húc Trạch cũng là lòng đầy sợ hãi nghĩ, may mắn vừa mới này lúc Lệ Sâm đập anh ta xuống xe, anh ta không có động thủ với Lệ Sâm. Nếu không, phỏng chừng anh ta cũng sớm đã hóa thành thịt vụn.

Lệ Sâm ôm Nam Ca vào trong ngực, hít sao dán vào cổ cô nỉ non: "Là tôi đến muộn, thực xin lỗi Nam Ca... Em dậy nói với tôi vài lời được không? một câu là được... nói xong em lại ngủ tiếp..."

Nam Ca không có trả lời khiến Lệ Sâm càng ngày càng sợ hãi. anh rút ra một con dao găm từ bên hông, vẽ một đường lên cổ tay mình, còn nhẹ nhàng nói: "Tôi cho em máu tươi này, rất nhiều máu tươi đấy. Em tỉnh lại đi, được không? Chỉ cần em tỉnh lại, tôi thật sự cái gì cũng sẽ đồng ý cho em hết..."

Lệ Sâm chỉ lo cắt cổ tay nên cũng không có phát giác được Nam Ca trong ngực động động con người.

thật ra vừa này cô cũng có chút muốn tỉnh lại nhưng thân thể bởi vì hết sức nên vẫn luôn không có mở mắt ra được. Vừa mới vết và khôi phục thêm chút sức lực, cô lại nghe được Lệ Sâm khẩn cầu mình như vậy cũng rất khổ sở, muốn mở mắt nhìn anh. Ai biết, Lệ Sâm quý keo kiệt này lại muốn cho mình máu tươi!

Ngao ngao ngao, cô cũng đã thật lâu không có được uống máu anh rồi nha! Vì vậy lúc này Nam Ca liền đưa ra một quyết định, cô muốn tiếp tục giả chết.

Quả nhiên, Lệ Sâm không có phát hiện ra cô tỉnh lại. đem cổ tay đã bị rạch thà tới bên miệng Nam Ca, tùy ý để máu tươi trên cổ tay thuận theo khớp miệng cô chảy vào.

Trong nháy mắt Nam Ca được nhắm nháp máu tươi của Lệ Sâm thật sự là kích động sắp khóc.

Riu rít riu rít, quả nhiên là hương vị máu tươi mình thích nhất trên toàn bộ thế giới, so với của Tông Hạo Hiên muốn ngọt ngào hơn mấy trăm lần! So với hương vị của Đường Tư Nguyệt thì phải ngọt ngào hơn nghìn lần ấy chứ!

cô thật sự không muốn nhả ra đâu!

Vốn Nam Ca chính là đang đợi ngậm máu tươi này nên mới không mở mắt, hiện tại cô đã bị máu tươi mê hoặc. Nào còn có tiết tháo gì nữa, bừa bãi liền mút máu Lệ Sâm vào miệng.

Lệ Sâm vốn cũng đã tuyệt vọng rồi, không nghĩ tới Nam Ca lại có phản ứng! Nhận thức này quả thực làm anh mừng rỡ như điên!

Vì vậy anh đè cổ tay mình xuống khiến máu tươi không ngừng mà chảy vào trong miệng Nam Ca, còn ôn nhu hỏi: "Có đủ hay không? Có còn muốn nữa không? Em từ từ mà uống, trong thân thể tôi còn có rất nhiều mà."

Nam Ca mở mắt ra, đôi mắt kia giống như chấm nhỏ, giờ phút này ánh ngược đều là khuôn mặt ôn nhu của Lệ Sâm. Nam Ca một bên mút máu tươi Lệ Sâm, một bên còn cười cong đôi mắt.

Ô ô ô, lúc này Lệ Sâm thật sự là vũ trụ đệ nhất soái! cô thích Lệ Sâm nhất nhất luôn!

Vì vậy không có quan người khác nhìn cô như thế nào, cô ôm lấy cổ tay Lệ Sâm uống một cách thỏa mãn!

Về sau vẫn là cô phát hiện ra khuôn mặt Lệ Sâm trong nháy mắt trở nên yếu ớt, cô mới lưu luyến không rời mở miệng buông tay anh ra.

Lệ Sâm thấy cô không uống nữa, rất bối rối. Còn đem cổ tay tới gần phía trước: "Sao lại không uống? Có phải thân thể không thoải mái không?"

Nam Ca chớp chớp con mắt, liếm liếm đôi môi ngơ ngác hỏi: "Sao hôm nay anh hào phóng như thế?"

Lời này nếu mà đặt ở thường ngày, Lê Sâm nhất định sẽ gõ đầu cô. Nhưng mà hôm nay, Lê Sâm đối với cô một chút tính tình cũng không có. Chỉ ôm cô dụ dỗ: "Tôi về sau đều hào phóng như thế nhé, trước kia muốn để cho em thông qua chiến đấu cùng tính hạc không ngừng tiến bộ. không muốn làm cho em ý lại máu tươi, về sau tôi sẽ cho em uống máu thoải mái, được không?"

Lê Sâm vừa nói như thế thật là làm cho Nam Ca vừa mừng rỡ vừa cảm thấy có chút ngượng ngùng. Vì vậy cô hi hi cười một tiếng, còn nắm lấy cổ tay của anh: "Vậy thì tôi giữ lại về sau uống nữa cơ."

Nếu mà bây giờ giết chết khẩu phần lương thực luôn, về sau cô sẽ không có thức ăn ngon nữa đâu! Nam Ca tính toán nhónhặt đánh bàn phím càn cách càn cách.

Lê Sâm ôm cô, hôn môi với trán người trong lòng: "Ừ, đều giữ lại, về sau toàn bộ đều cho em hết."

Nam Ca hiện tại đang ở trong trạng thái cực độ cao hứng, cộng thêm vừa mới được uống no bụng, cô liền một bên cầm lấy tay Lê Sâm, một bên liếm chút máu chảy ra trong miệng vết thương, nghĩ thầm một chút cũng không thể lãng phí được đâu.

No bụng, đầu óc cô liền trở nên không quá thông minh, còn kích động nói: "Tôi cũng biết là anh nhất định sẽ trở lại cứu tôi mà! Vừa nãy anh dùng một chiêu kia gọi là gì, cắt lát cá sống sao?"

Lê Sâm nhớ tới bộ dạng vừa nãy cắt từng tảng từng tảng thịt một, lại nghĩ đến hình dung của Nam Ca. Quả thực là dở khóc dở cười.

anh rõ ràng là đang sử dụng không gian cuồng bạo, sao ở trong mắt Nam Ca lại là cắt lát cá sống chứ?

"Em nói cái gì thì chính là cái đó đi." Lê Sâm thật sự là quá sợ hãi chuyện Nam Ca gặp chuyện không may rồi, về sau dù như thế nào cũng khó có thể khiến anh buông Nam Ca ra khỏi tầm mắt của mình, dù chỉ một bước.

Nam Ca gào ô một tiếng, sùng bái nhìn Lê Sâm: "anh cũng thật là lợi hại nha!"

Lê Sâm bị cô nhìn có chút sung sướng, còn khiêm tốn một câu: "Cũng không có. Tuy nhiên..." anh vừa nghĩ đến một vấn đề, cười tủm tỉm hỏi Nam Ca: "Làm sao em biết quá trình vừa nãy tôi cứu em? Em không phải là vẫn luôn mê man sao?"

Nam Ca mạnh mẽ trợn to hai mắt, cũng bắt chước việc liếm cổ tay Lê Sâm, hai cái tay nhỏ bé che miệng mình lại.

Xong đòi xong đòi, nói lộ ra miệng rồi.

Lê Sâm đã quá hiểu rõ Nam Ca. Từ một ánh mắt của cô, anh cũng có thể nhìn ra cô đang suy nghĩ gì. Vì vậy anh cười càng thêm nguy hiểm, ngón tay còn bóp ở trên cằm Nam Ca, nghĩ tới cô vừa mới dùng đầu lưỡi từng chút một liếm cổ tay mình. Cái loại cảm giác này làm thân thể anh không khỏi căng thẳng.

"nói đi chứ, tại sao không nói nữa?" Giọng của Lê Sâm mang chút ít khàn khàn, còn chuyển tông giọng nói: "Trước kia không phải là em cảm thấy nhân loại ngốc nhất, em lợi hại nhất. Em nói chuyện đạo lý luôn rõ ràng sao? hiện tại có phải em nên cho tôi một lời giải thích không?"

Nam Ca sắp khóc, giải thích thế nào đây. Nếu mà bây giờ cô nói cô thật sự không biết rõ Lê Sâm làm như thế nào giết chết con vật khổng lồ kia, anh ấy có hay không muốn giết mình luôn?

Vì vậy Nam Ca lập tức đổi thành vẻ mặt đáng thương dắt lấy cổ áo Lê Sâm, nhu thuận nói: "Lê Sâm, trong khoảng thời gian cùng anh tách ra này, tôi thật sự rất nhớ anh mà."

Lê Sâm chau chau mày, không có nói tiếp.

Nam Ca không ngừng cố gắng: "thật sự, dọc theo con đường này. Tôi đã phải trải qua rất nhiều chuyện đấy, thật muốn kể hết cho anh mà."

Lê Sâm nhìn cô cười, chỉ là một câu cũng không nói. Ngược lại là ôm tay cô càng ngày càng gấp.

Nam Ca dường như thấy khẩu phần lương thực đến miệng cứ như vậy bay đi, nịnh nọt Lê Sâm không thành. cô chỉ có thể che đầu mình nói: "Chao ôi, đầu tôi thật đau nha. Nhất định là vừa nãy sử dụng tinh thần lực quá độ."

Trong mắt Lê Sâm dẫn theo một tia lo lắng, vô thức kiểm tra cho cô. Tuy nhiên lấy hiểu rõ của anh đối với Nam Ca... anh vẫn thả tay xuống.

Nam Ca nhìn Lê Sâm vẫn không hề bị lay động, cũng hận không thể lăn lộn ở trong ngực anh: "Lê Sâm, tôi vừa mới giết mấy vạn zombie, tôi thật mệt quá mệt quá nha... Toàn thân tôi đều đau, ô ô ô..."

Lê Sâm nhìn cô là thật sự khổ sở, cũng đau lòng không dám trêu cô nữa. anh ôm Nam Ca vào trong ngực, lại hôn khẽ miệng cô một chút rồi hỏi: "Tôi dẫn em đi về nghĩ có được không?"

Nam Ca ôm cổ anh không ngừng gật đầu, dù sao chỉ cần Lê Sâm không tiếp tục trách mình thì như thế nào cũng được nha!

Lê Sâm thích nhất là nhìn bộ dáng Nam Ca ý lại anh, thờ dài một tiếng không thể nhận ra: "Mà thôi, cũng là do trước đây tôi đối với em quá keo kiệt, nếu không sao em sẽ vì được uống chút máu tôi mà không tỉnh lại chứ."

Nam Ca theo bản năng gạt cái đầu nhỏ, nghĩ thầm, anh cũng biết rõ mình quá nha. Tuy nhiên cô mới vừa gạt hai cái, ánh mắt Lệ Sâm quét tới. cô chỉ có thể cứng đờ thân thể không chớp mắt nhìn anh.

Xong đời, bị Lệ Sâm nhìn thấy rồi! Ô ô ô, hiện giờ cô giải thích có còn kịp không?

Nhìn gương mặt tuần tú của Lệ Sâm phóng đại ở trước mắt mình, Nam Ca còn tưởng rằng anh đang muốn đánh cô đầu. Ai biết, anh thế nhưng hôn mình.

Nụ hôn của anh mới bắt đầu vẫn chỉ là nhẹ nhàng đụng vào, cực kỳ ôn nhu. Về sau liền biến thành giống như cuồng phong bão táp, tàn sát bừa bãi.

Nam Ca cảm nhận lực đạo của anh, thật giống như là muốn ép vỡ gò má mình vậy. May mắn cô không có cảm giác đau, nếu không chắc sẽ rất đau đây.

Đội đã lâu Lệ Sâm mới kết thúc nụ hôn này, mặt mày tỉnh mạch nhìn Nam Ca. Lại thuận tay vò vò đầu tóc giúp cô, buộc chặt cánh tay làm cho thân thể nhỏ bé của cô khảm vào trong ngực mình.

Lập tức, Nam Ca liền nghe được anh nghiêm túc hứa hẹn với mình: "Nam Ca, về sau em muốn máu tươi, tôi cũng sẽ thỏa mãn em. Cho nên đồng ý với tôi, nếu như phát sinh chuyện nguy hiểm gì thì nhất định không được dùng loại phương pháp này gạt tôi nữa, được chứ."

Đôi mắt anh ngậm lấy từng ánh sáng nhỏ vun, cầm lấy tay Nam Ca đặt lên bờ môi mà hôn từng cái một: "Lúc em bất tỉnh, tôi thật sự sợ hãi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tôi đồng ý với anh

Về sau khi Nam Ca tỉnh té hồi tưởng qua, lúc đó tựa hồ là lần đầu tiên Lệ Sâm chia sẻ nội tâm của mình cho cô nghe. Cũng là lần đầu tiên cô biết rõ hóa ra cường đại như Lệ Sâm cũng sẽ lo lắng cùng sợ hãi. Mà người khiến anh lo lắng lại là chính mình.

Mưa lớn ngừng lại, chân trời lộ ra chút xanh lam sau cơn mưa. Bên cạnh mùi máu tanh, hương vị xung quanh hai người thay đổi trở nên ngọt ngào.

Nam Ca mà xui quý khiến gạt đầu, đồng ý với anh: "Tôi không lừa anh nữa."

Lệ Sâm chụp cô vào trong ngực mình, giữa đuôi lông mày đều là vui vẻ. Theo cái con sinh vật biến dị kia bị Lệ Sâm giết chết, cái loại tính chất đặc biệt hấp dẫn Zombie trên người Nam Ca giống như là cũng biến mất.

Vốn là Zombie bò ra từ Bắc Hải chìm, giờ phút này dưới ánh mặt trời đều chạy tứ tán. không lâu sau liền tiêu thất tung thất ảnh.

Tất cả người trong căn cứ mười bảy đều kiệt sức, không có biện pháp lại đi đuổi bắt Zombie. trên đất bằng đột nhiên gia tăng nhiều Zombie như thế, chắc hẳn những dân chúng này sinh tồn càng thêm gian nan.

Động vật đều biến dị, bước tiếp theo khả năng là đến phiên thực vật, tất cả mọi người lo lắng trùng trùng. Thậm chí có người còn che mặt khóc sụt sùi, nghĩ muốn thoát li Bắc Hải.

Nhưng mà trời đất bao la, bọn họ có thể chạy trốn tới chỗ nào đây. Rời khỏi căn cứ còn có thể sống được sao? Lúc mọi người ở đây tuyệt vọng, có người nỉ non nói: "Người đàn ông cường đại kia sẽ bảo hộ chúng ta đi?"

Tất cả mọi người đem ánh mắt hy vọng đặt ở trên người Lệ Sâm, nhưng trong mắt Lệ Sâm cũng chỉ có một mình Nam Ca mà thôi.

Đám Zombie chạy tứ tán có chút ít hướng về phía đám Lệ Ngan mà đi. Thể lực đám người này không sai, thành quả gần đây săn giết Zombie cũng rất rõ ràng. Rất nhanh liền giải quyết vài chục con.

Mà Doãn anh Nam mang người đến lại ít hơn bọn họ rất nhiều, ứng phó với đám Zombie từ trong nước bò ra có chút cô hết sức. Nhưng ông ta biết rõ nội tình con mình, liền nói với Doãn Húc Trạch: "Con mau tới không chế chúng nó đi."

Doãn Húc Trạch quay đầu nhìn Doãn anh Nam, hào quang trong mắt ngược lại rất nhu hòa. anh ta đi lên phía trước hai bước nói: "Con trai biết rõ."

Doãn anh Nam rất là hài lòng Doãn Húc Trạch, con trai của ông ta chính là một cỗ máy giết người hoàn mỹ nhất. Xây dựng cơ sở chính có hơn phân nửa công lao đều là Doãn Húc Trạch.

Tốc độ những con Zombie kia rất nhanh, vài người bên cạnh bọn họ đều bị thương. Doãn anh Nam lại không sợ hãi, bởi vì ông ta biết rõ Doãn Húc Trạch nhất định sẽ cứu mình.

Ai biết, vốn là Zombie lung lay sắp đổ đột nhiên giống như là bị cái gì thao túng, mạnh mẽ lao tới chỗ Doãn anh Nam. Doãn anh Nam kinh hãi muốn dùng

dị năng. Có lẽ hàng năm ở trong căn cứ xử lý sự vụ, lơ là rèn luyện chính mình. Mặc dù đã là người có dị năng cấp cao nhưng lại không có quá nhiều kinh nghiệm.

Mà con Zombie kia quả thực so với nhân loại còn thông minh hơn, Doãn anh Nam mơ hồ đã hiểu ra cái gì. Ông ta một bên chặt vật chống cự, một bên mắng Doãn Húc Trạch: "Lẽ nào mày muốn giết tao sao nghịch tử!"

Doãn Húc Trạch lại là vẻ mặt vô tội, nhìn Doãn anh Nam chặt vật tránh né. Đáy mắt anh ta còn cất giấu vui vẻ: "Cha, tại sao ngài lại nói như thế? Ngài rõ ràng biết rõ thân thù của con trai không tốt mà."

Con Zombie kia xác thực là đã bị anh ta thao túng, Doãn anh Nam dần dần không phải là đối thủ của nó. Mắt thấy sẽ bị giết chết. Ông ta mới bắt đầu bực tức chửi ầm lên, về sau chỉ có thể năn nỉ Doãn Húc Trạch cứu mình.

Có lẽ Doãn Húc Trạch sớm đã muốn giết ông ta, khổ nỗi trước kia ông ta ở trong căn cứ có quá nhiều người phòng vệ. không có biện pháp động thủ. Lần này anh ta còn muốn cảm tạ cái người đàn ông gọi là Lê Sâm kia đã dẫn hai cha con anh ta ra ngoài đây.

Về phần vài người anh ta kiểm kê, tất cả đều là tâm phúc của mình. Làm sao có thể cứu Doãn anh Nam chứ?

Lại nhìn một đám người Thẩm Cẩm Nhã, cũng không có ai có ý tứ muốn chìa tay giúp đỡ. Vừa nãy Doãn anh Nam muốn giam cầm Thẩm Cẩm Nhã, bà chưa từng quên. Trần Bản Từ cùng Lê Ngạn càng không có khả năng ra tay, Lê Sâm không có bảo bọn họ cứu người đâu.

Doãn anh Nam đành phải khẩn cầu: "Các người cứu tôi, ai cứu tôi thì chính là cánh tay đắc lực trong căn cứ! Tôi cho các người quyền lợi, cho các người vật tư, cứu tôi... A!"

Cuối cùng con Zombie kia cũng cắn đứt cổ Doãn anh Nam, Doãn Húc Trạch móc súng ra. Đầu tiên là nhắm ngay đầu con Zombie, một phát súng bẻ đầu. Sau đó mới nhắm tới trái tim của Doãn anh Nam: "Cha, ngài anh mình cả đời khẳng định cũng không muốn biến thành một con Zombie để sống sót chứ, hãy để con trai đưa ngài một đoạn đường đi."

Doãn anh Nam còn chưa kịp nói cái gì đã bị Doãn Húc Trạch giết chết.

Lúc Thẩm Cẩm Nhã nhìn thấy anh ta chuẩn bị bóp cò đã quay đầu đi. Căn cứ chính có quá nhiều tranh đấu, chuyện cha con trở mặt thành thù cũng không hiếm thấy nữa rồi. Doãn Húc Trạch dậm ở trước mặt bọn họ làm như thể đã nói lên anh ta khẳng định có chuẩn bị sẵn.

Viên đạn xuyên thẳng vào trái tim, Doãn anh Nam liền mất mạng tại chỗ. Chỉ là nơi ngực ông ta vẫn còn đang không ngừng phun ra máu tươi. Thân thể đã vô thức run rẩy chết không nhắm mắt.

Doãn Húc Trạch đi đến trước mặt cha. Ngồi xổm xuống, còn nhẹ nhàng khép con mắt ông ta lại: "Cha, bị vũ khí mà mình tự tay bồi dưỡng giết có cảm giác như thế nào? Phạm là ngài từng đối với tôi có một chút yêu mến, tôi cũng sẽ không trở thành thế này. Ngài đi đường bình an nhé."

Thời điểm Doãn Húc Trạch đứng lên, trên mặt không hề có một chút bi thương. Thậm chí anh ta còn phi thường cao hứng. Bởi vì chỉ cần Doãn anh Nam chết đi, người lãnh đạo của khu vực Bắc Hải này sẽ là anh ta!

anh ta giả vờ như rất thương xót để cho thủ hạ nhật thi thể của Doãn anh Nam, hơn nữa còn sai người đưa về cơ sở chính. nói như thế nào trước giờ Doãn anh Nam cũng là người lãnh đạo, nên cử hành tang lễ tử tế cho ông ta.

hiện tại, có chuyện quan trọng hơn tang lễ, đó là Doãn Húc Trạch phải đi về lôi kéo thế lực cho mình. Hơn nữa còn phải giải quyết toàn bộ người Doãn anh Nam để lại.

Bắc Hải là một trong hai căn cứ lớn nhất nước, bỗng nhiên thay đổi người lãnh đạo, nói không chừng còn sẽ phải chịu áp lực từ bên căn cứ Thượng Kinh. Cho nên anh ta rõ ràng cảm thấy rất hứng thú đối với Lê Sâm cùng Nam Ca nhưng vẫn không có biện pháp ở lại đây.

Nhìn biểu hiện của Lê Sâm thì chắc cũng muốn gia nhập căn cứ mười bảy thôi, Doãn Húc Trạch trước khi đi còn khách khí nói với Lê Sâm: "Tôi muốn về cơ sở chính trước, hy vọng anh có thể ở lại Bắc Hải một đoạn thời gian. Điều kiện tôi đưa ra nhất định tốt hơn Doãn anh Nam nhiều, hơn nữa tôi sẽ không miễn cưỡng mấy người."

Mặc dù anh ta nói rất có thành ý nhưng Lê Sâm ngay cả một ánh mắt cũng không thèm cho anh ta. Lê Sâm chưa từng quên khi ở trên xe, Doãn Húc Trạch kia rất sợ chết. Mười căn cứ Bắc Hải rơi vào trong tay dạng người này, cũng không biết sẽ phát triển thành cái dạng gì nữa.

Doãn Húc Trạch mặc dù gặp trắc trở nhưng vẫn cười rồi đi. Thẩm Cẩm Nhã nhìn một mảnh chiến trường hỗn loạn, lại nhìn Lê Sâm ôm lấy Nam Ca liền đi tới nói với Nam Ca: "Chúng ta trước tiên cứ về căn cứ đã."

Nam Ca gật đầu, sức lực của cô vốn đã khôi phục không ít. Có thể tự mình đi được rồi nhưng Lê Sâm như thế nào cũng không chịu bỏ cô xuống. Nam Ca còn có chút tò mò muốn biết đi theo sau lưng Lê Sâm là ai, có tới hai mươi mấy người đấy nhé.

Lê Ngạn từ lúc Lê Sâm vừa mới bắt đầu cứu người thì đã không ngừng dùng kinh ngạc. Người lợi hại như vậy lại là anh trai của mình sao? không phải là anh ấy không có dị năng sao? Người anh ấy cứu ra chính là chị dâu của mình? Lớn lên rất là đẹp nhưng vì sao lại muốn uống máu anh trai mình?

anh trai nói Nam Ca đặc biệt lợi hại, đám Zombie này sẽ không phải đều là chị ấy giết chứ? anh trai rốt cuộc là tìm được một cô vợ thật lợi hại nha...

Đương nhiên, để khiếp sợ Lê Ngạn nhất không phải là việc Lê Sâm cắt cổ tay để Nam Ca uống máu tươi, mà là anh ấy ở trước mặt nhiều người như vậy hôn môi Nam Ca!

Lê Ngạn sờ sờ cái cằm, nghĩ thầm lấy tính tình của anh trai, tại thời điểm này mà lộ tâm tình ra ngoài như thế nhất định lần rất nghiêm túc.

Diệp Thiệu cùng Lê Ngạn đi cùng một chỗ, thật ra hai chân anh ta vẫn đang run rẩy. thật sự là tình hình chiến đấu lúc này quá kịch liệt, anh ta vì Nam Ca cùng Lê Sâm mà toát mồ hôi đầm đìa.

Bây giờ nhìn bọn họ đều không có việc gì, anh ta bỗng nhiên trầm tĩnh lại. Phải dùng hết sức chống đỡ chính mình mới không ngã xuống. Quan trọng nhất là, nhìn thấy Lê Sâm hôn môi Nam Ca. Trong lòng Diệp Thiệu chỉ có chua xót, vậy mà lại không có ý nghĩ phá hư bọn họ trong đầu.

Đến cùng là lúc nào anh ta thay đổi cái nhìn khác về Lê Sâm đây. Nghĩ tới lúc Lê Sâm ôm Nam Ca ra khỏi phạm vi công kích, dường như trên người mạ một tầng ánh sáng vàng. Diệp Thiệu không thừa nhận cũng không được, Lê Sâm mới là người xứng đôi với Nam Ca.

Tần Mộ Yên liên tục ở bên cạnh Lê Ngạn, chỉ là thủy chung luôn trầm mặc. Căn cứ mười bảy, cô cũng đã nói về sau sẽ không bao giờ trở về đây nữa. Kết quả bây giờ vẫn đi vào cái cửa chính này.

Tần Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên cũng được người cứu trở về, Diệp Thiệu trước tiên làm kiểm tra cho hai người bọn họ một chút. Phát hiện mặc dù có gãy xương nhưng lại không nghiêm trọng lắm.

Năng lực khôi phục thân thể của người có dị năng nhanh hơn rất nhiều người bình thường. Loại vết thương này nếu là trên người bình thường thì phải dưỡng hai tháng mới tốt được. Nhưng ở trên người bọn họ thì đoán chừng chỉ cần mười ngày là có thể khỏi hẳn.

Thẩm Cẩm Nhã vừa về đến căn cứ, dường như đều có người tâm phúc ào ào chạy ra chào đón kể chi tiết cho Thẩm Cẩm Nhã tình hình chiến đấu trong mấy tiếng này có bao nhiêu thảm thiết.

Lê Sâm giờ phút này chỉ muốn cùng Nam Ca đơn độc ngây ngốc, nói với Thẩm Cẩm Nhã: "Chúng tôi trở về phòng của Nam Ca trước đây."

Thẩm Cẩm Nhã gật đầu: "Nam Ca biết đường, hai người đi nghỉ ngơi thật tốt đi." Lê Sâm coi như là đã cứu bà, Thẩm Cẩm Nhã tạm thời cái gì cũng không hỏi.

Tiểu Đường đứng ở bên cạnh Thẩm Cẩm Nhã, nhìn thoáng qua Nam Ca nằm ở trong ngực Lê Sâm. Lại nhìn một chút Tông Hạo Hiên nằm ở trên cáng, đáy lòng hiện ra chua xót mãnh liệt.

Ai, hóa ra Nam Ca sớm đã là danh hoa có chủ, các cô lại còn cảm thấy Nam Ca cùng Tông Hạo Hiên là một đôi chứ. Nhìn Tông Hạo Hiên kia sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đóng chặt. Chắc hẳn đoạn tình cảnh vừa xảy ra kia đối với anh ta mà nói cũng là đặc biệt đã kích.

Chuyên môn của Diệp Thiệu ở trong căn cứ là tốt nhất, Thẩm Cẩm Nhã cầu xin anh ta thành lập một tổ bác sĩ nhỏ chuyên môn chữa bệnh. Giúp những người bị thương lần này trị liệu. Diệp Thiệu bận đến chân không chạm đất, người rất nhanh đã nhìn không thấy bóng dáng.

Các loại công tác giải quyết tốt hậu quả đều đang tiến hành, Trần Bàn Tử mang theo thủ hạ của mình còn có đoàn người Lê Ngạn vẫn đứng ở cửa trụ sở.

Thẩm Bằng đã chú ý tới bọn họ thật lâu, thời điểm nhìn từ đằng xa không phát hiện ra đôi mắt bọn họ có màu sắc. Ông ta thấy cũng không có nguy hiểm gì nên nổi giận dưng dưng chạy tới, xà lên đầu Lê Ngạn bọn họ một trận quở trách: "Sao nào, các người không phải đã nói về sau cũng sẽ không trở về căn cứ mười bảy sao? Bây giờ là ruồng bỏ lời mình đã nói sao?"

Lúc Thẩm Bằng đi đến, Lê Ngạn cũng đã túm Tần Mộ Yên đến sau lưng. Trước kia khi tận thế vừa tới, thái độ Thẩm Bằng với bọn họ vẫn không sai. Bởi vì bọn họ có thể nghiên cứu chế tạo ra rất nhiều thứ thực dụng, ngay cả hệ thống đường điện của căn cứ cũng là Lê Ngạn mang người cải tạo.

Nhưng sau khi vịnh dạ xảy ra, hết thảy đều đã không giống thế nữa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Căn cứ đổi chủ

Thẩm Bằng không thích người bình thường, cảm thấy bọn họ đang liên lụy người khác. Vật tư căn cứ tìm trở về còn phải dưỡng thêm bọn họ. Ông ta đối với người bình thường lúc nào cũng châm chọc khiêu khích nhưng những người kia vì mạng sống, như thế nào cũng không chịu rời đi.

Tần Mộ Yên là từ khi đó bắt đầu đã chịu không nổi người cậu này của mình, sau khi cùng ông ta tranh cãi âm ỉ một trận. Bày tỏ về sau cũng sẽ không trở về căn cứ mười bảy nữa rồi cùng đám Lê Ngạn cùng nhau rời đi.

Về chuyện này, trong lòng Thẩm Cẩm Nhã đối với Thẩm Bằng có oán hận. Bà bị kẹp ở con gái cùng em trai mình, không biết nên lựa chọn như thế nào.

Vốn tưởng rằng kiếp này không thể cùng Tần Mộ Yên tạm biệt, không nghĩ tới thần xui quỷ khiến con bé thể nhưng lại cùng Lê Sâm trở về. Mặc dù nhìn con bé vẫn như cũ không phải là người có dị năng nhưng những người khác lại có rồi!

"Chúng tôi cũng không phải là người của căn cứ mười bảy các người, mời ông mở miệng khách khí một chút." Lê Ngạn cầm chặt lấy tay Tần Mộ Yên, người lạnh nói cùng Thẩm Bằng. Cùng Lê Sâm chung đụng lâu, mấy người này đều đã trở nên không giận tự uy.

Thẩm Bằng vốn còn muốn mắng nữa, ai biết vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy màu sắc trong đồng tử Lê Ngạn còn nồng nặc hơn ông ta. Nói cách khác, người này bây giờ là người có dị năng! Hơn nữa đẳng cấp còn cao hơn ông ta!

Thẩm Bằng bị hù dọa ngậm miệng lại, có lẽ lại cảm thấy thật mất mặt nên rất nhanh mặt đã hồng thành một mảnh.

Tần Mộ Yên đứng ở sau lưng Lê Ngạn, trào phúng nhìn Thẩm Bằng một cái. Bị Thẩm Bằng phát hiện ra. Đôi mắt con bé này nhưng vẫn là màu đen mà! Giờ có nơi trú ẩn rồi!

Vì vậy Thẩm Bằng hết sức trào phúng với Tần Mộ Yên: "Như thế nào, bạn trai của mày đều là người có dị năng, nhưng mày cũng không phải đầu nhĩ? Lúc trước mày đi theo cậu ta không phải là rất tin tưởng cậu ta sao? Hiện tại cậu ta được chỗ tốt cũng chẳng phân biệt được chia một tí cho mày à?"

Tần Mộ Yên há hốc mồm, không biết nên phản bác Thẩm Bằng từ đâu: "Học trường anh ấy... không là bạn trai của tôi..."

Lê Ngạn cầm lấy tay Tần Mộ Yên bỗng nhiên căng thẳng, cắt đứt lời cô, Tần Mộ Yên nghi ngờ xem nhìn cậu liền thấy Lê Ngạn ôm cô vào trong ngực. Cậu cao hơn Thẩm Bằng nhiều, tất nhiên là khinh bỉ rồi mắt xuống nhìn ông ta: "Tiểu khối không có dị năng thì như thế nào? Tôi có thể bảo vệ được cô ấy. Nói sau đi, người đàn ông vừa mới giết chết sinh vật biến dị kia, không phải là ông đã nhìn thấy sao? Đó là anh trai của tôi."

Danh hiệu của Lê Sâm dùng rất tốt, người không hiểu quan hệ của anh em nhà này đều cùng nhau hít một ngụm khí lạnh. Nhất là Thẩm Bằng, lần này thật sự không dám trào phúng bọn họ nữa.

Chỉ là trong ánh mắt nhìn Tần Mộ Yên mang theo chán ghét nghĩ thầm, không phải là ôm bấp đùi thôi sao, lại không phải là mày lợi hại.

Lê Ngạn tiếp tục lạnh lùng thốt ra: "Sau này nếu như lại bị tôi nghe được ông vũ nhục bạn gái tôi thì tôi nhất định sẽ khiến ông hối hận vì đã sống sót ở tận thế."

Thẩm Bằng lúc này ngay cả nhìn cũng không dám nhìn Tần Mộ Yên.

Tần Mộ Yên được Lê Ngạn che chở như thế cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mà đây là lần đầu tiên nghe Lê Ngạn nói mình là bạn gái anh ấy!

Có lẽ... không đúng, cô vẫn chưa từng nói cảm tình của mình với anh ấy ra mà!

Hơn nữa... hiện tại Lê Ngạn ưu tú như vậy, mình lại không phải là người có dị năng. Sao có thể xứng đáng đứng ở bên cạnh anh ấy chứ?

Hiện giờ tài nguyên cũng đã rất khan hiếm, nhân loại cùng Zombie đấu tranh còn không biết đến khi nào mới có thể kết thúc. Mình sẽ cản trở Lê Ngạn, khi anh ấy ý thức được điểm này thì nhất định sẽ hối hận lời đã nói hôm nay.

Lê Ngạn khi đó đầu óc nóng lên, chờ sau khi nói xong mới ý thức được không đúng. Còn cẩn thận nhìn Tần Mộ Yên một cái, rất sợ cô ấy tức giận. Ai biết, Tần Mộ Yên cúi đầu, khiến cậu không thấy rõ lắm biểu cảm của người trong lòng.

Thẩm Bằng bị Lê Ngạn uy hiếp như thế, đang chuẩn bị rời đi thì tiểu Đường lại dắt mấy người đàn ông lại đây. Cô ấy lần lượt đá đầu gối bọn họ bắt bọn họ quỳ ở trước mặt Thẩm Cảm Nhã.

Thẩm Cảm Nhã không hiểu nhìn cô ấy: "Đây là như thế nào."

Tiểu Đường bắt đầu giải thích: "Thẩm tỷ, chính là mấy người này từ lúc bắt đầu chiến đấu đến cuối cùng đều tàn ra lời đồn nói Zombie là Nam Ca và Tông Hạo Hiền dẫn lại, đem hết thầy đồ lên trên đầu ở bọn họ!"

cô ấy tức giận đến thở gấp hai cái: "Đúng, có khả năng Zombie là do Nam Ca đưa tới nhưng mà cô ấy cũng đã cứu chúng ta không phải sao? Nói sau đi, sinh vật biến dị kia không khác biệt gì đều công kích nhân loại, không có quan hệ với Nam Ca! Thẩm tỷ, căn cứ chúng ta mặc dù nhỏ yếu nhưng bởi vì cách Bắc Hải chìm rất gần. Thời khắc đều phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu. Vài người này vong ân phụ nghĩa, tôi đề nghị đuổi bọn họ ra khỏi căn cứ."

Ánh mắt Thẩm Cảm Nhã sững sờ, kéo tiểu Đường qua. Sau đó bèn nhón hỏi: "Là ai cho các người làm như thế."

Tiểu Đường trừng to mắt, hung hăng đập bọn họ mấy cước: "Các người vẫn còn có chủ mưu phía sau màn?"

Thẩm Bằng mắt thấy tình thế không tốt định bụng chuẩn bị đi nhưng Trần Bàn Tử vẫn luôn không có lên tiếng lại trực tiếp dắt lấy cổ áo ông ta. Kéo ông ta trở về bên cạnh, còn cười hơ hớ hỏi: "Ông đừng có gấp mà, ông không hiểu kỳ đến cùng là ai tung ra lời đồn này sao?"

Hiện tại Trần Bàn Tử cũng tức giận muốn nổ tung, sao, chị dâu của mình là để cho mấy người này có thể tùy tiện vu oan sao?

Đây không phải là gián tiếp bắt nạt Lê Sâm sao? Bọn họ bây giờ đã đến, tuyệt đối không từ bỏ!

Mấy người kia chịu không nổi Thẩm Cẩm Nhã tra hỏi, rất nhanh đã khai ra. Hóa ra người để bọn họ tàn ra vài lời đồn này chính là Thẩm Bằng.

Vừa nghe xong, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn Thẩm Bằng đều không tốt. Thẩm Bằng muốn chạy lại bị Trần Bàn Tử gắt gao kiềm chế, mồ hôi lạnh đều từ trên trán chảy xuống nhưng ông ta vẫn còn cố gắng giải thích: "Chị, không phải như vậy, để em giải thích, mấy chuyện đấy không phải đều là sự thực sao..."

"Pằng" một tiếng, một bạt tai dừng ở trên mặt Thẩm Bằng.

Đầu ông ta lệch qua một bên, không thể tin được nhìn Thẩm Cẩm Nhã. Ngay cả lúc ông ta đuổi Tần Mộ Yên ra khỏi căn cứ, Thẩm Cẩm Nhã cũng không đánh ông ta. Bây giờ lại vì vài người ngoài đánh ông ta sao?

Trong nháy mắt Thẩm Bằng chỉ còn ủy khuất, vùng ra khỏi tay Trần Bàn Tử bắt đầu càn quấy: "Chị, sao chị có thể đối xử với em như thế! Em cũng chỉ là vì tốt cho căn cứ!"

"Cậu là vì tốt cho căn cứ?" Thẩm Cẩm Nhã luôn tha thứ cho em trai nhưng lần này thật sự đã là cực hạn: "Kể từ khi cậu làm người lãnh đạo, những chuyện cậu làm là vì căn cứ sao? Tình hình thủy chung đều là những người có dị năng khác hướng ở phía trước, cậu ở đâu? Lạm dụng chức quyền khiến cho bao nhiêu người cảm thấy trong trụ sở không công bằng?"

Lời Thẩm Cẩm Nhã nói khiến sắc mặt Thẩm Bằng lúc trắng lúc xanh, hơn nữa, một câu ông ta cũng không có phản bác được.

"Nghĩ tới cậu cũng không có hại qua người nào, tôi đối với cậu liền mở một con mắt nhắm một con mắt nhưng mà hiện tại cậu lại dám xui khiến người khác đi sát hại đồng bạn! Trên chiến trường tùy tiện dao động quân tâm đại kỵ! Cậu đây là đang cầm thanh đao cứng rắn đâm vào lòng tôi!"

Thẩm Cẩm Nhã che ngực mình, hơi thở không thuận thiếu chút nữa thì ngắt đi vì tức.

Vốn là Tần Mộ Yên một câu cũng không muốn nói cùng Thẩm Cẩm Nhã. Nhưng thấy thân thể bà không ổn cũng quên mất mâu thuẫn của hai mẹ con. cô xông lên trước nâng đỡ Thẩm Cẩm Nhã: "Mẹ ơi! Mẹ không sao chứ?"

Thẩm Cẩm Nhã vui mừng nhìn Tần Mộ Yên một cái, cảm giác con gái mình thật sự đã trưởng thành rồi. Hơn nữa, con bé còn tìm được bạn trai không tồi.

Hoi bình phục tâm tình, Thẩm Cẩm Nhã lạnh lùng nói với Thẩm Bằng: "Thời gian qua cậu phạm sai lầm cũng không biết hối cải, lần này lại thiếu chút nữa hại chết Nam Ca. Từ hôm nay bắt đầu, cậu cũng không phải là người lãnh đạo của căn cứ nữa."

Thẩm Bằng hét ầm lên: "Chị không thể làm như thế! Em không làm lãnh đạo thì ai tới làm?"

Ông ta còn gượng cười muốn kéo tay áo Thẩm Cẩm Nhã, lại bị Thẩm Cẩm Nhã né tránh: "Chị, căn cứ thật sự cần em mà, người đừng xúc động..."

"Chuyện lãnh đạo hãy để tôi đảm đương thôi." Thẩm Cẩm Nhã tỉnh táo nói.

Thẩm Bằng đầu tiên là sững sờ sau đó lập tức cười ha ha: "Chị đừng nói giỡn, chị là đàn bà lại là dị năng hệ thủy, chị có thể làm gì chứ..."

"Cậu im miệng cho tôi!" Thẩm Cẩm Nhã đối với việc Thẩm Bằng liên tục cắt đứt ý mình cực kỳ bất mãn. Bà xoay người hỏi những người khác trong căn cứ: "Tôi đảm đương chức vụ người lãnh đạo, mọi người đồng ý hay không?"

Trừ đám hồ bằng cầu hữu của Thẩm Bằng thì những người khác đều cảm thấy Thẩm Cẩm Nhã sớm nên tiếp nhận cái căn cứ này rồi. Cho nên bọn họ cùng kêu lên: "Đồng ý!"

Thẩm Cẩm Nhã cũng khẽ mỉm cười: "Vậy tại đây tôi cùng mọi người hứa hẹn, nhất định sẽ phát triển căn cứ mười bảy trở nên tốt hơn. Khiến mọi người về sau cũng có thể trải qua những ngày có quần áo mặc, có cơm ăn, có vũ khí dùng! Còn như Zombie, tôi một con giết một con, đến hai con, giết một đôi!"

"Được!" Tất cả mọi người vỗ tay đồng ý với Thẩm Cẩm Nhã, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

Thẩm Bằng sắp sụp đổ, ông ta không ngừng đi vòng vèo trên mặt đất: "không phải thế, tôi mới là người lãnh đạo của căn cứ này mà!"

Thẩm Cẩm Nhã trực tiếp tiến hành trừng phạt đối với vài người tàn lời đồn: "Hôm nay bắt đầu đuổi mấy người này ra căn cứ mười bảy. Hơn nữa đưa việc bọn họ làm thông báo cho những trụ sở khác tại Bắc Hải. Còn như Thẩm Bằng, niệm tình cậu cũng đã từng vì căn cứ làm ra một chút cống hiến. Từ hôm nay bắt đầu, cậu hãy đến tiểu đội người có dị năng. Về sau vật tư của cậu đều xem chiến tích bản thân mà định ra."

Vành mắt Thẩm Bằng cũng đã đỏ hồng, cầu xin Thẩm Cẩm Nhã: "Chị ơi em biết sai rồi, em quý xuống với chị..." nói xong ông ta còn thật sự quỳ xuống suýt nữa thì đập đầu với Thẩm Cẩm Nhã: "Chuyện nào chị không hài lòng, em nhất định thay đổi. Chị đừng bắt em ra ngoài giết Zombie, van cầu chị..."

Cuộc chiến tranh hôm nay để cho ông ta tỉnh tường ý thức được Zombie mạnh bao nhiêu. Loại người như ông ta, ra ngoài là chịu chết!

Lúc này không riêng gì Thẩm Cẩm Nhã, ánh mắt những người khác nhìn Thẩm Bằng cũng tràn trề khinh bỉ.

Tiểu Đường không khỏi nhớ tới trước kia Thẩm Bằng mỗi lần thúc đẩy, cổ vũ sĩ khí người có dị năng đều đồng dạng cực kỳ. Giống như là đám Zombie bên ngoài chả khác gì cái trắng vậy, người có dị năng bọn họ lợi hại đến nghịch thiên luôn. thật là không có nghĩ đến chính bản thân ông ta lại sợ Zombie như thế này.

Đám người Trần Bàn Tử tính là người ngoài, đứng xem cảnh này giống như xem tuồng vậy, ai cũng không lên tiếng.

Thẩm Cẩm Nhã nếu đã dứt ra quyết định, tự nhiên sẽ không đổi ý. Bà cầm tay Tần Mộ Yên ngập tràn áy náy nói: "Tôi làm người lãnh đạo căn cứ cũng chỉ có thể tro mắt nhìn cậu đuổi con gái tôi ra ngoài. Chỉ vì lúc đó cậu rất đường hoàng nói là vì xây dựng căn cứ. Trong lòng tôi, mỗi người trong căn cứ đều quan trọng như nhau. hiện tại bắt đầu, cậu cũng đừng coi tôi như chị gái nữa, lại càng không cần cảm thấy tôi sẽ lưu tình với cậu. Tôi sẽ không để cho cậu bất luận đặc quyền nào hết."

Thẩm Bằng biết rõ chị gái ông ta nói một không nói hai, trực tiếp nắm co quắp trên mặt đất. Xong rồi, Thẩm Cẩm Nhã lần này thật sự mặc kệ ông ta rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Anh hầu hạ cô

Căn cứ mười bảy trải qua tai họa lớn như thế lại tạm thời đổi chủ, xây dựng lại căn cứ. Công việc trấn an quân chúng và rất nhiều thứ đều đè ở trên đầu vai Thẩm Cẩm Nhã, bà ấy bận rộn đến chân không chạm đất, tự nhiên tạm thời không rảnh ôn chuyện với Tần Mộ Yên.

Sau khi xử lý Thẩm Bằng, Thẩm Cẩm Nhã quay lại nhìn thoáng qua hai người, tay bọn họ vẫn còn nắm vào nhau.

Tần Mộ Yên lúc này mới phát hiện Lệ Ngan còn duy trì tư thế bảo hộ mình ở sau lưng vừa nãy. cô lập tức rút tay ra, so với chuyện Lệ Ngan giải vây cho mình thì chuyện bị Thẩm Cẩm Nhã hiểu lầm mới càng làm cho cô căng thẳng.

Lệ Ngan tiến lên phía trước một bước, hình như cũng muốn giải thích cái gì đó. Thẩm Cẩm Nhã lại khẽ cười cười: "Các con trước tìm chỗ nghỉ ngơi một chút, thuận tiện dọn dẹp cho các bằng hữu một chút. Qua hai ngày đi lại tìm Mộ Yên để hiểu rõ tình huống."

Tần Mộ Yên cũng nhìn ra căn cứ mười bảy đang bận rộn hoàn tất những công việc còn đây chưa làm. Bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói chuyện nên đành phải gạt đầu, trước khi Thẩm Cẩm Nhã đi còn đi lên phía trước hai bước, ngập ngừng nói: "Mẹ... Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ việc bảo bọn con."

Thẩm Cẩm Nhã không có xoay người, thân thể cứng đờ lại. một tiếng gọi mẹ của Tần Mộ Yên dẫn ra quá nhiều hồi tưởng.

Nụ cười trên mặt bà không biết là mừng rỡ nhiều hơn hay là vui mừng nhiều hơn, tiếng nói run lên nhẹ nhẹ. Bà còn dùng sức gạt đầu: "Các con có tác dụng lớn nhất mà, không nói nữa, mẹ đi trước đây."

Chờ Thẩm Cẩm Nhã đi xa, Lệ Ngan nhìn về phía Tần Mộ Yên cũng nhu hòa cười: "Chắc là đi có chút mất mặt, tuy nhiên tháo gỡ hiểu lầm là tốt rồi. Bây giờ chúng ta trở về thôi."

Tần Mộ Yên ngờ ngạc gạt đầu, vốn là dung mạo rất linh động, hiện tại thay đổi trở nên mạnh mẽ.

Vui vẻ bên miệng Lệ Ngan tuy chung luôn không có tiêu tán, cùng Tần Mộ Yên song song đi cùng một chỗ thì thầm nói chuyện. Bọn họ rất quen thuộc căn cứ mười bảy, muốn tìm chỗ ở dọn dẹp cho người trong nhóm cũng không phải là vấn đề khó khăn. nói sau đi, Lệ Ngan rất bất đắc dĩ đấy. Lệ Sâm cùng Nam Ca cứ thế mà đi, mấy chuyện này sẽ phải để lại cho mình rồi. Cậu không xử lý thì còn có thể là ai chứ?

Tần Mộ Yên nghe chuyện Lệ Ngan thương nghị với mình cũng nói đúng trọng tâm đề nghị. Nhưng trong lòng cô liên tục có âm thanh đang chất vấn: Sao cô vẫn còn chưa hỏi xem lời anh ấy mới nói là có ý gì chứ?

cô không khỏi nắm chặt nắm tay, len lén ngắm Lệ Ngan một cái lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt. không thể hỏi. Dưới đáy lòng khuyên bảo bản thân, nếu như cô hỏi mà không chiếm được kết quả mong muốn. Hai người họ khả năng là sư huynh muội cũng không làm được nữa. Mặc dù có chút khổ sở nhưng Tần Mộ Yên thả rằng liên tục nhất gan như thế còn hơn.

Đoạn thời gian Thẩm Cẩm Nhã buông tay cô kia là Lệ Ngan mang theo cô. Thời điểm không có dị năng vẫn là anh ấy liên tục bảo vệ. thật ra coi như anh ấy không thích cô thì Tần Mộ Yên cũng không muốn cưỡng cầu anh.

cô chỉ là... Muốn lại ích kỷ một đoạn thời gian nữa...

Lệ Ngan còn không biết Tần Mộ Yên nghĩ như thế nào, dựa theo đường về của não cậu. không phải là bản thân vừa mới nói chuyện rất rõ ràng sao? Khẳng định tiêu khối đã hiểu, bây giờ nhìn mặt cô ấy đỏ bừng như vậy, chắc chắn là thẹn thùng rồi.

Bên ngoài trụ sở khí thế ngất trời, bên trong gian phòng của Lệ Sâm cùng Nam Ca lại ngăn cách hết thảy.

Nam Ca là Lê Sâm ôm trở về, vừa nẩy chiến đấu quá thâm thiết. anh chỉ biết là Nam Ca tỉnh lại nhưng chưa kịp kiểm tra trên người cô có ngoại thương khác hay không. Vì vậy sau khi không nói một lời mà ôm Nam Ca đi vào, anh liền khóa cửa lại. Sau đó ôn nhu thả Nam Ca lên giường liền bắt đầu thoát quần áo cô.

Nam Ca là ở bên trong cái bụng của đồ khốn nạn kia đi một vòng, trên người bản muốn chết. Mặc dù cô ngủ không thấy nhưng cũng rất là ghét bỏ. thật sự cô có chút sợ hãi Lê Sâm phát hỏa, dù sao tình huống vừa nẩy nguy hiểm như vậy. Vì vậy trong lúc đầu óc còn sững sờ, cô tùy ý để Lê Sâm cởi toàn bộ quần áo của mình.

Trong phòng có nước cùng vật tư, dù sao những em gái kia đều đặc biệt thích Nam Ca. Tất cả vật gì có đều chuẩn bị gần như đủ hết cho cô.

Lê Sâm thoát quần áo Nam Ca phải dùng rất lớn sức lực mới dời đi ánh mắt từ trên thân thể mỹ lệ của cô, rơi ở trên mặt.

Nam Ca vẫn lơ mơ ngẩng đầu nhìn Lê Sâm, lại nhìn một chút bộ dáng mình bây giờ. không biết là che mặt tốt hơn hay là che thân thể tốt hơn.

không đợi cô hành động thì Lê Sâm đã kéo lấy tay cô: "Trước kia lại không phải là chưa từng giúp em đổi qua quần áo."

Nam Ca trừng mắt nhìn, cảm thấy lời Lê Sâm nói giống như có chút đạo lý nha...

"Có phải anh có chút căng thẳng không?" Thành linh cô nói với Lê Sâm.

"Hử?" Lê Sâm đã kiểm tra thân thể Nam Ca xong, ngoại thương quả thật có nhưng cơ bản đều đã khép lại. anh lại nhấn nháy trên khung xương của cô, xác định không có gãy xương mới khẽ yên tâm.

Nam Ca nhìn chằm chằm Lê Sâm, vẻ mặt anh vẫn lạnh nhạt như vậy. Vẫn giống ngày xưa, nhưng mà Nam Ca rất nhạy cảm phát hiện ra anh đang khản trương.

Người đàn ông này căng thẳng cái gì chứ? Bị cởi sạch là mình mới đúng...

"anh đang căng thẳng." Nam Ca nói lại một lần nữa.

Lê Sâm giả vờ như không nghe thấy, đứng dậy đi đến nơi hẻo lánh cầm một thùng nước lại đây. Sau đó ý bảo Nam Ca đứng trên mặt đất, anh giúp cô dội nước tắm.

Ánh mắt Nam Ca sáng lên, cũng không thêm truy cứu vì sao Lê Sâm lại căng thẳng. cô vội nhảy xuống đất còn sáng long lanh nhìn Lê Sâm: "Có người hầu hạ tắm vôi hoa sen!"

Lê Sâm lại càng bất đắc dĩ hơn, giờ cao thùng nước kia giúp Nam Ca tươi thân thể. Từ đầu đến chân, rất nhanh Nam Ca liền thay đổi thành sạch sẽ, trắng trẻo mềm mại.

một lát sau toàn thân Nam Ca sáng khoái, thời điểm "Tắm vôi sen" còn không khỏi hừ hừ hát.

Lê Sâm thấy cô sợ nước vào mắt, liên tục nhắm lại. Mà chính mình lại ở gần cô trong gang tấc, mỗi một chỗ trên người cô, bản thân anh cũng được nhìn thấy rõ ràng.

Nam Ca nói không sai, Lê Sâm đang căng thẳng. Tuy nhiên không phải là sợ hãi mà là có một loại hưng phấn mơ hồ. Mặc dù tuổi anh cũng không còn nhỏ nhưng mà xao động thời kỳ trưởng thành xuất hiện ở trên người anh rất ít. hiện tại đối mặt với cô gái mình thích, anh có thể nhìn được mọi quái dị.

Nam Ca một bên hừ hừ hát vang, một bên nghịch ngợm. Nước văng tung tóe lên trên người Lê Sâm nhưng một chút anh cũng không cảm giác được.

Nam Ca lúc này nếu mà mở mắt ra sẽ phát hiện, Lê Sâm đang không nháy mắt nhìn chằm chằm cô. Vệt đỏ ửng chậm rãi từ bên tai lan tràn đến cổ.

thật vất vả tưới xong một thùng nước, Nam Ca vẫn còn chưa thỏa mãn. Lê Sâm liền túm một cái khăn lông qua, phục vụ toàn thân cao thấp đều tỉ mỉ lau sạch sẽ cho cô. Sau đó lại ôm cô đến trên giường, tay vừa lộn lộn xuất hiện một bộ quần áo sạch sẽ, anh lại tự tay mặc quần áo cho Nam Ca.

Nam Ca từ đầu đến cuối đều giống như đứa trẻ ngoan ngoãn, chờ Lê Sâm hầu hạ mình.

Mặc quần áo xong, Lê Sâm cũng đổi một thân sạch sẽ sau đó ôm Nam Ca nằm ở trên giường. Nam Ca dựa vào bên cạnh anh, lúc trước có thật nhiều lời muốn hỏi nhưng bây giờ lại không muốn mở miệng.

Hai người trong lúc đó đã không quan tâm đến bất luận kẻ nào, bất kỳ vật gì.

Nhưng cô không hỏi, Lê Sâm lại chủ động nói cùng cô: "Phương thức chiến đấu của tôi, tất cả mọi người đã nhìn thấy rồi. Đó là không gian cuồng bạo. Trước kia chiếc xe thiết giáp cũng không hề bị đâm cháy, chỉ là bị tôi thu vào trong không gian." Nếu mọi người đều đã biết những chuyện này, Lê Sâm tự nhiên cũng không có chuẩn bị gạt Nam Ca.

Nam Ca đang hoảng tựa trên ngực anh, đầu tóc còn đang nhỏ nước xuống. anh vươn tay ôm lấy Nam Ca, dĩ nhiên là chạm vào mái tóc nửa khô hơi lạnh

của cô.

"Hóa ra là như thế... Tôi còn cho là chiếc xe kia đã bị phá hủy đâu..." hiện tại Nam Ca hoàn toàn không quan tâm Lê Sâm là dị năng gì. Biết rõ rất lợi hại là được. Thứ cô quan tâm hơn là: "Vậy thì túi máu ở trong xe đâu? Đây là khẩu phần lương thực của tôi mà!"

Lê Sâm nhéo nhéo mũi cô, sùng ái cười cười: "Ồ trong không gian. Trong đây bảo tồn cực kỳ tốt, em xác định bây giờ mình còn có thể uống thêm sao?"

Nam Ca nhú nhú đôi mày thanh tú, cái mũi cao thẳng cũng nhăn lại: "Gào... hiện tại tôi thật sự không đói lắm, giữ lại về sau uống tiếp đi!"

Lê Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, giống như là muốn dụ dỗ cô ngủ vậy. Thời điểm Nam Ca mơ mơ màng màng liền nghe Lê Sâm hỏi: "không phải là có rất nhiều chuyện muốn nói với tôi sao? Tại sao không nói nữa rồi?"

Nam Ca lúc này đã sắp ngủ say, cô lầm bầm: "Cũng không có gì, dù sao tôi bình an, anh cũng bình an. Như vậy là đủ rồi... Lê Sâm..." cô cô người lại hận không thể dính chặt ở trong ngực Lê Sâm: "Tôi nghĩ mình muốn ngủ một giấc."

Lê Sâm nghĩ đến mấy lần trước cô đều nói muốn hôn mê liền bất tỉnh luôn, lần này thế nhưng lại nói muốn ngủ. Có phải đại biểu cho việc cô càng lúc càng giống nhân loại không?

Mặc dù căng thẳng nhưng anh vẫn ổn định giọng nói của mình, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của Nam Ca một chút: "Được, em ngủ đi. Tôi ở chỗ này chờ em."

Nam Ca nghe Lê Sâm nói, rất nhanh đã rơi vào mộng đẹp ngọt ngào. cô không thấy được tư thế Lê Sâm ôm cô giống như ôm bảo bối mất mà tìm lại được. không hề có ý định buông ra.

Nam Ca trong mộng hoàn toàn không cảm giác được thế giới bên ngoài, thậm chí cũng không cảm giác được tình huống thân thể của chính mình.

Lê Sâm liên tục che trở, tỉ mỉ chu đáo chiếu cố cô. Lúc này Nam Ca nằm yên tĩnh, cũng không có hô hấp. Lê Sâm chỉ có thể không ngừng chạm chạm vào cô mới có thể xác định được cô đang ở trong lòng mình.

Vài tiếng đồng hồ sau, Lê Sâm cũng có chút buồn ngủ. Thời điểm mơ màng chuẩn bị ngủ cánh tay anh ừn Nam Ca một cái lại cảm giác được tim cô đập một nhịp.

Lê Sâm mạnh mẽ mở mắt ra duỗi tay nhấn ngực cô, nhưng mặc kệ anh thăm dò như thế nào, tim Nam Ca cũng không có động tĩnh gì nữa. Nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn yên tĩnh của Nam Ca, trong lòng Lê Sâm nghĩ hoặc. Zombie sẽ có nhịp tim sao? Có phải lúc này mình ngủ mơ hồ nên nhầm rồi?

Lê Sâm ở trong phòng canh giữ Nam Ca hai ngày nhưng cô cũng chưa tỉnh lại.

Đám người Thẩm Cẩm Nhã mãi xây dựng căn cứ cũng ghé qua thăm Nam Ca. Biết rõ Nam Ca còn chưa có tỉnh lại, ai cũng rất là lo lắng. Bọn họ là từng nhóm từng nhóm đến, Lê Sâm vốn không muốn để cho bọn họ gặp Nam Ca nhưng anh còn phải tìm hiểu tình huống của Nam Ca sau khi tách khỏi anh nên chỉ có thể bắt đầu đi mở cửa cho bọn họ.

đi theo Thẩm Cẩm Nhã đến đây còn có vài trợ thủ của căn cứ, còn có Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa. Lúc trước bọn họ bị thương cũng thật nặng, nhưng giờ căn cứ không thiếu tinh hạch. Lại còn có Diệp Thiệu ở đây, tuy là chỉ có hai ngày nhưng bọn họ đã khôi phục sơ sơ.

hiện giờ mọi người trong căn cứ mười bảy đã nhận định quan hệ giữa Nam Ca với Lê Sâm không tầm thường. Cho nên Thẩm Cẩm Nhã cũng vui vẻ kể những chuyện xảy ra trên đường cho Lê Sâm.

Lúc Lê Sâm nghe được Nam Ca có khả năng hấp dẫn Zombie kéo ỏn cừu hận, máu cũng sắp đông lại. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt đâu.

Vì vậy anh ngồi ở bên giường Nam Ca truy vấn: "hiện tại thì sao? Ngoài trụ sở còn tụ tập Zombie không?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Tạo ra ảo giác

"không có." Thẩm Cẩm Nhã lắc đầu: "Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng chúng có ý trốn đi. Đám Zombie bò lên từ Bắc Hải chìm không giống với đám Zombie trước kia săn giết, rõ ràng bọn chúng thông minh hơn nhiều."

"Tiến hóa." Lê Sâm trầm giọng nói.

Thẩm Cẩm Nhã "Ừ" một tiếng, lại lo lắng nhìn Nam Ca: "Hy vọng căn cứ hết thảy đều hướng tới phương hướng phát triển mà đi."

Bởi vì bà còn có việc nên Lệ Sâm đưa bà ra cửa trước. Lúc tới cửa, em gái nhỏ tên là Tiểu Đường kia còn tiếc nuối nhìn Nam Ca rồi lầm bầm một câu: "Lúc đầu còn cho rằng cô cùng Thẩm Cẩm Nhã là một đôi đầu... không nghĩ tới lại là..."

Mặt Lệ Sâm trực tiếp lạnh xuống. Tiểu Đường ngậm miệng lại, kinh hãi nhìn thoáng qua Lệ Sâm rồi lập tức chạy trốn.

Chờ sau khi đi xuống lầu Thẩm Cẩm Nhã còn quở trách cô ấy: "cô biết rõ Lệ Sâm mạnh bao nhiêu lại còn kích thích anh ta như thế. không sợ anh ta à?"

Tiểu Đường bĩu môi: "Sợ chứ."

"Sợ mà cô còn trêu chọc người ta." Thẩm Cẩm Nhã lại bắt đầu đi.

"Ai bảo Nam Ca của chúng ta tốt như vậy. một cây bắp cải trắng nõn nà lại bị Lệ Sâm khom lưng húc." Tiểu Đường cực kỳ tức giận, cực kỳ bất bình. thật ra không riêng gì cô ấy mà rất nhiều người trong căn cứ coi Nam Ca trở thành thần tượng, tất cả đều không ưa Lệ Sâm đâu nhá. Hơn nữa còn là cái loại không ưa mà không có bất kỳ lý do nào.

Dù sao Lệ Sâm ở trong mắt bọn họ chính là tình địch! Nếu anh ta không chiều cổ nữ thần Nam Ca thật tốt, mấy người các cô sẽ không bỏ qua cho anh ta đâu!

Thẩm Cẩm Nhã biết rõ Tiểu Đường là đang ghen tị Lệ Sâm người ta, nhưng mà tâm địa của các cô ấy đều không xấu. Cùng lắm cũng chỉ có thể ở trước mặt Lệ Sâm kích thích hai câu, sẽ không làm cái gì ở sau lưng.

Hơn nữa nhìn tư thế kia của Lệ Sâm, phỏng chừng lúc này đang bận chống đối Tống Hạo Hiên đây.

Quả nhiên ở trong phòng, Lệ Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Tống Hạo Hiên: "anh đã làm gì Nam Ca?"

Bây giờ Tống Hạo Hiên đã hoàn toàn lý giải cảm giác của Diệp Thiệu, anh ta cũng tương đối không thích Lệ Sâm! So với người lạnh thì thời điểm Tống Hạo Hiên nghiêm mặt càng đáng sợ hơn, quanh thân đều là từng trận hàn khí: "Tôi làm cái gì, anh hoàn toàn có thể đợi sau khi Nam Ca tỉnh lại rồi hỏi cô ấy."

Lệ Sâm biết rõ Tống Hạo Hiên đang cố ý kích thích mình, đạo lý này anh đều hiểu nhưng anh vẫn không nén được lửa giận trong lòng.

Người đàn ông này mới bắt đầu không phải là không ưa Nam Ca sao? Tại sao lại chuyển biến thái độ nhanh như thế?

Cẩn rằng, Lệ Sâm còn cố làm ra vẻ rộng rãi giễu cợt một tiếng: "Nam Ca của tôi có mị lực rất lớn, người đàn ông nào không thích cô ấy mới là mất mủ."

Tống Hạo Hiên không nghĩ tới Lệ Sâm có thể nói như thế. anh ta vốn cảm thấy Lệ Sâm sẽ tìm lý do cùng mình đánh một trận chứ. Tình cảnh Lệ Sâm chiến đấu với con sinh vật nước biển dị kia vẫn luôn giống như dấu ấn in ở đáy lòng Tống Hạo Hiên, thúc giục anh ta liên tục đi về phía trước.

Bởi vì chỉ cần cường đại hơn mới có thể có tư cách bảo vệ Nam Ca hơn Lệ Sâm. Mà bây giờ anh ta không sánh bằng Lệ Sâm là sự thực.

Lệ Sâm cũng không muốn dùng dị năng đi áp chế anh ta, thời điểm anh vừa mới thức tỉnh dị năng liền phát hiện dị năng của bản thân rất khác biệt so với người khác. Thời gian dài như vậy, cho tới nay anh cũng không phát hiện một người nào có dị năng không gian. Càng đừng nói đến không gian cường bạo. Cho nên Lệ Sâm rất cẩn thận không hề bại lộ dị năng của mình.

Tống Hạo Hiên cùng Lệ Sâm hai mắt đối chọi, cuối cùng vẫn bại trận: "anh đi ra với tôi, tôi có lời muốn nói với anh."

Lệ Sâm nghi ngờ nhìn anh ta, lập tức quay đầu dặn dò Tân Vũ Hoa: "Chiều có tốt Nam Ca, tôi đi một chút rồi về ngay."

Đôi mắt Tân Vũ Hoa trông mong gật đầu. Lệ Sâm cùng Tống Hạo Hiên ra ngoài, trong gian phòng cũng chỉ còn lại mình cùng Nam Ca nha! thật sự là quá tốt!

Hai người bọn họ chỉ đứng ở cửa, Tống Hạo Hiên đem chuyện anh ta bị thương rồi Nam Ca dùng máu cứu anh ta nói cùng Lệ Sâm một lần.

Lệ Sâm vốn là đặc biệt không thích tình địch này, nhưng mà càng nghe lời anh ta nói, mặt lại càng trầm. Cuối cùng anh hỏi dồn dập: "Chuyện này còn có ai biết?"

"không có người khác, chỉ có hai người chúng ta. Ngay cả Nam Ca tôi cũng không có nói cho." Tống Hạo Hiên cùng Lệ Sâm trao đổi ánh mắt, biết rõ chuyện này có bao nhiêu nghiêm trọng. Máu tươi có thể giải độc Zombie, nếu như tin tức này truyền đi. Toàn bộ thế giới sẽ trở nên điên cuồng.

Lệ Sâm lợi hại hơn nữa thì như thế nào? anh có thể chống đỡ nổi toàn bộ thế giới sao? Biến thành Zombie không đáng sợ, tình huống như thế mới đáng sợ nhất.

Lệ Sâm đổi cái nhìn với Tống Hạo Hiên không ít: "Nếu đã không có người biết rõ vậy thì không cần truyền ra ngoài, tôi sẽ nghĩ biện pháp."

Tống Hạo Hiên nghiêm túc nói với Lệ Sâm: "Nếu quả thật bại lộ vậy thì tôi sẽ chiêu cáo với mọi người là máu tôi có vấn đề. sẽ không nói ra Nam Ca đâu."

Lệ Sâm ngưng mắt nhìn Tông Hạo Hiền, chủ động đưa tay ra: "Tôi thay Nam Ca cảm ơn anh."

Tông Hạo Hiền cười khỏ một tiếng, cũng cầm tay Lệ Sâm: "Lời này tôi nên nói với anh. Cảm ơn anh đã cứu Nam Ca."

Hai người đàn ông cười thầm, cũng có thể từ trong mắt đối phương nhìn ra thâm tình dành cho Nam Ca. Tuy nhiên Tông Hạo Hiền hiển nhiên còn kèm theo một tia âm ảm. Bởi vì Nam Ca lựa chọn ai, anh ta đã biết rõ.

Hai người đã trì hoãn thời gian rất dài, Lệ Sâm nhìn nhìn cửa phòng: "Vào đi."

Tông Hạo Hiền cũng không thể chờ đợi nhưng mà bọn họ mới vừa vào nhà liền phát hiện Tân Vũ Hoa đưa lưng về phía bọn họ muốn hôn Nam Ca!

Trong nháy mắt Lệ Sâm liền nổi giận, thời điểm xông lên phía trước bởi vì không gian dưới chân cuồng bạo, trực tiếp bị anh bước ra một cái hố. anh một phen túm lấy Tân Vũ Hoa, trên tay nổi đầy gân xanh gât gao nhìn chăm chăm Tân Vũ Hoa: "Cậu đang làm cái gì?"

Tân Vũ Hoa giống như trong mộng mới tỉnh lại, ánh mắt đầy sương mù. Ngẩng đầu nhìn Lệ Sâm, lại nhìn tình cảnh của mình một chút. Ngơ ngác nói: "Tôi... Vừa mới xảy ra chuyện gì sao?"

"Cậu còn giả ngu?" Lệ Sâm chỉ Tân Vũ Hoa, một quyền xé gió đập tới. Vẫn là Tông Hạo Hiền ngăn cản anh, nói với Lệ Sâm: "Trước đừng xúc động, tìm hiểu rõ tình huống rồi nói sau đi."

Dọc theo đường này, Tân Vũ Hoa có rất nhiều cơ hội cùng Nam Ca một chỗ cũng không có làm gì Nam Ca. Cậu sùng bái Nam Ca như vậy, sao có thể cam tâm làm cô ấy tổn thương chứ?

Vì vậy Tông Hạo Hiền hỏi Tân Vũ Hoa: "Cậu nói đi, tại sao vừa nãy lại vô lễ với Nam Ca?"

Tân Vũ Hoa vẫn bảo trì tư thế trên mặt đất không có thay đổi, nhưng mặt lại đỏ lên: "Tôi tôi tôi..." Cậu bắt đầu lắp bắp: "Tôi chỉ là nhìn thấy Nam Ca tỷ muốn tôi thơm cô ấy một cái..." Mắt thấy Lệ Sâm lại muốn đánh mình, Tân Vũ Hoa lập tức cầu xin tha thứ: "thật mà, tôi không nói dối đâu! Về sau tự mình đi tới gần làm cái gì thì tôi cũng không biết nữa!"

Tông Hạo Hiền nhìn Lệ Sâm cũng đã ở biên giới nổi tung, lập tức mang Tân Vũ Hoa đi. Mặc dù lời Tân Vũ Hoa nói nghe rất là không thể tưởng tượng nổi nhưng mà Tông Hạo Hiền hiểu rõ cậu, cho nên tin tưởng cậu. Xem ra hết thấy bí ẩn cũng chỉ sau khi Nam Ca tỉnh lại mới có thể cởi bỏ.

Nam Ca giờ phút này còn đang đắm chìm trong giấc mộng. Phải nói lúc đã bất tỉnh hai ngày mới vừa có ý thức của mình.

Trong giấc mộng vẫn như cũ là ký ức trước đây. Bản thân cô trong mộng đang ở trong một cái phòng nhỏ bí mật với cha, phòng rất tối. Bên cạnh cô bày biện rất nhiều thiết bị, cha cô còn đang ở cạnh làm thao tác tiêu độc.

Tiểu Nam Ca có chút sợ hãi hỏi: "Ba ba muốn làm gì nhà?"

Cha mặc dù cười nhưng lại khó coi hơn cả khóc: "Nam Ca ngoan ngoãn ngủ một giấc, tất cả sẽ kết thúc thôi." Sau đó, cha liền tiêm thuốc tê vào tĩnh mạch ở tay cô.

Tiểu Nam Ca thiếp đi nhưng Nam Ca vẫn như người ngoài cuộc đứng xem, cha cô không có thực hiện cuộc giải phẫu gì mà chỉ tiêm thêm cho cô vài loại thuốc thử khác. cô cũng không biết đó là thuốc gì nữa.

Chờ sau khi tiêm xong, ông ấy quỳ trên mặt đất bụm mặt khóc rống lên: "Nam Ca, hãy quên hết thấy mọi chuyện đi. Những người kia đều điên rồi... Đều điên hết rồi!"

Nhìn đến đây, Mí mắt Nam Ca động động. Phần phật một cái thế nhưng cô lại tỉnh lại. Thế giới trong mộng tiêu tán, thế giới thực tế đập vào mi mắt.

Nam Ca trừng mắt nhìn, quay đầu tìm kiếm Lệ Sâm. Tình cảnh trong mộng quá chân thật, từ trước đến giờ cô còn không biết rõ hồi nhobản thân mình thế nhưng đã từng trải qua những chuyện này.

Lệ Sâm đi vào phòng, Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa vừa mới đi thôi. Vừa nghĩ tới cảnh tượng lúc nãy là sắc mặt Lệ Sâm liền trở nên kém cỏi.

Nam Ca không biết mình lại phạm vào sai lầm gì mà Lệ Sâm lại có thể nhìn mình như vậy. cô chỉ có thể rụt cổ một cái: "Lệ Sâm... anh sao thế..."

Lệ Sâm ngồi ở bên giường, duỗi tay vuốt ve mặt Nam Ca. Thấy cô tỉnh lại, anh rất vui vẻ nên lắc đầu: "không sao. Thân thể em có chỗ nào không thoải mái không?"

Nam Ca lắc đầu: "không có." Nhưng vẫn cảm nhận trong chốc lát, cô không quá chắc chắn nói với Lệ Sâm: "Hình như tôi đã biết vì sao bản thân lại hấp dẫn Zombie rồi."

"Hử?" Lệ Sâm cũng nghiêm túc.

Nếu như hấp dẫn Zombie cũng là một loại dị năng, vậy thì anh phải nghĩ biện pháp giam cầm dị năng này lại.

Nam Ca từ từ ngồi dậy nhìn Lệ Sâm: "Tôi xác thực là hệ tinh thần nhưng nó khác hệ tinh thần bình thường... Đoạn thời gian trước, tinh thần lực của tôi ở

lúc tôi không phát giác được đã tự thoát ra ngoài."

"Thoát ra ngoài?" Lê Sâm ngẫm nghĩ hai chữ này: "Chắc không riêng gì em mà những người khác cũng không phát hiện ra đâu."

"Đúng." Sau lần hôn mê này, Nam Ca lại một lần nữa hoàn thành một cấp tiến hóa. Hiện giờ năng lực của cô đã tương đương với người có dị năng cấp sáu.

Cấp sáu, nghe rất lợi hại nha. Nam Ca lại nghĩ tới tình cảnh Lê Sâm chiến đấu trước đây, cô cảm thấy dị năng của Lê Sâm sau đợt vĩnh dạ chấn chấn không chỉ là cấp sáu thôi đâu.

Theo quá trình liên tục tiến hóa, tâm trí của Nam Ca cũng càng ngày càng thông minh. Những chuyện ngày xưa không giải thích được thì lúc này đã có thể hiểu ra rồi. Cho nên cô không hề truy cứu vì sao Lê Sâm lại lừa mình mà lại tiếp tục đề tài vừa rồi: "Lúc ấy năng lực không tinh mới có thể khiến tinh thần lực khuếch trương ra ngoài. Hiện tại tôi đã hoàn toàn có thể khống chế nó ẩn nấp đi."

Biết rõ tinh thần lực rất trừu tượng, Nam Ca còn làm mẫu cho Lê Sâm một lần: "anh xem này, nếu hiện tại tôi phóng nó ra ngoài thì sẽ là như vậy."

Lê Sâm vốn còn đang nhìn chăm chăm vào mắt Nam Ca, trong nháy mắt liền bị đôi mắt tinh mịch kia hấp dẫn đi vào. Sau đó anh liền phát hiện cảnh trí xung quanh bản thân thay đổi. Vừa mới nãy Nam Ca còn đang nói chuyện với mình, bây giờ lại đang ở đối diện kiểu mỉa cười. Còn câu cái cổ của anh, muốn hôn hôn một cái.

Ánh mắt Lê Sâm cũng trở nên ngây dại, đối mặt với cô gái mình yêu, anh không còn có thứ tên là tự chủ nữa. Thời điểm bản thân cũng muốn cúi người xuống, năng lực cường đại của anh lại khiến cho thần chí tỉnh lại.

Lại ngẩng đầu nhìn sang, Nam Ca vẫn đang ở trên giường, về mặt vô tội nhìn anh. "anh nhìn thấy cái gì vậy?" Nam Ca đưa tay sờ sờ trán anh, trên đó đều là mồ hôi.

Cảm giác trong lòng Lê Sâm lúc này thật sự là khó có thể nói thành lời. Hóa ra cô ấy nói thả tinh thần lực ra ngoài là tạo ra loại ảo giác này cho người ta!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Chị dâu thật khốc

Lê Sâm nghĩ đến hành vi vừa nãy của Tần Vũ Hoa, đại khái đã đoán ra là do cái gì rồi. Mặc dù chỉ là hiểu lầm... Nhưng anh vẫn rất tức giận đấy!

Nam Ca bị anh nhìn chăm chăm một lúc có chút rợn tóc gáy: "Đến cùng là nhìn thấy cái gì vậy..."

"Em là người tạo ra ảo giác, tôi nhìn thấy gì mà em không biết sao?" Lê Sâm kinh ngạc hỏi.

Nam Ca đang hoảng gật đầu: "Tôi còn chưa hiểu hết nguyên lý trong đó, nói không chừng về sau sẽ biết thôi..."

"Dừng lại!" Lê Sâm cản cô lại: "Em thật sự, thật sự không cần biết rõ đâu. Về sau chỉ cần quản chặt chẽ tinh thần lực của mình là được, ngàn vạn lần không được thả nó ra ngoài..."

Nam Ca đáng yêu nói: "Vậy thì anh cũng phải cho tôi một lý do làm như thế chứ..."

Lê Sâm sao dám nói ra lý do: "Em chỉ cần nhớ không được phép thả tinh thần ra ngoài là được."

Nam Ca còn có một chút tinh thần phản nghịch nho nhỏ, cô chính là không muốn nghe theo Lê Sâm đấy.

Lê Sâm vỗ vỗ trán giường: "Có biết hay không!"

Nam Ca đành phải gật đầu: "Biết rồi."

Tin tức cô tỉnh lại rất nhanh đã truyền khắp căn cứ, Lê Sâm canh giữ ở bên trong phòng hai ngày cơ hồ đều là không ăn không uống. Hiện tại mới có thể thở phào nhẹ nhõm đi ăn chút thực phẩm.

Tần Vũ Hoa cùng Tông Hạo Hiên vốn vừa rồi đi không bao lâu, muốn quay trở lại gặp Nam Ca nhưng mà vừa mới xảy ra chuyện lúng túng như vậy, cuối cùng cũng không dám trở về.

Nhưng mà bọn họ không đi thì vẫn có rất nhiều người nguyên ý đi, đầu tiên chính là đám người Diệp Thiệu cùng Lê Ngan. Diệp Thiệu đang mạnh tay bố trí chuyện xây phòng thí nghiệm. Sau khi cùng Thẩm Cẩm Nhã thương lượng, anh ta đã cảm thấy căn cứ mười bảy là một lựa chọn không sai.

Dù sao Thẩm Cầm Nhã là mẹ của Tần Mộ Yên, mà Tần Mộ Yên cùng Lệ Ngạn lại là đôi tình lữ được mọi người công nhận. Cộng thêm căn cứ Tần Bình bị phá hủy, người của căn cứ mười bảy cũng rất kính trọng Nam Ca.

Còn như thiết bị, cũng không cần quá lo lắng, trên xe Lệ Sâm có không ít thứ đâu. Bắc Hải lớn như thế, nếu thật sự muốn tìm kiếm thì cũng có thể tìm được đồ tốt. Lúc này anh ta còn đang pha trộn cho cân đối một loại thuốc, nghe nói Nam Ca đã tỉnh. Quần áo cũng không kịp đổi vội bỏ ổng nghiệm xuống cứ thế mà phóng tới phòng Nam Ca. Đám người Lệ Ngạn và anh ta là cùng nhau đến. Gõ cửa, Lệ Sâm đi ra mở cửa cho bọn họ.

Thân thể Nam Ca khôi phục rất tốt, cộng thêm dị năng đã tiến hóa nên nhìn càng động lòng người.

Lệ Ngạn lúc này là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Ca thanh tỉnh, ánh mắt còn dừng lại ở trên người cô tron chớp mắt rồi lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lệ Sâm nghĩ thầm, anh trai thật là có bản lĩnh, có thể tìm cho mình một người chị dâu xinh đẹp như thế. Hơn nữa chị dâu còn có giá trị chiến đấu tăng mạnh, cùng anh trai tuyệt đối là một đôi tuyệt phối mà.

đang muốn chào hỏi thì từ phía sau lại tới một đội người nữa, nhất thời chen lấn tràn đầy căn phòng.

Nam Ca đứng ở bên cạnh Lệ Sâm, trầm mặc quan sát mấy người này, trừ Diệp Thiệu cùng Tần Mộ Yên ra thì tất cả đều là người có dị năng nhá.

cô hít mũi một cái, ừy khuất nhìn Lệ Sâm.

Gào, chỉ có thể ngủ mà không thể ăn, cực cực cảm thấy rất ừy khuất.

Lệ Sâm bật cười, cầm tay cô.

Mấy người đến sau là Trần Bàn Tử cùng đám đàn em, mấy người này chạy đến đứng trước Lệ Ngạn. Trần Bàn Tử còn lớn tiếng nói: "một, hai, ba!"

Vừa dứt lời, những người đứng ở sau lưng kia đồng loạt cúi mình vái chào Nam Ca: "Chào chị dâu!"

Nam Ca sững sờ ngay tại chỗ, Lệ Sâm cũng không kịp phản ứng lại đây là tình huống gì. Trần Bàn Tử cười hơ hớ thân thể đứng thẳng, hai tay nắm cùng một chỗ chạy chậm đi tới bên cạnh Nam Ca, lại còn nịnh nọt nói: "Chị dâu, em là tiểu đệ Lệ đại ca mới thu. Chị dâu cứ gọi em là Trần Bàn Tử, lần đầu gặp mặt mong chiêu cố nhiều."

Trần Bàn Tử là người đã thành tình rồi, Lệ Sâm còn đang đứng bên cạnh Nam Ca nên anh ta cũng không dám nắm tay Nam Ca. Ngay lập tức khom lưng cười ngây ngô với Nam Ca.

Lệ Ngạn đứng ở sau lưng đã phản ứng lại. Tiếng chị dâu này mình còn chưa kịp gọi đã bị Trần Bàn Tử vượt lên trước.

nói đến chuyện khiến Trần Bàn Tử cao hứng, không riêng gì bởi vì Nam Ca cường đại mà còn có nguyên nhân rất lớn vì Lệ Sâm. Dù sao lúc trước anh ta khư khư cố chấp muốn đi theo Lệ Sâm lẫn lộn, đám thù hạ kia cũng không phục cho lắm. hiện tại tốt rồi, ai cũng đều thấy được Lệ Sâm rất lợi hại. Biết rõ anh ta anh mình thần võ nhất đến bảo bối cho đám người này nha.

Lệ Sâm lúc này cũng nhàn nhạt cười, không có ngăn cản Trần Bàn Tử gọi Nam Ca là chị dâu. Thậm chí anh còn nhàn nhạt nhìn Lệ Ngạn một cái, trong ánh mắt ngầm cảnh cáo: "Thất thần làm cái gì, mau gọi chị dâu đi?"

Lệ Ngạn trừng Trần Bàn Tử một cái, đi tới túm anh ta ra đằng sau, sau đó nghiêm túc nói với Nam Ca: "Chị dâu, em là Lệ Ngạn, là em trai ruột của anh Lệ Sâm."

Nam Ca gật đầu, còn ngửi hương vị máu tươi trên người cậu một cái, cũng không có thom như Lệ Sâm đâu. Tuy nhiên hiện tại cô cũng đã hiểu ra tại sao lúc trước mình lại có tình yêu chung thủy đối với máu anh như thế, tất cả là bởi vì đẳng cấp dị năng của Lệ Sâm là cao nhất.

Mấy người có dị năng trước mặt này theo ý cô thì đẳng cấp đều rất thấp, cho nên lực hấp dẫn đối với cô không lớn. Chỉ là bọn họ có một thứ, chính là những người trong đội ngũ lớn lên đều rất đẹp mắt. Nam Ca thích bộ dạng xinh xắn nên cũng cười khoát tay với bọn họ.

Trần Bàn Tử không muốn chị dâu cứ như vậy xem nhẹ anh ta, về sau anh ta còn muốn ôm bấp đùi Lệ Sâm đấy. Vì vậy cho dù bị chen đến đằng sau, Trần Bàn Tử vẫn không ngừng nỗ lực gây sự chú ý: "Nghenói thời điểm chị dâu giết Zombie, anh dũng vô cùng, thật sự là lãnh khốc đập chết từng con một!"

Lệ Ngạn vốn còn cho rằng bản thân lợi dụng ưu thế huyết thống cùng dung mạo, có thể làm cho Nam Ca rất nhanh thích cậu nha. Ai biết Nam Ca vừa nghe Trần Bàn Tử nói liền quay đầu tìm người.

Nam Ca liên tục tin tưởng không nghi ngờ bản thân cô rất khốc, nhưng mà tất cả mọi người lại không khen cô! Cho dù cô có học Tông Hạo Hiến cả ngày nghiêm mật, thời điểm chém giết Zombie cũng rất gọn gàng. Vậy mà bọn họ vẫn không thừa nhận cô khốc!

Kết quả cái người này gọi là cái gì mà... Trần Bàn Tử thật là có ánh mắt, liếc một cái đã thấy bản chất của cô!

Vì vậy Nam Ca chen lấn đi qua, cực kỳ hứng thú hỏi Trần Bàn Tử: "Cậu thật sự cảm thấy tôi rất khốc?"

nói thật, Nam Ca nếu mà nghiêm mật không nói lời nào thì vẫn ra dáng băng sơn nữ nhân đấy, hiện tại đôi mắt trông mong đang nhìn mình kia rất tình khỉết. Khiến Trần Bàn Tử thật sự là không đành lòng vạch trần, vì vậy anh ta chỉ có thể khô khan cười hai tiếng, trái lương tâm nói: "Đúng vậy, chị dâu cực

kỳ khóc."

Nam Ca ha ha cười một tiếng, khuôn mặt tươi cười này trong mắt người khác nhìn thì không có gì lạ, nhưng lại khiến Lê Sâm cùng Diệp Thiệu trở nên khiếp sợ.

Nên biết là bởi vì biến thành Zombie, thể chất phát sinh thay đổi. Nam Ca rất khó làm ra quá nhiều biểu cảm trên khuôn mặt. Kết quả từ lúc vừa mới bắt đầu, vẻ mặt cô cứ phong phú như vậy! Lại còn cười to được!

Lê Sâm mơ hồ phát hiện ra lần tiến hóa này của Nam Ca lần này có bản chất khác với những lần trước. hiện tại Nam Ca căn bản không có chú ý tới bản thân mình mà là vờn tay vỗ vỗ lên bờ vai Trần Bàn Tử: "Trần Bàn Tử, cậu thật sự rất tinh mắt, về sau cậu cứ đi theo tôi lần lộn đi!"

Lê Ngạn cảm thấy đầu gối mình lại trúng một mũi tên, vì cái gì chị dâu không để ý đến mình mà ngược lại lại đi để ý cái người mập mạp kia!

Trần Bàn Tử lại rất là vu vơ. Nhìn xem, mới vừa gặp lần đầu tiên, anh ta đã ôm được bắp đùi Nam Ca rồi. Vì vậy mấy lời nịnh nọt không cần tiền cứ thế bắn ra ngoài: "Chị dâu, chị coi trọng em như thế này thật là làm cho em quá cảm động. Về sau em khẳng định sẽ nghe lời, chị để em đi hướng đông, em tuyệt đối không đi hướng tây!"

Con mắt Nam Ca sáng hơn, nhìn đi, đây mới là một tên tiểu đệ có tố chất chứ!

Hơn nữa đặt Trần Bàn Tử ở bên cạnh mình làm cho cô cực kỳ thỏa mãn lòng hư vinh, Nam Ca đã hận không thể liên tục giấu anh ta ở trong túi mang theo người. Đương nhiên, ý nghĩ này là không có biện pháp áp dụng, Lê Sâm còn ở đây đây.

Lúc này đã cảm thấy sai sai, Lê Sâm đi lên phía trước vài bước dùng ánh mắt ý bảo Trần Bàn Tử cách xa Nam Ca một chút. anh còn nhớ lần trước Thẩm Cẩm Nhã đã nói qua, mấy em gái trong căn cứ mười bảy đều cảm thấy Nam Ca đặc biệt đáng yêu đặc biệt dễ thương. Rất thích trêu chọc cô, hiện tại thật vất vả có người nói cô lợi hại, nói cô khóc. Khó trách lòng Nam Ca nở hoa.

Chỉ là, chuyện dụ dỗ Nam Ca vui vẻ là chuyện anh cần phải làm, Trần Bàn Tử này đi phía trước dính vào làm cái gì?

Trần Bàn Tử bị Lê Sâm trừng mắt liếc đành phải phần nộ lui về phía sau hai bước. anh ta cân nhắc ở trong lòng một cái, ở trước mặt đại ca với chị dâu, nên chọn ai đây?

Đương nhiên là chọn chị dâu! không nhìn thấy Lê Sâm luôn nghe theo chị dâu sao?

Vì vậy Trần Bàn Tử lại một lần nữa bị sự anh minh thần võ của bản thân cảm động. Lúc này vì không muốn gánh chịu lửa giận của Lê Sâm, Trần Bàn Tử lập tức mang theo đám tiểu đệ cáo từ.

Nam Ca còn lưu luyến không rời khoát tay: "Vậy cậu nhớ thường xuyên đến đây nhá!"

Lê Sâm siết tay thành nắm đấm, trong bóng tối suy tư có nên tìm lý do gì đó đuổi đám người Trần Bàn Tử ra khỏi căn cứ không đây.

Lê Ngạn nếu đã là em trai của Lê Sâm, là anh em ruột tất nhiên sẽ có chút cảm ứng. Cậu cũng cảm giác được dịch ý của Lê Sâm đối với Trần Bàn Tử. Vì vậy cậu cũng không dám ở lâu, mang theo người muốn đi: "Vậy thì chị dâu nghỉ ngơi đi, chúng em đi đây. Có cái gì cần thì chị phải người bảo chúng em nhé."

hiện tại Nam Ca rất là hưởng thụ cảm giác một đám người đều là tiểu đệ của mình, thật sự là uy phong lẫm liệt mà. cô một bên không nén được nụ cười bên miệng, một bên còn cố làm ra vẻ thâm trầm khoát tay: "đi thôi đi thôi."

Chờ Lê Ngạn bọn họ đi xa, trong đội ngũ còn có người nói: "Chị dâu lớn lên thật là xinh đẹp."

"Đúng vậy, thực lực chiến đấu vượt trội. Nghe nói mấy ngày hôm trước liên tiếp giết mấy vạn con Zombie đấy."

Tất cả mọi người âm thầm xét lại bản thân mình. Mấy vạn con đấy, cả cuộc đời này của bọn họ có thể giết đến mức đấy hay không vẫn khó nói lắm.

Tần Mộ Yên còn nói giỡn: "Ít nhất thì các cậu vẫn là người có dị năng, cũng nên cố kị một chút cảm thụ của người bình thường chứ."

Lê Ngạn lập tức căng thẳng nhìn Tần Mộ Yên, phát hiện cô ấy quả thực là nói giỡn mới nhéo nhéo mặt cô: "Chúng ta có dị năng là đủ rồi."

Tần Mộ Yên ha ha cười một tiếng, che giấu ngượng ngùng trên mặt. Tiểu Đường từ xa xa dẫn người đi đến, bọn họ cũng muốn đi xem Nam Ca một chút.

Bắc Hải này mấy hôm nay thời tiết rất tốt, Zombie trong Bắc Hải chìm mặc dù rục rịch nhưng cũng không có tiếp tục vây công căn cứ mà để cho bọn họ thở dốc một thời gian.

Tiểu Đường còn cho đám Lê Ngạn một tin tức: "Mạch điện ngoài trụ sở đều bị hư hại, Thẩm tỷ muốn mấy người giúp đỡ một chút."

Lê Ngạn làm ra một dấu tay OK: "không thành vấn đề, hiện tại tôi mang người đi kiểm tra luôn đây."

Lúc này Nam Ca còn đang ở trong phòng, nhìn thấy người khác đều đờ đờ mới kéo tay áo Lê Sâm hưng phấn nói: "Lê Sâm, vừa nãy anh có nhìn

thấy không, tất cả mọi người đều nói muốn đi theo tôi lẫn lộn đây nhá!"

Lệ Sâm bắt đầu đi lờm cô: "Đúng rồi, em lợi hại nhất. Tôi cũng muốn đi theo em lẫn lộn."

Nam Ca kinh ngạc: "anh lợi hại như vậy, tại sao phải đi theo tôi chứ?"

thật ra Lệ Sâm rất hưởng thụ thời gian trước kia, cái gì cũng không cần suy tính. Chỉ cần nhìn chăm chăm Nam Ca, không cho cô chạy trốn. Vì vậy anh ôm Nam Ca: "Về đến cùng thì em có đồng ý để tôi đi theo em không."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ai làm lãnh đạo

Nam Ca lại bắt đầu ảo tưởng, dị năng hệ không gian đây. Vũ lực đặc biệt lợi hại nhá, nếu đã muốn đi theo cô thì cô đành miễn cưỡng thu nhận anh vậy!

Trong lòng suy nghĩ không thôi, Nam Ca còn lỡ nói ra miệng. Lệ Sâm từ từ nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm môi cô nói: "Em nói thì cần phải giữ lời."

Nam Ca không có phát hiện ra Lệ Sâm muốn làm cái gì, cô chỉ cảm thấy một loại tâm tình mang tên "Căng thẳng". Giống như là anh điều khiển tất cả, cô chỉ có thể thuận theo anh nói: "Về sau tôi khẳng định sẽ bao bọc anh..."

"Còn phải thỏa mãn tôi."

"Thỏa mãn anh!" thật ra Nam Ca cũng không có cần thận nghe xem anh đang nói cái gì.

Lệ Sâm thực hiện được ý đồ cười một tiếng: "Thân thể em đã triệt để khôi phục chưa?"

Nam Ca "Hả?" một tiếng, mới vừa ngẩng đầu lên thì mặt Lệ Sâm trong nháy mắt phóng đại. Môi cô cũng đã bị mút vào.

thật ra ngày đó lúc ôm Nam Ca trở lại anh đã muốn làm như vậy rồi. Hai ngày qua, mỗi một khắc chờ đợi đều là sự giày vò. hiện tại thân thể Nam Ca đã khôi phục, tất cả quán quýt si mê của anh đều gia tăng ở trên người Nam Ca.

Máu của mình có một lực hấp dẫn với Nam Ca, cảm giác của Nam Ca đối với mình không phải là một loại nghiện □□. Biết rõ cô là Zombie, biết rõ con đường phía trước gian nan nguy hiểm lại như cũ không muốn buông tha cô.

Nam Ca không có xúc giác nhưng mà cô có thể cảm giác được hương vị hô hấp của Lệ Sâm, từ lạnh thấu xương trở nên nóng bỏng. cô dần dần bị sự nóng bỏng này lây nhiễm cũng chậm chậm nhắm mắt lại, hôn trả Lệ Sâm.

Thời điểm đám người tiểu Đường vừa mới đến liền phát hiện cửa phòng Nam Ca không có đóng lại. Hai người ở bên trong còn không coi ai ra gì mà hôn môi.

Tinh thần lực của Nam Ca rất nhạy cảm, cô xác thực biết rõ có người đến nhưng mà cô lại không đẩy Lệ Sâm ra. Dù sao bản thân cũng là vợ Lệ Sâm mà, hai vợ chồng làm cái loại sự tình này cũng là danh chính ngôn thuận chứ?

Tiểu Đường lắc đầu, mang theo người lại một lần nữa xuống lầu. Vừa đi còn vừa sâu kín nói: "Ban ngày ngược cầu mà."

Phía sau cô ấy có không ít người đều còn đang độc thân, lúc này đều đang suy nghĩ: Ngọt chết người mà!

Căn cứ mười bảy đang xây dựng lại, lúc xế chiều Nam Ca còn công theo thanh đao cùng Lệ Sâm đi lại trong căn cứ. cô đến sớm hơn nên tương đối rõ ràng với bố trí trong căn cứ, vì vậy cô liền xung phong nhận việc mang Lệ Sâm đi dạo.

Về sau Lệ Sâm phát hiện Nam Ca còn nhớ tương đối sâu với chỗ gọi là "Ký túc xá nữ sinh" này, dùng lời Nam Ca đến nói, cô đối với những em gái thơm thơm mềm mềm rất là không có sức chống cự.

Lệ Sâm giật đến tái mặt, khẩn cấp túm Nam Ca đi. Còn ở trong lòng thể về sau anh sẽ không bao giờ đến phụ cận ký túc xá này đi dạo đâu. Tình địch của anh thật sự là càng ngày càng nhiều mà.

Đứng ở cửa lớn căn cứ còn có thể nhìn thấy phía ngoài lưới điện có một chút Zombie lang thang. Bọn chúng phần lớn là cấp thấp, trong căn cứ có ai rảnh thì sẽ ra tay dọn dẹp một chút.

Nam Ca hướng bên trái nhìn nhìn, vậy mà còn nhớ đến ngày đó bản thân mình cười mô tô. Vì vậy cô lập tức rủ rề Lệ Sâm: "Chúng ta đi dạo ở bên ngoài một chút đi, tôi còn chưa được thấy không gian cuồng bạo của anh giết Zombie như thế nào đâu."

Lệ Sâm bị Nam Ca dùng ánh mắt sùng bái nhìn chăm chăm, đột nhiên hiểu ra vì sao thu nhận một đồng tiểu đệ lại có thể làm cho Nam Ca vui vẻ như thế.

"Được thôi."

đi lên phía trước kiểm tra mô tô một chút, đã được sửa tốt rồi, có thể lái. Nam Ca liền ngồi ở sau lưng Lệ Sâm ôm thắt lưng rắn chắc của anh.

Lệ Ngan còn đang công kiểm tra mạch điện, Lệ Sâm liền phát tay: "Mở cửa cho bọn anh đi."

Năng lực của Lệ Sâm cùng Nam Ca đều rất dũng mãnh, Lệ Ngan bởi vì tín nhiệm hai người cho nên cũng không dấn dò nhiều.

Cửa lớn bị mở ra, Lệ Sâm khởi động mô tô mang theo Nam Ca xông ra ngoài. Tốc độ xe cũng không nhanh đi dạo qua một vòng xung quanh căn cứ, gặp phải Zombie thì Nam Ca sẽ dùng thanh đao xử lý sạch sẽ.

Chờ đến lúc đi xa, Nam Ca còn cảm khái: "Nếu mà ngày đó anh ở đây thì tốt rồi, tôi sẽ không cần phải chạy mô tô đến nửa đường lại vứt bỏ."

Lệ Sâm buông một tay lái xe ra vuốt ve ngón tay Nam Ca: "Về sau chúng ta đều phối hợp như thế."

"Ừ!"

Mô tô của Lệ Sâm chạy một đường đến phụ cận Bắc Hải chìm. Từ nơi này nhìn lại, các loại kiến trúc bị chôn dưới một khoảng biển rộng mênh mông. Chỉ có những tòa nhà đặc biệt cao mới có thể lộ ra một chút ngọn. Zombie ở phụ cận cảm giác được có nhân loại lại gần đều rục rịch lên, từ từ leo ra khỏi Bắc Hải chìm.

Lệ Sâm ý bảo Nam Ca hơi lùi ra sau một tít, đợi đến lúc Zombie tụ tập tới một trình độ nhất định. Nam Ca phát hiện ra Lệ Sâm cũng chưa hề động đậy nhưng không gian quanh thân đã bị gấp khúc, sau đó khuếch trương thành một quả cầu không gian lớn. Cảnh tượng trong quả cầu không gian vận vẹo kia, bất kể là Zombie hay là vật gì đó khác cũng đều bị nghiền nát!

Nam Ca kinh ngạc trừng to mắt, không khỏi sờ sờ cái cổ của mình. Đối mặt với Lệ Sâm cường hãn dạng này, cô nhớ đến lúc trước tại sao bản thân phải tìm đường chết chạy trốn chứ. Có thể sống đến bây giờ thật sự là trời cao chiếu cố mà!

Lệ Sâm vẫn nhìn chăm chăm vào Nam Ca đấy, nhìn trên mặt cô dần xuất hiện vẻ mặt sợ hãi, tim cũng không khỏi trầm xuống. anh không tiếp tục thúc giục đi nữa mà là bước nhanh lên trước, ôm Nam Ca vào trong lòng.

"Nam Ca..." anh gọi tên cô.

Năng lực quá mạnh mẽ cũng là một nguyên nhân khiến anh ảm giấu thực lực. Người khác có thể sợ hãi anh, nhưng riêng Nam Ca thì tuyệt đối không được!

Nam Ca cái người đầu toàn cơ bắp kia không biết rõ Lệ Sâm đang suy nghĩ gì, cô chỉ run rẩy nói một câu: "Lệ Sâm, anh thật sự là quá lợi hại..."

Lệ Sâm ôm chặt cô hơn: "Tôi sẽ không dùng dị năng lên người em, em đừng sợ..."

Còn chưa nói hết, Nam Ca đã cắt đứt anh: "Về sau nếu ai lại bắt nạt tôi, anh sẽ dùng dị năng nghiền ép bọn họ! Nghiền ép toàn bộ căn cứ! Ha ha ha!"

Lệ Sâm đầu đầy hắc tuyến. thì ra Nam Ca run rẩy không phải là bởi vì sợ hãi, mà là quá kích động?

anh cúi đầu nhìn qua Nam Ca, quả nhiên cô đã đắm chìm ở trong ảo tưởng tốt đẹp của bản thân. "Dù sao anh là tiểu đệ của tôi, tôi chỉ chỗ nào, anh liền đánh chỗ đó nhá... Ha ha ha..."

A, còn bắt đầu muốn công chiếm thiên hạ cơ đấy.

Lệ Sâm khẽ thở dài, lấy ngón tay vuốt từng cái lên mái tóc dài của Nam Ca.

Nam Ca vui thích nghĩ một hồi lâu mới ngẩng đầu hỏi Lệ Sâm: "Như thế nào? Ý tưởng của tôi có phải là siêu cấp tốt hay không?"

Lệ Sâm giờ ngón tay cái lên: "Đương nhiên."

Chờ nói xong anh liền ním môi hôn Nam Ca một cái. Từ trước đến nay chưa từng nói qua tình yêu nhưng hiện tại dù Nam Ca lại thuận tay như thế. Hai người lại đi dạo ở bên ngoài trong chốc lát, giết không ít Zombie cấp thấp, tính hạch thu thập được chuẩn bị giao cho Thẩm Cẩm Nhã.

Mà Lệ Sâm giờ phút này không nghĩ tới, về sau bản thân còn thật sự sử dụng dị năng ở trên người Nam Ca.

.....

Sau khi trở về căn cứ, Thẩm Cẩm Nhã liền thông báo bọn họ muốn mở đại hội. Đến trình diện cơ bản đều là người lãnh đạo của căn cứ mười bảy, trừ Nam Ca cùng Lệ Sâm ra thì Diệp Thiệu cũng tới.

Phòng họp của căn cứ rất rộng rãi, Thẩm Cẩm Nhã để mọi người ngồi xuống rồi mới giới thiệu mọi người mới đến cho bọn họ. Mọi người lại đứng lên thân thiện

vỗ tay.

Thẩm Cẩm Nhã còn khom người chào ba người: "Lần này căn cứ mười bảy có thể tránh thoát tai họa lớn, sau tai họa lại thuận lợi xây dựng lại như thế cũng nhờ mấy người. Tôi đại biểu cho mọi người trong căn cứ cảm ơn các cậu."

Nam Ca hiển nhiên có chút không thích ứng được tình huống này, Lê Sâm liền không biến sắc tiếp nhận lời Thẩm Cẩm Nhã nói: "Chúng tôi cũng là tự cứu bản thân, về sau trên dưới đoàn kết lại thì căn cứ mười bảy khẳng định sẽ cường đại hơn nữa."

Hiện tại căn cứ mười bảy cũng đã rất cường đại. Vốn là đám người Thẩm Cẩm Nhã săn giết Zombie nhưng cơ sở chính vẫn luôn lừa gạt, tự xưng là công lao của họ. Kết quả Zombie trong Bắc Hải chìm vậy công căn cứ mười bảy không chỉ không có phá hủy căn cứ, mà còn tạo thành tựu bọn họ.

Thẩm Cẩm Nhã đơn giản thống kê qua, hôm đó bọn họ ít nhất đã giết được mười vạn con Zombie, Nam Ca là người bỏ ra sức lực lớn nhất.

Lấy được đến mấy vạn viên tinh hạch, một bộ phận dựa theo chiến tích phân phối, một bộ phận khác cất giữ trong căn cứ. Diệp Thiệu đã nói qua, có không ít thuốc đều cần tinh hạch làm nguyên liệu.

Người trong căn cứ dùng tinh hạch khiến năng lực tăng lên không chỉ một cấp bậc, các căn cứ khác cũng không dám tiếp tục khinh thị căn cứ mười bảy nữa.

Thậm chí gần đây người của cơ sở chính cũng không dám đáp lại sự kiện này. Các người không phải là nói chiến tích kia đều là nhờ người của cơ sở chính sao? Vì cái gì căn cứ mười bảy của người ta lợi hại như thế? Các người đến trợ giúp căn cứ mười bảy, kết quả Doãn anh Nam còn bị Zombie cắn. Người trong cơ sở chính không cứu được sao?

So sánh hai căn cứ như thế tất nhiên tình thế căn cứ mười bảy mạnh hơn, những người vốn cố vót đầu cho nhọn muốn tiến vào cơ sở chính giờ đây ào ào thay đổi tuyến đường đi đến căn cứ mười bảy.

Thẩm Cẩm Nhã phái người xét duyệt qua, nếu như không có vấn đề gì thì có thể tiến vào căn cứ.

Phương thức quản lý trong đây không khác các trụ sở khác, mặc dù có thể cung cấp một chút giúp đỡ nhưng cơ bản đều là phân phối theo lao động.

Cho dù hiện tại vật tư của căn cứ chẳng hề đầy đủ, Thẩm Cẩm Nhã cũng đã cảm thấy tiền đồ bùng sáng.

Giờ phút này bà cảm kích nhìn Nam Ca, lại nói với mọi người: "Lần này đến đây vẫn là muốn cùng mọi người thương lượng một chuyện, người lãnh đạo của căn cứ mười bảy này tôi đã quyết định để cho Nam Ca đến làm."

Thời điểm Nam Ca mới vừa đến họp cho rằng cô chỉ đến để góp đủ số, bởi vì cô cái gì cũng không hiểu nha.

Thẩm Cẩm Nhã nói xong, cô cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị vỗ tay. Ai biết Thẩm Cẩm Nhã thế nhưng nói cho cô đến làm người lãnh đạo? cô mới không làm đâu nhé!

Lúc Nam Ca trợn mắt há hốc mồm, những người khác trong căn cứ thế nhưng đều nghiêm túc suy tư. Tại tận thế, người mạnh làm vua. Các căn cứ khác không phải là người có giá trị vô lực lợi hại nhất làm lão đại sao?

Mặc dù bây giờ nhìn lại, Lê Sâm vẫn mạnh hơn Nam Ca một chút, nhưng dù sao bọn họ cũng tiếp xúc với Nam Ca lâu hơn. Hơn nữa tất cả mọi người đều biết rõ Lê Sâm cùng Nam Ca là một đôi, vậy thì bọn họ ai đến làm người lãnh đạo đều không có vấn đề gì nha.

Vì vậy sau khi mọi người suy tư xong liền chuẩn bị đồng ý với ý kiến của Thẩm Cẩm Nhã.

"Nam Ca không sai..."

"Có cô ấy làm người lãnh đạo, sau này ai cũng đừng nghĩ đến bắt nạt căn cứ mười bảy..."

"Chúng ta không thiếu tinh hạch, còn có thể xây dựng thêm căn cứ..."

Nam Ca lơ mơ, qua một hồi lâu cô mới nói: "không phải là... Các người muốn cho tôi làm người lãnh đạo chứ, các người đã hỏi qua ý kiến của tôi chưa?"

Mọi người nhìn chằm chằm Nam Ca trong chốc lát, Thẩm Cẩm Nhã mới nói: "cô không muốn sao?"

Nam Ca vỗ bàn một cái: "Đương nhiên không muốn! Tôi không hiểu phải quản lý căn cứ như thế nào đâu!"

Thẩm Cẩm Nhã tựa lên trên ghế, nhu hòa cười một cái: "Cái này đơn giản, nếu cô đã không hiểu cách quản lý căn cứ. Vậy hãy để cho Lê Sâm đảm đương người lãnh đạo đi."

"A?" Nam Ca lắc đầu: "Kia càng không được, Lê Sâm là tiểu đệ của tôi mà."

Nam Ca nói quá đương nhiên, Thẩm Cẩm Nhã nhìn không được phùng một tiếng bật cười.

Chương 145: Em đốt lửa

Lúc Lệ Sâm giết Zombie là tình huống khốc liệt cỡ nào, vài người đang ngồi ở đây đều đã từng thấy. Khí thế kia như muốn nghiền ép toàn bộ thế giới, so với Nam Ca còn làm cho bọn họ sợ hãi hơn.

Mà bây giờ, Nam Ca vậy mà lại nói Lệ Sâm là tiểu đệ của cô ấy?

Diệp Thiệu kể từ lúc Nam Ca nói câu nọ đã nghiêng đầu nhìn Lệ Sâm một cái. Mặc dù là tình địch của Lệ Sâm nhưng anh ta cũng khâm phục nỗ lực của Lệ Sâm từ trong lòng.

Biểu cảm tức giận bất bình vẫn tưởng không hề xuất hiện trên mặt Lệ Sâm, anh chỉ nhu hòa nhìn Nam Ca, một chút cũng không có ý muốn giải thích.

Duy nhất có thể nhìn ra là anh biểu hiện như một người chồng sùng ái yêu chiều vợ mình, mặc kệ vợ nói gì cũng có thể vô điều kiện tiếp nhận.

Diệp Thiệu cúi đầu xuống, che miệng ngăn lại khổ sở trong lòng. Lệ Sâm như thế thật là khác người trong nhận thức của anh ta mà. Cũng đúng, có thể để cho Lệ Sâm quý trọng và chờ đợi như thế cũng chỉ có một mình Nam Ca thôi.

Người khác cũng giống Thẩm Cẩm Nhã phì cười, Nam Ca cảm thấy bộ dáng bọn họ tươi cười giống như có chút ý tứ sâu xa.

cô cũng ngơ ngác nhìn thoáng qua Lệ Sâm, nhỏ giọng hỏi: "Tôi đã nói cái gì không đúng à?"

Lệ Sâm lắc đầu, cầm tay cô: "không có."

Ngay lập tức anh nhìn về phía Thẩm Cẩm Nhã, vừa mới còn sùng ái liền biến thành nghiêm túc: "Thẩm tỷ, chuyện làm lãnh đạo vẫn là bà thích hợp hơn. Tôi cùng Nam Ca mới đến, đối với tình huống của căn cứ cũng chưa rõ ràng hay nhân viên đều không biết. Hơn nữa gần đây căn cứ phải xây dựng lại, tôi cùng Nam Ca cũng không giúp được cái gì. Cho nên vị trí này tôi cùng Nam Ca không thể nhận được."

Lệ Sâm giải thích một phen, nhưng cũng không thể thuyết phục được Thẩm Cẩm Nhã. Bà đã suy tính kỹ, cũng không phải là cố ý khiêm tốn với Lệ Sâm. Nhưng nhìn ý tứ Lệ Sâm thì một chút cũng không buông miệng.

Vì vậy bà cũng chỉ có thể nghiêm túc: "Lệ Sâm, tôi chỉ cảm thấy tại tận thế thì người mạnh là vua. Hai người có lẽ không biết rõ căn cứ nhưng mà tất cả mọi người trong căn cứ đều phục tùng hai người không phải sao?"

Lệ Sâm vẫn lắc đầu, hiện tại anh chỉ muốn chiếu cố Nam Ca thật tốt. Căn cứ mười bảy đối với anh mà nói thì chỉ là một phần trách nhiệm. Mà anh lại không muốn đem cái trách nhiệm này đè lên đầu vai Nam Ca.

Hiện giờ chuyện căn cứ mười bảy xuất hiện một người có dị năng hệ không gian khẳng định đã truyền ra, về sau tình huống của căn cứ sẽ nguy hiểm hơn. Hai tay khó địch bốn tay, nếu như có lúc anh thật sự tránh không thoát còn có thể mang theo Nam Ca rời đi.

Lúc này làm sao anh có thể kéo theo căn cứ vào trong vực sâu chứ?

Vì vậy Lệ Sâm một lần nữa ngưng mắt nhìn vào mặt Thẩm Cẩm Nhã, để bà nhìn thấy quyết tâm của bản thân: "Thẩm tỷ, người có dị năng cấp cao chưa chắc đã là người lãnh đạo tốt. Tin tưởng tôi, bà tuyệt đối là người thích hợp hơn chúng tôi."

Thẩm Cẩm Nhã cười khổ một cái: "Sao tôi có thể thích hợp cho được, lúc trước là bởi vì tôi là nữ nhân, lại là người có dị năng hệ thủy..."

Nam Ca không muốn nghe loại lời nói này nên cắt ngang: "Phái nữ thì như thế nào? Ở tận thế, phụ nữ cũng có thể biến thành cường giả. Nói sau đi, dị năng hệ thủy cũng không phải là dị năng làm việc vô bổ." vì để cho lời nói của mình có sức thuyết phục một chút, Nam Ca còn quay đầu hỏi Lệ Sâm: "Phải không? Dị năng hệ thủy của Tô Phuong rất mạnh."

Lệ Sâm trả lời Nam Ca: "không sai." anh lại nhìn Thẩm Cẩm Nhã nói: "Nếu như thẩm tỷ không chê lời tôi nói. Tôi có thể chỉ đạo huấn luyện người có dị năng trong căn cứ."

Nam Ca vừa nghe nói đến huấn luyện cũng trở nên háng hái. cô cũng đã lâu không so chiêu với người khác rồi nha.

Vì vậy cô cũng giơ tay nói: "Tôi cũng muốn làm huấn luyện viên! Yên tâm, thời điểm so chiêu tôi không cần dị năng!"

Lệ Sâm tựa tiểu phi tiểu nhìn cô một cái. Tiểu Zombie này đầu óc càng ngày càng thông minh. Cái gì mà không cần dị năng chứ, rõ ràng là chính mình không cho phép cô ấy dùng.

Thẩm Cầm Nhã thấy hai người kia kiên trì, chỉ có thể đồng ý tiếp tục làm người lãnh đạo. Những người khác tham gia hội nghị coi như là thờ phào nhẹ nhõm.

Dù sao bỗng chốc lại muốn giao căn cứ cho hai "Người xa lạ", trong lòng bọn họ xác thực có hơi lẩn cẩn.

Còn như chỉ đạo huấn luyện người có dị năng, Thẩm Cầm Nhã lúc ban đầu cũng không để trong lòng. Dù sao dị năng hệ thủy của bà có lợi hại hơn nữa thì cũng lợi hại đến mức nào chứ?

Ai biết, Lệ Sâm cùng Nam Ca biến thành huấn luyện viên căn cứ mười bảy cùng lắm cũng chỉ qua ba ngày, bà đã phải lau mắt nhìn lại hai người họ.

Hóa ra không riêng gì dị năng cường hãn mà bọn họ còn thật sự có thể trợ giúp mọi người nhanh chóng nâng cấp dị năng!

Dị năng hệ thủy của bản thân bà vốn là lực sát thương không lớn. Dưới sự chỉ dẫn của Lệ Sâm thế nhưng còn có thể đề cao hiệu suất sử dụng dị năng thật lớn, uy lực phát ra tương đối cao! Sau khi bà đánh bại một người có dị năng hệ hỏa trên giáo trường, lòng tự tin bấy lâu nay biến mất đã oanh động trở lại!

Cảnh tượng Lệ Sâm thúc giục không gian cuồng bạo kia vốn là cơn ác mộng ở trong lòng mọi người. Ngay cả Thẩm Cầm Nhã cũng muốn kiêng kỵ, nhưng mà kể từ khi năng lực bà tăng lên, thái độ đối với Lệ Sâm lại là khắp nơi tôn kính!

Đây nhưng là đại ân nhân đưa bà bước lên con đường cường giả đấy!

Còn như những người khác trong căn cứ, dưới chỉ đạo của Lệ Sâm cũng đã nâng cao được trình độ nhất định.

Nam Ca chỉ đạo so với Lệ Sâm thì khá đơn giản, cô chú trọng kinh nghiệm thực chiến vì vậy mỗi ngày đều cùng người khác đối luyện trên giáo trường.

Không giống như Lệ Sâm hé lời chỉ đạo, cô đánh bại đối phương cũng là để cho họ trở về tự mình cân nhắc nơi nào đánh không tốt.

Khiến người trong căn cứ vừa yêu vừa hận là trải qua Nam Ca chỉ đạo, người bình thường gặp phải Zombie cũng có sức đánh một trận. Nhưng mà Nam Ca ra tay lúc nào cũng rất nặng, cho nên không ít người dưới tay cô đi một hồi liền biến thành trọng thương.

Còn may là trong căn cứ có Diệp Thiệu ở đây, kỹ thuật y học của người này quả nhiên không phí lời được công nhận. Sau khi được anh ta trị liệu, thương thế rất nhanh đã có thể khỏi hẳn.

Những ngày bình tĩnh cứ như vậy trôi qua một đoạn thời gian. Lúc chạng vạng, Nam Ca cùng Lệ Sâm lại một lần trở về chỗ ở của bọn họ.

Nam Ca vẫn buộc một cái đuôi ngựa gọn gàng, cô duỗi tay kéo một cái, dây buộc tóc liền bị cô túm xuống. Tóc đen như thác nước rủ xuống không trung. Được công sau lưng vẫn như cũ là thanh đao kia, mặc dù mấy ngày qua cô thủy chung vẫn luôn không có rút ra.

Lệ Sâm đi ở bên người cô, mặc dù không có động tác gì thân mật nhưng nhìn từ xa xa vẫn sẽ phát hiện ra hai người hòa hợp như vậy.

Thời điểm đi đến dưới lầu, Nam Ca lại nhìn thấy chiếc xe thiết giáp kia của Lệ Sâm, con mắt không khỏi sáng ngời. cô cũng đã thật nhiều ngày không có ăn cái gì đó rồi, vì vậy bản thân nàng nặc dựa vào bên cạnh xe thiết giáp không chịu đi.

Chìa khóa xe ở trong tay Lệ Sâm, cô cũng không mở cửa được liền dán mặt lên trên cửa kính xe hỏi: "Lệ Sâm, bên trong chiếc xe này có cái gì nha."

Lệ Sâm còn không biết chút tâm tư kia của cô sao, cười đi tới còn cố làm ra vẻ ngu ngốc: "Bên trong không có gì cả mà."

Dụng cụ đều đã bị Diệp Thiệu lấy đi "Cần kiến tạo phòng thí nghiệm", quần áo cùng vật tư trữ để ở trên xe dự trữ cũng đều chuyển vào trong nhà hết rồi.

Thời điểm Nam Ca ở trên giáo trường độ sức cùng người khác thật sự là muốn khóc bao nhiêu thì có bấy nhiêu khóc. Lúc này lại bắt đầu giả vờ vô lại, thuận thế đem cả thân thể đều áp lên trên xe: "anh mở cửa xe ra cho tôi xem một cái đi, thật mà, tôi sẽ không động vào đồ của anh đâu."

Lệ Sâm đi tới, chống hai tay bên cạnh gò má cô, làm cho thân thể mảnh mai của người trong lòng đều bị vòng ở trong khuỷu tay của mình.

"Em thật sự muốn biết?" Lệ Sâm cười xấu xa một cái.

Nam Ca ngẩng đầu nhìn qua Lệ Sâm, đôi mắt đen như mực vô tội gật gật đầu.

Hầu kết Lệ Sâm động động, vô thức nuốt nước bọt. Giọng nói nói chuyện cũng càng dịu dàng: "Vậy em có cảm thấy mình phải làm chút gì không?"

Nam Ca hàm hừ nghĩ, thời điểm bà đây té xỉu thì gọi bà đây là tiểu điểm điểm, còn nói cái gì cũng đồng ý với cô, cái gì cũng cho cô. hiện tại lại có kẻ mặc cả với cô, cô hơi bực mình rồi nhá!

Lệ Sâm cũng chỉ là muốn trêu chọc cô một tí, dù sao Nam Ca cũng là người phụ nữ của mình. anh thích cùng cô ấy thân cận mà. Cho nên coi như là cái gì cô cũng không làm, Lệ Sâm vẫn sẽ mở cửa xe cho cô.

Nam Ca nếu có thể hiểu rõ mọi chuyện thì cũng không còn là cô nữa, lực hấp dẫn của thứ gọi là máu tươi đối với cô so với mọi thứ đều lớn hơn. Vì vậy cô ném hết tiết tháo đi, nhón chân lên ở trên môi Lệ Sâm hôn một cái.

Lệ Sâm ở thời điểm chạm vào cô, bên miệng đã nở một nụ cười tươi rói. Gần đây bọn họ vẫn luôn bận rộn chỉ đạo chuyện xây dựng căn cứ cùng nhân viên khác, cũng đã rất lâu không có thân mật rồi. thật vất vả mới dụ dỗ được người lại đây, sao anh có thể đơn giản mà nhả người ra chứ.

Mượn ưu thế chiều cao, anh đè Nam Ca ở trên xe công thành đoạt đất.

Nam Ca cũng chỉ sững sờ một cái liền mềm mại tiếp nhận Lệ Sâm thân mật. trên thân người đàn ông này lúc nào cũng có hương vị làm cho mình mê luyến như vậy. Trước kia còn không có phát hiện ra, hiện tại vừa bị anh đụng một cái, thân thể mình liền nhũn ra giống như là bị nghiền vậy.

Mà Nam Ca ở thời điểm ý loạn tình mê liền dễ dàng không quản được tinh thần lực của mình, Lệ Sâm bị cô đầu độc một cái, thiếu chút nữa ở tại đây xử lý cô.

Cuối cùng vẫn là nhờ sự tự chủ cường đại của anh mới dừng lại được, mặc dù trước khi thôi lui anh vẫn chưa thỏa mãn cắn môi Nam Ca một cái.

Nam Ca che đôi môi lại, còn tức giận đến bật máu nhìn Lệ Sâm, nghĩ thầm, anh hôn thì hôn đi, vì cái gì mà cắn tôi chứ.

"Em nói vì sao cắn em" Lệ Sâm hiểu rõ ý nghĩ trong lòng cô: "Em đấy, thật sự là đốt lửa mà lại không chịu trách nhiệm dập!"

Cục cựa Nam Ca bày tỏ bản thân rất vô tội, cô đã làm gì đâu?

Lệ Sâm nhìn thấy cô nhuyển manh (mềm mại dễ thương) như thế, trong ánh mắt cũng là sóng nước mênh mông. Con tức gì cũng không có, lại càng không đành lòng trừng phạt cô.

Vươn tay lấy bụng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi cô một cái, Lệ Sâm cuối cùng cười nói: "Được rồi, tôi mở cửa xe cho em nhé."

anh lấy ra một cái chìa khóa mở cửa xe ra, sau đó bẻ cái hòm ổn định nhiệt độ ở bên trong ra.

Túi máu trong hòm bị lấy ra từ trong không gian một đoạn thời gian, quả thực đã không còn mới mẻ. Lệ Sâm một tay nhắc hòm ổn định nhiệt độ, một tay ôm lấy vai Nam Ca đi vào tòa nhà.

Sau khi vào phòng, anh lấy túi máu ra đưa cho con mèo nhỏ thêm ăn Nam Ca, còn thuận tay xoa nhẹ tóc cô một phen: "Uống chậm thôi."

Nam Ca cười đến đặc biệt sáng lạn, hết sức đáng yêu mà tiếp nhận túi máu. Chạy đến chiếc ghế ngồi thật tốt. Động tác cô mở túi máu rất lưu loát, sau khi xuất hiện một cái miệng nhỏ liền áp đôi môi vào. Nhưng mà mới vừa uống hai cái, lồng ngực Nam Ca liền cau lại.

Lệ Sâm đi tới, căng thẳng hỏi: "Sao thế? Có phải không còn tươi không? Vậy thì không cần uống nữa."

Nam Ca lại lắc đầu, trầm mặc mà uống sạch tất cả túi máu mới lau miệng, nói với Lệ Sâm: "Là cảm giác không có ngon như lúc trước nữa."

Lệ Sâm không khỏi trầm mặc một chút. Dị năng của Nam Ca không ngừng tăng lên. cô cần máu, lẽ nào cũng là của người có dị năng cao cấp sao?

anh lại nghĩ hoặc, thời gian qua Nam Ca không muốn ủy khuất bản thân mình. Nếu là ngày xưa thì khẳng định cô sẽ không uống nữa, không nghĩ tới lần này thật biết không nên lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Đồng ý với tôi sao

Nam Ca cũng biết rõ Lệ Sâm đang kinh ngạc cái gì, cô bóp vở túi vài cái, từ từ than thở: "Dù sao những thứ này đều là tâm ý của bọn họ, sao tôi có thể lãng phí chứ."

Lệ Sâm tĩnh mịch nhìn chằm chằm Nam Ca rất lâu, càng phát hiện ra tình cảm của Nam Ca thay đổi trở nên phong phú hơn trước nhiều. cô ấy vậy mà lại biết cái gì là cảm động lấy.

Nheo nhéo vành tai cô, Lệ Sâm ôn nhu hỏi: "Vậy em có còn muốn uống máu của người khác không?"

"Còn có thể là ai nha?" Nam Ca không có phản ứng lại.

Lệ Sâm rút thanh đao của Nam Ca ra, ở trên cổ tay anh vạch một cái. Miệng vết thương chẳng hề sâu nhưng máu vẫn liên tục chảy không ngừng.

Hương vị máu tươi ngọt ngào hấp dẫn sự chú ý của Nam Ca, Lệ Sâm còn đưa cổ tay tới bên miệng cô: "Cho em cái này."

Nếu mà đặt tình huống này ở thường ngày, Nam Ca khẳng định không chút do dự xuống miệng luôn. Nhưng một lần này cô chỉ mút sạch sẽ máu tươi bên ngoài, sau đó lưu luyến ở trên cổ tay anh liếm hai cái mới dùng vải xô băng bó tay Lê Sâm thật kỹ.

Lúc không chế thân thể mình lùi lại, Nam Ca còn không ngừng tự nói với mình, không thể uống không thể uống. Hôm nay cô đã uống đủ nhiều rồi.

Lê Sâm thấy Nam Ca không uống mới thật sốt ruột, anh hoảng loạn nghĩ, không phải là bởi vì vừa mới nãy mình trêu chọc Nam Ca một cái, làm cho cô ấy mất hứng rồi sao?

Vì vậy anh tự tay xé vải xô ra lại bị Nam Ca ấn chặt lại.

"anh làm cái gì đấy?" Nam Ca nghi ngờ nhìn anh.

Giọng nói Lê Sâm trở nên khẩn trương, căng cứng nói: "Em... Sao lại không cần? không phải là còn chưa ăn no sao? Đừng tùy hứng nữa, em nhanh lên..."

"Lê Sâm..." Nam Ca vẫn ngồi ở trên ghế như cũ, ngẩng đầu nhìn qua cái người đàn ông này. Trái tim rõ ràng đã lâu rồi không biết đập, tại khoảnh khắc này vậy mà lại run lên một cái, cô cho rằng đó là đau lòng.

"Tôi cái gì cũng cho em hết... Em đừng tức giận..." Lê Sâm nắm tay cô, Nam Ca vậy mà nhìn ra từ trong mắt anh một tia khẩn cầu.

Nam Ca lúc này mới phản ứng được, nhanh chóng lắc đầu: "Tôi không có tức giận, nhưng nhân loại các anh mất máu quá nhiều đối với thân thể không tốt. Hôm nay tôi thật sự không đói bụng."

"Em còn lừa tôi." Lê Sâm không tin. "Vừa nãy em phải dùng bao nhiêu sức lực mới rời miệng đi được, em nghĩ rằng tôi không thấy được sao? Nam Ca, em đừng tùy hứng nữa. Uống hai ngụm nữa đi, được không?"

Nam Ca thế mới biết, Lê Sâm đối với sự khác thường của cô đã lo lắng đến trình độ nào. Ở trong lòng dịu dàng cười. Trước kia anh đối xử không tốt với tôi như vậy, lại còn cực kỳ keo kiệt, khẳng định không có nghĩ tới có ngày anh lại cầu xin tôi hút máu đâu nhỉ.

Nhưng mà vì sao trong lòng tôi không có mừng thầm mà chỉ đau lòng anh như vậy đây.

Thấy Lê Sâm muốn kéo vải xô xuống, Nam Ca mạnh mẽ đứng lên ôm cổ Lê Sâm, cứ thế mà áp đôi môi vào môi anh.

cô học theo động tác lúc trước của Lê Sâm, không ngừng mà hôn môi rồi lại mút hút môi anh. Đợi đến khi Lê Sâm phản ứng lại được, mưa to gió lớn đối khách làm chủ, Nam Ca mới từ từ buông lỏng chính mình.

Chờ kết thúc một nụ hôn, Lê Sâm ôm Nam Ca, rất lâu cũng không lên tiếng.

Tiểu Zombie của anh vì cái gì có thể làm cho anh thích như thế chứ, thích đến tận xương tủy.

Lúc tối hai người như cũ là ngủ ở trên một cái giường, tuy nhiên thật sự nghỉ ngơi cũng chỉ có một mình Lê Sâm mà thôi. Nam Ca chỉ nhắm mắt lại dưỡng tinh thần mà thôi.

Lê Sâm mơ mơ màng màng còn ôm lấy Nam Ca, cô thuận theo dựa vào trong lòng anh nhỏ giọng hỏi một câu: "Còn chưa ngủ sao?"

Lê Sâm "Ừm" một tiếng, trong giọng nói tràn đầy một môi.

Nam Ca nhìn khuôn mặt anh lạnh lùng mà lại kiên nghị, lầm bầm nói: "Sao tôi lại cảm thấy bản thân hình như là đã quên chút việc gì ấy..."

Đến cùng là có chuyện gì chưa nói cho Lê Sâm? cô thật sự là nghĩ không ra mà.

Lê Sâm cũng đã mơ màng muốn ngủ cho nên lời Nam Ca nói, anh nghe qua cũng chỉ ở trong lòng hỏi một câu: Là cái gì?

Mà hỏi ở trong lòng, Nam Ca làm sao có thể nghe được chứ?

Cho nên Nam Ca ngu ngốc cũng rất nhanh ném sự kiện này ra sau đầu, đợi đến sau này nhớ tới chuyện đã quên nói cùng Lê Sâm, ruột quả thực cũng hối hận đến xanh lại.

Ngày thứ hai khi Lê Sâm tỉnh lại, Nam Ca không có ở trong phòng. anh xuống lầu nhìn thấy Trần Bàn Từ lập tức hỏi, Trần Bàn Từ nói: "Chị dâu sáng sớm đã ra ngoài luyện công buổi sáng rồi."

Lê Sâm bật cười, cái gì mà luyện công buổi sáng chứ. không phải là tìm người luyện tập thì cũng chính là đi giết Zombie rồi. anh lại nhắc tới một chuyện khác: "Trước đây tôi để cho cậu tản tin tức ra ngoài, cậu đã làm xong chưa?"

Trần Bàn Từ nghiêm túc gật đầu: "Làm tốt rồi ạ." anh ta không hiểu hỏi: "Cơ mà đại ca ơi, mặc dù lời này em không nên hỏi nhưng mà em nhìn không được. Con người rất là sùng bái cùng tôn trọng cường giả, có thể có thực lực như đại ca nếu tuyên dương ra ngoài nhất định sẽ đưa tới rất nhiều thế lực gấp ngấp nghé, tại sao anh phải làm như thế chứ."

Chuyện Lê Sâm đề Trần Bàn Tử làm chính là tung ra tin tức anh là người có dị năng hệ không gian. Bắc Hải chìm mới yên tĩnh vài ngày mà người đến căn cứ mười bảy hỏi thăm tin tức đã có mười mấy rồi. Mục đích của những người này không nói ai cũng biết, đều là đến để thăm thính thực hư năng lực của Lê Sâm mà thôi.

Lê Sâm không cùng Trần Bàn Tử giải thích cái gì, anh còn đang vội tìm Nam Ca: "Cậu cứ dựa theo lời tôi nói đi làm là được."

Trần Bàn Tử mất thấy Lê Sâm rồi đi còn ở phía sau anh nói: "Đại ca, anh phải bảo vệ tốt chính mình đây!"

Lê Sâm cười cười: "Yên tâm."

Sao anh có thể không tiếc mọi thứ muốn gặp chuyện không may chứ, nếu mà anh gặp chuyện không may thì Nam Ca phải làm sao bây giờ?

cô ấy là một cái máy thăm dò Zombie, còn có thể kéo trụ cừu hận bọn chúng. Thậm chí máu cô ấy còn có thể giải độc Zombie. Năng lực dạng này đối với toàn bộ nhân loại mà nói, đều là bảo vật vô giá.

Đừng nói cô là Zombie, coi như là nhân loại thì cũng sẽ bị đám bác sĩ phát rồ kia bắt đi giải phẫu, không sai đâu. đã như vậy, chính mình liền thay thế cô ấy đem hết thảy sự chú ý đều hút lại đi. Ngăn cản tất cả nguy hiểm ra khỏi người cô.

Diệp Thiệu lúc trước còn hỏi qua anh, tại sao trước kia anh đối xử với Nam Ca cũng không có tốt bao nhiêu nhưng bây giờ lại nguyện ý vì Nam Ca mà trả giá nhiều như thế.

Lê Sâm không trả lời thẳng vấn đề này. Bởi vì tình cảm giữa anh và Nam Ca không cần giải thích rõ với bất kỳ người nào. anh chỉ đang nghĩ, bản thân đã từng không có thích Nam Ca như thế, đối với cô ấy ác liệt như thế nào, anh cũng không có cảm giác bất rứt. Mà bây giờ, anh thật sự là hận không thể từ lúc ban đầu gặp phải Nam Ca đã yêu sủng cô, sủng cho cô ấy trở thành người con gái hạnh phúc nhất.

Còn như vì sao đối tốt với cô ấy như thế? Còn phải nói sao? Đàn ông đối xử tốt với người phụ nữ của mình, đó là đạo lý hiển nhiên.

Lê Sâm cười đi đến cửa trụ sở, hỏi phương hướng của Nam Ca lại được cho biết là Nam Ca đã cùng Tông Hạo Hiền và Tân Vũ Hoa đi ra ngoài!

Vì vậy Lê Sâm lập tức thu lại nụ cười trên mặt, cắn răng nghĩ, Nam Ca, em thật sự là thiếu quản giáo!

Nam Ca lúc này đang giết Zombie giết đến say sưa đâu, bỏ thanh đao xuống. Vậy mà cô lại có dục vọng hất xì hơi, cô đưa tay vuốt vuốt cái mũi nhỏ nhắn.

Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa đi theo bên cạnh Nam Ca, ba người phối hợp khăng khít, giống như cỗ máy thu hoạch sinh mạng Zombie vậy.

Mà Tông Hạo Hiền đối với người nào cũng là một bộ dáng lạnh như băng, cũng chỉ có lúc đối mặt với Nam Ca, vẻ mặt anh ta mới có thể nhu hòa như vậy. Dù sao, Lê Sâm cái người kia có dục vọng độc chiếm Nam Ca rất mạnh. Mỗi ngày người kia đều chiếm lấy Nam Ca, thời gian anh ta có thể cùng Nam Ca chung đụng thật sự không nhiều, phải phá lệ quý trọng mới được. (Nghe cứ như ngoại tình ấy nhờ)

Đợi đến khi Lê Sâm tìm đến đã thấy Tông Hạo Hiền đối với Nam Ca hỏi han ân cần, anh giận ghê gớm.

"Nam Ca!" anh gọi một tiếng.

Nam Ca quay đầu, thấy là Lê Sâm lập tức cười vẫy tay.

Lê Sâm cười mô tô đến đây, lúc này lái xe đến trước mặt cô, còn vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau: "Lên đây nào, tôi dẫn em về căn cứ."

Căn bản là không thèm nhìn Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa.

Đầu óc Nam Ca chỉ toàn cơ bắp thôi, cô trực tiếp lên xe, còn khoát tay với đám Tông Hạo Hiền: "Vậy chúng tôi đi đây."

Vốn là Lê Sâm còn rất tức giận, nhìn Nam Ca nghe lời như thế cũng có chút khoe khoang nhìn Tông Hạo Hiền một cái.

Đôi mắt Tông Hạo Hiền lạnh xuống, trong mắt mơ hồ có lửa giận. Hừ, có cái gì tốt mà khoe khoang chứ? Chờ Nam Ca ngày nào đó không thích anh nữa liền một cước đạp anh đi xa nhé.

Lê Sâm cũng dùng ánh mắt không tiếng động cùng anh ta trao đổi: không thích tôi? Cuộc đời này khó có khả năng phát sinh lắm.

Thời điểm lái xe đi trở về, Lê Sâm còn hỏi Nam Ca: "Em rất muốn giết Zombie?"

"Đúng vậy đúng vậy." Nam Ca ôm thắt lưng anh, thật ra không gian cuồng bạo của Lê Sâm nếu như không đối phó với mình thì nhìn anh giết Zombie rất là sáng khoái nha.

"Vậy thì lát nữa về căn cứ chuẩn bị một chút, tôi dẫn em đi săn bắn."

Có thể đem chuyện giết Zombie nói thành là săn bắn cũng chỉ có một người Lê Sâm thôi.

"Chỉ hai người chúng ta?" Nam Ca hỏi.

"không sai." Lệ Ngân đã có thể một mình đâm đường một phía, còn như Tông Hạo Hiền cùng Tần Vũ Hoa. Bọn họ còn cần đi theo mình sao? Ở đâu cũng có thể giết Zombie mà.

"Vậy cũng được." Dù sao chỉ cần cùng Lệ Sâm cùng một chỗ là được rồi~

"Dị năng của tôi cũng đã rất lâu không có tiến bộ, kể cả vận khí tốt thì tôi giết tầm năm nghìn con Zombie gì đó mới có thể gặp được một con hệ không gian. Lần này vừa vận đi tìm một viên tinh hạch hệ không gian đi."

Tốc độ hiệu suất thân thủ cùng dị năng của Lệ Sâm đã rất khủng bố, bây giờ anh muốn tiếp tục tiến bộ chỉ có thể dựa vào tinh hạch.

"Được! Tôi giúp anh tìm!" Nam Ca cũng không biết bản thân mình từ khi nào thì bắt đầu thích Lệ Sâm, chắc là lúc anh dạy mình giết Zombie, tìm máu cùng tinh hạch cho mình. Cũng có thể là từ lúc anh đào mình ra trong bụng con động vật biển dị đó.

Mà anh đối xử tốt với cô, cô cũng muốn đối tốt với anh. không liên quan đến đền đáp mà chỉ là một phần tâm tình chân thành nhất. Hy vọng anh có thể vĩnh viễn bình an.

Vì vậy cô tri kỷ áp vào lưng anh, giống như làm nũng hỏi: "Nếu chúng ta đều muốn đơn độc hành động, tôi có thể thúc giục tinh thần lực không?"

Lưng Lệ Sâm cứng lại một cái, nếu Nam Ca thúc giục tinh thần lực. Zombie nhất định sẽ liên tục không ngừng bị hút lại đây. Nhưng mà người bị hành hạ nhất định là bản thân cô!

Nam Ca còn vô thức chà xát anh: "anh đồng ý sao, nguyên một đám tìm Zombie để giết, chỉ có một ít rất khó chịu mà."

Lệ Sâm đánh phải vừa sùng ái lại bất đắc dĩ nói: "Được rồi. Tuy nhiên em phải đồng ý với tôi một điều kiện, thời điểm tôi để cho em thu lại tinh thần lực, em phải nghe lời đây."

"Đồng ý!" Nam Ca dứt khoát đáp lời.

Trở về căn cứ, Nam Ca còn tưởng rằng Lệ Sâm muốn chuẩn bị súng ống đạn dược cơ. Ai biết, anh lại tìm vài người có dị năng lấy một chút máu tươi của bọn họ!

Những người có dị năng kia còn hỏi: "Muốn máu tươi làm cái gì?"

"Hấp dẫn Zombie." Mà con Zombie này đương nhiên là Nam Ca rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Muốn độc chiếm

Lệ Sâm mặc dù nói như thế nhưng những người có dị năng kia cũng không nghĩ như thế.

Bọn họ thủy chung luôn cảm thấy Nam Ca hấp dẫn được Zombie là có cái thủ đoạn đặc thù nào đó. Máu tươi phải là đạo cụ nhất định rồi.

Thời điểm trước kia ở căn cứ Tân Bình, cảm giác tồn tại của Lệ Sâm chẳng hề cao. Lúc này cứu Nam Ca một lần, muốn an phận cũng an phận không thành nữa rồi.

Người trong căn cứ cơ bản đều là fan cuồng của anh cùng Nam Ca. Thần tượng muốn dùng máu tươi đi hấp dẫn Zombie, bọn họ có thể không ủng hộ sao? không phải là máu tươi thôi sao, cho anh, đều cho anh hết đây!

Vì vậy Lệ Sâm vốn là chỉ muốn lấy cho Nam Ca chút khẩu phần lương thực trở về, lúc sau mới phát hiện anh đã dẫn theo một bữa tiệc lớn.

Nam Ca đã ngoan ngoãn đứng ở cạnh xe chờ anh. Khi nhìn thấy ống trúc trong tay anh lập tức vui vẻ trực tiếp đi tới gần, đưa hai tay trước Lệ Sâm.

Lệ Sâm hơi sững sờ, còn tưởng rằng Nam Ca muốn ôm anh, vì vậy anh hướng xung quanh nhìn thoáng qua mới ngưng ngừng muốn ôm Nam Ca. Nơi nào nghĩ đến, chính mình mới vừa đưa thân thể nghiêng qua, Nam Ca liền cướp ống trúc đi hết! Mà Lệ Sâm cứ thế bị gạt ra ngay tại chỗ, anh vẫn còn duy trì cái tư thế lúng túng kia.

Lệ Sâm...

Khụ một tiếng, sắc mặt không cảm xúc lên xe, thời điểm đóng cửa còn cố hết sức phát ra âm thanh rất lớn.

Nam Ca chuyên tâm mở ống trúc, cô vui vẻ giống như là bóc vỏ trứng màu vậy. Mở ra ngửi xong rồi còn gào khóc hô: "Cái này là hệ kim này! Thơm quá!"

"Cái này là hệ mộc! Tuyệt vời!"

"A a cái này lại là băng hỏa song hệ! thật kích động~!"

Lệ Sâm cảm thấy bản thân bị ngớ lơ, kéo cổ họng khụ rất nhiều tiếng Nam Ca mới lưu luyến không rời đưa ánh mắt lên mặt anh: "Lệ Sâm, anh sao thế, có phải bị bệnh rồi không?"

Lệ Sâm nghĩ thầm, tôi xác thực ngã bệnh, là do em đó.

Em không thể phân một chút sự chú ý cho tôi sao? một ít là được mà!

Nam Ca tất nhiên tưởng tượng không đến mấy chuyện này, cô cho rằng Lệ Sâm cam chịu, lời nói thâm thía nói: "Nếu mà ngã bệnh thì cần phải sớm một chút tìm Diệp Thiệu đi xem bệnh nha, ngã bệnh không thể kéo dài đâu."

"Em câm miệng đi." Lệ Sâm cự tuyệt cùng Nam Ca nói chuyện.

cô nương này vĩnh viễn đều là tức chết anh không đền mạng.

Nam Ca bĩu môi nghĩ thầm, anh có bệnh còn không cho người khác nói sao? Vì vậy cô lại tiếp tục loay hoay với ống trúc của mình, đối với hành vi của Lệ Sâm, trong lòng cô vẫn rất cảm động.

Lúc Lệ Sâm lái xe muốn ra cửa, vừa hay nhìn thấy Lệ Ngạn cùng vài bạn học khác đang xây dựng lại lưới điện căn cứ mười bảy.

Lần này lưới điện không phải chỉ che lại cửa chính nữa, mà là giống như một cái lồng bao toàn bộ căn cứ lại. Mặc dù sau khi xây thành công, bên trong này sẽ giống như là một cái lồng sắt lớn. Khiến người ta nhìn rất khó chịu, nhưng vì chống cự những loài chim bay cá nhảy biến dị kia thì chỉ có thể dùng biện pháp này thôi.

Nguyên vật liệu xây dựng lưới điện là nhờ người có dị năng trong căn cứ mười bảy chia ra làm vài nhóm đi Bắc Hải tìm kiếm được.

Gần đây bởi vì thanh danh của Lệ Sâm lan truyền lớn, lại còn gia nhập căn cứ mười bảy nên những người không thuộc căn cứ trở nên kiêng kỵ năng lực Lệ Sâm, ai cũng không dám cùng căn cứ tranh đoạt tài nguyên.

Nhưng mà Lệ Sâm biết rõ sự nhẫn nại của Doãn Húc Trạch rồi cũng sẽ đến hạn cuối. Căn cứ mười bảy chỉ sợ rất nhanh sẽ phải gánh đón tai họa lớn.

Lệ Ngạn cùng Lệ Sâm cũng có chút ít tâm linh tương thông nên biết rõ tình nghiêm trọng của chuyện này. Vì vậy cậu dành thời gian cả ngày lẫn đêm để chữa trị mạch điện của căn cứ.

Lúc này Lệ Ngạn giẫm lên trên cầu thang, vừa quan sát trong tay bản vẽ làm kế hoạch cuối cùng, một bên còn hỏi Lệ Sâm: "anh, anh muốn dẫn chị dâu ra ngoài à?"

Gần đây Lệ Ngạn gọi tiếng chị dâu cũng đã tương đối không có áp lực, nếu không phải là loạn thế thì cậu đã sớm giặt giũ Lệ Sâm cử hành hôn lễ rồi.

Lệ Sâm ngồi trong xe chờ cửa lớn mở ra, còn quay cửa kính xe xuống cười khen Lệ Ngạn: "Em làm rất tốt."

"Yên tâm đi!" Nhân duyên của Lệ Ngạn hiện giờ ở trong căn cứ cũng rất tốt, mặc dù bộ phận lớn hào quang đều là tới từ Lệ Sâm nhưng cậu chưa từng ghen tị qua người anh trai này.

Hơn nữa bản thân cậu cũng là người có dị năng song hệ, lại còn có một tay bản lĩnh cải tạo hệ thống phòng ngự. Tất cả mọi người rất tôn trọng cậu.

Đương nhiên, cậu biểu hiện như thế còn có một nguyên nhân rất trọng yếu, chính là hy vọng Thẩm Cẩm Nhã có thể có một cái ấn tượng tốt với mình.

Dù sao... Nếu muốn cùng Tần Mộ Yên bên nhau trọn đời còn cần Thẩm Cẩm Nhã gật đầu đồng ý nhá.

Chiếc xe thiết giáp nghênh ngang rời đi, chờ đi xa, Nam Ca không thể chờ đợi được mở một ống trúc ra. một bên uống một bên hưởng thụ thưởng thức.

A ~ vẫn là máu người có dị năng cao cấp tốt, cô thật sự là rất ưa thích nhé!

Lệ Sâm thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn cô nàng, xe liên tục hướng tới Bắc Hải chìm mà đi.

Càng nhìn về mặt hưởng thụ của Nam Ca, trong lòng Lệ Sâm lại càng không được tự nhiên. Máu người khác ngon như vậy sao? Uống của mình thôi không được sao?

Vì vậy Lệ Sâm ác liệt nghĩ, lần sau tuyệt đối không cần tìm cho cô loại máu tươi gì nữa. Về sau chỉ có một mình anh có thể chăn nuôi cô thôi!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Lê Sâm cho là ý tưởng này đặc biệt hay. Hơn nữa nhìn bộ dáng Nam Ca ngu xuẩn hồ hồ thế kia, nhất định là không cự tuyệt được anh đâu.

Xe đi hơn một giờ, đã cách căn cứ mười bảy rất xa. Hai người bọn họ mới đi xuống.

Chỗ này là khu vực bên cạnh chỗ nước cạn của Bắc Hải chìm, bởi vì nước biển cạn rửa. Vốn là kết cấu xi măng của Bắc Hải chìm, nay đã bị dán lên một tầng nước bùn, còn có thể nhìn thấy hải tảo lan tràn lên.

Lê Sâm đi đến bên cạnh Nam Ca, cầm tay cô: "Có thể phóng tinh thần lực ra ngoài rồi."

Nam Ca hưng phấn cười một tiếng, còn phui phui hai tay: "Ăn no xong rồi, bắt đầu làm việc thôi!"

Từ từ không chế thả tinh thần lực ra, khuếch tán một chút vào trong hải vực.

Quả nhiên, theo nước biển liên tục khuấy động, có Zombie đang nhanh chóng từ trong nước biển vọt lên trên bờ. Dưới nước biển đều là từng đóa bọt sóng màu trắng, trông có chút khí thế.

Mà trong suốt cả quá trình, một người cũng bắt đầu rục rịch như đám Zombie, chính là Lê Sâm.

Nên biết thời điểm Nam Ca thúc giục tinh thần lực, coi như là anh thì trước mắt cũng là từng đạo ảo ảnh xẹt qua. anh hít sao bóp tay Nam Ca, cái tay còn lại chính là nắm chặt thành nắm đấm.

Tự chủ liên tục bị phá hủy rồi lại xây dựng lại, thân thể cùng tâm lý tách rời rồi lại hợp lại.

Bởi vì nhằn nại quá cực khổ, mặt anh đều đỏ lên.

thật sự là khổ mà, trước kia cùng quân địch đối chiến rồi bị bắt, anh cũng không có khó chịu như thế.

thật vất vả đợi đến khi số lượng Zombie tề tựu trên bờ đủ lớn, Lê Sâm khàn cả giọng nói: "Có thể dừng lại rồi."

Nam Ca còn hơi đói vẫn chưa thỏa mãn đâu, cô mới vừa hấp dẫn Zombie đến cũng đã hơn một vạn con. Dựa theo cái tỷ lệ Lê Sâm đã nói thì cũng chỉ chống đỡ được hai viên tinh hạch hệ không gian thôi. Đây cũng quá ít rồi đấy.

Tuy nhiên cô vẫn nghe lời mà ngừng lại, thời điểm quay đầu nhìn Lê Sâm, bị bộ dáng anh thờ hờn hờn làm cho hoảng sợ.

"Lê Sâm..." cô có chút sợ hãi gọi anh.

Lê Sâm nhìn chằm chằm cô như muốn đem cả người cô ăn vào trong thân thể mình vậy: "Nam Ca..."

rõ ràng anh chỉ gọi tên cô thôi mà Nam Ca lại nghe ra cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Về sau đã có Zombie bắt đầu công kích bọn họ, Nam Ca nhanh chóng bỏ qua tay Lê Sâm. Rút ra thanh đao, một bên hướng về đầu Zombie chém, một bên kêu: "anh nhanh giết Zombie đi, lát nữa có thể có động vật nước biển đi bò ra đấy, thứ đấy cũng giao hết cho anh nhá!"

Lê Sâm bắt đầu đi thờ dài một hơi, dồn hết con tức sang người đám Zombie này. sự thực chứng minh, muốn cầu xin người đàn ông bất mãn, quả thực không thể chọn.

Đặc biệt là anh vẫn là người có không gian cuồng bạo, sau khi cùng Nam Ca kéo ra khoảng cách nhất định. Ít nhất Nam Ca còn phải vung đao mới có thể giết Zombie, anh thúc giục không gian một cái, Zombie ở trong đó đều bị anh nghiền nát sạch!

Có Lê Sâm ở đây, Nam Ca lại không thể chém giết như mọi khi. Giết Zombie cũng không chuyên tâm được, lúc nào cô cũng liếc trộm Lê Sâm.

Vừa nhìn thấy Lê Sâm ra tay máu tanh bạo lực như thế, Nam Ca liền run rẩy một cái.

Mẹ ơi, cô vẫn nên cách anh xa thêm chút nữa đi.

Có Lê Sâm cái "Máy móc" này ở đây, một vạn con Zombie không đến một tiếng đồng hồ đã bị hai người giải quyết sạch. Lê Sâm dò xét dị năng trong thân thể một lần, nói với Nam Ca: "Em tiếp tục dẫn một đám như thế đến đi."

Nam Ca chậm rì đi tới, lại bắt đầu phóng thích dị năng. Lần này không khác lần trước lắm, Lê Sâm cố gắng nhịn không cam lòng đầy ngập trong đầu xuống.

thật vất vả giết chừng năm tiếng, số lượng tinh hạch bọn họ thu tập được đã có thể tràn đầy một cái túi lớn. Nhưng cũng chỉ thu được mười hai viên thuộc hệ không gian, tất cả đều quy về Lê Sâm hết.

Nam Ca thế mới biết, hóa ra viên tinh hạch màu đen kia lại là không gian hệ đó!

Bởi vì cô chỉ tìm giết được một con Zombie hệ không gian, còn hết sức quan sát nó một lần. Thời điểm quét dọn chiến trường, cô nói với Lê Sâm: "Lê

Sâm, anh mau đến xem này!"

"Hử?" Lê Sâm đi qua.

Nam Ca chỉ chỉ một đồng đồ vật lẫn lộn trên đất: "Đây đều là con hệ không gian kia tuôn ra."

Đồng tử Lê Sâm rụt rụt. Zombie hệ không gian hệ sau khi chết, vật sở hữu trong thân thể nó đều sẽ bị bạo phát, vậy con người thì..

Nam Ca cũng nghĩ đến điểm này, dĩ thường kinh hãi nhìn Lê Sâm một cái lại vô tình an ủi anh: "không có chuyện gì, anh đừng lo lắng, anh lợi hại như thế, ai cũng không uy hiếp được anh. nói sau đi, anh là người đàn ông của tôi, tôi sẽ bảo vệ anh mà!"

Tâm tình Lê Sâm mặc dù nghiêm trọng nhưng cũng không còn e ngại tình huống như thế. Trời cao cho anh bao nhiêu năng lực cũng sẽ để anh thừa nhận bấy nhiêu nguy hiểm thôi.

anh chỉ nóng rực nhìn Nam Ca: "Em đem câu nói sau cùng lập lại lần nữa đi."

Nam Ca nghiêng cái đầu nhỏ: "Tôi phải bảo vệ anh?"

Lê Sâm lắc đầu: "Trước câu kia."

Nam Ca thẹn thùng cắn cắn môi dưới: "... anh là người đàn ông của tôi."

"Lặp lại lần nữa."

"anh là người đàn ông của em"

"nói lại lần nữa đi, Nam Ca." Lê Sâm vuốt ve gò má cô, giống như khuôn mặt cô là một món đồ dễ vỡ vậy.

"anh là người đàn ông của em... Ai nha em không nói nữa đâu!" Nam Ca thẹn thùng đẩy anh, lại nghe thấy Lê Sâm ha ha cười một tiếng. Ôm cô vào trong ngực vuốt ve một hồi lâu.

"Nam Ca, anh thật sự thật sự rất vui vẻ." Lê Sâm hôn một chút khuôn mặt trắng nõn của cô, thứ gì cũng kém hơn lực hấp dẫn của Nam Ca đối với anh: "anh xác thực là của em. Chờ căn cứ xây dựng lại xong, chúng ta kết hôn có được hay không?"

"A?" Nam Ca hiểu kết hôn là có ý gì nhưng mà Zombie cùng con người... thật sự có thể kết hôn sao?

"không muốn sao?" Lê Sâm vuốt ve ngón tay Nam Ca, phía trên kia cực kỳ trơn bóng trắng nõn. Nếu như đeo chiếc nhẫn kim cương lên, khẳng định phi thường đẹp mắt.

"Nguyên ý." Nam Ca nhỏ giọng đáp trả.

Lê Sâm mỉm cười: "Tuy nhiên coi như là cầu hôn, em cũng không được phép tùy tiện thúc giục tinh thần lực. Nam Ca, em cũng nên biết vừa này em thúc giục mấy lần như vậy, thiếu chút nữa cũng đã phá hủy tính phúc nữa đời sau của mình rồi đấy."

"A?" Nam Ca nghe không hiểu.

Lê Sâm cười xấu xa: "không có gì."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Phối hợp hành động

Nam Ca còn muốn nói điều gì đó lại bị cắt đứt, trong nước biển có sinh vật biển dị xổng lên.

Tuy nhiên có Lê Sâm ở đây, Nam Ca chính là ở bên cạnh xem náo nhiệt thôi. Ngẫu nhiên cô mới có thể bỏ sung hai dao.

Sinh vật biển dị theo ý cô thì nửa điểm tác dụng cũng không có, không thể ăn cũng không có tính hạch, giết nó chỉ tổ phí sức lực thôi. Nhưng mà sinh vật biển dị chỗ nào cũng có, ngay cả con kiến nhỏ cũng có thể công kích nhân loại. Nam Ca nhìn thời tiết càng thêm âm đạm mới biết được, tận thế có bao nhiêu tàn khốc.

Thời điểm hai người trở về căn cứ là thắng lợi trở về, nhưng mà nhìn thấy Thẩm Cẩm Nhã lại phát hiện bà đang rầu rĩ không vui.

Lệ Sâm nói với Nam Ca: "Em đi trước tìm người khác chơi một lúc đi."

Nam Ca nhu thuận gật đầu, xoay người rời đi. Lệ Sâm hỏi Thẩm Cẩm Nhã: "Thảm tử, có chuyện gì sao?"

Thẩm Cẩm Nhã cũng không thêm nói vòng vèo: "Cơ sở chính phát điện báo tới nói bọn họ muốn xây dựng một tiểu đội, từ trong hai mươi căn cứ mỗi khu lựa chọn ra hai cường giả, muốn cùng nhau đi tìm kiếm ở khu vực trung tâm Bắc Hải."

"Zombie ở trung tâm Bắc Hải quá nhiều, coi như là phái quân đội đi giải quyết cũng rất khó dọn sạch đường." Lệ Sâm cũng ý thức được chuyện này rất khó giải quyết.

Mặc dù căn cứ mười bảy của bọn họ hiện tại uy phong lẫm liệt, nhưng dựa theo thể chế mà nói thì vẫn bị cơ sở chính quản chế.

Thẩm Cẩm Nhã cũng đang sầu não vì sự kiện này, đồng thời tức giận nói: "Bọn họ cơ sở chính tuyển nhiều người, gom cho đội ngũ đủ năm mươi người nhưng ai biết người của bọn họ là vì giết Zombie hay là để khống chế người các căn cứ khác chứ? Hơn nữa từng căn cứ đều là quan hệ cạnh tranh lẫn nhau. Mâu thuẫn lớn nhỏ liên tục xảy ra, thật có thể chung sống hoà bình sao? Cái người Doãn Húc Trạch này mới vừa xử lý tốt cơ sở chính liền không kịp đội muốn đoạt cậu cùng Nam Ca đi qua rồi! Cậu cho là năm mươi người bọn họ vì cái gì sẽ nắm chắc như vậy, còn không phải là nghe nói cậu là người hệ không gian sao!"

Mạng lưới tình báo của Thẩm Cẩm Nhã cũng rất rộng, bà nghe được tại thượng kinh cũng đã xuất hiện một người có dị năng hệ không gian, nhưng mà không gian của anh ta không thể cưỡng bạo, chỉ có thể chứa đựng đồ mà thôi.

So sánh như thế thì Lệ Sâm chính là cái bánh thom phức rồi. Doãn Húc Trạch biết rõ đạo lý đó, tất nhiên bà sẽ không nhường Lệ Sâm lại liền lựa chọn dạng biện pháp này!

Danh sách bốn mươi người đưa xuống, tên Lệ Sâm cùng Nam Ca thành linh xuất hiện ở trong nhóm!

"Nếu như tôi không đi thì sẽ như thế nào?" Lệ Sâm hỏi.

Thẩm Cẩm Nhã cũng không muốn để bọn họ mạo hiểm liền nghiêm túc nói: "Tôi tìm trợ thủ cùng bọn họ cùng nhau hành động."

Lệ Sâm sao có thể để Thẩm Cẩm Nhã hy sinh chính mình đến thành toàn mình cùng Nam Ca chứ? Huống chi đến giờ phút này, anh cùng căn cứ mười bảy vốn là đôi bên cùng có lợi. Cái người Doãn Húc Trạch kia là hệ tinh thần, nếu không giải quyết nhanh cũng rất phiền toái.

Vì vậy Lệ Sâm nói với Thẩm Cẩm Nhã: "Thảm tử, chị sửa lại danh sách rồi một lần nữa đệ trình lên. Tuyên Trần Bàn Từ cùng tôi đi thôi, không thể để Nam Ca đi."

Quá nguy hiểm, Lệ Sâm không yên tâm.

Thẩm Cẩm Nhã còn muốn khuyên nữa nhưng mà cùng ánh mắt Lệ Sâm đụng nhau bà liền biết, bản thân mình không thuyết phục được người này.

Vì vậy bà đành phải gửi tín hiệu cho cơ sở chính, cơ sở chính kia rất nhanh đã trả lời, nói là Lệ Sâm một mình đến cũng được.

Lệ Sâm thấy sự tình đã thu xếp tốt liền trở về chỗ ở.

anh không có kể việc này cho Nam Ca, tranh thủ lúc Nam Ca chưa trở lại liền lấy hết số tính hạch hệ không gian hôm nay săn giết được đều dùng.

Lúc trở lại Nam Ca đã hơi muộn, Lệ Sâm đã ném qua tính hạch, đổi xong quần áo, đang chờ Nam Ca "Em đi nơi nào vậy?"

Nam Ca mềm mại nói: "Đi tìm đám tiểu Đường chơi."

Lệ Sâm nhú mày: "Ngoài cô ấy ra, cũng có không ít con gái phải không?"

"Đúng vậy." Nam Ca tán thành nhìn Lệ Sâm: "anh thật thông minh nhé."

Lệ Sâm hít sâu hai ngụm khí, nhắc nhở chính mình không nên tức giận. Nhưng làm sao bây giờ... anh vẫn rất là tức giận!

Nào có chuyện như vậy chứ, tình địch là nam nhân cũng thôi đi. Lại còn có nhiều con gái như vậy! thật muốn đem Nam Ca giấu đi, ai cũng không cho nhìn mà.

"Được rồi, lại đây nghỉ ngơi đi." Lệ Sâm nằm ở trên giường, cách một đoạn cùng Nam Ca nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lệ Sâm nói với Nam Ca: "anh đi bên ngoài trụ sở có chút việc, em ở chỗ này chờ anh."

Nam Ca còn tưởng rằng Lệ Sâm giống như là ở căn cứ Tân Bình. Ban ngày ra ngoài, buổi chiều cũng sẽ trở lại liền không để ý.

Ai biết, chờ một ngày Lệ Sâm vẫn không có trở về! Nam Ca có chút ngồi không yên liền đi tìm Thẩm Cẩm Nhã.

Thẩm Cẩm Nhã nghe được Nam Ca hỏi Lệ Sâm đi nơi nào liền giật mình: "Cậu ta không nói với cô sao?"

Sắc mặt Nam Ca lập tức thay đổi: "Đến cùng thì anh ấy đi nơi nào?" Trong lòng đột nhiên hoảng loạn: "Lệ Sâm có phải đã bỏ đi không?"

Thẩm Cẩm Nhã theo bản năng gật đầu: "Nhưng không phải là như công tử..."

"Có phải anh ấy không cần tôi nữa không!" Vành mắt Nam Ca đã hồng hồng, cô không sẽ khóc nhưng cũng rất khó chịu.

Thẩm Cẩm Nhã cuống quýt đi tới dụ dỗ cô: "Nam Ca, cô đừng khổ sở. Cậu ta chỉ ra ngoài thi hành một nhiệm vụ thôi. không đến vài ngày là có thể trở về rồi..."

nói ra lời này, chính bà cũng không thể tin được.

Quả nhiên, hiện tại Nam Ca đã thay đổi thông minh hơn rồi. Suy nghĩ vấn đề cũng toàn diện hơn: "anh ấy đi nơi nào thi hành nhiệm vụ? Mục đích của nhiệm vụ là cái gì? Căn cứ cũng không có thiếu ai, là ai cùng anh ấy đi? Mấy người các người sao có thể không nói cho tôi chứ!"

Thẩm Cẩm Nhã á khẩu không trả lời được, bà xác thực không trả lời được. Ngày hôm qua bà cũng đã nghĩ đến tìm người thay thế Nam Ca cùng Lệ Sâm, lại không có nghĩ qua muốn cự tuyệt.

Bởi vì lực lượng quân sự của cơ sở chính không phải là bọn họ có thể gánh vác được, nếu như một khối boom đập tới, mấy vạn người trong căn cứ cũng sẽ chết!

Nhưng mà hiện tại bà lại cảm thấy thực có lỗi với Nam Ca, bà xem như đem tất cả hy vọng đều ký thác vào trên người Lệ Sâm.

Hơn nữa... Bà cũng rất xin lỗi Nam Ca.

Lệ Sâm cùng Nam Ca tin tưởng mình như thế, để cho mình làm người lãnh đạo. Kết quả thì sao? Ngay cả bảo vệ bọn họ bà cũng làm không được.

Trước kia tính cách Thẩm Cẩm Nhã lúc nào cũng mềm mại, không tranh không đoạt cho nên con gái bà bị đuổi đi, bây giờ cùng bà cũng không còn thân thiết nữa rồi.

Hiện giờ bà lại tự hỏi bản thân mình, Doãn Húc Trạch là người như vậy cũng có thể làm người lãnh đạo cơ sở chính thì vì sao chính mình lại làm không được đâu? Nếu như bà đủ cường đại, ai còn có thể uy hiếp người của bà chứ?

"Nam Ca, thực xin lỗi..." Thẩm Cẩm Nhã tái mặt, nói xin lỗi Nam Ca.

Nhưng Nam Ca đã không nghe lọt. cô lui về phía sau hai bước: "Bà đừng tìm tôi nói xin lỗi, tôi muốn đi tìm Lệ Sâm để chính miệng anh ấy nói với tôi." Tiếng nói của cô cũng đã dần theo khóc nức nở: "Trước kia anh ấy làm cái gì cũng mang tôi theo, bây giờ lại còn học được bỏ rơi tôi! Tôi nhất định phải đi tìm anh ấy tính sổ!"

Nam Ca nói xong liền quay đầu đi ra ngoài, dù sao cô là Zombie, không cần vật tư. Chỉ cần mang theo thanh đao của mình là được.

"Nam Ca!" Thẩm Cẩm Nhã gọi cô: "Chẳng lẽ cô không thể hiểu sao? Cậu ta là vì bảo vệ cô mới đi một mình. Với cả cô biết cậu ta đi nơi nào sao?"

Nam Ca lãnh đạm nói: "Tôi không biết anh ấy đi chỗ nào nhưng mà tôi biết rõ cơ sở chính đi như thế nào, bọn họ nếu dám không đem Lệ Sâm hoàn hảo trở về, tôi liền giết toàn bộ người trong cơ sở chính."

Thẩm Cẩm Nhã run một cái, biết rõ Nam Ca rất nghiêm túc vì vậy bà lập tức đổi giọng: "Tôi nói cho cô biết phương hướng của bọn họ! cô không nên vọng động!"

Bà nói ra một vị trí, Nam Ca nhớ kỹ, không nói một tiếng nào mở cửa.

Thẩm Cẩm Nhã thở dài: "Lệ Sâm thật sự rất để ý cô, Nam Ca."

"Nếu quả thật để ý thì không nên bỏ tôi lại." Bọn họ cũng đã ở cùng một chỗ, không phải sao? Lệ Sâm còn nói muốn cùng cô kết hôn đấy! đã như vậy, vì sao bọn họ không thể đồng cam cộng khổ? Chính mình đã không còn là con Zombie yếu như gà của lúc trước nữa. Nếu như Lệ Sâm thật sự gặp chuyện không may, vậy ai đi cứu anh ấy đây?

Cho dù cô đánh không lại những âm mưu quỷ kế của đám người nhân loại nhưng cô cũng nguyện ý cùng Lệ Sâm cùng sống cùng chết!

Lúc đi ra cửa, cô nhìn thoáng qua bụi trần bầu trời, đột nhiên toét miệng cười cười. Trước kia cô sợ nhất chính là chết, thời điểm mới vừa đụng phải Lệ Sâm cô thậm chí còn giả vờ chết đấy.

Mà bây giờ cô cuối cùng cũng hiểu được, thế gian này có quá nhiều thứ quan trọng hơn cả tử vong. Đương nhiên, so với chết đi thì cô vẫn hy vọng có thể cùng Lệ Sâm cùng nhau sống tốt.

Lại một lần nữa cười lên xe gắn máy, Nam Ca tư thế oai hùng hiên ngang hướng tới trung tâm thành phố Bắc Hải mà đi.

Thời điểm không thúc giục tinh thần lực, những con Zombie kia đều coicô như đồng loại mà đối xử. Bởi vì Nam Ca quá mạnh mẽ nên phần lớn Zombie

đều sẽ chủ động nhường đường cho cô.

Nếu như là bởi vì cô đi tắt, xâm phạm vào lãnh địa của Zombie cao cấp nào đó. Con Zombie đó liền tới cùng cô đơn độc đấu.

Nam Ca một chút dục vọng cùng bọn chúng động thủ cũng không có, xe nhanh chóng chạy qua. Bất kể là Zombie hệ gì, một lần nữa hạ đao xuống đều là cảnh tượng thi thể chia lìa.

Buổi sáng Lê Sâm mang theo Trần Bàn Tử rời đi, tiểu đệ này của anh rất nhậy bén. Hơn nữa nói chuyện luôn biết xem sắc mặt, mang theo bớt lo hơn nhiều.

Quả nhiên, sau khi Trần Bàn Tử biết rõ chân tướng liền đem người cơ sở chính mắng đủ đường.

Coi như là lúc nhìn thấy Doãn Húc Trạch, Trần Bàn Tử cũng là ngoài mặt cung kính còn trong lòng ngầm vụng trộm khinh bỉ Doãn Húc Trạch không biết bao nhiêu lần đâu.

Doãn Húc Trạch cái người này âm hiểm không khác gì cha anh ta, nhưng so với cha mình thì anh ta thiếu đi một điểm tự phụ. Sau khi nhìn thấy Lê Sâm, anh ta cũng lấy lễ đối đãi. Còn cùng mọi người giới thiệu những người có dị năng của trụ sở khác.

không ít căn cứ đều là phụ thuộc vào cơ sở chính mà sinh tồn, ánh mắt nhìn Lê Sâm rất là không hữu hảo. Thời điểm có ma sát vẫn là Doãn Húc Trạch đi ra điều giải.

Trước khi bắt đầu hành động, Doãn Húc Trạch còn đơn giản nói vài câu: "Tôi chính là đội trưởng của lần hành động này, Lê Sâm là đội phó. Nếu như tôi không ở bên người, mọi người nhất định phải toàn quyền nghe theo Lê Sâm chỉ huy, có biết hay không?"

Những người của trụ sở khác đều gật đầu, nhưng mà Lê Sâm nhìn ratrên mặt bọn họ không tình nguyện. Nhất là căn cứ thứ hai, thực lực chỉ đứng sau cơ sở chính thôi. Lần này phải tới hai người đàn ông lớn lên đều rất khô gầy âm lãnh, còn khích Doãn Húc Trạch một câu: "anh ta không phải là người có hệ không gian sao? Nghe nói là loại dị năng cất giấu đồ vật, thứ đó có ích lợi gì chứ? Trước kia nói anh ta giết Zombie rất lợi hại chắc là thổi phồng rồi?"

Có cùng người giao hảo tốt với căn cứ mười bảy lập tức phản bác: "Tại sao có thể là thổi phồng chứ? Bọn họ lấy được mấy vạn tinh hạch đó!"

"Ngày đó anh đi chiến trường nhìn sao? anh nhìn thấy số tinh hạch bọn họ lấy được sao?"

Người phụ hoạ không dám nói lời nào nữa.

Lê Sâm đối với cái người này một câu cũng không nói, anh cũng không muốn gia nhập tranh đấu của họ mà chỉ là nhân nhậ nhìn thoáng qua Doãn Húc Trạch, suy đoán cái người này lúc nào sẽ lộ ra ý đồ muốn lôi kéo mình đây. thật ra mấy người ở đây đều có lực lượng cách Lê Sâm quá xa, tuy nhiên anh vẫn không dám xem thường.

Nếu như hành động lần này là cái bẫy rập thì sao? Tỷ như... Lôi ké không được liền giết chẳng hạn?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Bỏ ai dùng ai

Lê Sâm bắn khoả không hề sai, Doãn Húc Trạch lúc trước cùng anh huyền não rất không vui. Nhìn thấy tình cảnh Lê Sâm sẵn giết Zombie rung động như vậy cho nên muốn lôi kéo anh. Lại bởi vì trong lòng có ý sợ hãi nên cũng muốn "Giết anh".

Doãn Húc Trạch thấy mọi người tranh chấp một phen, lúc này mới đứng ra điều giải: "Mọi người là một đoàn đội, không phục tùng chỉ huy thì nếu các người bị Zombie giết chết, cơ sở chính sẽ không phụ trách đâu."

Trung tâm thành phố Bắc Hải có bao nhiêu khủng bố, đám người này sớm đã nghe thấy. Bao nhiêu người đi vào cũng không trở lại nữa. Ngay cả Lê Sâm, thời điểm dị năng mạnh nhất thì anh cũng không có nắm chắc toàn thân lui ra được.

Tham dự hành động lần này tổng cộng có năm mươi người, các loại trang bị đều rất hoàn mỹ. Lê Sâm nhìn từng chiếc xe cải trang trước mặt, mặt không chút thay đổi.

Doãn Húc Trạch vẫn luôn là bộ dáng cười mỉ mỉ, đôi mắt hẹp dài thỉnh thoảng liếc về phía Lê Sâm. anh ta mời mọc Lê Sâm cùng mình ngồi một chiếc xe, lại nhét Trần Bàn Tử vào chiếc xe đằng sau. Lê Sâm hơi cong môi một cái. đã không thể chờ đợi được tìm người đến uy hiếp anh rồi sao.

Đợi đến khi lên xe, Doãn Húc Trạch cùng nhóm thân tín của mình ổn định chỗ ngồi xong còn chủ động giới thiệu bản thân với Lê Sâm.

trên chiếc xe này không riêng gì có người của cơ sở chính mà còn có hai người của căn cứ thứ hai. Bọn họ rõ ràng không nhìn trúng Lê Sâm, thời điểm

giới thiệu tên cũng chỉ nhận nhạ nói: "Tôi gọi là Bàng Chí Bình."

một người khác: "Chương Bàng Thanh."

Hai người đàn ông này lớn lên đều là gương mặt đại chúng, vút vào trong đám người thì cũng chả tìm được. Lê Sâm nhìn thấy một người có đồng tử màu vàng kim, người còn lại là màu lam. Biết rõ hai người kia là dị năng hệ kim cùng hệ băng,

nói đến hệ băng, đó là hệ biến dị chẳng hề thường gặp nhưng so với không gian thì số lượng nhiều hơn rất nhiều.

Doãn Húc Trạch đến bây giờ vẫn có chút hoài nghi, hệ không gian có tồn tại hay không. Vì vậy xe chậm rãi lái vào Bắc Hải, Doãn Húc Trạch liền cười hỏi Lê Sâm: "Hôm đó nhìn anh giết Zombie thật là có phong thái, chốc nữa chúng tôi phối hợp với nhau kéo Zombie lại để cho anh đánh chết được không?"

Doãn Húc Trạch là đội trưởng, đừng nhìn anh ta dùng loại giọng thương lượng này mà nhầm, anh ta thật sự đang tự mình hạ mệnh lệnh cho Lê Sâm.

Lê Sâm ngồi trong góc, cùng một hàng người của Doãn Húc Trạch không hợp nhau. anh không có gật đầu cũng không có lắc đầu, chỉ là khiêm tốn cười cười: "Tham dự hành động đều là cường giả, chắc hẳn không chỉ có một loại phương pháp tác chiến này thôi đâu."

Doãn Húc Trạch cũng không thèm để ý Lê Sâm quanh co lòng vòng, hơn nữa anh ta biết rõ đám cường giả này rất cao ngạo, sẽ không nghĩ dựa vào Lê Sâm.

Còn nữa, nếu như Lê Sâm thật sự đơn giản giải quyết đám Zombie được dẫn lại thì địa vị đội trưởng của mình sẽ phải khó giữ được.

Vì vậy Doãn Húc Trạch cười cười: "anh nói rất đúng, hiện tại gặp phải Zombie còn không nhiều, chúng ta có thể tự mình giải quyết."

Lê Sâm lại hỏi: "Hành động đều đã bắt đầu, đội trưởng không phải nên nói cho chúng ta mục đích của hành động lần này là gì sao?"

Ở lúc Lê Sâm lên xe cũng đã giao thiết bị vô tuyến điện cho bọn họ, hiện tại đồ dùng đều là Doãn Húc Trạch phát cho. Chính là vì phòng ngừa bọn họ truyền tin tức ra bên ngoài.

Cho nên Doãn Húc Trạch không có băn khoăn nói với Lê Sâm: "Tôi lấy được tin tức xác thực, ở trung tâm thành phố Bắc Hải có một loại vũ khí, chúng ta đi lần này chính là vì mang vũ khí kia về."

Ánh mắt Lê Sâm dừng một chút, ngón tay ở trên đầu gối vuốt ve một cái. Vũ khí, cơ sở chính Bắc Hải không hề thiếu vũ khí. Có thể để cho Doãn Húc Trạch coi trọng như thế khẳng định cũng không phải là vật tầm thường.

Vậy rốt cuộc là cái gì đây? Trong đầu anh không khỏi hiện lên hình dáng của một thứ... Nhưng làm sao có thể?

anh lắc đầu, thứ kia là nghiên cứu chế tạo ở nước ngoài.

Lại nhìn Doãn Húc Trạch đã cùng những người khác nói chuyện, Lê Sâm âm thầm cân nhắc. Trung tâm thành phố này không xông vào được đại biểu vũ khí này sẽ không lấy được. Doãn Húc Trạch lần này hành động nhất định có mục đích khác.

Nếu như vũ khí không chiếm được, anh ta liền thực hiện mục đích thứ hai.

Hiểu rõ ràng vài điểm này, Lê Sâm cũng không có hỏi lại bất cứ chuyện gì nữa. Người trên vài chiếc xe này đích xác quá rõ ràng, dọc theo đường đi bởi vì cơ sở chính có cường giả đã dọn sạch bên ngoài Bắc Hải một vòng. Người của bọn họ không thấy được vài con Zombie.

Ưu thế tổ đội cùng cường giả cũng là ở thời điểm gặp phải Zombie mới hiển hiện ra, Lê Sâm dọc theo con đường này căn bản là không có ra tay.

Dù sao anh là hệ không gian, cách thức giết Zombie quá rõ ràng. Vì vậy anh liên tục ở trên xe dùng khẩu súng mà Doãn Húc Trạch cung cấp.

Bàng Chí Bình và Chương Bàng Thanh đối với chuyện này đặc biệt khinh thường, bọn họ là người có dị năng thì cần gì dùng vũ khí của người bình thường chứ?

Vì vậy hai người kia ngay từ đầu đã lên lên trên mui xe, giết chết toàn bộ Zombie nhào tới.

Doãn Húc Trạch thủy chung không tham dự chiến đấu, anh ta chỉ dùng tinh thần lực dò đường đồng thời cũng chú ý Lê Sâm.

Tốc độ Lê Sâm phóng nổ súng rất chậm, lúc ban đầu anh ta còn tưởng rằng là Lê Sâm đang nhường. Về sau mới phát hiện anh thủy chung đều đánh lên. Hơn nữa mục tiêu đánh lên vẫn là Zombie cấp cao ở xa xa.

nói cách khác, ở trong vô hình anh đã tiêu trừ tai họa ngầm rất lớn cho mọi người.

Dọc theo đường đi, đi một chút ngừng một chút. bọn họ giết không ít Zombie nhưng mà khoảng cách tới trung tâm thành phố Bắc Hải vẫn rất dài.

Buổi trưa, bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục tại chỗ một phen, Lê Sâm không có ăn đồ Doãn Húc Trạch cung cấp. Hai người căn cứ thứ hai nhìn thấy thứ Lê Sâm cầm chính là bánh bao anh mang đến còn khịt mũi coi thường: "anh đây là không tin thức ăn đội trưởng phát cho sao? Tâm đề phòng lớn như thế

cũng không có coi chúng ta là đồng đội đi?"

Lệ Sâm không muốn cùng mấy người này đấu miệng lưỡi gì đó, thời điểm anh ăn đồ thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có bố thí cho bọn họ. Vì vậy hai người kia hoàn toàn bị không đếm xỉa đến.

Lệ Sâm chỉ là đang tính toán, Nam Ca ở căn cứ mười bảy phòng chừng rất nhanh sẽ phát hiện mình rời đi. Cũng không biết cô sẽ xử lý như thế nào đây.

Nhớ tới bộ dáng mềm mại đáng yêu kia của Nam Ca, Lệ Sâm khẽ mỉm cười. Tiểu Zombie không có lương tâm, bình thường cô không phải quá kẻ cặn mình. không phải là cô hay muốn vứt lại anh đi phóng túng sao?

Biết rõ anh không ở căn cứ, nói không chừng cô đã thật vui về đi chơi rồi ấy chứ?

Đoàn xe sau khi tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục đơn giản liền tiếp tục gấp rút lên đường, người có dị năng trước đây giết một đường Zombie giờ đang ngồi trên xe, tất cả đều lấy tinh hạch ra bổ sung dị năng.

Cường giả lúc nào cũng có rất nhiều ưu đãi, tài nguyên trong căn cứ hơn phân nửa đều bị bọn họ chiếm lấy. Trong xe chỉ có Lệ Sâm một người không dùng tinh hạch, Chương Bằng Thanh hoàn trả cười hỏi: "anh từ đầu đến giờ đều nhường lại Zombie cho nên mới không cần bổ sung đi? Chúng tôi nhưng là giết Zombie giết đến rất chậm chạp nha."

Lệ Sâm như cũ ngồi lẳng lặng, ngẫu nhiên loay hoay đồ trên người một cái. Hai người kia còn định châm chọc khiêu khích, đột nhiên chiếc xe bịch một tiếng, lay động.

Lệ Sâm bắt lấy tay vịn bên cạnh. Lần này không có bị ngã ra ngoài. Mà vài người khác bởi vì không chuyên tâm, ở trong khoang xe còn lăn lộn mấy vòng.

Lệ Sâm không khỏi nhìn về phía Doãn Húc Trạch: "Tình huống bên ngoài ra sao?"

Sắc mặt Doãn Húc Trạch cũng biến đổi nhưng vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói: "Hắn là có Zombie xông qua thôi."

Bởi vì là xe đã qua cái tiền, trên toa xe còn có lỗ thùng thật nhỏ. Từ nơi này có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Lệ Sâm dán lên toa xe hé mở ra nhìn một cái liền phát hiện có một đám chó biến dị vây quanh xe bọn họ!

Đám chó biến dị này co con mắt màu đỏ như máu, nước miếng trong miệng không ngừng chảy ra ngoài. Chúng phát ra từng tiếng gầm gừ gào thét.

Thân thể cả đám đều cong lại giống như một cây cung, làm ra động tác bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị xâm chiếm.

Lệ Sâm đồng tử co rút lại, hướng tới mọi người nói: "Nhanh động thủ! Đám chó này sẽ đem động vật cùng Zombie khác tới!"

nói xong, Lệ Sâm trực tiếp nhảy ra toa xe, cùng người có dị năng trước đó đứng ở đỉnh xe.

Cũng chỉ là một đám chó biến dị cấp thấp, vài người có dị năng này còn không có để ở trong mắt. Lệ Sâm ở trên mui xe liên tục bóp cò, mặt càng ngày càng lạnh.

Đám chó biến dị lại gần, Doãn Húc Trạch không thể nào không phát hiện, đến cùng thì anh ta muốn làm gì?

Quả nhiên, rất nhanh anh đã biết. Đám chó biến dị này giải quyết rất dễ dàng, nhưng mà Zombie thì không phải.

Đoàn xe đã thâm nhập vào trung tâm Bắc Hải, Zombie trên đường phố phụ cận nghe được tiếng vang. Toàn bộ đều giống như thủy triều lao về đây.

Doãn Húc Trạch cũng đứng dậy, những người khác chờ anh ta quyết định.

anh ta hướng ra xa nhìn thoáng qua, Đám đông Zombie lung la lung lay, thời điểm không chiến đấu, quần áo tả tơi, động tác rất chậm. Ngũ quan trên mặt đều đã là một mảnh mờ hồ, chỉ có thể nhìn ra một chút đặc thù thuộc về nhân loại.

Nhiều Zombie như thế, đánh giá sơ qua cũng được gần ngàn con. Doãn Húc Trạch hỏi Lệ Sâm: "anh không chuẩn bị ra tay sao?"

Lệ Sâm mắt lạnh nhìn anh ta, hóa ra người này cố ý đưa Zombie tới, cho nên mới đi con đường này sao?

Mặc dù anh không thích Doãn Húc Trạch nhưng trong đội xe đằng sau còn có nhiều người giúp mình nói chuyện. anh không thể để cho bọn họ chết ở chỗ này.

Vì vậy Lệ Sâm nhàn nhạt nói: "Tôi có thể giải quyết nhưng sau khi giết chết đám Zombie này, chúng ta nhất định phải rút khỏi Bắc Hải. Trong đây có quá nhiều Zombie, chúng ta căn bản không phải là đối thủ."

Doãn Húc Trạch cười nhạo một tiếng: "nói đùa gì vậy, cũng đã đi đến nơi đây, tuyệt đối không thể lui!"

Lệ Sâm trừng mắt một cái, Doãn Húc Trạch nhất thời không dám nói lời nào. Lệ Sâm cũng là quân nhân, hơn nữa khí thế so với Doãn Húc Trạch còn

cường đại hơn.

anh có thể chịu đựng được tiểu tâm tư của Doãn Húc Trạch, cũng có thể nhận được những người khác chăm sóc khiêu khích. Nhưng lại không thể chịu được một người lính lại có thể xem nhẹ tính mạng người khác như thế!

"anh chỉ cần nói, đồng ý hay không. không đồng ý thì chúng ta cùng chết ở chỗ này đi."

Có lẽ là Lê Sâm nói quá mây trời nước chảy, khiến tất cả mọi người thay đổi sắc mặt. Vài người thân tín của Doãn Húc Trạch dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh.

Doãn Húc Trạch lại không muốn buông tha như thế, vì vậy anh ta cười cười. yêu cầu người của đoàn xe sau lưng: "Các người đi dời Zombie đi, chúng ta đi đường khác rồi khỏi."

"anh nói đùa gì vậy!" Đằng sau có người không hài lòng hô.

Nhiều Zombie như thế, nếu quả thật để bọn họ dời đi thì bọn họ có còn mệnh sống sao?

Zombie sẽ không cho nhân loại thời gian để nói chuyện, bọn chúng đã bắt đầu công kích. Sau khi xâm nhập Bắc Hải, Zombie lại càng thông minh, năng lực cũng càng mạnh. Mấy người có dị năng ứng phó có chút cố hết sức. Tuy nhiên có hơn một ngàn Zombie đang bao vây lại, bọn họ khê cần rằng, cũng chỉ có thể chém giết.

Vào lúc này, Doãn Húc Trạch vốn cũng nên vội vàng giúp đỡ lại có thể móc một khẩu súng ra, nhắm ngay vào người lúc trước không phục: "anh có thể lựa chọn nghe theo mệnh lệnh, hoặc là chết."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Dùng thuốc thí nghiệm

Người ở đoàn xe đằng sau đều sững sốt, hóa ra Doãn Húc Trạch lại chỉ coi bọn họ như một quân cờ bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ qua!

anh ta vậy mà lại còn có thể nhắm nòng súng vào đồng đội!

Mặt mấy người này biến sắc trở nên tái nhợt, dù sao Doãn Húc Trạch bên kia nhiều người, bọn họ không có biện pháp phản kháng.

Lê Sâm muốn đứng ra lại phát hiện Trần Bàn Tử đã bị bọn họ khống chế.

Vì vậy anh lạnh lùng nhìn Doãn Húc Trạch: "anh đã nghĩ tốt rồi? Xác định ngay tại đây động thủ?"

Doãn Húc Trạch lại khôi phục bộ dáng cười tủm tỉm: "Chúng ta đều là đồng đội, tất nhiên muốn đoàn kết. Nhanh giết Zombie đi, sau đó còn cùng đi trung tâm thành phố nha."

Trần Bàn Tử bị bắt làm con tin, Lê Sâm không có biện pháp giết Doãn Húc Trạch nhưng anh cũng không đi cùng Doãn Húc Trạch mà là chờ sau khi xe anh ta đi chuyển, anh nhảy lên đằng sau xe, che chở cho xe Doãn Húc Trạch.

trên xe Doãn Húc Trạch vốn còn đang có người của căn cứ thứ hai, anh ta cũng không muốn mang bọn họ theo nên trực tiếp đuổi đến chiếc xe đằng sau.

Hai người kia có chút ít không tình nguyện. Bọn họ cũng đã biểu hiện cung kính như thế rồi mà Doãn Húc Trạch vẫn chưa tin bọn họ.

Lê Sâm bởi vì không biết rõ Doãn Húc Trạch còn có quỷ kế gì, cho nên không có sử dụng dị năng mà là liên thủ cùng mấy người này giải quyết đám Zombie.

Chờ tới lúc bọn họ có thể thoát thân, chiếc xe của Doãn Húc Trạch sớm đã chạy đến khu vực an toàn.

Lê Sâm toàn quyền chỉ huy người ở đằng sau: "Mọi người đều lên xe trước đi, chỗ này mùi máu tanh quá nặng. Chúng ta phải nhanh rời đi thôi."

Bởi vì Lê Sâm vừa mới làm việc nghĩa không được chùn bước ở lại, thậm chí còn cứu vài người. Ấn tượng của bọn họ đối với Lê Sâm đã thay đổi không ít.

Mà đối với Doãn Húc Trạch thì sao, hoàn toàn là thái độ giận mà không dám nói gì.

Đợi đến khi Lê Sâm một lần nữa ngồi trên xe, có người ở căn cứ nhỏ viết ở trên tay anh: trên xe có thiết bị nghe lén cùng bom.

Lệ Sâm trợn to hai mắt, tức giận dâng lên trong lòng. Doãn Húc Trạch là tên điên, chỉ vì muốn khống chế được mấy người này, vậy mà lại vận dụng nhiều thủ đoạn như thế?

Dù sao cơ sở chính một nhà độc quyền, căn cứ khác nếu mà không phục sẽ bị cơ sở chính gạt bỏ ngay lập tức.

Hiện giờ đã không phải là xã hội trước tận thế kia, ai dám không nghe mệnh lệnh từ cơ sở chính chứ?

Đợi đến khi đoàn xe bắt đầu đi vòng quanh ở bên ngoài Bắc Hải, Lệ Sâm lại càng rõ ràng. Có khả năng Doãn Húc Trạch này hôm nay không hề muốn xuất phát tới trung tâm thành phố.

Thời điểm gặp nguy hiểm, anh ta chẳng hề cảnh báo cho mấy người ở xe đằng sau, ngược lại còn tùy ý để đám Zombie kia vây quanh xe. Nếu như số lượng không đủ, thậm chí anh ta sẽ để cho những người có dị năng ở căn cứ nhỏ đi làm bia đỡ đạn, đưa Zombie ở phía trước tới.

Cho nên Zombie vây quanh đoàn xe, số lượng vẫn luôn bị khống chế ở trong khoảng một ngàn gì đó.

Xe của Doãn Húc Trạch thủy chung đều không có ở trong vòng nguy hiểm, lúc này bọn họ đang dừng xe ở bên ngoài nhìn những người có dị năng liên tục chém giết Zombie, lại còn hỏi vài người sau lưng: "Sao rồi, số liệu đều ghi chép lại sao?"

Mấy người này một bên cẩn thận quan sát tình huống chiến đấu, một bên trả lời: "Đều nhớ kỹ rồi ạ, đợi sau khi trở về chúng ta nhất định có thể thay đổi nhiều nước thuốc hơn."

Doãn Húc Trạch đắc ý cười cười, trên mặt hiện lên âm ngoan không hiểu được.

Lần này Bọn họ tiến vào chỗ sâu trong Bắc Hải xác thực là vì thí nghiệm một loại thuốc. Vẫn là nhờ hôm đó ở cửa trụ sở mười bảy, Doãn Húc Trạch có linh cảm. Sau khi trở về, anh ta liền để mấy bác sĩ trong phòng thí nghiệm gia tăng nghiên cứu chế tạo ra một loại nước thuốc.

Nước thuốc này có thể hấp dẫn Zombie cùng động vật biến dị, nhưng vì chỉ là thành phẩm, thiếu rất nhiều số liệu để tiến hành thay đổi. Cho nên Doãn Húc Trạch liền thông báo căn cứ phía dưới, từ trong bọn họ tuyển ra không ít chuột thí nghiệm đến đây.

Kế hoạch của anh ta là ở lại Bắc Hải ba ngày, đến thời điểm số liệu ghi chép được không sai biệt lắm thì chút người này cũng không cần giữ lại nữa.

Cho nên Doãn Húc Trạch một chút cũng không lo lắng bọn họ sẽ có tâm oán hận với mình.

Trên xe có gắn thuốc nổ, chỗ này cách Bắc Hải xa như vậy bọn họ nhất định muốn ở trên xe nghỉ ngơi. Chỉ cần bọn họ có một điểm dị tâm, Doãn Húc Trạch liền cho nổ tung thuốc nổ.

Lại một lần nữa giải quyết sạch sẽ đám Zombie, dị năng trong thân thể mấy người có dị năng đều đã bị tiêu hao sạch. Doãn Húc Trạch mới hạ lệnh để bọn họ lái xe, mặt khác bản thân tìm một chỗ an toàn nghỉ ngơi.

Bởi vì không có biện pháp tiếp tục chiến đấu, bọn họ muốn phản kháng Doãn Húc Trạch cũng không làm được. Cả đám nằm trong xe không hề muốn nhúc nhích.

Nếu như có ý kiến gì giống nhau thì đó chính là oán hận đối với Doãn Húc Trạch. Cái người này thật sự là lợi dụng bọn họ từ đầu đến đuôi!

Chạng vạng lúc nghỉ ngơi, cuối cùng cũng không còn Zombie quấy nhiễu. Nhưng bọn họ còn phải cẩn thận đề phòng có động vật biến dị tấn công lại đây.

Trần Bàn Tử cuối cùng cũng hợp hợp với Lệ Sâm, hai người tranh thủ cơ hội đi tiểu tiện, trao đổi một cái.

"Lệ ca, tôi đều đã xem rồi. Toàn bộ bom đều gắn vào gầm xe, nếu tùy tiện tháo dỡ sẽ lập tức nổ tung."

Lệ Sâm mặt lạnh: "Doãn Húc Trạch chắc chắn có âm mưu khác, chờ một lát nữa tôi đi lên xe tìm anh ta."

Trần Bàn Tử lập tức bắt lấy Lệ Sâm: "Lệ ca, anh không thể đi! Người kia không chừng là dùng mấy người này làm cái thí nghiệm gì đó đấy. Nếu như anh ta hạ độc anh thì làm sao bây giờ?"

"Tôi biết rõ rất nguy hiểm." Lệ Sâm nhìn chằm chằm Trần Bàn Tử: "Nhưng tính mạng của mấy người các cậu, tôi không thể bỏ mặc được. Cậu tự chiếu cố mình thật tốt."

Sau khi nói xong, Lệ Sâm đầu cũng không quay lại bỏ đi.

Hai người thuộc căn cứ thứ hai vốn liên tục quỳ liếm chân Doãn Húc Trạch, không nghĩ tới trước tiên bị bỏ rơi lại chính là bọn họ. Bây giờ bọn họ đang ở trong đội xe phía sau, căn bản là không dung nhập được. Lúc nhìn thấy Lệ Sâm, vẻ mặt cũng rất lúng túng.

Muốn cùng Lệ Sâm nói lời cảm tạ, anh ấy vừa mới cứu bọn họ nhưng mà lời nói cũng đã đến bên miệng. Bọn họ vẫn là không thể nói ra khỏi miệng được.

Ai biết, Lệ Sâm lại đi đến bên cạnh bọn họ: "Giúp một chuyện đi."

Hai người sững sờ, liên tục không ngừng đứng lên: "Ngài nói đi."

Lệ Sâm chỉ nói: "đi theo sau người tôi là được rồi, chuyện khác thì hai người không cần quản."

Trần Bàn Tử ở phía xa nhìn hai người kia cung kính với Lệ Sâm như thế, cảm thấy rất là huyền diệu. Dù sao dọc theo con đường này, Lệ Sâm chưa cùng bất luận kẻ nào có quan hệ gần hơn. Hai người của căn cứ thứ hai cũng là bởi vì Lệ Sâm cường đại mới từ đáy lòng thần phục mà thôi.

Lệ Sâm leo lên chiếc xe của Doãn Húc Trạch, còn mang theo hai người nổi giận dùm dùm.

Hai người Bằng Chí Bình vừa lên xe, liền chất vấn Doãn Húc Trạch: "Đến cùng thì tại sao phải làm như thế? không phải anh đã nói muốn tìm vũ khí sao? Chúng ta vẫn còn ở nơi này đi lòng vòng làm cái gì chứ?"

Doãn Húc Trạch cười cười: "Đừng có gấp mà, chúng ta mới hành động được mấy ngày đâu. Hay là muốn đi đâu làm gì đó một chút."

"Thúi lắm!" Bằng Chí Bình chỉ vào Doãn Húc Trạch: "Tôi nhìn anh chính là muốn hại chết hết chúng tôi thì có!"

"Đây thật là oan uổng mà." Doãn Húc Trạch nhìn về phía Lệ Sâm: "Lẽ nào anh cũng cho là như vậy sao?"

Lệ Sâm mặt lạnh như tờ: "Nếu không?"

Doãn Húc Trạch bắt đầu dĩ giả chân: "Tôi không ra tay thật sự là vì tốt cho mấy người thôi. Các anh xem, đi qua một ngày rèn luyện, năng lực cũng đã tăng lên không ít đi?"

"Ngụy biện." Lệ Sâm khinh thường mà tỏ vẻ.

Doãn Húc Trạch đưa mắt nhìn Lệ Sâm, từ từ bỏ tay xuống: "Ngụy biện hay không thì chỉ cần xem ai cười đến cuối cùng là được, Lệ Sâm, anh vẫn nên suy tính thêm đi?"

Ý tứ anh ta rất rõ ràng, hiện tại anh quy thuận tôi thì mấy ngày sắp tới hành động, tôi có thể không cho anh ở phía sau làm chuột bạch.

Nhưng nếu mà không quy thuận, anh khả năng sẽ phải cùng người khác cùng chết đó nha.

"Thái độ của tôi từ khi mới bắt đầu đã rất rõ ràng, suy nghĩ của chúng ta bất đồng, không thể quy thuận được."

nói xong, Lệ Sâm mang theo hai người của căn cứ thứ hai xuống xe. Thời điểm đi trở về, bọn họ hiển nhiên coi Lệ Sâm trở thành người tâm phúc: "Sao rồi, phát hiện cái gì không?"

"Mấy người sau lưng Doãn Húc Trạch kia, có khả năng không phải là người có dị năng. Mà là người bình thường."

"A?" Hai người đều kinh ngạc: "Điều này sao có thể chứ? Người anh ta mang đi không phải đều là thân tín sao?"

Chỉ trách lúc trước bọn họ ẩn núp quá sâu, màu sắc đồng tử cũng có thể ngụy trang. Chắc đã qua một ngày nên mấy người này cũng bỏ xuống phòng bị với đám Lệ Sâm.

Lệ Sâm vừa mới quan sát tay bọn họ, không hề có dấu vết từng chiến đấu qua. nói cách khác, tính cả một người hệ tinh thần da mỏng dễ vỡ thì đội ngũ của Doãn Húc Trạch cũng chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Hiện tại khó giải quyết nhất là đồng thuốc nổ kia ở trong tay Doãn Húc Trạch, nếu mà mình cứ rần muốn cá chết lưới rách thì sẽ rất khó đưa khỏi Bắc Hải.

Vì vậy Lệ Sâm nói với bọn họ: "Chuyện này trước tiên hãy giữ bí mật, ngày mai nhìn tôi chỉ thị mà hành động."

"Đã hiểu." Hai người tâm phúc khầu phục nói.

Chờ thời điểm Lệ Sâm sắp sửa lên xe, bọn họ còn lúng túng hỏi: "Lúc trước thái độ của chúng tôi đối với anh không tốt như vậy, anh thật sự không sợ chúng tôi bán đứng sao?"

Lệ Sâm chỉ nhàn nhạt trả lời: "Các anh không ưa tôi cũng chỉ là bởi vì không có tin tưởng và nghe theo thực lực của tôi mà thôi. Mà lúc đối mặt với Doãn Húc Trạch..." Đôi mắt màu đen của Lệ Sâm càng thêm thâm trầm: "Chỉ cần các anh còn có nửa điểm tâm huyết, thì cũng sẽ không bán đứng tôi đâu."

Hai người kia cảm giác được thật sâu rung động. Tại tận thế, bọn họ gặp qua quá nhiều người có thù tất báo, Lệ Sâm có tính tình nhưng cũng có lòng dạ rộng lớn.

Nếu như nói trước kia bọn họ đối với Lệ Sâm chỉ là áy náy, hiện tại đã là triệt để kính sợ. Chỉ có người như vậy mới xứng làm đội trưởng, Doãn Húc Trạch thì tính cái gì chứ!

Vào đêm khuya, Lệ Sâm nằm trong xe nghỉ ngơi nhưng lại phát hiện được, những người khác cũng như anh không ngủ được.

Dù sao dưới thân bọn họ chính là thuốc nổ đó.

...

Nam Ca là lúc chạng vạng mới từ căn cứ mười bảy xuất phát, coi như là biết rõ phương hướng cơ sở chính hành động, cô vẫn là vào nửa sau đêm mới xâm nhập vào Bắc Hải.

Dọc theo đường đi, không có Zombie ngăn trở cô nên trên cơ bản cũng không có trì hoãn nhiều thời gian. Nhưng mà đồng thi thể Zombie kia vẫn dẫn tới sự chú ý của Nam Ca. cô suy nghĩ, lẽ nào những người này là bị Zombie chặn lại?

Thuận theo những thi thể này mà tìm kiếm, sắc mặt Nam Ca càng ngày càng trầm. Bởi vì cô cảm giác được trong không khí lưu lại mùi vị của thuốc, hơn nữa cô là Zombie nên tự nhiên biết rõ hiệu quả của thuốc này là cái gì!

Mấy người này thế nhưng lại hút dẫn Zombie tự lại! Bọn họ bị điên sao?

Mất thấy số lượng Zombie bị giết càng ngày càng nhiều. Nghĩ đến tình cảnh của Lệ Sâm, Nam Ca liền phi thường tức giận. Rất tốt, các người không phải là nguyện ý hấp dẫn Zombie sao? Chờ tôi tìm được mấy người sẽ cho đám người các người hấp dẫn đủ!

Thời điểm sau nửa đêm, Nam Ca cuối cùng cũng đã tìm được đoàn xe của Lệ Sâm. Giờ phút này trong đoàn còn truyền đến từng trận khắc khải.

cô biết rõ Doãn Húc Trạch cũng là người hệ tinh thần nhưng bản thân vẫn như cũ phóng thích tinh thần lực. Bởi vì Nam Ca đối với năng lực của chính mình có lòng tin, cô đã là cấp sáu rồi đấy. Doãn Húc Trạch một chết cũng không cần nổi đầu nhé!

Tinh thần lực nhất phóng thích, Zombie bốn phương tám hướng đều rục rịch lên!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Nghiền ép tinh thần

Trước khi Nam Ca đến, trong đội xe xác thực phát sinh tranh chấp. Nguyên nhân rất đơn giản, đám người Lệ Sâm có thể bảo trì bình thân nhưng không có nghĩa là những người khác cũng có thể.

Mọi người vốn là theo cơ sở chính kêu gọi hành động mà đến, kết quả lại bị Doãn Húc Trạch lòng gạt trở thành công cụ thu thập số liệu. Cho nên lúc tối đã có người dẫn đội đến chất vấn Doãn Húc Trạch.

Đó cũng là người có dị năng cường giả trong căn cứ, trong thời gian ngắn như vậy liền tụ họp một nhóm lớn. Bọn họ xưa nay ở trong căn cứ đều được người khác kính trọng, lần này ý tưởng cũng rất rõ. Nếu như Doãn Húc Trạch không chịu buông bỏ lần hành động này thì bọn họ liền nháo cả chết lưới rách luôn.

Nhưng mà bọn họ hiển nhiên xem nhẹ thực lực của Doãn Húc Trạch. Cơ sở chính chỉ có một mình Doãn Húc Trạch là hệ tinh thần, tất cả tinh hạch hệ tinh thần đều bị Doãn Húc Trạch lấy làm thức ăn.

Mặc dù anh ta không thể nghịch thiên như Nam Ca, nhưng muốn ngăn chặn chút người này vẫn rất dễ dàng.

một đám người tập hợp ở cạnh xe Doãn Húc Trạch, người đàn ông đầu lĩnh có cái đầu cao lớn, tướng mạo hung mãnh. Chợt liếc nhìn sẽ dễ dàng khiến người ta kinh hãi. Hơn nữa đám người phía sau anh ta đều có khí thế hung hăng, ngang ngược bức người.

Lại nhìn sau lưng Doãn Húc Trạch đều là một đám người nghiên cứu, dị năng của bọn họ tự nhiên không thể so sánh cùng những người khác trong đội ngũ.

Người đàn ông đầu lĩnh còn đang chất vấn Doãn Húc Trạch: "Đến cùng thì tại sao anh phải làm như thế? anh không sợ sau khi chúng tôi rời khỏi Bắc Hải đánh sụp cơ sở chính sao?"

Doãn Húc Trạch chỉ nhàn nhạt đứng tại chỗ, có người sẽ đến nháo, anh ta đương nhiên đã nghĩ đến. Nhưng mà anh ta trả lời cũng rất đơn giản: "Nếu có ai muốn chiến, vậy thì chiến đi."

Mọi người thấy thái độ Doãn Húc Trạch một chút ý tứ muốn đàm phán cũng không có, cũng đã phần nộ tới cực điểm. Sau lưng người đàn ông đầu cao lớn có người mắng một câu: "đã như vậy thì chúng tôi cũng không có gì không dám làm! hiện tại anh lập tức trả xe cho chúng tôi, không nên ép chúng tôi động thù!"

Doãn Húc Trạch bị Doãn anh Nam nghiền ép nhiều năm như vậy sớm đã không để nhân loại vào mắt. Theo ý anh ta thì người hữu dụng, anh ta liền chiếu cố nhiều một chút. Còn không có dùng được, dĩ nhiên là phải bỏ qua thôi.

Mấy người này đương nhiên hữu dụng, nhưng mà người quen thuộc Doãn Húc Trạch cũng biết rõ, anh ta đã giận dữ rồi.

Doãn Húc Trạch không thích người không biết thức thời, lạnh lùng hỏi một câu: "Nếu như tôi không để mọi người đi thì sao?"

Đám người này cũng không lại nói nhảm cùng Doãn Húc Trạch, trong nháy mắt liền thúc giục đi năng! Vốn cho là bọn họ có thể chiếm ưu thế về số lượng, ai biết đi năng còn chưa có phát tán ra ngoài. Thân thể của mọi người đã cứng ngắc ngay tại chỗ!

Có vài người có đi năng ở đẳng cấp cao còn miễn cưỡng có thể nhúc nhích, nhưng càng nhiều hơn đều là đứng toát mồ hôi lạnh. Trong ánh mắt nhìn Doãn Húc Trạch tràn đầy kính hãi.

Là lúc nào anh ta có thực lực cường hãn đến thế? Tuyệt đối không phải là trong khoảng thời gian này mới có. Xem ra trước kia vì để lừa dối Doãn anh Nam buông phòng bị mà anh ta đã ẩn nhẫn quá nhiều!

Doãn Húc Trạch hài lòng nhìn ánh mắt kính hãi của mọi người, nụ cười dịu dàng nở bên môi: "Sao rồi, thế này có đủ cho các người thần phục không? Nếu như không đủ..."

anh ta chậm rãi nâng lên tay, làm ra một dấu tay hạ thấp xuống. Giọng nói cũng trở nên lạnh lùng nghiêm nghị: "Như này thì sao?"

"Phù phù!" "Phù phù!" Vài tiếng, có mấy người thế nhưng không chịu nổi áp lực tinh thần, trực tiếp quỵ gối xuống đất.

Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm giác được người có đi năng hệ tinh thần khủng bố như thế nào. Ở trong nhận thức trước kia, hệ tinh thần mặc dù ít ỏi nhưng chức năng mạnh nhất chính là dò đường mà thôi.

Mà Doãn Húc Trạch đã đánh vỡ tất cả suy đoán của bọn họ!

Có người đã hối hận, vài ngày này thành thật nghe theo lời Doãn Húc Trạch, nói không chừng còn có thể tìm cơ hội chạy đi, nhưng bây giờ Doãn Húc Trạch đã nổi lên sát tâm với bọn họ rồi. Bọn họ còn có thể còn sống sót sao?

Trong mắt Doãn Húc Trạch xẹt qua một tia hài lòng, trong lòng cười thầm một tiếng. Đám kiến hôi, các người nên sợ hãi đi.

"Hệ tinh thần ở trong mắt mọi người là việc làm vô bổ, nhưng mà ở nước ngoài có người có đi năng cấp bảy đã có thể trực tiếp nghiền nát thần kinh người khác. Khiến đối thủ triệt để biến thành phế nhân."

Hàm răng mọi người liên tục run lên, bị nghiền nát thần kinh chẳng phải là sẽ biến thành người thực vật sao?

Kia còn không bằng biến thành Zombie đâu! Bọn họ đều là cường giả, cường giả đối với truy đuổi lực lượng cùng sinh mệnh càng sâu hơn những người khác nhiều.

Có thể nói chuyện đều cắn chặt răng cầu xin Doãn Húc Trạch tha thứ: "anh... Buông tha chúng tôi, anh muốn làm cái gì thì chúng tôi cũng sẽ làm cho anh."

Doãn Húc Trạch lại giả vờ suy tư: "Bỏ qua nhóm các người để cho các người có cơ hội cân ngược lại một ngày sao?"

"anh đã cường đại như thế, chúng tôi ai còn có thể là đối thủ của anh chứ?"

Doãn Húc Trạch không nói gì, tựa hồ là đồng ý.

Lệ Sâm vừa mang theo hai người căn cứ thứ hai trở về không lâu, những người khác liền đi tìm Doãn Húc Trạch đàm phán. anh biết rõ Doãn Húc Trạch có thể cảm nhận được xung quanh có người cho nên cũng không có ẩn nấp thân hình.

Giờ phút này anh đứng ở đó, đằng sau đoàn người quỳ trên mặt đất. Hai người bên cạnh sắc mặt đã rất khó coi, nhưng mà anh lại không có bất kỳ biến hóa nào. Về mặt cũng vẫn như cũ lạnh lẽo kiên quyết.

Doãn Húc Trạch giống như là vừa mới nhìn thấy Lệ Sâm, còn giả bộ như kinh ngạc hỏi: "Đây không phải là đội phó của chúng ta sao, anh đến lúc nào vậy?"

Lệ Sâm không có tiếp lời Doãn Húc Trạch, anh chỉ nhàn nhạt nói: "Nếu bọn họ cũng đã cầu xin tha cho, anh hãy bỏ qua cho bọn họ đi."

Doãn Húc Trạch thùy chung cẩn thận quan sát Lệ Sâm, bởi vì Lệ Sâm quá lạnh nhạt. anh ta biết rõ Lệ Sâm cũng không sợ chính mình. Còn như đi năng của Lệ Sâm, Doãn Húc Trạch nắm giữ tin tức xa hơn so với những người khác nhiều. anh ta biết được Lệ Sâm là người có hệ không gian rất vững mạnh.

Nếu như không phải là muốn lôi kéo Lệ Sâm, anh ta thật muốn cùng Lệ Sâm tỷ thí một chút. Là chính mình lợi hại hay anh ta lợi hại hơn.

Nếu như Lệ Sâm biết rõ ý tưởng của Doãn Húc Trạch, nhất định sẽ cười nhạo anh ta không biết tự lượng sức mình. Nam Ca chính là hệ tinh thần đây, mặc dù ảo cảnh của cô ấy rất khó chống cự nhưng Lệ Sâm cũng không tới nỗi mất đi lý trí.

Chỉ là một người Doãn Húc Trạch đã mưu toan khiến anh khuất phục sao?

Doãn Húc Trạch dùng tay nâng cái cằm, đang suy tư có nên tiếp nhận đề nghị của Lê Sâm hay không. Cuối cùng anh ta thở dài, nói với mấy người đang quỳ trước mặt: "Nếu đội phó cũng đã cầu tình cho mấy người, vậy tôi sẽ tha cho mấy người một lần đi."

Mấy người này đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng Doãn Húc Trạch lại nói: "Nhưng mà trừng phạt thì các người vẫn không thể tránh khỏi đâu."

Tất cả mọi người lại kinh hãi lẫn khiếp sợ nhìn Doãn Húc Trạch, không biết rõ anh ta đang suy nghĩ cái ý tưởng âm độc gì. Có người kéo dài thời gian vốn chính là đang đợi uy áp của tinh thần lực đi qua. Giờ phút này thừa dịp Doãn Húc Trạch không chú ý, anh ta mãnh liệt đứng lên, hướng về phía Doãn Húc Trạch hát tay một cái chính là một đạo hỏa diễm!

Doãn Húc Trạch ngay cả con mắt cũng không thèm thay đổi một cái, ngược lại những nhân viên nghiên cứu khoa học đứng đằng sau anh ta, toàn bộ đều ngăn cản trước mặt.

Lại nhìn ngọn lửa vừa mới lướt đến trước mắt anh ta, thế nhưng lại tự dập tắt ở trên không trung!

Cái người có dị năng kia đã là gần cấp năm mà còn chưa từng đụng phải tình huống dạng này, cả người ngu ngơ nhìn Doãn Húc Trạch.

Doãn Húc Trạch lần này khẽ mỉm cười, nói với người đàn ông kia: "Đều nói trừng phạt của các anh là không thể tránh khỏi, hiện tại thấy được sao?"

Người đàn ông vội thăm dò dị năng trong thân thể một cái, phát hiện trong người trống rỗng! Tại sao có thể như vậy?

anh ta lập tức lấy tinh hạch ra dùng, nhưng mà tình huống dị năng tiêu tán một chút cũng không thay đổi! Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Doãn Húc Trạch: "Đến cùng thì anh đã làm gì tôi?"

Người có dị năng khác cũng phát hiện dị năng trong thân thể bọn họ đã mất hết rồi! Mặt mấy người khi đó xám như tro tàn vậy.

Dị năng mang cho bọn họ thân phận cùng địa vị khó có thể tưởng tượng được, bọn họ không tiếp nhận được bất luận tình huống nào mất đi dị năng!

Doãn Húc Trạch còn khẽ cười một cái: "Các người cũng không cần quá sợ hãi. Tôi bắt quá cũng chỉ ở trong đồ ăn động chút tay chân thôi. Nếu như không bị tinh thần lực của tôi thúc giục áp chế, mấy thứ này đối với thân thể mấy người không có bất kỳ độc hại nào. Còn như chuyện các anh biến mất dị năng, năm giờ sau cũng sẽ trở lại thôi."

Mấy người này nhìn Doãn Húc Trạch, hai tròng mắt đỏ bừng hận không thể giết chết anh ta, chỉ có hai người căn cứ thứ hai còn rất thanh tỉnh. Bọn họ là cùng Lê Sâm cùng nhau hành động, không có bị Doãn Húc Trạch hạ độc thủ.

Sắc mặt Lê Sâm cũng trở nên rất khó coi, anh đã từng nghe Thẩm Cẩm Nhã đã nói qua. Cơ sở chính Bắc Hải rất thích nghiên cứu chế tạo các loại dược vật, không riêng gì đối kháng Zombie mà còn có thể đối kháng người có dị năng, xem ra không phải giả rồi.

Doãn Húc Trạch đối với năng lực của bản thân đến cùng có bao nhiêu tự tin chứ. Ở thời điểm này lại dám tước đoạt dị năng những người khác?

Tựa hồ là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lê Sâm, Doãn Húc Trạch đối với anh chân thành đến khác thường nói: "Đội phó không cần dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, nếu quả thật có Zombie đến quần công. Chẳng lẽ anh sẽ không bảo hộ chúng tôi sao?"

Nắm tay Lê Sâm siết chặt, khuôn mặt khẩn trương.

Doãn Húc Trạch cười ha hả, cảm thấy trò khôi hài khuya hôm nay đến đây là đủ rồi. Vì vậy anh ta lạnh nhạt phát phát tay: "Tốt rồi, các người đều đi về nghỉ ngơi đi."

Đám nhân viên nghiên cứu khoa học phía sau anh ta còn trào phúng nói một câu: "Làm tốt chức trách của các người, không nên lại không biết tự lượng sức mình như thế nữa."

Cũng chỉ ngắn ngủi một ngày, tôn nghiêm của đám người có dị năng này đã bị Doãn Húc Trạch nghiền ép ở dưới chân. Bọn họ giờ phút này hoặc là đứng, hoặc là quỳ. không có người nào có thể ngẩng đầu lên.

Ở trước mặt sinh mạng, bọn họ biết rõ không thể cùng Doãn Húc Trạch khiêu chiến.

Lẽ nào bọn họ phải nhẫn nại như thế sao? Bọn họ sao có thể chịu phục chứ? Đòi mất mọi người bởi vì bị phần cũng đã biến thành sắc hồng. Mặc dù không dám nói ra khỏi miệng nhưng cũng ở trong lòng âm thầm thề. Nếu như hiện tại có ai có thể cứu bọn họ ra khỏi tuyệt cảnh này, về sau bọn họ nhất định sẽ coi người kia trở thành người lãnh đạo tuyệt đối, vĩnh viễn không phản bội.

Bởi vì trong lòng tồn tại ý nghĩ này, có người từ từ đưa ánh mắt dừng ở trên người Lê Sâm. Hình như chỉ có anh không bị Doãn Húc Trạch dạy dỗ qua, có phải là bởi vì Doãn Húc Trạch cố kỵ thực lực cường hãn của anh không?

Ánh mắt của mọi người còn rất hồ nghi, dù sao Doãn Húc Trạch khắp nơi tôn trọng Lê Sâm, lại còn bổ nhiệm anh làm đội phó. Lê Sâm nếu như đi cơ sở chính phát triển, khẳng định dưới một người trên vạn người. Như vậy Lê Sâm thật sự có thể giúp mình sao?

Giờ phút này tin tưởng Lê Sâm nhất, ngược lại là hai người ở căn cứ thứ hai trước nay vẫn luôn không ưa anh. Bởi vì Lê Sâm cường đại cũng làm cho bọn họ tự tin lên, bọn họ ưỡn ngực không e dè ánh mắt những người khác.

Cũng như vậy, bọn họ cũng ủng hộ cách làm của Lê Sâm. Mặc kệ Lê Sâm đêm nay không cứu đám người này, bọn họ cũng tin tưởng Lê Sâm có lý do của mình.

Mà Lê Sâm làm sao có thể không cứu?

Thời gian dài như vậy, anh còn chưa bao giờ ghen khuất như thế. Nếu như anh chỉ có một mình thì cũng thôi đi, hiện tại nhiều người bị Doãn Húc Trạch đối đãi như thế. Thí nghiệm vừa kết thúc, Doãn Húc Trạch nhất định sẽ giết bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Nam Ca tìm đến

Lê Sâm tự nhận bản thân không phải là người thích xen vào việc của người khác, nhất là sau khi tận thế đến. Nhưng trái tim của quân nhân kia từ trước tới nay chưa từng thay đổi.

Hon nữa, Doãn Húc Trạch cùng anh vốn từng có quan hệ, thù mới hận cũ còn không bằng tính luôn bây giờ đi.

Điện quang hỏa thạch, suy nghĩ chợt lóe qua Lê Sâm liền gọi Doãn Húc Trạch lại: "anh muốn như thế nào mới có thể đưa thuốc giải cho bọn họ?"

Doãn Húc Trạch quay đầu nhìn Lê Sâm, ánh mắt nguy hiểm khác thường. Như vậy là anh ta lựa chọn đứng ở phía đối lập với mình sao? Doãn Húc Trạch không quá mức để ý nói: "không phải là đã nói buổi sáng ngày mai liền khỏi sao? anh không cần vì bọn họ mà quá sốt ruột."

"Sáng mai?" Lê Sâm vẫn lạnh mặt như cũ, anh như vậy khiến người bên cạnh cũng không nhận được lui về phía sau hai bước.

"Đúng vậy." Doãn Húc Trạch thoải mái nhún vai, nhưng thật ra đã âm thầm đề phòng.

Lê Sâm từ từ giơ tay lên, trong mắt bắn ra sát ý: "Nếu như hiện tại tôi giết anh, có phải tinh thần lực của anh cũng sẽ tàn đi không?"

Đồng tử Doãn Húc Trạch co rút lại nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc nói: "anh nên biết bản thân anh chưa chắc đã có thể giết tôi, coi như là anh thật sự có thể thì toàn bộ cơ sở chính cũng sẽ coi anh là kẻ địch. Đến lúc đó anh cho rằng mình còn có thể sống được ra khỏi Bắc Hải sao?"

Lê Sâm đột nhiên nở nụ cười, tất cả mọi người không biết rõ tại sao một người coi như là không cười to cũng có thể can rờ đến như thế. Mà lời anh nói ra cũng đặc biệt ngang ngược: "Muốn ngăn tôi sao? anh coi mình là thứ gì chứ?"

Doãn Húc Trạch thấy đối thoại đã đi vào ngõ cụt liền chuẩn bị đánh đòn phủ đầu. Dù sao Lê Sâm tuyệt đối không ngăn cản được tinh thần lực của mình công kích đâu.

Nhưng mà không đợi anh ta cùng Lê Sâm ra tay liền nghe được một trận âm thanh Zombie gào thét!

Nghe thoáng qua cũng biết số lượng rất nhiều, ít nhất cũng đến mấy ngàn con!

Doãn Húc Trạch chẳng quan tâm Lê Sâm nữa, khiếp sợ quay đầu lại nhìn. Ở ngoài doanh địa bọn họ đóng quân quả nhiên xuất hiện thật nhiều đôi mắt màu đỏ như máu. Những con Zombie kia đều ẩn nấp ở trong bóng đêm, giờ phút này bọn chúng thị huyết vọt tới!

Doãn Húc Trạch lập tức nghiêm nghị hỏi vài trợ thủ: "Đây là có chuyện gì! không phải là đã vùng phấn đuổi Zombie sao? Vì sao còn có nhiều Zombie lại đây như vậy!"

Đừng nói là Doãn Húc Trạch, những người có dị năng khác cũng đều bị dọa đến co quắp. Bởi vì hiện tại bọn họ hoàn toàn không sử dụng được dị năng á!

Từ sau Vinh dạ, mấy người này phát hiện có thể dùng dị năng để săn giết Zombie thì không có ai rèn luyện thân thủ nữa. Giờ phút này mà cùng Zombie vật lộn, số lượng chúng nó lại nhiều như vậy thì chỉ có chịu chết thôi!

Trợ thủ của Doãn Húc Trạch cũng sợ, giọng nói run rẩy: "Tôi cũng không biết vì sao lại có nhiều Zombie như vậy... Chuyện này không có khả năng a..."

Lúc này mọi người cũng chẳng còn quan tâm theo đuổi đến cùng thì vì sao lại có nhiều Zombie vọt tới như thế. không biết là ai kêu lên trước: "Zombie đến, mọi người mau chạy đi!"

"Chạy mau!"

Toàn bộ mọi người quay đầu, mù quáng muốn chạy. Lê Sâm lập tức ngăn cản bọn họ: "Mọi người trước đừng động! hiện tại chạy không phải là đi hiến thân cho Zombie sao!"

anh lo lắng không hề ít hơn người khác, nhưng anh biết rõ hoảng loạn không giải quyết được bất cứ vấn đề gì. Nhớ tới sắc mặt của Doãn Húc Trạch sáng nay, Lê Sâm lại một lần nữa xác nhận: "Có phải anh đưa Zombie tới hay không!"

Sắc mặt Doãn Húc Trạch trắng bệch, vừa nãy có bao nhiêu hăng hái, hiện tại liền có bấy nhiêu chật vật: "không có... Tôi thật sự không có dẫn Zombie đến mà..."

Đám Zombie này cũng không nghe bọn họ nói nhảm, các loại dị năng bay tán loạn hướng tới nhân loại mà công kích.

Lê Sâm đem những người có dị năng vừa chịu Doãn Húc Trạch nghiền ép đều bảo vệ ở phía sau. Giờ phút này bọn họ đều khẩn cầu nhìn Lê Sâm, còn nói với anh: "anh cứu cứu chúng tôi với!"

Doãn Húc Trạch cũng muốn chạy qua bên này, nhưng bọn họ cách Lê Sâm vẫn rất xa cho nên chỉ có thể nghênh tiếp Zombie trước. Cũng may vài trợ thủ anh ta mang đến còn có chút dị năng, nếu không khẳng định rất nhanh sẽ bị Zombie xé nát.

Lê Sâm bất chấp trấn an tâm tình của mọi người, tình huống cấp bách, anh đã không thể giống như ban ngày dùng phương pháp bình thường săn giết Zombie. Nhưng ngay tại lúc anh chuẩn bị thúc giục dị năng xé rách không gian, trước mắt lại xẹt qua vài hình ảnh.

Hình ảnh kia anh không thể quen thuộc hơn nữa, đều là khát khao của bản thân đối với Nam Ca.

Mới bắt đầu Lê Sâm còn ở trong lòng lúng túng ghét bỏ chính mình, sống chết trước mắt sao anh còn có thể có ý niệm khinh nhờn với Nam Ca chứ. Nhưng bất kể là anh khắc chế như thế nào, hình ảnh vẫn in sâu vào đầu hơn. Cuối cùng anh cũng ý thức được là lạ ở chỗ nào rồi!

Đây căn bản cũng không phải là ý tưởng của bản thân lại tác quái, mà là - - Nam Ca đến!

Nhìn người bên cạnh một chút liền biết, bọn họ hiển nhiên không có năng lực chống cự mạnh như Lê Sâm. Giờ phút này cả đám đều mù mờ xoay vòng quanh tại chỗ, lại còn không ngừng duỗi tay trên không trung, giống như muốn bắt cái gì đó vậy.

Doãn Húc Trạch xem như hơi thanh tỉnh một chút, bởi vì anh ta cũng là hệ tinh thần.

Lê Sâm đột nhiên không còn hoảng loạn nữa, thậm chí anh còn ngừng tay lại.

Mấy người có dị năng này mặc dù bị ảo cảnh của Nam Ca mê hoặc, nhưng dù sao vẫn đang ở cửa ải sinh tử. không bao lâu sau cũng bừng tỉnh, phát hiện Zombie xung quanh một con cũng không thiếu. Lê Sâm không giết bọn họ mà ngược lại là đá văng từng con một, chút ít người này kinh hãi sắp khóc rồi.

"Lê Sâm, anh đang làm cái gì đấy... Bọn chúng sắp giết chúng ta rồi..." Lê Sâm quay đầu, quả nhiên là nhìn thấy lần lượt từng khuôn mặt hoảng sợ.

Vì vậy Lê Sâm cho bọn họ một ánh mắt an tâm rồi hướng xa xa kêu một câu: "Đừng ngộ thương người của mình!"

Nam Ca là thúc giục dị năng trước, sau đó mới chạy đến doanh địa. Những con Zombie kia đi nhanh hơn cô nhiều. hiện tại cô đã đến phụ cận, cảm nhận được hơi thở Lê Sâm, cũng nghe được lời anh nói.

Mặc dù chỉ có một ngày không thấy anh nhưng Nam Ca vẫn cảm thấy dị thường nhớ nhung. Thần kinh cô khẩn trương một ngày, giờ phút này mới có thể trầm tĩnh lại. Bên khóe miệng cũng nhộn nhạo nở nụ cười.

cô không hề lên tiếng nhưng Zombie bên cạnh Lê Sâm đã giống như thủy triều tản đi.

Đám Zombie này nghe theo mệnh lệnh của Nam Ca, không đi công kích Lê Sâm, tất nhiên muốn công kích Doãn Húc Trạch. Quanh người anh ta thừa nhận áp lực càng lớn.

Doãn Húc Trạch cũng đoán được đám Zombie này nghe theo lời Lê Sâm nói. anh ta quả thực là biết vậy chẳng làm. Vốn tưởng rằng Lê Sâm có thể xé rách không gian cũng đã rất lợi hại, không nghĩ tới anh ta thể nhưng nghịch thiên đến loại trình độ này!

Thời điểm mới bắt đầu anh ta không nên nghĩ tới muốn kinh sợ Lê Sâm mà phải đem hết khả năng, lôi kéo Lê Sâm lại đây mới đúng!

hiện tại anh ta muốn năn nỉ Lê Sâm tha cho anh ta một lần còn có thể được sao?

Mặc kệ có thể hay không, Doãn Húc Trạch cũng khẩn thiết nhìn Lê Sâm: "Lê Sâm, anh giúp tôi một chút đi. Giết chết những con Zombie này, vị trí người lãnh đạo của cơ sở chính tôi không cần nữa, đều cho anh hết đấy."

Lê Sâm đối với vị trí người lãnh đạo không có cảm thấy hứng thú, anh chỉ nhàn nhạt nói: "Hệ quả chính mình gieo xuống sẽ phải tự mình chấp nhận kết quả. Ở thời điểm anh tùy ý lợi dụng căn cứ khác cũng đã mất đi cái tư cách người lãnh đạo này."

Doãn Húc Trạch không nghĩ tới Lê Sâm có thể dầu muối không vào như thế, lại bức lui mấy con Zombie công kích. anh ta nhìn về phía người có dị năng khác: "Các anh mau lại đây giúp tôi một chút đi chứ, lẽ nào các anh thật sự muốn nhìn tôi bị Zombie giết chết sao!"

Những người có dị năng kia ngay cả ánh mắt thương hại cũng không thèm cho Doãn Húc Trạch, có vài người thậm chí còn có chút hả hê cười cười.

"Doãn Húc Trạch, anh có kết cục ngày hôm nay đều là do anh gieo gió gặt bão." Những người kia một chút đồng tình Doãn Húc Trạch cũng không có.

"Tôi biết rõ hành vi lúc trước của tôi có chút quá khích, nhưng chúng tôi đúng là nghiên cứu một loại thuốc. Đây là vì toàn bộ nhân loại mà cố gắng hiến thời mà!" Doãn Húc Trạch bắt đầu hướng dẫn bọn họ: "Chỉ cần các anh cứu tôi, những công lao này liền nhường cho các anh!"

Doãn Húc Trạch giờ phút này nói chuyện, trong đầu cũng vang lên tiếng ong ong. Bởi vì tinh thần lực của Nam Ca tạo thành áp lực rất lớn đối với anh ta. Đây cũng là lần đầu tiên anh ta biết rõ, có người giỏi thì cũng có người còn giỏi hơn.

Còn như người có dị năng khác, một bên chống cự lại ảo cảnh của Nam Ca, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chúng ta đối với công lao của người táng tận lương tâm này không có hứng thú! anh cứ thế mà mang công lao này xuống địa ngục đi thôi!"

Vài trợ thủ bên cạnh Doãn Húc Trạch chết thì đã chết, bị thương thì bị thương. Giờ phút này đã hoàn toàn không có sức chiến đấu nữa, mà anh ta đã đi đến đường cùng, hiện giờ người có thể cứu anh ta chỉ có một mình Lệ Sâm thôi.

anh ta cắn răng muốn cho Lệ Sâm một lễ quỳ, động tác còn chưa làm được liền có âm thanh mô tô gào thét lao đến.

Sau đó Doãn Húc Trạch thấy được, Zombie bên cạnh giống như thủy triều bị tách ra. Nhường ra một con đường cho một chiếc xe gắn máy, bởi vì tốc độ xe quá nhanh, anh ta chỉ có thể nhìn thấy một người con gái ngồi trên xe. Còn có mái tóc đen của cô ấy tung bay trên không trung.

Thời điểm Lệ Sâm nhìn thấy Nam Ca, mọi sự chú ý liền bị Nam Ca toàn bộ hấp dẫn đi. Doãn Húc Trạch sống hay chết, anh cũng không quan tâm nữa rồi.

Tốc độ xe Nam Ca lại gần đây chợt giảm, tiếng phanh xe chói tai vang lên. Bánh xe vạch ra trên mặt đất dấu vết thật sâu, không đợi xe dừng hẳn, Nam Ca đã nhảy xuống. Vẫn là Lệ Sâm đi lên phía trước tiếp được cô.

Vừa ôm như thế, Nam Ca liền không muốn buông Lệ Sâm ra. cô giống như một con gấu koala vậy, trực tiếp bám ở trên thân thể Lệ Sâm, lại còn gắt gao ôm cổ anh không buông tay: "Lệ Sâm! Cuối cùng em cũng tìm được anh rồi!"

Dọc theo con đường này Nam Ca đã biết rõ cái gì là sợ hãi. Thủ phủ Bắc Hải nhiều Zombie cấp cao như vậy, nếu như Lệ Sâm thật sự không ngăn cản nổi thì làm sao bây giờ?

Còn may còn may, cô đến rất đúng lúc. anh không có việc gì.

Lệ Sâm ôm Nam Ca, giống như là một chiếc xương sườn bị thiếu cuối cùng cũng đã trở lại trong lồng ngực mình vậy.

Thời điểm đối mặt với Doãn Húc Trạch, anh vẫn là khuôn mặt âm trầm. Giờ phút này ngay cả mí mắt cũng đều là sóng nước mùa xuân. nói chuyện với Nam Ca dịu dàng đến không thể dịu dàng hơn được nữa: "Làm sao em lại tới đây, hử? Đàng hoàng ở căn cứ chờ anh trở về không được sao."

Nam Ca nhắc tới chuyện này còn cảm thấy rất tức giận đấy, cô bấu môi nhìn Lệ Sâm: "anh cũng đã nói, mặc kệ đi nơi nào cũng mang em theo. Nhưng mà lần này anh thế nhưng lại đơn độc hành động!"

Đôi mắt Lệ Sâm mỉm cười, hiển nhiên Nam Ca nói cái gì thì chính là cái đó: "Ừm, anh biết rõ sai rồi."

Nam Ca vẫn bảo trì động tác treo ở trên người anh như cũ không thay đổi, xinh đẹp hỏi: "Nếu đã biết rõ sai, vậy thì anh muốn đền bù tổn thất như thế nào đây?"

cô vốn chỉ muốn một chút máu thôi, ai biết Lệ Sâm thế nhưng lại đưa mắt nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc khác thường nói: "Bồi em cả đời, có được không?"

Nam Ca đầu tiên là sửng sốt, sau đó thế nhưng khản trương lên. nói chuyện cũng lắp bắp: "Ai, ai muốn cả đời anh chứ."

"Đương nhiên là Nam Tiểu Ca của anh." Lệ Sâm sùng ái cười nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Giết Doãn Húc Trạch

Nam Ca phân biệt được rõ ác ý với ý tốt nhưng toàn cơ bắp cô vẫn chỉ có thể nghe được lời tâm tình của một mình Lệ Sâm thôi.

cô thích anh dùng ánh mắt sùng ái như vậy nhìn mình, cô thích ômanh, cũng thích hôn môi Lệ Sâm nữa.

Tình cảm u mê, đơn thuần yêu say đắm

Hiện giờ tình cảm thiếu thốn của cô đang từng chút một lấp đầy ngực cô, cho nên ánh mắt nhìn Lê Sâm cũng mừng rỡ như vậy.

Lê Sâm còn vuốt ve gò má cô, khẽ thả đầu ngón tay từng chút một dời lên trên, nhẹ nhàng xẹt qua mặt mày cô, vuốt vuốt cái đầu nhỏ tròn tròn.

Đầu tóc Nam Ca trông thì phiêu dạt bẽ bại, nhưng trên thực tế sờ vào tay vẫn rất là mềm mại. Lê Sâm thấy Nam Ca như thế nào cũng đặc biệt thuận mắt, trong lòng tràn đầy suy nghĩ. Người con gái này, mỗi một sợi tóc của cô ấy đều là của mình.

Tinh thần lực của Nam Ca nguyên bản vẫn chưa từng thu hồi lại, Lê Sâm cường hãn hơn nữa, tự chủ hơn nữa thì ở trước mặt Nam Ca cũng phải tan rã.

Cho nên anh từ từ nhắm mắt lại, hôn môi lên đôi môi mềm mại của cô. Nam Ca cũng muốn cùng anh thân cận nên không có né tránh, ngược lại lại còn khẽ nghênh đón.

Tuy nhiên động tác của cô so với Lê Sâm còn nhanh hơn, ở trên môi miệng của anh mở một cái liềm lui lại.

Lê Sâm hiển nhiên rất là không hài lòng, anh còn chưa có hôn đủ đâu.

Nhưng mà Nam Ca lại không để cho anh thân mật với cô nữa, cô chỉ chỉ Doãn Húc Trạch đang ở xa xa khổ sở giãy giụa giữa đoàn Zombie, nói với Lê Sâm: "Còn chính sự chưa xử lý mà."

Lê Sâm nhú mày nghĩ tới, người này sao còn chưa có chết vậy? Làm trẻ nãi anh cùng người yêu thân mật rồi đấy.

Nam Ca mặc dù không hỏi rõ sự tình cụ thể, nhưng dọc theo dấu vết trên đường đi đã để cho cô đoán được là xảy ra chuyện gì. Vì vậy cô lại một lần nữa tăng thêm dị năng muốn giết Doãn Húc Trạch.

Lê Sâm vừa muốn ra tay giúp cô, nhưng lại bị Nam Ca ngăn cản. Cô còn có chút đắc ý nhìn Lê Sâm một cái: "Tự em có thể làm mà."

Doãn Húc Trạch từ lúc vừa mới bắt đầu liền ở trong lòng không ngừng chửi bới Lê Sâm cùng Nam Ca, đã đến lúc nào rồi mà bọn họ còn thân mật được chứ!

Mất thấy hai người cuối cùng cũng chú ý tới mình, Doãn Húc Trạch hô to: "Hai người thả tôi đi! Tôi bảo đảm về sau sẽ không tìm hai người gây phiền toái nữa!"

Nam Ca mất diễm tại ngơ phát phát tay, có vài con Zombie dị năng hệ phong. Vài đạo đao gió xẹt qua lại vạch lên trên người Doãn Húc Trạch thêm vài vết thương nữa.

Những người sau lưng Lê Sâm kia đều kinh hãi nhìn Nam Ca, không biết cường giả này là đâu đến. Sao có thể thúc giục điều khiển Zombie vậy?

Nơi này có đến mấy ngàn con Zombie đó! Nếu như cô ấy muốn tấn công căn cứ nào đó chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?

Lại nhìn Nam Ca cùng Lê Sâm thân mật như thế, không ít người đều ở trong lòng âm thầm kêu khổ. Bọn họ cũng từng biểu hiện qua địch ý với Lê Sâm, sẽ không bị cô gái này giết chết chứ? Hiện tại lại nhìn bọn họ vẫn còn kịp sao?

Sau khi Doãn Húc Trạch bị thương, sắc mặt càng kém một chút tôn nghiêm cũng không có hô lên: "Các người thật sự muốn giết tôi à?! Các người đừng quên thân phận của tôi!"

Nam Ca nhàn nhạt đáp lại anh ta: "Thân phận gì chứ? Cũng chính là một đám nhân loại ngu xuẩn mà thôi. Dù sao chỗ này không phải là có nhiều người sống như vậy sao. Muốn bao nhiêu người lãnh đạo mà không có?"

Mọi người hít một ngụm khí lạnh, Nam Ca đây là cả toàn bộ Bắc Hải đều không thềm để ở trong mắt a!

Doãn Húc Trạch thấy anh ta bất kể là năn nỉ hay là uy hiếp cũng không lay chuyển được Nam Ca liền ác độc nhìn về phía Nam Ca. Cố gắng dùng tinh thần lực đến công kích cô.

Anh ta đã dốc sức huấn luyện rất lâu một chiêu làm hư hại thần kinh đối thủ. Không nghĩ tới thế nhưng hôm nay lại dùng tới. Ngay tại lúc tinh thần anh ta công kích Nam Ca, Nam Ca cảm giác được đầu mình mãnh liệt đau xót, tiểu Zombie trực tiếp phát hỏa.

Cô vốn còn muốn cho Doãn Húc Trạch một cái chết có chút thể diện, không nghĩ tới anh ta dám ăn gan hùm mật gấu mà thương tổn mình! Không phải là so đầu tinh thần lực sao, tốt, xem ai có thể áp chế ai!

Nam Ca từ trên người Lê Sâm nhảy xuống, ánh mắt sắc bén hướng tới phương hướng Doãn Húc Trạch trừng qua!

Nếu như nói vừa nãy Doãn Húc Trạch tấn công tinh thần Nam Ca tạo thành tổn thương là một cây kim châm vào trong đầu, vậy bây giờ tổn thương Nam Ca tạo thành chính là ngàn vạn cây kim châm, hung hăng cắm vào đầu Doãn Húc Trạch!

Loại đau khổ này vốn không phải là người thường có thể chịu đựng được. Doãn Húc Trạch bị thương gào một tiếng, che đầu ngã trên mặt đất.

anh ta không cam lòng cứ thế bị Nam Ca áp chế, giấu tài thời gian dài như vậy cuối cùng anh ta cũng lên làm người lãnh đạo cơ sở chính. Là người có quyền lợi tối cao, là đối tượng tất cả mọi người muốn nịnh bợ cùng thần phục. anh ta không thể cứ như vậy mà chết đi được!

Vì vậy mặc dù là nằm trên mặt đất sắp chết, anh ta cũng bộc phát tiềm năng khổng lồ, trong lòng Nam Ca hiện lên từng trận nguy cơ.

cô thủy chung vẫn luôn biết rõ, hệ tinh thần hệ cùng những dị năng khác không giống nhau. Tinh thần của một người không thể đo lường tuyệt đối được, đối mặt với tử vong khiến Doãn Húc Trạch bộc phát tiềm năng chém giết Nam Ca!

Nam Ca bất động đứng nguyên tại chỗ, mắt cũng một chút không chớp lần nào. Mà những con Zombie bị cô khống chế kia bởi vì tinh thần lực Nam Ca dồi dào, toàn bộ đều xôn xao.

Bọn chúng giống như là mới tỉnh lại sau một giấc mộng dài vậy, cả đám chuyển hướng tới chỗ đám người Lệ Sâm

Những người phía sau Lệ Sâm đều sợ hãi nhìn anh: "Làm sao bây giờ? Đám Zombie này không nghe lời sao?"

Còn có người hỏi: "cô ấy sao thế? Vì sao lại không nhúc nhích? Có phải gặp nguy hiểm rồi không?"

"không cần đi quấy rầy cô ấy." Lệ Sâm lạnh như băng nói, tất cả mọi người không ai dám lên tiếng.

anh đưa mắt nhìn thật sâu Nam Ca một cái, biết rõ cô đang có cuộc chiến của riêng mình. Mà bây giờ điều anh có thể làm chỉ là giúp Nam Ca quét dọn nguy hiểm bên ngoài mà thôi.

Nghĩ tới đây, không gian cuồng bạo của Lệ Sâm cũng thúc giục đến giới hạn!

Những con Zombie muốn đến công kích anh cùng Nam Ca, trong nháy mắt liền bị nghiền thành mảnh vụn. Đồng thời xuất hiện một lối đi ra phía ngoài doanh địa, Lệ Sâm còn phát tay với mấy người phía sau: "Các anh trước từ nơi này rời đi đi."

"Vậy còn anh?" Có người hỏi Lệ Sâm

"Tôi đợi Nam Ca cùng đi." Bước chân Lệ Sâm không động, trên bầu trời hay xuống hoàng tuyền. Nam Ca ở đâu thì anh sẽ ở đó!

Mấy người này cũng biết rõ, bọn họ đã mất đi dị năng. Ở lại chính là kéo chân Lệ Sâm, nhất thời không ai nói thêm gì nữa, từ lối ra Lệ Sâm giúp bọn họ dọn dẹp chạy ra ngoài.

Nam Ca giờ phút này còn đang hết sức nghiền ép tinh thần Doãn Húc Trạch. Thần thức của người đàn ông này là một mảnh dơ bẩn đậm sệt, khiến cho Nam Ca cảm thụ được liền không khỏi sinh ra chán ghét.

Giờ phút này Doãn Húc Trạch thống khổ hơn nhiều, thần thức của Nam Ca là một mảng lớn ánh sáng trắng chói mắt. anh ta thậm chí có thể tình tường cảm giác được thần trí của bản thân đang không ngừng bốc hơi xói mòn.

Đợi đến cuối cùng, anh ta mãnh liệt phun ra một ngụm máu tươi, biết rõ bản thân triệt để thua Nam Ca rồi.

không nghĩ tới anh ta chỉ khí tràn đầy mà hành động lại thất bại. Bản thân hôm nay còn phải đem mệnh bù vào bên trong, khiến anh ta hối hận là không có điều tra rõ thực lực của Nam Ca cùng Lệ Sâm. Lại càng không nên không muốn để Nam Ca cùng Lệ Sâm toàn thân mà lui.

anh ta đang từ từ thu lại tinh thần lực, sau khi tinh thần trở về, anh ta triệt để ngã xuống đất. Bởi vì thần kinh hư hại phần lớn, coi như là sống sót thì anh ta cũng sẽ biến thành người thực vật.

Doãn Húc Trạch dứt khoát quỳ rạp trên mặt đất, híp mắt nhìn thoáng qua Lệ Sâm cùng Nam Ca. anh ta thống hận dạng người này. Vĩnh viễn đều là như hào quang bắn ra bốn phía vậy, mạnh mẽ như vậy, nghĩ muốn cái gì cũng có thể đơn giản lấy được, đi tới chỗ nào cũng dễ dàng được người khác ủng hộ.

anh ta trả giá nhiều như vậy, thậm chí còn không có được một nửa quang cảnh của hai người đối diện.

Những con Zombe bị Nam Ca đưa tới, ở trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ đã bị Lệ Sâm giết chết. Trong không khí liên tục phiêu đảng mùi vị máu cùng thịt thối.

Nam Ca cùng Lệ Sâm giờ phút này đứng chung một chỗ nhìn Doãn Húc Trạch quỳ trên mặt đất. Chỉ cần bọn họ nhẹ nhàng động thủ, Doãn Húc Trạch liền tắt thở.

Tuy nhiên Doãn Húc Trạch sao có thể ngoan ngoãn chờ chết chứ, anh ta ra tay trước cả hai người mà phá hủy ý thức của bản thân, mà trước khi anh ta nhắm mắt, bên miệng còn lộ ra một nụ cười tươi tắn!

Tim Lệ Sâm lập bộp một tiếng, ôm Nam Ca lùi nhanh về phía sau.

Nam Ca còn chưa hiểu là thế nào đâu, vốn là giết được Doãn Húc Trạch cô còn thật cao hứng, bởi vì lần chiến đấu này bản thân thế nhưng đã đột phá cấp bảy! nói cách khác, về sau cô có thể thật đơn giản phá hủy thần kinh của người khác!

Thậm chí thời điểm cô lại thúc giục dị năng, ảo cảnh cũng có thể khống chế. sẽ không xuất hiện tình huống vô tình mê hoặc người khác nữa.

Nhưng vì sao Lê Sâm ôm cô muốn đi, cũng không cho cô cơ hội nói chuyện gì cả.

Mới vừa chạy hai bước, Nam Ca liền hiểu ra. Bởi vì xung quanh này thế nhưng lại có rất nhiều bom, vừa nãy Doãn Húc Trạch tự phá hủy bản thân chính là để nổ tung đồng bom này!

Nam Ca là hệ tinh thần, coi như là chạy được nhanh hơn nữa cũng không thể nhanh hơn tốc độ bom nổ!

Tìm cô đột nhiên liền bị nhắc lên, nhìn thoáng qua gò má Lê Sâm. Nghĩ thầm, hôm nay phải chết chung với Lê Sâm sao?

Lê Sâm sao có thể cho phép Nam Ca chết đi? anh thúc giục không gian, bao vây những trái bom kia, mỗi một quả đều bao chặt lại. Vì vậy từ xa xa mọi người liền nhìn thấy cảnh tượng, sau khi Doãn Húc Trạch chết, Lê Sâm cùng Nam Ca cũng không thêm đi kiểm tra thi thể anh ta, ngược lại còn cấp tốc lui về phía sau!

Ánh lửa của bom vừa xuất hiện, bọn họ trong nháy mắt đã rõ ràng xảy ra chuyện gì. Nhiều thuốc nổ có uy lực khổng lồ như vậy, coi như là thần tiên cũng chạy không thoát được.

Vậy mà Lê Sâm đến cùng là cường hãn đến trình độ nào chứ? anh dùng không gian đè ép, Ánh lửa bao tạo ra lại bị anh gắt gao ấn chặt lại. Vốn nên là tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa cộng với cảnh tượng ánh lửa cao ngút trời, thời điểm đè ép cùng nhau, không gian đều biến dạng.

Những thuốc nổ kia thế nhưng ở trong vài cái không gian nhỏ hẹp mà nổ tung! Hơn nữa từ góc độ bọn họ nhìn thấy, sức ảnh hưởng của thuốc nổ kia quá nóng rực. Ảnh hưởng tới bọn họ cũng có thể cảm giác được không gian chấn động!

Đồng đông! không gian chấn động kéo theo tốc độ gió lưu chuyển vậy mà có thể ném cả bọn lên vài mét! Thậm chí sau khi hạ xuống, bọn họ còn bị văng ra bốn phương tám hướng!

Hiển nhiên lực lượng không gian đè ép rất khủng bố, tất cả mọi người cho rằng hai người kia không sao. Vậy mà mới vừa rơi xuống đất, ở chỗ Nam Ca cùng Lê Sâm đứng liền xuất hiện ánh lửa khác!

Kia hẳn là được Doãn Húc Trạch chôn trước đó, cái người điên này an bài thuốc nổ không riêng gì trong xe!

Tất cả mọi người không dám nhìn nữa, bởi vì hiện tại thúc giục không gian đi đè ép đám thuốc nổ này, đã không kịp nữa rồi.

Trong lúc nổ tung, Lê Sâm cùng Nam Ca mới là người khản trương nhất. Nam Ca gắt gao cầm lấy tà áo Lê Sâm, cô cũng không muốn bị nổ thành thịt vụn đâu!

Lê Sâm kể từ lúc thức tỉnh dị năng hệ không gian đến bây giờ còn không chưa đựng phải tình huống khó giải quyết như bây giờ.

trên trán anh liên tục có mồ hôi lạnh rơi xuống, kéo cả người Nam Ca gắt gao chụp vào trong ngực mình. một khắc cuối cùng mới nghĩ ra một biện pháp.

không biết có thể có tác dụng không đây, dứt khoát thử rồi hẵng nói sau đi!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tôi muốn cứu anh ấy

"Ầm ầm!" Bom đã nổ tung, khác với mấy quả bị không gian đè ép trước đó. Thuốc nổ này giống như là muốn thổ lộ nó đang rất phẫn nộ vậy, khi bạo phát nó tạo ra một đóa mây hình nấm nho nhỏ trên không trung!

Ánh lửa ngút trời, những người có dị năng ngu ngơ người thì đứng, người còn quỳ rạp trên mặt đất. Tất cả gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ kia.

Có mấy người bởi vì quá thống khổ, thế nhưng lại chảy nước mắt. Từ lúc mới bắt đầu cho đến một khắc cuối cùng, bọn họ cũng không thấy được bóng dáng Lê Sâm cùng Nam Ca trốn ra từ bên trong.

Lẽ nào bọn họ thật sự bị nổ chết rồi sao? Nhưng ngay cả Doãn Húc Trạch mà họ cũng có thể giết chết được. một người là hệ không gian cao cấp, một người là hệ tinh thần cao cấp, ngay cả lúc bọn họ không liên thủ thì ở tận thế cũng là cường giả có thể nghênh ngang cơ mà!

Bây giờ lại bị một quả bom chấm dứt tất cả sao? nói đùa gì vậy!

Có người muốn xông lên đi tìm bọn họ, lại bị người bên cạnh gắt gao ấn chặt. hiện giờ ở nơi đó là một biển lửa, nguy hiểm đến cả Zombie cũng không dám lại gần. Bọn họ lại chưa khôi phục dị năng, đi vào đó không phải là chịu chết sao!

Vì vậy người bị ngăn đón giờ một đám liền đập tới, còn ngoan cường nói: "Tôi muốn đi tìm bọn họ! Các người ai cũng đừng cản tôi!"

Lệ Sâm cùng Nam Ca là ân nhân cứu mạng nhóm bọn họ, cho dù ai nhìn thấy hai người kia táng thân biển lửa cũng sẽ không dễ chịu hơn. Một quyền này giống như là đâm ra một lỗ hổng trong tim bọn họ vậy. Khiến sự điên cuồng cùng không cam lòng của bọn họ, tất cả đều tiết ra ngoài.

"Mấy người cho là tôi không muốn đi cứu bọn họ sao! Nhưng nếu như hiện tại chúng ta đi, đó chính là cô phụ ân tình Lệ Sâm đưa chúng ta đi! Cái mạng này của anh, giờ phút này đã không phải là của mình, mà là của hai người bọn họ!"

"A!" Mọi người thống khổ gào thét, ai cũng không nghe ai. Bọn họ không có dị năng, chỉ có thể dùng phương thức nguyên thủy nhất đánh nhau.

...

Ngay tại lúc bọn họ còn đánh đám túi bụi, Nam Ca chậm rãi mở mắt.

Vừa nảy nổ tung khiến cho cô đã làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón tử vong. Vậy mà vừa mở mắt ra, cô mới phát hiện bản thân một chút vết thương cũng không có.

Chẳng lẽ cô đã chết rồi? cô từ từ ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt của Lệ Sâm. Giờ phút này sắc mặt anh rất là yếu ớt, Nam Ca duỗi tay vừa sờ liền cảm giác được sau lưng của anh là một mảnh dính ngấy.

Nam Ca trong nháy mắt liền sợ hãi, ôm Lệ Sâm ngồi dậy. Cũng chẳng quan tâm chỗ này là đâu, cô duỗi tay vỗ vỗ mặt Lệ Sâm: "Lệ Sâm!" cô không ngừng gọi tên anh: "Lệ Sâm, anh sao thế! anh đừng gặp chuyện không may mà!" cô ghen ngào nói: "Chúng ta đang ở đâu đây..."

Có lẽ tâm tình của Nam Ca đã lây nhiễm đến Lệ Sâm, anh từ từ mở mắt, ho khan hai tiếng.

Nam Ca quả thực là vui mừng đến phát khóc, quá tốt rồi, anh không chết là mọi chuyện đều tốt.

Tuy nhiên bởi vì Lệ Sâm sử dụng dị năng quá độ, hiện tại con mắt cùng miệng mũi đều đang chảy máu, lỗ tai cũng ong ong kêu vang. Căn bản không nghe rõ âm thanh xung quanh nữa.

Nhưng anh nhìn thấy vẻ mặt Nam Ca căng thẳng, biết rõ vừa mới nảy mình mất đi ý thức nhất định là dọa hỏng cô rồi.

Lệ Sâm cầm tay cô, không ngừng nói: "anh không sao. Nam Ca, anh không sao..."

Nam Ca cũng không dám chạm vào Lệ Sâm, bởi vì cô hoàn toàn không biết Lệ Sâm còn bị thương nơi nào nữa. Cũng không biết bọn họ vừa nảy rõ ràng ở chính giữa khu vực nổ, nhưng bây giờ vẫn còn sống..

cô chỉ bóp chặt tay Lệ Sâm, hốt hoảng nói: "Sao lại không có chuyện gì chứ... anh cũng đã suy yếu như thế..."

Lệ Sâm không có khí lực nói chuyện nữa, trước khi mất đi ý thức vẫn cố gắng lặp đi lặp lại nói cho Nam Ca biết, cô không cần lo lắng.

Nam Ca thấy anh lại tiếp tục bất tỉnh, cũng không dám trì hoãn nữa. Cũng Lệ Sâm lên liền muốn đi tìm người cứu anh.

cô đã quá sợ hãi rồi, đi một hồi lâu mới nhớ tới cô có thể thúc giục tinh thần lực của mình thăm dò một chút, cụ thể là bọn họ đang ở chỗ nào.

Lệ Sâm có dáng người cao lớn, thời điểm Nam Ca công anh còn phải nâng chân anh. Nếu không mũi chân anh sẽ trực tiếp lê trên mặt đất mà đi.

Nam Ca mới vừa mới lên cấp, hiện tại cũng rất là suy yếu. cô chỉ có thể dò xét đến phạm vi rất nhỏ. May mắn là cô đã phát hiện, những người được mình cùng Lệ Sâm cứu cũng không xa!

Nam Ca mừng rỡ, cũng Lệ Sâm liền vọt lên. hiện tại hai người đều là huyết nhục mơ hồ, Lệ Sâm là vì bị thương, còn Nam Ca chính là lây dính máu của Lệ Sâm.

Vì vậy thời điểm hai người xuất hiện ở trước mặt mọi người, bọn họ cũng đã quên tiếp tục đánh nhau, ngơ ngác nhìn Nam Ca.

Nam Ca không nhìn ra vẻ mặt bọn họ kinh ngạc, chỉ cố gắng gọi bọn họ: "Các anh nhanh lại đây! Lệ Sâm bị thương rồi!"

Mọi người lúc này mới phản ứng được, hai người bọn họ không có chết! thật sự là quá tốt rồi!

Cứu người quan trọng nhất, vài người đàn ông khỏe mạnh cẩn thận lại cẩn thận mà đỡ Lệ Sâm từ trên lưng Nam Ca xuống liền bắt đầu giúp Lệ Sâm kiểm tra miệng vết thương.

Phía sau lưng anh đều là vết thương bị cháy bỏng, hẳn là do bom nổ tung tạo thành.

Vài cái xe đều hư hại nặng nề, bọn họ chỉ có thuốc mang theo trên người. Toàn bộ đều dùng ở trên người Lệ Sâm mới miễn cưỡng cầm máu được. Từ đầu đến cuối Nam Ca cũng không chịu rời đi, lo lắng canh giữ ở bên cạnh Lệ Sâm.

Từ từ, hô hấp Lệ Sâm thay đổi trở nên vững vàng, thân thể cũng không tiếp tục nóng lên nữa. Lúc đó Nam Ca mới thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn về phía

mấy người này. "Tôi muốn đi săn giết Zombie, các anh giúp tôi chiếu cố tốt anh ấy."

"một mình cô đi săn giết Zombie sao?" Trời đã sáng rõ. Dị năng của mấy người này cũng đều khôi phục lại, bọn họ muốn giúp Nam Ca.

Nam Ca hiện giờ đã là Zombie hệ tinh thần cấp bảy, cô đối với năng lực của mình vẫn có lòng tin: "Hiện tại tôi muốn đi luôn."

Lệ Sâm cần tinh hạch hệ không gian, cô nhất định phải mau chóng tìm được giúp Lệ Sâm bổ sung năng lượng.

Mấy người này tự động lưu lại hai người, những người khác đều cùng Nam Ca nói: "Chúng tôi tới giúp cô."

"Các anh?" Nam Ca hoài nghi nhìn bọn họ một cái, không phải là bởi vì miệt thị, mà là thật sự cảm thấy hiệu suất của bọn họ quá kém.

Bị Nam Ca dùng ánh mắt dạng này nhìn, bọn họ cũng không có tức giận, ngược lại càng kiên định nói: "Coi như là chúng tôi giết không được vài con Zombie thì cũng muốn giúp Lệ Sâm!"

"Đúng vậy! anh ấy đã cứu chúng tôi!"

Nam Ca không có biện pháp cự tuyệt nữa, liền học bộ dáng Lệ Sâm nói mấy câu: "Muốn cùng tôi hành động, có thể, nhưng mà nhất định phải toàn quyền nghe tôi chỉ huy."

"Được! Chúng tôi đồng ý với cô!"

Nam Ca trước khi đi, thật sâu đưa mắt nhìn Lệ Sâm một cái. Ở trong lòng âm thầm nói, Lệ Sâm, anh chờ em trở lại nhé.

cô mang theo mấy chục người, rất nhanh liền đi đến một khu vực, hơn nữa hoàn toàn là hướng tới khu vực nhiều Zombie mà cắm đầu vào!

Mấy người đi theo còn đang lo lắng sẽ có ngàn vạn con Zombie chuẩn bị lao qua, bọn họ đã làm tốt tư thế chuẩn bị chiến tranh lại phát hiện đồng Zombie này căn bản là không thèm để ý tới bọn họ. Toàn bộ đều lao tới công kích Nam Ca.

Lại nhìn Nam Ca, thanh đao phía sau cô căn bản là không có rút ra khỏi vỏ. Nếu hệ tinh thần cấp bảy đã có thể phá hủy thần kinh nhân loại, vậy cũng có thể phá hủy thần kinh Zombie.

Cho nên Nam Ca mạnh mẽ phóng thích uy áp, Zombie liền ngã xuống một đám!

Phương pháp giết Zombie dạng này còn nhanh hơn chém đứt cổ họng chúng nó nhiều!

Những người có dị năng đứng đó đầu tiên là bị Nam Ca rung động một trận, về sau cũng biết rõ đồng Zombie sẽ không công kích bọn họ. Vì vậy cả đám điên cuồng chém giết Zombie.

Có bọn họ hỗ trợ, Nam Ca trong một giờ đã giết chết gần vạn con Zombie. Vận khí của cô tương đối tốt, vậy mà lại thu thập được bốn miếng tinh hạch hệ tinh thần.

Để lại những người khác quét dọn chiến trường, Nam Ca cầm lấy bốn miếng tinh hạch kia trở về đi tìm Lệ Sâm.

Mãi cho đến khi tất cả mọi người không nhìn thấy bóng lưng Nam Ca nữa, mới kịp phản ứng. Nam Ca bảo là phải nghe theo cô chỉ huy, nhưng mà dọc theo con đường này căn bản là cô không có cùng bọn họ trao đổi qua mã.

Cho dù là hiện tại. Nơi này đã có hơn vạn viên tinh hạch đấy, cô ấy thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái!

Bây giờ mọi người cũng bội phục Nam Ca muốn chết, dạng người thế này mới là cường giả chân chính chứ!

Nếu đã để bọn họ quét dọn chiến trường, những tinh hạch cao cấp kia cũng không thể lãng phí. Tinh hạch cấp thấp có thể mang đi, bọn họ cũng muốn mang đi hết.

Doãn Húc Trạch nghiên cứu ra nhiều loại thuốc bành môn tà đạo được như vậy, nói không chừng tinh hạch chính là nguyên vật liệu đó.

Nam Ca rất nhanh liền chạy về bên cạnh Lệ Sâm, ngồi xổm xuống tra xét tình huống Lệ Sâm mới phát hiện anh vẫn không hề tỉnh lại.

Hai người phụ trách chiếu cố anh vừa nhìn thấy Nam Ca khắp người đầy máu đen trở về, còn tưởng rằng phát sinh chuyện gì. Cả hai lo lắng nhìn cô.

Ai mà biết Nam Ca chỉ nhân tiện hỏi bọn họ: "Lệ Sâm sao rồi?"

Bọn họ đành phải trả lời trước: "anh ấy vẫn luôn mê man, chưa hề tỉnh lại lần nào."

"Ừm." Nam Ca ngồi ở bên cạnh Lệ Sâm, hai người kia đi xa một chút cho bọn họ không gian chung đụng.

Giống như bảo bối, Nam Ca lấy ra bốn miếng tinh hạch, từ từ bỏ vào trong miệng Lệ Sâm.

cô còn giống như là oán giận nói: "Vẫn là lúc này giết Zombie em mới phản ứng được, tối ngày hôm qua là anh mang em đi chuyển tức thời phải không? Sao anh lại nguốc như thế, sử dụng dị năng quá độ có thể nguy hiểm đến sinh mạng đấy."

Nam Ca cũng không biết Lê Sâm có thể nghe được hay không, cô chỉ cố chấp nói suy nghĩ trong lòng mình, giọng nói đầy chua xót. Người đàn ông này vậy, làm cho cô phóng khoáng được thế nào nữa.

Bốn miếng tinh hạch kia rất nhanh liền bị Lê Sâm hấp thu, nhưng dù sao hiện giờ anh cũng đã đột phá cấp bảy, đối với anh mà nói, bốn miếng vẫn là quá ít.

Nam Ca không có định nghỉ ngơi, dù sao Bắc Hải có rất nhiều Zombie. Lê Sâm không tỉnh táo lại, cô liền không ra khỏi đây. Vì vậy đợi đến khi những người quét dọn chiến trường trở về, Nam Ca nói với bọn họ: "Vật tư của các anh toàn bộ đều hư hại, vậy thì dựa theo đường cũ trở về đi."

"Vậy cô thì sao?" Đám người lo lắng hỏi Nam Ca.

Giờ phút này trên mặt Nam Ca còn nơi nào có nửa điểm ngu xuẩn đáng yêu chứ. Lê Sâm hôn mê, cô so với ai khác đều phải kiên cường hơn.

"Tôi còn muốn tiếp tục săn giết Zombie, tìm kiếm tinh hạch hệ không gian."

"Vậy muốn giết tới khi nào? Hệ không gian quá khó tìm... Huống chi anh ấy cũng cần cứu chữa toàn diện. Nếu ở lại, cô muốn giết Zombie, lại muốn tìm vật tư, lại còn muốn chiếu cố anh ấy nữa. Quá cực khổ..."

"Tôi không cần biết vất vả." Nam Ca nắm tay Lê Sâm, thời điểm nhìn về phía anh, trong mắt đều là thỏa mãn.

"Anh ấy trước kia lúc nào cũng chiếu cố tôi, hiện giờ đến lượt tôi rồi... Tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho anh ấy." Cái người đàn ông này cường đại như vậy, mới không vì một lần đi chuyển tức thời mà ngã xuống đâu.

Đợi đến khi anh tỉnh lại, nhất định có thể nâng cao một bước nữa.

Thay đổi cái nhìn của Nam Ca, vẫn là người của căn cứ thứ hai: "Kỳ thật, tôi còn có một đề nghị."

Nam Ca nhìn về phía anh ta, nghe anh ta nói: "Dù sao lãnh đạo cơ sở chính Doãn Húc Trạch đã chết, chúng ta có thể ủng hộ Lê Sâm làm người lãnh đạo mới. Tài nguyên cơ sở chính phong phú người thường khó có thể tưởng tượng được. Chỗ đó nhất định có rất nhiều tinh hạch hệ không gian."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Người trong lòng

Lời anh ta nói, không chỉ khiến Nam Ca động tâm mà những người của trụ sở khác cũng thế.

Doãn Húc Trạch chết, cái vị trí người lãnh đạo cơ sở chính này so với đề cho người khác được, còn không bằng để Lê Sâm đến làm.

Lê Sâm, người đàn ông này tâm tính kiên định, dị năng cường hãn. Quan trọng nhất là, lần hành động này khiến cho bọn họ từ sâu trong đáy lòng thần phục anh.

Nam Ca tự nhiên hiểu ra, cướp đoạt tài nguyên so với mình đi tìm càng nhanh hơn nhiều. cô không phải là không tin tình báo của người này, mà là hỏi: "Người lãnh đạo này, chúng ta làm thế nào có thể đơn giản lên làm? Các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, Lê Sâm không thể chờ quá lâu được."

"Chuyện này dễ xử lý." Có người chỉ đạo: "Mặc dù tài nguyên của chúng ta không nhiều bằng cơ sở chính, nhưng tinh hạch hệ không gian vẫn có. Mười căn cứ đến gom dần chắc hẳn cũng có thể gom đủ, chờ sau khi Lê Sâm tỉnh lại, căn cứ của chúng tôi sẽ hết sức ủng hộ hai người."

Nam Ca nhìn kỹ đám người này, nguyên một đám đều phân biệt rõ. Bọn họ không hề giả vờ, cô ra kết luận, bọn họ đều rất hy vọng Lê Sâm đảm đương vị trí người lãnh đạo này.

đã như vậy, chờ sau khi Lê Sâm tỉnh lại, cô có thể hỏi một chút ý nguyện của anh ấy. Vì vậy Nam Ca cùng bọn họ tạm thời đạt thành chiến tuyến thống nhất: "Tôi tìm xem phụ cận có xe có thể sử dụng hay không."

Nam Ca tỉnh tâm, rất nhanh tinh thần lực liền thoát ra. Cả một đội quân Zombie ở xung quanh đây đều đã bị săn giết sạch sẽ, cho nên không cần cô phân tâm, rất nhanh đã tìm được một chiếc xe.

Nhiều người như thế, một chiếc xe chắc chắn là không ngồi được. cô lại nói cho mọi người vị trí của mấy chiếc xe khác, lúc này mới để cho hai người căn cứ thứ hai dẫn bọn họ rời đi trước.

Căn cứ mười bảy cách đường ra Bắc Hải khá xa, cho nên bọn họ trước tiên đặt chân ở căn cứ thứ hai.

Ở trên xe, Nam Ca cùng Lê Sâm ngồi ở ghế sau, cô thủy chung vẫn luôn nhẹ nhàng ôm anh. Sắc mặt Lê Sâm mặc dù vẫn rất là yếu ớt, nhưng dùng bốn miếng tinh hạch, miệng vết thương đã không còn chảy máu nữa, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn một chút.

Thời điểm lập tức muốn đi vào cửa chính căn cứ thứ hai, Nam Ca còn hỏi một câu: "Các anh xác định có thể sưu tầm được tinh hạch, hơn nữa thuyết phục người của căn cứ ủng hộ chúng tôi sao?"

Hai người liếc nhau một cái, cười nói: "Mặc dù ở trước mặt Doãn Húc Trạch chúng ta bị xấu mặt, nhưng mà cô cũng đừng xem nhẹ công hiến mà chúng tôi làm ra tại cơ sở."

thật sự là Nam Ca cùng Lê Sâm quá nghịch thiên mới khiến bọn họ chưa được tính là cường giả.

Quả nhiên, hai người kia nói không sai. Bọn họ rõ ràng là hăng hái tham gia hành động lại đầy bụi đất trở về, dọa hỏng người của căn cứ thứ hai.

Hai người kia cũng không có thời gian cùng người căn cứ giải thích cái gì, trước hết để cho bọn họ an bài phòng ở cho Lê Sâm cùng Nam Ca, sau đó liền đi lật kho hàng. Trong căn cứ có hai viên tinh hạch hệ không gian, toàn bộ đều đưa cho Nam Ca hết.

Có bác sĩ đã giúp Lê Sâm xử lý miệng vết thương, Nam Ca siết chặt tinh hạch ở một bên căng thẳng hỏi: "Sao rồi?"

Bác sĩ kia mặc dù không biết rõ thân phận Nam Ca, nhưng xem Bảng Chí Bình và Chương Bằng Thanh đối với cô ấy kính trọng như thế nên cũng tôn kính nói: "Chỉ là miệng vết thương sau lưng nghiêm trọng hơn chút, cũng không đủ thương đến nội tạng. Còn như đại não..." Ông ta lộ vẻ mặt khó xử: "hiện giờ không có dụng cụ tinh vi nào, còn phải đợi anh ấy tỉnh lại mới biết được."

Nam Ca nghe nói không có nội thương, tim đã dễ xuống một nửa. Thời gian qua không có thói quen cùng nhân loại nói lời cảm tạ, giờ phút này cô chân tâm thật ý nói: "Cảm ơn ông."

Bác sĩ lại để lại một chút băng vải cùng thuốc men, lúc này mới xoay người rời gian phòng.

Nam Ca chẳng quan tâm bản thân mình chật vật, giúp Lê Sâm dùng tinh hạch rồi đơn giản lau một phen. Lại đổi cho anh một thân quần áo sạch sẽ y, sau đó liền ở bên giường chờ anh tỉnh lại.

Còn như hai người Bảng Chí Bình, cả hai đã đi tìm người lãnh đạo căn cứ thứ hai Nhiếp Từ Lâm nói rõ ràng hành động lần này □□.

Sau khi nghe qua, ông ta đặc biệt khiếp sợ, cũng rất phẫn nộ.

Cái người Doãn Húc Trạch này thế nhưng vận dụng nhiều cường giả như vậy chỉ vì nghiên cứu cái loại thí nghiệm thương thiên hại lý đó?

Bảng Chí Bình còn nói: "Chúng tôi đã quyết định đề cử người khác làm người lãnh đạo cơ sở chính."

Mặt Nhiếp Từ Lâm lộ vẻ khó xử: "Tôi cũng không muốn để nanh vuốt Doãn Húc Trạch tiếp tục thống trị Bắc Hải, nhưng mà hai anh cho rằng cơ sở chính dễ đánh ngã như vậy sao?"

"không thử một chút làm sao biết?" Bảng Chí Bình không chịu buông bỏ: "nói sau đi, Doãn Húc Trạch tận mắt nhìn Zombie giết chết cha anh ta cũng không ra tay cứu giúp. Chúng ta chỉ cần đem tin tức này thả ra, dư luận tất nhiên là đứng ở bên cạnh chúng ta."

Nhiếp Từ Lâm vẫn còn có chút chần chừ: "Nhưng người các anh đề cử, thật sự thích hợp sao?"

"Thích hợp hay không, chờ anh ấy tỉnh ngai liền biết. hiện tại chúng tôi chỉ hỏi ngài, đến cùng có muốn đứng ở bên phía chúng tôi hay không?"

Nhiếp Từ Lâm động tâm, bọn họ giúp Lê Sâm. Về sau Lê Sâm ngồi ở trên vị trí kia chắc hẳn cũng sẽ chiếu cố bọn họ nhiều hơn. Còn như chính mình làm người lãnh đạo cơ sở chính... Ông ta cũng không phải là không có nghĩ qua ý nghĩ này. Nhưng nghe ý tứ của Bảng Chí Bình, Lê Sâm tương đối lợi hại. Coi như là tự ông ta đảm đương người lãnh đạo, Lê Sâm muốn làm cho mình xuống đài vẫn rất là dễ dàng.

Nhiếp Từ Lâm là người thông minh, vài suy nghĩ lên xuống liền hiểu rõ ràng mấu chốt trong đó. Vì vậy ông ta nói với Bảng Chí Bình: "Lần này tôi có thể giúp các anh, nhưng hành động của các anh nhất định phải giữ bí mật. Nếu như các anh thất bại, cũng không thể khai căn cứ ra."

Bảng Chí Bình có thể được đáp lại đến thế đã rất thỏa mãn, anh ta nghiêm túc hứa hẹn: "Ông yên tâm, chúng tôi sẽ không cho vây cánh Doãn Húc Trạch vô được cơ hội."

Lúc xế chiều. Cái căn cứ khác cũng lục tục đưa tới tinh hạch hệ không gian. Cộng lại có mười viên, đều bị Lê Sâm dùng hết.

Mấy người này coi như là đồng sinh cộng tử, Lê Sâm không có tính lại. Bọn họ đều muốn ở lại căn cứ thứ hai, một mặt là lo lắng Lê Sâm. Ở một phương diện khác chính là vì trừ tính kế hoạch chiếm lĩnh cơ sở chính như thế nào.

Tối hôm qua Doãn Húc Trạch đã bị bọn họ giết, người cơ sở chính lúc này khẳng định đã phát hiện bọn họ cùng Doãn Húc Trạch mất liên kết. Chậm trễ không đến một ngày, cơ sở chính sẽ chọn lựa hành động. mấy căn cứ nhỏ của bọn họ phải liên hợp lại mới được.

Nam Ca canh giữ Lệ Sâm mười tiếng đồng hồ, chờ đến lúc tối Lệ Sâm cuối cùng cũng tỉnh lại.

Mười viên tinh hạch kia cũng phát huy tác dụng, Lệ Sâm bị thương ngoài da đều không sai biệt lắm tốt lên. Khi anh tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình Nam Ca. cô ấy không cần ngủ, lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hiện thời tinh thần lực của cô đã đặc biệt khủng bố, giám thị toàn bộ căn cứ thứ hai không thành vấn đề. Ý tưởng của cô rất đơn giản, nếu mà bị cô phát hiện ra căn cứ thứ hai chỉ thuần túy muốn lợi dụng mình cùng Lệ Sâm. cô lập tức mang Lệ Sâm rời đi, thuận tiện phá hủy căn cứ thứ hai.

đã giám thị chặt chẽ vài tiếng đồng hồ, cũng không có phát hiện cái gì dị thường.

Vẫn là hô hấp Lệ Sâm có biến hóa, Nam Ca mới xoay đầu lại đây lo lắng nhìn anh.

Nam Ca giờ phút này nhào vào bên giường Lệ Sâm, bởi vì chưa kịp xử lý qua chính mình. Cả người cô lem luốc giống như con mèo hoa vậy, mắt to ngập nước nhìn chằm chằm Lệ Sâm: "anh tỉnh rồi? anh còn nhớ em là ai không?"

Nhân loại quá yếu đuối, nếu mà anh thật sự bị thương đầu óc dẫn đến mất trí nhớ thì làm sao bây giờ a?

Thân thể Lệ Sâm có chút khí lực, chậm rãi ngồi dậy vuốt tay ôm Nam Ca, ngửi hương vị của cô. Mặc dù có chút mùi vị máu tanh, nhưng chỉ cần là Nam Ca, anh đều cảm thấy rất hương vị rất ngọt ngào.

"anh vẫn luôn không có việc gì." Lệ Sâm nhớ tới trước khi anh hôn mê, khuôn mặt Nam Ca vô cùng lo lắng liền một trận đau lòng.

thật sự là tởm, tại sao anh lại khiến Nam Ca lo lắng chứ.

Nam Ca cũng ôm Lệ Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức chôn vào cổ anh: "Sau lưng anh bị thương thật nặng còn nói không có việc gì... Em thật lo lắng sao anh mãi vẫn chưa tỉnh lại..."

Cũng chỉ là vài câu nói, thể lực Lệ Sâm liền khôi phục một nửa. Cũng dùng sức ôm lại Nam Ca: "anh cảm thấy lúc vừa tỉnh lại đã là cấp sáu, nhưng mà bất kể giết bao nhiêu Zombie cũng không thể lên cấp. Ngày hôm qua tình thế nguy cấp, anh dùng đến di chuyển tức thời người có dị năng cấp bảy mới có thể dùng, không nghĩ tới còn có thể đột phá bản thân, đây cũng coi như là trong cái rủi có cái may. Chỉ là để cho em lo lắng rồi, anh xin lỗi."

"anh với em còn nói cái gì mà xin lỗi chứ." Nam Ca dùng bàn tay nhỏ bé vỗ lưng anh: "Nếu mà thật sự xin lỗi, về sau liền sống thật tốt. không cần lại làm em sợ."

Trong nháy mắt, Tim Lệ Sâm liền chua xót giống như là bị nước chanh ngâm qua. Cọ cọ Nam Ca, cảm thấy cô ấy chỗ nào cũng tốt hết.

không đợi anh lại nói vài câu tâm tình, Nam Ca thể nhưng có chút không cam lòng lắm bầm một câu: "Hóa ra lúc tỉnh lại anh đã là cấp sáu nhé... Em thật vất vả mới biến thành cấp bảy, lúc này thì tốt rồi. Lại không lợi hại hơn anh được."

Lệ Sâm bật cười: "Nam Tiểu Ca của anh lợi hại nhất, anh đánh không lại em đâu."

"thật sao?" Nam Ca nhìn qua anh, trong hai tròng mắt giống như ngậm tinh hải sáng chói.

"Đúng vậy." Lệ Sâm nghiêm trang giờ trò lưu manh: "Nam Tiểu Ca chỉ cần □□ anh, anh liền bại nha."

(ta cũng k biết ô trống đây là gì đâu các nàng ạ)

Nam Ca cảm thấy lại không còn gì để nói, vừa buồn cười vừa vuốt tay đập bả vai anh một cái: "anh thật phiền."

Lệ Sâm ôm lấy bả vai cô, dựa vào gần tình tế hôn đôi môi cô, lực đạo tràn đầy che chở và cẩn thận. Qua nhiều nguy hiểm, anh còn sống, Nam Ca cũng sống sót.

Hai người ngây ngốc sai lệch một hồi lâu, Lệ Sâm mới lưu luyến không rời buông "Tiểu hoa miêu" Nam Ca ra, để cho cô đi rửa mặt.

Người căn cứ thứ hai đã chuẩn bị nước cho bọn họ, trong phòng có tấm vách to ngăn cản. Nam Ca đơn giản xoa xoa, sau đó đổi một thân quần áo.

Tuy nhiên cô cũng không hề nhận rồi, vẫn luôn nói cùng Lệ Sâm chuyện đã xảy ra sau khi anh hôn mê.

Lệ Sâm nghe nói người những trụ sở khác đều ủng hộ anh làm người lãnh đạo, liền hỏi Nam Ca: "Em cũng hy vọng anh làm sao?"

Nam Ca thay xong quần áo từ sau vách ngăn đi ra, còn cọ xát đầu tóc ướt nhẹ, tự nhiên nói: "Em không sao cả nha, dù sao anh đi đâu, em liền đi chỗ đó cùng anh mà."

"Cái vị trí người lãnh đạo, anh đảm đương." Lệ Sâm cười nói với Nam Ca.

anh bản không có loại dã tâm này, nhưng mà cùng Doãn Húc Trạch lần lượt tiếp xúc đã khiến anh hiểu được. Giữa tận thế, nếu như không có đủ thực lực sẽ không bảo vệ được cô gái mình yêu.

anh hy vọng không cần biết ở chỗ nào, Nam Ca đều bình an vui vẻ.

cô ấy là Zombie thì như thế nào chứ? Ai dám động đến cô ấy, chính mình liền phát động chiến tranh chinh phạt luôn. Chỉ cần mình biến thành người tồn tại khiến người ta nghe tin đã sợ mất mật, anh không sợ hãi cùng toàn bộ thế giới đối địch.

Tin tức Lệ Sâm tỉnh lại, sau khi Nam Ca đưa ra ngoài. Rất nhanh, rất nhiều người đều đến nhìn anh. Thấy khí sắc Lệ Sâm càng thêm nội liễm, cả người đều giống như bảo kiếm thu liễm kiếm khí, mấy người này lại càng kính trọng Lệ Sâm.

Nhiếp Từ Lâm hỏi thăm Lệ Sâm, biết rõ ý tưởng của anh liền nghiêm túc nói: "không biết rõ về sau nếu anh đoạt được vị trí người lãnh đạo cơ sở chính, sẽ có ý kiến gì?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Đoạt cơ sở chính

Lệ Sâm và Nam Ca ngồi cùng một chỗ, tay bọn họ thủy chung đều nắm lấy nhau. không chút nào kiêng kỵ ánh mắt của những người khác.

Chỉ cần Lệ Sâm tỉnh lại, Nam Ca liền trở lại bản chất Zombie ngu xuẩn của mình. Vuốt vuốt tay Lệ Sâm, đề tài bọn họ, cô một chút cũng không quan tâm.

"Phương án đơn giản có hai loại, từ trong hoặc là từ ngoài công phá. Tấn công từ ngoài thì phòng ngự cơ sở chính quá mạnh mẽ, khó tránh khỏi tổn thất thảm trọng. Cho nên tôi quyết định tự mình đi một lần."

Những người khác lo lắng nhìn Lệ Sâm: "anh thật sự đã quyết định rồi sao? Nếu là một mình chiến đấu, rất có thể sẽ không ra được nữa."

"sẽ không không ra được." Lệ Sâm mà sử dụng dị năng di chuyển tức thời, người cơ sở chính làm sao giữ được anh chứ.

Nam Ca cũng kiêu ngạo nói: "Bọn họ nếu mà thật muốn tìm phiền toái, tôi liền phá hủy thần kinh của bọn họ."

Lệ Sâm sùng ái cười cười, còn nói với những người khác: "cô ấy chính là đơn giản mà thô bạo như vậy đấy, các anh quen một chút là tốt rồi."

Chỗ nào mà đơn giản thô bạo chứ! Đây là quá hung hãn rồi đó! một lời không hợp là phá hủy thần kinh của người ta luôn!

Còn có Lệ Sâm, anh nhìn anh nói chuyện vẫn nhã nhặn thế. thật ra anh cũng là đại sát khí nhá! Chỉ cần cho anh vào cơ sở chính, còn có cái gì mà anh không làm được chứ?

đã quyết định một loạt chi tiết, Lệ Sâm còn cho căn cứ số mười lăm một cái điện báo, khiến cho bọn họ bắt đầu tấn công việc xấu của Doãn Húc Trạch ra. Hơn nữa ở lúc cần thiết, toàn lực ủng hộ chính mình.

Thời điểm Thẩm Cẩm Nhã nhận được điện báo, cực kỳ kinh ngạc. Lệ Sâm không phải là đang tham gia nhiệm vụ của cơ sở chính sao? Tại sao hiện tại đi căn cứ thứ hai rồi?

Tuy nhiên Lệ Sâm nói cái gì thì bà làm theo đó, còn chút ít lý do, đợi lúc bà nhìn thấy Lệ Sâm hẵng hỏi lại.

Cả buổi tối, Lệ Sâm đều ôm Nam Ca, để Nam Ca nghỉ ngơi thật tốt. cô xác thực rất mệt mỏi, lúc cô nghỉ ngơi không phóng thích thần ra. Có chút giống với nhân loại ngủ.

Nhưng Lệ Sâm bị thương khiến cô tiếp nhận rung động quá lớn, cô lúc nào cũng "Bùng tỉnh". Mỗi lần tỉnh lại, Lệ Sâm cũng sẽ vỗ lưng, hôn hôn môi với gò má cô: "Nam Ca đừng sợ, anh ở đây mà."

Nam Ca lúc nào cũng sưng mù nhìn anh trong chốc lát, mới tiếp tục nhắm mắt lại.

Sáng ngày thứ hai, hết thấy công tác chuẩn bị đã làm tốt. Vài căn cứ cung cấp xe cho bọn họ, cùng với loại xe của cơ sở chính giống nhau như đúc.

Lúc này đám người tham dự hành động với Doãn Húc Trạch, phân biệt ngồi trên mấy cái xe. Già vò như mới từ trung tâm Bắc Hải đi ra.

Đoàn xe mượn nắng sớm mờ mờ, chạy nhanh hướng về phía cơ sở chính.

Cơ sở chính thủy chung đều đề phòng nghiêm ngặt, thời điểm nhìn thấy có đoàn xe lại đây còn phát ra đèn tín hiệu, ý bảo bọn họ ngừng xe để kiểm tra.

thật ra hiện tại cơ sở chính cũng là lòng người bàng hoàng, bởi vì bên ngoài đều đang lan truyền, Doãn Húc Trạch đối với Doãn anh Nam chết làm như không thấy. Xem như tự tay giết cha anh ta luôn rồi mới ngồi vào vị trí này.

Dạng người lãnh đạo này làm bọn họ sợ hãi từ trong lòng.

Vừa định thì kia đoàn xe kia lại gần, bọn họ vừa nhìn. Đây không phải là đoàn xe của Doãn Húc Trạch sao? không nói hai lời liền cho đi.

Hiện giờ mấy người cao tầng trong căn cứ cũng đang rối loạn lung tung, ai có thể nghĩ tới Doãn Húc Trạch thế nhưng sẽ là cái người âm ngoan như thế chứ?

Vài thân tín của Doãn Húc Trạch ngược lại biết rõ tác phong làm việc của anh ta, cho nên bọn họ thực sự muốn gặp Doãn Húc Trạch một lần. Hỏi anh ta một chút, tiếp theo nên làm như thế nào đây.

Thừa dịp những người khác ở cao tầng còn chưa có nháo lên, thanh lý bọn họ. Lại tuyển thêm một nhóm người trung thành là được. Vì vậy nghe nói đoàn xe trở về. Bọn họ dần nôn nóng trong lòng do hai ngày chưa liên lạc được với Doãn Húc Trạch xuống, tất cả đều ra cửa đón.

Đáng tiếc sau khi cửa xe mở ra, bọn họ không thấy được thân ảnh Doãn Húc Trạch. Ngược lại là nhìn thấy đội viên của mười căn cứ khác.

Có một người đàn ông tai to mặt lớn chạy tới, liếc mắt liền thấy được Lê Sâm, hỏi anh: "Người lãnh đạo của chúng tôi đâu? Chẳng lẽ còn trong xe không xuống?"

Lê Sâm cùng Nam Ca đứng chung một chỗ, vốn chính là tuần nam nữ. Trông hai người đẹp dị thường, đám cao tầng kia còn đang suy nghĩ. Không phải là nói Trần Bàn Từ cùng Lê Sâm cùng nhau đến sao, vì sao còn dẫn theo một cô gái?

Bây giờ trong lòng Trần Bàn Từ rất đau khổ, chị dâu cùng Lê Sâm hòa hảo. anh ta liền biến thành bia đỡ đạn, nguyên nhân chính là trách anh ta thế nhưng cùng Lê Sâm đơn độc hành động, không có mặt thám cho chị dâu biết!

Vì vậy Trần Bàn Từ đã sa vào công việc lái xe, người khác đều xuống xe, anh ta còn phải ở trên xe chờ đây.

Lê Sâm mang theo Nam Ca không hề động, nghiêng đầu hỏi cô một câu: "Có thể phá hủy toàn bộ thiết kế phòng ngự của họ sao?"

Thần kinh của con người cũng có thể bị phá hủy, hướng chỉ là tín hiệu. Nam Ca muốn đạt thành mục tiêu là chuyện dễ như trở bàn tay. Vì vậy cô nắm tay Lê Sâm, tự tin cười một tiếng: "Đương nhiên có thể."

Người đàn ông tai to mặt lớn thấy Lê Sâm không đáp lời, cũng phẫn nộ: "Lê Sâm, anh có nghe thấy lời tôi nói không?"

"Ông là đang hỏi Doãn Húc Trạch sao? anh ta đã chết rồi." Lê Sâm nhàn nhạt trả lời.

"Cái gì?" Người đàn ông kia mãnh liệt lui về phía sau hai bước. Ông ta hoảng sợ tìm kiếm, xác thực không phát hiện bóng dáng Doãn Húc Trạch! Hơn nữa nhân viên nghiên cứu khoa học anh ta mang đi cũng không ở trong đội ngũ!

Điều này sao có thể chứ? Doãn Húc Trạch đã là vạn toàn chuẩn bị mới rời đi. Thậm chí bên ngoài Bắc Hải còn có đội ngũ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ứng anh ta cơ mà! Mấy người có dị năng này phải bị Doãn Húc Trạch khống chế được mới đúng!

Ông ta nghĩ không sai, Doãn Húc Trạch có rất nhiều thủ đoạn. Nhưng có nhiều thủ đoạn cũng không bù được năng lực cường đại.

Lê Sâm cùng Nam Ca, chính là người anh ta không nên động tới nhất. hiện tại anh ta không chỉ đem mệnh chôn vùi, mà còn phải đem căn cứ hai tay dâng lên.

Trần Bàn Từ nhìn thấy có cơ hội biểu hiện, vội nhảy xuống xe. Đứng ở bên cạnh Lê Sâm nói: "trên đường chúng tôi gặp được Zombie biến dị siêu cường, Doãn Húc Trạch vì bảo vệ chúng tôi đã mất mạng. anh ta tại lúc trước khi chết đã đem vị trí người lãnh đạo cơ sở chính người nhương cho Lê Sâm rồi."

"anh nói bậy!" Sắc mặt người đàn ông tai to mặt lớn đỏ hỏ lên: "anh tasẽ không làm chuyện như vậy! nói sau đi, Lê Sâm căn bản cũng không phải là người của Bắc Hải, anh ta cũng không thể làm người lãnh đạo được!"

"Vì sao lại không thể?" Nam Ca đã bắt đầu không biến sắc phá hư phòng ngự của căn cứ. Trần Bàn Từ chịu trách nhiệm cùng người trong căn cứ cãi cọ: "Lê đại ca đã gia nhập căn cứ mười bảy rồi, vậy thì có thể làm lãnh đạo Bắc Hải. Lẽ nào ông không thấy được, những trụ sở khác đều phái đại biểu lại đây bày tỏ ủng hộ với Lê đại ca sao?"

Ông chú tai to mặt lớn kia nhất thời then quá hoá giận, móc ra một khẩu súng, nhắm ngay đầu Trần Bàn Từ: "Bọn họ là muốn làm phản!" Ông ta lớn lối tỏ vẻ: "Các người thật sự xác định có thể tiếp nhận được lửa giận của cơ sở chính à?"

Trần Bàn Từ khinh thường nhìn hòng súng: "Đến lúc nào rồi mà ông còn mưu toan dùng viên đạn tới giết người có dị năng chứ?"

Quả nhiên, anh ta vừa dứt lời. một ngọn gió lưỡi dao từ đằng sau bắn tới, xoát một tiếng. Toàn bộ hòng súng đều bị gọt sạch! Rất chính tề!

Ông ta hoảng sợ lui về phía sau hai bước, hô to: "Người đâu! Đem những phản đồ này đều giết chết hết cho tôi! Thuận tiện tập hợp quân đội, xuất binh chinh phục những trụ sở khác!"

Lời ông ta nói vẫn rất có lực, Lê Sâm mất lạnh nhìn rất nhiều người có dị năng từ bốn phương tám hướng vọt tới. Phong kín tất cả đường lui của bọn họ.

Nam Ca còn đang chiến đấu hăng hái cùng hệ thống phòng ngự cơ sở chính, bởi vì về sau còn muốn một lần nữa sử dụng, cô không thể triệt để tiêu hủy, vì thế mới mất chút thời gian.

Lê Sâm còn vỗ cánh tay cô, trao cho cô một ánh mắt ra hiệu không cần phải gấp. Chờ tất cả mọi người tập trung đông đủ, Lê Sâm hỏi cái người đàn ông tai to mặt lớn kia: "Ông đây là đã đem tất cả binh lực đều triệu tập đến sao?"

Ông chủ đặc ý nhìn anh: "Sao? hiện tại biết sợ chưa? Tôi biết rõ anh là hệ không gian, nhưng mà anh lợi hại hơn nữa thì như thế nào chứ? Bọn họ đều là người có dị năng, lại còn có các loại vũ khí cao cấp. Thúc thời liền ngoan ngoãn quỳ xuống nói xin lỗi, tôi còn có thể cho anh một kiểu chết có thể diện."

"Kia chỉ sợ làm ông thất vọng rồi." Người phía sau cũng đã vây Lê Sâm cùng Nam Ca lại, làm ra bộ dáng bảo vệ bọn họ. Nghe Lê Sâm tiếp tục nói: "Chỉ dựa vào vài người như thế vẫn không giết được tôi đâu."

"thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Nơi này chính là có hơn ngàn người đấy. anh ta thế nhưng dám nói là vài cái! Đến cùng có để cơ sở chính vào trong mắt không không!" anh đừng tưởng rằng bản thân mạnh lên mà có thể bức hiếp ai chạy đi. Những người ở đây hôm nay đều là người không hề sợ chết!"

"A?" Lê Sâm mất phượng chớp chớp: "Là thế này sao?"

Vừa dứt lời, người đàn ông tai to mặt lớn, còn có mấy tên thủ hạ bên cạnh đều bị Lê Sâm dùng không gian bao trùm, nhấc tới giữa không trung!

Toàn bộ người có dị năng đưa ánh mắt nhắm ngay Lê Sâm, chuẩn bị ra tay!

Ông chủ tai to mặt lớn ngay lập tức kinh hãi kêu: "A! Thả tôi xuống!" Ông ta cũng thúc giục dị năng, nhưng mà cả một khoảng không gian đều bị giam cầm. Phát ra dị năng còn bị bắn ngược lên trên người chính mình. Quả thực là khiến ông ta khổ không thể tả.

Nhưng mà ông ta lại không thể cầu xin tha thứ, chỉ có thể kêu lên với người dị năng khác: "Ai giết người này cho tôi, tôi cho người đó một năm vật tư!"

Toàn bộ phòng ngự của căn cứ đều khởi động, các loại họng súng họng pháo, toàn bộ nhắm ngay đoàn người Lê Sâm.

Trần Bàn Tử cũng kêu một câu: "Thúc thời liền quy thuận Lê đại ca, về sau vật tư cũng không thiếu phần các người!"

Kỳ thật trong lòng mấy người có dị năng này đều rất khó khăn, làm sao bây giờ. Doãn Húc Trạch đã chết, bọn họ thật muốn cùng Lê Sâm là địch sao?

Dị năng hệ không gian, bọn họ còn là lần đầu tiên gặp. hiện tại anh ta chỉ là đơn thuần giam cầm người khác, nếu như không gian cuồng bạo thì sao...

Vì vậy những người có dị năng này chậm chạp không có ai động thủ. Những hệ thống phòng ngự lại phát động! Nhưng sau vài giây, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao công sự phòng ngự không có phản ứng?"

Có người vội vàng chạy qua, vừa chạy vừa kêu: "không tốt, căn cứ chúng ta bị tín hiệu khác quấy nhiễu. Toàn bộ hệ thống đều mất tác dụng!"

Người đàn ông tai to mặt lớn thống hận nhìn Nam Ca: "Là chúng mày!"

Lê Sâm không phủ nhận, anh chỉ nhàn nhạt nhìn những người có dị năng vây quanh bọn họ: "Mọi người bây giờ còn muốn cùng chúng tôi đối địch sao?"

Có mấy người có dị năng chần chờ trong nháy mắt liền để tay xuống. Có người lập tức nhìn người đàn ông tai to mặt lớn kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Em gái tôi chính là bị ông cưỡng bức mới tự sát! Mà ông còn dám gạt tôi nói em ấy là vì cảm thấy căn cứ không nuôi dưỡng người rảnh rỗi cho nên ấy tự sát! Tôi sớm đã hận không thể giết ông!"

Nhóm người có dị năng bị Doãn Húc Trạch coi trở thành súc vật mà dùng cũng đều đứng ra kháng nghị: "Có đồng bạn bị thương, các người mỗi lần nói là cứu trợ. Nhưng cũng không biết đã dẫn bọn hắn tới nơi nào! hiện tại ông nói cho tôi biết, có phải các ông đã dùng bọn họ làm thí nghiệm rồi hay không!"

Thần phục đối với Lê Sâm, cộng thêm thống hận đối với Doãn Húc Trạch khiến tình thế đổ về một bên.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tiếp nhận Bắc Hải

Mặc dù có một nhóm người bởi vì bất mãn với cơ sở chính mà phản bội, nhưng nhiều hơn vẫn là trung thành với Doãn Húc Trạch, khẳng khái đối địch cùng Lê Sâm.

Những người vây quanh Lê Sâm, súng trong tay bọn họ thủy chung vẫn luôn không bỏ xuống. Nhìn thấy có đồng bạn thể nhưng giúp Lê Sâm nói chuyện, đầu lĩnh quyết định thật nhanh không đi quản người đàn ông tai to mặt lớn kia nữa, lúc này liền ra lệnh: "Giết bọn họ!"

Nhóm người có dị năng cảm súng, ào ào hướng tới phương hướng Lê Sâm cùng Nam Ca bóp cò.

Mà người đi theo phía sau Lê Sâm một bước cũng không hề nhúc nhích. Thậm chí Nam Ca vẫn luôn quấy nhiễu hệ thống phòng ngự cơ sở chính không ngừng, ngay cả mắt cũng không thêm nháy một cái.

Mọi người còn tưởng rằng, coi như mấy người có dị năng này rất lợi hại. Nhưng dù sao bọn họ thắng ở số lượng, nhất định có thể bắn chết bọn họ. Ai có thể nghĩ tới viên đạn bọn họ bắn ra ngoài, nhưng mà ở giữa không trung liền chuyển phương hướng!

Tốc độ quá nhanh, người có dị năng cấp thấp một chút đều không nhìn ra quỹ đạo viên đạn. Nhưng những người cao cấp đều nhìn rõ ràng rành mạch, viên đạn kia bắn tới chỗ Lê Sâm, thể nhưng toàn bộ đều hướng về phía trên bay lên!

Tiếng súng bên tai không dứt, nhưng mỗi một phát súng đều là bắn lên! thật sự có thể tổn thương tới đám người Lê Sâm thì một cái cũng không có!

Mà đây cũng không phải là chuyện người có dị năng bình thường có thể làm đến, đây là Lê Sâm vận dụng dị năng không gian của mình thay đổi quỹ đạo viên đạn!

Mọi người cơ sở chính nhìn thấy Lê Sâm cường đại như thế, nhất thời tâm như tro tàn.

Lê Sâm như vậy, bọn họ ai còn có thể đánh thắng được chứ? hiện tại hệ thống phòng ngự lại mất tác dụng, anh ta muốn đoạt được quyền khống chế căn cứ chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao!

So với đám người sợ hãi, sắc mặt Lê Sâm vẫn lãnh đạm như cũ. anhlạnh lùng nhìn mọi người, thấy họ sẽ không tiếp tục nổ súng nữa mới cho bắn cho Trần Bàn Từ một ánh mắt.

Trần Bàn Từ đi lên phía trước hai bước, sinh động mà kể lại mấy chuyện Doãn Húc Trạch làm trong đội ngũ.

Ban đầu những người có dị năng trong căn cứ cũng không tin Doãn Húc Trạch đang làm thí nghiệm này. Cố ý hấp dẫn Zombie lại khống chế không nổi. anh ta đây là muốn tự chịu diệt vong sao!

Chờ Trần Bàn Từ nói xong, Lê Sâm ý bảo Nam Ca trước dừng lại, sau đó mới nói: "Nếu như mọi người không tin, vậy thì theo chúng tôi đến chỗ này."

Nam Ca ở lúc anh nói chuyện đã dò xét rõ ràng phòng thí nghiệm cơ sở chính ở đâu, Lê Sâm đưa mắt cô liền dẫn đường cho mọi người.

Sau khi đến phòng thí nghiệm, những phòng ngự dày đặc kia căn bản là không làm khó được Nam Ca cùng Lê Sâm. Hai người rất nhanh liền lấy được tài liệu Doãn Húc Trạch thí nghiệm giao cho người cơ sở chính.

Bọn họ xem qua xong, sắc mặt lúc trắng lúc xanh. Hoàn toàn không thể tin được người lãnh đạo của bọn họ đang làm nhiều thí nghiệm nguy hiểm như thế.

Trong phòng thí nghiệm vốn còn mấy nhân viên nghiên cứu khoa học cũng đã bị khống chế. Nam Ca vận dụng dị năng hệ tinh thần, muốn để cho bọn họ mở miệng quá dễ dàng.

Có khẩu cung của đám nhân viên, còn có cái gì không rõ chứ? hình tượng Doãn Húc Trạch ở trong lòng mọi người ầm ầm sụp đổ. Người còn ủng hộ anh ta hiện giờ đã đặc biệt ít.

Nhưng mà Doãn Húc Trạch đã chết, bọn họ muốn tìm người thay thế cũng không có chỗ để tìm. Lê Sâm cùng Nam Ca dù sao cũng không phải là người của cơ sở chính bọn họ, hai người kia thật sự có giá trị để tin tưởng sao?

Lê Sâm cũng không quá ép người cơ sở chính, bọn họ có kiến thức lại còn có giá trị võ lực cường đại. Sau này, chỉ cần dẫn dắt bọn họ một chút là thần phục với mình.

Điểm này, hai người căn cứ thứ hai so với Lê Sâm còn có kinh nghiệm hơn. Bọn họ mang theo những người của trụ sở khác, giống như tuyên thệ nói cùng cơ sở chính: "Ở trong đội ngũ, nếu như không có Lê cathi chúng tôi đã sớm chết đi. Cho nên mười căn cứ chúng tôi liên hợp lại chính là muốn đề cử Lê đại ca trở thành người lãnh đạo mới của Bắc Hải!"

Lê Sâm một người phân lượng không lớn, vậy mười căn cứ đại biểu cùng nhau thì sao? Lòng người cơ sở chính không lay chuyển cũng khó.

Lê Sâm dắt tay Nam Ca cũng đi đến đằng trước, khuôn mặt đặc biệt tuấn lãng như cũ nhưng không còn giống người trong trí nhớ của Nam Ca nữa. hiện tại quanh thân Lê Sâm đều là khí chất người trên cao, trầm ổn làm cho lòng người an tâm.

"Doãn Húc Trạch liên tục dùng cơ thể con người làm nghiên cứu những thí nghiệm này, cực kỳ chẳng ra cái gì cả. Mà chuyện tôi muốn nói cho mọi người là, việc hấp dẫn Zombie, chúng tôi cũng sớm đã thành công. Nếu như mọi người cảm thấy hứng thú, không ngại cùng tới xem một chút."

Thời điểm Nam Ca không nói lời nào cũng không cười thì chính là một nữ nhân băng sơn. Nhưng ai nấy cũng hiểu được, cô ấy chỉ nghe một mình Lê Sâm thôi.

Người của cơ sở chính không biết Lê Sâm muốn làm cái gì nhưng vẫn đi theo anh đi đến cửa căn cứ. Những người của mười cái căn cứ, trong lòng cũng nổi lên nghi hoặc.

Nói đến chuyện này bọn họ vẫn còn không biết, khuya ngày hôm trước thủy triều Zombie là thế nào. Lê Sâm cùng Nam Ca lại làm như thế nào từ trong trung tâm bom nổ mà dời đi.

Nhìn bóng dáng hai người này, hóa ra hai người còn mang rất nhiều bí mật mà bọn họ không biết nha.

Lê Sâm cùng Nam Ca đứng ở trước cửa chính căn cứ, không có bất kỳ gọi ý, Nam Ca liền phóng thích tinh thần lực.

Zombie xung quanh cơ sở chính cũng không nhiều, bởi vì nơi này là nơi cường giả tụ tập. Zombie xung quanh cơ sở đều bị săn giết sạch. Nhưng mà Nam Ca là ai chứ? Chỉ cần cô ở đây, Zombie ẩn giấu sâu hơn nữa cũng sẽ bị cô hấp dẫn đi ra.

Vì vậy người của cơ sở chính liền nhìn thấy có Zombie từ bốn phương tám hướng vọt tới. Mặc dù số lượng không nhiều, nhưng mỗi con đều là Zombie biến dị cao cấp đó!

Bọn họ thay đổi sắc mặt chuẩn bị nghênh chiến, Lê Sâm lại khoát tay áo, ý bảo bọn họ nhìn lại một chút.

Tinh thần lực cấp bảy khác biệt rất lớn với cấp sáu, Nam Ca thao túng đám Zombie dừng ở khoảng cách căn cứ 1000m. Chờ tất cả mọi người xem qua rồi mới nhân nhát nói: "Muốn giết Zombie thì chờ lần sau lại hướng dẫn đi, đám Zombie này tôi sẽ xua đi."

Vì vậy cô từ từ thu hồi tinh thần lực, những con Zombie kia quả nhiên giống như thủy triều ào ào thối lui.

Ở đây trừ Lê Sâm cùng Nam Ca bình tĩnh, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Đồng dạng, ánh mắt bọn họ nhìn Nam Ca cũng phát sinh biến hóa rất lớn.

Những người chuẩn bị cùng Lê Sâm đối địch, toàn bộ không ai dám lên tiếng.

Có một người lãnh đạo như vật là vận may của Bắc Hải, đừng nói hiện tại anh ấy muốn thân phận người lãnh đạo cơ sở chính, coi như là anh ấy muốn toàn bộ tài nguyên Bắc Hải. Bọn họ cũng nguyện ý cho anh! Chỉ cần Lê Sâm có thể ở lại bảo vệ bọn họ!

Nếu như ép cường giả dạng này đi, một khi anh ấy đến Thượng Kinh được coi trọng. Vậy thì thực lực của Bắc Hải cùng Thượng Kinh có thể sẽ bị kéo ra.

Lê Sâm vô cùng hài lòng thay đổi của người trong căn cứ, sau khi Zombie thối lui. Xa xa lái tới mấy chiếc xe, trên xe còn mang ký hiệu đặc biệt của căn cứ mười bảy.

Lê Sâm mang theo Nam Ca xoay người, thời điểm hai người đứng chung một chỗ tạo nên một thế giới riêng, hiển nhiên là không người thứ ba nào đi vào được.

"Chúng tôi thành công không riêng gì kỹ thuật hấp dẫn Zombie, chúng tôi còn nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc."

Xe đã chạy đến trước cửa lớn, người cơ sở chính mở cửa cho bọn họ. Sau khi mấy chiếc xe dừng lại, từ trong đó nhảy xuống mười mấy người.

Cầm đầu là một người mặc áo khoác trắng, một người đàn ông có khuôn mặt văn nhã. Cái người đàn ông này rất nhiều người đều có ấn tượng, đúng bác sĩ Diệp Thiệu tiếng tăm lừng lẫy đây rồi.

Thời điểm Diệp Thiệu xuống xe vừa vặn nghe được lời Lê Sâm nói. Ở trên đường anh ta cũng đã hiểu được Lê Sâm đang muốn làm gì rồi. Nói đến anh ta cũng không phải là người có dã tâm, chỉ cần bên cạnh có Nam Ca thì để anh ta ở đâu làm thí nghiệm cũng được.

Mà nếu Lê Sâm đã muốn cái vị trí người lãnh đạo này, vậy thì anh ta liền giúp một chút vậy.

Vì vậy Diệp Thiệu tự nhiên tiếp lời: "Hãy để cho tôi tới giải thích rõ chỗ mọi người thuốc này có tác dụng gì đi."

Diệp Thiệu tiếp nhận trợ thủ đưa tới một cái hòm, sau khi mở ra để bọn họ nhìn thấy thuốc ở bên trong: "Thuốc này sau khi tiêm vào trong cơ thể con người, sẽ có tỷ lệ khiến người bình thường kích phát ra dị năng."

"Cái gì?" Trong đám người một mảnh xôn xao. Vẫn còn có loại thuốc nghịch thiên như thế sao? Nếu như tất cả người bình thường đều được tiêm thuốc, vậy thì trong tận thế sẽ xuất hiện bao nhiêu người có dị năng đây! Zombie tiến hóa càng lúc càng nhanh, bọn họ thật lo lắng nhân loại sẽ bị Zombie đè đầu cưỡi cổ!

Thuốc này xuất hiện, quả thực là vận may cực lớn của toàn thể nhân loại.

Mà Diệp Thiệu còn tự tin nhỏ nhẹ bổ sung một câu: "Trước kia tỷ lệ thuốc này kích thích được chỉ có một phần mười, hiện tại trải qua chiết xuất đã đạt được một phần năm. Chắc hẳn về sau hiệu quả sẽ tốt hơn nữa."

Người của cơ sở chính đã hoàn toàn chẳng quan tâm Doãn Húc Trạch có phải đã chết hay không, Lê Sâm có phải là người ngoại lai hay không. Bọn họ nghĩ tới đều là, tôi cuối cùng cũng có thể đem người thân / người yêu / bạn bè của mình hiện đang là người bình thường đến làm người có dị năng rồi!

Bây giờ còn có ai không phục Lê Sâm sao? anh ta là người hệ không gian cường đại, người yêu anh ta là hệ tinh thần có thể hấp dẫn điều khiển Zombie. Diệp Thiệu còn có thể nghiên cứu ra loại thuốc nghịch thiên dạng này! Cho nên không có người nào không phục cả!

Giờ phút này người của cơ sở chính, toàn bộ đều hướng về phía Lê Sâm hô lớn: "Lê ca!"

Lê Sâm khẽ mỉm cười, cùng Nam Ca liếc nhau một cái rồi nắm chặt tay cô.

Cơ sở chính cứ như thế biến thành vật trong tay Lê Sâm.

Mà Lê Sâm ở lúc mọi người tỉnh táo lại, trầm giọng nói: "Tôi sẽ không cùng mọi người nói thêm cái gì nữa, nếu đã trở thành người lãnh đạo liền mời mọi người chứng kiến những chuyện tôi làm được cho căn cứ. Ba ngày sau, hai mươi căn cứ Bắc Hải sẽ liên hợp lại. Khởi xướng hành động giải quyết Bắc Hải chìm, mở ra không gian sinh tồn lớn hơn nữa!"

Những người có dị năng ở đây, mặc kệ nam hay nữ đều có dã tâm cùng khát vọng. Bị Zombie bức đến một khu vực nhỏ sinh tồn như thế, lại còn lúc nào cũng bị Zombie gây áp lực đè nặng. Bọn họ đã sớm bất mãn, hiện tại có người nói muốn dẫn bọn họ đi giải quyết Bắc Hải chìm. Đoạt lại những mảnh đất bị Zombie chiếm lĩnh, bọn họ sao có thể mất hứng được chứ!

Vì vậy toàn bộ người ở đây đều đồng thanh hô: "Được!"

"Giết chết Zombie trong Bắc Hải chìm!"

"Giết chết sinh vật biến dị!"

Lê Sâm ôm Nam Ca vào trong lòng, anh không có gia nhập vào những người gào thét kia nhưng ánh mắt nhìn Nam Ca, hiển nhiên càng nóng rực.

Nam Ca của anh, anh nhất định phải cường đại hơn, cường đại hơn nữa, mới có thể an tâm ôm cô vào lòng.

Lê Sâm nghĩ, chuyện anh cùng Nam Ca kết hôn phải sắp xếp kế hoạch từ giờ thôi.

So với mọi người trong mấy căn cứ Bắc Hải kích động tới cực điểm, Nam Ca ngược lại rất nhạt nhẽo. Dù sao vị trí người lãnh đạo lại không phải là cô đảm đương nhà, cô chỉ cần an tâm làm sâu gạo là được rồi.

Hơn nữa... Nhiều người có dị năng cao cấp, nếu như mình đi theo Lê Sâm. Vậy máu bọn họ chẳng phải đều là của mình sao! Mất Nam Ca lấp lánh lấp lánh.

Lê Sâm cảm nhận được Nam Ca kia vui vẻ tề tề, lại bất đắc dĩ một chút, nhưng càng nhiều hơn vẫn là sủng ái.

Mà thôi, cô ấy thích nhất đơn giản chỉ là vài đồ vật như vậy. Nếu như cũng đã trở thành người lãnh đạo Bắc Hải mà vẫn không thể thỏa mãn cô, chính mình cũng không xứng làm chồng cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Muốn kết hôn

Sau khi Lê Sâm tiếp nhận toàn bộ Bắc Hải, sự tình đột nhiên chuyển biến nhiều hơn. Lòng người trong Cơ sở chính khác nhau, cách vận hành cũng khác căn cứ mười bảy, anh cần phải hiểu rõ nhanh một chút.

Thế lực Doãn Húc Trạch để lại cũng phải thanh lý một phen.

Còn có mười căn cứ khác, chớ nhìn nhóm bọn họ ủng hộ mình trước tiên. trên thực tế, bọn họ hỗ trợ cũng là hy vọng Lê Sâm có thể chiếu cố bọn họ nhiều hơn một chút.

Trước kia Thẩm Cẩm Nhã cho anh đến làm người lãnh đạo căn cứ mười bảy lại bị Lê Sâm cự tuyệt, hiện tại anh tiếp nhận căn cứ lớn như thế, mỗi ngày thời gian ngủ đều rất ít, lại càng không cần phải nói đến làm bạn với Nam Ca.

Nam Ca là cái người không chịu ngồi yên, Lê Sâm vốn muốn cho Nam Ca đi lại trong căn cứ một chút. Làm quen hoàn cảnh một chút, nếu như quá nhàm chán thì đi ra bên ngoài săn giết Zombie cũng có thể.

Tuy nhiên lần này Nam Ca thần kỳ nhu thuận, thời gian nhàn hạ thế nhưng đều bồi ở bên cạnh Lê Sâm. Mặc dù Lê Sâm xử lý những chuyện kia, Nam Ca căn bản là xem không hiểu.

Lê Sâm tiếp nhận cơ sở chính đến ngày thứ hai, Thẩm Cẩm Nhã mang người lại đây. Tông Hạo Hiền cùng Tân Vũ Hoa cường giả như vậy tự nhiên là muốn thu đến căn cứ chính. Lê Sâm còn đang suy nghĩ, làm như thế nào mới có thể triệu tập đám người Tô Hoàng đến đây.

Thẩm Cẩm Nhã sau khi tiến vào phòng làm việc của Lê Sâm liền trêu chọc anh: "không trách được anh không nhận lấy căn cứ mười bảy, hóa ra anh mưu đồ là chỗ này."

Bà chỉ là đùa một chút mà thôi, Lê Sâm từ trong mắt bà nhìn ra bà cũng không có cái gì bất mãn cả.

Nam Ca lúc này còn đang loay hoay đồng tính hạch của mình, Lê Sâm sờ sờ đầu Nam Ca rồi mới cùng Thẩm Cẩm Nhã dờ khóc dờ cười: "Thẩm tỷ, chị cũng đừng trêu chọc tôi nữa. Nhiều chuyện như vậy, tôi nhất thời thật không biết nên xử lý từ nơi nào mới tốt đây, lúc này mới tìm thẩm tỷ đến hỗ trợ."

Thẩm Cẩm Nhã cũng nhìn ra Lê Sâm không được nghỉ ngơi tốt, đầu lòng thờ dài, rốt cục cũng chịu thua: "Chúng tôi nha, cũng không biết là ai thiếu ai. Em trai cậu bắt cóc con gái của tôi rồi, hiện tại tôi còn phải giúp cậu xử lý những chuyện này nữa."

Lê Sâm nhú mày, nghĩ thầm Lê Ngạn tiểu tử thối kia cuối cùng cũng ra tay rồi sao? anh còn cho là bọn họ phải phí một thời gian nữa mới có thể ở cùng một chỗ đây.

"Lê Ngạn mặc dù hiện giờ không phải là người có dị năng cao cấp, nhưng mà tôi tin tưởng năng lực của nó. Hơn nữa, nếu như nó đối xử với Tần Mộ Yên không tốt. Chắc hẳn Thẩm tỷ cũng sẽ không giao con gái mình cho nó đâu."

Lời Lê Sâm nói xem như nói trúng lòng Thẩm Cẩm Nhã. Lúc Lê Ngạn vì Tần Mộ Yên mà bỏ căn cứ, Thẩm Cẩm Nhã cũng đã thừa nhận cậu ấy.

Có thể vì một người mà có dũng khí đối kháng với toàn bộ thế giới, mặc kệ là vị nam sinh này có phải người có dị năng hay không, Thẩm Cẩm Nhã cũng không để ý. Bởi vì Lê Ngạn nhất định sẽ dốc hết khả năng để bảo vệ tốt Tần Mộ Yên.

Sau khi ngồi xuống, Thẩm Cẩm Nhã còn cười lắc đầu: "Tôi già rồi, chuyện của người trẻ tuổi bọn họ, tôi không định nhúng tay vào."

Chỉ dẫn Lê Sâm xử lý một vài sự vụ xong, Thẩm Cẩm Nhã hỏi Lê Sâm: "Kế hoạch hai ngày sau giải quyết Bắc Hải chìm đã chuẩn bị bắt đầu, các cậu thật sự có lòng tin giải quyết chỗ đó sạch sẽ sao?"

"Bắc Hải chìm rất lớn, chuyện này không phải là một sớm một chiều có thể hoàn thành. Nhưng chỉ cần có người đi làm, luôn có thể thành công." Lê Sâm tự tin nhìn Thẩm Cẩm Nhã, hào quang trong mắt khiến Thẩm Cẩm Nhã không cách nào phản bác.

Bởi vì bà biết rõ, những lời Lê Sâm nói đều là nghiêm túc. Zombie cùng các loại sinh vật biến dị trong Bắc Hải chìm này thật sự là xui xẻo lắm mới đụng phải Lê Sâm, cái đại sát thần này.

Thẩm Cẩm Nhã còn định hỏi một chút chuyện kết hôn của Lê Sâm cùng Nam Ca đã chuẩn bị như thế nào rồi. Mới vừa nhìn sang liền phát hiện Nam Ca thế nhưng nằm ngủ trên ghế salon. Vì vậy bà còn nói giỡn: "Nam Ca quả thật là mệt quá rồi, từ trước kia cho tới bây giờ cô ấy chưa bao giờ ngủ trước mặt chúng tôi đâu nha."

Lê Sâm vốn còn đang suy tư chuyện của Bắc Hải chìm, nghe được Thẩm Cẩm Nhã nói thế, sắc mặt đột nhiên biến đổi. anh quay đầu lại nhìn Nam Ca, phát hiện Nam Ca đang cuộn mình thành một cục ở trên ghế sofa, khuôn mặt rất là an bình.

cô ấy là bởi vì lên cấp mới té xỉu sao? Tại sao một chút dấu hiệu cũng không có chứ?

Lê Sâm đi tới bế Nam Ca lên, chuẩn bị đưa cô ấy vào trong phòng nghỉ. Có kinh nghiệm mấy lần trước, lần này ngoài mặt Lê Sâm tương đối trấn định.

Nhưng tay bế Nam Ca vẫn run rẩy hai cái.

Mới vừa ôm lấy cô, Nam Ca thế nhưng lại mở mắt ra. Lê Sâm đối mặt với cô vậy mà lại không biết rõ nên nói cái gì cho phải.

Ánh mắt Nam Ca không tinh táo, nói chuyện cũng mềm mại nhu thuận: "Lê Sâm, em buồn ngủ quá..."

"Buồn ngủ?" Lê Sâm nói lại câu này, nhưng không đợi anh hỏi ra chuyện gì thì Nam Ca quả nhiên lại ngủ thiếp đi rồi.

Lê Sâm đưa lưng về phía Thẩm Cẩm Nhã, vươn tay thăm dò hơi thở Nam Ca, cũng không có thở mà. Ma xui quỷ khiến anh đặt tay ở ngực cô. Qua một lát vậy mà thật sự cảm giác được tim Nam Ca nhảy một cái!

Thẩm Cẩm Nhã thấy Lê Sâm mãi vẫn không cử động, còn cười hỏi anh: "Sao rồi, còn không ôm cô ấy trở về đi, cậu định để cho cô ấy ngủ ở chỗ này sao?"

Lê Sâm không có trả lời, bởi vì sự chú ý của anh đều bị động tĩnh ở lòng bàn tay hấp dẫn. Trái tim của Nam Ca lại nhảy một cái!

anh cuối cùng cũng có thể xác định, cô ấy lại từ từ thay đổi trở nên giống nhân loại hơn rồi. Bây giờ đã có nhịp tim, có phải bày tỏ rằng máu trong cơ thể cô ấy đã bắt đầu lưu động hay không? Qua một đoạn thời gian nữa, cô ấy có thể có hô hấp đúng không?

Nhận thức được Nam Ca có thể sẽ biến thành nhân loại khiến Lê Sâm càng thêm kích động. anh không muốn cô gánh vác lấy gông xiềng Zombie mà sống sót, xung quanh đều là nhân loại, như vậy quá mệt mỏi.

Đây là bí mật chỉ thuộc về Nam Ca cùng mình, Lê Sâm ai cũng không nói cho.

Thời điểm lại quay đầu nhìn về phía Thẩm Cẩm Nhã, tâm tình Lê Sâm lại khôi phục như thường: "Tôi ôm cô ấy trở về ngủ."

Thẩm Cẩm Nhã hiểu rõ gât gât đầu, còn hé miệng cười.

Lê Sâm an trí Nam Ca tốt, ngồi ở mép giường cô một lát rồi mới trở về phòng làm việc.

Nhìn thấy Thẩm Cẩm Nhã, câu nói đầu tiên anh nói là: "Tôi cùng Nam Ca chuẩn bị kết hôn, Thẩm tỷ, chuyện liên quan đến hôn lễ còn nhờ chị hao tâm tổn trí. Coi như là ở tận thế, tôi cũng không muốn ủy khuất Nam Ca."

Thẩm Cẩm Nhã nhất thời nghiêm túc: "Mặc dù hôn lễ không thể long trọng như lúc trước tận thế, nhưng những thứ nên suy tính đến, tôi nhất định sẽ giúp cậu làm tốt. Cậu yên tâm đi."

Căn cứ mười bảy, Thẩm Cẩm Nhã tạm thời giao cho Lê Ngạn. Bà ở lại cơ sở chính, bên ngoài tuyên bố là trợ thủ của Lê Sâm, trên thực tế bà là thầy của Lê Sâm.

Thẩm Cẩm Nhã là một người lãnh đạo đặc biệt ưu tú, Lê Sâm lại rất thông minh. Những thứ Thẩm Cẩm Nhã đã dạy, anh rất nhanh đã học được, lại còn có thể thông hiểu đạo lý trong đó.

Mà Nam Ca mê man không giống như trước kia, một lần là ngủ đến vài ngày. Khoảng chừng ba giờ sau cô đã tỉnh lại. Thời điểm Lê Sâm trở lại gian phòng, Nam Ca còn đang lười biếng nằm ở trên giường không muốn đứng lên.

anh đi tới cười nheo nheo chớp mũi Nam Ca: "sao thế? Bắt đầu muốn ngủ nướng sao?"

Nam Ca là đang nghĩ đến bản thân trong mộng kia. Lần này tình cảnh trong mộng biến thành cô ở trên đường liên tục bốn ba. Rồi sau đó, cô lại gặp được một người đàn ông.

Bản thân cô trong mộng rất nhỏ bé, lại còn mất đi rất nhiều ký ức. Sa một thời gian ngắn cùng người đàn ông thứ hai chung đụng, cô liền mở miệng kêu ba ba.

Nhưng mà hai cái người ba ba này lớn lên chẳng hề giống nhau nha...

Nam Ca không có đẩy tay Lê Sâm ra, cô chỉ ngẩng đầu ngoác nhìn qua Lê Sâm, lại hỏi một câu: "Lê Sâm, anh nói xem nếu như cha ruột em vứt bỏ em. Về sau cha nuôi thu dưỡng em, lại đem em nuôi dưỡng đến sau này. Vậy thì ai mới là cha em đây?"

Tâm tư trên chọc Nam Ca của Lê Sâm lui xuống. Sau khi anh ngồi xuống, rất là kiên nhẫn nói cùng cô: "Em là nhớ ra cái gì đó sao?"

Nam Ca đem mấy chuyện xảy ra trong mộng gần đây nói qua một lần với Lê Sâm, sau khi anh nghe qua đã rất khách quan nói cho Nam Ca: "Cha ruột của em có khả năng không phải là muốn vứt bỏ em, nhưng cha nuôi nhiều năm như thế lại đối xử với em không sai. Dưỡng em lớn, lại còn để cho em học y. Chân tướng còn cần tự mình em trở về nghĩ. Nam Ca, anh không thể quyết định cho em được."

Trong giọng nói cùng ánh mắt Lê Sâm đều tràn đầy tôn trọng, khiến Nam Ca trong nháy mắt cảm động.

anh còn ôm lấy cô, ở trên gương mặt cô hôn một cái. Cười cười tuyên thệ chủ quyền của mình: "Dù sao mặc kệ em có bao nhiêu người cha, riêng chồng thì chỉ có một mình anh thôi nhé. Hôn lễ của chúng ta đã chuẩn bị gần xong, Nam Ca, em sắp gả cho anh rồi."

Đầu óc Nam Ca chuyển a chuyển, vẫn luôn cảm thấy bản thân cô giống như là đã xem nhẹ một bước rất máu chốt nào đó.

Rất nhiều năm sau cô mới biết được, hóa ra là Lê Sâm không có cầu hôn =. =

Nhưng bây giờ cô lại nghĩ không ra, chỉ hé miệng cười đến hạnh phúc ngọt ngào. Cái đầu nhỏ liên tục gât rồi lại gât, rất là nghiêm túc hỏi Lê Sâm: "Vậy thì ở trong hôn lễ, tiệc mừng của chúng ta đều là dùng máu tươi làm sao?"

Lê Sâm suy nghĩ một chút tươi hình ảnh đầy bàn đều là máu, đối mặt với Nam Ca giật giật khóe miệng: "... Em nghĩ quá nhiều rồi."

Nam Ca vẫn còn có chút mong đợi hôn lễ, tuy nhiên hai ngày sau cô liền bị những chuyện khác hấp dẫn đi sự chú ý.

Kế hoạch giải quyết Bắc Hải chìm tại ngày ấy đã bị Lê Sâm thăng cấp làm kế hoạch "Giải quyết Bắc Hải", nói cách khác, kế địch của bọn họ còn có cả những con Zombie trong trung tâm thành phố Bắc Hải đó.

Lê Sâm cùng mười người lãnh đạo căn cứ khác cùng nhau tham dự đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân. Lần giải quyết kế hoạch này, kỳ hạn là hai năm. Mục đích cũng rất rõ ràng, chính là giải quyết trọn vẹn cả Bắc Hải này, tất cả là vì nhân loại có chỗ dừng chân.

Tất cả mọi người biết rõ cái mục tiêu này rất dài rất xa, tâm tình rất ngưng trọng. Chỉ có Nam Ca đứng ở bên cạnh Lê Sâm, ngoài mặt cao lãnh, trên thực tế nội tâm liên tục mạnh mẽ nghĩ tới. Sau khi giải quyết Bắc Hải xong, nhiều tình hạch cùng túi sách như vậy đều là của mình sao!

Về nguyên lý hấp dẫn Zombie, Lê Sâm cũng không có giải thích qua cho những người này, chỉ nói bọn họ cần những người có dị năng trong căn cứ, không định giờ cung cấp máu tươi.

Vốn là mấy người có dị năng cũng đã làm ra động tác chuẩn bị cắt cổ tay, họ đều cho là bọn họ hấp dẫn nhiều Zombie như vậy thì cần phải có máu tươi của ngàn vạn người cơ. Ai biết Lê Sâm lại nhàn nhạt nói: "Hôm nay chỉ cần ba người, mỗi người cung cấp 200cc là được."

Mọi người quả thực là về mặt chìm trong mộng: "..."

Vốn là bọn họ còn lo lắng máu tươi không đủ để cung cấp, hiện tại tình huống này sao? một ngày chỉ cần ba người thôi à? Lại còn chỉ cần một chút máu như thế?

Lê Sâm trước đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân liền đề ra một phương án thưởng phạt. Người có dị năng trong căn cứ làm ra công hiến, địa vị sẽ không giống nhau nữa. Bọn họ còn đang chuẩn bị trong kế hoạch kỳ hạn hai năm lần này kiến công lập nghiệp đâu. Kết quả chiến dịch giải quyết còn chưa bắt đầu, bọn họ liền phát hiện chuyện hiến máu đều chẳng ra gì!

Tượng gỗ cũng đã khác, một ngày chỉ ba người thì đến lúc nào mới có thể đến phiên bọn họ chứ? Chúng tôi thỉnh cầu chủ động hiến máu được hay không a Lê ca!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Anh làm chủ đi

Lê Sâm ở thời điểm động viên mọi người trong căn cứ, Nam Ca đứng ở bên cạnh anh, vẻ mặt lạnh nhạt.

Thời điểm Lê Sâm nói đến chế độ thưởng phạt, Nam Ca vẫn là một vẻ mặt lạnh lùng.

Về sau Lê Sâm nói đến chuyện mọi người mỗi ngày cung cấp máu tươi, vừa dứt lời, Nam Ca liền trung ra vẻ mặt đứng đắn bắt đầu vỗ tay. Trong lòng đều đã cười đến nở hoa luôn rồi.

Quá tốt rồi, cô đã biết Lê Sâm sẽ không quên cô đâu mà.

Diệp Thiệu chỉ là bác sĩ của cơ sở chính, hiện tại cũng đã là chủ nhiệm của phòng nghiên cứu. Lần này Lê Sâm triệu tập đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân, anh ta bắt quả chỉ là dự thỉnh thôi.

Còn như Lê Sâm nói gì đó thì anh ta cũng không phải là rất quan tâm. Giống như Tông Hạo Hiền ở chỗ xa xa, anh ta đưa mắt nhìn chỉ có một mình Nam Ca mà thôi.

Vẫn là động tác của Nam Ca đột nhiên biến hóa, lúc đấy Diệp Thiệu mới phản ứng được nội dung Lê Sâm vừa nói.

anh ta không khỏi mắt không chế cười rộ lên, Lê Sâm, anh đây là lấy việc công làm việc tư mà cũng làm quá ngay thẳng rồi đấy. Bản thân mình đã biết rõ, những thứ máu tươi kia nộp lên rồi cũng sẽ tiến vào trong bụng Nam Ca thôi.

Nhưng mà vì sao... Diệp Thiệu lại thấy mấy người có dị năng ở bên cạnh đều là vẻ mặt tiếc nuối vậy. anh ta có thể đoán được, tương lai một đoạn thời gian rất dài, số người vì chuyện mỗi ngày ba người được hiến máu tươi mà vùng tay, nhất định không phải là số ít đâu.

Sau khi cười xong, Diệp Thiệu lại có chút buồn buồn. Đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân tiến hành đến đây, buổi chiều tiến hành phân tổ cùng phân vùng. Ngày mai mới chính thức chiến đấu, Diệp Thiệu không muốn nhìn Lê Sâm cùng Nam Ca ở cùng một chỗ ngọt ngào ngào ngào liền quyết định về phòng thí nghiệm trước.

Ai biết sau khi anh ta đi không bao lâu, Lê Sâm cùng Nam Ca thế nhưng lại đây.

Bác sĩ Diệp nghĩ, tôi cũng đã chủ động rời xa các người, các người lại còn lại đây ngược tôi, trong lòng tôi quá đau khổ rồi.

thật ra Nam Ca cũng không hiểu Lê Sâm mang mình tới đây làm cái gì. Vẫn là đi nửa đường, Lê Sâm nghiêm túc hỏi cô: "Em có biết em hiện tại đã có nhịp tim, lại giống như nhân loại đi ngủ sao?"

Nam Ca gật gật đầu: "Biết rõ mà."

Lê Sâm thật muốn gõ Nam Ca một cái, một hồi lâu sau mới không còn gì để nói: "Vậy sao em không sớm một chút nói cho anh biết?"

"... đã quên."

"Trí nhớ này của em a, còn có thể nhớ tới cái gì chứ." Lê Sâm bóp bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nam Ca. Giải thích với cô: "trên thân thể em có biến hóa, anh cảm thấy chuyện này không tầm thường cho nên muốn tìm Diệp Thiệu kiểm tra cho em một phen." anh nhìn thẳng vào đôi mắt cô: "Nhưng nếu như em không muốn khiến người khác biết, chúng ta trở về đi."

Nam Ca trừng mắt nhìn, không phải chỉ là kiểm tra sức khỏe thân thể sao, vì sao Lê Sâm sẽ nghiêm túc nói cùng cô như vậy chứ?

cô đột nhiên không có thói quen, dù sao trước kia Lê Sâm đều là nghĩ đến cái gì liền đi làm luôn. Cũng không cần cô phải quan tâm. hiện tại cô bắt đầu tự mình quyết định, vì sao một chút cảm giác xoay người làm chủ nhân cũng không có, chỉ cảm thấy rất là phiền toái đầu...

Vì vậy Nam Ca đáng yêu ngây ngốc trả lời: "Em tùy tiện nha."

Lê Sâm bị chẹn họng một cái, một hồi lâu sau mới thở dài: "... Thôi, vậy thì đi đi."

anh không nên đối với Nam Ca có quá nhiều ảo tưởng, thời điểm đi theo bên cạnh mình, cô ấy thà rằng làm một phế vật cũng không muốn động não mà...

Vì vậy đến phòng thí nghiệm của Diệp Thiệu, Lê Sâm giải thích cho Diệp Thiệu rõ mục đích đến, Diệp Thiệu cũng rất là kinh ngạc. "anh nói cô ấy thể nhưng có triệu chứng bệnh tật của nhân loại?" Diệp Thiệu cũng chẳng quan tâm lòng chưa xốt, tỉnh tể hỏi.

Nam Ca một hồi đáp lại, tỷ như khi nào thì bắt đầu có khứu giác, thời điểm nào có cảm giác, thời điểm nào xuất hiện tim đập, thời điểm nào lại bắt đầu muốn ngủ...

Diệp Thiệu tường tận ghi lại, lại còn hỏi Lê Sâm: "Có thể rút một chút máu của cô ấy không?"

Lê Sâm nhú mày, hiển nhiên rất là không tình nguyện. Nhưng bây giờ muốn làm rõ ràng biến hóa bên trong thân thể Nam Ca, đây là chuyện không thể thiếu.

Nam Ca đau lòng nhìn Lê Sâm, nước mắt lưng tròng: "Em không cần rút máu."

Máu của cô rất trân quý nhé, cô một chút cũng không bỏ được.

Lê Sâm chỉ có thể ôn nhu dụ dỗ cô: "Nam Ca, em ngoan ngoãn nào, chỉ như vậy một lần thôi, được không?"

Cuối cùng, Lê Sâm đồng ý dùng máu của mình làm trao đổi, Nam Ca mới chậm rì vươn cánh tay của mình ra.

Quá trình Diệp Thiệu rút máu rất nhanh, máu cũng không nhiều, Lê Sâm nhìn máu Nam Ca, màu sắc so với người bình thường thì đậm hơn không ít.

Đặt máu ở trong hòm ướp lạnh, Diệp Thiệu nói với Lê Sâm: "Như này là được, tôi sẽ cẩn thận phân tích."

Lê Sâm gật đầu: "Vậy thì phiền toái anh."

Dù sao cũng là nhờ đến trên đầu tình địch, Lê Sâm không có dẫn Nam Ca tại đây trong thời gian quá dài, rất nhanh đã kéo Nam Ca rời đi.

Diệp Thiệu buông tất cả thí nghiệm trong tay xuống, bắt đầu phân tích máu Nam Ca. So sánh thành phần một chút, phát hiện cùng máu của nhân loại giống nhau. Xem ra muốn biết rõ biến hóa trong thân thể Nam Ca còn cần dụng cụ chính xác hơn mới được.

Hơn nữa Nam Ca là Zombie... Diệp Thiệu nhìn nhìn dụng cụ chứa virus Zombie bên cạnh, lấy một chút máu tươi Nam Ca ra, đưa vào trong đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, anh ta quan sát thấy phản ứng trong dụng cụ, sắc mặt càng ngày càng âm trầm. Vì sao máu Nam Ca lại có chức năng giết chết virus Zombie chứ? Lê Sâm cùng Nam Ca có biết chuyện này không?

Diệp Thiệu quả thực muốn chảy mồ hôi lạnh mà, may mắn Lê Sâm mang Nam Ca đến cho anh ta kiểm tra. Nếu như đổi thành bác sĩ khác, khi phát hiện chuyện này thì Bắc Hải nhất định nhắc lên một trận gió tanh mưa máu.

Buổi tối khóa kỹ phòng thí nghiệm, Diệp Thiệu còn đi tìm Lê Sâm nói phát hiện của mình ra.

Ai biết, về mặt Lê Sâm chưa hề thay đổi. anh chỉ dặn dò Diệp Thiệu một câu: "Chuyện này nhất định phải giữ bí mật."

Diệp Thiệu không chút do dự gật đầu: "Tôi đương nhiên rõ ràng, nếu như tôi muốn làm chuyện gì thì đã sớm đem phát hiện này công khai ra bên ngoài. Tuy nhiên Lê Sâm..." Diệp Thiệu nói ra chần chừ của mình: "Máu Nam Ca có dạng công hiệu này, anh có biết đối với toàn bộ nhân loại mà nói sẽ có ý nghĩa như thế nào không?"

Lê Sâm tỉnh ngủ như cơn mây: "Thuốc để trị liệu virus Zombie sẽ luôn có người khác nghiên cứu, nếu như anh muốn lấy Nam Ca làm vật thí nghiệm, tôi sẽ không đồng ý."

Diệp Thiệu cũng lạnh mặt xuống, vì Lê Sâm không tín nhiệm mà phẫn nộ: "yêu Nam Ca không chỉ có một mình anh, anh nghĩ rằng tôi sẽ ích kỷ như vậy?"

Lệ Sâm hơi hồi hận, nhưng cũng không xin lỗi.

Diệp Thiệu quay đầu ra, trầm trầm nói: "Mà thôi, anh muốn che chở Nam Ca, tôi hiểu. Tôi chỉ muốn nói, nếu máu này đã lấy ra thì đừng lãng phí. Tôi có thể nghiên cứu một chút cấu tạo của máu cô ấy, xem xem sẽ phát hiện ra cái gì không."

Lệ Sâm cảnh giác nói tiếp: "Nếu như không đủ, anh cũng không thể lại tìm Nam Ca rút máu."

Diệp Thiệu hướng Lệ Sâm bảo đảm: "Nghiên cứu chế tạo thuốc kháng định không cần Nam Ca hy sinh, nhưng muốn phân tích ra được thể chất Nam Ca cũng tuyệt đối không chỉ một chút máu này là có thể giải quyết."

"một tháng một lần, không thể nhiều hơn nữa." Lệ Sâm rất đau lòng Nam Tiểu Ca của anh đấy, thể chất kiểm tra không rõ ràng lắm thì cũng lắm là không được liên tục tra xét nữa.

Diệp Thiệu càng phát hiện ra Lệ Sâm đã thay đổi không ít, giao Nam Ca cho anh, chính mình cũng có thể yên tâm rồi.

"Được." Diệp Thiệu đồng ý, trầm mặc trong chốc lát lại bắt đầu nói việc riêng: "anh xác định muốn cùng Nam Ca kết hôn?"

Nhắc tới kết hôn, mặt mày Lệ Sâm hiện lên một tia ảm áp. nói chuyện cũng dè dặt không ít: "Ừm, nếu như không phải là trên đường xuất hiện nhiều chuyện như vậy, hai người chúng tôi đã sớm kết hôn rồi."

Diệp Thiệu mặc dù không cam lòng nhưng cũng không có nói ra lời gì hung ác, nửa là vui mừng nửa là khổ sở gật đầu: "Danh chính ngôn thuận, rất tốt."

nói xong, anh ta không tiếp tục nhìn Lệ Sâm nữa mà xoay người trở về phòng thí nghiệm. Đêm hôm đó, đèn ở phòng thí nghiệm sáng cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, dựa theo phân phối chiều hôm qua, tất cả đội ngũ đã tụ họp xong. Tầng tầng lớp lớp xuất phát tới Bắc Hải chìm. Trước tiên giải quyết Bắc Hải chìm là do mọi người nhất trí thông qua. Dù sao những con Zombie trong nước so với Zombie trên đất bằng thì thực lực không phải chỉ kém hơn một bậc thôi đâu.

Hơn nữa mọi người cũng rất tò mò người cơ sở chính đến cùng thì hấp dẫn Zombie như thế nào?

Tiểu đội của Lệ Sâm đều ở trong xe anh, tổng cộng có bốn người. anh, Nam Ca, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa.

Sắc trời ngoài trụ sở thủy chung đều là bụi bay mịt mờ, gần đây nhiệt độ ở Bắc Hải càng tăng cao. Giờ phút này mặt trời còn chưa mọc cũng đã nóng đến phát sợ.

Bọn họ là người có dị năng, bởi vì tổ chất thân thể so với người bình thường thì cường hãn hơn cho nên đối với loại nhiệt độ cao này không đến mức khó có thể chịu đựng được.

Lệ Sâm lái xe, Nam Ca ngồi ở ghế trước thủy chung luôn điều động tinh thần lực, quản chế tình huống phụ cận.

Liên tục có sinh vật biến dị bay qua đỉnh đầu bọn họ, Nam Ca nhớ tới buổi sáng Diệp Thiệu dặn dò. Cầm lấy bộ đàm phân phó: "Nhớ bắt mấy con chim biến dị trở về nhé."

Mặc dù cô cũng không biết Diệp Thiệu muốn làm gì đâu.

Đoàn xe đi liên tục một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến gần Bắc Hải chìm. Sau khi xuống xe, Lệ Sâm dùng kính viễn vọng, còn Nam Ca khởi động tinh thần lực trực tiếp bắt đầu dò xét khu vực nước này.

"Mặc dù phần lớn Bắc Hải bị chìm ngập nhưng chỗ này nước chẳng hề sâu, nếu như có thể giải quyết Zombie sạch sẽ thì có thể xếp hàng lấy nước ở đây đi." Nam Ca còn dò xét ra trong nước này có rất nhiều tài nguyên. Sau khi truyền lại tin tức cho đội ngũ sau lưng, mọi người càng thêm mong đợi.

Hiện giờ tài nguyên của căn cứ Bắc Hải mặc dù không đến mức lấy trứng chọi đá, nhưng một năm sau, hai năm sau thì sao đây?

Sau khi mỗi đội ngũ chuẩn bị sẵn sàng, Nam Ca ý bảo Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa lui lại một chút liền điên cuồng thúc giục dị năng trong thân thể.

Hiện giờ phụ cận Bắc Hải chìm căn bản không có gió, có thể là vì tinh thần lực cất không khí, Nam Ca giống như đứng ở trong cuồng phong. Mái tóc đen dài được buộc lên còn rủ xuống vạt áo, cũng ở trong không trung bay múa.

Năng lực hiện tại của cô đã đủ để cho người thường sinh lòng sợ hãi.

Bởi vì cô hướng dẫn, Bắc Hải chìm nhất thời không còn bình tĩnh nữa. Các loại Zombie toàn bộ đều tụ họp lại đây, Lệ Sâm thấy tình thế không sai biệt lắm mới nói với Nam Ca: "Có thể dừng lại rồi."

Sau đó trận chiến tuyệt đối là nghiêng qua một bên, bởi vì hải vực quá lớn, thời gian Nam Ca có thể duy trì liên tục hấp dẫn Zombie chỉ có hai giờ.

Cho nên trong ngày này, Nam Ca đều là hấp dẫn từng nhóm Zombie lại đây, từ từ diện tích Zombie bị người có dị năng đánh chết lớn dần.

Lệ Sâm cùng Tông Hạo Hiền mỗi người chiếm một khu vực, ai bảo vệ nặng của bọn họ quá cường hãn, người khác lại gần dễ dàng bị ngộ thương.

Tân Vũ Hoa vì không để Nam Ca xem thường cũng rất anh dũng. Người có dị năng khác lại càng không cần phải nói, mọi người đoàn kết cùng nhau hành động, giữa mỗi tiểu đội bọn họ trong lúc đó cũng có cạnh tranh nha!

Rảnh rồi nhất chính là Nam Ca...

Lệ Sâm giao cho cô một cái nhiệm vụ đặc biệt thanh nhân, để cho cô đi nhặt tinh hạch. Cho nên Nam Ca liền kéo một cái túi so với mình còn cao to hơn, người khác giết Zombie cô liền đi nhặt. Nếu như không phải là xung quanh quá máu tanh thì rất dễ dàng khiến người ta cảm thấy cô là đang nhặt vỏ sò.

một con sòng chém giết không sai biệt lắm kết thúc, Nam Ca tiếp tục hấp dẫn. Cuộc chiến đấu tiếp tục bắt đầu, cô lại có thể tiếp tục đi theo nhặt rồi...

Cho nên những viên tinh hạch xinh đẹp nhất, lớn nhất đều lọt vào trong túi áo Nam Ca.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Bắc Hải khai hỏa

Lúc tối, mọi người quả thực là thắng lợi trở về, tâm tình cực kỳ vui vẻ. đi theo Lệ Sâm Nam Ca có thịt ăn nha! Ha ha.

Nam Ca nhặt tinh hạch một ngày rất là mệt mỏi, lúc trở về liền ngồi ở chỗ ngồi phía sau. Tân Vũ Hoa cùng cô ngồi cùng một chỗ vẫn luôn muốn nói lại thôi.

Mãi cho đến khi xe chuẩn bị lái vào trong căn cứ, Tân Vũ Hoa mới ngồi trong xe mở miệng: "Nam Ca tỷ, chị thật sự muốn kết hôn sao?"

Nam Ca còn đắm chìm trong đồng tinh hạch xinh đẹp khó có thể kiểm chế đầu, mới nghe đến lời Tân Vũ Hoa nói, còn "Hử?" một tiếng.

không đợi Tân Vũ Hoa nói lại lần nữa Nam Ca liền gật đầu, tự nhiên nói: "Đúng vậy." không phải là nói hôn lễ đã chuẩn bị sắp xong sao.

Tân Vũ Hoa ở thời điểm mở miệng hỏi, thân thể Tông Hạo Hiền đang lái xe liền bắt đầu căng chặt. Bởi vì Tông Hạo Hiền cũng muốn hỏi một câu về chuyện này.

Ngồi ở tay lái phụ Lệ Sâm chú ý tới, Tông Hạo Hiền trong nháy mắt liền nắm chặt tay lái. Mặc dù là tình địch nhưng giờ phút này Lệ Sâm cũng chỉ làm như không thấy.

Mà Nam Ca tự nhiên trả lời như vậy khiến bên miệng Lệ Sâm hiện lên nụ cười tươi rói.

Tân Vũ Hoa nhất thời đỏ mặt lên, cậu đặc biệt không muốn để cho Nam Ca gả cho Lệ Sâm đâu. Ô ô ô, về sau lập gia đình, Nam Ca tỷ liền không phải là của mình rồi.

Nếu như Lệ Sâm biết rõ ý nghĩ này của cậu, nhất định phải uốn nắn lại. Nam Ca tỷ của cậu căn bản cũng chưa bao giờ thuộc về cậu đâu nhé.

"Vậy Nam Ca tỷ, chị cảm thấy hạnh phúc không?" Tân Vũ Hoa hỏi lại.

Về mặt Lệ Sâm có chút lạnh lẽo. Rất tốt, đây là muốn trước mặt tôi đục khoét góc tường đúng không?

Nam Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của Tân Vũ Hoa, ôn hòa gật đầu: "Hạnh phúc nha."

Có chỗ ở, có tinh hạch ăn, có máu uống, lại còn có người bao bọc, rốt cuộc không cần lo lắng hãi hùng nữa. Hơn nữa... cô rất thích cùng Lệ Sâm ở cùng một chỗ nha.

trên đời này nếu như không phải là có anh tồn tại thì chính mình khả năng vẫn là một con Zombie lêu lổng ở ngoài đấy.

"Trừ anh ấy ra thì tôi không nghĩ ra mình sẽ cùng ai khác kết hôn nữa cả." Nam Ca nói ý tưởng chân thật nhất của mình lại thiếu chút nữa là ép nước mắt Tân Vũ Hoa chảy xuống.

Xe cũng mãnh liệt dừng lại một cái, phát ra tiếng thắng xe chói tai.

Mặt Tông Hạo Hiền âm trầm, nhưng lại không có dừng khí quay lại nhìn Nam Ca ngồi ở đằng sau một cái. Lời cô ấy đã quá rõ ràng, trừ Lệ Sâm ra, cô ấy không thích bất luận kẻ nào khác nữa.

Cứng ngắt mở cửa xe, Tông Hạo Hiền chỉ nói mấy chữ: "Tôi đi về trước."

Tân Vũ Hoa xoa xoa khoe mắt, Nam Ca phát hiện đầu ngón tay cậu trong suốt. không muốn để cho Nam Ca nghĩ nhiều, Tân Vũ Hoa còn cố hết sức cười một cái: "Vây thì Nam Ca tỷ, chúc hai người hạnh phúc."

Sau khi nói xong, cậu giống như là chạy trốn khỏi xe vậy. Mặc dù cậu cùng Tông Hạo Hiền đi là hai phương hướng khác nhau, nhưng tâm tình bọn họ lại giống nhau.

Nam Ca còn đang duy trì trạng thái trong mộng không động đậy, một thời lâu sau cô mới nhìn Lê Sâm hỏi: "Bọn họ làm sao thế?"

Thời điểm giết Zombie không phải là còn rất hăng hái sao?

Lê Sâm ý tứ sâu xa cười cười: "Cảm thấy em sắp kết hôn nên hăm mộ em thôi."

Nam Ca cực kỳ tin tưởng Lê Sâm gật gật đầu, lại còn rất là ưu việt nói: "Hóa ra là như thế. Bọn họ nhìn em là một con Zombie mà cũng có thể kết hôn, mà bọn họ làm con người lại vẫn còn độc thân, trong lòng chênh lệch khẳng định rất lớn nha."

Lê Sâm... Công lực bỏ não của vợ tôi thật là làm cho ta nhìn thế là đủ rồi đấy.

Đề tài của Nam Ca lúc này đã trôi đến: "Xem ra chúng ta trong khoảng thời gian này không thể xuất hiện trước mặt bọn họ nhiều, dễ dàng kích thích đến bọn họ đấy."

Lê Sâm buồn cười: "Ừm, em thật sự là quá tri kỷ."

Nam Ca ưỡn ngực ngẩng đầu, tự hào nói: "Đó là đương nhiên, cục cưng vẫn luôn tri kỷ như thế."

Bảo trì tiết tấu ngày đầu tiên, toàn bộ nhân lực giết hết một tháng. Giải quyết được một khu vực rất lớn, vật tư cùng tinh hạch lấy được lại càng nhiều không kể xiết. Còn như đến cùng đã giết bao nhiêu Zombie, Nam Ca cũng không nhớ rõ nữa.

Mà bởi vì động tĩnh ở Bắc Hải lớn như vậy, cơ hồ là cả nước đều biết rõ căn cứ Bắc Hải đối người lãnh đạo. Vị lãnh đạo này lại là người có thủ đoạn đặc biệt, không chỉ có thể hấp dẫn Zombie mà trong căn cứ lại nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc thử nghịch thiên, có thể làm cho người bình thường kích thích dị năng!

Vô số căn cứ trên đất nước đều phái người đến, muốn xác định một lần. Những tình huống tại căn cứ Bắc Hải này, là thật hay giả. Nếu quả thật có dạng thuốc này, bọn họ còn chờ cái gì chứ. Mặc kệ phải trả giá cao như thế nào cũng phải mua một nhóm mới được!

Về phần tại sao không tranh đoạt? anh cho rằng căn cứ Bắc Hải giống như là căn cứ Tân Bình để khi dễ sao?

Xem một chút trong căn cứ Bắc Hải đều là những người nào? Chưa nói đến Lê Sâm cùng Nam Ca, làm chủ trong trụ sở còn có các loại người có dị năng cao cấp khác, những người đó không vừa đâu. Quan trọng nhất là, hệ thống phòng ngự của căn cứ Bắc Hải là số một số hai trên cả nước đó!

anh dám cùng căn cứ dạng này cứng đối cứng sao? Trừ phi là không muốn sống lâu nhé.

Còn như ý nghĩ muốn ám sát Lê Sâm cùng Nam Ca thì càng đừng nghĩ, Nam Ca nhưng là hệ tinh thần cấp bảy đấy. không đợi anh lại gần thì người ta đã phát hiện ra anh rồi, chuyện nghiên ép thần kinh anh không hề là áp lực.

Cho nên bọn họ chỉ có thể làm ra thái độ hữu hảo lui tới, mỗi ngày đều lo lắng chờ người bị phái đi hỏi thăm truyền đến tin tức.

Tuy nhiên một ngày sau, trạm radio bọn họ liên lạc không thể bị đập nát. Bởi vì những người kia truyền tin tức về nói, người của căn cứ Bắc Hải giết Zombie giống như đập đồ ăn vậy!

"Những con Zombie kia xoát xoát liền bị hấp dẫn từ trong nước đi lên, người trong căn cứ Bắc Hải có rất nhiều binh sĩ, có rất nhiều đoàn đội tác chiến. Những con Zombie kia căn bản không phải là đối thủ! Nhìn bọn họ chém giết Zombie thật sự là quá sáng khoái!"

Giờ phút này người được căn cứ Thượng Kinh phái đi chính là người cùng lãnh đạo tối cao của căn cứ Cổ Liệt trò chuyện. Thượng Kinh cùng Bắc Hải đều là căn cứ lớn, có người đứng sau cho nên có thể thông qua truyền thanh mà trò chuyện.

"Đợi chút..." Cổ Liệt hỏi: "Cậu là nói, bọn họ cho các cậu đứng ngoài quan sát sao?"

"Đúng vậy." Người kia cũng có chút không tin tưởng nói: "Loại tình cảnh này chúng ta đều cho là cơ mật, ai biết bọn họ một chút cũng không có kiêng kỵ chúng ta! Ngài còn không thấy được, người có dị năng hệ sét kia ném một cột sấm sét xuống, đùng đùng, mấy trăm Zombie than khóc liền trực tiếp bị giết chết! Hơn nữa tôi nghe người bên cạnh nói, anh ta mới chỉ dùng ba thành lực! Các loại người khủng bố tôi đã thấy nhiều nhưng lúc đó cũng chết lặng!"

Cổ Liệt cũng đột nhiên hứng thú: "Thuốc trong truyền thuyết kia đâu?"

"Cái này lại để cho tôi còn giật mình hơn, bọn họ thể nhưng tại chỗ tuyển vài người bình thường đi ra. hiện tại tỷ lệ thành công của thuốc thử này là một phần ba! Tuyển ra đến mười người, có đến bốn người kích thích được dị năng! Hơn nữa người lãnh đạo căn cứ Bắc Hải nói cho chúng tôi biết, nét muốn thuốc thử thì chỉ cần lấy vật tư đi đổi thôi."

Tâm tình Cố Liệt trầm trọng hỏi: "Cần bao nhiêu vật tư?" Đồng thời, ông ta còn âm thầm tính toán tồn kho còn dư lại bao nhiêu.

"một liều thuốc thử chỉ cần lượng vật tư cho một người trưởng thành ăn ba ngày đi thôi!"

"Cái gì?" Cố Liệt trợn to hai mắt, bởi vì ông ta mở loa ngoài. Đừng nói là ông ta, mà ngay cả Trần Bạch Kiêu ở bên cạnh dự thính cũng cảm thấy rung động. Thuốc thử trân quý như thế mà chỉ cần lượng vật tư ba ngày sao? Đây cũng quá ít rồi đấy? Xác định không nhầm lẫn gì chứ?

"Ha ha, lúc ban đầu chúng tôi phản ứng giống hệt ngài, đều cho rằng căn cứ Bắc Hải có âm mưu. Có người gan to trực tiếp cầm ba ngày vật tư đi ra, sau đó liền đổi được thuốc! Khi đó Lệ Sâm còn nói, thuốc này lấy về là để chính mình dùng. Còn mọi người nghiên cứu cũng phải dựa vào chúng ta tự mình làm chủ! Tôi cũng đổi được ba liều đấy!"

Tâm tình Cố Liệt rất phức tạp. Tại tận thế, ai mà không vì một chút tài nguyên mà tranh đoạt được người chết ta sống? Nếu như căn cứ Bắc Hải muốn xưng bá toàn bộ hoa hạ thì dựa vào loại thuốc nghịch thiên này cũng có thể.

Nhưng mà bây giờ anh ta làm như thế cũng không phải là coi tiền như rác, mà là anh ta nguyện ý vì toàn bộ nhân loại mà cống hiến! Cố Liệt thậm chí khẳng định, căn cứ Bắc Hải có bác sĩ lợi hại như thế, chờ về sau bọn họ nghiên cứu ra các loại thuốc khác, cũng sẽ cống hiến cho nhân loại hết thời!

Chỉ cần người đi đổi lấy thuốc thử có thể hơi không chịu thua kém một chút cũng có thể lấy ra đủ vật tư đến, đồng giá trao đổi.

Căn cứ Bắc Hải đây là muốn theo chính sách nhân từ!

Sau khi cắt đứt trò chuyện, Cố Liệt nói với Trần Bạch Kiêu: "Cậu đi gọi điện thoại cho Bắc Hải, nghiêm túc một chút. Ước thời gian đi, tôi chuẩn bị tự mình đi thăm hỏi Lệ Sâm của căn cứ Bắc Hải."

Trần Bạch Kiêu nhủ nhủ mày: "Chuyện này tôi có thể an bài, nhưng mà mấy tháng nay ông cũng không đi được. Việc trong căn cứ Thượng Kinh cũng rất nhiều, chúng ta cùng nước ngoài còn có hợp tác. Hơn nữa, người ông vẫn đang tìm kiếm kia còn chưa có tung tích."

Cố Liệt cũng không khỏi tiếc nuối: "Chuyện đi Bắc Hải liền kéo dài thêm một chút đi. Biệt hiệu D vẫn luôn không có tin tức, chỉ sợ đã lạnh ít dữ nhiều. Nhưng mà thứ trong tay anh ta, chúng ta nhất định phải tìm được."

Trần Bạch Kiêu có chút không giải thích được: "Ông hình như cũng không biết thứ kia cụ thể là cái gì, tại sao phải cấp bách như thế? Hiện nay, bất kể là vũ khí hay là người có dị năng, chúng ta cũng không thiếu mà."

"Mặc dù không biết là cái gì, nhưng tôi lấy được tin tức chuẩn xác từ nước ngoài. Thứ trong tay anh ta đủ để cứu vớt toàn bộ nhân loại hiện tại toàn bộ động vật đều đã biến dị, cậu cảm thấy chúng ta còn có bao nhiêu thời gian chứ? Tài nguyên đã càng ngày càng ít rồi."

Trần Bạch Kiêu thấy ông ta ngưng trọng như thế, tim cũng không khỏi trầm xuống. Đúng vậy, anh ta cùng Lệ Sâm đều có lòng bác ái, nếu đã bị anh ta biết rõ cái tin tức này, anh ta tất nhiên sẽ không buông tha.

"Cậu ở trước khi giải ngũ không phải cùng anh ta là chiến hữu sao, nhà của anh ta ở Thượng Kinh. Tôi cảm thấy được, sớm muộn gì anh ta cũng sẽ trở về thôi." Trần Bạch Kiêu mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng tuyệt không khẳng định, cũng chỉ là anh ta cho bản thân cùng Cố Liệt một chút an ủi mà thôi.

"Chỉ mong là thế. Thời thời khắc khắc quản lý mỗi một tuyến đường phòng vệ cho tôi. Vừa có tin tức của anh ta thì lập tức báo cho tôi."

Hai ngày sau, người Thượng Kinh phải đi đã kết thúc chuyến "Tham quan học tập" ở căn cứ Bắc Hải. Theo đạo lý mà nói, Cố Liệt phải đi là máy bay trực thăng. Khi bọn họ chuẩn bị trở về, sao có thể vẫn chưa nhận được tin tức chứ?

Chờ đến lúc cảm thấy lo lắng, Bắc Hải quả nhiên chấp nhận thông qua đường dây. Người đàn ông bên cạnh kia cực kỳ hứng thú đối với Cố Liệt nói: "Tiền sinh, chúng ta lùi ngày trở về vài ngày nữa được không."

"Sao thế? sự tình có biến?" Cố Liệt khản trương, rất sợ người Bắc Hải đổi ý.

"không phải, hàng đều đã được đóng gói cất kỹ. Là chuyện Lệ Sâm kết hôn, những người trong Bắc Hải đều mời chúng tôi ở lại uống rượu mừng! không riêng gì chúng tôi mà người của những trụ sở khác cũng không đi!"

Vừa nghe đến là nguyên nhân này, Cố Liệt thờ phào nhẹ nhõm, còn cười dãn dãn: "Được, vậy các cậu liền ở lại tham gia hôn lễ rồi hẵng trở về. Thuận tiện thay tôi chuẩn bị một phần lễ vật đi. Cảm tạ căn cứ Bắc Hải khẳng khái trợ giúp."

"Ngài yên tâm! Tôi nhất định sẽ chuyển lời cho ngài!"

Cúp điện thoại xong, người của căn cứ Bắc Hải đã thúc giục anh ta: "Mau lại đây dọn bàn đi! Chờ thêm lát nữa sẽ không có vị trí tốt đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Hôn lễ thế kỷ

Nếu như nói một tháng trước, thời điểm Lệ Sâm mới vừa tiếp nhận cơ sở chính Bắc Hải cũng bởi vì thế lực khắp nơi mà sát đầu mẻ trán. hiện tại Bắc Hải quả thực đã là một khối liên kết chặt chẽ.

Ai không phục Lệ Sâm, vậy chúng tôi liền đánh tới khi anh phục, căn bản không cần Lệ Sâm ra tay! Bọn họ kính nể cường giả, đồng dạng cũng dùng thực lực nói chuyện, căn cứ cường hãn vốn cũng không cần dùng đến giải thích!

Hiện giờ căn cứ Bắc Hải triệt để nổi danh cả nước. Người trong căn cứ đều nhìn ra tiền đồ bùng sáng, tình cảm sùng bái đối với Lệ Sâm cùng Nam Ca giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Hai người kia nói ra bất luận lời nói gì cũng bị bọn họ tôn sùng thành chân lý. Mỗi ngày vì chen lấn ba vị trí hiển máu kia mà người trong cơ sở chính đánh nhau kịch liệt, giáo đài liên tục chặt kín người.

Hôm nay không khí cơ sở chính đặc biệt thẳng hoa, khắp nơi đều là giăng đèn kết hoa. Nếu mà có người không biết tình huống, nhất định sẽ hỏi một câu.

Còn như người cơ sở chính trả lời thế nào sao? Đều là tự hào nói, đây là hôn lễ của người lãnh đạo cơ sở chính của chúng tôi! anh ấy muốn kết hôn với chị dâu nha!

Lệ Sâm cùng Nam Ca là thần tượng cuối cùng của nhóm bọn họ, nam thần nữ thần, hôn lễ có thể hàm hồ sao? Đương nhiên không thể!

một tháng này, vì sưu tầm đồ dùng và vật tư cho bọn họ kết hôn mà đám người có dị năng này giống như bị điên liều mạng đẩy nhanh tiến độ giải quyết Zombie. Vốn là Thẩm Cẩm Nhĩ phỏng đoán hai tháng mới có thể sưu tầm toàn bộ vật tư, vậy mà một tháng đã làm xong cả rồi.

Hai mươi căn cứ Bắc Hải, cường nhân rất nhiều, người tài ba cũng không ít. Lễ phục kết hôn của Nam Ca cùng Lệ Sâm đều là thủ công chế ra, dùng cũng là vải vóc tốt nhất mà bọn họ có thể sưu tầm được; Nhẫn kết hôn là Lệ Sâm chính mình đi tìm, mặc dù ở kim cương tận thế không đáng giá tiền, nhưng anh tìm được một chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy, vẫn là khiến không ít cô nương đều hâm mộ đỏ tròng mắt;

Các loại thiết bị trong hôn lễ chính là Lệ Ngạn bọn họ xuất lực sửa chữa được tương đối nhiều, điện lực trong căn cứ hôm nay lại là cung ứng đến tối đa. Có thể để cho mọi người dùng cả đêm.

Nam Ca lúc này đang ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi, cô đã thay xong y phục, trang điểm cũng xong rồi. Làm dâu phụ cho cô là Tần Mộ Yên.

Tần Mộ Yên kiểm tra một lần cuối cùng trang sức sẽ không rơi xuống xong mới tìm Nam Ca muốn lấy giấy hôn thú.

"Nam Ca tỷ, giấy hôn thú của chị đẹp không?" Tần Mộ Yên đi tới, ôn nhu hỏi. Lần hôn lễ này cô ấy cũng đã hy vọng thật lâu đấy, hơn nữa ở tận thế mà có thể có hôn lễ long trọng như thế, thật là làm cho người ta hâm mộ mà.

Còn như Nam Ca, cô chính là xem giấy hôn thú trong tay, vẻ mặt dờ khóc dờ cười. "Đúng vậy, tôi ở trong này các cô tìm ai về thế?" Nam Ca lắc lắc quyền vờ đỏ trong tay.

không sai, đây chính là "Giấy hôn thú" của cô cùng Lệ Sâm. Đừng nói là vẽ trên sách vở, mà ngay cả con dấu cũng đều là vẽ ra. Mặc dù vẽ thật là tốt, nhìn quá chân thật luôn... Nhưng vẽ giấy hôn thú, nghĩ như thế nào thì cảm giác cũng là lạ nha.

Tần Mộ Yên ha ha cười một tiếng: "Là một họa sĩ rất nổi danh trước tận thế." cô ấy tiếp nhận giấy hôn thú cất kỹ: "Người kia nói, anh ta cả đời vẽ nhiều bức tranh như vậy nhưng còn chưa từng vẽ qua giấy hôn thú đâu... nói sau, ảnh chụp trên mặt này không phải là vẽ nha."

Rửa ảnh chụp còn phí thêm chút sức, may mà mặt hai người này trông hạnh phúc như vậy.

Ngày đó chụp ảnh, Nam Ca còn cố ý mặc một bộ sườn xám màu trắng. Bởi vì bối cảnh là màu hồng nên phụ trợ cho cả người cô trở nên giống như bạch ngọc không tỳ vết vậy.

Lệ Sâm là mặc một bộ quân trang, trông rất kiên nghị. Tranh tranh thiết cốt, ngồi ở bên cạnh Nam Ca, tràn đầy khuôn cách bá đạo của quân nhân.

Nam Ca chỉ nhớ rõ, ngày đó Lệ Sâm cười đến đặc biệt vui vẻ. Chính cô cũng có thể liên tục cảm giác được tâm tình vui vẻ của anh ấy. Mà bây giờ, chính mình thế nhưng thật sự chuẩn bị gả cho anh ấy sao?

Thời gian rất nhanh liền đến, lần hôn lễ này căn cứ cố ý làm vô cùng náo nhiệt. Mặc dù bởi vì bên ngoài đều là Zombie, không thể xe hoa dạo phố, nhưng thời điểm Lệ Sâm đến đón cô dâu vẫn là dẫn theo đoàn xe trong căn cứ đến.

Muốn đón người cần phải hao chút khí lực, các em gái trong phòng đem Lệ Sâm lăn qua lăn lại một vòng mới thả người.

Lập tức Lệ Sâm ôm Nam Ca xuống lầu, bỏ người vào trong chiếc xe thiết giáp của anh. Chiếc xe này của anh ở Bắc Hải mà nói đều là số một số hai đấy. Hơn nữa chiếc xe đối với bọn họ còn có ý nghĩa không giống nhau.

Chiếc xe thiết giáp phong cách khác nghiệt bị bố trí lại một phen, từ trong tới ngoài đều đáng yêu không chịu nổi. Đoàn xe chạy vòng quanh căn cứ toàn bộ mười vòng, người tới tham gia hôn lễ đều đứng ở ven đường liên tục hoan hô.

Mỗi người đều mặc bộ quần áo tốt nhất của bọn họ, có chút người còn trang điểm, khuôn mặt ai cũng vui sướng, một chút cũng nhìn không ra là đang ở tận thế.

Lệ Sâm cùng Nam Ca song song ngồi cùng một chỗ, anh thủy chung đều nắm chặt tay Nam Ca. Phong cảnh ngoài cửa sổ trong mắt anh không đẹp bằng nửa phần Nam Ca.

Nam Ca đoạn thời gian trước đối với kết hôn còn không có cảm giác gì, dù sao mặc kệ có hay không cái nghi thức này thì cô cùng Lệ Sâm đều là ở cùng một chỗ, những người khác vẫn gọi mình là chị dâu nhà.

Hiện tại cô đã rõ ràng, có nghi thức thật sự không giống. Cái loại cảm giác danh chính ngôn thuận này làm cho cô có chút muốn khóc.

Lệ Sâm phát hiện tâm tình cô biến hóa, nhẹ nhàng ôm cô, lại còn vỗ vỗ bả vai: "Hôm nay em là cô dâu xinh đẹp nhất."

Nam Ca chôn khuôn mặt nhỏ nhắn ở cổ anh gật đầu: "Vâng."

Mặc dù cô vẫn là Zombie nhưng qua kiểm tra, triệu chứng bệnh tật của nhân loại đã càng ngày càng nhiều. Tim đập thay đổi trở nên nhanh hơn so với trước kia, còn có hô hấp nhẹ nhàng. Ký ức của cô cũng đang từ từ khôi phục, mặc dù thông thả nhưng cũng để cho cô cảm giác mình không tiếp tục phải phiêu bạt không nơi nương tựa nữa.

Căn cứ rất lớn, mười vòng đi xuống, pháo hoa không sai biệt lắm bắn nửa giờ. Theo một trận tiếng pháo vang lên, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Nói đến bọn họ không tìm được pháo mừng, vẫn là dùng đại pháo thật sự ở trong quân đội để thay thế...

Hôn lễ có người điều khiển chương trình chủ trì, quá nhiều người xem lễ, mà trong căn cứ lại không có lễ lớn như thế cho nên chỉ có thể đem lời đài dùng để đánh nhau kịch liệt bố trí thành sân bãi.

So với hôn lễ đã tham gia trước tận thế, mặc dù lần này phương tiện không đủ xa hoa, nghi thức cũng không đầy đủ nhưng mọi người vẫn công nhận đây là một hôn lễ thể kỷ.

Toàn bộ hành trình Nam Ca đều cười tủm tỉm, người điều khiển chương trình trước kia cũng là người chủ trì hôn lễ, rất hiểu được điều động bầu không khí, anh ta hỏi cái gì, Nam Ca cũng ngoan ngoãn phối hợp.

Kể cả Nam Ca hiện tại đã thông minh không ít nhưng trong thân thể vẫn mang tính chất đặc biệt ngu ngốc đáng yêu. Có lúc người điều khiển chương trình nghiêm trang nói giọng, cô còn nghiêm túc trả lời. Có chút đần độn trên choker mọi người cười không ngừng.

Lệ Sâm và Nam Ca tiếp xúc không nhiều người, vốn cho rằng cô ấy là một nữ nhân cao lãnh. Ai có thể nghĩ tới cô lại đáng yêu như thế chứ?

Vì vậy chờ về sau hỏi Lệ Sâm, lần hôn lễ này tiếc nuối lớn nhất là cái gì, anh nói không phải là đoàn xe không đủ nhiều, thiết bị không đủ xa hoa, mà lại là mời quá nhiều người tới!

Nam Ca của anh đáng yêu như thế, quả thực chính là vạn người mê. Kéo ra ngoài chạy một vòng, tất cả mọi người yêu cô ấy luôn!

Chính mình làm chồng cảm thấy thật tức ngực...

Giờ phút này còn ở trong hôn lễ, Lệ Sâm lúc nào cũng che chở Nam Ca, kiến người tới xem lễ lúc nào cũng phát ra từng đợt âm thanh huyết gió xuy xuy.

Không ít người độc thân nhìn thấy hai người bọn họ ngọt ngào như thế đều nảy sinh suy nghĩ tại tận thế tìm một người bầu bạn. Hoàn cảnh bên ngoài lại kém thì như thế nào, chỉ cần tìm bọn họ hướng về phía ánh sáng thì vẫn luôn có thể sáng lạn mà sống sót.

Hôn lễ tiến hành đến thủ tục trao đổi nhẫn, người điều khiển chương trình còn cầm lấy giấy hôn thú của hai người cho mọi người xem xem "Đây mới thật sự là vẽ mà, có phải rất tinh xảo hay không? Sấm tiên sinh còn uỷ thác tôi quảng cáo, nói hoan nghênh mọi người đi tìm anh ấy vẽ giấy hôn thú!"

"Ha ha ha..." Đám người xem lễ bộc phát ra một trận cười ầm lên, mà ngay cả Nam Ca cùng Lệ Sâm cũng đều buồn cười.

Người điều khiển chương trình thấy hiện trường đủ náo nhiệt mới đem hai cái hộp mở ra, trong đó đặt chiếc nhẫn của bọn họ.

Anh ta trước tiên đem cái loa đưa cho Nam Ca, hỏi cô: "Trước khi trao đổi nhẫn, cô nghĩ muốn cùng chồng mình nói gì không?"

Nam Ca rất thích chiếc chiếc nhẫn kim cương cực lớn này, nhiều năm như thế đều hận không thể mang theo trên tay suốt. Lúc này còn đang nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kim cương. Nhìn một lúc, cô ngẩng đầu đối với Lệ Sâm cười ngọt ngào: "Về sau anh sẽ cho em ăn no chứ?"

Đám người đầu tiên là yên tĩnh, sau đó thế nhưng ầm ĩ lật trời.

Mặt Lệ Sâm cũng có chút hồng, có chút bất đắc dĩ nhìn Nam Ca, nghĩ thầm, mặc dù anh biết rõ lời em nói là có ý gì. Nhưng mà trước khi em nói có thể cân nhắc một chút hay không... Em đây quả thực là khiến tất cả mọi người hiểu sai tiết tấu rồi đây.

Tuy nhiên... Cũng đã là vợ yêu của mình, đương nhiên là muốn tự mình tới dứt no bụng nha. Vì vậy Lê Sâm cầm lấy chiếc nhẫn kim cương, thành kính nhìn chăm chăm đầu ngón tay Nam Ca, đeo chiếc nhẫn cho cô rồi lại nghiêm túc hứa hẹn: "Đương nhiên sẽ."

"A a a!" Người phía dưới đã hô to lên: "Hôn lễ này vì cái gì sẽ đen tối như vậy chứ!"

"Tôi không cần lại tiếp tục xem tiếp! Đây quả thực là ngược cầu mà! Tôi muốn trách cứ hai người!"

"Uy cô độc tốt đẹp lắm sao, tôi cảm thấy mắt mình sắp bị cắt đi rồi!"

"Lê Sâm ba ba thật là đẹp trai quá ngao ngao ngao!"

Người điều khiển chương trình kỳ thật cũng cảm thấy rất buồn cười, dù sao hai người kia... Thấy thế nào cũng không giống như là nghiêm trang nói lời đen tối nha...

Nhưng anh ta vẫn đưa micro cho Lê Sâm: "Vậy Lê Sâm thì sao? Muốn cùng Nam Ca nói cái gì không?"

Lê Sâm duỗi tay, đem chiếc nhẫn của mình đặt ở trong lòng bàn tay Nam Ca, lúc cùng Nam Ca nói chuyện, anh còn cúi đầu giữ cho ánh mắt Nam Ca cùng mình ngang bằng mà không cần cô ngước đầu lên nhìn mình.

"anh hy vọng em cả đời này cũng có thể vô tư vô lự như thế, sống thật bình an vui vẻ."

Sau khi Lê Sâm nói qua, Nam Ca cũng sáng lạn cười một tiếng giúp Lê Sâm đeo nhẫn lên.

Mà người đàn ông vừa lòng thỏa mãn, bảo trì tư thế này mà hôn môi Nam Ca. Mặc dù chỉ là dán một cái liền tách ra ngay, nhưng ở góc độ mọi người không thấy được, anh còn lặng lẽ liếm Nam Ca một cái.

Từ đầu đến cuối, anh đều là ôn nhu săn sóc dạng này khiến bầu không khí tại hiện trường lại một lần nữa bùng nổ. Tiếng hoan hô thật lâu không dứt.

Trao đổi nhẫn xong, Diệp Thiệu còn đứng ra nói anh ta có thứ này muốn mời mọi người ăn. Mọi người ào ào giương cao cái cổ xem liền thấy được từng chiếc xe thức ăn được đẩy tới, sau khi vén cái nắp lên, đặt bên trong dĩ nhiên lại là thịt!

Hiện tại động vật không phải cũng đã biến dị hết rồi sao? Thịt này xác định có thể ăn chứ?

Đám người ở đây đều rất lâu đã không có khai trai, lại nghĩ thấy được mùi hương nồng như thế đều không ngừng nuốt nước miếng.

Nói đến Diệp Thiệu có thể phá được cái vấn đề khó khăn này là bởi vì máu Nam Ca. Tuy nhiên anh ta tạm thời chỉ dám thả mấy loại thịt này, lo lắng giống loài khác còn sẽ phát sinh lần biến dị thứ hai.

Duy nhất khiến anh ta khó có thể mở miệng chính là máu Nam Ca đã dùng xong, hôm nay lại vừa lúc là một tháng bọn họ ước hẹn. Diệp Thiệu vốn nên đi rút máu, nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày vui của Nam Ca, ai có thể vào lúc này làm cho Lê Sâm không thoải mái chứ?

Diệp Thiệu liền trì hoãn một ngày vậy, hôm nay anh ta mang thành quả nghiên cứu ra mời mọi người ăn.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Hài hòa hài hòa

"Thịt này đã qua xử lý, mọi người có thể yên tâm ăn." Diệp Thiệu bảo đảm hai lần, Tân Vũ Hoa liền đứng dậy: "Tôi đến trước đi!"

Cậu kẹp lên một khối thịt thả vào trong miệng, thời điểm nghiền ngẫm con mắt đều sáng cả lên.

Nhanh chóng nuốt miếng thịt xuống, cậu quay ra hướng tới Diệp Thiệu giơ ngón tay cái lên: "Bác sĩ Diệp, anh thật sự là lợi hại mà. Thịt này ăn quá ngon ý!"

Diệp Thiệu ha ha cười một tiếng: "Ăn ngon đó cũng là công lao của đầu bếp, tôi chỉ là lấy đi độc tố bên trong mà thôi."

Vừa nhìn Tân Vũ Hoa ăn cũng không có việc gì, những người khác cũng không chịu ngồi yên, ào ào vọt lên muốn đoạt thịt.

Nam Ca cùng Lê Sâm đứng ở ngoài đoàn người, cô còn nói cùng Lê Sâm: "không trách được lúc trước Diệp Thiệu để cho em mang giúp anh ta mấy con động vật biến dị trở về, hóa ra là vì nghiên cứu này. Thịt kia nhìn thật ngon nha..."

"Sao thế, em cũng muốn ăn một miếng sao?" Lê Sâm ôm eo cô hỏi.

Nam Ca hi hi lắc đầu: "không phải đâu, " cô ngẩng đầu, Lê Sâm có thể từ trong con ngươi màu đen của cô nhìn thấy bản thân: "Em còn cảm thấy hứng thú với anh hơn một chút."

Lê Sâm ý tứ sâu xa cười cười: "Vậy lát nữa về phòng liền cho em ăn no."

Lê Ngan cùng Tần Mộ Yên đứng ở bên cạnh bọn họ, giả vờ là cái gì cũng không nghe hiểu...

Yến hội tiến hành được một nửa lại có người đến thông báo nói ngoài cửa cơ sở chính có người tự xưng là bạn của Nam Ca tìm lại đây.

Nam Ca cùng Lê Sâm lúc này còn đang mời rượu đâu, vừa nghe nói như thế đều nghi hoặc nhìn nhau.

Bạn cô á? Sao cô lại không nhớ nhỉ?

"Đối phương có nói tên là gì không?" Lê Sâm hỏi.

"Có ạ, họ tên là Tô Phương cùng Tô Hiến."

"A!" Nam Ca nhớ tới, đây không phải là khẩu phần lương thực của cô sao!

Lê Sâm nắm tay cô cười nói: "Mời hai người kia vào đi."

Lặn lội đến đây chẳng hề dừng lại ngoài Tô Phương cùng Tô Hiến còn có đám người trốn ra được từ tai nạn thiên thạch tại căn cứ Tân Bình, kể cả đám người Tô Hoàng.

một tháng này, danh tiếng căn cứ Bắc Hải như mặt trời ban trưa. Bọn họ đi tới chỗ nào cũng nghe người ta đang đàm luận Lê Sâm cùng Nam Ca, muốn không biết rõ cũng không được nha. Vừa vặn bọn họ vẫn đang tìm kiếm một chỗ lánh nạn liền chạy đến Bắc Hải tìm nơi nương tựa.

Lê Sâm đối với chuyện này đương nhiên là hoan nghênh, sau khi cùng Tô Hoàng bắt tay, nhìn thấy màu sắc đôi mắt anh ta sâu hơn rất nhiều còn cười chúc mừng: "Xem ra dọc theo con đường này mọi người cũng phát sinh không ít kỳ ngộ nha."

Tô Hoàng khoát tay, khiêm tốn nói: "không thể so với hai người anh, hai người mới thật sự lợi hại. Đúng rồi, chúc mừng anh cùng Nam Ca kết hôn, cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi."

Lê Sâm ha ha cười một tiếng: "Cũng cảm ơn các anh. Về sau liền ở lại Bắc Hải đi, trở thành thành viên mới cùng chung sức xây dựng Bắc Hải."

Tất cả mọi người tương đối vui vẻ, Tân Vũ Hoa chờ Lê Sâm cùng Tô Hoàng nói xong liền xông lên cho Tô Hoàng một cái ôm.

"Tôi thật sự là nhớ các anh muốn chết!" Tân Vũ Hoa vui vẻ nói.

Tô Hoàng vuốt vuốt đầu cậu: "rõ ràng mới mấy tháng không gặp thôi mà cậu lại cao ra rồi. Thiếu niên có dị năng hệ mộc của cơ sở chính tương đối nổi danh, tiểu tử cậu có tiền đồ lớn đấy."

Tân Vũ Hoa thẹn thùng vò đầu: "Cũng không lợi hại như thế đâu, đều là mượn ánh sáng của Lê đại ca thôi ạ. Tô Hoàng, các anh về sau cũng ở lại đây chứ, chúng ta cùng nhau giết Zombie!"

"Được!" Đôi mắt đào hoa của Tô Hoàng tràn đầy nghiêm túc cùng vui mừng, tuy nhiên anh ta nhìn nhìn sau lưng Tân Vũ Hoa, hỏi: "Tông Hạo Hiến đâu?"

"anh ấy à..." Tân Vũ Hoa có chút âm trầm nói: "Có thể có thể có chút mệt mỏi nên đi về nghỉ rồi."

Hình ảnh vừa nảy Lê Sâm cùng Nam Ca trao đổi nhẵn cùng hôn môi kích thích đến Tông Hạo Hiến, anh ta liền không ở lại xem nữa.

Kỳ thật Tân Vũ Hoa cũng là lòng đầy chua xót, nhưng cậu đối với Nam Ca nhiều hơn là một loại sùng bái. cô ấy gả cho Lê Sâm, chính mình ngay cả ghen tị cũng chưa từng trải qua. Khổ sở hai ngày, cậu cũng đã điều chỉnh tốt tâm tình. Về sau chắc chắn sẽ không làm Nam Ca ngọt ngào.

Nhưng Tông Hạo Hiến... Người lãnh tình như vậy nếu đã thích ai, chỉ sợ sẽ là cả đời... anh ấy có thể bỏ xuống hay không, vậy thì phải xem chính bản thân anh ấy thôi.

Tô Hoàng nhìn ra Tân Vũ Hoa do dự, cũng đoán được khoảng thời gian tách ra này, khẳng định bọn họ cũng đã xảy ra chuyện gì, vì vậy không hỏi lại nữa.

"Tốt rồi!" Tô Hoàng vỗ vỗ bả vai Tân Vũ Hoa: "Nghe nói trong căn cứ các cậu có rượu. đi, chúng ta đi uống rượu!"

Hôn lễ liên tục ầm ĩ đến rất khuya, Lê Sâm cùng Nam Ca ngược lại không thêm đi bởi người đến xem lễ ăn cơm, tất cả đều giao cho Lê Ngan cùng Tần Mộ Yên.

Rượu tồn trong căn cứ trên cơ bản đều uống sạch trong đêm nay, Lê Sâm cũng uống mấy chén nhưng còn xa xa mới đến trình độ say.

Nam Ca là người về trước phòng cưới của họ trước, chỗ này ở chính giữa vào căn cứ. Cũng là căn nhà tốt nhất căn cứ, căn phòng rộng rãi sáng ngời.

Hiện tại Nam Ca làm việc và nghỉ ngơi so với trước kia có quy luật hơn rất nhiều, buổi tối mỗi ngày cũng sẽ ngủ một lúc, thuận tiện hồi tưởng lại ký ức một chút.

Hôm nay cô rửa mặt, thay quần áo xong liền chuẩn bị leo lên giường ngủ. Lệ Sâm ngồi ở trên ghế vừa vặn có thể nhìn thấy bộ dáng Nam Ca đưa lưng về phía mình bò lên giường, đường cong sau lưng rất mỹ lệ.

anh vẫn luôn chờ một ngày này cho nên chưa có chạm qua Nam Ca. Mà bây giờ... anh kéo kéo cà vạt, cảm thấy hô hấp nóng lên giống như bị lửa đốt vậy.

Từ từ đi tới, anh mất cả chân Nam Ca, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái.

Nam Ca quay đầu nghi ngờ nhìn anh, ngờ ngác hỏi: "Sao anh còn không tắm rửa đi ngủ? Ngày mai còn phải đi săn giết Zombie đấy." cô phát hiện muốn chạm đến cặp tám rất khó, cho nên gần đây vẫn luôn rất chăm chỉ.

Trong lòng Lệ Sâm có chút bất mãn, anh nằm nghiêng ở trên giường, còn đem Nam Ca ửng vào trong ngực. Đầu ngón tay không ngừng đụng vào gò má cô rồi lại từ từ lúi xuống dưới...

"Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn đấy" Giọng anh khàn khàn: "Em có biết chuẩn bị xảy ra chuyện gì không? Vậy mà lại còn rảnh rỗi nghĩ tới giết Zombie, hử?"

Cổ họng Nam Ca đột nhiên khô cạn, cô muốn lui về phía sau nhưng Lệ Sâm sao có thể cho phép chứ. Sức lực của anh lớn, vẫn như cũ giam cầm cô trong lòng.

"Em... Em muốn ngủ..." Nam Ca cảm thấy Lệ Sâm có chút nguy hiểm.

Lệ Sâm lại cười xấu xa mê hoặc cô: "thật ra trừ máu, trong cơ thể anh khả năng còn có chút gì đó cũng có thể trợ giúp em lên cấp đấy, em có muốn thử một chút không?"

"A? Cái gì?" Nam Ca hứng thú.

"Đồng ý rồi?"

Lệ Sâm cười một tiếng, giống như sương mù tan biến lộ ra ánh trăng sáng ngời, khiến Nam Ca nhìn thấy cũng không khỏi ngây người.

Cười như vậy cũng quá phạm quy rồi đấy, Nam Ca liền không có tiền đồ... Bị dụ dỗ thành công =. =

cô ngây ngốc đáng yêu gật đầu, ý thức chậm rãi rơi vào sương mù, chỉ nghe thấy Lệ Sâm nói: "Nam Ca, anh yêu em..."

===== tắt đèn mời tự động bỏ não =====

Cuối cùng cũng ăn được tiểu Zombie chính mình liên tục thêm thường, Lệ Sâm tình tứ thương thức cả buổi tối, thật sự là yêu chết hương vị của cô.

anh chưa từng yêu qua người phụ nữ nào khác nên cũng không thể so sánh sự đối lập, nhưng sự thỏa mãn mà Nam Ca mang đến cho anh tuyệt đối là cảm giác hai mươi năm qua không thể mang đến được.

anh thật sự cảm tạ trong sinh mệnh của mình, có cô xuất hiện. So với anh thỏa mãn, Nam Ca đến cuối cùng vẫn luôn cầu xin tha thứ. Lệ Sâm thấy cô mệt mỏi như vậy mà còn chưa ngủ, mềm mại dựa vào trong lòng mình giống như là một cục bông mềm, liền hỏi cô đang suy nghĩ gì.

Nam Tiểu Ca ghen khuất nói, rõ ràng cô cũng là người có dị năng, rõ ràng cô cũng rất cường hãn, tại sao lại không theo kịp thể lực của anh chứ, cô không phục!

Lệ Sâm...

Nam Ca còn lầm bầm: "Có cảm giác chuyện này không tốt, thế nhưng lại đau như vậy. Em rất là không phục, hử."

Lệ Sâm: "... " anh thế nhưng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Nếu như Nam Ca không có cảm giác, thời điểm anh cùng cô làm cái gì kia, cô ấy chẳng phải sẽ là một con cá chết sao... Được rồi, cho dù là cá chết thì anh cũng rất yêu. Tuy nhiên chắc là đêm tân hôn của bọn họ sẽ làm anh lưu lại bóng ma mất...

Nam Tiểu Ca về sau kiên trì không nổi, nhắm mắt lại. Giọng nói đã phi thường nhỏ, còn chặc chặc lưỡi: "Tuy nhiên anh nói không sai, xác thực cùng máu của anh hiệu quả giống nhau. Giống như so với máu còn có hiệu quả tốt hơn một chút thì phải..."

Về mặt Lệ Sâm không hề có dấu hiệu xấu hổ, nghĩ muốn cùng cô nói chuyện lại phát hiện cô đã ngủ say. Nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, anh mới hôn hôn môi cô một chút rồi ôm cô cùng chìm vào giấc ngủ.

...

Cơ sở chính sau nửa đêm chậm rãi yên tĩnh trở lại. Mọi người làm ầm ĩ rất lâu cũng trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi.

Tô Hoàng cùng Tân Vũ Hoa bọn họ đều không ngủ, ngồi tán gẫu suốt cả đêm cơ sở chính những chuyện trải qua trong khoảng thời gian này.

Mỗi người đều có cuộc sống của mình. Mừng rỡ của hôm nay, bọn họ tin tưởng sẽ là một bức ảnh tươi đẹp của cuộc sống tốt đẹp trong tương lai.

Mà ở ngoài trụ sở, bên ngoài địa phương mà hệ thống phòng ngự có thể quản chế được, có một con Zombie mặc áo choàng khô gầy đang lặng lẽ đứng lặng im.

Đôi mắt nó trong đêm tối phát tán ánh sáng hồng sâu kín, gò má quá gầy, xuyên thấu làn da màu tím đen còn có thể nhìn ra hình dáng xương cốt của nó.

Nó thủy chung luôn nhìn về phương hướng cơ sở chính, khoảng cách xa như vậy mà nó vẫn có thể cảm nhận được nhân viên đi đi lại lại ngoài trụ sở.

Lời nói bọn họ nói, Zombie này cũng nghe hiểu.

Hôn lễ thế kỷ của Lệ Sâm cùng Nam Ca... Là sao?

Nam Ca, không nghĩ tới cô vẫn cùng Lệ Sâm ở cùng một chỗ. Tôi đã cảnh cáo cô, cô là một con Zombie thì nên sinh sống như Zombie.

Những thứ nhân loại ngu xuẩn kia có cái gì tốt chứ, ở cùng một chỗ chỉ biết kéo chân cô thôi. Tôi mới là đồng bạn của cô cơ mà, vì sao cô không trở lại bên cạnh tôi?

Tuy nhiên không sao, tôi cũng không qua nóng này. Chúng ta một ngày nào đó sẽ gặp mặt. cô trợ giúp nhân loại giết nhiều Zombie như vậy, cũng nên chịu chút trừng phạt đi.

Nghĩ tới đây, Zombie kia thế nhưng mở miệng bật cười. Thân thể nó rách nát không chịu nổi, lại như là tràn trề sức chiến đấu, tiếng cười liên tục truyền rất xa.

Coi như là cười, ánh mắt âm u màu đỏ vẫn như cũ không có rời khỏi phương hướng cơ sở chính. Hàm răng nó lúc mở lúc đóng, còn có thể nghe được âm thanh hàm răng run lên, rín rít lọt vào tai.

Zombie xung quanh tại lúc cảm nhận được hơi thở của nó đã lập tức điên cuồng chạy trốn. Mà có một chút Zombie trốn chậm, ngay lập tức bị tiếng cười của nó trực tiếp đánh nát não bộ, ngã trên mặt đất không bò dậy nổi.

Rất nhanh, nó liền đem thân thể ẩn nấp ở trong áo choàng. Từ từ lui về trong bóng tối. Xung quanh trừ không ít thi thể Zombie, không còn có dấu vết nào khác.

Mà người trong căn cứ buổi tối mỗi ngày cũng có thể nghe được tiếng Zombie gầm thét, căn bản cũng không biết vừa nãy có bao nhiêu nguy hiểm lướt qua bọn họ. Tiễn hóa, thôn tính, rèn luyện. Trong đêm tối có quá nhiều chuyện mà nhân loại không thể biết được đang diễn ra.

Bọn họ chỉ đắm chìm ở trong vui sướng của chính mình, vừa múa vừa hát. Thậm chí còn đang thảo luận Lệ Sâm cùng Nam Ca đều xinh đẹp như thế, dị năng lại nghịch thiên, không biết về sau bọn họ có con sẽ là thần đồng như thế nào.

Mọi người tạm thời quên mất ưu sầu đều ào ào cảm khái: "Khẳng định là ngàn vạn sủng ái tại một thân!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Em thật cao hứng

Tân hôn ngày đầu tiên, thời tiết rất tốt.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ nhỏ, rèm cửa cũng bởi vì gió thổi mà nhẹ nhàng phấp phất, chậm rãi bay trong không trung. Khắp nơi đều là vàng sáng thật nhỏ, đường cong nhu hòa.

Trong phòng rất yên tĩnh, Lệ Sâm sớm đã tỉnh, anh hô hấp nhẹ nhàng rất sợ đánh thức Nam Ca vẫn đang còn ngủ say.

Nàng làm một tiểu Zombie thích ngủ, thời gian mỗi ngày ngủ cơ hồ đều là cố định, mà tối hôm qua ngủ quá muộn cho nên đã đến thời gian nên rời giường cũng chưa tỉnh lại.

Lệ Sâm cùng Nam Ca có ba ngày nghỉ kết hôn, ba ngày này căn cứ vẫn tiếp tục hoạt động, chỉ là bọn họ không tham dự hành động vây quét đó thôi.

Thời điểm buổi sáng anh vốn nên ra ngoài đi một vòng, đưa những người có dị năng khác rời căn cứ. Nhưng nhuyến ngọc ôn hương trong ngực, anh coi như là có tự chủ lớn hơn nữa cũng không thể đứng dậy được.

Dùng ánh mắt tinh tế phác họa mặt mày người trong lòng. Thời điểm cô ấy ngủ rất yên tĩnh ôn nhu. Tối hôm qua sau khi giúp cô xử lý xong lại không mặc quần áo cho cô, giờ phút này vợ của anh chôn cả thân thể vào trong chăn, Lệ Sâm chỉ có thể thấy cái cổ tròn bóng của cô.

Vươn tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm một cái, dấu vết tối hôm qua bị chính mình làm ra đã biến mất không thấy gì nữa. Làn da chỗ đó một lần nữa trở về trạng thái trắng nõn nhẵn nhụi.

nói đến năng lực tự lành của cô, thật sự là rất khủng bố. Hệ tinh thần cấp bảy, lại là thể chất Zombie, về sau nếu như thăng cấp thành cấp tám thì không biết lại có thay đổi gì nữa đây.

Cứ như vậy si mê nhìn chằm chằm Nam Ca hai giờ, cuối cùng cô ấy cũng tỉnh lại.

Mới vừa tỉnh, tất nhiên thân thể theo không kịp đầu óc, các loại cảm giác đều đang từ từ khôi phục, giống hệt như nhân loại. Khứu giác, cảm giác... Từ chi chậm rãi thay đổi trở nên mềm mại hơn, lông mi động động, con mắt chậm rãi mở ra...

cô đã sớm biết người đàn ông của mình luôn ở bên người phòng thủ, tự nhiên liếc mắt liền thấy được anh. Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua... Nam Ca then thùng mà kéo chăn mền lại, chỉ lộ một cái đầu nhỏ. Tóc cô cũng có chút loạn, trên đầu còn dựng thẳng lên một nhúm tóc nhỏ ngậy ngốc.

Lệ Sâm cười một cái, lộ ra một hàm răng trắng chính tề, còn duỗi tay đem nhúm tóc ngậy ngốc kia vuốt cho thuận.

"Chào buổi sáng, Nam Ca." Mở miệng ngậm miệng đều không đề cập tới chuyện xảy ra tối hôm qua.

Nam Ca trừng mắt nhìn, cũng ngọt ngào cười một tiếng. Con mắt đều híp lại thành đường thẳng: "Chào buổi sáng."

Mặc dù giọng nói rất ngượng ngùng, nhưng mà càng nhiều hơn vẫn là vui vẻ đấy. Cái người đàn ông này về sau liền triệt để thuộc về mình rồi.

Lệ Sâm nghe giọng nói khê hơi khàn của cô, hơi kinh ngạc. không biết trở lại vì mới vừa tỉnh hay là tối hôm qua cô kêu hồng giọng rồi. Sau khi tự tay giúp cô mặc quần áo tử tế, còn chuẩn bị gọi Diệp Thiệu tới xem một chút.

Tối hôm qua Nam Ca rất là thỏa mãn, cho nên hiện tại một chút cũng không muốn ăn cái gì đó, điểm tâm của Lệ Sâm là người khác đưa tới.

Nam Ca ngồi ở bên cạnh anh, hai người trong lúc đó có chút khoảng cách. cô len lén ngắm Lệ Sâm một cái, sau đó hướng tới bên cạnh anh cựa xát, cố ý đem bà vai của mình đụng vào người anh.

Lệ Sâm chỉ làm như không thấy cô len lén lút lút, động tác ăn cái gì đó không hề thay đổi, nhưng bên miệng đã hiện lên nụ cười tươi rói.

trên tay Nam Ca còn mang chiếc nhẫn Lệ Sâm hôm qua cùng cô trao đổi. Lúc này cô nhẹ nhàng vuốt ve, còn nhích lại gần bờ vai anh hé miệng bật cười.

Lệ Sâm vừa vịn ăn xong, cầm tay cô, cúi đầu cùng cô nhìn thẳng: "Cười cái gì, vui vẻ như thế sao?"

Khuôn mặt Nam Ca tươi cười lại sáng lạn, nhưng mà cô suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra lý do gì, chỉ có thể ngây ngốc đáng yêu nói: "Chỉ là tự nhiên vui vẻ thôi."

Lệ Sâm liền giữ nguyên tư thế này, đem cái trán áp vào trán Nam Ca, còn dùng chóp mũi cọ xát chóp mũi Nam Ca. anh đôi môi đỏ mọng của cô, có chút miệng đang lưỡi khô.

Giọng dần dần căng lên, tay anh ôm cô hơi dùng sức: "anh cũng vậy, thật sự vui vẻ." một lần không đủ, anh lại nói lại vài lần: "Nam Ca, anh thật thật thật sự vui vẻ."

Bầu không khí quá tốt, Nam Ca không khỏi ôm lấy thắt lưng Lệ Sâm, thắt lưng anh rắn chắc một chút thịt thừa cũng không có. Tối ngày hôm qua cô đã tỉnh táo cảm giác được rồi, người đàn ông có eo thon là có bao nhiêu mạnh mẽ...

Thời điểm đôi môi kề nhau, trong miệng hai người đều phát ra một tiếng than thở thỏa mãn.

Lệ Sâm đương nhiên chưa đủ chỉ với một cái hôn, dù sao bọn họ cũng có ba ngày phép cơ mà, muốn làm cái gì cũng có thể. anh hiện tại rất không muốn để cho Nam Ca rời khỏi gian phòng này.

Ai biết, không đợi anh kịp xâm nhập một bước nữa liền vang lên tiếng đập cửa.

Nam Ca giống như mảnh mẽ bừng tỉnh khỏi mộng, thừa dịp Lệ Sâm dừng lại, còn đẩy anh ra.

Lệ Sâm có chút bức bối hỏi: "Ai?"

"Tôi." Giọng nói của Diệp Thiệu từ ngoài cửa vang lên.

Lệ Sâm lúc này mới nhớ tới, buổi sáng anh truyền cho Diệp Thiệu tin tức, để anh ta lại đây. Trước tiên giúp Nam Ca sửa sang lại quần áo một chút, Lệ Sâm lúc này mới đi mở cửa cho Diệp Thiệu.

Quảng thâm mắt dưới mắt kính mắt Diệp Thiệu rất rõ ràng, khẳng định là cả đêm không ngủ. Lần đầu tiên nhìn thấy Lệ Sâm hăng hái như vậy, chua xót trong lòng anh ta càng đậm, nhưng không thể biểu hiện ra ngoài.

"Sao anh lại còn công cái hòm thuốc đến?" Lệ Sâm không nhớ rõ Nam Ca muốn làm cái kiểm tra gì.

Diệp Thiệu đem khô sở trong tim chôn dưới đáy lòng, cố làm ra vẻ thoải mái mà đi tới, cùng Lệ Sâm nói: "Rút máu."

Khuôn mặt Nam Ca đau khổ xụ xuống: "A?"

"Vốn là ngày hôm qua sẽ phải rút máu rồi nhưng nhìn hai người kết hôn, tôi liền đẩy lùi về sau một ngày, nào." Diệp Thiệu đã ngồi xuống, đang lấy công cụ ra bên ngoài.

Nam Ca nước mắt lưng tròng che cổ tay nhìn Lệ Sâm, vừa bị ánh mắt mềm mại của cô nhìn như vậy, Lệ Sâm còn có cái gì mà lập trường chứ. Trực tiếp liền ngăn cản động tác Diệp Thiệu: "Hôm nay không rút."

"Vậy lúc nào thì rút?" Diệp Thiệu bắt đầu đi.

Nam Ca vừa hướng ngón tay, một bên hỏi: "Nhất định phải rút sao."

"Ừm, một tháng một lần, đây là chúng ta trước đã nói xong." thật ra Diệp Thiệu cũng không muốn làm cái người nhẫn tâm này, nhưng mà thí nghiệm đã đến một bước này, anh ta không thể đơn giản bỏ xuống được.

Nam Ca chỉ có thể đưa cánh tay mình ra ngoài: "Vậy anh nhẹ một chút nha..."

Lệ Sâm đoạt lấy công cụ trong tay Diệp Thiệu, chính mình đến giúp Nam Ca rút máu. Trong quá trình còn liên tục trấn an Nam Ca: "Lát nữa cho em nhiều thức ăn ngon một chút, được không?"

Nam Ca đang chờ câu này của Lệ Sâm đó, cô không ngừng gật đầu: "Hôm nay em muốn uống sáu loại máu hỗn hợp!"

Lệ Sâm: "... Được rồi."

Rút máu xong, Diệp Thiệu xác định thân thể Nam Ca cũng không có vấn đề gì liền trực tiếp bị Lệ Sâm đuổi đi.

Thuận tiện, anh ta còn nói cho người trong căn cứ, nói là hôm nay cần máu tươi của sáu người dị năng. Quả nhiên, số người đột nhiên biến nhiều, người đánh nhau kịch liệt cũng nhiều hơn.

Còn như Lệ Sâm nói cho Nam Ca ăn ngon, anh vốn là muốn cắt cổ tay lấy máu. Ai biết Nam Ca ở trong phòng lo lắng đi vài vòng, thế nhưng còn ôm lấy anh, ngăn cản.

Lệ Sâm không hiểu nhìn cô, sùng ái hỏi: "Sao thế, em không muốn?"

Nam Ca đương nhiên muốn chứ, cô đã rồi rắm rất lâu mới quyết định được đây. Lúc này cô ngược cao đầu, đưa mắt nhìn đôi mắt phượng của Lệ Sâm, nhỏ giọng nói: "Em hiện tại cảm thấy máu chỉ được xếp là mỹ vị thứ hai thôi..."

"Vậy mỹ vị thứ nhất..." Lệ Sâm phản ứng lại được, thân thể cứng đờ ngay tại chỗ. Ánh mắt nhìn Nam Ca cũng nguy hiểm hơn: "Em xác định em đang nói cái gì sao?"

Đôi mắt Nam Ca trông mong gật đầu, tư vị tối ngày hôm qua, cô thật sự là ném một lần liền quên không được rồi. Phần nhân loại trong thân thể thức tỉnh càng nhiều, cảm giác xấu hổ cũng lại càng nặng. Hiện tại đã nói trắng ra, Lệ Sâm sẽ không cảm thấy cô có chút...

Lệ Sâm sao có thể thấy thế! anh ước gì lão bà của mình đánh mình nhiều hơn nữa ấy chứ!

Căn bản là không để cho Nam Ca có cơ hội gì cự tuyệt mình đã chặn ngang ôm lấy cô tiến vào phòng ngủ. Nếu như nói Lệ Sâm là quân vương Bắc Hải vậy thì Nam Ca tất nhiên chính là sủng hậu. Vì cô mà quân vương cũng không thể lên triều nha.

...

Khi Lệ Ngan tỉnh lại, đầu đau muốn nứt, nhìn thoáng qua đồng hồ mới phát hiện đã là buổi trưa. Cậu ở trên giường từ từ ngồi dậy, trì hoãn một hồi lâu mới nhớ ra tối ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Lệ Sâm cái người anh trai này, chính mình làm chủ rồi lại không uống rượu, tất cả đều để cho em trai uống hộ!

Cậu nện đầu hai cái, cảm giác say quá khó chịu. đang chuẩn bị xuống giường, cậu vừa nhìn sang bên cạnh, trong nháy mắt sửng sốt. Tại sao trong chăn lại căng phồng giống như là có người vậy?

Lệ Ngạn dè dặt vén chăn lên, thời điểm thấy là Tần Mộ Yên mới thở phào nhẹ nhõm. May mắn không phải người phụ nữ loạn thất bát tao nào khác.

nhẹ nhàng gọi Tần Mộ Yên hai tiếng, nếu mà cô vẫn không tỉnh thì mình liền chuẩn bị đi trước chuẩn bị canh giải rượu. Ai biết Tần Mộ Yên thế nhưng mở mắt ra.

cô rõ ràng chưa làm rõ ràng đây là tình huống nào, sau khi nhìn rõ mặt Lệ Ngạn xong, sương mù trong mắt trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, vành mắt cũng trực tiếp hồng.

Lệ Ngạn lập tức đuổi tay giải thích với cô: "Em đừng sợ, tối ngày hôm qua chúng ta gần gần quá nhiều rượu. Khả năng là sau khi say ai đó đưa chúng ta tới đây. Em yên tâm, anh không có làm gì em."

Nghe được Lệ Ngạn giải thích, Tần Mộ Yên không thấy may mắn, chỉ thấy thất lạc. Hóa ra cùng học trường cái gì cũng không có phát sinh...

Từ từ ngồi dậy, Tần Mộ Yên che đầu mình. Giọng nói trầm thấp khác thường: "Chúng ta đã ngủ cùng một chỗ... Người ở phía ngoài sẽ nhìn chúng ta như thế nào..."

Tận thế mặc dù loạn, nhưng Bắc Hải này là chỗ có quy cách nghiêm minh, nơi này vẫn rất chú trọng danh tiếng. Dù sao mục đích của Lệ Sâm không chỉ là chế tạo một chỗ dừng chân, mà chính là muốn xây dựng lại xã hội văn minh.

Cho nên Lệ Ngạn cũng rất nghiêm túc, quyết định cùng Tần Mộ Yên cầu hôn. Kết hôn rồi thì không phải là danh chính ngôn thuận sao.

Ai biết Tần Mộ Yên thế nhưng nói: "Về sau anh khẳng định là muốn kết hôn, nếu như bị vợ anh biết rõ chúng ta đã từng... cô ấy sẽ khổ sở..."

Tần Mộ Yên nghĩ đến tình huống như thế, tim cũng có cảm giác vừa bị kéo căng lại vừa đau nhức. cô một chút cũng không muốn để cho Lệ Ngạn cười người khác đâu.

Lệ Ngạn trừng to mắt, một hồi lâu sau mới hỏi: "Em nói cái gì đó?"

"Hả?" Tần Mộ Yên ngẩng đầu, con mắt hồng giống như là con thỏ nhỏ. Lệ Ngạn nghiêm mặt khiến Tần Mộ Yên có chút sợ hãi, cô không dám nói tiếp.

Cậu lại truy vấn: "Em nghĩ rằng anh sẽ lấy người khác?" Tần Mộ Yên thề, cô nghe ra hương vị nghiêng răng nghiêng lợi trong câu nói đó.

"Em..." cô còn chớp chớp con mắt, bộ dáng vô tội khiến con giận trong lòng Lệ Ngạn bay hết hơn phân nửa.

Tần Mộ Yên nghĩ thầm, có cái gì không đúng sao? anh ấy không cười người khác, lẽ nào sẽ cười bản thân mình?

Lệ Ngạn cuối cùng cũng hiểu ra, hơn một tháng qua vì cái gì vẫn luôn cảm thấy phương thức Tần Mộ Yên cùng mình chung đụng không thích hợp, cô ấy rõ ràng không có coi mình là người yêu, cũng không biết tâm ý của mình!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Biểu lộ tâm ý rõ ràng

Hít sâu một hơi, Lệ Ngạn ở trong lòng liên tục tự nói với mình, không thể sốt ruột, phải từ từ giải thích. Nhưng mà vừa nhìn thấy Tần Mộ Yên, cậu vẫn nhanh chóng truy vấn: "Chẳng lẽ em không biết người ở phía ngoài đã sớm xem chúng ta thành một đôi? Tối hôm qua đi Thảm cũng ở đây, đi ấy nếu mà không đồng ý thì em sẽ cùng anh ở một phòng sao?"

"A?" Tần Mộ Yên còn duy trì trạng thái đại não chưa load kịp. Vì sao lời Lệ Ngạn nói, cô ấy một câu cũng không nghe rõ chứ? Lúc này mà cô còn đắn đo giải thích: "Người ngoài có phải đã hiểu lầm cái gì không..."

"anh thấy em mới là người hiểu lầm ấy!" Lệ Ngạn cắn răng, trực tiếp ở trên môi cô cắn một cái: "Lúc này thì em biết rồi chứ?"

Tần Mộ Yên che cái miệng nhỏ nhắn lại, con mắt trợn tròn trông càng giống một con thỏ nhỏ bị chấn kinh: "Học trường... anh sao lại... Đây không đúng..."

"Có cái gì không đúng hả?" Lệ Ngạn nghiêm túc nói với Tần Mộ Yên: "Mặc dù anh không có cha mẹ, anh trai duy nhất cũng rất ít ở bên cạnh anh nhưng mà anh ấy đã giáo dục qua. không thể lấy tình cảm ra chơi đùa. Nếu như không phải là bởi vì thích em, sao anh có thể quan tâm chăm sóc em như vậy?"

Tần Mộ Yên hiển nhiên vẫn không quá tin tưởng, dù sao khoảng khắc này giống như là từ trên trời rơi xuống một cái bánh bao lớn vậy, trực tiếp đập cô đập đến hôn mê luôn rồi: "Trước kia lúc ở đại học, em thật sự không biết là học trường anh thích em..."

"Tình cảm của con người là luôn thay đổi." Lệ Ngạn đưa mắt nhìn đôi mắt cô, để cho cô cảm giác được tâm ý của mình. Kiên định như thế, chắc

chấn như thế: "Nếu như tận thế không đến, có lẽ sau khi kết thúc trao đổi sinh anh sẽ trở lại thượng kinh. Mà em ở trong trí nhớ của anh chỉ là một em gái khóa dưới nhu thuận...Tận thế đến, phát sinh nhiều chuyện như vậy. Tim của anh cũng không phải làm từ tảng đá, động tâm với em lẽ nào rất khó hiểu?"

Tần Mộ Yên chỉ ngây ngốc gật đầu, Lệ Ngạn nhìn không được bật cười.

"Học trường ưu tú như vậy, em không biết là anh sẽ thích em.. Em cũng không phải là người có dị năng.." Phần tình cảm này để cho cô quá quý trọng, trong khoảng thời gian ngắn này cô thật sự không thể tin được.

Lệ Ngạn cường bách cô nhìn vào mắt mình, nói từng chữ với cô: "Trước kia anh cũng không phải là người có dị năng. Tiểu Khôi, em phải tin tưởng bản thân mình, em ở trong lòng anh chính là người ưu tú nhất. Tình cảm không phải là nhìn xem ai xứng hay không, mà là có thích hay không. Em đã thích anh, anh cũng thích em, chúng ta như thế nào lại không thể ở cùng một chỗ chứ?"

Lệ Ngạn nhưn mày: "Hay là em không muốn?"

Tần Mộ Yên làm sao có thể không muốn! cô chờ đợi ngày này, đã chờ thật lâu thật lâu lắm rồi! Vì vậy cô mạnh mẽ đụng ngã Lệ Ngạn, nước mắt cũng rơi ở trên áo soni của anh, khiến da thịt anh cảm nhận được những giọt nước nóng rực kia: "Em nguyện ý! Nguyện ý mà!"

Lệ Ngạn ôm cô, một lần này trao cho cô một nụ hôn đầy đủ.

Làm rõ tâm ý xong, hình thức chung đụng của hai người cuối cùng cũng khác trước kia. Lệ Ngạn ở xế chiều hôm đó còn mang Tần Mộ Yên đi gặp Thẩm Cẩm Nhã. Hôn nữa còn để cho hai mẹ con không gian đơn độc nói chuyện. Lệ Ngạn biết rõ Tần Mộ Yên rất hiểu chuyện, cho nên cũng không có dặn dò cô ấy cái gì.

Tại tận thế, mỗi ngày đều có người chết đi. Hoặc là vì bệnh tật, hoặc là vì Zombie, hay là bởi vì đói quá. Có vài người hôm nay có thể nhìn thấy, có khả năng ngày mai đã vĩnh viễn xa cách. Cho nên có khúc mắc gì lắng đọng đến bây giờ, cũng nên dùng một viên thuốc khoan dung đối mặt.

cô ấy với Thẩm Cẩm Nhã là người thân, sao có thể không tiếc nuôi dưỡng bỏ nhau chứ. Quả nhiên, Tần Mộ Yên cùng Thẩm Cẩm Nhã ở trong phòng nói chuyện rất lâu, mãi cho đến trời tối cô ấy mới đi ra. Lệ Ngạn nhìn thấy mắt cô lại sưng, không khỏi bắt đầu đau lòng.

Thẩm Cẩm Nhã đi theo phía sau tình huống cũng không thể tốt hơn so với cô bao nhiêu. Nhìn hai mẹ con thân mật như thế, Lệ Ngạn liền biết hai người đã gỡ bỏ được vướng mắc cùng hiểu lầm.

Thẩm Cẩm Nhã nhìn thoáng qua hai người trước mặt đang nắm tay nhau, Tần Mộ Yên vốn có chút ngượng ngùng, muốn rút tay về nhưng mà Lệ Ngạn lại không thả ra.

không kiêu không nịnh nhìn về phía Thẩm Cẩm Nhã, Lệ Ngạn nghiêm túc: "Di Thẩm, cháu đối với tiểu Khôi là thật lòng, xin đi đồng ý cho chúng cháu ở cùng một chỗ. Về sau cháu nhất định sẽ chiều cố tiểu Khôi thật tốt."

Thẩm Cẩm Nhã hài lòng nhìn Lệ Ngạn, có một thanh niên tốt đến thế, bà cảm giác bản thân qua vài năm nữa là có thể về hưu rồi.

"Chuyện của các con, tiểu Khôi ở trong phòng đã nói với ta, ta tin tưởng ánh mắt con bé." nói xong, Thẩm Cẩm Nhã còn vỗ vỗ bả vai Lệ Ngạn, giống như là hoàn thành chuyện gì đó rất quan trọng: "Từ nay về sau, tiểu Khôi liền giao cho con rồi."

Lệ Ngạn đứng nghiêm, hắng giọng đáp ứng: "Vâng ạ!"

Tần Mộ Yên rúc vào bên cạnh Lệ Ngạn, mặt mày như vẽ.

Chuyện Lệ Ngạn cùng Tần Mộ Yên ở cùng một chỗ rất nhanh truyền khắp toàn bộ cơ sở chính. Tuy nhiên mọi người biết được cái tin tức này, phản ứng đầu tiên đều là: Bọn họ không phải là đã sớm ở cùng một chỗ rồi sao?

Phản ứng thứ hai là: Xem ra căn cứ chúng ta lại muốn nghênh đón hôn lễ thứ hai rồi.

Lệ Ngạn xác thực muốn cùng Tần Mộ Yên kết hôn. Có Lệ Sâm Nam Ca tổ chức hôn lễ thế kỉ trước đó, cậu cũng không thể quá bủn xỉn.

Nhưng... Tài nguyên tại tận thế rất thiếu thốn, cậu muốn sưu tầm được nhiều đồ như vậy cũng cần thời gian rất lâu. Cho nên sau đó, khi giải quyết nhiệm vụ Lệ Ngạn vẫn luôn xông lên trước. Cậu là một người thức tỉnh dị năng đột sau nhưng tiến bộ thật sự rất nhanh.

Thí nghiệm của Diệp Thiệu tiến triển càng ngày càng thuận lợi, nhưng vẫn còn có chút người, mặc kệ tiêm vào bao nhiêu lần thuốc vẫn không có biện pháp thức tỉnh dị năng.

Diệp Thiệu cùng Tần Mộ Yên là một người trong số đó. Tuy nhiên hai người hiện tại đã xem nhẹ nó rồi, chênh lệch trong lòng cũng không phải là rất lớn.

...

Nước ngoài, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh ngồi ở trong phòng làm việc rộng rãi, nghe trợ thủ báo cáo các hành động và tiến trình trong căn cứ.

Athur, người lãnh đạo cao nhất của căn cứ quốc gia M, đồng thời cũng đã tới gần vị trí Chủ tịch liên minh vài quốc gia.

Giống với Lê Sâm, anh ta tỉnh lại sau Vĩnh Dạ đã là người có dị năng cấp sáu. Tuy nhiên anh ta không giống như là Lê Sâm ẩn giấu thực lực thời gian dài như vậy. anh ta rất nhanh đã lợi dụng ưu thế của bản thân, mở rộng căn cứ quốc gia M ở trong tay mình.

Giờ phút này, thời gian Lê Sâm cùng Nam Ca kết hôn đã qua một năm, đã hơn một năm, anh ta cũng liên tục hướng ra phía ngoài khuếch trương bản đồ của chính mình.

Tận thế trong mắt người bình thường là sự khủng bố, nhưng mà ở trong mắt Athur lại giống như là rượu ngon khiến anh ta khát vọng.

Ở trước tận thế, anh ta vốn dựa vào đầu mỏ và vũ khí phát tài, cũng đã là thủ lĩnh tổ chức khủng bố làm người ta nghe tin mà sợ mất mật. Bộ đội đặc chủng chết trong tay anh ta không biết rõ có bao nhiêu người rồi.

Mà sau tận thế, tổ chức khủng bố của anh ta cũng trở thành tướng tài đặc lực. hiện giờ Athur được người khác tôn trọng cùng kính sợ, có thể quang minh chính đại hoạt động. Chuyện này tại lúc trước khi tận thế xảy ra, muốn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tóm lại, tại đây thực lực chính là hết thảy. Athur đã thay da đổi thịt, bởi vì tính tình tuyệt đối ngang ngược, ai cũng không dám đối địch với anh ta. Nhưng mà từ trước cho tới nay, vẫn có chuyện khiến anh ta thật là bận tâm.

anh ta đã phải không ít người đi hỏi thăm tung tích người đàn ông kia, nhưng một chút tin tức cũng không có. Lúc này trợ thủ đang báo cáo cho anh ta, là chiến tích của căn cứ Bắc Hải tại Hoa Hạ.

Hoa hạ có diện tích lãnh thổ bát ngát, điểm này không thể nghi ngờ. Bắc Hải ở trước tận thế lại là đô thị đặc biệt, rất đông nhân khẩu cho nên đối phương dạng này, muốn giải quyết thì rất khó khăn.

Nhất là vào nửa năm trước, toàn bộ thực vật trên địa cầu cũng bắt đầu biến dị. Trước kia nhân loại chỉ cần đề phòng Zombie cùng động vật biến dị, hiện giờ ở ven đường tùy tiện một cây cỏ nhỏ cũng có khả năng ngấm độc tính. Chuyện này khiến hành động giải quyết Zombie của các quốc gia thay đổi trở nên cực kỳ gian nan.

Hơn nữa, một năm trước, tài nguyên các nơi cũng không thiếu thốn giống như bây giờ. hiện giờ coi như là quốc gia M, cũng đã là trũng chọi đá.

Các quốc gia thực sự hy vọng có thể tìm kiếm nguồn năng lượng mới, đến duy trì sinh mệnh nhân loại.

nói đến Bắc Hải của Hoa Hạ, một địa phương khiến mọi người ngẫm đến đã cảm thấy khủng bố như vậy. Người trợ thủ giờ phút này thế nhưng nói hoạt động giải quyết của căn cứ đó đã tiến hành đến giai đoạn kết thúc!

Athur mạnh mẽ trợn to hai mắt, thân thể cũng thoát khỏi trạng thái lười biếng, ngồi thẳng trên ghế: "Cậu lập lại lần nữa? Bắc Hải đã tiến hành giai đoạn kết thúc sao?"

"không sai." Trợ thủ kia cũng cảm thấy cực kỳ không thể tưởng tượng nổi, nhưng dù sao vệ tinh của các quốc gia cũng không phóng ra. Bọn họ lấy được tin tức rất ít, chỉ có thể khô khan mà tỏ vẻ: "Chúng ta lấy được là tin tức xác thực."

Ánh mắt Athur nóng rực, anh ta nhớ tới loại thuốc trước kia anh ta khiến người ta mang từ Hoa Hạ về. nói đến đây, thuốc kia quả thực là đồ tốt. Thế nhưng có thể để cho người bình thường thức tỉnh thành người có dị năng, chỉ là thuốc mà bọn họ pha trộn cho cân đối không có hiệu quả tốt như thuốc mang về từ Hoa Hạ. Cũng may đã hơn một năm, số lượng người có dị năng trong đội ngũ cũng thay đổi không hề hơn.

Trợ thủ thấy Athur không nói lời nào, cứ tiếp tục báo cáo: "Hơn nữa phương diện thuốc của họ, hiện giờ tỷ lệ kích thích thuốc đem lại thành công đã là 99%..."

"Vậy mà có thể cao như thế?"

"Đúng vậy, hơn nữa căn cứ Thượng Kinh cũng truyền đến tin tức, bọn họ tại một tháng trước đã bắt đầu giải quyết được chuyện phóng vệ tinh ra. Hôm nay đúng lúc là ngày bọn họ muốn phóng vệ tinh."

Vệ tinh! Athur nghe được hai chữ này, quả thực cũng muốn vui mừng chảy nước mắt.

Cuối cùng cũng không cần dùng trạm radio đến tiến hành truyền bá tin tức, cuối cùng cũng không cần chụp cái điện báo phiền lòng kia! Nếu như có vệ tinh, bọn họ có thể tiến hành trò chuyện cùng video!

Athur đứng lên, đi từng vòng trên mặt đất: "Cậu đi giám thị tình huống phóng vệ tinh, có biến cố gì lập tức tới hồi báo."

"rõ!"

"Đúng rồi" ở lúc trợ thủ muốn đi ra ngoài, Athur còn hỏi một câu: "Hành tung biệt hiệu D, đã tra như thế nào rồi?"

Mặt trợ thủ lộ vẻ khổ sở: "Vẫn không có tin tức. Trưởng quan, anh ta có phải đã chết hay không..."

"Coi như là anh ta đã chết, thứ đó cũng không thể biến mất được. Tiếp tục điều tra." Athur bởi vì trước tận thế có mạng lưới tình báo, đại khái hiểu rõ thứ trong tay biệt hiệu D là cái gì, anh ta nhất định phải lấy được thứ đó mới được.

Chờ sau khi trợ thủ rời khỏi đây, anh ta liền ở trong phòng lo lắng chờ tin tức vệ tinh phóng lên không trung.

Thời gian trôi qua từng giây, anh ta cảm thấy dị thường gian nan. thật vất vả hai giờ sau trợ thủ mới gõ cửa, còn mang tới một cái máy tính: "Trưởng quan, quá tốt rồi! Vệ tinh phóng ra thành công! Đường dây của căn cứ chúng ta vẫn luôn hoàn hảo, có thể tìm tòi tín hiệu vệ tinh!"

Trợ thủ đem máy tính bày ra trên bàn, lưu loạt mở máy. Đợi đến khi máy móc vận chuyển, ở phía trên nhanh chóng đánh hai cái liền liềnra trực tiếp tình huống căn cứ Thượng Kinh phóng vệ tinh.

Đây là gửi cho toàn bộ thế giới, các tài nguyên khác thì cần quyền hạn mới có thể đạt được.

Vốn chỉ là muốn thử hệ thống thôi, ai biết lại nhìn thấy một người không thể tưởng được ở trên màn hình!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Để người chú ý

Trợ thủ đứng ở sau lưng Athur cũng nhìn thấy người trên màn hình, mặc dù chỉ là một hình ảnh nhỏ thoáng qua nhưng rất nhanh hình ảnh phóng to đã được chuyển tới căn cứ. Trợ thủ rất là kinh ngạc hỏi một câu: "Đây không phải là A sao?"

Đặc vụ A cùng đặc vụ D là chiến hữu, nếu Athur đang tìm kiếm D, vậy thì biết rõ A cũng không có gì kỳ quái. Mấu chốt là... Vì cái gì A lại xuất hiện trên màn hình?

Athur mặt lạnh, ánh mắt thâm thúy: "Người đàn ông này là ai?"

Trợ thủ rất nhanh liền tra được: "Trưởng quan, người này chính là người lãnh đạo căn cứ Thượng Kinh, Cố Liệt."

Bởi vì căn cứ Thượng Kinh cùng Bắc Hải bảo vệ người lãnh đạo rất nghiêm mật, cộng thêm thông tin không đầy đủ. Athur cho đến hôm nay cũng không biết Cố Liệt cùng Lê Sâm lớn lên trông như thế nào.

Hôm nay Athur cảm khái, hóa ra thế giới lại nhỏ như thế.

Nếu đặc vụ A cũng đã xuất hiện, anh ta không tin D còn có thể trốn bao lâu nữa. Vì vậy Athur yêu cầu trợ thủ gửi thông tin cho Cố Liệt, bày tỏ muốn tới thăm căn cứ Thượng Kinh.

Mạng lưới thông tin một lần nữa được mở đại biểu cho nhân loại nghênh đón một thời đại mới. Cũng bày tỏ hành động tiêu diệt Zombie có thể thuận lợi hơn trước rất nhiều. Mà vệ tinh duy nhất được phóng lên là Hoa Hạ, điều này đủ để đưa tới chấn động cả trong lẫn ngoài nước, số người muốn đi thăm dò thông tin nhất định không ít. Chắc hẳn Cố Liệt coi như là nhìn thấy Athur yêu cầu cũng sẽ không quá phòng bị.

Dù sao... Lúc trước bọn họ thi hành nhiệm vụ, bởi vì muốn duy trì hòa bình và an toàn của quân đội đặc chủng, quân đội bọn họ đều không thể lộ mặt. trên các loại truyền thông báo cáo, mặt của bọn họ hoặc là bị bôi nhòa, hoặc là chỉ lộ một bóng lưng. Hơn nữa bọn họ liên lạc lẫn nhau cũng đều xưng hô biệt hiệu, phòng chừng cũng không biết đối phương tên thật là cái gì.

Còn như Athur nhờ đâu mà biết dung mạo của bọn họ... Đương nhiên là bởi vì anh ta đã từng là thế lực khủng bố lớn.

Sau một tiếng đồng hồ Thượng kinh mới trả lời yêu cầu của Athur, bày tỏ nếu như thuận tiện Athur có thể tại năm ngày sau đến Thượng Kinh phỏng vấn.

Sau khi nghe Thượng Kinh phản hồi, Athur còn nói với trợ thủ: "Nhanh như thế đã an bài tốt, xem ra ông ta đã sớm biết tôi sẽ đi phỏng vấn rồi."

Trợ thủ gật đầu: "Lần này ngài muốn đích thân đi qua, hay là tôi thay mặt ngài đi?"

"Để tôi tự mình đi. Cậu đi tuyên ra đám người tình nguyện của căn cứ, họp nhất thành vài đội. Để bọn họ kiểm soát từng nhóm tiến vào Hoa Hạ, chờ mệnh lệnh của tôi rồi đến hội họp."

"Ồ."

Athur vừa nghĩ tới bây giờ đã tìm thấy Cố Liệt, nói không chừng liền có thể tìm tới đặc vụ D, trong nội tâm kích động dị thường.

đã hơn một năm rồi, ông còn có thể trốn tới khi nào chứ.

...

Trợ thủ của Cố Liệt lúc này lại đang giúp ông ta chuyển một thông tin yêu cầu, bởi vì phóng vệ tinh ra thành công, Thượng Kinh nổi danh trên toàn thế giới. Cố Liệt tiếp đón thông tin của thế lực khắp mọi nơi đã thành thói quen.

"Lần này là ai?" Ông ta tiếp điện thoại hỏi trợ thủ.

"Là người của căn cứ Bắc Hải."

Vừa nghe nói là người của Bắc Hải, Cố Liệt chuyển qua vẻ mặt nhếch nhếch. Chính lại đáng ngồi nghiêm chỉnh, thái độ đặc biệt nghiêm túc.

Dù sao thực lực Bắc Hải so với Thượng Kinh còn cường hãn hơn, bọn họ giải quyết Zombie tại Thượng Kinh cũng mới chỉ giải quyết được một phần ba. Bắc Hải cũng đã bắt đầu giai đoạn kết thúc rồi!

Hơn nữa Thượng Kinh còn thiếu Bắc Hải nhân tình đây, Cố Liệt một năm này vẫn muốn đi Bắc Hải thăm hỏi. Ai biết trì hoãn lâu như vậy, cuối cùng chuyện sửa lại tháp phóng vệ tinh còn phải mượn người từ Bắc Hải.

Bắc Hải rất hào phóng, trực tiếp liền đưa tới cho Thượng Kinh một đội nghiên cứu khoa học. Dẫn đầu là em trai ruột của lãnh đạo Bắc Hải, Lê Ngạn.

Lê Ngạn lần này còn mang đến vị hôn thê của anh ta, nói đến Tần Mộ Yên, cô ấy còn lợi hại hơn những người khác trong đội ngũ nhiều. cô ấy mới là nhân vật chủ lực sửa lại tháp phóng vệ tinh.

Còn không phải sao, vệ tinh phóng ra thành công. Cố Liệt chuẩn bị phải trả lại nhóm nghiên cứu rồi. Vừa chuẩn bị chiêu đãi một phen rồi mới đưa bọn họ về Bắc Hải.

Điện thoại vừa thông, bên kia đầu dây là một giọng nam ôn hòa nhưng đầy nghiêm túc: "Là Cố tiên sinh sao, tôi là trợ lý của Lê tiên sinh của căn cứ Bắc Hải đây, ngài có thể gọi tôi là tiểu Trần."

Trần Bàn Từ một năm qua rất được Lê Sâm coi trọng, không đứng, phải nói là Nam Ca rất thích anh ta.

Mập mạp này thấy người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, gặp Zombe liền nói ngay lời Zombie (tác giả: cái quý gì). Lúc nào cũng dụ dỗ Nam Ca rất vui vẻ.

Cộng thêm Lê Sâm kiểm tra anh ta mấy tháng, phát hiện anh ta đối với căn cứ tận tâm tận lực. Bản thân anh ta cũng rất nhạy bén nên chậm chậm thả không ít quyền lợi cho anh ta.

Hiện giờ Trần Bàn Từ chính là trợ thủ đắc lực của Lê Sâm, giúp Lê Sâm xử lý sự vụ.

"Chào anh." Cố Liệt trả lời.

Trần Bàn Từ giải thích trước một phen: "không phải là Lê tiên sinh không muốn tự mình gọi điện thoại cho ngài mà thật sự là Bắc Hải có một đội ngũ người có kỹ năng dụng phải động vật biến dị rất lợi hại. Lê tiên sinh cùng phu nhân đều đi cứu người rồi, ngay cả lúc trực tiếp bắn vệ tinh cũng không nhìn được."

Cố Liệt tất nhiên không đến mức bởi vì chút chuyện này mà tức giận. Tuy nhiên giọng nói của ông ta là trời sinh nguội lạnh, không giận tự uy: "không sao."

"Lê tiên sinh dặn dò tôi, vệ tinh phóng thành công nhất định phải gọi điện thoại chúc mừng ngài, hơn nữa Lê tiên sinh cùng phu nhân ngưỡng mộ đại danh căn cứ Thượng Kinh đã lâu. Muốn lên kế hoạch đi thăm hỏi, không biết rõ bên ngài có tiện không?"

"Tất nhiên rồi." Cố Liệt có chút kinh ngạc, ông ta còn chuẩn bị tự mình hộ tống đội Lê Ngạn trở về đây. không nghĩ tới Lê Sâm lại muốn tự mình lại đây?

Trần Bàn Từ cũng vui vẻ cười: "Vậy chúng ta liền quyết định thời gian đi."

Cố Liệt nói ra do dự trong lòng, Trần Bàn Từ liên tục bày tỏ: "Ngài không cần băn khoăn, Lê tiên sinh thật lòng muốn đi thăm hỏi. Đúng rồi, trong khoảng thời gian này đám cướp tại khu vực giao giữa Thượng Kinh cùng Bắc Hải càng thêm hung hăng ngang ngược. Lê tiên sinh cũng hy vọng có thể cùng căn cứ Thượng Kinh liên thủ, giải quyết bọn chúng."

Nhắc tới đám cướp chết tiệt kia, Cố Liệt cũng rất đau đầu.

Mới bắt đầu, bọn chúng chỉ là quy mô nhỏ. Khi đó tất cả mọi người đang bận chuyện xây dựng căn cứ, ai cũng không có thời gian rảnh rỗi đi xử lý chúng. Cứ như vậy bỏ mặc nửa năm, quy mô chúng thế nhưng càng lúc càng lớn, hơn nữa còn có cứ điểm riêng của mình.

Những tên cướp này ngăn ở trên đường phải đi qua từ Thượng Kinh tới Bắc Hải, dựa vào cướp bóc người đi đường qua lại mà sống.

Ở tận thế, loại hành vi này làm người ta đặc biệt khinh thường. hiện giờ người bình thường có thể kích thích kỹ năng biến thành người có kỹ năng, vất vả săn giết Zombie đạt được tinh hạch cùng vật tư. Những tên cướp này lại đi đường tắt tâng tận lương tâm.

Nếu đã biết được Lê Sâm có ý tưởng này, Cố Liệt không nói hai lời liền đồng ý: "Tốt, chi tiết cụ thể chờ gặp mặt chúng ta lại thương lượng."

"Được được." Trần Bàn Tử nắm micro: "Vì căn cứ Thượng Kinh cùng Bắc Hải thiết lập quan hệ ngoại giao, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Lúc Nam Ca cùng Lê Sâm dẫn đội trở lại đã là chạng vạng, hiện giờ muốn nói ở Hoa Hạ, người của căn cứ nào sống thoải mái nhất, vậy khẳng định là căn cứ Bắc Hải không thể nghi ngờ.

Bên trong này có vô tận tinh hạch, có vô số người siêu cường giả, hơn nữa bọn họ còn có thịt ăn đó!

Nên biết là tại tận thế, thức ăn là điều kiện mấu chốt nhất, có thức ăn mới có thể sống!

Còn như người có công lao lớn nhất, đương nhiên là Diệp Thiệu rồi. Kể từ một năm trước, anh ta liền nghiên cứu. hiện giờ số loại động vật biến dị có thể ăn được cũng gần ba mươi loại rồi.

Nửa năm trước thực vật bắt đầu biến dị, Diệp Thiệu còn đi nghiên cứu thực vật. không biết dùng máu Nam Ca như thế nào, Lê Sâm một tháng chỉ cho anh ta rút một lần. Hơn phân nửa anh ta đều dùng để nghiên cứu thuốc đối kháng virus Zombie cho nên hiện giờ thực vật biến dị có thể ăn cũng chỉ có năm loại.

Đoạn thời gian này, tổn thương tinh cảm của Diệp Thiệu không được chữa khỏi. Nhưng mà anh ta đã học được cách dùng làm thí nghiệm dời đi sự chú ý của mình. Thời điểm nhìn thấy Nam Ca, anh ta đã có thể ẩn giấu tâm tình của mình rồi.

Đoàn xe lái vào căn cứ liền gặp được không ít người ở ngoài nghênh đón bọn họ.

Đây là truyền thống căn cứ Bắc Hải, bất kể là người có dị năng ở ngoài thi hành nhiệm vụ, hay là người bình thường trong căn cứ cũng đều là người thân.

Người thân ra cửa, thời tiết không tốt bọn họ cũng sẽ đưa; người thân trở về, đường xa bọn họ cũng ra nghênh tiếp.

Giờ phút này cùng Lê Sâm và Nam Ca ngồi ở trên một chiếc xe là chị em Tô Phương Tô Hiền. Hai người này là người có dị năng hệ thủy, kể từ khi đến cơ sở chính, hai người lại là ngôi sao sáng chói kỳ dị. Nguyên nhân là vào nửa năm trước, Tô Hiền đột nhiên nảy ra một loại chiêu thức mới - người có dị năng hệ thủy thông qua nước có thể khống chế máu trong thân thể Zombie.

một chiêu này đi qua, bọn họ dốc hết sức huấn luyện thành ra xuất hiện hiệu quả hiếm thấy. Từ đó, người trong cả trụ sở cũng không dám xem nhẹ người có dị năng hệ thủy nữa, bọn họ quả thực chính là đám người đầy bạo lực mà! một lời không hợp liền để cho máu trong thân thể anh nghịch chuyển, tự bạo luôn đấy!

Cũng may cơ sở chính có mệnh lệnh rõ ràng, loại chiêu thức này có hệ số nguy hiểm đều ở cấp S. Tuyệt đối không cho phép dùng ở trên thân thể của nhân loại.

Nam Ca cùng Lê Sâm hôm nay đi cứu cũng là một đội ngũ người, lúc này Tô Phương lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Chúng tôi thật không nghĩ tới động vật biến dị dị thể nhưng có thể biết cho gọi đồng bạn. Lúc nhìn thấy nhiều động vật biển rậm rạp chằng chịt leo lên bờ như vậy, tôi cũng nổi một thân da gà luôn."

Tô Hiền bày tỏ đồng ý: "Hơn nữa chúng tôi là hệ thủy tự bạo, thế nhưng đối với bọn chúng không có tác dụng. Chút động vật biển này có quá ít hơi nước trong thân thể!"

Nam Ca cùng Lê Sâm ngồi ở ghế sau, coi như là động vật biển này rất hung tàn, ở trước mặt bọn họ vẫn không đủ để hai người họ nhìn đâu. Nghe hai chị em nhà này cao hứng bùng bùng, từ thảo luận động vật biển có bao nhiêu hung tàn, rồi đến động vật biển có bao nhiêu mỹ vị. Nam Ca cả người cũng không tốt.

Lê Sâm bóp ngón tay Nam Ca, bàn tay cô nhỏ bé rất mềm mại. Cảm lên xúc cảm đặc biệt tốt. Kết hôn một năm, tình cảm của hai người vẫn còn rất là tốt, mỗi phút đều như đâm mũi mắt mọi người. đã liên tục mười hai tháng bị bình chọn vị trí NO1 danh hiệu "Đối tượng làm mọi người chết cháy".

nói đến đây là bởi vì Nam Ca hồi tưởng lại quá khứ càng ngày càng nhiều, hiện giờ ký ức của cô đã rất đầy đủ. Tính cách cũng so với trước nội liễm trầm ổn hơn rất nhiều.

Lê Sâm biết rõ, đây mới là Nam Ca chân chính.

Tuy nhiên không biết làm sao... Làm ngu xuẩn đáng yêu ăn chực quá lâu, thuộc tính này đã ở lại trong cơ thể Nam Ca. Chỉ là thời điểm ở trước mặt Lê Sâm mới có thể biểu hiện ra ngoài. Điểm này khiến Lê Sâm tương đối thỏa mãn. Bộ dáng đáng yêu của vợ anh nên chỉ để một mình anh có thể xem thôi.

"Buổi tối chúng ta liền thu dọn đồ đạc, ngày mai đi Thượng Kinh." Lê Sâm thấp giọng nói cùng Nam Ca, còn coi người xung quanh như không khí hôn hò mà vợ mình một cái.

"Dạ." Nam Ca nhớ tới cha nuôi của mình còn ở Thượng Kinh, cho nên lần này đi Thượng Kinh không riêng gì vì phỏng vấn, mà lại càng là vì tìm ông ấy.

Xe ngừng lại, Tô Phương cùng Tô Hiền bày tỏ không muốn phải nhìn hai người kia ân ái nữa, rất nhanh liền rút lui.

Lệ Sâm dặt tay Nam Ca chậm rãi lên lầu, phát hiện cô vẫn rầu rĩ không vui liền trêu chọc: "Nghĩ cái gì mà lại xuất thần như thế?"

Nam Ca không có gì để nói đối Lệ Sâm, khe khẽ nói: "một năm trôi qua, anh cũng đã rất nhanh là người có dị năng cấp chín. Em lại vẫn còn ở cấp bảy không hề thay đổi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Phỏng vấn Thượng Kinh

nói đến một năm này, tình hạc hệ tinh thần cô ăn cũng không ít đâu. Máu người có dị năng lại càng không ngừng, từ dung mạo mà nhìn thì Nam Ca tuyệt đối là đẹp nhất mỹ nữ Bắc Hải. Dung mạo tinh xảo khiến người ta nhìn thoáng qua liền không dứt mắt ra được.

Nhưng vì sao thực lực của cô không hề tăng lên tí nào chứ? Tô Phương cùng Tô Hiến hai tên tiểu quý kia, hiện tại cũng đã là người có dị năng cấp sáu rồi đó.

Lệ Sâm đoán được Nam Ca là vì chuyện này mà buồn rầu, có lẽ đồng biện pháp anh nghĩ một năm này cũng không có công hiệu quá lớn.

Nếu mà Nam Ca thật sự thiếu máu tươi, vậy thì chính mình là đã người có dị năng gần cấp chín lúc nào cũng có thể cung cấp cho cô ấy. Nhưng nửa năm này, máu anh cũng không còn có hiệu quả gì nữa. Trừ đồ ăn vật thay thế bên ngoài để cho Nam Ca ăn đỡ thêm.

Lệ Sâm bày tỏ địa vị của người chăn nuôi này đã có chút tràn ngập nguy cơ...

Sau khi tiến vào gian phòng, Nam Ca nhảy lên ghế sa lon nằm sấp xuống. Bộ dáng nhỏ nhỏ biểu hiện tâm tình sa sút, vừa đáng yêu vừa để cho Lệ Sâm cảm thấy lòng chua xót.

anh cũng đi tới, sau khi ngồi ở bên cạnh Nam Ca lại còn nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Nhất định sẽ có biện pháp lên cấp khác, chúng ta cùng nhau nghĩ, có được không?"

Nam Ca trở mình trực tiếp gối lên trên đùi Lệ Sâm, còn dùng khuôn mặt ở phía trên cọ xát. "thật ra như bây giờ đã rất tốt, hiện giờ người có dị năng cấp bảy trong căn cứ trừ em cũng chỉ có một Tổng Hạo Hiến mà thôi."

nói sau đi, hệ tinh thần cấp bảy cùng các dị năng khác cũng không giống nha.

Lệ Sâm thấy tiểu Zombie của anh hiểu chuyện như thế, còn an ủi chính mình ngược lại liền đuổi tay vuốt vuốt đầu cô, càng thêm trịnh trọng nói: "anh nhất định sẽ khiến cho em lên cấp."

Nam Ca cầm lấy tay anh, cảm thụ lòng bàn tay ấm áp, lại còn nhẹ nhàng ở trên cổ tay anh cắn hai cái.

Lệ Sâm ánh mắt thay đổi trở nên thâm thúy nguy hiểm, gọi cô một tiếng liền cúi người chậm rãi dựa vào gần.

Nam Ca cùng Lệ Sâm làm vợ chồng đã lâu, đối với người đàn ông này càng ngày càng không có sức chống cự. Cơ hồ là một ánh mắt của anh thôi cũng khiến toàn thân cô nóng lên rồi.

Chuyện sau đó đã là nước chảy thành sông.

Lúc tối, Nam Ca không ngủ được liền bắt đầu loay hoay máy tính bảng trong phòng, hiện giờ căn cứ Thượng Kinh phóng vệ tinh thành công, đã có thiết bị nên cô có thể thông qua tìm tòi tín hiệu hệ thống thông tin.

Tuy nhiên cũng chỉ có hai kênh thông được, một cái là trang chủ của căn cứ Thượng Kinh, cái khác cùng loại diễn đàn xã giao trước tận thế giống nhau. Đơn giản đăng kí xong là có thể ở phía trên lên tiếng.

Buổi sáng vệ tinh mới phóng ra thành công, Nam Ca lúc này cầm lấy máy tính bảng tựa ở trong ngực Lệ Sâm. Phát hiện thế nhưng đã có hơn ba vạn chủ đề thảo luận! Số người theo dõi lại càng nhiều, Nam Ca đếm một lát liền buồn thà.

cô khiếp sợ nói: "Lệ Sâm, tất cả mọi người điên rồi sao?"

"Chúng ta có thông tin truyền thông, bình thường cũng có thể liên lạc với bên ngoài nhưng đám người này không giống thế." Lệ Sâm dùng cánh tay bao quanh Nam Ca, trên vai cô vẫn còn mang theo dấu vết, chứng nó đang từ từ tiêu tán.

Lấy ngón tay chỉ màn hình, Lệ Sâm ý bảo Nam Ca nhìn: "Bọn họ đã quá lâu chưa được chạm vào hệ thống thông tin hiện đại, hiện giờ đã có thể liên lạc với bên ngoài, phỏng chừng đêm nay sẽ có rất nhiều người hưng phấn không ngủ được."

Nam Ca kéo xuống xem mấy trang thảo luận, thấy phần lớn đều là tìm người vì thế Thượng Kinh còn cố ý mở ra một trang riêng để tìm người. Nam Ca cũng vào đó tìm người, ở phía trên đó viết tin tức của cha nuôi.

Quay lại xem, nhiều mục hơn nữa là thảo luận kinh nghiệm giết Zombie. Có khoe khoang dị năng của mình, có tiết lộ những tin tức của Zombie cao cấp, còn có bày tỏ sùng bái đối với các cường giả hiện thời.

Hiện giờ chức năng hình ảnh cùng video chưa sửa xong, mọi người chỉ có thể chém gió ở trên diễn đàn. Từng người đều nói thần tượng của bản thân lợi hại bao nhiêu. Có vài người còn cố ý công bố thứ tự của các cường giả, Nam Ca kéo vào mới phát hiện tên cô cùng Lê Sâm thịnh hành ở một nhóm, hơn nữa còn ở vị trí rất cao...

Chủ đề thảo luận ở trên cao còn đang không ngừng nhiều lên, Nam Ca hơi có chút mệt liền lui ra. Trước khi tắt máy tính bảng, cô còn lẩm bầm một câu: "Phía trên còn có không ít ước P (không biết là gì luôn)... Quả nhiên coi như là tận thế, có một số việc vẫn không thay đổi được nha..."

Loại thiệp mời này cơ bản đều là giả, mọi người ghen quá lâu, chỉ đơn giản là quá nhàm chán. Lê Sâm cười khẽ một tiếng, giúp Nam Ca đắp chăn, lại hôn lên tóc cô nói một câu ngủ ngon.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Nam Ca cùng Lê Sâm sửa sang lại hành trang, chuẩn bị xuất phát đi Thượng Kinh. Trong căn cứ Bắc Hải có máy bay loại nhỏ cho nên Lê Sâm cùng Nam Ca định bay qua.

Chỉ là trước khi lên máy bay, Nam Ca phát hiện ánh mắt người trong căn cứ nhìn mình cùng Lê Sâm giống như có chút không giống mọi khi. Có chút tìm tòi nghiên cứu, có chút phần nộ.

Bởi vì phần nộ này thực sự không phải là hướng tới mình mà đến, Nam Ca cũng không có quá để ý theo đuổi. Chỉ là lên đến trên máy bay, cô hỏi Trần Bàn Tử: "Người trong căn cứ sao thế?"

Trần Bàn Tử là người nắm bắt thông tin tương đối giỏi, anh ta mở máy tính bảng ra cho Nam Ca xem: "Còn không phải là ngày hôm qua trên diễn đàn xuất hiện một chủ đề! trên đó thế nhưng nói chị dâu là Zombie! nói Lê ca lấy được máu của những người có dị năng kia đều để cho chị uống! Đây không phải là nói bậy sao! Bọn họ khẳng định là ghen tị chị xinh đẹp!"

Nam Ca tiếp nhận máy tính bảng, quét mắt một lượt phát hiện chủ đề này thế nhưng cũng đã có mười vạn lượt xem. Người trong nước lẫn nước ngoài đều đang vây xem.

Lâu chủ tình ái dạo dạt giảng đạo lý rất nhiều chuyện sau khi Nam Ca biến thành Zombie, để cho cô kỳ quái là, mặc dù có chút thành phần khuếch đại ở đây nhưng đều là thật. Điều này sao có thể chứ? Người biết rõ những chuyện này, hoặc là như Lê Sâm giữ bí mật, hoặc là đã chết nha. Nam Ca rất sợ chết, cho nên cô từ trước đến giờ đều không cùng người khác nói qua bí mật này.

Lê Sâm ngồi ở bên cạnh Nam Ca, đương nhiên cũng nhìn thấy cái chủ đề này, sắc mặt anh càng ngày càng trầm. Cùng Nam Ca liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều nhìn ra nghi hoặc trong mắt đối phương.

Máy bay chuẩn bị cất cánh, Lê Sâm cất máy tính bảng đi, an ủi Nam Ca: "Quyền hạn quản lý kênh thông tin trong tay Thượng Kinh, chờ nhìn thấy Cố Liệt, anh sẽ nói rõ ràng cùng ông ta."

Nam Ca có chút bận tâm hỏi Lê Sâm: "Lê Sâm, anh có cảm giác được không. Giống như là có người nào đó ở sau lưng theo dõi chúng ta? hần ta thậm chí biết rõ nhiều chuyện cũ của em như vậy..."

"Vây em sợ sao?" Máy bay chậm rãi bay lên không trung, Lê Sâm hỏi cô.

Nam Ca nâng cái cằm lên thành một đường cong xinh đẹp, hừ nhẹ một tiếng: "Em mới không sợ đâu! Bọn họ nói em là Zombie, vậy thì lấy chứng cứ ra đi? Chỉ biết giấu mặt ở trên diễn đàn thì tính là bản lĩnh gì chứ. nói sau đi..." Nam Ca ôm tay Lê Sâm, hạnh phúc nói: "Kể cả em là Zombie, nhân loại trên toàn bộ thế giới đều e ngại em, thống hận em thì anh cũng vĩnh viễn sẽ không buông em ra. đành vậy, em còn có gì phải sợ hãi chứ?"

Vài lời nói liền khiến nội tâm Lê Sâm chìm trong nhu tình. Nam Ca của anh đã càng ngày càng tin nhiệm anh rồi.

"Em đấy, " anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô: "Từ đâu học được lời nói đa tình như thế."

Nam Ca hì hì cười một tiếng: "Còn không phải là anh mỗi ngày nói với em sao."

Lê Sâm cúi đầu hôn cô, những người khác ngồi trong buồng máy bay lạnh lùng bày tỏ bọn họ ăn đầy miệng thức ăn cho chó rồi. Cũng đã đi được năm phút rồi còn chưa thân mật xong! Thượng đế ơi, chúng tôi thật muốn bỏ lại hai người kia mà đi a!

Thời điểm máy bay ở trên không trung còn bị chim biển dị tập kích, nhưng Lê Sâm mang theo đều là cường giả, giải quyết những thứ kia ngay cả con mắt cũng không nháy một cái.

Hai giờ sau, máy bay thành công tiếp đất tại bãi đậu máy bay căn cứ Thượng Kinh. Cố Liệt để tỏ lòng ông ta đối với Lê Sâm coi trọng còn cố ý tới đón tiếp, mà ngay cả Trần Bạch Kiêu cũng bị ông ta yêu cầu ngừng nhiệm vụ.

Hiện giờ Trần Bạch Kiêu là tổng tư lệnh căn cứ Thượng Kinh, địa vị cùng Nam Ca ở Bắc Hải không sai biệt lắm. Có anh ta đến cùng nhau nghênh đón, Cố Liệt mới không cảm thấy qua loa.

Máy bay chậm rãi ổn định lại, người trong buồng máy bay đang làm lượt kiểm tra cuối cùng.

Cố Liệt cùng Trần Bạch Kiêu đều mặc quân trang, đứng nghiêm. Người phía trước còn len lén sửa sang lại quần áo một chút, căng thẳng hỏi Trần Bạch Kiêu: "Cậu nói quần áo của tôi như thế nào? sẽ không để cho Lê Sâm cảm thấy thất lễ chứ?"

Đừng xem Cố Liệt là người lãnh đạo căn cứ Thượng Kinh, ông ta cũng mang theo nhiệm vụ mà đến. Đó chính là nhất định phải cùng Bắc Hải thiết lập quan hệ ngoại giao.

Thuận tiện, nghe nói Bắc Hải có một loại thuốc hấp dẫn Zombie rất nghịch thiên. Cố Liệt ngay cả nhân viên đàm phán cũng đã chọn xong, không tiếc bất cứ giá nào cũng phải lấy được hướng dẫn điều chế thuốc này.

Trần Bạch Kiêu không khỏi trợn trắng cả mắt: "Vài ngày này có thật nhiều người lãnh đạo nước ngoài tới thăm hỏi, ông đều không có tự thân tới nghênh tiếp. Đây đã rất là cho Lê Sâm mặt mũi rồi, anh ta còn muốn cái gì nữa chứ?"

Cố Liệt mất tự nhiên trách mắng Trần Bạch Kiêu: "Tôn trọng lẫn nhau mới có thể tiếp tục nói chuyện chính sự, trong lát nữa cậu nói chuyện cũng phải khách khí một chút đấy."

nói đến đây, Trần Bạch Kiêu cảm thấy sau tận thế, tính cách anh ta cùng Cố Liệt đều có không ít chuyển biến. Trước kia mình mới là người ôn nhu khéo đưa đẩy, có lẽ là sau lần hơn mười vạn Zombie vây thành tạo thành rung động quá lớn cho anh ta. Về sau mang binh, anh ta càng thêm nguội lạnh;

Mà Cố Liệt cái người này duy trì xuất thân bộ đội đặc chủng, tính tình nóng nảy. Sau khi làm một năm người lãnh đạo, tâm kế vậy mà lại càng ngày càng sâu trầm, khiến người ta không nắm bắt được.

Ở lúc Cố Liệt cùng Trần Bạch Kiêu hy vọng, cửa cabin cuối cùng cũng mở ra.

Thuận theo thang cuốn, một nam một nữ chậm rãi đi xuống. Mặc dù khoảng cách không gần, Cố Liệt vẫn nhìn ra ngũ quan khuynh thành, dung mạo tuyệt sắc của hai người kia.

Dáng người họ cũng là ngàn dặm mới tìm được một, đứng chung một chỗ dị thường xứng đôi. Nhưng để ông ta cảm thấy rung động nhất vẫn là khí chất. Dung mạo như vật cũng không thể đề khí độ quanh thân họ xuống.

Nam Ca kéo tay Lê Sâm, mặc dù là lần đầu tiên theo Lê Sâm tham gia trường hợp này. Lời nói và động tác của cô cũng rất hoàn mỹ.

Lê Sâm mang Nam Ca hướng tới bên cạnh Cố Liệt đi tới, Cố Liệt cũng nghiêng đón. Khoảng cách càng gần, Cố Liệt càng cảm thấy càng quen. Dáng người này cùng điệu bộ đi đường rất giống người đàn ông kia.

không riêng gì Cố Liệt, Lê Sâm cũng phát hiện mình đối với Cố Liệt quen thuộc, thời điểm đến gần bắt tay, cảm giác càng mạnh mẽ. Lê Sâm trước nói một câu: "Ông có phải hay không..."

Cố Liệt cơ hồ là mới vừa nghe được chữ thứ nhất liền xác định Lê Sâm chính là chiến hữu của ông ta, đặc vụ D!

Vì vậy ông ta bảo trì tư thế bắt tay, một vòng liền nện ở trên bờ vai Lê Sâm. Khuôn mặt tươi cười cũng không còn là làm việc chung nữa: "Tiểu tử cậu! thật sự là đã lâu không gặp! Còn sống thật tốt mà!"

Lê Sâm nghe được giọng nói Cố Liệt cũng biết mình không hề nhận lầm người. Trong khoảng thời gian ngắn, kích động trở nên không biết nói cái gì cho phải.

anh cũng nện bả vai Cố Liệt một cái: "Lời này nên để tôi nói mới phải!"

Cố Liệt ha ha cười một tiếng: "thật sự là quá tốt!"

Lê Sâm cho ông ta một cái ôm mang theo vị huynh đệ, vành mắt chậm rãi hồng. Vốn cho là anh bị mang về từ nước ngoài, sẽ không còn được gặp lại huynh đệ, hiện tại... thật sự là cảm tạ trời xanh!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Hóa ra là người

Cố Liệt cùng Lê Sâm gặp mặt đều là có tâm tư riêng, lúc không biết rõ thân phận của đối phương. Ý nghĩ đầu tiên tất nhiên là làm như thế nào để có thể tranh thủ ích lợi lớn nhất cho căn cứ của mình.

Kết quả vốn là muốn tính kế lẫn nhau lại phát hiện đối phương hóa ra lại là anh em tốt nhiều năm như thế, còn có chuyện nào có thể trùng hợp hơn chuyện này sao?

Hai người ôm một nhau cái liền buông ra, Cố Liệt còn đưa mắt nhìn Lê Sâm cảm khái: "Năm đó chúng ta cùng thi hành nhiệm vụ đều là không lộ mặt, nếu không lúc tôi xem ảnh chụp của cậu là có thể nhận ra người rồi, cũng sớm có thể đi tìm cậu, ài."

Cố Liệt cùng Lê Sâm trước kia cũng không phải là bộ đội cùng một trụ sở, nhưng cùng đi qua chiến trường một lần đều đã là giao tình sinh mệnh. Huống chi bọn họ còn hợp tác qua nhiều lần như vậy.

Nếu như nói người khiến Lê Sâm bội phục nhất là ai, vậy khẳng định là Cố Liệt. anh cũng thật không nghĩ tới Cố Liệt thế nhưng chính là đặc vụ A.

Căn cứ Thượng kinh cùng căn cứ Bắc Hải đều có hệ thống bảo vệ riêng, trước kia đường truyền liên lạc bằng hình ảnh chưa sửa được. Bọn họ phải thông qua đường dây rất phức tạp mới lấy được ảnh chụp đối phương. Vì vậy hai người ở trên chiến trường chưa bao giờ dùng khuôn mặt thật gặp người cứ như vậy cứng rắn bỏ qua một năm.

Lê Sâm tiếp lời Cố Liệt nói: "Sớm biết rằng là ông thì cần gì phiền toái nhiều chuyện như thế chứ, chúng ta sớm đã có thể kết đồng minh rồi."

Đều là huynh đệ nhà mình, còn có cái gì phải tính toán chứ?

Cố Liệt cười ha ha: "Hiện tại kết đồng minh cũng không muộn!"

So với hai người kia tán gẫu khí thế ngất trời, người phía sau Cố Liệt, người phía sau Lê Sâm đều là vài chục người mang vẻ mặt trong mộng. Chuẩn bị lâu như vậy, kết quả hai người lãnh đạo căn cứ là huynh đệ, thật sự là trêu chọc tôi nha ha ha ha.

Tuy nhiên so với những người khác còn trong mộng, Trần Bạch Kiều cùng Nam Ca phản ứng khác nhau rất lớn.

Bởi vì Trần Bạch Kiều liếc một cái liền nhận ra Lê Sâm chính là người lúc trước ra mệnh lệnh cho mình ở Thành Bắc Thượng Kinh, cũng là người đã giải quyết Zombie vây thành!

anh ta vẫn luôn tìm kiếm Lê Sâm, lần này nhìn thấy lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Lúc trước Trần Bạch Kiều xem "người lãnh đạo căn cứ Bắc Hải" mà Cố Liệt coi trọng như vậy thành đồ bỏ đi. Trong nội tâm còn phần uất bất bình, hiện tại tốt lắm nhé, nếu như anh ta biểu hiện nhiệt tình quá, sẽ không để cho Lê Sâm cảm thấy mình bị bệnh thần kinh chứ?

Ài, thần tượng ở ngay trước mặt chính mình rồi mà anh ta vẫn còn phải giả vờ nghiêm túc như vậy, có chuyện gì so với chuyện này bị thương hơn không?

Nam Ca cũng không coi Lê Sâm trở thành thần tượng, đây là chồng của cô đấy, cái người gọi là Cố Liệt kia vì cái gì mà dám dựa vào anh ấy gần như thế!

Nam cũng không được!

Vì vậy tỳ khí nhỏ nhỏ của Nam Ca nổi lên, cũng mặc kệ chức vụ lãnh đạo phụ nhân gì đó trực tiếp liền chen đến bên cạnh Lê Sâm dắt cánh tay anh, để phòng nhìn Cố Liệt, đôi mắt nhỏ đặc biệt lạnh lẽo.

Cố Liệt lúc này mới chú ý tới Nam Ca, vội vàng lui về sau một bước chào hỏi nói: "Đây chính là Nam Cađi? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Nam Ca vừa nghiêng đầu khẽ hừ một tiếng, Cố Liệt không khỏi sờ sờ mũi, có chút lúng túng. Sao ông lại cảm thấy Nam Ca không mong đợi gặp mình đâu nhỉ?

Lê Sâm biết rõ Nam Ca nhà anh lại ghen rồi, tâm hoa nộ phóng, thật không dễ dàng mà, những người ở căn cứ Bắc Hải kia đối với mình nhiều hơn nữa là kính trọng. Cộng thêm xưa nay anh cực kỳ nghiêm túc thận trọng, có rất ít người dựa vào gần anh.

Mà Nam Ca lại không giống thế, cũng không biết là ai trước đó miêu tả về cô là bộ dáng "Nhuyễn manh đáng yêu", chờ thời điểm anh phát giác ra thì toàn bộ căn cứ đều là fan của cô rồi!

anh ngày ngày ghen tị xem những người khác bám dính Nam Ca, tâm mệt quá.

không để ý chút nào bây giờ đang ở trước mặt Cố Liệt, thế mà Lê Sâm ôn nhu hỏi: "Có phải mệt mỏi không, anh dẫn em đi nghỉ ngơi nhé?"

Sau khi Nam Ca biến thành Zombie đã trở nên ngay thẳng không ít. Trước cùng Lê Sâm gật đầu, sau đó không quên chỉ Lê Sâm cùng Cố Liệt nhắc lại một lần: "Lê Sâm."

"Ừm, tôi biết rõ tên cậu ấy." Cố Liệt tốt tính nói.

"Là chồng tôi, người đàn ông của tôi, là của tôi đấy." Nam Ca nhấn mạnh ba lần.

Cố Liệt: "..."

Trần Bạch Kiêu: "..."

Lệ Sâm: "Phốc."

Cố Liệt coi như là ngốc cũng biết rõ Nam Ca coi ông ta như tình địch, ánh mắt nhìn Lệ Sâm nổi một trận ác hàn.

Trời xanh hồi, ông ta là đàn ông thẳng tắp đấy, ông ta thích phụ nữ mà.

Lệ Sâm đối với chuyện này một chút ý muốn giải thích cũng không có, còn trừng mắt nhìn Cố Liệt. Cố Liệt thề, trong nháy mắt đó ông ta cũng đã cảm nhận được trên người Nam Ca tỏa mát ra sát khí.

Trần Bạch Kiêu đi lên trước, cùng Lệ Sâm giới thiệu một chút bản thân mình.

Lệ Sâm nhìn anh ta, khẽ vuốt cằm: "Ừ, chúng ta ở Thành Bắc Thượng Kinh đã gặp qua rồi."

Trần Bạch Kiêu có chút khản trương, không nghĩ tới thần tượng còn nhớ rõ chính mình! Tuy nhiên anh ta thanh thanh cổ họng khụ một tiếng, cố gắng che giấu tâm tình căng thẳng: "Hội trường cũng đã chuẩn bị tốt, chúng ta trước liền đi qua đi."

nói xong, Trần Bạch Kiêu quay đầu đi trước. Nam Ca cực cứng phát hiện lỗi tại anh ta đều đã hồng cả lên, vì vậy cô rất không vui. Lệ Sâm ở Bắc Hải cũng không thể này! Tại sao đến thượng kinh lại làm cho người ta thích như thế! cô không phục!

một hồi đàm phán chính thức biến thành anh em gặp mặt, tình cảnh đặc biệt nhiệt liệt. Đoàn người vốn là cùng Lệ Sâm đến đàm phán còn tưởng rằng Cố Liệt định lừa gạt, ở lại không bao lâu liền phát hiện tình cảm Cố Liệt cùng Lệ Sâm xác thực phi thường tốt, vì vậy cũng dần dần thả lỏng tâm tình.

Trước khi bắt đầu, Lệ Sâm chưa từng quên hai chuyện, sớm đã cùng Cố Liệt nói một tiếng, một chuyện là giúp Nam Ca tìm kiếm cha nuôi của cô, mặt khác chính là đem chủ đề trên diễn đàn về Nam Ca xóa bỏ.

Cố Liệt miệng đầy đáp ứng: "Lát nữa tôi phái người đi hỏi một chút, trong căn cứ có người này hay không. Rất nhanh là có thể có tin tức rồi, còn như chuyện thứ hai liền xử lý dễ hơn nhiều..." Cố Liệt đối với Nam Ca cười: "cô cảm mấy tính tới đây một chút."

Máy tính bảng của Nam Ca rất là dễ dàng mang theo, tiện tay liền giao cho Cố Liệt.

Ông ta mở máy tính bảng ra, ấn vài cái rồi lại đưa cho Nam Ca, lúc đó nói: "Trong này có hai tài khoản, tôi đều đã thiết lập thành quyền hạn tối cao. Về sau không ư ai cứ trực tiếp cấm nói là được."

Nam Ca nâng máy tính bảng, đột nhiên cảm giác được Cố Liệt có chút soái nha!

Lệ Sâm trừng Cố Liệt một cái, nghĩ thầm không trách được ông đến bây giờ còn là lão độc thân, loại xum xoe này phải dùng tới ông sao, hử? Sao ông không thiết lập cho tôi thành quản lý trước, sau đó để tôi chiếu cố cô ấy chứ!

Cố Liệt cảm giác được ánh mắt bạn thân lạnh như băng, đột nhiên liền ý thức được chuyện này bản thân đã xử lý sai, vội vàng ho khan hai tiếng lúng túng chào hỏi mọi người ăn cơm.

Nam Ca không cần chút thức ăn này liền nâng máy tính bảng xoát diễn đàn. Về sau cảm thấy cái ghế không thoải mái, trực tiếp nằm vật xuống ở trên ghế sofa.

Có quyền hạn của nhân viên quản lý thật sự là mở ra thế giới mới, bình thường người sử dụng không thể gửi ảnh chụp cùng video, nhưng cô có thể nha!

cô gọi Trần Bàn Tử đến dạy cho cô xử lý chuyện trên diễn đàn. Trần Bàn Tử rất thông minh, còn biết tìm lý do gọi Lệ Sâm đến, để anh biết một cái chủ đề.

Quả nhiên, không bao lâu trên diễn đàn liền xuất hiện thông báo của Lệ Sâm. Chủ đề của anh cũng không có gì thao thao bất tuyệt, chỉ là gửi một cái ảnh anh cùng Nam Ca chụp chung, sau đó ngang ngược mà tỏ vẻ: trên dưới Bắc Hải, quyết thề bảo vệ Lệ phu nhân.

Phát xong, anh cứ tiếp tục đi cùng Cố Liệt uống rượu. Chuyện còn dư lại, Trần Bàn Tử cũng có thể xử lý.

Trước khi đi, anh còn ném cho Trần Bàn Tử một ánh mắt tán thành. Nghĩ thầm, người phụ tá này thật sự là tuyển đúng rồi.

Thiếp mời vừa ra, Nam Ca còn thật xin lỗi nhưng mà người của căn cứ Bắc Hải đã chuẩn bị diễn rồi. Nên biết, hiện tại Bắc Hải có hai mươi căn cứ lớn, vài chục cái căn cứ nhỏ (đều là Bắc Hải cường đại lên sau đó mở rộng). Mỗi người này nhỏ một ngum nước miếng cũng có thể ghim chết đuối đám bọn nhảy nhót trên diễn đàn!

Vì vậy ở từng cái căn cứ có thể nhìn thấy từng màn này: Trước khi ra cửa giết Zombie, viết trên diễn đàn vài dòng đã; Đánh nhau kịch liệt sao, đợi ở trên diễn đàn để lại vài lời đã nhé; Có Zombie tấn công căn cứ cũng chờ nhấn lại thành công rồi nói sau đi.

Mà bọn họ hồi phục lại, đều là tâng bốc Nam Ca cùng Lệ Sâm:

"thật sự là lật trời mà! Công khai khiêu chiến vài chục vạn dân chúng trong căn cứ Bắc Hải, các người rất lớn lối nha?"

"Lệ Sâm ba ba thật sự là soái đến nỗi trời luôn nè!"

"Thề bảo vệ Lệ phu nhân!"

"Ha ha, tôi chỉ nghĩ hỏi một câu, nếu phu nhân thật sự là Zombie, các người có còn muốn hay không?"

Sau đó chính là một dãy nước miếng "F*ck đương nhiên muốn!"

"Lớn lên đẹp như thế, không phải là người ngu thì ai cũng biết nói muốn!"

"không biết rõ phu nhân còn thiếu hay không vật trang sức thanh đao, cái loại có thể ăn còn biết nói đó [ngượng ngùng]"

Tân Vũ Hoa nhấn lại: "Nam Ca tỷ bất kể là nhân loại hay là Zombie, công hiến đối với nhân loại mà làm ra đều đã là khó có thể ước lượng, cô ấy trong lòng tôi là người lãnh đạo tốt nhất."

Tông Hạo Hiền chính là đơn giản cực kỳ: "Rất hâm mộ Lệ Sâm."

...

Nam Ca nằm trên ghế sa lon, một bên lật diễn đàn một bên cười. Mặc dù sự kiện này xem ra một lát là không thể dẹp loạn hết được, nhưng người theo Nam Ca hiển nhiên là đại đa số. Chỉ là có chút con tôm nhỏ, liên tục ở phía trên nhảy đáp. Cũng không biết tại sao phải níu lấy Nam Ca không buông.

Nam Ca nghĩ thầm, cô kết thù qua quá nhiều người. Vẫn là không nghĩ ra thân phận của đối phương.

Rượu qua ba tuần sau, Nam Ca có chút mệt liền đi về nghỉ trước, người khác cũng lục tục rời đi, đêm không gian để lại cho Lệ Sâm cùng Cố Liệt.

Lúc Trần Bạch Kiều rời đi còn có chút lưu luyến không rời, tuy nhiên nghĩ tới Lệ Sâm còn ở căn cứ tới ba ngày, anh ta lại vui vẻ trở lại.

Trong phòng an tĩnh trở lại, Cố Liệt tựa vào ghế châm một điếu thuốc. không đợi hút một ngụm liền bị Lệ Sâm bóp.

"Sao thế?" Cố Liệt nhướn mày: "Trước kia không phải là cậu cũng hút thuốc sao?"

"Ông đều đã nói là lúc trước, sau tận thế tôi cũng không chạm qua nữa. Nam Ca không thích mùi thuốc lá đâu."

Nghe Lệ Sâm nói, Cố Liệt cũng chỉ có thể bĩu môi nhấn điếu thuốc lên trên bàn.

"Chúng ta ở chỗ này nói sao?" Cố Liệt biết rõ Nam Ca là hệ tinh thần. Người có dị năng cấp bảy, bọn họ nói cái gì Nam Ca cũng có thể nghe được.

Lệ Sâm cười gật đầu: "Tôi không có gì có thể giấu giếm cô ấy. nói sau đi, ông còn muốn đi đâu kia chứ. Toàn bộ căn cứ này, cô ấy cũng có thể nghe lén được đấy."

Cố Liệt cảm thấy thuốc lá vừa mới hút giống như cấm ở trong họng, thật sự là sặc đến sợ hãi.

Nửa ngày sau, ông ta mới không thể tin được hỏi: "Vậy mà... Cũng có thể?"

Lệ Sâm gật đầu.

Cố Liệt có chút đồng tình nhìn Lệ Sâm: "Vậy ở Bắc Hải, cậu muốn làm chút chuyện gì xấu cũng khó có khả năng."

Lệ Sâm trắng mắt liếc ông ta một cái: "Đem những thứ không biết điều trong bộ đội kia thu lại đi, tôi không làm chuyện xấu đâu."

"Cũng đúng." Cố Liệt quơ quơ chân, cũng chỉ có ở trước mặt Lệ Sâm, ông ta mới không cần kéo căng người. Cả người đều cực kỳ lười biếng: "Có cô vợ xinh đẹp cường đại dạng này, nếu còn dám làm chuyện xấu thì cậu mới là người bị hỏng đầu óc. Tốt lắm." ông ta nhìn về phía Lệ Sâm: "Chúng ta nói chính sự đi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Đạp phá giày sắt

Lệ Sâm cũng rất nghiêm túc. Vốn chuyện kia cũng đã bị anh chôn sâu đáy lòng, hiện tại gặp được đặc vụ A anh liền hiểu, đã không có biện pháp giấu nữa rồi. Hơn nữa Cố Liệt có thể phát hiện ra mình, đại biểu những người khác cũng có thể.

"Đến cùng thì lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cổ Liệt hỏi Lê Sâm.

Lê Sâm ánh mắt xa xăm: "Tôi nhận mệnh lệnh hộ tống vật kia, lại không nghĩ tới lại bị thế lực nước ngoài hãm hại, bị đưa về nước kết tội. Kết quả tận thế đến, tôi lại không thể trở về quân đội. Cơ duyên đến, tôi quyết định ở lại Bắc Hải."

Cổ Liệt lắng lắng nghe, lập tức hỏi Lê Sâm: "Vậy thứ kia đến cùng là cái gì? Sao tôi lại nghe nói đó là một loại năng lượng?"

"Cái này thì tôi không rõ ràng lắm, tôi chưa mở ra xem." Lê Sâm nghiêm túc trả lời: "Tuy nhiên tôi đoán không phải là năng lượng đâu."

Cổ Liệt có chút thất vọng vuốt vuốt đầu: "Ài, không phải là năng lượng cũng không thể dùng. Vũ khí cùng người có dị năng, chúng ta cũng không thiếu. Thứ thiếu nhất chính là tài nguyên."

"thật ra coi như là tài nguyên, chúng ta cũng không dùng được. Thời điểm mang thứ kia về nước, tôi đã làm mất nó rồi." Lê Sâm nhàn nhạt nói.

"Làm mất?" Cổ Liệt không thể tin được nhìn anh: "Thứ đồ quan trọng như thế!"

"Nếu như anh bị bắt về kết án, anh có thể để nó ở trên người sao? Tôi đã đem thứ đó giấu đi, kết quả tận thế bộc phát, nó liền lạc mất."

Nếu như Lê Sâm còn biết tung tích của thứ đó, anh nhất định sẽ đi tìm.

Cổ Liệt trầm mặc rất lâu rồi rộng lượng cười cười: "Thôi, vốn cũng không phải là đồ của chúng ta. Ở tận thế, dựa vào hai tay của mình cũng có thể sống tốt. Đúng rồi, nghe nói căn cứ của cậu có vài chục loại thịt có thể ăn! Có thể chia sẻ thuốc với chúng tôi không?"

"Chuyện này không thành vấn đề, nhưng chúng tôi cũng cần thấp phóng vệ tinh của các anh. Đợi đến khi lắp xong vệ tinh, cần anh cho mượn chỗ để phóng ra."

Cổ Liệt đưa ra một động tác: "OK!"

Về sau Cổ Liệt lại hỏi một chút nghiên cứu của căn cứ Bắc Hải, Lê Sâm hơn phân nửa đều nói với Cổ Liệt. Cổ Liệt cũng chia sẻ thành quả của căn cứ Thượng Kinh với Lê Sâm. Lần gặp mặt này, hai người đều thu hoạch khá dồi dào.

Đợi đến khi Cổ Liệt đi, thời điểm Lê Sâm trở về gian phòng phát hiện Nam Ca đã ôm máy tính bảng ngủ say rồi.

Trước tiên trao cho Nam Ca một cái hôn ngủ ngon, sau đó anh nhẹ nhàng đặt tay lên ngực cô. Hiện giờ tần suất tim đập của Nam Ca đã gần giống nhân loại rồi, chỉ chậm hơn một chút thôi.

Tiểu cô nương mơ mơ màng màng còn trở mình ghét bỏ lắm bảm: "một thân toàn mùi rượu, nhanh đi tắm rửa đi."

"Được." Lê Sâm sùng ái cười một cái, ánh mắt sau một hồi lâu mới bỏ được mà dời đi. Lần này hữu hảo trao đổi, Cổ Liệt liên tục giữ Lê Sâm lại ba ngày. Mà về tung tích của cha nuôi Nam Ca, Cổ Liệt chỉ tìm được một tin tức. Đó là có người một năm trước đã từng nhìn thấy ông ấy ở ngoài thành, về sau ông ấy đi nơi nào thì không biết được. Dù sao không ở trong sự khống chế của căn cứ Thượng Kinh.

Tìm Nam Ca không khỏi nguội lạnh hơn nửa. Cha nuôi không có văn hóa gì, thân thể cũng không tốt. Muốn thức tỉnh sau Vĩnh Dạ còn phải xem thể chất của từng người, khả năng ông ấy thức tỉnh rất nhỏ.

Lâu như thế còn không tìm được người, cô thật sợ hãi...

Lê Sâm an ủi Nam Ca: "Nếu đã không có tin tức xấu truyền đến, đó chính là tin tức tốt. Cổ Liệt tìm anh lâu như thế cũng cho là anh đã chết, nhưng anh không phải là còn sống rất tốt sao."

Nam Ca hờn dỗi nhìn anh, giọng nói tựa như châu ngọc rơi bàn: "Làm sao mà giống nhau được! Về sau không cho anh nói mấy lời xúi quẩy này nữa!"

"Được, anh không nói."

Chính sự của Cổ Liệt cùng Lê Sâm ở buổi tối ngày đầu tiên, lúc ăn cơm liền nói xong. Sau đó vài ngày, cơ bản đều là mang hai người du ngoạn tại căn cứ Thượng Kinh.

Ngày thứ hai, Cổ Liệt còn kính nhờ Nam Ca cùng Lê Sâm đến hấp dẫn Zombie, hơn nữa còn tìm một đám người có dị năng cao cấp vậy xem. Mọi người chỉ cần xem thể là đủ rồi, dù sao từ sau hôm ấy, hơn phân người của căn cứ Thượng Kinh đều thất thủ trở thành fan cuồng của hai người.

Sau đó vài ngày Nam Ca liền ngâm mình ở trong đấu trường của Thượng Kinh đánh nhau kịch liệt, bởi vì có quá nhiều người muốn khiêu chiến cô.

Về phần tại sao không ai dám khiêu chiến Lê Sâm? Bởi vì vừa nhìn Lê Sâm liền thấy anh lợi hại hơn Nam Ca rất nhiều... Thời điểm Nam Ca đánh bọn họ đều giống như là ngược món ăn vậy. Nếu mà để Lê Sâm ra tay, chẳng phải là ngược thức ăn trong món ăn sao?

Nam Ca đều đã quá lâu không được đánh nhau kịch liệt rồi, bởi vì thực lực quá cách xa, cô mới bắt đầu là đánh một đôi. Về sau liền biến thành một đội ngũ, đánh đến trời đất đen kịt.

Cố Liệt thịnh tình mời bọn họ ở lại, Thượng Kinh có rất nhiều chuyện không được xử lý, trực tiếp đều ném cho Trần Bạch Kiêu hết.

Trần Bạch Kiêu bày tỏ anh ta mới là người chịu khổ bức, anh ta còn muốn cùng Lê Sâm chung đụng thật nhiều đâu!

Mà ở ngày Lê Sâm cùng Nam Ca phải rời đi, Cố Liệt cuối cùng lại không có thời gian rảnh rỗi để đến tiễn. Bởi vì trong căn cứ chuẩn bị chào đón một người lãnh đạo khác, Athur.

Ngày Athur đến căn cứ Thượng Kinh, là một ngày nắng. Lê Sâm nếu đã là người phụ trách căn cứ Bắc Hải lại còn chưa có rời đi nên anh cùng với Cố Liệt cùng nhau gặp Athur.

Mi quốc với Hoa Hạ không giống nhau, Athur xem như là một nhà độc tài.

Thời điểm máy bay của Athur hạ cánh, trợ thủ nói với anh ta: "Trưởng quan, lần này gặp mặt ngài còn có người lãnh đạo căn cứ Bắc Hải, Lê Sâm."

Ảnh chụp Lê Sâm cùng Cố Liệt, Athur trước đến giờ đều chưa thấy qua, giờ phút này anh ta hít sâu một lần không khí Hoa Hạ vào trong ngực, trong ánh mắt tràn trề mong đợi: "Sao thế, Thượng Kinh cùng Bắc Hải đã thiết lập quan hệ ngoại giao sao?"

"Đúng vậy, trưởng quan, chuyện này rất quý giá." Trợ thủ nghi ngờ bày tỏ: "Trước kia cũng chưa từng thấy qua hai căn cứ lui tới chặt chẽ như thế. Vì sao không quá vài ngày đã thiết lập được quan hệ ngoại giao?"

Athur nghiêm trang bỏ nãi: "Khả năng là vì tôi đến đây khiến bọn họ có cảm giác nguy cơ đi."

Tận thế cũng là loạn thế, mà Athur am hiểu nhất là trong loạn thế tranh giành tài phú. Hoa Hạ là một khối thịt béo, Các quốc gia khác cũng nhìn thèm thường nhìn chăm chú.

Nhưng Hoa Hạ có số người có dị năng nhiều nhất, dị năng cũng cường đại nhất. Máy người ngoại quốc bọn họ đều có tặc tâm, nhưng lại không có tặc胆. Chỉ có thể thỉnh thoảng lại phái người đến dò xét thăm dò.

Có người mang Athur đi phòng họp, Lê Sâm cùng Cố Liệt đã chờ ở nơi đó.

Cửa phòng họp bị mở ra, có ánh mặt trời trút xuống. Bóng dáng Athur đứng ở cửa đem ánh sáng cùng bóng tối chia làm hai. anh ta thích ứng ánh mặt trời rồi mới nhắc chân đi vào, kết quả nhìn thấy hai người đàn ông ở phía đối diện, đồng tử liền không khỏi co chặt lại một cái.

Bàn tay siết thành quả đấm, không khỏi run lên nhẹ!

Nếu như không phải có sự tự chủ cường đại, sắc mặt anh ta sớm đã thay đổi rồi!

Nhìn xem người đứng ở bên cạnh A là ai kia, không phải là D thì còn ai vào đây nữa!

Hoa Hạ có câu ngôn ngữ nói như thế nào nhỉ. đi mòn giày sắt chẳng tìm được, được đến không hề phí công phu! Athur quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười dài ha ha!

Cố Liệt cùng Lê Sâm cũng không phát hiện về mặt Athur biến hóa, hai người cùng nhau chào đón, cùng nắm tay Athur hàn huyên. Nam Ca lải nhải theo Lê Sâm đến đây, tinh thần nhạy cảm nói cho cô biết lúc Athur vừa mới nhìn thấy Lê Sâm, anh ta vô cùng hưng phấn.

Vì cái gì lại hưng phấn? Nhìn biểu hiện của Lê Sâm thì hình như anh ấy chưa bao giờ thấy qua Athur mà.

Nam Ca không biến sắc đề nên chuyện này lại, vẫn là Athur tán dương Nam Ca trước: "Vị nữ sĩ này thật xinh đẹp, chắc hẳn chính là Lê phu nhân" lúc này cô mới cho Athur một nụ cười nhẹ nhàng.

Athur kỳ thật sớm đã quan sát Nam Ca. Nếu như không có Nam Ca ở đây thì cơ hội anh ta khống chế Lê Sâm còn có thể có năm phần năm chắc. hiện tại thêm một người hệ tinh thần, thật sự là cực kỳ khó giải quyết.

Tuy nhiên Athur thích nhất chính là những nhiệm vụ có tính khiêu chiến mà anh ta lại may mắn thành công. Bộ đội của anh ta giờ phút này chắc cũng đã lên vào Hoa Hạ rồi!

Cố Liệt mời mọc Athur ngồi xuống, còn nói mấy chuyện không quan hệ một chút mới nói với Athur: "Thực không dám đầu điểm, chúng tôi hôm nay định ra ngoài. Chúng tôi muốn đi giải quyết một nhóm cường đạo, khả năng phải buổi tối mới có thể bắt đầu yến hội."

Athur cười khoát tay, anh ta vốn giống như một hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích. Giờ phút này mặc một thân âu phục màu trắng, thu hồi khí tức hắc ám quanh người, mái tóc màu vàng kim kia cũng giống như được mạ lên một lớp hào quang tinh khiết vậy.

Đôi mắt anh ta giống như một mặt hồ xanh ngắt, lời nói ra lại càng chân thành: "Tài nguyên tận thế thiếu thốn, các anh không cần cử hành yến hội đâu. Đơn giản một chút là được. Đúng rồi, tôi cũng mang đến một ít người có dị năng, nếu như không đề ý thì chúng tôi có thể đi theo giúp mọi người được không?"

"Đương nhiên là không đề ý!" thật ra Cố Liệt cũng ôm tâm tư muốn kiến thức một lần thực lực của người có dị năng nước ngoài, nếu không ông ta

cũng sẽ không chọn hành động vào Athur đến.

Athur trong lòng đánh cái tính toán đánh đến vang dội, lại còn cười hỏi Lê Sâm: "Sớm đã nghe nói Lê tiên sinh là người có dị năng cấp chín, không biết lần này có thể có cơ hội được kiến thức một chút?"

Lê Sâm khiêm tốn cười cười: "Kia đều là người ngoài khen nhầm, tôi còn chưa phải là cấp chín."

Athur ý tứ sâu xa cười cười, giống như muốn nói Lê Sâm nói lão. Lê Sâm cũng không có tiếp tục giải thích.

Như là đã xác định hành động, nhân viên bố trí cũng đã sớm quyết định xong kế hoạch. Lê Sâm, Cố Liệt, Athur ba đoàn người hợp lại. Tầng tầng lớp lớp hướng tới cứ điểm đám cường đạo mà xuất phát.

Càng đi đường, mây Nam Ca nhũ lại càng sâu: "Sao em lại cảm thấy con đường này có chút quen thuộc?"

"Là con đường đi cái mỏ đá kia." Lê Sâm cùng Nam Ca nói chuyện, về mặt cũng lạnh thấu xương.

không nghĩ tới đi một vòng, anh thế nhưng lại lấy tình thế như vậy mà về tới đây.

Nam Ca nói: "Những người trong mỏ khai thác đá không có dã tâm lớn như thế. Bọn họ không thể nào làm cường đạo. Nhưng chỗ ở bị cướp, bọn họ có trẻ con cùng phụ nữ, có thể đi chỗ nào đây?"

Lê Sâm đột nhiên có chút hối hận. Mỏ đá bị chiếm lĩnh, rất có thể là bởi vì lúc trước chính mình cho bọn họ tu bổ lưới điện phòng ngự.

Nam Ca cảm nhận được tâm tình anh sa sút, lập tức cầm tay anh. Trầm mặc truyền lực lượng cho anh. Cả đội dừng xe ở phía xa xa, Cố Liệt từ trên xe đi xuống, cùng Lê Sâm hội hợp.

Lê Sâm bởi vì bận tâm những người cũ trong mỏ đá kia, lập tức hỏi Cố Liệt: "Những người ở đây trước khi bị cường đạo chiếm lĩnh đã đi đâu rồi?"

Cố Liệt không nghĩ tới Lê Sâm biết mấy chuyện này nhưng vẫn vô thức trả lời: "Bọn họ so ra cũng nhay bén, biết chạy trốn. Hiện tại đang sinh sống trong căn cứ Thượng Kinh nha."

Hai mắt Lê Sâm đột nhiên sáng lên: "anh nói, bọn họ đều sống sót?" anh vốn cũng đã chuẩn bị kỹ càng Cố Liệt sẽ nói cho anh biết là ông ta cũng không biết chuyện, nếu không nữa thì chính là đám cường đạo này đã tàn nhẫn sát hại mấy người kia rồi.

"Đương nhiên! Trong đội ngũ kia còn có một đứa bé cũng là người có dị năng, hiện tại cũng đã là cấp bốn. Quả thực rất khủng bố!" Cố Liệt chắc chắn nói.

Lê Sâm cùng Nam Ca cầm tay đối phương thật chặt, liếc mắt nhìn nhau, đều bật cười.

Quá tốt rồi.

không đợi Cố Liệt hỏi tiếp cái gì, người thăm dò tin tức đã trở lại: "Cố tiên sinh!" Người kia chạy đến gần, lo lắng nói: "Bên trong cứ điểm này đã không có người! Bọn chúng khẳng định là biết rõ kế hoạch nên đã sớm dời đi rồi!"

Tại đường thượng kinh - Bắc Hải, bọn chúng có rất nhiều cứ điểm, không nghĩ tới bọn chúng lại chạy nhanh như thế!

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Chiến lược của Athur

Nam Ca chưa từ bỏ ý định, lại dùng tinh thần lực của mình dò xét một phen. Cái cứ điểm này xác thực một người cũng không có.

Nghĩ đến khả năng Nam Chí Thành ở trong đây bị bọn chúng mang đi, mà chính mình muộn một bước, không cứu được ông ấy. Tim Nam Ca liền khó chịu.

Lê Sâm nhạy cảm phát hiện suy nghĩ trong lòng Nam Ca, tự nhiên cầm lấy tay cô. Học theo bộ dáng trước đây của cô mà trấn an: "Nam Ca, em nhìn anh."

Nam Ca ngẩng đầu, rõ ràng hiện tại cô đã là hệ tinh thần cấp bảy cường đại. Vậy mà thời điểm thân nhân gặp phải nguy hiểm, cô vẫn sợ hãi như người bình thường.

Ánh mắt Nam Ca khiến lòng Lê Sâm đau xót, một tay anh đã đặt sẵn trên bả vai Nam Ca. Lòng bàn tay mạnh mẽ truyền âm áp cho Nam Ca, chỉ thấy

Lệ Sâm từng chữ từng câu đều nghiêm túc vô cùng: "anh nhất định sẽ giúp em đi tìm ông ấy."

Đôi mắt Nam Ca có chút đại ra, cuối cùng từ từ toả sáng hăng hái trở lại. Đúng vậy, cô còn có Lệ Sâm, vô luận đi đến địa phương nào thành cũng sẽ làm bạn với mình.

Cùng Lệ Sâm mười ngón đan xen, Nam Ca đã đưa ra quyết định: "Nếu bọn chúng đã rời đi, vậy chúng ta dứt khoát liền đem mấy cứ điểm dọc theo con đường này đều phá hủy hết!"

Lệ Sâm cũng đang có ý đó, nhưng mà anh còn cần trung cầu ý kiến của Cố Liệt cùng Arthur. Nếu như bọn họ không đồng ý, Lệ Sâm liền đơn độc mang Nam Ca làm chuyện này.

Thời điểm nhìn về phía Cố Liệt, anh thậm chí không nói gì mà Cố Liệt đã nở nụ cười: "Chuyện này có người muốn đi làm, tôi đương nhiên không thể chối từ."

Trần Bạch Kiều đi theo bên cạnh Cố Liệt cũng có tâm huyết của đàn ông. Đặc biệt là ở thời điểm này, không muốn bị Lệ Sâm xem thường: "Để tôi chinh đốn lại quân đội của Thượng Kinh."

Dù sao nếu như là giải quyết cứ điểm trên đường. Vậy thứ phải đối mặt đã không chỉ là cường đạo. Ở tận thế có đủ loại nguy hiểm, nhưng khiến người ta lo lắng nhất chính là đám Zombie tiến hóa.

Athur cũng cười cười, bên miệng giương cao đầy tà khí, anh ta vốn có ưu thế chủng tộc khiến con mắt rất nhiều cô gái trong đội ngũ tỏa sáng.

"Tôi cũng lựa chọn đi theo."

trên người Lệ Sâm còn có thứ anh ta cần, Athur không biến sắc tiếp cận.

Nếu đã quyết định xong, sẽ để lại cho Cố Liệt thời gian một ngày chuẩn bị. Còn như Lệ Sâm bên này, chính là thông báo cho người có dị năng của Bắc Hải, làm tốt công tác tiếp ứng bọn họ.

Trước đã nói qua, Bắc Hải đã tiến hành đến giai đoạn sau cùng. Bắc Hải chìm hiện giờ chỉ có một khối đất vẫn bị nước chìm ngập. Nếu Lệ Sâm đã ban xuống mệnh lệnh, những người chịu trách nhiệm bộ đội tiên phong liền đem đội ngũ chia làm hai tốp. Đám người Tông Hạo Hiền đều ở trong đội ngũ tiếp ứng Lệ Sâm

Ngày thứ hai Lệ Sâm cùng Cố Liệt tụ họp lại mang tinh anh từ căn cứ Thượng Kinh đi ra. Chính thức xuất phát đi tới Bắc Hải.

Truy kích đám cường đạo tận thế là một công việc rất cần tính nhẫn nại, bởi vì anh hoàn toàn không biết rõ trên một mảnh đất rộng mênh mông này. Bọn chúng sẽ trốn ở chỗ nào.

Còn như trong phòng thí nghiệm căn cứ Bắc Hải, đột nhiên lao ra một người đàn ông mặc áo khoác trắng, anh ta ở trong phòng thí nghiệm đã nghiền thật nhiều ngày, lúc này trông rất là lờ lờ lếch thếch, râu ria mọc ra rất dài.

Lúc anh ta mới vừa đi ra, cảnh báo trong căn cứ cũng sực chút nữa bị kéo vang lên. May là Tân Vũ Hoa đang muốn rời căn cứ nhìn thấy, ngăn cản nhân viên an ninh.

Tân Vũ Hoa tiến lên kéo Diệp Thiệu lại. Nhìn mặt mũi anh ta tràn đầy hưng phấn, nghi ngờ hỏi: "Bác sĩ Diệp? đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Diệp Thiệu nhìn chăm chú nhìn người đối diện, tươi cười càng thêm sáng lạn. anh ta cầm lấy cánh tay Tân Vũ Hoa không ngừng hỏi: "Nam Ca đâu? Lệ Sâm đâu? Tôi có tin tức tốt muốn nói cho bọn họ biết!"

Diệp Thiệu tiến hành nghiên cứu, Tân Vũ Hoa không phải là biết rõ. Tuy nhiên hiện giờ căn cứ Bắc Hải có thể phát triển tốt như thế, không thể bỏ qua công lao của Diệp Thiệu.

Cậu đoán là anh ấy đã nghiên cứu ra loại thuốc nào đó nên nói với Diệp Thiệu: "Bọn họ vào mấy ngày trước đã ngồi máy bay trực thăng đi Thượng Kinh, hôm nay mới trở về."

Diệp Thiệu bởi vì hưng phấn quá mức, cho dù là vài ngày chưa nghỉ ngơi, anh ta cũng hoàn toàn không có bối rối, chỉ là dồn dập hỏi: "Vậy lúc nào bọn họ mới có thể về đến đây?"

"Từ Thượng Kinh lái xe đến đây, như thế nào cũng phải hơn mười ngày đi." Tân Vũ Hoa suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Thời gian dài như vậy? Sao lại không ngồi máy bay? không được, tôi chờ không được nữa. Cậu hiện tại muốn đi đâu?"

Tân Vũ Hoa liền đem sự kiện muốn giải quyết cường đạo từ đầu tới đuôi nói cho Diệp Thiệu. Vì vậy Diệp Thiệu không nói hai lời liền đòi đi theo đám Tân Vũ Hoa, cùng nhau hành động.

Tân Vũ Hoa thật sự có chút bận tâm Diệp Thiệu, dù sao mặc dù tỷ lệ thành công của thuốc kích thích cao gần 99%. Nhưng còn có ngoại lệ 1%, Diệp Thiệu cùng Tân Mộ Yên đều ở trong đó.

Tần Mộ Yên từ từ nửa năm trước sau khi kết hôn với Lê Ngạn liền cơ bản không thể nào làm nhiệm vụ. cô ấy thủy chung ở căn cứ tiến hành nghiên cứu vật lý của mình.

Hiện giờ giá trị con người của bác sĩ Diệp cao như thế, có thể nói là ảnh hưởng tới trong lẫn ngoài nước. Bao nhiêu tổ chức đều muốn từ căn cứ Bắc Hải đào người đi. anh ấy ra khỏi căn cứ có thể bị nguy hiểm hay không?

Tần Vũ Hoa nói ra cổ kị trong lòng, Diệp Thiệu lập tức nghiêm túc hỏi cậu: "Cậu cảm thấy tôi ngay cả năng lực tự vệ cũng không có sao?"

Tần Vũ Hoa lập tức lắc đầu, Diệp Thiệu một năm qua nghiên cứu ra những thứ thuốc kia đủ để những người có dị năng như cậu uống một bình là đi luôn. Nhưng mà bên ngoài không riêng gì có người có dị năng mà còn có Zombie mà!

Diệp Thiệu phát hiện ra Tần Vũ Hoa đang suy nghĩ gì, lại hỏi: "Hay là cậu đối với năng lực của bản thân không yên tâm?"

một năm trôi qua, Tần Vũ Hoa đã thành thực không ít. Cái bao nước bé nhỏ lúc trước vừa giết Zombie liền rút nước mất như hạt đậu đã không còn rồi. Chuyện này còn làm cho Nam Ca thốn thức bao nhiêu lần, nói lúc trước Tần Vũ Hoa đáng yêu hơn.

Tuy nhiên coi như là thay đổi trở nên thành thực hơn, có nhiều thứ vẫn không thể cải biến. Tần Vũ Hoa tức giận nói: "Tôi có thể bảo vệ được anh!"

Diệp Thiệu cười cười, lộ ra một hàm trắng trắng tinh: "Vậy mới đúng chứ, đi thôi."

Tần Vũ Hoa tạm thời mang Diệp Thiệu vào trong đội ngũ, vốn tưởng rằng Tông Hạo Hiên bọn họ nhất định sẽ kháng nghị. không nghĩ tới, vậy mà lại không có một ai nói gì.

Tần Vũ Hoa còn lặng lẽ hỏi Tông Hạo Hiên, anh ta khi đó liền nhàn nhạt nhìn cậu. Hỏi một câu: "Cậu cảm thấy nếu như không phải là có chuyện gì đặc biệt quan trọng, bác sĩ Diệp sẽ đi cùng chúng ta sao?"

"..."

Tông Hạo Hiên lại nói: "Huống chi hiện giờ đội ngũ của chúng ta đã là tình nguyện trong tình nguyện của Bắc Hải. Nếu như ngay cả một người cũng không bảo vệ được, vậy thì rõ ràng chúng ta còn cần luyện thêm hai năm nữa."

Tần Vũ Hoa le lưỡi một cái, không lên tiếng.

Quả thực là như thế, cậu không tin mình thì thôi đi. Cũng phải tin tưởng Tông Hạo Hiên chứ. anh ấy là dị năng cấp bảy hệ sét nhá, chính mình đã được nhìn thấy một lần rồi, quả thực là trọn đời khó quên mà.

Nên biết là lực phá hoại của Tông Hạo Hiên có thể nói như quả bom hình người vậy, nếu quả thật có người muốn đánh lên bọn họ. Chỉ sợ ở trong tay Tông Hạo Hiên sẽ hiểu được cái gì gọi là địa ngục thật sự.

Bắc Hải một năm này, không riêng gì thanh lý Bắc Hải chìm mà khu vực xung quanh cũng đều bị giải quyết hết. Dùng để làm khu dân cư.

Cho nên tốc vàng lái xe một đường hướng về căn cứ Thượng Kinh, Tông Hạo Hiên bọn họ trên cơ bản không hề đụng phải nguy hiểm gì. Bọn họ đi xe cũng không nhanh, chỉ vừa đi vừa tìm kiếm, muốn đem một nhóm cường đạo này một lưới bắt hết.

So với đám người Tông Hạo Hiên, đoàn xe chỗ Nam Ca lại lái thật nhanh.

Bởi vì Nam Ca là Zombie hệ tinh thần cấp bảy, phạm vi cảm ứng gia tăng rất nhiều. Dọc theo đường đi tránh né không ít đoàn Zombie.

Hiện tại cường đạo mới là mục tiêu chủ yếu của bọn họ, cần phải giảm bớt tranh đấu không cần thiết. Thời điểm Nam Ca cảm ứng, Lê Sâm liền canh giữ ở bên người cô, chú ý xem có Zombie dị động hay không.

một năm trước, Nam Ca thúc giục tinh thần lực, đám zombie vẫn còn bị hấp dẫn. hiện giờ cô đã khống chế rất tốt những lực lượng này rồi.

Đoàn xe đi ba ngày, cũng giết không ít Zombie cao cấp. Đến chiều hôm đó, Nam Ca đột nhiên mở mắt: "Em cảm nhận được hơi thở nhân loại."

Lê Sâm cùng Cố Liệt lập tức nghiêm túc, quyết định đi thăm dò một phen. Athur mặc dù cùng bọn họ ở trong một đội xe nhưng thời điểm nhàn hạ, lại không tiếp xúc nhiều cùng Nam Ca.

Ba ngày đi qua, cái nhìn của anh ta đối với Nam Ca đã từ hiếu kỳ lúc ban đầu biến thành kinh diễm. Nên biết ở M quốc, người có dị năng hệ tinh thần lợi hại nhất cùng lắm cũng chỉ có cấp bốn. Bất kể là phạm vi thăm dò, hay là trình độ dị năng thì đều không thể so sánh với Nam Ca được.

Ba ngày qua, cô ấy không ngừng nghi ngờ dò xét. Bản thân anh ta trừ nhìn thấy cô ấy dùng qua hai viên tinh hạch ra, vậy mà lại không thấy cô ấy bổ sung thêm dạng năng lượng khác!

Athur không khỏi nghĩ cách, nếu có thể sau khi giết Lê Sâm xong, mang Nam Ca về M quốc. Căn cứ của anh ta nhất định sẽ càng thêm lớn mạnh. Cái khó là Lê Sâm cùng Nam Ca thủy chung vẫn luôn như hình với bóng, anh ta rất khó tìm thấy cơ hội hạ thủ.

Ở lúc Nam Ca thăm dò ra phạm vi nhóm người kia, đoàn xe chậm chậm tách ra. Vài chục chiếc Hummer hình thành xu thế vây kín đối với nhóm người

kia.

Mặc dù hiện tại tinh thần lực của Nam Ca rất dũng mãnh, nhưng mà thanh đao kia, cô vẫn không hề bỏ đi. Giờ phút này chuẩn bị bắt đầu chiến đấu, cô từ từ vuốt ve chuôi đao. Chỉ có thời điểm nó ở trong tầm tay, Nam Ca mới có cảm giác chiến đấu.

Bọn họ đến nhanh chóng, cũng lặng yên không một tiếng động. Sau khi nhanh chóng đến gần nhóm người này, phát hiện bọn chúng có không ít người, cùng với ánh mà Cổ Liệt vừa vận phù hợp!

nói cách khác, bọn họ tìm đúng người rồi!

Athur lái xe mang đội viên của anh ta xông ra ngoài đầu tiên, Nam Ca xoay người một cái liền đứng ở trên mui xe. không đợi Athur động thủ trước đã thúc giục tinh thần lực.

Hiện giờ bọn họ đang ở trong một cánh rừng, thực vật biến dị tại tận thế khiến cho một mảnh rừng rậm bình thường này biến thành mộ của rất nhiều người cùng Zombie.

Các loại động vật biến dị so với trước tận thế không còn giống chút nào nữa, theo xe Athur xông về phía trước mà chạy từ trong rừng rậm ra ngoài.

Bọn chúng đều có được đôi mắt màu đỏ, hàm răng cùng móng vuốt tiến hóa càng thêm sắc bén. Bọn chúng vốn là bá chủ của cánh rừng này, nhưng mà bọn chúng tình huống cảm nhận được uy áp của Athur đối với chúng cho nên mới chạy trốn!

Mục tiêu của Athur vốn không phải là chúng, mà là những cường đạo trốn trong rừng rậm kia. Đội ngũ của Lê Sâm cùng Cổ Liệt phân ra nhiều hướng, lập trận địa sẵn sàng đón quân địch. Bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp ứng Athur.

Nhưng mà chiến đấu sau đó lại thay đổi cái nhìn của bọn họ đối với Athur. Cái người đàn ông này cách quá xa so với bọn họ tưởng tượng. Từ phát súng đầu tiên bắt đầu, chiến đấu cơ hồ chính là nghiêng về một bên, những người có dị năng mà Athur mang đến không có một ai là dưới cấp sáu!

Đội đến khi đám cường đạo phản ứng lại được, muốn chạy trốn đã không có cơ hội nữa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Đùng hòng cướp đi

Athur tựa như là tử thần từ đi ra từ trong địa ngục, không ngừng phát tay, vung vẩy lưỡi hái có thể thu hoạch sinh mệnh. Các loại dị năng và chạm tạo ra ánh lửa và tiếng vang, chấn động cả một góc rừng rậm.

Nam Ca thủy chung vẫn luôn không lên tiếng quan sát Athur, mãi cho đến khi chiến đấu kết thúc, Athur cũng không có ra tay. Mà cô nhìn không ra, Athur là dị năng gì.

Chuyện này chỉ có hai lời giải thích, một loại là Athur là người bình thường, một loại khác chính là... Đẳng cấp dị năng của anh ta so với mình còn cao.

Loại thứ nhất cơ hồ là không thể nào phát sinh, Nam Ca cùng Lê Sâm liếc nhau một cái, anh hiểu rõ gậy đầu.

Năng lực của Athur khiến anh có một loại cảm giác quen thuộc không hiểu nổi. Nếu như anh không có đoán sai, Athur cũng là hệ không gian như anh. Chỉ là không biết rõ, đến cùng là không gian tồn trữ hay là không gian chiến đấu.

Bởi vì đội ngũ của Athur quá uy mãnh, trận chiến đấu này cũng chỉ cần mười mấy phút liền triệt để kết thúc. anh ta còn cố ý để lại người sống, mang tới trước mặt Cổ Liệt.

Cổ Liệt còn cười đối với Athur nói: "Đội ngũ của Athur tiên sinh thật sự là rất lợi hại."

Athur khiêm tốn cười cười, còn hữu hảo mở trường hai mắt: "Dù sao lần đầu tiên ở trước mặt đồng minh ra tay, như thế nào cũng phải tranh thủ để lại một ấn tượng tốt chứ."

Nam Ca giờ phút này đã từ trên xe nhảy xuống, thanh đao của cô cũng một lần nữa bị tra vào trong vỏ đao. Thời điểm rơi trên mặt đất, tóc đen còn ở trên không trung bay múa tạo ra một đường cong xinh đẹp rồi lại chậm rãi dấn vào sau lưng.

Nam Ca từ từ đi đến trước mặt mấy người kia, hỏi bọn họ: "Người lãnh đạo mấy người đâu?"

Những cường đạo này rõ ràng cũng rất có cốt khí, không có ai mở miệng.

Nam Ca một cước liền giẫm nát mặt một người, giọng nói thay đổi trở nên rét lạnh: "Tôi hỏi anh, người lãnh đạo các anh đâu?"

cô cơ hồ là sắp đập nát xương sọ của người kia rồi, người kia bị thương gào một tiếng, không còn khí tiết mà Nam Ca cầu xin tha thứ: "cô buông tha cho tôi, tôi cái gì cũng nói cho cô biết."

Nam Ca từ từ thu chân lại, chờ người này mở miệng. Ai biết thời điểm Nam Ca buông chân, anh ta thể nhưng sử dụng dị năng với Nam Ca!

Là người có dị năng hệ thổ, đất dưới chân Nam Ca trong nháy mắt liền đông lại. Cái người đàn ông này dùng lực lượng làm đất tạm đông đặc sau đó đập gãy hai chân đối thủ. anh ta dùng biện pháp này giết chết rất nhiều người có dị năng cao cấp rồi.

Lệ Sâm thấy Nam Ca bị vây khốn, máu nóng xông lên đầu liền chuẩn bị ra tay dạy dỗ cái người này. Ai biết Nam Ca lại khoát tay áo, đối với hai chân của mình làm như không thấy. Ngược lại còn hướng về phía người có dị năng hệ thổ này cười cười.

Người có dị năng hệ thổ cũng sợ một cái, trên mặt chột vật tràn đầy máu tươi.

Nam Ca mặc dù đang cười nhưng giọng nói so với vừa mới này còn lạnh hơn: "anh cho rằng tôi không có biện pháp để cho anh mở miệng phải không?"

không đợi người có dị năng hệ thổ phản ứng lại, một trận tinh thần lực cường đại cứ thế bao trùm đầu óc anh ta! hiện giờ Nam Ca đã không chỉ có thể chế tạo ảo giác, cô có thể trong thời gian ngắn thao túng tinh thần những người khác.

Đội đến khi người có dị năng hệ thổ kia tỉnh lại, Nam Ca quả nhiên đã thoát khỏi bẫy rập của anh ta. Hơn nữa bởi vì vừa mới này bị khống chế, anh ta đã đem tất cả thông tin mình biết nói ra!

Vốn cường đạo cũng là nhân loại, bắt lấy bọn họ có thể giao cho Cố Liệt đi lao động cải tạo. Nhưng mà hiện tại Lệ Sâm cũng không định bỏ qua cho bọn họ. Biết được thông tin muốn có, Lệ Sâm ý bảo thủ hạ đem mấy người này xử lý sạch sẽ.

Đối với hành vi của Lệ Sâm, đội ngũ Cố Liệt, kể cả người trong đội ngũ của Athur đều rất khiếp sợ.

Dù sao Lệ Sâm tại căn cứ Thượng Kinh đều không biểu hiện qua lực sát thương của anh ta chút nào. Căn cứ có không ít người còn rất thích cùng Lệ Sâm nói giỡn. Nhưng mà bây giờ đơn giản là vì hai chân Nam Ca bị giam cầm trong chốc lát, anh ta liền giết mấy người đó trong nháy mắt.

Giờ phút này những người khác mới hiểu được, Lệ Sâm nói câu "trên dưới Bắc Hải thề bảo vệ Lệ phu nhân" là nghiêm túc.

Dám đánh chủ ý với Nam Ca, vậy thì phải gánh chịu lửa giận của anh. Nam Ca đối với hành động của Lệ Sâm rất là hài lòng, còn khoác cánh tay Lệ Sâm cười cười.

Tuy nhiên mấy người này chết hiển nhiên không phải là kết thúc, bởi vì vừa này Nam Ca khống chế người có dị năng kia. anh ta nói, vài người quan trọng của tổ chức mang cha nuôi của Nam Ca đến gần Bắc Hải rồi.

Mà toàn bộ đám cường đạo này đều đối với chuyện Nam Ca là Zombie tin tưởng không nghi ngờ.

Ở thời điểm bọn chúng vừa mới chết đi, Lệ Sâm còn nghe thấy có người có dị năng đang chửi. Mắng chửi Nam Ca trà trộn trong nhân loại, Zombie đáng chết.

Lệ Sâm thừa nhận không chịu được bất luận khả năng nào mất đi Nam Ca, cho nên cho dù là Nam Ca không thèm để ý người khác biết rõ thân phận của cô, Lệ Sâm cũng muốn ngăn cản.

Nam Ca cùng Lệ Sâm ai cũng không có nhắc lại chuyện cô là Zombie, chỉ lại một lần nữa nói: "Xem ra chúng ta vẫn muộn một bước, cần phải đi Bắc Hải trước mới có thể nhô đầu góc nhóm người này."

Mất Athur hí hí lại, trong lòng có ý nghĩ càng ngày càng rõ ràng.

Vì sao anh ta lại cảm thấy đám cường đạo này cố ý đưa bọn họ dẫn tới Bắc Hải nhỉ?

Mặc dù Cố Liệt có chút giật mình với thủ đoạn của Lệ Sâm, nhưng nghĩ đến đám cường đạo này giết chết không ít người. Kết cục thế này cũng là do bọn họ nên bị trừng phạt.

Hôm nay vẫn chưa tới lúc nghỉ ngơi, đoàn xe khởi động một lần nữa hướng tới Bắc Hải xuất phát.

Lòng của tất cả mọi người đều vô cùng kiên định, nhưng mà bọn họ lại không biết rằng ở Bắc Hải chờ bọn họ, không phải chỉ là một nhóm cường đạo này.

Buổi tối đoàn xe dừng ở một chỗ trên đất trống nghỉ ngơi, xung quanh có người chuyên môn tuần tra ban đêm. Nam Ca cùng Lệ Sâm ở trong xe của bọn họ, đây là không gian riêng thuộc về hai người.

Chỉnh cho ghế ngồi đều để nằm ngang, lúc Lệ Sâm nằm xuống còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh anh. Nam Ca hí hí cười một tiếng, ngang nhiên xông qua nằm xuống. Sau đó lúi đi động của mình ra tìm tòi tín hiệu.

hiện giờ tài nguyên thiếu thốn, mặc dù là vệ tinh đã được phóng ra. Nam Ca cũng không thường mở máy, lúc này lại tìm thấy được tín hiệu, bởi

vì không thể gọi điện nên chỉ có thể lướt diễn đàn.

Vốn tưởng rằng Trần Bàn Tử có quyền hạn, chuyện trước kia nháo đến sôi sục đều đã bị xóa bỏ. Ai biết chuyện này càng nháo càng lớn.

Lần này viết bài đều là vài cái ID hoàn toàn chưa thấy qua, bọn họ chỉ trích Zombie Nam Ca nổi điên, giết rất nhiều người. Mặc dù không có hình ảnh phối hợp, nhưng mà tình trạng của mỗi người chết đều bị bọn họ cẩn thận hình dung.

Mấy người này còn đưa ra mấy chuyện có lẽ có đến chửi bới Nam Ca, nói đều là cô làm.

Nam Ca rất tức giận, hôm nay cô ngay cả một người cũng không có giết, vì sao chút người này nói như thật vậy?

Ba người thành hồ, nhiều người nói thì cũng có nhiều người tin. Thậm chí có vài người vốn là đối với căn cứ Bắc Hải có ý kiến, mượn chuyện này bắt đầu công kích thậm tệ Lê Sâm cùng Nam Ca.

Nam Ca không ngủ được, ngón tay không ngừng nhấn lên trên màn hình, muốn mắng lại những người này nhưng không biết làm thế nào, nhân số bọn họ quá nhiều. Nam Ca chỉ có một người, sao có thể đọ lại được.

cô thậm chí còn nhìn thấy có người bán tín bán nghi nói: Nếu đã nói cô ta không phải là Zombie, vậy hãy để cho Bắc Hải lấy ra chứng cứ nha? Cho chúng ta máu của Nam Ca, chúng ta xét nghiệm một phen khẳng định liền biết kết quả. Cũng không biết căn cứ Bắc Hải có dám hay không?

Có người ào ào phụ họa câu này: Đúng vậy! Chúng ta cũng chỉ là xin một cái an tâm, giấu lại một con Zombie thế nhưng làm người lãnh đạo căn cứ. Chuyện này có bao nhiêu khủng bố chứ? Người của Bắc Hải quả thực chính là kho máu của Nam Ca!

Người của căn cứ Bắc Hải không phục, đã hơn một năm chung đụng, bọn họ biết rõ Nam Ca mạnh cỡ bao nhiêu, làm cho người ta thích bao nhiêu.

Vừa nhìn thấy đám tạp nham không biết rõ là từ nơi nào chui ra chửi bới phu nhân căn cứ bọn họ. Đám người này liền rằng rắc phải hỏi: Coi như là cho phu nhân làm kho máu, chúng tôi cũng nguyện ý! Muốn lấy máu của phu nhân xét nghiệm, không có cửa đâu!

Còn có người nói: không sai! Các người tính là thứ gì chứ, thế nhưng mưu toan ngấp nghé Bắc Hải? Coi chừng Bắc Hải một người một cước giẫm chết nhóm các người!

Lại càng nhiều người ở trên diễn đàn giằng co, không ít người đều đang chửi Bắc Hải người đông thế mạnh, hơn nữa nguyện ý dưỡng một con Zombie. Đây rõ ràng là đầu óc xảy ra vấn đề.

Nam Tiểu Ca lâu bầu lăm bầm: "Các người mới có vấn đề đấy, cả nhà các người đều có vấn đề..."

Lê Sâm nhìn Nam Ca nửa ngày, cô vẫn thủy chung nhìn chằm chằm diễn đàn. Thở dài, anh lấy di động cô tới tay rồi tắt máy, bắt đắc đĩnh nói: "Chờ bọn họ dùng hết điện cũng sẽ không tiếp tục ầm ĩ nữa."

Nam Ca ngẩng đầu nhìn Lê Sâm: "Nhân loại các anh thật nhảm chán mà!"

Lê Sâm bật cười: "nói giống như hiện giờ em không có đặc thù của loài người ấy, tốt lắm, ngủ đi."

Ở lúc Lê Sâm không ngừng mà trấn an, Nam Ca cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Mà đợi đến khi hô hấp của cô dần dần thông thả sau, Lê Sâm lại mở đôi mắt sắc bén ra.

Mấy chủ đề trên diễn đàn chửi bới Nam Ca tuyệt đối không phải là không có lửa thì sao có khói. Nghĩ đến đám tù binh cường đạo hôm nay, Lê Sâm hoài nghi chính là nhóm bọn chúng làm. Vì mục đích từ bên trong tan rã tín nhiệm của Bắc Hải đối với Nam Ca.

Lê Sâm lại kinh thường cười cười, đám người này đánh cái tính toán không sai. Nhưng nếu như chỉ dựa vào một điểm này liền muốn làm cho Bắc Hải quay lưng với Nam Ca. Vậy khẳng định khiến chúng thất vọng rồi.

Giống như không ít người Bắc Hải nói như vậy, Nam Ca xinh đẹp cường đại như thế, coi như là Zombie, bọn họ cũng nguyện ý nuôi dưỡng!

không phải là máu tươi sao, Bắc Hải lớn như vậy. Nam Ca muốn uống máu thì liền uống thôi. một ngày uống máu một người, bảo đảm một thập niên trôi qua cũng sẽ không lập lại người!

Nhưng biết rõ dư luận đối với Nam Ca không tạo được tổn thương là một chuyện, Lê Sâm xử lý như thế nào lại là một chuyện khác. Đôi mắt anh dần dần bị cảm xúc khát máu bao phủ, hơi thở nguy hiểm lan tràn trong xe.

Chắc hẳn những người khác trong tổ chức này, cũng rất muốn được thể nghiệm một lần, kiểu chết của đồng bạn chúng hôm nay.

Bây giờ cảm giác của Nam Ca đã rất nhạy cảm, lúc này cô cảm nhận được trong xe có chút lạnh nên không khỏi dựa gần vào nguồn nhiệt bên cạnh.

Lê Sâm hận không thể ôm chặt Nam Ca đang co lại thành một đoàn trong lòng anh hơn nữa, đưa mắt nhìn khuôn mặt cô, khắc từng chút đường nét vào trong lòng.

Ai cũng đừng nghĩ từ bên cạnh anh cướp người đi, có một người anh liền giết một người, có hai người anh liền giết một đôi.

Nam Ca ngày thứ hai sáng khoải tinh thần tỉnh lại, lại không sốt ruột đứng dậy mà là nâng cổ tay Lệ Sâm lên, ở phía trên nhẹ nhàng cắn mấy cái.

Thời điểm Lệ Sâm rời Bắc Hải liền chuẩn bị đủ máu cho Nam Ca. Nhìn bộ dáng con mèo thêm ăn của cô liền điểm điểm mũi cô: "Muốn uống thì cắn xuống đi."

Nam Ca gào ô một tiếng, không có cắn lại ở phía trên kia liếm hai cái. Sau đó chớp đôi mắt to sáng long lanh nói: "Em chỉ ngửi hương vị thôi nhé."

Thân thể Lệ Sâm căng thật chặt, ôm Nam Ca cứ thế mà áp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Dụ cô ấy đến đây

Nam Ca nhắm mắt lại, còn khẽ cười.

Giống như là muốn trừng phạt cô không chuyên tâm, Lệ Sâm hôn môi tăng thêm lực đạo cường ngạnh. Mà bàn tay nhỏ bé của Nam Ca lại từ từ vạch đến lưng anh, còn cách quần áo, từng cái dùng đầu ngón tay cảm thụ thân thể tinh trắng của người phía trên.

Kết hôn một năm, ở trên loại sự tình này bọn họ thủy chung hài hòa cực kỳ.

Nhất là vừa nãy, Nam Ca rõ ràng chính là "Đói", dù sao đối với cô mèo nói, cô đã tìm được thứ so với máu càng làm cho bản thân thích hơn rồi.

Lau súng cướp cò chỉ cần một cái nháy mắt, tay Lệ Sâm đưa vào trong quần áo Nam Ca, dùng sức vân vê xoa bóp. Nam Ca cũng có chút ý loạn tình mê, bản thân cũng đã rất nhanh trầm luân. Trong căn cứ có không ít người đã đứng dậy.

Vừa nghĩ tới bọn họ còn ở bên ngoài, Nam Ca thanh tỉnh một chút, đẩy Lệ Sâm ra.

Lệ Sâm một bộ thỉnh cầu bất mãn nhìn Nam Ca, đôi mắt sắc bén đều ánh lên sắc lục sâu kín.

Nam Ca khụ hai tiếng, đỏ mặt nói: "Coi chừng có người lại gần..."

Lệ Sâm nhìn Nam Ca trước mặt quần áo không ngay ngắn lộ ra xuân quang, hầu kết anh động động, cuối cùng vẫn nhắm mắt lại. đi ra ngoài chính là điểm này không tốt. anh muốn ôm vợ mình một chút còn phải xem thời cơ.

Thời điểm giúp Nam Ca sửa sang lại quần áo, Lệ Sâm còn thở dài: "Cứ thế này mãi, anh rất dễ dàng bị bệnh em có biết không?"

Nam Ca tỉnh khiết liếc anh một cái, giả vờ như không hiểu anh đang nói cái gì. anh đột nhiên nắm tay Nam Ca đặt lên một chỗ khó nói kia.

Nam Ca giống như là bị điện giật, vội vàng rút tay mình ra, còn xấu hổ gất nhẹ: "anh giờ trò lưu manh."

Lệ Sâm xoa nhẹ đầu cô hai cái, ha ha cười. Còn nâng mặt cô lên hôn một chút: "Nam Tiểu Ca." anh nghiêm túc lại thâm tình hỏi: "Chờ trở về căn cứ, để cho Diệp Thiệu kiểm tra thân thể em một chút đi."

"Hả?" Nam Ca không hiểu anh vì sao lại nhắc tới chuyện này.

Lệ Sâm giống như là nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt so với vừa nãy càng nhu hòa hơn. anh nhẹ nhàng ôm Nam Ca vào trong ngực, cảm thụ cảm giác hai thân thể khảm vào nhau vô cùng kỳ diệu: "Nếu như, nếu như có thể, hãy vì anh sinh đứa bé nhé."

Nam Ca sùng sốt, cô không nghĩ tới Lệ Sâm thế nhưng sẽ nhắc tới vấn đề này với cô.

Lệ Sâm cũng không có nói thêm nữa, anh mở cửa xe ra ý bảo Nam Ca đi ra bên ngoài hít thở không khí. Về phần anh... Vấn đề sinh lý còn chưa có giải quyết xong đâu.

Nam Ca không muốn nhìn anh lại giờ trò lưu manh, sau khi xuống xe liền lập tức rời khỏi chỗ này. Tuy nhiên coi như là cô đi xa hơn nữa, bởi vì thánh giác nhạy cảm, Lệ Sâm nói cái gì thì cô vẫn biết rõ.

Vì vậy thời điểm có người đi qua bên cạnh Nam Ca liền phát hiện mặt cô đỏ bừng bừng, còn lẩm bẩm: "Nhắc tới tên em làm cái gì chứ..."

Đoàn xe muốn nửa giờ sau hành động, Nam Ca cũng không đói bụng liền chậm chạp tản bộ. cô còn nhớ đến đứa trẻ nhiên thấy ở mỏ đá trước kia. Khi đó cô một lòng chỉ có máu, đối với trẻ con xác thực không có chấp niệm gì quá lớn. Nhưng mà sau khi nghe Lệ Sâm đề nghị, cô chợt bắt đầu ảo tưởng đứa bé của mình cùng Lệ Sâm sẽ là bộ dáng gì.

Đứa bé sẽ có khuôn mặt giống Lê Sâm, lúc không cười là một núi băng, lúc cười lộ lên lại giống như gió xuân phơi phới. Bé sẽ cường đại giống Lê Sâm, sẽ rất khí phách. Quan trọng nhất là bé cũng sẽ yêu mình giống Lê Sâm.

Suy nghĩ dần dần bay xa. Ký ức về cha ruột thật ít đến thương cảm. Hình như là từ khi ông ấy tự giúp mình tiêm thuốc vào liên triệt để biến mất. Nam Ca nghĩ đến kết cục cuối cùng của mẹ đẻ, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng chỉ sợ cha ruột của cô đã không còn ở trên đời này nữa rồi.

Ký ức về cha nuôi lại có rất nhiều. Lúc ông còn trẻ từng kết hôn nhưng lại không có con, về sau vợ ông lại ra đi ngoài ý muốn.

Lúc nhặt được Nam Ca, ông ấy thật sự coi Nam Ca trở thành con gái ruột mà nuôi dưỡng. Cho dù ông ấy không giống như cha ruột có học phú như vậy nhưng mà ở khoản ăn mặc, từ trước đến giờ ông đều không có khuyết Nam Ca.

Về sau để Nam Ca học y cũng là chi tiêu rất lớn. Nam Ca thật sâu cảm kích, lấy thành tích tốt nhất khóa tốt nghiệp ở đại học y khoa.

Còn chưa kịp báo đáp Nam Chí Thành thật tốt liền tách ra.

Trong trí nhớ, cảnh tượng Nam Chí Thành mua đường cho tiểu tiểu Nam Ca, mang về nhiều món đồ chơi cùng quần áo xinh đẹp còn rõ mồn một trước mắt. Ông ấy dạy bảo, trước kia không thích nghe, bây giờ lại hoài niệm như thế.

cô biến thành Zombie từ lúc không có tình cảm của nhân loại đến lúc tình cảm dần dần phong phú, từ thời điểm vừa mới chết ấy này đối với Nam Chí Thành lại đến bây giờ tưởng niệm. Giống như là đi qua toàn bộ một lượt luân hồi vậy.

cô nhìn về phía bầu trời, ở trong lòng mặc niệm nhất định sẽ tìm được cha nuôi.

Mà thôi, sau này cô cùng Lê Sâm cũng sẽ có đứa bé cùng mình. cô sẽ giống như Nam Chí Thành, yêu thương đứa bé.

"Nam Ca, sớm." Sau lưng truyền đến giọng nói của Athur. Nam Ca đem tất cả tâm tình đều thu vào, quay đầu nhìn về phía Athur. Đối với mỹ nhân lạnh lùng này, Athur còn thật sự tốt tính hiếm thấy. anh ta vốn chính là người đàn ông rất có mị lực, chỉ là ở trước mặt Nam Ca không có tác dụng mà thôi.

Thấy Nam Ca không có ý tứ gì thân cận, Athur nhẹ giọng hỏi: "Nghe nói cô cùng Lê Sâm đã kết hôn được một năm?"

Nam Ca cảnh giác nhìn Athur, người đàn ông này muốn làm cái gì? không phải là muốn đoạt Lê Sâm cùng mình chứ?

Bởi vì về mặt cô vẫn "Chính trực" như vậy, Athur không biết rõ cô đang suy nghĩ gì, nếu không anh ta sẽ học máu mặt.

đi lên phía trước hai bước, Nam Ca thoáng nhú mảy, Athur liền ngừng lại. Xem ra đây là khoảng cách an toàn của Nam Ca. "cô đối với chuyện của Lê Sâm hiểu rõ bao nhiêu?" Athur hỏi.

Nam Ca suy nghĩ một chút, nói: "không biết."

Chuyện lúc trước Lê Sâm trải qua, Nam Ca xác thực không biết rõ. Coi như là Cố Liệt tồn tại, cô cũng là đến Thượng Kinh mới biết được.

Tuy nhiên đối với điểm này một câu oán hận cũng không có. cô biết rõ Lê Sâm trước kia là bộ đội đặc chủng duy trì hòa bình, rất nhiều chuyện khẳng định là anh ấy không muốn nhớ lại mà thôi.

Có lẽ là bởi vì Nam Ca biến thành Zombie, những chuyện khiến cô thích cùng để ý đều thay đổi. Bây giờ Lê Sâm sống sờ sờ ở trước mặt cô, tại sao cô phải để ý quá khứ của anh ấy chứ?

Athur nhìn chăm chăm Nam Ca, phát hiện cô ấy thế nhưng một chút ý nghĩ muốn hỏi mình cũng không có. Nhịn không được, Athur truy vấn: "Lẽ nào cô không hiểu kỳ sao?"

Nam Ca nhẹ nhàng lắc đầu. Nửa giờ đã qua, cô nên trở về xe rồi. Vì vậy cô không tiếp tục nói với Athur lời nào nữa mà xoay người rời đi luôn.

Đứng một lúc lâu, Athur mới hướng tới hướng ngược lại mà đi.

Ở trong mắt Nam Ca, Athur này chỉ là một chuyện nhỏ xen giữa mà thôi. Ngay cả nói với Lê Sâm cũng không cần, cô về đến xe, nghĩ một cái. không thấy hương vị gì còn hài lòng nhìn Lê Sâm một cái.

Đoàn xe tiếp tục đi, có nhiều cường giả hộ tống như vậy. Zombie bình thường muốn thương tổn đến bọn họ cơ hồ là không thể nào.

Tuy nhiên khiến người trong đội ngũ không nghĩ tới là, bọn họ vốn tưởng rằng những tên cường đạo muốn chạy càng xa càng tốt. Ai biết bọn họ ở trên đường thế nhưng còn giải quyết được vài sóng người.

Vài người này giống như là có ý ở trên đường chờ bọn họ để viết thêm kế hoạch đường đi cho bọn họ vậy, cho dù là phải trả giá bằng sinh mệnh. Mấy lần sau, Cố Liệt rất nhanh triệu tập một hội nghị nhỏ đem ý tưởng của ông ta nói cho vài người khác.

Giờ phút này đã là buổi tối, mà bọn họ cách Bắc Hải chỉ còn lại không tới ba ngày lộ trình. Dựa theo phương hướng hiện tại của bọn họ sẽ không trực tiếp gặp bất luận căn cứ nào mà ngược lại là chạy thẳng tới Bắc Hải chìm luôn.

Cố Liệt ngưng trọng nói: "Chỉ sợ nhiệm vụ giải quyết hải tặc lần này không đơn giản giống như chúng ta nghĩ."

Lệ Sâm gật đầu, cùng Cố Liệt kể vai chiến đấu nhiều năm, một ánh mắt của chiến hữu cũng đủ cho anh hiểu ông ấy có ý gì: "Tổ chức cường đạo này có không ít người, nhưng gần đây chúng ta không có một người nào là đầu não. Chúng ta một không biết rõ thành viên cấp cao của chúng, hai không biết rõ bọn họ đến cùng là có mục đích gì."

Nam Ca lạnh lùng nói: "Cha tôi còn ở trong tay bọn chúng cho nên mặc kệ phía trước là bẫy rập gì, chúng ta đều phải đi theo đám người bọn họ."

Có lẽ là ở Bắc Hải một năm, cô được Lệ Sâm bảo vệ quá kín kẽ. Zombie theo ý cô cũng không có lực sát thương gì lớn. hiện giờ lúc nào cũng có mấy con bọ chó ở trước mặt cô tác quái, cô lại không thể giết hết bọn chúng. Loại cảm giác này tương đối phiền lòng.

Về mặt Cố Liệt ngưng trọng: "Cho nên bắt đầu từ bây giờ chúng ta nhất định phải có lòng đề phòng."

Athur đối với sự nghiêm túc của Cố Liệt, giống như không hiểu: "Chỗ này không đã là phạm vi Lệ Sâm thống trị sao? Hay là trong Bắc Hải chìm có cái gì?"

Lệ Sâm nói cho Athur hiểu: "Nếu như Bắc Hải chìm còn dư lại một chút kia dễ dàng giải quyết như vậy thì chúng tôi cũng không cần hơn một tháng còn chưa lấy được chỗ đó."

Athur đột nhiên bật cười, trong mắt hiện lên hào quang hưng phấn: "Xem ra nhiệm vụ lần này thay đổi trở nên khiêu chiến hơn, tôi thích nhiệm vụ có tính khiêu chiến."

Hội nghị nhỏ rất nhanh kết thúc, một lần nữa phân phối nhiệm vụ cho mọi người, Athur liền đi về nghỉ. hiện giờ đội ngũ Tông Hạo Hiên bọn họ còn ở bên ngoài Bắc Hải, chưa họp với Lệ Sâm.

Những tên cường đạo kia trốn quá sâu, nhiều ngày như thế mà đám Tông Hạo Hiên vẫn chưa đụng phải bất kỳ một thành viên nào. Cố Liệt, Lệ Sâm cùng Nam Ca ở trong đội ngũ cách đó không xa, nói tình huống hiện giờ.

"trên diễn đàn càng diễn càng mãnh liệt, căn cứ Thượng Kinh trải qua mấy ngày cải biến. trên đó đã có thể phát hình ảnh cùng video, những người chửi bới Nam Ca càng thêm được voi đòi tiên. thật sự không cần tôi chặn tài khoản bọn họ sao?" Cố Liệt lo lắng hỏi Lệ Sâm.

Nam Ca mấy ngày này đã trở nên lạnh nhạt rồi, dù sao đám cường đạo đáng chết kia tựa như là □□ mà thôi.

Lệ Sâm trả lời Cố Liệt: "Tạm thời không cần phải để ý đến, quan trọng là chúng ta nhận rõ manh mối quan trọng của đám cường đạo này."

Nếu hai vị đương sự đều không để ý, Cố Liệt liền không quan tâm nữa. Nam Ca là cô gái như thế nào, ông ta trải qua mấy ngày chung đụng đã có hiểu rõ sơ bộ.

Cùng ý tưởng với người của căn cứ Bắc Hải, nếu như cô ấy thật sự là Zombie. cô ấy chịu đứng ở bên cạnh nhân loại thì bọn họ phải dốc hết thủy nguồn lực để cung phụng thật tốt nha. Dù sao Cố Liệt đã từng suy nghĩ qua, nhân loại cùng Zombie có hay không có khả năng vì thứ nào đó mà tạo ra sự cân bằng.

Tuy nhiên ý nghĩ này mới vừa nói ra, rất nhiều người liền bày tỏ không thể nào. hiện giờ nhân loại cùng Zombie là tình trạng người sống ta chết. Ai chịu chung sống hoà bình chứ?

Lệ Sâm còn giới thiệu với Cố Liệt một chút về đặc điểm của Bắc Hải chìm. Cố Liệt nghe qua xong, ngưng trọng hỏi: "nói cách khác, chúng ta nếu quả thật đến Bắc Hải chìm, khả năng còn phải đối mặt với một lượng lớn sinh vật biển hung hãn?"

"không sai. Bọn chúng mặc dù không có dị năng cùng tinh hạch. Nhưng mà thủ đoạn công kích lại đủ loại, khiến người ta khó lòng phòng bị."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Cuối cùng BOSS

Căn cứ Bắc Hải có nhiều cường giả trấn giữ như vậy, vì sao một năm này vẫn chết nhiều người có dị năng như vậy. Rất nhiều người đều không phải là bị Zombie giết chết mà là bị chút động vật cùng thực vật biển dị giết.

Muốn chinh phục Zombie, xem ra so với trước kia dễ dàng rất nhiều. Nhưng muốn chinh phục động thực vật biển dị, lại là con đường rất dài phải đi.

"Bình đến tướng chắn, nước đến đất ngăn. đi một bước tính một bước." Cố Liệt đối với Lệ Sâm vươn tay ra: "Ngày mai, chúng ta cứ chạy tới Bắc Hải chìm đi."

Lệ Sâm cầm tay Cố Liệt, cả hai đều từ đáy mắt đối phương nhìn ra sự tin tưởng.

Buổi tối Lệ Sâm cùng Nam Ca nghỉ ngơi cùng một chỗ, cô nhắm mắt lại nhưng như thế nào cũng không ngủ được. Lệ Sâm thân mật hôn trán cô: "Sao thế?"

Nam Ca khẽ thở dài một cái: "Em cuối cùng vẫn cảm thấy có chuyện gì đó chuẩn bị phát sinh."

Lệ Sâm ôm chặt cô: "Sau tận thế, chúng ta đụng phải nhiều hiểm cảnh như vậy mà mỗi một lần đều bình an đi ra. Một lần này nhất định cũng sẽ không ngoại lệ."

Nam Ca tựa ở trong ngực Lệ Sâm, hít thật sâu hương vị lạnh thấu xương trên người anh.

Sau vài ngày, đội ngũ tầng tầng lớp lớp hướng tới Bắc Hải chìm mà xuất phát. Mà ở một ga ra tầng ngầm có kiến trúc cũ rách bên ngoài Bắc Hải chìm cất giấu không ít người. Bọn họ không nhúc nhích, hắc ám chìm ngập mặt bọn họ khiến bọn họ rất nhanh cùng bối cảnh hòa làm một thể.

Mà một góc của tầng hầm ngầm có một chỗ phát ra ánh sáng. Ở dưới ánh sáng, có vài người hoặc là đứng hoặc là đang ngồi.

Ngồi có hai người, một người chính là người mà Nam Ca vẫn đang tìm kiếm, cha nuôi Nam Chí Thành. Người còn lại chính là một người phụ nữ có khuôn mặt đẹp đẽ.

cô ta cũng không phải là ở trong tổ chức cường đạo tận thế này ngay từ đầu, nhưng mà sau khi cô đến lại dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn không chừa trên dưới tổ chức. Những người không phục tùng cô ta đều bị giết sạch.

Sau lưng cô ta có hai người đàn ông đứng, một người trông hơn 40 tuổi, sợ hãi rụt rè. Một người khác cũng hơn hai mươi rồi, dung mạo thanh nhã. Thời điểm nhìn người phụ nữ trước mặt, trong mắt mang theo hào quang nóng rực.

Vậy mà người phụ nữ đang ngồi lại nửa điểm cũng không nhìn những người xung quanh. Cho dù cô ta đeo trên mặt nụ cười quý dị nhưng ánh mắt vẫn rất lạnh lẽo, nhân loại theo ý của cô ta cũng chỉ là đám kiến hôi mà thôi.

Thời gian một phần một giây qua đi, cô người từ trong bóng tối đi ra kéo tấm vải rách trong miệng Nam Chí Thành ra sau đó lập tức ném cho ông ấy một chút vật tư cùng nước.

Nam Chí Thành không tiếp nhận vật tư, bây giờ ông vẫn có thể nói chuyện liên quay ra đối với người phụ nữ kia hô to: "Thôi Lam Lam, đến cùng thì tại sao cô phải làm như thế? cô không phải là đồng nghiệp của Nam Ca sao! Nếu như cô cũng là người có dị năng thì nên đối phó với đám Zombie và động thực vật trong nước biển mà không phải là đem dao mổ đuổi tới đồng bào của mình!"

Sau tận thế, Nam Chí Thành bởi vì gia nhập căn cứ Thượng Kinh cho nên cũng không chịu quá nhiều thiếu khổ. Mặc dù ông là người bình thường không thể đi giết Zombie nhưng mà đối với kiến trúc cũng rất có thiên phú.

Trong căn cứ có kiến trúc sư lợi hại hơn nên ông di chuyển đến vài cái căn cứ gần đó hiệp trợ những người khác kiến tạo căn cứ. Dựa vào hai tay chính mình, ông cũng có thể kiếm đủ vật tư cho bản thân.

Mặc dù ông với con gái lạc nhau nhưng ông thủy chung luôn không tin Nam Ca đã gặp chuyện không may. Con gái của ông ưu tú như vậy nhất định sẽ trở nên rất cường đại, bọn họ sẽ được đoàn tụ.

Về sau Bắc Hải xuất hiện một cô gái thật sự rất lợi hại, cô ấy cũng có tên là Nam Ca, lại còn cùng người lãnh đạo cơ sở chính Lệ Sâm kết hôn. Nam Chí Thành liền hoài nghi người tên Nam Ca này chính là con gái của ông.

Nhưng mà ông đợi đã lâu vẫn không gặp Nam Ca tìm đến nên có chút nản lòng thoái chí.

Ảnh chụp Nam Ca chưa được tung ra, nhưng kỳ thật coi như là tung rathì chắc là Nam Chí Thành cũng không biết cô. Thịt chất Zombie đã thay đổi dung mạo Nam Ca không ít. Bây giờ cô phần nào đến mức có thể nhéo ra nước.

Nam Chí Thành mặc dù có chút thất lạc nhưng hy vọng trong lòng cũng không tan biến. Ông lại càng cố gắng công tác, hy vọng một ngày kia có thể để cho người có dị năng khác trong căn cứ mang mình đi Bắc Hải một lần. Xác định cô gái kia đến cùng có phải con gái của mình hay không. Ai biết, không đợi được cơ hội đến, Nam Chí Thành liền bị người ta lừa ra căn cứ sau đó tóm lấy.

Sau đó ông mới nghe nói Nam Ca cùng Lệ Sâm thế nhưng đến Thượng Kinh! Mà ông ấy bị Thôi Lam Lam bắt lấy mang tới Bắc Hải, cứ như vậy lại bỏ lỡ Nam Ca!

Sao ông có thể không tức giận chứ!

Thôi Lam Lam là bác sĩ cùng Nam Ca ở cùng một đơn vị. Trước kia nghe Nam Ca nhắc qua một lần Thôi Lam Lam này trình độ không cao. Có thể ở lại bệnh viện cũng bất quá là vì có một gia thế tốt.

Giống như ở trước tận thế, Thôi Lam Lam còn dùng thủ đoạn đoạt bệnh nhân với Nam Ca. Về sau giải phẫu kia có kết quả gì, Nam Chí Thành cũng không biết.

Giờ phút này Nam Chí Thành truy vấn Thôi Lam Lam mà cô ta không chút phật lòng, thật ra vẫn là lúc Nam Chí Thành nhìn thấy Thôi Lam Lam thì những người khác mới biết được tên cô ta.

Kể cả bản thân cô ta.

Lúc này cô ta đang nghiêng ngả nhìn Nam Chí Thành, chống cằm hỏi: "Ông nói, chúng tôi là đồng nghiệp?"

Nam Chí Thành không hiểu nhìn cô ta, nghi ngờ nói: "Lẽ nào cô bị mất trí nhớ?"

"Ừm, cũng không tính là thế. Tôi để tự mình Thôi Lam Lam nói với ông vậy." Sau khi nói xong, chỉ thấy cô ta nhắm mắt lại. Đợi đến khi lại mở ra, vẻ mặt cô ta thế nhưng giống như là biến thành một người khác vậy!

Vừa mới này Thôi Lam Lam ngồi ở trên ghế, một chút tư thái nữ nhi cũng không có. Hai chân thoải mái mở ra, giờ phút này cô ta lại quan sát bài trí chỗ này một cái. Sau đó mạnh mẽ hít một ngụm khí lạnh.

Cái con Zombie đáng chết kia đến cùng đã làm gì thân thể cô ta thế này! hiện tại đây là ở nơi nào a?

Thời điểm cô ta nghĩ như thế liền nghe thấy một giọng nam âm lãnh vang lên ở trong đầu cô ta: "Tôi phải dạy cô, làm như thế nào để tiếp nhận ký ức."

Thôi Lam Lam đã chịu qua con Zombie này hành hạ, giờ phút này nửa câu oán hận cũng không dám có mà là nhắm mắt lại. Trong đầu liên tục có ánh sáng xẹt qua. Thôi Lam Lam cuối cùng cũng hiểu ra, người trước mặt này là ai.

cô ta đột nhiên cất tiếng cười to, nước mắt rơi đầy mặt.

Thanh niên sau lưng đi lên phía trước, muốn đưa khăn cho Thôi Lam Lam lại bị cô ta vung tay đánh rơi. Thôi Lam Lam nhìn người thanh niên này, trong mắt đều là ghét bỏ: "Đồ nhân loại ti tiện, không cần người dùng bàn tay bẩn thỉu chạm vào ta."

Thanh niên sững sốt, cậu ta không hiểu Thôi Lam Lam sao lại có thể dùng giọng nói như vậy để nói chuyện với mình. Hơn nữa... Chẳng lẽ cô ta không phải nhân loại sao?

Nếu như bị Thôi Lam Lam biết rõ suy nghĩ của cậu ta nhất định sẽ cười nói, ta mặc dù bây giờ còn là nhân loại nhưng có thể ta sẽ lập tức không phải!

Mấu chốt để có thể biến thành tồn tại có đẳng cấp cao hơn nhân loại nhiều, chính là giết Nam Ca!

Cho nên cô ta đi đến bên cạnh Nam Chí Thành, dùng tư thái bề ngênh nói với ông: "Trước tận thế, tôi đã ước gì cô ta chết sớm một chút."

Nghĩ đến lúc cô ta đoạt lấy chức danh của Nam Ca, vẻ mặt Nam Ca u ám khiến Thôi Lam Lam cảm thấy một trận sáng khoái tràn đầy ngực.

Đến cùng là dựa vào cái gì? Thời điểm ở viện y học, thành tích của Nam Ca tốt như vậy, vẫn luôn là kiêu ngạo của thầy giáo, thậm chí nếu như không phải là bởi vì Nam Chí Thành ở quốc nội, học viện còn muốn tiến cử Nam Ca ra ngoại quốc đào tạo sâu.

Trong bệnh viện, Diệp Thiệu cũng thích Nam Ca như vậy, những cô gái khác, anh ấy nhìn cũng không nhìn một cái. Nhưng mà Nam Ca thì sao, yên tâm thoải mái hưởng thụ Diệp Thiệu chiều chuộng, lại không đáp lại Diệp Thiệu một chút nào!

Thôi Lam Lam thật sự là hận chết Nam Ca như vậy, cho nên hình tượng của Nam Ca ở trong lòng cô ta đã là xấu không chỉ một cấp bậc.

Coi như là sau tận thế, Nam Ca chết lại biến thành Zombie. Nhưng cô ta (NC) vẫn có thể ở thế giới loài người hô mưa gọi gió.

Dựa vào cái gì cô ta cần không ngừng dựa vào nam nhân để sống sót, mà Nam Ca thế nhưng lại thuận lợi vui vẻ gả cho Lê Sâm?

Lê Sâm là nhân loại, nhân loại đều không thể tin được!

Thôi Lam Lam đột nhiên rất mong đợi, nếu như Lê Sâm cùng Nam Ca trong lúc chỉ có thể còn sống sót một người. không biết nhân loại xấu xí sẽ lựa chọn thế nào đây?

Nam Chí Thành nghe được Thôi Lam Lam trả lời cũng kinh hãi trợn to hai mắt. Nhưng mà làm cha của Nam Ca, ông vẫn rất phần nộ: "Đến cùng thì cô có rắp tâm gì chứ! cô muốn làm gì thì nhắm vào tôi đây này, để con gái tôi yên!"

"Ông xác định cô ta là con gái ông?" Thôi Lam Lam cười càng rực rỡ, nhưng là cái loại rực rỡ đó lại giống như là trong hào quang cất giấu rất nhiều lưỡi dao sắc bén. Chỉ cần cô ta câu mỗi một cái đã có thể chém giết con mỗi thành mảnh vụn.

Nam Chí Thành khiếp sợ nhìn Thôi Lam Lam, không hiểu vì sao cô ta lại biết hết mọi chuyện. "cô đến cùng là ai?" cử động gần đây của Thôi Lam Lam đều quá không bình thường, phân liệt không nói lại còn coi rẻ nhân loại!

Thôi Lam Lam ngoéo môi một cái: "Xem ra ông còn không ngu xuẩn như vậy."

Nam Chí Thành hướng về phía mấy người xa xa hô: "Các người nghe được sao! cô ta thừa nhận! Cái này người này nhất định muốn hại chết các người,

các người không thể nghe theo cô ta!"

Người đàn ông trung niên liên tục đứng ở sau lưng Thôi Lam Lam không lên tiếng ngăn đầu lên, nếu như bên trong này có người của Tân Bình thì khẳng định sẽ nhận ra cái người này chính là người lúc trước mang quân đến vây quét bọn họ, Thái Phong Mậu.

Cường đạo tại tận thế cũng là sau khi Thái Phong Mậu chạy trốn mới xuất hiện. Ông ta vốn là thủ lĩnh của cường đạo nhưng bây giờ chỉ có thể khuất phục người khác.

Giờ phút này ông ta lạnh lùng nhìn Nam Chí Thành, cái người đàn ông này có tác dụng duy nhất, chính là dẫn dụ Nam Ca đến đây mà thôi.

"không nghe cô ta thì nghe theo ai?"

Thứ Thôi Lam Lam đem lại cho Thái Phong Mậu chỉ có sợ hãi, người phụ nữ này quá cường hãn. Ông ta thậm chí không biết rõ cô ta dùng loại phương thức nào giết người.

Kinh khủng nhất là cô ta có thể thao túng Zombie cùng nhân loại. Thái Phong Mậu đã hoàn toàn không có tâm tư phản kháng, ông ta biết rõ Thôi Lam Lam miệt thị bọn họ, ông ta chỉ hy vọng chính mình có thể sống sót lâu hơn một chút.

Nam Chí Thành bị lời của Thái Phong Mậu làm á khẩu không trả lời được. ông ấy cũng hận chính mình bất lực, hơn nữa ông thế nhưng còn trở thành thứ vương vãi Nam Ca!

Vì vậy thừa dịp Thôi Lam Lam không chú ý, ông muốn đem đầu hung hăng đụng vào tường. Nhưng còn chưa đụng phải, trong đầu ông liền truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, khiến ông lập tức dừng lại.

Trong mắt Thôi Lam Lam hiện lên một tia không kiên nhẫn, mặt lạnh nói: "Nếu không muốn chết liền thành thực một chút."

cô ta đưa mắt nhìn Nam Chí Thành, cảm thấy nếu như chặt cánh tay cùng chân của người này. Nam Ca nói không chừng sẽ điên cuồng hơn một chút, vì vậy cô ta liền âm ngoan đi đến trước mặt ông.

Nhưng không đợi cô ta động thủ, cô ta đột nhiên cảm giác được có người đang đến gần.

Thôi Lam Lam mạnh mẽ quay đầu lại, giống như có thể xuyên thấu qua kiến trúc tòa nhà. Đưa mắt nhìn đến phương hướng những người kia. Mối cô ta bởi vì hưng phấn cũng đã trở nên run rẩy, tay cũng si mê hướng phía trước đưa tới.

Về mặt cô ta rất say mê lời nói ra lại ôn hòa như vậy lại dẫn theo sát ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Tinh thần tồn tại ở trong thân thể Thôi Lam Lam đã đổi chủ, mà tất cả mọi người nghe thấy Thôi Lam Lam nói: "cô gái của tôi, cuối cùng tôi cũng đợi được em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 173: Hai phe giằng co

không đến thời gian ba ngày, đoàn xe của đám người Nam Ca tiến đến chỗ sâu nhất Bắc Hải chìm. Hành trình sớm đã định ra bị co lại rất nhiều, bởi vì trên đường bọn họ đi cơ bản không hề đụng phải con Zombie nào.

Lẽ ra coi như là Bắc Hải chìm đã bị giải quyết thì cũng không thể yên tĩnh như vậy được. Cách giải thích duy nhất chính là bên trong này có Zombie cường đại hơn mọi Zombie ở đây, mà con Zombie này có ý thức lãnh địa rất mạnh, cho nên đã xua đuổi đồng loại.

Từ khi bắt đầu bước vào địa phận Bắc Hải chìm, về mặt Nam Ca rất ngưng trọng. Bất an trong lòng càng ngày càng mở rộng.

Lệ Sâm cũng không phải là người nói nhiều, thấy Nam Ca yên tĩnh như vậy trong lòng rất khó chịu. Lời an ủi muốn nói đều hóa thành yên lặng làm bạn, anh tin tưởng Nam Ca sẽ hiểu.

Nam Ca cũng không phải muốn vắng vẻ Lệ Sâm, cô chỉ là cẩn thận một chút mới có thể bảo đảm cho người trong đội xe sống sót. Nhắc tới cũng rất thú vị, thời điểm cô mới vừa biến thành Zombie đều ước gì những chỗ có nhân loại đều trở thành khẩu phần lương thực của mình. hiện nay cô đã bị Lệ Sâm nuông chiều không còn giới hạn rồi lại hiểu được hi vọng áy ờ của con người, từ đây vẫn luôn tự giác bảo vệ kẻ yếu.

Trong Bắc Hải rất yên tĩnh, hiện giờ vẫn là ban ngày vậy mà lại có từng trận gió lạnh thổi qua. Cuối cùng cũng đến một khối đất chưa bị công hãm. Chỗ này dựa lưng vào biển rộng, giờ phút này ở phía dưới cuồng phong, sóng biển màu đen liên tục quăn quại. Nhưng mà trong đó cũng không cảm giác được sinh vật nước nào không ổn định.

Bầu trời đen kịt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể áp xuống một cơn mưa lớn. Đây bất quá là trước kia, hiện giờ nó tạm thời bình tĩnh.

Nam Ca không khỏi rơi vào trầm tư, đến cùng thì con Zombie này có bao nhiêu khủng bố mới có thể đuổi đám sinh vật biến dị trong biển không biết sợ hãi đi chứ?

Những người khác trong đội ngũ cũng đã sớm tiến vào trạng thái đề phòng cao nhất. Đoàn xe bảo trì hình nửa vòng tròn đi tới.

Trần Bàn Từ lái xe cho Lê Sâm cùng Nam Ca, hai người bọn họ ngồi ở ghế sau. Lê Sâm nắm tay Nam Ca, anh vẫn luôn thủy chung ngưng mắt nhìn cô. Sắc trời bên ngoài kia làm cho người ta sợ hãi nhưng dường như không khiến anh chú ý tới.

Có nhiều thứ, cuối cùng cũng bị vạch trần vào thời khắc này.

Đột nhiên, đại não Nam Ca bị cái gì đó công kích. Thứ đó bén nhọn đến đáng sợ, mà cô lúc mới bắt đầu thế nhưng không có sức lực để chống cự!

Đôi môi khẽ mở bị hàm răng trắng tinh cắn, một tia máu từ trong đó tràn ra bị Lê Sâm thấy được. anh căng thẳng nhìn Nam Ca, lo lắng hỏi: "Sao thế, có phải rất khó giải quyết phải không?"

một năm qua, Lê Sâm đã không thấy Nam Ca lộ ra vẻ mặt như này rồi. Nếu như con Zombie kia quá khó đối phó, bọn họ có thể buông tha cho lần chinh phạt này, trở về tụ họp quân đội rồi mới đến.

một luồng tinh thần lực kia còn ở trong đầu Nam Ca mạnh mẽ đâm. Nam Ca trừng to mắt, không thể hô hấp nhưng mà cô cũng không muốn nhận thua như thế.

Vì vậy cô cầm tay Lê Sâm, mặc dù không nghe được giọng nói của anh. Nhưng mà dùng loại phương thức này nói cho anh biết, cô có thể kiên trì.

Còn như một luồng tinh thần lực kia... Tiến vào đầu óc của chính mình, còn muốn tấn công ra ngoài?

Nam Ca cắn răng một cái, cũng đem tinh thần lực khuếch tán, bắt đầu nhiều lần cắt đứt luồng lực lượng xâm lấn này!

Đại não của cô dường như biến thành một cái mê cung, một màn kia diễn ra làm tinh thần lực phát giác được Nam Ca chống cự, nó liền muốn chạy trốn. Vậy mà bất kể nó đi đến chỗ nào cũng đều không thoát khỏi Nam Ca chặn đường.

Đội đến cuối cùng, nó rốt cục cũng phát ra một tiếng thở dài không cam lòng, chết ở trong đầu Nam Ca. Nam Ca một lần nữa mờ mắt ra, chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt nhưng hô hấp của cô cũng không còn thông thuận.

Lê Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, lo lắng hỏi: "Ca nhi, hiện tại sao rồi?"

Nam Ca nhìn thấy ánh mắt trùng trùng lo lắng như vậy, tìm Nam Ca đột nhiên nhu hòa mềm nhũn ra. Sát ý khát máu vừa nãy bị cô giấu đi, dần xuống đáy lòng. cô nhìn đôi mắt thâm thúy của Lê Sâm, có chút thẹn thùng cười một cái.

Vừa nãy cô cảm giác được hơi thở quen thuộc, con Zombie này, bọn họ đã từng đánh nhau qua.

Lê Sâm không hiểu Nam Ca tại sao phải cười như thế, nghi ngờ nhìn cô một cái.

Nam Ca trước hết để cho đoàn xe ngừng lại, đối diện với Zombie quá mạnh mẽ. Nếu như cứ như vậy cứng đối cứng, rất nhiều người bên trong này cũng sẽ chết.

Chờ xe dừng lại, Lê Sâm liền nghe thấy Nam Ca khụ một tiếng: "Khụ, Lê Sâm. " cô chột dạ nhìn anh: "Cái kia, nếu như em đã làm sai điều gì... anh có thể tha thứ cho em sao?"

Lê Sâm suy nghĩ một chút: "cô gái ngốc, em còn có thể làm gì sai chứ?"

Nam Ca chọc chọc ngón tay, rõ ràng ngoài cửa sổ cuồng phong gào thét. Bên trong xe xác thực lại yên tĩnh an lành: "Em nói anh cũng không nên tức giận nha... Phía trước là một con Zombie hệ tinh thần. Qua phán đoán sơ bộ đã là ở trên cấp tám. Khả năng em không phải là đối thủ của anh ta."

Thần sắc Lê Sâm trở nên nghiêm túc, Zombie hệ tinh thần cấp tám. Chính mình nhiều nhất là chiến ngang tay, xung quanh còn có nhiều đồng đội như vậy, biến cố quá nhiều. anh quyết định hủy bỏ lần hành động này.

Tuy nhiên anh còn hỏi: "Chỉ như vậy? Vậy em có cái gì phải xin lỗi chứ. Chúng ta về căn cứ trước, chuẩn bị đầy đủ lại đến."

Nam Ca nhe răng với Lê Sâm, cuối cùng cũng nói ra lời mình muốn nói: "không phải, em không có vì vậy mà xin lỗi. Em muốn nói là con Zombie này trước kia đã cùng em đánh nhau qua."

"Cái gì?" Chuyện nguy hiểm như vậy, anh như thế nào lại chưa nghe nói bao giờ!

Nam Ca thấy Lê Sâm quả nhiên tức giận, rụt cổ một cái, có chút kinh sợ: "Chính là lúc thiên thạch rơi xuống, thời điểm chúng ta đi tới Bắc Hải. Em đừng phải anh ta ở một cái xưởng nước khoáng. Thiết bị làm sạch nước của căn cứ chúng ta vẫn là ở chỗ đó mang tới..."

Thiết bị làm sạch nước anh đương nhiên biết rõ, sao anh có thể biết, Nam Ca lúc ấy đụng phải thứ khủng bố như thế chứ!

hiện tại anh tỉ mỉ quan sát Nam Ca, còn tốt. Cùng giường chung gối một năm, anh cũng không có phát hiện trên người cô có vết thương gì.

Nam Ca dứt khoát nói ra hết: "Khi đó anh ta cũng đã có thể thao túng rất nhiều Zombie cao cấp, hơn nữa xâm nhập tinh thần chúng. Giờ phút này anh ta so với trước càng cường đại hơn. không biết sẽ còn có chuyện kinh khủng nào chờ chúng ta nữa."

Lệ Sâm trầm mặc khiến Nam Ca cảm thấy lưng có chút lạnh: "anh ta nhìn thấu em là Zombie, đã từng mời em đến doanh trại của anh ta. Nhưng mà về sau, em cùng Tông Hạo Hiền Tân Vũ Hoa hợp tác đánh chết anh ta. Trước khi chết, anh ta ở trong đầu em nói, anh ta nhất định sẽ trở về."

Nam Ca nói đến đây, cuối cùng cũng có dũng khí nhìn về phía Lệ Sâm: "không nghĩ tới, ở một năm sau anh ta thật sự trở về rồi."

Nam Ca cho rằng cô nói xong, Lệ Sâm nhất định sẽ có chút không ổn định. Ai biết anh còn bảo trì tư thế vừa rồi. Chăm chú nhìn thật sâu vào cô.

Nam Ca sờ sờ mặt mình, trên mặt cái gì cũng không có mà.

Lệ Sâm thấy Nam Ca đần độn, ở trong lòng thờ dài một hơi.

"Trước kia sao em không nói cùng anh?" Nếu như vào một năm trước đã biết trên thế giới có Zombie loại hình này. anh cũng có thể sớm làm công tác chuẩn bị.

Nam Ca bị Lệ Sâm hỏi như thế, ngẩn ra một cái sau đó ngây ngô gãi gãi đầu. Cười đến ngược lại rất hào phóng: "Bởi vì em đã quên."

Lệ Sâm: "..."

đã hơn một năm trôi qua, ngay cả anh cũng đã chuẩn bị là người có dị năng cấp chín, huống chi là Zombie loại này?

Thời điểm Nam Ca nhà anh làm Zombie, để gạt cực kỳ. hiện giờ mới bị mình giữ lại ở phía nhân loại.

Vậy nhưng đồng loại khác của cô cũng sẽ không như thế. Dù sao bọn chúng chỉ xem nhân loại trở thành thức ăn mà thôi. Ai muốn bị thức ăn của mình thống trị chứ? Cái con Zombie hệ tinh thần này đưa bọn họ tới rất có thể là vì muốn đạt được lực lượng cao cấp hơn.

Nam Ca thấy Lệ Sâm trầm mặc, cho rằng anh đang suy nghĩ đối sách, tự nhiên sẽ không nói chuyện quấy rầy anh. Dù sao mình xử lý việc trái với lương tâm, đang ước gì Lệ Sâm không để ý đến mình đây.

Người khác trong xe cũng là nửa điểm động tĩnh cũng không có. Đến Bắc Hải, Lệ Sâm chính là nhân vật dẫn đầu hoàn toàn xứng đáng nhất. Mà bây giờ, ai cũng có thể nhìn ra được tình hình rất không khả quan. Nhân vật dẫn đầu của bọn họ sẽ làm đưa ra lựa chọn gì đây?

Lệ Sâm giờ phút này không khỏi nghĩ đến những ngày anh vẫn là bộ đội đặc chủng duy trì hòa bình kia. Sinh mệnh đồng đội sinh mệnh cũng toàn bộ áp ở trên vai anh. Từng quyết định của anh đều có nguy hiểm vĩnh viễn mất đi bọn họ.

Dưới chiến hỏa không ngừng, khuôn mặt của những đồng đội từng kề vai chiến đấu, giờ phút này giống như đều đã hóa thành kiếp trước. Mà hiện giờ, anh không phải lại đụng phải tình hình giống trước sao.

không đợi anh nói ra lời muốn rút lui, có âm thanh ở trong không gian yên tĩnh này chậm rãi vang lên, trực tiếp bao trùm mấy ngàn dặm xung quanh. Đó là giọng nói của một người phụ nữ, có chút bén nhọn: "Nếu đã đến, còn không định xuống xe sao?"

Lệ Sâm không khỏi nhăn mày, bọn họ thế nhưng đã đến phạm vi công kích của con Zombie kia?

Nam Ca cùng anh liếc nhau một cái, đều nhìn ra hiểu ra trong mắt đối phương.

Quả nhiên, Thôi Lam Lam nói tiếp: "Vẫn là Nam Ca, em không muốn cứu cha mình sao?"

Nam Ca đấm đấm cửa xe vang lên hai tiếng bang bang, đáy mắt cô bị phần nộ tràn đầy. Việc đã đến nước này, bọn họ đã không thể lui nữa. Mặc kệ con Zombie này tồn tại có bao nhiêu khủng bố, bọn họ cũng phải kiên trì tiến lên.

Trước khi mở cửa xe, Nam Ca còn nhỏ giọng nói cùng Lệ Sâm: "Đây nhất định là con người bị anh ta khống chế, anh ta hẳn là nam."

Lệ Sâm gạt đầu, kéo mở cửa xe. Sau khi hai người đi ra liền đem cửa xe đóng kỹ. Người khác còn ở trên xe không có xuống, tất cả đều đang đợi Lệ Sâm chỉ thị.

Bên cạnh Bắc Hải chìm có một chỗ tồn tại một tòa nhà cũ rách, một phụ nữ cũng đang đi ra. Dáng người cô ta rất xinh đẹp, đầu tóc giống như Nam Ca, buộc ở sau ót đang ở không trung bay múa. Mặc dù là quần áo bình thường nhưng lại bố sát người, đem đường cong thân thể đều phác họa đi ra.

Khoảng cách quá xa, Lệ Sâm thấy không rõ mặt cô ta. Nhưng mà nghe giọng nói thì người này tuổi chắc cũng chỉ lớn hơn Nam Ca một chút.

Còn như dáng người cô ta, Lệ Sâm cũng sẽ không ngại thơ cho rằng đây là nhờ cô ta trời sinh xinh đẹp. Rất có thể là con Zombie biến dị kia làm thay đổi.

Lệ Sâm nhìn không thấy mặt cô ta nhưng Nam Ca có thể, sau khi nhìn rõ cô mãnh liệt há to miệng: "Thôi Lam Lam?"

Lệ Sâm quay đầu hỏi cô: "Đó là ai?" anh đã đi đến trước mặt Nam Ca, thân thể làm ra tư thế bảo vệ cô.

Những người khác trong đội xe từ cửa sổ xe ào ào giờ khẩu súng đến, nhắm ngay Thôi Lam Lam.

Mà Thôi Lam Lam theo từng bước một đi ra ngoài, giày cao gót liên tục dẫm trên đất. Mỗi một lần đều phát ra tiếng vang thanh thúy. cô ta tựa như là một hợp thể mâu thuẫn. Khắp nơi nhìn như con gái, Khắp nơi lại không giống.

Nam Ca trả lời Lệ Sâm: "Là đồng nghiệp trước kia, chúng em đối đầu trước cả tận thế, còn có một chút thù cũ nữa."

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Uy hiếp

"Tinh thần người này đã bị con Zombie kia triệt để thôn tính sao?" Lệ Sâm hỏi.

Nam Ca hơi dò xét một phen, xác thực không phát hiện tinh thần lực của Thôi Lam Lam bản chính. Vì vậy cô trầm trầm nói: "Chắc là thế rồi."

Nếu cô ta có thể bị con Zombie này chọn trúng, giải thích là cô ta khẳng định đã phản bội nhân loại.

Lệ Sâm cùng Nam Ca cùng nhau đi về phía trước. Mặc dù tốc độ bọn họ cũng không nhanh nhưng mỗi một bước đều đi rất ổn. Ở sau lưng Thôi Lam Lam cũng có một đội người cùng đi theo ra. Mặt bọn họ đều không chút thay đổi, sắc mặt tái nhợt giống như là tượng gỗ không biết suy nghĩ vậy.

Đám người này còn kéo theo một người đàn ông Nam Ca quen thuộc nhất, đúng là Nam Chí Thành.

Nam Ca nhìn thấy Nam Chí Thành vẫn sống sót, quả thực muốn chảy nước mắt vui mừng.

"Ba ba!" cô kêu một tiếng, muốn xông tới lại bị Lệ Sâm ngăn cản.

Nam Chí Thành cũng nghe thấy lời Nam Ca, ông ấy đáp một tiếng: "Nam Ca!" Lập tức như là nhớ ra cái gì đó. Ông ấy vội vàng phát tay muốn Nam Ca rời đi: "Con nhanh đi đi! Người này rất nguy hiểm!"

Nếu như không thấy được Nam Chí Thành cũng thôi đi. hiện giờ Nam Ca cuối cùng cũng tìm được ông. Sao có thể rời đi chứ?

Vì vậy cô kiên định lắc đầu, mặc dù là nói chuyện với Nam Chí Thành, nhưng cô lại nhìn về phía Thôi Lam Lam: "Con muốn giết cô ta, cứu cha ra."

Thôi Lam Lam giống như nghe thấy trò cười gì thú vị, lại bắt đầu cười ha hả. Tiếng cười hòa với âm thanh sóng biển vỗ bờ có loại lực lượng xé rách lòng người: "Ha ha, thật sự là quá buồn cười. Em thế nhưng lại nói muốn giết ta?"

Đội đến khi cô ta mang người triệt để đi ra. khoảng cách với Nam Ca cũng chỉ là mấy trăm mét.

Mà Lệ Sâm thấy rõ ràng hai người đàn ông đứng phía sau. một người là Thái Phong Mậu, người khác là người anh đã gặp qua ở Thượng Kinh, gọi là... Chu Liêm?

Nam Ca lạnh lùng nhìn qua Thôi Lam Lam: "Tôi không nói suông, đành nói thì tôi nhất định phải làm."

Thôi Lam Lam thế nhưng còn bao dung nhìn Nam Ca. Bất đắc dĩ buông tay: "Được rồi, vậy em cũng đừng làm cho ta thất vọng nha."

Lệ Sâm giờ phút này nửa ngăn cản bên cạnh Nam Ca, nửa đối với đoàn xe làm ra hai thủ thế. Hai tiếng mở cửa vang lên, đi xuống xe là Cố Liệt cùng Trần Bạch Kiều. Bọn họ rất nhanh liền đến bên cạnh Lệ Sâm, nghe Lệ Sâm hỏi: "Đây chính là thủ lĩnh của đám cường đạo sao?"

Trần Bạch Kiều đẩy mắt kính, nhàn nhạt gật đầu: "không sai, đều ở trong đây. Xác định không có cá lọt lưới."

Lúc này Lệ Sâm mới ngẩng đầu, nhìn về phía Chu Liêm: "không nghĩ tới, sau tận thế cậu thế nhưng lựa chọn làm cường đạo."

Chu Liêm cũng nhận ra Lệ Sâm. Ban đầu ở ngoài bệnh viện ở Thượng Kinh, là Lệ Sâm cứu chính mình. Hơn nữa còn cho cậu ta một khẩu súng.

Có lẽ ở trong mắt Lệ Sâm, kia không tính cái gì. Nhưng nó lại thay đổi cả đời Chu Liêm. Khi đó thế cục hỗn loạn, căn cứ Thượng Kinh cũng không có thể chế hoàn thiện, tất cả mọi người đều từng người tự chiến đấu.

Hơn nữa vài ngày ban đầu, vĩnh dạ chưa tới. Ai cũng đều không thức tỉnh, Chu Liêm chính là dựa vào khẩu súng này, đặt ra địa vị người lãnh đạo.

Mấy người này từ lúc mới bắt đầu liền kính sợ cậu ta. Cho nên sau vĩnh dạ, cậu ta lại là có được một nhóm lớn người thuần phục mình.

Lúc ban đầu, bọn họ cũng chỉ cần trọng tìm kiếm vật tư. Nhưng mà về sau vật tư càng ngày càng thiếu thốn, động vật cùng thực vật biến dị bất cứ lúc nào cũng uy hiếp sinh mệnh bọn họ. Bọn họ chỉ có thể đi lên như thế, tìm một con đường không quá nhấp nhô.

Người khác thấy thế nào đều không quan hệ tới cậu ta, nhưng Lệ Sâm xem như ân nhân của mình, cậu ta vẫn còn có chút không ngẩng đầu được lên.

Thôi Lam Lam thấy Chu Liêm trầm mặc nửa ngày, hứng thú nhìn cậu ta: "Sao thế? Các người còn nhận biết nhau?"

Tình cảm cuồng nhiệt của Chu Liêm đối với Thôi Lam Lam, mọi người đều thấy rõ. Thôi Lam Lam hỏi, cậu ta sao có thể không trả lời: "Ngày đầu tiên của tận thế, anh ta cho anh một khẩu súng."

Thôi Lam Lam nhú lông mày: "A? Xem ra anh ta là ân nhân của anh đấy, chẳng lẽ anh không nên cảm ơn anh ta sao?"

Chu Liêm kiên trì nhìn Lệ Sâm một cái. Tuy nhiên đứng ở sau lưng Thôi Lam Lam, cậu ta ngược lại lại có chút thoải mái. Dù sao Thôi Lam Lam đã đồng ý, đợi đến chuyện lần này kết thúc mà cậu ta vẫn còn đi theo cô ta. cô ta sẽ biến bọn họ thành tồn tại cao cấp hơn nhân loại.

Vừa nghĩ tới bản thân có thể tiến hóa, Chu Liêm lập tức hạ quyết tâm. Cùng Lệ Sâm quả quyết nói: "Cảm tạ cây súng kia của anh, nếu như không có nó. Tôi ở tận thế khẳng định đã chết rất nhiều lần."

Lệ Sâm đối với chuyện này một chút biểu cảm cũng không có. Nếu như lúc trước biết rõ cho Chu Liêm một khẩu súng, giống như là ma sát hàm răng lão hồ cho nhón. anh nhất định tùy ý Chu Liêm tự sinh tự diệt.

Vì vậy Lệ Sâm lạnh lùng nói: "Tôi thà rằng chưa bao giờ cho cậu khẩu súng dùng để phòng thân kia."

Nam Ca giương mắt nhìn Chu Liêm, lúc ấy cô vẫn là một con Zombie mới vừa thức tỉnh. Chu Liêm lớn lên trông thế nào, cô cũng đã quên mất rồi.

Tuy nhiên cô còn nhớ Thái Phong Mậu bên cạnh Chu Liêm nhé. Chính là cái người đàn ông này, ở thời điểm đối chiến với Tân Bình vạch trần thân phận cô.

Nam Ca đột nhiên cười một tiếng, khuôn mặt tươi cười của cô so với Thôi Lam Lam còn đẹp hơn quá nhiều. cô tựa như là một đóa hoa đẹp bị dưỡng ở trong nhà ấm, nhưng chỉ có người thật sự hiểu rõ cô mới biết được dưới bề ngoài xinh đẹp của cô là một trái tim đen bĩ.

Cho nên cô tươi cười, lúc nào cũng khiến Lệ Sâm không chuyển được ánh mắt. anh nguyện ý dùng cả đời để bảo vệ Nam Ca đơn thuần như lúc này.

Thôi Lam Lam hứng thú nhìn Nam Ca, hỏi: "Sao em cũng cười?"

Nam Ca chỉ chỉ người phía sau cô ta, cười nói: "Tôi cảm thấy thú vị nha."

Thôi Lam Lam trầm mặc, Nam Ca tiếp tục nói: "Tôi và thân thể này vốn là tình bạn cũ đối đầu nhau. cô ta còn thiếu tôi một bạt tai đấy. Thái Phong Mậu phía sau cô dùng thủ đoạn hạ lưu công kích căn cứ Tân Bình, khiến rất nhiều người mất đi ngôi nhà. Lại nhìn Chu Liêm đi, ừm, xem như là cừu nhân của Lệ Sâm đi. Hôm nay vừa vặn, tất cả đều tụ tại đây, chúng ta đây có thể thù mới hận cũ đều tính hết."

Thôi Lam Lam đút hai tay vào trong túi, ung dung nhìn hai người sau lưng một cái, bọn họ quả nhiên đều cúi đầu.

Cố Liệt cùng Trần Bạch Kiều đều để phòng ở sau lưng Lệ Sâm Nam Ca. Dù sao ai cũng không biết, Thôi Lam Lam bước tiếp theo sẽ làm ra cái gì.

Thừa số hiệu chiến trong thân thể Nam Ca đều bị kích thích xuất hiện. cô nhìn Thôi Lam Lam hỏi: "Nếu tất cả mọi người đã tập trung đông đủ, không bằng nói một chút mục đích của cô đi."

Thôi Lam Lam chờ chính là câu này của Nam Ca, cô ta nhìn thoáng qua Nam Chí Thành vẫn luôn trợn mắt nhìn mình, còn nhẹ giọng hỏi Nam Ca: "Nam Ca, em xác định phải cứu người?"

"Đó là cha tôi!" Nam Ca phẫn nộ nhắc lại lần nữa.

"một người cha nuôi mà thôi." Thôi Lam Lam liếc về phía Nam Chí Thành một cái, mà Nam Ca lại ngây người.

"Đến cùng thì cô là ai?" cô hỏi ra cậu hỏi giống với Nam Chí Thành: "Vì sao lại biết chuyện này?"

Nam Chí Thành cũng khiếp sợ nhìn Nam Ca, tại sao ông nghe thế nào cũng thấy Nam Ca là đang hỏi ngược lại chuyện cũ đây!

Thôi Lam Lam có chút kinh ngạc nhìn Nam Ca một cái: "Hóa ra một năm này không riêng gì ta khôi phục không ít ký ức. Em cũng nhớ tới những chuyện trước kia? không tệ không tệ."

cô ta cũng không hề sốt ruột giải thích thân phận, mà là túm Nam Chí Thành lại đây. Đá ông ấy ngã ở dưới chân, ở trong ánh mắt phẫn nộ của Nam Ca. Thôi Lam Lam nhìn về phía Lệ Sâm: "Bí danh D, rất lâu không gặp."

Lệ Sâm nhíu mày, cái danh xưng này làm sao Thôi Lam Lam có thể biết được?

Thôi Lam Lam nhìn qua Lệ Sâm, nhẹ nhàng cười. Ánh mắt kia giống như thấy rõ hết thảy khiến Lệ Sâm cảm thấy rất không thoải mái. anhgăn cản trước mặt Nam Ca.

Athur vẫn luôn không có xuống xe mà tựa vào cửa sổ xe chứng kiến hết thảy. Bí danh D chính là mộng đẹp của anh ta, mà bây giờ lại có người khác cũng muốn ngấp nghé giấc mộng đẹp này sao?

Thôi Lam Lam còn khoát tay áo: "Các người không cần như lâm đại địch nhìn ta, ta cũng không phải là muốn lật tẩy hết thảy mọi chuyện các người đã từng làm ra. Lệ Sâm cũng không cần khẩn trương, tôi bất quá là cần anh giúp một việc mà thôi."

Lệ Sâm nghĩ rất lâu, người biết rõ bí danh D cái xưng hô này không nhiều. không người đàn ông trong thân thể Thôi Lam Lam đến cùng là người nào đây?

"Gấp cái gì? Nếu như tôi giúp, cô có thể để cho Nam bá bá chạy qua sao?" Lệ Sâm cảm thấy anh cùng bí mật kia, đã càng ngày càng gần.

Thôi Lam Lam cười, con mắt đều híp lại thành một sợi chỉ: "Nếu như anh hỗ trợ, tôi liền suy tính thả ông ta ra. Nếu như không giúp..." Súng trên tay Chu Liêm nhắm ngay huyết Thái dương Nam Chí Thành, giọng nói lạnh lẽo ròn rợn của Thôi Lam Lam vang lên: "Vậy đầu ông ta sẽ nở hoa."

Mắt thấy Chu Liêm muốn bóp cò, Nam Ca không khống chế tinh thần lực trong thân thể: "Dừng tay!"

Giống như vừa nãy bị Thôi Lam Lam công kích, tinh thần lực của Nam Ca cũng trong nháy mắt bao trùm đại não Chu Liêm. Nếu như không phải là Thôi Lam Lam ở khoảng khắc nghìn cân treo sợi tóc bảo vệ cậu ta, chỉ sợ hiện tại đại não của cậu ta đã bị vỡ nát mà chết.

Hoảng hốt trong nháy mắt, súng lại vững vàng đặt ở trên đầu Nam Chí Thành.

Thôi Lam Lam lạnh như băng nhìn qua Nam Ca: "Đứa trẻ không nghe lời, sẽ phải chịu trừng phạt."

"Tôi giết cô!" Nam Ca muốn đi lên phía trước, Lệ Sâm ôm lấy cô, để cho cô một lần nữa trở lại phía sau mình. anh mãi vẫn không hiểu được mục đích của Thôi Lam Lam là cái gì, chỉ có thể hỏi: "Đến cùng thì cô cần tôi giúp cái gì?"

Thôi Lam Lam nhìn biển sâu phía sau: "Dừng có gấp."

Ngay tại lúc cô ta vừa dứt lời, sâu dưới đáy biển liền mãnh liệt nhảy ra một con cá voi khổng lồ.

Thân thể con cá voi kia rất khổng lồ, ước chừng lớn bằng mười mấy tầng lầu. Nhân loại đứng ở trước mặt nó trở nên nhỏ bé giống như là vụn gạch ngói vậy. Cá voi kia ngoi ra khỏi biển dương liền ngay lập tức bơi lại phía này. Thời điểm người trong đội xe nhìn thấy con đại quái vật này, lòng sợ hãi ào ào nhấn chìm tất cả.

Trước kia bọn họ cũng đã từng giải quyết qua động vật biển dị, nhưng cho tới bây giờ chưa hề đụng phải cái giống này. Nếu như con cá voi này công kích bọn họ, bọn họ rất có thể cứ thế không rời khỏi chỗ này được.

Dị năng của Trần Bạch Kiều cùng Cố Liệt cũng vận sức chờ phát động. Đối với cự kinh này không hợp tác cũng chỉ có Thôi Lam Lam.

Liền thấy cô ta bước nhanh chạy tới bờ biển, đợi đến khi cô ta cùng con cá voi chạm trán. Con cá voi kia không biết là cảm nhận được cái gì, nâng thân thể mẫn tanh khỏi hải dương. Lập tức thấy được đỉnh đầu nó phun ra một cột nước, đợi đến khi cột nước này một lần nữa rơi xuống, trong tay Thôi Lam Lam nhiều hơn một cái hộp nhỏ bốn góc.

Athur ở trong xe chứng kiến hết thảy, hô hấp cũng không khỏi dồn dập lên. Chính là cái hộp này! Thứ bí danh D đã từng hộ tống đang ở bên trong! Chính mình hao hết hết thảy thủ đoạn hãm hại D, khiến anh ta bị áp giải về nước nhưng cái hộp kia đã bị đánh rơi. không nghĩ tới, hóa ra là nó ở Bắc Hải!

Thôi Lam Lam này đến cùng là ai? Athur híp mắt tiếp tục tỉ mỉ quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Cha ruột

Lệ Sâm đương nhiên cũng nhận ra cái hộp này, vì nó mà bản thân năm lần bảy lượt thiếu chút nữa vứt bỏ sinh mệnh.

Giống với suy nghĩ của Athur, khi cái hộp bị đánh rơi xuất hiện ở trước mặt. Lệ Sâm lại nghiêm túc hỏi Thôi Lam Lam: "Đến cùng cô là ai, biết rõ chuyện này đến mức nào?"

Thôi Lam Lam áng chừng cái hộp, mỗi một lần cái hộp bị vút lên đều văng vàng rơi trở lại trên tay cô ta. cô ta nhìn về phía Lệ Sâm, mang theo cảm xúc bạn cũ quen thuộc: "Tôi vốn tưởng rằng, anh sớm nên nhận ra tôi nha."

Nam Ca hận không thể giết người này. Mặc kệ thần trí Thôi Lam Lam có còn ở đó hay không, cô ta bây giờ lại dám cố gắng dùng bề ngoài của con gái đi lời kéo làm quen Lệ Sâm!

Lệ Sâm cũng chán ghét nhũn mày, không có tiếp lời Thôi Lam Lam nói.

Thôi Lam Lam lại lần nữa trở lại vị trí ban đầu, tuy nhiên Lệ Sâm phát hiện người phía sau cô ta chậm rãi di động giãn ra. Giống như là muốn vây quanh bọn họ vậy.

"thật là làm cho tôi thương tâm đấy, thứ này vẫn nên giao cho anh đi." Thôi Lam Lam có chút thờ dãi nói.

Lệ Sâm mạnh mẽ mở to mắt, anh nhớ tới một chuyện xảy ra đã lâu. Cái hộp này lúc trước xác thực là một người đàn ông có khuôn mặt tang thương giao cho anh. Nhưng mà hiện nay tinh thần anh ta ở trong thân thể Thôi Lam Lam. Hơi thở quanh thân cũng thay đổi trở nên ngang ngược lạnh thấu xương, chỗ nào còn giống như người sắp chết lúc kia!

"Nếu cô đã giao thứ này cho tôi, tại sao lại không mở ra được?" Lệ Sâm hoài nghi hỏi.

Thôi Lam Lam tựa hồ là nghĩ tới người nào đó, cực kỳ chán ghét: "Tôi cũng không có dự định cùng bọn họ nghiên cứu cho nên không có biện pháp phục chế ra thứ này. Nếu không anh cho rằng, tôi phải tìm anh lại đây sao?"

Cầm cái hộp trong tay duỗi ra phía trước, cô ta cùng Lệ Sâm nói điều kiện: "anh đi qua mở hộp ra, tôi liền thả Nam Chí Thành."

Lệ Sâm đương nhiên không thể nào tin tưởng Thôi Lam Lam, lấy tính cách âm ngoan của cô ta. Nhất định cô ta sẽ đuổi tận giết tuyệt những người này.

Nhưng mà Chu Liêm đã muốn giết Nam Chí Thành, Lệ Sâm không thể bỏ mặc. Vì vậy anh nhìn Nam Ca một cái, nói với Thôi Lam Lam: "Hy vọng cô nói chuyện giữ lời."

Thôi Lam Lam hơi cong môi một cái: "Đó là tự nhiên."

"Em đi cùng anh!" Nam Ca sao có thể yên tâm để Lệ Sâm một mình đi qua chứ. Thôi Lam Lam từ bắt đầu đến bây giờ cũng không có để cho cô cảm giác được tinh thần lực mây may thay đổi!

Lệ Sâm dùng ánh mắt ngăn Nam Ca lại, nắm lấy tay cô: "Bên này còn cần em, chờ anh trở lại."

nói xong Lệ Sâm liền kéo Nam Ca về chỗ cũ, mà anh dứt khoát kiên quyết hướng tới chỗ Thôi Lam Lam đi đến.

Thôi Lam Lam nghiền ngẫm nhìn hết thấy, cảm thấy nhân loại thật đúng là có ý tứ.

Mỗi lần Lệ Sâm đi một bước, không gian quanh người anh dường như đều bị vặn vẹo, càng làm cho con mắt Thôi Lam Lam đều sáng lên. Người có dị năng hệ không gian cường hãn như thế, toàn bộ thế giới cũng không tìm ra người thứ hai. Nếu như anh ta cũng có thể giống như Chu Liêm, thuần phục bản thân mình thì quá tốt.

Nếu như thế, ngày quân đoàn Zombie chiếm lĩnh toàn bộ thế giới, sắp tới rồi!

Mặc dù là nghĩ như thế, Thôi Lam Lam lại thể hiện biểu cảm không để ý nói: "anh không nên vọng động nha, nếu như phá hủy thứ này. Tôi nhất định sẽ để cho Nam Chí Thành chôn cùng nó."

Lệ Sâm đã đi đến trước mặt Thôi Lam Lam, cô ta giống như một chút cũng không kiêng dè Lệ Sâm, còn tận tay đưa cái hộp cho anh.

Sau khi Lệ Sâm nhận lấy, liền thấy Thôi Lam Lam hưng phấn mà nhìn mình. Cái hộp này cần anh nghiệm chứng mấy chỗ mới có thể mở ra, Lệ Sâm dùng lại động tác, hỏi: "Bên trong có cái gì?"

"Mở ra xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?" Thôi Lam Lam không thể chờ đợi được nói.

Lệ Sâm lại nhìn cái hộp mấy lượt, chính là không hề đặt tay lên nó. Thời điểm anh cúi đầu, khuôn mặt kiên nghị, lông mày cao ngất tựa như đỉnh núi tuyết, một màn kia sắc bén mà thanh khiết.

"Chỉ sợ nếu mà tôi mở cái hộp này ra, lập tức sẽ chết đi." Lệ Sâm nhìn Thôi Lam Lam, nhàn nhạt nói.

Thôi Lam Lam đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười đến càng sáng lạn: "Nhưng mà anh không mở ra, Nam Chí Thành sẽ chết nha. Ông ta là cha của Nam Ca đấy, chẳng lẽ anh muốn thấy chết mà không cứu?"

Lời này Thôi Lam Lam quả thực khiến Nam Ca nhìn thế là đủ rồi, thân thể cô ta dùng chính là người mà Nam Ca chán ghét nhất. hiện tại Nam Ca lại rút thanh đao ra, hướng về Lệ Sâm kêu: "anh đừng mở cái hộp kia ra!"

Nam Chí Thành cũng nhận mệnh dùng hết sức giãy giụa, thống khổ đối với Lệ Sâm lắc đầu.

Bắc Hải một năm qua đạt được thành tựu, tất cả mọi người quá rõ ràng. Nam Chí Thành biết rõ Lệ Sâm rất lợi hại, nếu như mất đi anh, Bắc Hải nhất định sẽ đại loạn.

Thôi Lam Lam nhất định sẽ thừa cơ hội này tổ chức tấn công xã hội loài người với quy mô lớn!

Nam Chí Thành thống khổ nói với Lệ Sâm: "Cậu không cần lo cho tôi, nhanh rời đi đi, mang Nam Ca đi càng xa càng tốt!"

Ai biết, Lệ Sâm lại nhìn qua Nam Chí Thành, tôn kính cười: "Dưới tình huống này mới nhìn thấy bố vợ là con sai lầm, chờ giải quyết hết thấy, chúng con mang ngài trở về căn cứ, lại để Nam Ca giới thiệu thật tốt một phen."

Nam Chí Thành thống khổ nước mắt cũng muốn rơi xuống, Nam Ca có thể tìm tới người đàn ông tốt dạng này để phó thác cả đời, là may mắn của con bé!

Chu Liêm hiển nhiên cực kỳ không kiên nhẫn, đối với Lệ Sâm không có nửa điểm tôn trọng. Cậu ta dùng huyệt súng đập đầu Nam Chí Thành một cái, đối với Lệ Sâm lại âm u nói: "Nhanh mở hộp ra."

Lệ Sâm chậm rãi cúi đầu, tay trái nâng cái hộp, tay phải lập tức chuẩn bị mở nó ra.

không riêng gì Thôi Lam Lam, ngay cả Athur cũng ngừng hô hấp lại. Bọn họ hoàn toàn không quan tâm Lệ Sâm có thể chết hay không, Athur thậm chí đã làm tốt chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Nhưng mà trong nháy mắt Lệ Sâm mở hộp ra, Thôi Lam Lam đột nhiên cảm giác đại não mình bị người khác công kích. Tại đây có loại năng lực này chỉ có Nam Ca mà thôi!

Nam Ca hiển nhiên là được ăn cả ngã về không, một kích này cô cũng đã dùng toàn lực. Tinh thần lực của cô lấy xu thế bẻ gãy nghiền nát, trong nháy mắt bao trùm đại não!

Mặc dù thoát khỏi khống chế của Nam Ca, chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng là trong nháy mắt này cũng đủ để Lệ Sâm làm rất nhiều chuyện.

anh vốn là cách Chu Liêm cùng Nam Chí Thành không xa, không gian hệ dị năng thi triển. Người có dị năng sắp lên cấp chín, đối với không gian không gian đã có xu thế gần với tinh chuẩn, chỉ nghe Chu Liêm thống khổ kêu to một tiếng, cái tay cậu ta cầm súng liền bị Lệ Sâm chặt xuống!

Lệ Sâm di chuyển tức thời một cái, đến bên cạnh Nam Chí Thành, lời ông dạy sau đó lại di chuyển tức thời. Muốn thoái lui khỏi phạm vi Thôi Lam Lam khống chế.

Thôi Lam Lam triệt để phản nộ, cô ta căn bản là không có phát giác được Lệ Sâm cùng Nam Ca trao đổi như thế nào. Thế nhưng ở trước mắt cô ta phối hợp vứt bỏ con tin cùng cái hộp quan trọng!

Nhưng mà Thôi Lam Lam hiển nhiên không thể nào cứ như vậy buông tha, Lệ Sâm mới thuận di đến một nửa. Tinh thần lực Thôi Lam Lam đã tới, mang thống khổ tràn đầy đầu óc anh, đánh rơi anh từ trong không gian xuống.

Lệ Sâm lần đầu lĩnh hội tới thủ đoạn khủng bố của con Zombie hệ tinh thần này. Đầu đau muốn nứt, một động tác cũng không làm được, chỉ có thể dùng ánh mắt ý bảo Nam Chí Thành đi trước.

Nam Chí Thành cũng biết rõ ông là người vương vãi, buông tay nắm Lệ Sâm ra. Nhưng mà mới chạy hai bước, Thôi Lam Lam liền nổi điên trực tiếp công kích đại não ông!

Hiển nhiên hiện tại Nam Chí Thành đã không dùng được, Thôi Lam Lam muốn cho ông chết!

Nam Ca một mặt phải bảo vệ Lệ Sâm, một mặt còn muốn che chở Nam Chí Thành. Cộng thêm dị năng của cô vốn cũng không như Thôi Lam Lam, đã là trúng chọi đá.

Vì vậy cô mặc dù phòng ngừa được Nam Chí Thành bị Thôi Lam Lam trực tiếp nghiền thành người thực vật. Lại bởi vì không chịu nổi cỗ áp lực cực lớn này, đứng không vững quỵ gối xuống đất.

Tinh thần Nam Chí Thành chấn động, hoàn toàn không đứng nổi. Xung quanh một mảnh ánh sáng biến ảo, ông cứ thế ngã đi.

Nam Ca đi dò xét tinh thần Nam Chí Thành, thế nhưng không cảm giác được gì. cô còn tưởng rằng Thôi Lam Lam đã giết chết Nam Chí Thành. Mang theo đường đao, mãnh liệt vọt lên.

Thời điểm Thôi Lam Lam đang công kích Lệ Sâm cũng đã khiến Lệ Sâm buông lỏng tay ra, sau lưng có người có dị năng hệ mộc, mộc dây leo ra. Cái hộp kia lại một lần nữa trở lại trong tay cô ta.

Hơn nữa lúc Lệ Sâm cùng Nam Ca động thủ, người trong đội xe cũng như được lệnh đặc xá, bùng phát dị năng trên người bọn họ!

Những người này đều là tinh anh trong căn cứ Thượng Kinh, Cổ Liệt cùng Trần Bạch Kiều lại là cường giả trong cường giả. Bọn họ mưu toan cho Thôi

Lam Lam một kích trí mạng!

Nhưng mà Thôi Lam Lam so với bọn họ nghĩ còn mạnh hơn, lực lượng của bọn họ quả thực không có biện pháp rung chuyển cái cây to này.

Hơn nữa đám người được nuôi dưỡng sau lưng Thôi Lam Lam kiakhông phải là vật bài trí. cô ta dùng tinh thần lực trực tiếp ở trong đầu bọn họ phân phó: "Giết chết đám người có dị năng vương bận này! Tasẽ ban cho các người sự tiến hóa."

Những người khác trong đội ngũ Lệ Sâm mặc dù không cảm giác được lời này nhưng đều là Zombie nên Nam Ca nghe được.

Cái gì gọi là ban thưởng cho bọn họ tiến hóa? Lễ nào trong cái hộp kia cũng không phải là vũ khí cùng tài nguyên, mà là thuốc sao?

Lúc trước Doãn Húc Trạch tiến đến chỗ sâu trong Bắc Hải, bảo là muốn tìm kiếm vũ khí. Mặc dù đó là một lý do, nhưng mà Nam Ca hoài nghi rất có thể anh ta cũng nghe nói đến tin tức cái hộp này!

Nếu như lúc trước cô không giải quyết Doãn Húc Trạch, chờ nghiên cứu chế tạo thuốc thử thành công. Doãn Húc Trạch cũng sẽ xâm nhập đến Bắc Hải chìm!

Đám cường đạo sau lưng kia vọt tới phía trước Thôi Lam Lam, mà ngay cả Thái Phong Mậu cũng vứt bỏ sợ hãi rụt rè lúc trước. Dị năng bỏ ra không hề giữ lại.

Giống như lúc này, Nam Ca lại đi cảm thụ tinh thần lực đám người kia. Quả nhiên đã không cảm giác được gì. Đám người này đều bị Thôi Lam Lam khống chế rồi!

Từ đầu đến cuối không có động tới cũng chỉ có một mình Thôi Lam Lam mà thôi, cô ta còn cười nói với Nam Ca: "Chỗ này không có người nào khác quấy nhiễu em và ta nữa rồi. Nam Ca, ta cuối cùng cũng có thể thật tốt trao cho em một khóa học."

Lệ Sâm phun ra một búng máu lại lưu loát mím môi, từ trên mặt đất đứng lên âm ngoan nhìn Thôi Lam Lam. Lần này anh không nói với Thôi Lam Lam bất luận lời gì nữa, mặc kệ người trong cơ thể cô ta là ai thì đều nhất định phải chết!

Thôi Lam Lam bị Lệ Sâm đột nhiên xuất hiện công kích cắt đứt cuộc trò chuyện cùng Nam Ca, rõ ràng rất tức giận: "anh có biết tôi là ai không?"

Lệ Sâm không chế không gian, rõ ràng ngay cả Nam Ca cũng khôngphát hiện được. Nhưng mà Thôi Lam Lam lại nhìn rõ ràng rành mạch. Thân thể cô ta có thể vận vẹo thành những góc độ con người khôngthể làm được. không gian của Lệ Sâm nghiền ép mấy lần cũng bị cô ta thành thạo tránh khỏi.

Nam Ca cùng Lệ Sâm kẻ vai chiến đấu đã là từ quen biết trở thành thói quen rồi. Giống như là vừa này Lệ Sâm muốn đi qua mở hộp, cũng chỉ là nhéo nhéo tay Nam Ca một cái là cô hiểu được Lệ Sâm có ý gì.

Vì vậy tại lúc Lệ Sâm khuếch trương không gian cuồng bạo, Nam Ca cũng khống chế tinh thần lực của mình trợ giúp Lệ Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Lệ Sâm rời đi

Thôi Lam Lam cảm thấy có chút bức mình rồi, Nam Ca cùng Lệ Sâm phối hợp quá tốt. Dựa theo loại tiết tấu này, cô ta rất nhanh liền khôngthể lui được nữa.

"Nam Ca, cha là cha ruột của con. Con xác định muốn đối đãi với cha như vậy sao?"

Nam Ca đang chuyên chú đối phó Thôi Lam Lam, trong đầu đột nhiên vang lên câu này. Đó là một giọng nam thật bình tĩnh, ở trong mộng của cô cũng đã xuất hiện rất nhiều lần.

Nhưng mà... Điều này sao có thể chứ? Người trong thân thể Thôi Lam Lam thế nhưng là cha ruột của mình?

Hình ảnh trước mắt chuyển một cái, cảnh trí xung quanh Nam Ca liền thay đổi. Đây là một cái công viên nhỏ, nơi trước đây cả nhà ba người bọn họ thường đi tản bộ. Lúc đó họ hạnh phúc như vậy đây.

Nam Ca biết rõ đây là Thôi Lam Lam, hoặc có thể nói là người đàn ông kia khống chế tạo ra ảo cảnh. Chính là muốn khiến cho mình trầm luân ở trong đó, nhưng mà ảo cảnh này chân thật như vậy, cô thế nhưng có chút không bỏ được.

Thời gian tốt đẹp nhất của cô đều ở trong đó, có cha mẹ yêu mến, có gia đình mỹ mãn. Ba ba là nhân viên nghiên cứu khoa học, mặc dù công tác bề bộn nhiều việc nhưng từ trước đến giờ cũng sẽ không xemnhẹ cô cùng mẹ.

Lưỡi dao không gian của Lê Sâm càng ngày càng thành thạo, Thôi Lam Lam mấy lần tránh né không được đều bị anh hung hăng vụn bị thương.

Nhưng giống như Nam Ca, năng lực tự lành của thân thể cô ta đã có thể nói là rất khủng bố. Vết thương sâu tới xương chẳng mấy chốc liền biến mất không thấy gì nữa.

Khiến Lê Sâm hoảng hốt là anh không còn cảm giác được tinh thần Nam Ca vờn quanh. Động tác của anh cùng Thôi Lam Lam đều rất nhanh, loại thời điểm này, anh không thể phân tâm quay đầu lại nhìn Nam Ca. Bởi vì phân tâm một chút thôi thì nhất định sẽ bị Thôi Lam Lam giết chết.

Thôi Lam Lam một bên tạo ra ảo tưởng, muốn khống chế Nam Ca ở trong đó, một bên còn nhiều loạn tâm thân Lê Sâm: "anh cho rằng Nam Ca sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh sao? không đâu, con bé là con gái của tôi. Sớm muộn gì cũng sẽ biết được con bé tiến hóa trở nên mạnh cỡ bao nhiêu. Mà mấy người các anh cần bản không xứng với nó."

"Cái hộp kia thật ra chỉ cần toàn bộ máu tươi của anh là có thể cởi bỏ, anh ngoan ngoãn vì tôi mà hiến tế, tôi sẽ bỏ qua cho anh cùng Nam Ca."

"Vốn là muốn cho Nam Ca tận mắt thấy anh chết ở trước mặt nó, không nghĩ tới anh thế nhưng không để ý sinh mệnh Nam Chí Thành. Tùy tiện ra tay với tôi, hiện tại Nam Chí Thành đã chết. Nam Ca nhất định sẽ hận chết anh!"

Con mắt Lê Sâm đỏ tươi một mảnh, tinh thần Thôi Lam Lam xông tới quá lợi hại, anh thế nhưng cảm thấy đại não mình đã bị phân cách thành hai nửa rồi.

Bởi vì thừa nhận áp lực quá lớn, lỗ chân lông liên tục thấm thấu ra máu tươi. Giống như là Thôi Lam Lam nói vậy, cô ta có thể nặn toàn bộ máu tươi của Lê Sâm ra!

Nhìn Lê Sâm càng ngày càng điên cuồng, Thôi Lam Lam cũng càng ngày càng vui vẻ. Đúng, nên như này mới đúng chứ. Nhân loại ngu xuẩn sao có thể xứng làm bạn với bọn họ?

Nam Ca ở trong ảo cảnh, nhìn thời gian rồi rầm biến ảo. Cuối cùng vừa yên tĩnh xuống lại thấy có một người đàn ông mặc áo khoác trắng chậm rãi đi đến trước mặt cô.

Khuôn mặt này rõ ràng cô chưa từng thấy qua trong giấc mộng của mình, nhưng cô biết rõ đây chính là cha ruột của mình.

Người đàn ông ngưng mắt nhìn Nam Ca, lộ ra nụ cười hiền lành: "Tiểu ca, con đã lớn rồi."

Nam Ca trầm tĩnh nhìn qua ông ta. Há hốc mồm nhưng cũng không hô lên lời nói mà người đàn ông chờ đợi. Người đàn ông cũng không giận, vẫn giải thích tiếp: "Lần đầu nhìn thấy con, ta còn chưa nhớ lại tất cả mọi chuyện. Đối với con thô bạo như vậy, thật sự là xin lỗi."

Nam Ca rất muốn nói, cô chẳng hề trách ông. Nhưng mà vừa mới có ý nghĩ này, cô liền mãnh liệt khác chế. không thể trầm luân! Người đàn ông trước mặt, là kẻ địch!

Còn đang ứng phó Lê Sâm, Thôi Lam Lam nhú nhú mảy. Tinh thần lực của Nam Ca quá mạnh mẽ, cô ta thế nhưng rất khó thấm thấu vào.

Ở trong ảo cảnh, người đàn ông còn đưa tay ra với Nam Ca: "Nam Ca, trở lại bên cạnh cha đi. trên thế giới này chỉ có ta và con mới là thân nhân."

Nam Ca cúi đầu, nhìn đường vân trên lòng bàn tay ông ta. Rất hỗn loạn, giống như cái người đàn ông này vậy, không có cách nào nhìn rõ. Đáy lòng có âm thanh liên tục nói với cô, đi theo ông ta rồi đi đi. cô làm một con Zombie, chẳng lẽ muốn vĩnh viễn bị loài người nuôi nốt sao? Vậy thì có khác gì sùng vật đầu chứ.

Nhưng mà Nam Ca lại phản bác: "không phải thế, tôi không phải là sùng vật, Lê Sâm yêu tôi mà."

Lời nói của cô, người đàn ông cũng nghe thấy. Ông ta không khỏi buồn cười nhướn mày: "Con thế nhưng nói, anh ta yêu con?"

Cảnh tượng đột nhiên biến hóa, biến thành một mảnh hoang tàn khi tận thế vừa tới. Hình ảnh liên tục xẹt qua trước mặt Nam Ca, cô nhìn thấy lần đầu mình gặp Lê Sâm, anh bắn một phát súng xuyên qua trái tim mình; Về sau chạy ra khỏi trong biển lửa, anh lại dùng mình làm đệm thịt khiến mình gãy vài cây xương sườn; Thời điểm ra khỏi thành, anh dụ dỗ lừa gạt mình đi vào trong đoàn Zombie giúp anh định vị; Về sau vì phòng ngừa mình chạy trốn, anh lại dùng thêm nhiều thủ đoạn.

(tạo nghiệt quá anh ơi)))

Người đàn ông đồng thời xem vài hình ảnh này, âm thanh ông ta lãnh khốc khác thường: "anh ta biết rõ con là Zombie cho nên đề phòng con tăng tăng lớp lớp. Trước kia anh ta không tin con, về sau cũng sẽ vậy. Dạng người này bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ rơi con, sao con còn khẳng khẳng một mực như thế?"

Nam Ca tựa hồ bị người đàn ông này đầu độc, cô đột nhiên cảm giác được bản thân rất mệt mỏi, rất muốn ngủ say.

Người đàn ông đi lên phía trước, đem thân thể cô từ từ ỉn ở trong lòng: "Ta biết rõ con rất mệt mỏi. " Giọng nói của ông ta mang theo tác dụng an ủi không lồ: "Nam Ca, con chỉ có ở bên cạnh ta mới có thể tuyệt đối an toàn. Ta có thể dạy con làm như thế nào dời tinh thần lực của mình đi, tương đương với bắt tù. Con thích thân thể ai thì chiếm hữu người đấy. Huống chi chúng ta không cần những thức ăn phức tạp của nhân loại kia, chúng ta hoàn toàn

có thể nuôi nốt một số người. Khiến bọn họ cung cấp máu tươi. Những ngày tuyệt vời như thế, chẳng lẽ con không muốn sao?"

Muốn sao... Nam Ca ở trong lòng hồi chính mình, người đàn ông này nói giống như rất có đạo lý nha.

Đến nay, thân phận Zombie của cô cũng chỉ có mấy người biết rõ. Nếu như chuyện này bại lộ, cô còn có thể ở lại căn cứ Bắc Hải sao? hẳn là không thể đi.

Vậy thì vì sao cô không rời đi trước một bước, trước khi Lệ Sâm đuổi cô ra khỏi căn cứ chứ? cô rõ ràng cường đại như vậy, chỉ cần cùng cha liên thủ, trên đời này sẽ không có chỗ nào bọn họ không công hãm được.

Thôi Lam Lam cùng Lệ Sâm hiện giờ đã là hai bên đều thiệt hại. Nhưng mà nhìn Lệ Sâm âm trầm đến đáng sợ. Thôi Lam Lam lại thật vui vẻ. cô ta không thể chờ đợi được cùng Lệ Sâm chia sẻ vui sướng của mình: "Ha ha, Nam Ca lập tức trở về đến bên cạnh ta rồi. Từ đó về sau, trong sinh mệnh nó cũng sẽ không có đám nhân loại ngu xuẩn như các người nữa rồi!"

Lệ Sâm có thể tha thứ được bất cứ chuyện gì, duy chỉ có không thể tha thứ chính là Nam Ca rời đi. anh sớm đã yêu Nam Ca hơn cả trong tưởng tượng của mình.

Hoi dừng tay lại, anh cùng Thôi Lam Lam giằng co, sát ý trong mắt bắn ra: "cô nói cái gì?"

Từng từ một đều khắc cốt như vậy, phảng phất như muốn đem cái hải vực này bỏ ra. Xung quanh tràn đầy người có dị năng đang chiến đấu, cường đạo tận thế bị không chế. Còn có tinh anh của căn cứ Thượng Kinh.

Mà Lệ Sâm lại giống như là ngăn cách mảnh không gian này lại, người ngoài căn bản là không tham gia vào cuộc chiến này.

Thôi Lam Lam lo Lệ Sâm không nghe rõ, còn nhắc lại một lần: "Ta nói Nam Ca chuẩn bị rời khỏi anh!"

"cô muốn chết!" Lệ Sâm không thể nhịn được nữa, dị năng bị anh trong nháy mắt đề thăng lên tới trạng thái đỉnh núi. Thậm chí giọng nói của anh còn chưa rơi xuống, người đã thuấn di đến trước mặt Thôi Lam Lam, tay cầm lưỡi dao không gian bỏ về phía Thôi Lam Lam!

Thôi Lam Lam không nghĩ tới Lệ Sâm có thể bỗng nhiên nổi điên, cô ta hoảng loạn tránh né. Lưỡi dao không gian vẫn rơi ở trên bờ vai cô ta, nếu như không phải là tốc độ cô ta nhanh, chỉ sợ một cánh tay đã bị Lệ Sâm gọt sạch!

Thôi Lam Lam cuối cùng cũng tức giận, cả người cô ta run rẩy nói với Lệ Sâm "Ta phỉ sức lớn như vậy mới tìm được một thân thể phù hợp với ta như thế, anh thế nhưng muốn hủy diệt cô ta!"

"Tôi không riêng gì muốn hủy diệt thân thể này." Lệ Sâm nói so với vừa nãy lại càng chắc chắn. Theo tiếng anh nói, không gian phía sau anh chậm rãi biến thành một dòng nước xoáy đen như mực. Lập tức, dòng nước xoáy này sinh ra rất nhiều dòng nước xoáy nhỏ. Phụ cận dòng nước xoáy, bất kể là sinh vật hay là không khí, tất cả đều bị hút vào, biến mất không còn hình bóng.

Thôi Lam Lam khẽ trợn to hai mắt, cô ta không nghĩ tới Lệ Sâm lại muốn cưỡng chế giải mở ra không gian của người có dị năng hệ không gian cấp chín!

không được, tuyệt đối không thể để cho anh ta hoàn thành việc thăng cấp dị năng!

Dòng nước xoáy nhỏ còn đang ở trong không gian lan tràn, mặt Lệ Sâm lạnh như băng sương: "Tôi còn muốn triệt để nghiền nát tinh thần cô."

Thôi Lam Lam đã có chút sợ rồi, nếu như là người có dị năng hệ không gian cấp chín, nói không chừng thật sự có thể làm được! trên trán cô ta thấm ra mồ hôi, nhưng rất nhanh liền bốc hơi. Mạnh mẽ nhắm mắt lại, cô ta gia tốc hướng dẫn ảo cảnh đối với Nam Ca!

Tinh thần lực của Nam Ca trước đó để lại ở trên người Lệ Sâm vẫn còn ở đây. anh biết rõ là do bản thân mình không cảm giác được mà thôi. Vì vậy Lệ Sâm cũng ở trong lòng, trầm ổn lại tâm tình nói: "Ca nhi, không nên quên anh cùng với lời em từng nói."

một câu nói kia, giống như gió mát phá vỡ sương mù trầm trọng. Nam Ca trong ảo cảnh có chút tỉnh táo lại. Lệ Sâm cùng mình đã nói qua cái gì?

cô nghĩ đến Lệ Sâm đã từng ôm cô, ôn nhu cùng che chở. Thời điểm nguy hiểm, anh vô thức đem chính mình bảo hộ ở sau lưng. Thời điểm khó khăn, anh trước hết bận tâm đến cũng vĩnh viễn đều là chính mình. anh đã từng nói với cô, Nam Ca, không phải sợ, hết thầy đã ở đây;

sẽ cho chính mình một hôn lễ thể kỷ, tuyên cáo tất cả mọi người, chính mình là vợ của anh. sẽ thâm tình như thế, lưu luyến như thế nói: Nam Ca, anh yêu em

anh ấy ôn nhu như vậy đây.

Cho nên bây giờ cô đang hoài nghi cái gì chứ? Hoài nghi tình yêu của Lệ Sâm với cô có kiên định hay không sao? Nếu như trên thế giới này chỉ có một người có thể đáng được cô tin nhiệm mà nói. Vậy thì người đó cũng chỉ có thể là Lệ Sâm!

anh đã nói qua, mặc kệ phát sinh cái gì anh đều ở phía sau cô. Chỉ cần cô vừa quay đầu lại là có thể nhìn thấy!

Vì vậy Nam Ca mạnh mẽ đẩy cái người còn đang ôm mình ra, bành trướng tinh thần lực xông tới. Toàn bộ hoàn cảnh đều lung lay vụn vụn, một hồi lâu sau mới khôi phục lại bình tĩnh.

Người đàn ông nhìn lòng bàn tay mình, buồn bã mắt mắt, bi thống nhìn qua Nam Ca: "Tiểu ca, lẽ nào con không tin cha sao? Con thật sự vì một người đàn ông mà phản bội lại cha sao?"

Nam Ca nhàn nhạt nhìn ông ta, sau khi trở thành Zombie. Tâm của cô chưa bao giờ có một khắc kiên định như thế. cô từ đầu tới đuôi, thật sâu đưa mắt nhìn người đàn ông này một cái. Giống như là muốn đem bộ dáng cuối cùng của ông ta, khắc ở trong lòng.

Sau đó Nam Ca nhẹ nhàng nói: "không, không phải là tôi muốn buông tay ông. Là ông sớm đã buông tay tôi trước. hiện tại ông đã không phải là cha tôi."

Người đàn ông khiếp sợ đi lên phía trước hai bước: "Ta làm sao có thể không phải là cha con chứ!"

Nam Ca một đao bổ về phía người đàn ông: "Bởi vì ông ấy tuyệt đối không nghĩ tới biến tôi thành bộ dáng trong miệng ông!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Tin tưởng anh

Nội tâm kiên định, hết thảy đều không còn sợ hãi.

Ảo cảnh người đàn ông xây dựng ra ở một đao của Nam Ca, tựa như làm một cái hộp thủy tinh trong suốt khổng lồ, "Dùng" một tiếng bỗng nhiên vỡ vụn!

Mà Nam Ca đã ở thời điểm người đàn ông tâm thần không yên, bùng nổ. cô còn đang đứng tại chỗ, chung quanh là một chiến trường tanh máu. Bắc Hải chìm trận trận khuấy động, có vô số sinh vật biển biến dị muốn leo lên bờ.

Cường đạo tận thế cùng đội ngũ Cổ Liệt trong lúc đó chiến đấu cũng không có chút nào giữ lại. Đám người bị Thôi Lam Lam khống chế này đều giống như máy móc không có cảm tình, chỉ cần còn một ngụm khí cuối cùng ở đây, bọn họ có thể chiến đấu tiếp.

Vốn là thế cục giằng co, ở lúc Nam Ca chọc thủng ảo cảnh giam cầm bỗng nhiên bị đánh vỡ. Giờ phút này trong mắt cô chỉ có người đàn ông đang khống chế một mảnh không gian kia.

anh đưa lưng về phía mình, thân hình cao lớn, lưng lại rộng dày ấm áp. Chính cô rõ ràng nhất, mặc dù anh toàn tâm toàn ý chiến đấu nhưng Nam Ca lại cảm thụ được tình cảm trong lòng. Biết rõ anh cũng không có buông tha chuyện liên lạc với mình.

Lệ Sâm ở lúc Nam Ca đã thoát khỏi, chuyện lo lắng duy nhất trong lòng cuối cùng cũng để xuống. Thôi Lam Lam cũng đem toàn bộ tinh thần lực đều thu trở về, áp lực phủ lên cô ta thay đổi trở nên cực kỳ lớn. âm thanh xương cốt liên tục vỡ vụn vang lên rõ ràng.

Nam Ca không kịp đợi muốn trợ giúp Lệ Sâm, rất nhanh liền vọt tới trước mặt anh. Đợi đến khi nhìn về phía Thôi Lam Lam, đao trong tay Nam Ca bị nắm thật chặt. cô đối với cái người này đã không có phần nửa cảm tình.

Thôi Lam Lam lại một lần nữa bị Lệ Sâm hung hăng công kích, bởi vì tinh thần lực dư thừa, cô ta thành thạo lên. Thối lui tới khoảng cách nhất định, Thôi Lam Lam còn đau lòng nhìn qua Nam Ca: "Ta cho rằng, chúng ta mới là người đứng chung một chỗ."

"Ông và tôi cũng không phải là một loại người, tại sao tôi phải cùng ông một chỗ chứ?"

Thôi Lam Lam còn đang hỏi: "Ta và con không phải là một loại người?" Mũi cô ta biến dạng đến không còn là mũi, con mắt không còn là con mắt chỉ Lệ Sâm: "Lẽ nào chính là anh ta sao?"

Nam Ca đứng ở bên cạnh Lệ Sâm, lúc nói chuyện cùng Thôi Lam Lam còn nhìn Lệ Sâm một cái. trên thân người đàn ông của cô mặc dù không có ngoại thương rõ ràng, nhưng sắc mặt so với xưa nay yếu ớt hơn rất nhiều. Khẳng định là Thôi Lam Lam đối đại não anh tạo thành ảnh hưởng rồi.

Mà Lệ Sâm nhìn qua Nam Ca, cũng không thấy thống khổ không chút nào. Trong mắt anh là thỏa mãn cùng vui sướng, anh may mắn chính mình không có bị Thôi Lam Lam làm nhiễu loạn tâm thần. Cảm tạ Nam Ca lại một lần nữa trở lại bên cạnh anh.

Nam Ca tựa hồ phát giác Lệ Sâm đang suy nghĩ gì, thở dài một hơi. Tại tình thế nguy cấp như vậy còn kéo cổ áo anh, khiến anh cúi đầu, ở trên môi anh cắn một cái.

Giọng nói của cô cũng vang lên trong đầu anh: "anh cứ như vậy không tin em sao?"

Lệ Sâm đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nở nụ cười. khuôn mặt tươi cười kia, thấy thế nào cũng mang một tia nguẩn.

"So với tin tưởng bản thân mình, anh lại càng tin tưởng em hơn."

Lời nói Lệ Sâm trầm ồm mạnh mẽ khiến hai mắt Nam Ca bỗng nhiên tỏa sáng. "không sai." Nam Ca mặc dù là đáp trả Thôi Lam Lam, nhưng thân thể vẫn ở ngay trước mắt Lệ Sâm. Suy nghĩ trong đầu anh cũng chính mình liên kết chặt chẽ.

cô tại một khắc này mới biết được tình cảm của Lệ Sâm. Tự nhiên là ngọn lửa bao trong tầng băng, nhưng mà cô cũng không cần cố hết sức cũng có thể cảm nhận được.

Bởi vì anh đã phân tích hết thảy cho cô xem rồi, kể cả mềm yếu lẫn bao dung, cả thứ anh bảo vệ nữa.

Nam Ca nhẹ nhàng cười, hóa ra bất tri bất giác tình yêu của Lệ Sâm đối với cô đã giống như là biển rộng thâm trầm.

Hai người đều từ trong mắt đối phương nhìn ra khát vọng, bọn họ là thần giao cách cảm. Cho dù Nam Ca không giải thích, Lệ Sâm cũng hiểu cô muốn nói cái gì.

Tất cả yêu say đắm, đều ở trong một ánh mắt này.

Mà Thôi Lam Lam nắm chặt nắm tay, trong nội tâm lại vì phần nộ mà đau kịch liệt. cô ta uy nghiêm nói với Nam Ca: "Con có thể ở tận thế tìm được đường sống trong chỗ chết cũng là bởi vì năm đó ta vì con tiêm thuốc vào. Ý nghĩa của ta đối với con đã không giống với cha nữa rồi, lẽ nào con không nên thần phục ta sao?"

Nam Ca lúc này mới từ từ quay đầu, cùng Lệ Sâm sóng vai. Khuôn mặt cùng dáng người bọn họ đều xứng đôi như thế, cho dù khốn cảnh tầng tầng cũng không ngăn cản nổi hào quang trên người.

Nam Ca tỉnh táo hỏi Thôi Lam Lam: "Ông biến thành bộ dáng hiện giờ cũng là bởi vì tiêm thuốc giống thế sao?"

Thôi Lam Lam đắc ý giật giật khóe miệng: "không sai, chỉ cần chúng ta giết người đàn ông bên cạnh con. Dùng loại thuốc này có thể phát triển ra càng nhiều người tiến hóa hơn."

Nam Ca nhàn nhạt nói: "Nhưng mà tôi đối với đề nghị của ông nửa điểm cũng không có hứng thú. Hơn nữa, thứ ông và tôi tiêm vào khẳng định không phải là cùng một loại thuốc."

Về mặt Thôi Lam Lam nhấn nhá một phen, có chút giống như bị người khác lật tẩy rồi thẹn quá hoá giận: "Có quan hệ gì! Chỉ cần chúng ta biến thành giống loài đồng nhất là được!"

"Câu này cũng sai." Nam Ca muốn cảm tạ Lệ Sâm liên tục đốc lòng dường cô như thế. Nếu không những đạo lý này đặt vào một năm trước, cô tuyệt đối không thể nghĩ ra: "Chúng ta cũng không phải là một loại Zombie đồng nhất. Lúc trước, khi ông vẫn là cha tôi, là vì bảo vệ tôi mới tiêm thuốc cho tôi. Về sau ông liền biến mất. Tôi không biết ông đã trải qua cái gì, nhưng hiện giờ ông đã hoàn toàn mất đi tình cảm của nhân loại. Cho dù ông thay đổi trở nên cường đại hơn nữa thì cũng không phải là một loại người giống tôi. Huống chi..."

Nam Ca nhìn nhìn đám cường đạo tận thế xa xa còn đang chiến đấu: "Tôi còn suy đoán, ông vì có thể khống chế thân thể nhân loại nên đã không thể thao túng Zombie. Nếu không quân đoàn Zombie không phải là lợi hại hơn so với bọn họ rất nhiều sao?"

nói xong, Nam Ca đối với Thôi Lam Lam cười cười, đáy mắt cô đã không còn nửa phần ân tình.

Từ thời điểm cha vì bảo vệ mình mà buông tha cho bản thân kia, thân ảnh của người kia liền vĩnh viễn khắc vào trong lòng cô. Cha cô là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, tuyệt đối sẽ không cố gắng dùng thuốc khác đi biến mình thành một con quái vật máu lạnh.

Thôi Lam Lam lắng lắng nghe Nam Ca nói xong, khuôn mặt vừa mới nổi giận cũng yên tĩnh trở lại. cô ta không hề có dấu hiệu đã bật cười, còn cho Nam Ca một tràng vỗ tay: "không sai, con đoán thật sự là rất đúng. Chúng ta cũng không phải là cùng một loại thuốc."

Nam Ca cùng Lệ Sâm đều đề phòng nhìn Thôi Lam Lam, liền thấy cô ta mỉm liệt tron to hai mắt. Lớn lối đi lên phía trước hai bước: "Đó là bởi vì thứ ta tiêm vào mới là thuốc tiến hóa chính tông. Mà con bất quá chỉ là thuốc bảo vệ dịch mà thôi! Lúc trước ta nghe nói tổ chức bắt đầu kế hoạch tiến hóa nhân loại, thật là phần nộ. Con có thể chất tuyệt hảo, bọn họ thể nhưng muốn đưa con tới làm thí nghiệm."

"Mẹ con vì bảo vệ con mà mất đi sinh mệnh, mà ta cũng chỉ có thể đem loại thuốc mới vừa nghiên cứu chế ra tiêm vào thân thể con. Để cho con mất đi giá trị thí nghiệm. Nhưng mà về sau, ta lại bị bọn họ bắt đi."

Lúc Thôi Lam Lam nói chuyện, lại biến thành cảm giác như ở trong ảo cảnh. Con mắt kia bao dung thân tình cứ như vậy nhìn chăm chú Nam Ca: "Sau khi bị bắt đi, bọn họ chỉ giam lỏng ta. Bởi vì trình độ học thuật của ta rất cần thiết. Nhiều năm sau, bọn họ đem thành phẩm tiêm vào trong thân thể ta. Chuẩn bị quan sát một đoạn thời gian liền tiêm vào thân thể nhân loại trên quy mô lớn."

nói xong, Thôi Lam Lam lại trở nên hung hăng: "Nhưng người tính không bằng trời tính, ai có thể nghĩ tới tận thế lại đến chứ? Ảnh hưởng đến cách điều chế thuốc tiến hóa cùng số hiệu gen quan trọng nhất đều bị đánh rơi." cô ta rất tức giận: "Những người đã từng hành hạ ta cũng đều biến thành Zombie thật sự!"

Nam Ca đã có chuẩn bị tâm lý cho nên thời điểm nghe đến mấy chuyện này cũng không kinh ngạc như trong tưởng tượng. Lệ Sâm vẫn đang nhìn Nam Ca, thương cô thể nhưng lại phải chịu quá nhiều chuyện lúc nhỏ.

Mà Nam Ca nói không sai, cha cô sớm đã biến dị. Cũng không phải là biến dị giống như Zombie. Mà là từ con người biến thành một giống loài khác.

Mặc dù không biết rõ toàn bộ công hiệu của loại thuốc tiến hóa này, nhưng cha Nam Ca khẳng định không có tình cảm thuộc về nhân loại.

Thôi Lam Lam còn đặc ý nói: "May mắn là bất kể là thuốc tiến hóa hay là thuốc bảo vệ cũng có thể ngăn cản được virus Zombie. Đây cũng là lý do con và ta đều biến thành Zombbe nhưng vẫn còn có thần trí!"

cô ta cho là mình giải thích thì Nam Ca có thể quy thuận cô ta, vì vậy lại một lần nữa đối với Nam Ca đưa tay ra: "Con của ta, con còn chờ cái gì nữa. Chỉ cần con chịu đứng ở bên cạnh ta, thế giới chính là của chúng ta! Đến thời điểm đó, con không chế Zombie trên thế giới, ta không chế chỗ có nhân loại. Ai cũng không phải là đối thủ của chúng ta!"

Nam Ca ung dung nhìn cô ta, dưới con mắt mong đợi của cô ta mà cự tuyệt: "Tôi chẳng hề muốn xưng bá thế giới."

"Vậy con muốn làm cái gì!" Thôi Lam Lam tức giận hỏi.

Nam Ca cầm dao trong tay từ từ giờ lên: "Tôi bất quá là muốn cùng người tôi thích ở cùng một chỗ." cô khẽ cau mày, giọng nói dịu dàng mềm mại nhìn Thôi Lam Lam giống như trước đây: "Ba ba, con sẽ hoàn thành nguyện vọng của ba, sống thật tốt ở trên đời này."

Thôi Lam Lam điên cuồng hô: "Ta không có nguyện vọng đó!"

Thân thể vừa mới bị Lệ Sâm đánh trọng thương cũng khôi phục lại toàn bộ rồi. Thôi Lam Lam cuối cùng cũng không nói chuyện cùng Nam Ca nữa, mà là vận dụng toàn bộ lực lượng của mình, muốn giết chết Lệ Sâm!

Lệ Sâm cũng sớm đã có chuẩn bị, đợi đến khi Thôi Lam Lam thật sự công kích anh mới phát hiện tại lúc cô ta không biết. Từ khu vực chung quanh đã thiết hạ không gian cao cấp hơn, tinh thần lực của cô ta ở trong không gian vận vẹo gãy giữa.

Sắc mặt Thôi Lam Lam thay đổi, Lệ Sâm như vậy thì rất nhanh sẽ có thể chọc thủng hạn chế của cấp chín. Đến thời điểm đó, chính mình cũng không phải là đối thủ của anh ta!

Hai tinh thần lực ở trong không gian của Lệ Sâm liên tục va chạm, cả hai đều mơ tưởng chiến thắng cùng nhau tóm đối phương. Lệ Sâm thủy chung luôn giúp đỡ Nam Ca, không gian của anh đặc biệt chặt chẽ. Trong cuồng bạo, Nam Ca cùng chính anh lại một chút cũng không bị thương.

Bởi vì không gian thật lớn xé rách, cả một mảnh bầu trời này đều trở nên âm trầm. Liên tục có tiếng sấm vang lên, tia chớp xẹt qua, những sinh vật biển rục rịch cũng tại thời khắc này điên cuồng lui về phía sau.

Đó là chiến trường thuộc về cường giả cao cấp nhất, căn bản không có chỗ cho bọn chúng chen vào.

Đủ mau thì rất nhanh liền thối lui đến chỗ sâu nhất trong biển cả, còn nếu như chậm hơn chút thì phải chịu kết cục bị hai phương diện tinh thần lực dồn chết.

Ba người này chiến đấu cũng tai họa đến xung quanh, Cố Liệt thấy tình thế không đúng. Gọi người của mình trở về, lái xe nhanh chóng thối lui khỏi chỗ này.

Những tên cường đạo kia đều bị Thôi Lam Lam ra lệnh, cùng đoàn người Cố Liệt, đến chết không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Thân phận bại lộ

Bởi vì bọn họ đuổi theo xe chạy, giống như sinh vật biển. Người nào không có dị năng gia tăng tốc độ thì toàn bộ đều bị không gian của Lệ Sâm xé rách.

Bọn họ thậm chí không hề cảm nhận được một tia đau đớn, thân thể liền biến thành bột phấn, tung bay trong không khí.

Nam Ca gắt gao siết chặt chuôi dao, cô cảm nhận được một lực lượng so với cô còn cao hơn một cấp bậc. Chính mình ở trước mặt người kia quả thực là một cây cỏ nhỏ.

Nhưng mà cô chưa bao giờ lui bước, bởi vì cô có Lệ Sâm ở đây. Mở mắt ra, màu đen trong con ngươi chột lóe qua ánh sáng sắc bén tựa như băng tuyết. Nam Ca hét lớn một tiếng, cầm thanh dao đối với Thôi Lam Lam công kích cự ly gần!

Thân thể Thôi Lam Lam bị người khống chế, vẫn còn hành động tự nhiên. Mà thuật cận chiến cô ta thì triển ra vẫn là ở lúc biến thành Zombie liên tục ma sát luyện ra.

Thân thủ Nam Ca là bị Lệ Sâm dạy dỗ, tự nhiên cũng không kém. Nhất là cô đã luyện hơn một năm, cũng giết vô số Zombie cao cấp. Cho nên hai

người giao đầu cùng một chỗ, giống như là hai tia chớp, đùng đùng. Căn bản là không nhìn thấy quỹ đạo bọn họ di động!

Lệ Sâm biết rõ Nam Ca không phải là đối thủ của Thôi Lam Lam, đương nhiên không thể nào để cho cô một mình công kích Thôi Lam Lam. Vì vậy hai đánh một, tình thế cứ giằng co như thế.

Mất Thôi Lam Lam đã biến thành một mảnh đỏ như máu, thân thể cô ta bởi vì không chịu nổi tinh thần lực lớn như vậy ở bên trong nên cũng bắt đầu vỡ vụn ra.

Tuy nhiên năng lực tự lành của cô ta rất mạnh, cho nên miệng vết thương liền trải qua một quá trình vỡ vụn rồi khép lại rồi lại vỡ vụn. Rất nhanh, trong không khí liền tràn đầy hương vị máu Thôi Lam Lam.

Nam Ca vốn là đối với người "Cha" trong cơ thể này không có bất kỳ cảm giác quen thuộc nào. Ông ta đã mất đi nhân tính, hơn nữa coi Nam Ca trở thành vũ khí giết người, ông ta đã không còn là cha cô.

Sự kiên định trong lòng này sau khi ngửi được hương vị máu, tinh thần Nam Ca đột nhiên phấn chấn lên. Chính là loại cảm giác này, cô biết rồi vì sao cô vẫn luôn không thể tiến giai. Bởi vì cô không có tìm được loại máu thích hợp đến bổ sung!

Mà thể chất Thôi Lam Lam vừa vặn thích hợp với cô!

Đem ý tưởng của mình nhanh chóng trao đổi với Lệ Sâm. Ánh mắt nhìn Thôi Lam Lam quả thật giống như là nhìn con mồi vậy.

Cát bay đá chạy, bầu trời bị che khuất kia âm âm vang lên tiếng vang không lồ. Giống như là Có Liệt bọn họ rời đi đã rất lâu nhưng vẫn có thể cảm giác được.

Thậm chí xe bọn họ đều bởi vì mảnh chiến trường kia mà rung chuyển, không riêng gì bên này, căn cứ Bắc Hải ở cự ly không xa cũng không thể bình tĩnh.

Vô số người đều bị tràng "Động đất" này hù dọa chạy ra khỏi gian phòng. Nhưng mà đợi đến khi bọn họ tụ tập đến trên quảng trường, thời điểm trầm mặc nhìn thấy cả một vùng trời ở Bắc Hải kia đều tối om om một mảnh. Tất cả mọi người đều ngừng hô hấp.

Toàn bộ căn cứ rất nhanh liền tiến vào trạng thái canh gác đặc cấp, tinh anh trong căn cứ đã ra ngoài hết. Những người khác liền tự phát tổ chức, bảo vệ căn cứ! Bọn họ đều cho rằng, mảnh đất cuối cùng chưa được giải quyết kia đã thoát ra con quái vật gì đó!

Mặt trời cũng bị ngăn trở, rõ ràng vẫn là ban ngày mà lại giống như là Vĩnh Dạ đến lần hai vậy.

Tần Mộ Yên cũng dừng lại nghiên cứu của mình, từ trong phòng đi ra. Mới vừa mở cửa liền thấy được Lệ Ngan lo lắng đứng ở ngoài cửa. Cô cũng nghi ngờ hỏi: "Bên ngoài phát sinh chuyện gì sao?" Đây không hề giống động đất nha.

"Là có người ở Bắc Hải chìm chiến đấu, nếu như anh không có đoán sai. Hẳn là đám người đại ca."

Tần Mộ Yên trừng to mắt, theo Lệ Ngan đi ra ngoài. cô mới vừa kiểm tra ra đã mang thai cho nên lần hành động này Lệ Ngan mới không có tham gia. Lúc này Lệ Ngan nửa ôm cô, bước chân có chút dồn dập.

"Bọn họ không phải là đang giải quyết cường đạo sao, tại sao có thể như vậy?"

Mặc dù cô không có dự năng nhưng cô biết rõ, nếu như Lệ Sâm không dùng hết toàn lực thì sẽ không có cảnh tượng dạng này!

Lệ Ngan đã ôm Tần Mộ Yên đi xuống lầu, vì an toàn, cậu đưa ra cả xe cứu viện đã chuẩn bị từ trước. Sau khi nhét Tần Mộ Yên vào, Lệ Ngan hôn gò má cô: "anh thật sự không yên tâm đại ca, muốn đi xem một chút, Nếu như căn cứ xảy ra chuyện gì, em ngay lập tức lái xe rời đi nhé."

Tần Mộ Yên rất muốn cùng Lệ Ngan cùng đi, nhưng hiện tại trong bụng cô còn đang mang cục cưng, cô chỉ có thể không ngừng nhìn Lệ Ngan, nhẹ nhàng phát tay với chồng: "anh phải bình an trở về đây."

"anh sẽ!" Lệ Ngan hướng ra bên ngoài trụ sở chạy đi. Trước khi đi còn đưa mắt nhìn thật sâu Tần Mộ Yên một cái. Cậu ở trong lòng nói xin lỗi với cô, lúc này mà vẫn còn phải rời khỏi cô.

Lợi dụng quyền hạn của mình mà tụ họp quân đội, bọn họ liền hướng tới Bắc Hải chìm mà xuất phát.

Dưới thời tiết ác liệt, từ trường cũng không ổn định. Muốn liên lạc Tông Hạo Hiên một chút nhưng không thể dùng được vô tuyến điện. Vì vậy Lệ Ngan đành phải đề bất an trong lòng xuống, hướng tới một mảnh hắc ám không lồ kéo dài từ mặt đất tới không trung mà đi.

Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa bọn họ giờ phút này đã đến Bắc Hải chìm, nhưng mà cùng Lệ Ngan nghĩ không giống nhau. Bọn họ đụng phải rất nhiều động vật biến dị chạy trốn cho nên đánh loạn xạ mà đi tới trước. Mắt thấy khoảng cách với chiến trường cũng không xa lại như thế nào cũng không đi đến được, Tân Vũ Hoa cũng có chút ức chế.

"Tông đại ca, đám động vật này vì sao lại nổi điên cả rồi?" Tân Vũ Hoa thao túng một gốc cây khổng lồ, đứng ở trên đó mà trôi lơ lửng ở không trung, hiện giờ cậu còn có thể hành động như lính trinh sát.

"Nhất định là phía trước có cái gì khiến bọn chúng sợ hãi." Dự năng sắc sảo của Tông Hạo Hiên không hề ngừng nghỉ, hiện giờ đang chống cự

với một mảng lớn động vật biến dị này. Ở cạnh anh ta cơ hồ đều là người có dị năng cao cấp.

Tân Vũ Hoa cắn răng, kéo kéo tóc: "Mặc kệ, phải liều mạng cùng đám động vật biến dị này. Coi như là giết hết cũng phải mở một đường máu mà đi!"

Diệp Thiệu ngồi trong xe vẫn luôn không ngừng suy nghĩ, nhưng mà con mắt của anh ta lại gắt gao nhìn chăm chăm bầu trời đen kịt kia. Trong đầu không ngừng mặc niệm, nhanh một chút, lại nhanh một chút. không nghĩ tới là đám người bọn họ đụng phải trước lại là một đội người Cổ Liệt.

Lúc ban đầu hai nhóm người ngay cả cơ hội chào hỏi nhau cũng không có. Lúc đầu Cổ Liệt sợ đám người Tông Hạo Hiên là trợ thủ Thôi Lam Lam kia gọi đến. không nghĩ tới thời điểm Tông Hạo Hiên nhìn thấy Thái Phong Mậu sắc mặt lập tức biến đổi, mang tất cả người có dị năng phía sau anh ta gia nhập vào trong đội ngũ Cổ Liệt.

Mấy người này rất là ăn ý, có bốn người từ căn cứ Tân Bình đi ra. Toàn bộ đều vây công Thái Phong Mậu, những người khác, từng người đều có phân công riêng.

Đám người Thái Phong Mậu bởi vì khoảng cách với Thôi Lam Lam không tính là gần nên đã dần dần thoát khỏi khống chế của Thôi Lam Lam đối với bọn họ.

Tông Hạo Hiên gia nhập khiến bọn họ không nhìn thấy ánh rạng đông. Muốn xin tha, Tân Vũ Hoa lại cho một dây leo lao tới. Cậu chỉ vào mũi Thái Phong Mậu mắng: "Chính là ông lúc trước cho người đến căn cứ Tân Bình nằm vùng, lại còn đến tấn công Tân Bình làm hại chúng tôi chết không ít huynh đệ!"

Tô Hoàng vốn cũng không phải là một người ghét ác như thù, nhưng mà ân oán cùng Thái Phong Mậu là thứ anh ta không thể bỏ xuống. Căn cứ Tân Bình xem như là chỗ đặt chân đệ nhất của bọn họ, coi như là đã không còn tồn tại thì nó cũng có ý nghĩa đặc thù.

anh ta cười cười, trong đôi mắt hoa đào hiện lên nguy hiểm: "Cuối cùng cũng tìm được mày."

Bốn người Tông Hạo Hiên bọn họ, lấy ra một người nào thì Thái Phong Mậu cũng không phải là đối thủ. Lại càng không cần phải nói tới bây giờ còn là bốn người cùng nhau lên. Bọn họ cũng không hề mơ hồ, mỗi người công kích một cái. Đơn giản giết chết Thái Phong Mậu!

Mất thấy đầu sỏ gây nên chuyện ngã trong vũng máu, ân oán trong lòng bốn người cũng tắt đi. Bọn họ đều nói thầm, các huynh đệ lúc trước bởi vì cuộc chinh phạt kia mà mất đi sinh mệnh! cuối cùng chúng tôi cũng báo thù được cho mọi người rồi.

Thời điểm Thôi Lam Lam ở xa xa cảm giác được liên lạc với bọn cường đạo liên đứt đoạn, tư thái cuồng bạo càng sâu. Nam Ca một mình ngăn cản không nổi, thiếu chút nữa bị cô ta thôn tính. Vẫn là Lệ Sâm ở trong lúc nguy cấp bảo vệ cô.

Lau khỏe miệng một chút, Nam Ca còn khinh thường cười cười với Thôi Lam Lam: "Sao thế? bây giờ không cùng tôi giả trang phụ tử tình thâm sao?"

Mạch máu trên mặt Thôi Lam Lam giống như hận không thể bục ra khỏi làn da, máu giữ lại trong mạch đều là màu đen. Đôi mắt màu đỏ như máu kia cũng không bỏ trốn lên.

cô ta nhìn Nam Ca, ở ngực mình loay hoay hai cái. Lập tức Nam Ca cũng cảm giác được có tín hiệu nào đó phóng ra ngoài.

Lúc Nam Ca còn đang nghi hoặc, Thôi Lam Lam cười đến quỷ dị: "Nam Ca, ba ba cho con một cơ hội cuối cùng, hiện tại đến bên cạnh ta, con nên biết thân phận Zombie của con đối với toàn bộ nhân loại mà nói, đại biểu cho cái gì. Bọn họ đều sẽ vì tư lợi mà bắt con lại, giải phẫu nghiên cứu con đấy! Bọn họ sẽ e ngại con, căm hận con! Trừ ở bên cạnh ta thì căn bản là không còn chỗ nào để đi đâu!"

Nam Ca muốn nói chuyện, Lệ Sâm lại giữ chặt tay cô. Từ vừa mới bắt đầu, cái người đàn ông này liền trầm mặc đến độ làm cho người ta sợ hãi. hiện nay, anh nhìn chăm chăm Thôi Lam Lam, nhìn rõ đầu đuôi kẻ địch này.

"cô đã làm cái gì?"

Thôi Lam Lam chỉ chỉ ngực, đắc ý nói: "Bên trong này là một cái camera mini, Nam Ca là một con Zombie hung tàn đã bị ta phát sóng cho toàn bộ thế giới! Ha ha ha!"

Lệ Sâm cắn răng, từng chữ đều lạnh buốt thấu xương: "Vì bức bách Nam Ca, cô thế nhưng dám làm như thế?"

Thôi Lam Lam nhướn mày nhìn Lệ Sâm, kế hoạch của cô ta rất tốt. Chỉ cần Nam Ca giết Lệ Sâm, cô ta liền thừa nhận Nam Ca là thuộc hạ của mình.

Tìm Nam Ca cũng không khỏi nâng lên. Mặc dù biết thân phận Zombie của cô không thể lừa gạt cả đời được, nhưng mà thời điểm ngày này cuối cùng cũng tới, cô cũng rất sợ.

Thôi Lam Lam không biến sắc quan sát Nam Ca, trong lòng đều đang gấp rút kêu gào. Mau mau hoảng hốt đi, như thế ta mới có thể có cơ hội để lợi dụng!

Lệ Sâm cầm tay Nam Ca, nhiệt độ lòng bàn tay đều dường như có thể xuyên thấu qua da thịt mãi cho đến trái tim Nam Ca.

"Camera sao?" Lệ Sâm cười cười, nhìn qua Thôi Lam Lam: "Cho nên cái cô gọi là thuốc tiến hóa kia, không có tiến hóa đầu óc cho cô sao?"

"anh có ý gì?" Thôi Lam Lam tức giận nói.

Lệ Sâm nhìn về phía Nam Ca, ôn nhu trấn an cô: "Người yêu em nhất, vĩnh viễn cũng sẽ không để ý đến thân phận của em là gì. Mà đổi thành người ngoài thì họ cũng sẽ biết, em với con Zombie máu lạnh trước mặt này không giống. Em vĩnh viễn đều là kiều ngạo của căn cứ Bắc Hải, là người vợ anh yêu nhất."

Nam Ca rõ ràng đã rất lâu không rơi lệ, nhưng mà một khắc này. cô thế nhưng có xúc động muốn khóc.

Thôi Lam Lam là đang tiến hành phát sóng tình hình thực tế, cho nên lời nói kia của Lệ Sâm trực tiếp liền bị truyền tới hệ thống. Khác với vô tuyến điện của Bắc Hải. Vệ tinh của Thượng Kinh không hề bị cuộc chiến của bọn họ ảnh hưởng, chỉ là hình ảnh sẽ không ổn định một chút thôi.

Ngay tại lúc Thôi Lam Lam mở phát sóng tình hình thực tế không bao lâu, không ít người liền nhìn thấy video trên diễn đàn, tìm bọn họ cũng bị nhắc lên theo.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Thôi Lam Lam chết

Trong video bọn họ không nhìn thấy Thôi Lam Lam, nhưng lại có thể nhìn thấy Nam Ca cùng Lệ Sâm. Bọn họ thừa nhận Nam Ca là Zombie.

thật ra không ít người đều có loại suy đoán này, dù sao trên diễn đàn có người ầm ỹ thời gian dài như vậy. Coi như là nước ngoài thì toàn bộ cũng đưa ánh mắt tụ tập đến Hoa Hạ.

một người có dị năng hệ không gian cấp tám, một người là hệ tinh thần cấp bảy. Năng lực hai người kia có thể chống lại thiên quân vạn mã. hiện tại Nam Ca thừa nhận, bọn họ lại không có cảm giác quá sợ hãi. Ngược lại lại có loại cảm giác "Cuối cùng cũng đến".

Kỳ thật Lệ Sâm không hề có hết sức ngăn cản người của Thôi Lam Lam giờ trò chính là đoán được sẽ có một ngày này. Lúc mà anh tuyên bố một chuyện mà trước đó nó đã không ngừng kích thích nhân loại một thời gian dài rồi, thì bọn họ cũng sẽ không có hứng thú gì đâu.

Tuy nhiên lời Lệ Sâm vừa nói với Nam Ca lại không phải trong dự đoán, đó là chân tình thực sự. Mà phần chân tình này ở tận thế, lại cực kỳ đáng quý.

Rất nhiều người không khỏi tự hỏi, một năm rưỡi này bọn họ đều trải qua cái gì vậy? đã từng giữ vững lại thay đổi trở nên có thể bất cứ lúc nào vứt bỏ. đã từng không thể bỏ qua lại thay đổi thành không quan tâm.

Bất kể là người thân, người yêu, hoặc là bằng hữu. Bọn họ đã gặp qua quá nhiều phản bội cho nên vào một năm trước. Lệ Sâm cùng Nam Ca kết hôn, những người biết rõ cái tin tức này cũng không khỏi rơi nước mắt vui mừng.

Nam Ca cùng Lệ Sâm ở một mặt rất lớn nào đó đã cứu vớt nhân sinh quan bị thương của bọn họ. Khiến bọn họ biết rõ, mặc kệ gặp phải cái gì, vẫn luôn có hai người mãi mãi không rời.

Câu nói kia của Lệ Sâm lại cảm động vô số người Hoa, rất nhanh trên diễn đàn liền xuất hiện các loại bản dịch. Câu nói kia được biểu đạt thành ngôn ngữ các quốc gia trên thế giới.

Rất nhiều người ngoại quốc cũng hiểu, có chút ôn áp tình cảm lãng mạn dân tộc. Thậm chí cảm thấy con người cùng Zombie mền nhau cũng không phải là chuyện gì quá khó tiếp nhận. Hướng chi, Nam Ca cô ấy một chút cũng không giống Zombie ở trong con mắt của bọn họ. Nếu quả thật phải đặt cho cô một cái tên mà nói, cô lại càng giống tiến hóa của nhân loại.

Xinh đẹp, cường đại, bền bỉ, chói mắt.

một lớp người còn chưa hết sợ hãi than thở Lệ Sâm thâm tình liền phát hiện một ID có tọa độ tại Hoa Hạ Bắc Hải, ID này đã gửi lên rất nhiều đoạn video.

Những video này có dài có ngắn, nhân vật chính bên trong chỉ có Nam Ca. cô ấy nói chuyện, đi đường, đánh nhau kịch liệt tại tràng huấn luyện ở Bắc Hải. Càng nhiều vẫn là tình cảnh cô ấy ở bên ngoài đánh chết Zombie.

Rất nhiều nhân loại không biết đến hệ tinh thần. Tại một khắc này đều cảm thấy xem thế là đủ rồi. Nam Ca trên video đẹp đến rung động lòng người, tinh thần lực vừa thoát ra, bọn họ đã tinh tường nhìn thấy chấn động sinh ra trong không khí. Còn có những con Zombie kia giống như lúa trong ruộng bị cắt vậy, liên tục ngã xuống.

Nếu như có cá lọt lưới, Nam Ca bỏ đao cũng rất gọn gàng linh hoạt. Từ đầu đến cuối cũng không có hạ thủ lưu tình đối với những con Zombie này. Mặt khác còn có video quay chụp Nam Ca trong lúc chiến đấu cứu đồng bạn.

Cảnh tượng chiến đấu cùng sinh vật biến dị cũng có, nhiều con vật khổng lồ như vậy ở dưới tấn công của Nam Ca, tất cả đều biến thành thi thể.

Giờ phút này Nam Ca cùng Lê Sâm còn không biết, mấy video bị truyền bá này liên tục ở thật lâu sau đó, đều là video đánh nhau kiểu mẫu. Mà fan cuồng Nam Ca cũng từ Hoa Hạ liên tục khuếch tán đến toàn bộ thế giới.

Giờ phút này, bọn họ đối mặt với Thôi Lam Lam khó giải quyết, Nam Ca thậm chí cũng không biết hết thầy phát sinh trên diễn đàn. Lê Sâm lại biết rõ, bởi vì những video này đều là anh ghi lại. Nam Ca quá tin nhiệm anh cho nên mới không hề phát giác.

Trần Bàn Tử sau khi gửi hết video lên liền cẩn thận xem lại vài lần, anh ta không khỏi ở trong lòng gợn ngón tay cái lên với Lê Sâm, không hổ là người lãnh đạo căn cứ, mưu tính rất sâu xa. Từ khi ở trên diễn đàn bắt đầu có người công kích Nam Ca liền đề cho mình chuẩn bị một ngày này.

Hiện giờ anh ta cùng Diệp Thiệu đang ngồi trong xe, dẫn dắt ngôn luận trên diễn đàn. Thịnh thoảng còn nhìn qua chiến trường chỗ xa xa kia.

Trần Bàn Tử ở trong lòng kêu gào. Đại ca, trận chiến đấu này em mặc dù không đủ tư cách tham gia nhưng em nhất định sẽ làm tốt chuyện mình phải làm, không để anh có buồn phiền ở nhà.

Kỳ thật không đợi Trần Bàn Tử nói cái gì thì trên diễn đàn cũng đã nổ tung. Những người hoài nghi Nam Ca thị huyết tàn bạo đương nhiên là có, nhưng lại càng nhiều thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trên diễn đàn.

Nhân viên chiến đấu bởi vì còn đang vội vã ở gần Bắc Hải chìm nên không kịp đăng ký diễn đàn. Trần Bàn Tử vốn tưởng rằng không có lực ảnh hưởng của những người này, sự tình sẽ có chút khó làm. Ai biết, lực lượng người bình thường cũng có thể hội tụ thành một đợt nước lũ!

Tần Mộ Yên liên tục ở trong căn cứ Bắc Hải, hiện giờ không thể thông qua vô tuyến điện cùng Lê Ngạn liên lạc nên cô cũng chỉ có thể thủ ở trên diễn đàn. Vì vậy cô đã xem từ đầu đến cuối mọi chuyện, trực tiếp liền phản hồi: "Nam Ca mặc dù là Zombie nhưng cô ấy đã mấy lần cứu chúng tôi ở trong lúc nguy nan. Hơn nữa trợ giúp Lê Sâm xây dựng căn cứ, Bắc Hải có thể nhanh giải quyết sạch sẽ Zombie như thế, phần lớn là công lao của cô ấy. Chúng tôi tin tưởng, cô ấy cùng Zombie khác không giống nhau! Nam Ca, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chị vĩnh viễn đều là chị dâu của em! Nhất định phải đánh bại kẻ địch, bình an trở về đây!"

Trừ cô ấy ở bên ngoài, những người khác trông coi ở trong căn cứ cũng đều biểu lộ rõ ràng lập trường của bọn họ.

Thẩm Cẩm Nhã: "Năm ngoái nếu như không có Nam Ca, chúng tôi một đám người đã chết. Nguy cơ của căn cứ mười bảy cũng là cô ấy toàn lực giải trừ. Người cô ấy cứu đã trên vạn người rồi, mặc kệ là thân phận gì thì cô ấy vẫn là đại ân nhân của chúng tôi!"

Tiểu Đường: "Nam Ca tỷ vẫn luôn là người tôi sùng bái nhất, nếu như chị ấy thật sự là Zombie. Tôi nguyện ý đem toàn bộ máu tươi của mình hiến tặng cho chị ấy!"

"Tôi mặc dù chỉ là một người có dị năng bình thường ở Bắc Hải, nhưng nếu như không có phu nhân chỉ đạo, sự tiến bộ của tôi cũng không nhanh như vậy. Muốn nguy hại phu nhân phải hỏi trước một chút chúng tôi có đồng ý hay không!"

"Lần trước tại dã ngoại nếu như không có phu nhân, tôi đã bị thực vật biến dị giết chết rồi. Zombie thì như thế nào? Chỉ cần cô ấy nguyện ý, mạng của tôi liền vĩnh viễn thuộc về cô ấy!"

"Zombie? sẽ thích uống máu tươi đúng không? Trời ơi, ba người mỗi ngày cung cấp máu tươi, tôi đã hơn một năm cũng không chen về phía trước được, lần này cuối cùng cũng có cơ hội rồi."

"Phu nhân không cần uống máu người khác, uống của tôi đi! Tốt nhất ngày ngày mang theo tôi trên người. Để tôi làm vật trang sức nhỏ hắc hắc hắc..."

"Tôi cũng vậy cũng muốn cung cấp máu tươi, tôi muốn phu nhân nuôi dưỡng tôi! Ngắm lại liền rất hạnh phúc..."

"Các người không chú ý tới câu nói kia của Lê tiên sinh sao? Trời ơi, tôi cảm động muốn khóc..."

"Ha ha, những người nói muốn chăn nuôi phu nhân kia. Các người thế nhưng dám đoạt chén cơm của Lê tiên sinh sao? Coi chừng Lê tiên sinh mỗi phút đều ném mấy người vào trong đoàn Zombie đấy."

không riêng gì căn cứ Bắc Hải, những chỗ khác trên Hoa Hạ cũng có không ít người hưởng ứng.

Nam Ca cùng Lê Sâm đã từng dừng lại ở một cái mỏ đá, hơn nữa còn cứu rất nhiều người bọn họ. Mấy người này đều ào ào bày tỏ, ân tình của Nam Ca, bọn họ vĩnh viễn đều sẽ không quên.

Thậm chí có đứa trẻ còn chụp lên một hình ảnh. Trong tấm hình bé kéo tay áo lên, lộ ra một đoạn cánh tay nhỏ nhỏ trắng nõn. Mắt to linh động tràn đầy khát vọng. Bé giơ cánh tay nhỏ lên, còn ở trên hình ảnh in một câu nói: "Nam Ca tỷ tỷ! Máu em rất dễ uống, chị mau tới tìm em!"

Những người khác coi như là không có cùng Nam Ca tiếp xúc qua, một năm qua này, câu chuyện vinh quang của cô cũng truyền tới tai bọn họ.

không ít người nói rất đúng trọng tâm "nói thật, tôi không hề nghĩ tới Zombie sẽ giống Nam Ca như này đâu... cô ấy quả thực lật đổ nhận biết của tôi đối với Zombie rồi. Tôi bắt đầu tin tưởng, nhân loại cùng Zombie có khả năng chung sống."

"Tôi cũng rất muốn dưỡng một con Zombie cường đại xinh đẹp như thế... Cẩn khấn tay, thật ghen tị Lê Sâm..."

"Mặc dù cô ấy là Zombie, nhưng những chuyện cô ấy làm đều là trợ giúp nhân loại không phải sao? Người đang phát video trực tiếp mới là Zombie đáng chết đúng chứ? Nam Ca, giết cô ta!"

Ngay cả khi virus Zombie tràn ra toàn bộ thế giới, người Hoa bởi vì có số lượng nhiều. Nhân loại cũng còn sót lại nhiều nhất. Bọn họ hình thành con lũ khổng lồ, mang dư luận đi tới một độ cao mới.

không ít học giả nước ngoài đều bày tỏ, hy vọng có thể cùng Hoa Hạ hợp tác. Bọn họ bảo đảm điều kiện tiên quyết để nghiên cứu đều là không làm hại Nam Ca.

Nhân loại nhu nhược nhưng cũng rất lý trí. Khi tất cả mọi người không lại e ngại Nam Ca, bọn họ cuối cùng cũng bắt đầu ý thức được có một con Zombie dạng này tồn tại. cô ấy nhất định có thể cứu vớt nhân loại!

Cho nên tình thế tiến triển cùng với suy nghĩ của Thôi Lam Lam một chút cũng không giống. Mọi người không riêng gì không bài trừ Nam Ca ra khỏi xã hội loài người. Mà còn không ngừng ủng hộ Nam Ca cố gắng lên, khiến Nam Ca giết cô ta đi!

Thôi Lam Lam nổi giận, trực tiếp chấn vỡ camera mini trong ngực. Những người nghĩ muốn tiếp tục xem trực tiếp, màn hình đen nhá một mảnh.

Tuy nhiên trên diễn đàn thùy chung cũng không hề an tĩnh lại, không có hình ảnh, bọn họ dường như đang đợi một kết quả tuy không nhìn thấy. Vô số người đều vỗ tay lên ngực, không ngừng cầu nguyện cho Nam Ca và Lệ Sâm thắng trận.

Lệ Sâm nhìn thấy bộ dáng Thôi Lam Lam tức giận liền biết mục đích của anh đã thành công. Vì vậy anh còn cười với Nam Ca một cái, chắc chắn nói: "Nhiều người trên đời này vẫn luôn ủng hộ em"

"Ủng hộ em?" Nam Ca đưa tay chỉ chính mình.

"Đúng vậy." Hạng Lệ Sâm có chút đáng: "Nam Tiểu Ca của anh, vì sao lúc nào cũng có thể làm cho người ta thích như thế chứ."

Thôi Lam Lam mất thấy bị bản thân bị hai người bọn họ khinh thường. Kế hoạch của mình lại một lần nữa bị bọn họ phá hỏng, hơn nữa cô ta cũng ý thức được không có biện pháp nào xúi giục Nam Ca. Vì vậy cô ta cũng hạ quyết tâm: "không thuận ta, vậy cũng chỉ có chết."

cô ta vốn đang ở bên bờ nguy hiểm, Nam Ca không đợi cô ta nói xong liền đẩy Lệ Sâm. Lập tức mở tinh thần lực của mình ra! Quả nhiên, nơi hai tinh thần lực chạm vào nhau. Thứ sống sót trong không gian cũng chỉ có ba người bọn họ!

Chu Liêm bị Lệ Sâm chém đứt tay, vốn còn đang nửa hôn mê. Giờ phút này bởi vì ở trung tâm dòng nước xoáy, thậm chí ngay cả thi thể cũng không dư lại.

Nam Ca trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu như không phải là cô phản ứng mau. Chỉ sợ Cổ Liệt bọn họ cũng không thể may mắn thoát khỏi. Cuồng phong gào thét, Thôi Lam Lam không hề đi lên phía trước. Hình ảnh vụn vặt, Nam Ca phải dùng hết toàn lực mới có thể thấy rõ thân hình cô ta.

Chờ khi ý thức được Thôi Lam Lam muốn làm cái gì, Nam Ca đột nhiên hít một ngụm khí lạnh: "cô ta lại muốn cưỡng chế lên cấp!"

Nếu như bị cô ta tới cấp chín trước, chính mình cùng Lệ Sâm sẽ chết! Vì vậy Nam Ca không ngừng mà tự nói với mình, nhất định phải chống cự!

không gian của Lệ Sâm là vũ khí sắc bén, nhưng ở trước mặt Thôi Lam Lam cường đại, nghiêm nhiên lại không đủ nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chấn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Nam Ca bị giết

Chiến đấu kịch liệt khiến toàn bộ mặt đất đều lún xuống vài phân. Thậm chí đám mây trên không trung cũng đều biến thành hình dòng nước xoáy, liên tục bị hấp dẫn về phía mặt đất rồi lại biến mất không còn hình bóng.

Tinh thần lực của Thôi Lam Lam ở chỗ nào cũng nhúng tay vào, Lệ Sâm không phải là người có dị năng hệ tinh thần. Nếu như không phải là Nam Ca bảo vệ anh thì đại não anh đã sớm bị hư hại.

Tiếp tục giằng co như thế, anh chỉ có thể ở trong lòng nói với Nam Ca: "Ảnh hưởng của cô ta với não của anh khiến không gian cuồng bạo liên tiếp phạm sai lầm. Em có thể khống chế cô ta được hai giây không?"

Chỉ cần hai giây, anh bảo đảm bất kể là Thôi Lam Lam là Zombie rất cường đại đi chăng nữa thì chính mình cũng có thể giết chết thân thể lẫn linh hồn cô ta!

Tinh thần lực của Nam Ca liên tục không ngừng đưa vào. Hai giây đối với cô mà nói vẫn hơi dài, nhưng mà biện pháp này của Lệ Sâm đã là thủ đoạn cuối cùng. Nam Ca mới không chịu bị Thôi Lam Lam thôn tính đâu. cô cần rằng kiên trì: "Được ạ!"

Lệ Sâm nhắm mắt lại, không gian của anh kéo dài tới vô cùng. Trong mắt người bình thường, nó giống như là màu lam của nước biển tràn ngập không gian. Thôi Lam Lam nhìn thấy động tác của Lệ Sâm, còn khinh thường cười nói: "Các người đừng phí sức lực nữa, các người cảm thấy thật sự có thể không chế được ta sao?"

Giọng nói của Nam Ca vang lên trong đầu cô ta: "không thử một chút, làm sao biết?"

Thôi Lam Lam kinh hãi, dù sao cô ta vẫn luôn ở thế thượng phong. Bản thân từ lúc nào bị tinh thần lực của Nam Ca thẩm thấu vậy, sao cô ta lại không biết?

Nam Ca thật ra sớm đã phát hiện không thích hợp. Nếu như Thôi Lam Lam có thể khống chế rất nhiều nhân loại mà nói, vì sao lại không trực tiếp khống chế luôn đám Cổ Liệt đi? Tại sao lại còn phải phải cường đạo tận thế đi chống cự chứ?

Rất có thể là vì cỗ thân thể này thuộc về nhân loại, cô ta không thể phát huy ra lực lượng cường đại ban đầu của Zombie.

Lúc trước nói với mình nhiều lời như vậy, nhất định là có tinh thần lực lặn lẽ lên vào trong thần hải của mình. Đợi đến khi mình buông lỏng cảnh giác là cô ta có thể khống chế mình cùng Lệ Sâm.

Đến thời điểm đó, bất kể là mở hộp ra hay là khống chế cái thế giới này, tất cả đều có hi vọng!

cô ta khống chế những tên cường đạo tận thế khác, khẳng định cũng phải có quá trình. Cho nên Nam Ca nghĩ đến điểm này sớm đã ở trong bóng tối nhắc nhở Lệ Sâm đề phòng.

Bọn họ tùy ý để tinh thần lực Thôi Lam Lam thẩm thấu. Đồng thời, Nam Ca nhân lúc Thôi Lam Lam không kiểm tra liền đem lực lượng mình dung hợp vào trong đầu cô ta.

Đợi đến lúc Thôi Lam Lam muốn giết chết một cỗ tinh thần lực này thì đã muộn!

Nam Ca lấy xu thế bẻ gãy, nghiền nát xâm chiếm đại não Thôi Lam Lam! Thôi Lam Lam cảm giác được tinh thần mình điên cuồng kịch liệt giằng co, nhưng mà từ tinh thần đến thân thể đều đã bị khống chế. Căn bản không có khả năng chống lại loại lực lượng này.

Lần đầu tiên cô ta thấy kinh hãi, Nam Ca này rõ ràng chính là lấy mạng đổi mạng! Phàm là hiện tại có ai cho Nam Ca một kích thôi thì cô cũng sẽ chết!

Vì đối phó với mình, cô ấy lại có thể làm được tới trình độ này sao? Thôi Lam Lam mặc cảm. Ở thời điểm chiến đấu, bản thân cô ta vẫn là chia ra một luồng thần trí đến bảo vệ mình.

Nam Ca chỉ có thể kiên trì hai giây, Lệ Sâm quả thực một phần vạn thời gian cũng không lãng phí. Tấm bình phong màu lam nhạt kia trong nháy mắt co rút lại, triệt để phong ấn Thôi Lam Lam trong đó!

Vàng sáng màu lam không chỗ ra vào, Thôi Lam Lam phát hiện được từ chỗ sâu trong đại não của mình có cái gì đó đang không ngừng tan rã! Nếu quả thật bị Lệ Sâm giết, cô ta sẽ chết thật sự! cô ta thật sự sẽ biến mất trên thế giới này!

không được, cô ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp gì đó khiến Nam Ca buông lỏng!

Chỉ còn lại một giây, vô số ý tưởng của Thôi Lam Lam dung hợp thành một cái. Ở trong đầu Nam Ca phác họa ra một hình ảnh. Đó là Thôi Lam Lam chân chính, cô ta đang quỳ trên mặt đất, đối với Nam Ca khóc rất đáng thương.

cô ta không ngừng năn nỉ: "Nam Ca, cô đừng giết tôi. Tôi cũng là bị khống chế, van cầu cô, cứu cứu tôi!"

Nam Ca không hợp tác, Thôi Lam Lam còn không chịu buông tha: "cô đã quên sao, chúng ta là bạn học, là đồng sự cơ mà! Tôi biết rõ cô chán ghét tôi. Chỉ cần cô có thể cứu tôi, về sau cái gì tôi cũng đều nghe cô hết! Tôi làm trâu ngựa báo đáp cô!"

một giây rất nhanh liền đi qua, nhưng mà ở trong đầu Nam Ca lại đi rất chậm rất chậm. Nam Ca cuối cùng vẫn còn lạnh lùng đối mặt với Thôi Lam Lam, ở thời điểm ý thức cô ta tan rã. cô chỉ nói một câu: "Ở thời điểm anh ta lựa chọn cô, cô cũng lựa chọn anh ta. Đây là con đường cô phải đi, chẳng oán được ai cả."

Thần thức cô ta cuối cùng cũng tiêu tán, thân thể cũng trở thành bột phấn màu đỏ như máu, hoà lẫn cùng với màu lam của cái lồng không gian.

Lệ Sâm nhìn thấy Thôi Lam Lam đã chết, thở phào nhẹ nhõm. anh quay đầu nhìn về phía Nam Ca. Thân thể anh rất mệt mỏi, nhưng vẫn là kiên cường chống đỡ không ngã xuống.

anh duỗi tay trước mặt Nam Ca, làm ra động tác muốn ôm cô. không gian bên cạnh bỗng nhiên lại vẩn vơ, có một người đàn ông từ trong đó đi ra. Cũng ngay lúc đó trên cổ Nam Ca xuất hiện một vết máu!

thật ra Nam Ca cũng không kịp phản ứng lại đây là chuyện gì, thậm chí bởi vì không thể động đây cho nên cô liên tục mong đợi nhìn Lệ Sâm. Cho đến khi có máu tươi từ vết thương trên cổ chậm rãi chảy ra.

Nam Ca khẽ nâng lên ngón giữa, trên mặt có máu tươi. cô ngưng mắt nhìn giọt máu kia, cuối cùng ý thức được sinh mệnh đang nhanh chóng trôi qua.

Thân thể bởi vì không chịu nổi dạng tinh thần tiêu tán này, cuối cùng cũng ngã xuống. Nam Ca cố nhìn hình bóng Lê Sâm trong sương mù, nghe được Lê Sâm tê tâm liệt phế hô một tiếng: "Nam Ca!"

Thân thể tiêu hao của anh chạy tới, một phen liền tiếp được Nam Ca. Hơn nữa anh còn đem cổ tay bị thương bỏ vào trong miệng Nam Ca. Lúc trước cô bị động vật biển biến dị công kích, thời điểm hấp hối, anh đã cứu cô như vậy, nhưng mà bây giờ máu tươi chảy vào trong miệng Nam Ca lại tràn ra. cô thậm chí đã không thể nuốt được.

Con mắt Nam Ca còn mở to, ánh ngược Lê Sâm xuất hiện trong đó. Trong ánh sáng lập lờ, đây là sự tín nhiệm sâu nhất của cô đối với anh. Nhưng phần tín nhiệm này lại trở thành vũ khí sắc bén giết chết cô.

Hai tay Lê Sâm run run ôm lấy cô, không ngừng gọi tên cô: "Nam Ca, em tỉnh lại đi, trả lời anh..."

Nam Ca đã không có hô hấp, không có nhịp tim đập. Làm Zombie, đại não là nơi yếu ớt nhất. Mà vừa nãy Arthur từ trong không gian đi ra đã giết chết cô. Thậm chí thủ pháp anh ta lưu loát như vậy, Nam Ca cũng không hề có cảm giác đau đớn.

Lê Sâm không dám đi kiểm tra hô hấp Nam Ca, người con gái anh yêu nhất ở trong ngực anh, dần dần mất đi nhiệt độ. Thậm chí ở khoảnh khắc cuối cùng, cô cũng không thể nói với mình một câu nói, gọi tên mình một lần.

Lê Sâm ở thời điểm giết Thôi Lam Lam, anh cảm giác được Nam Ca có bao nhiêu hy vọng mình có thể ôm cô.

Giải quyết được kinh địch dạng này, cô gái nhỏ của anh khẳng định phi thường cao hứng. Nhưng bây giờ, sao cô có thể chết rồi?

anh không thừa nhận, chết cũng không!

Ôm Nam Ca vào trong ngực. Nước mắt Lê Sâm gần không được liền rơi xuống: "Nam Ca..." Giọng anh khàn khàn tới cực điểm: "Van cầu em, đừng đi mà. không phải chúng ta đã hẹn rồi sao, có chuyện gì cũng phải cùng nhau đối mặt. không phải em đã nói, cuộc sống em muốn sống nhất, chính là cùng anh ở cùng một chỗ sao..."

Nam Ca dựa vào trong lòng anh, giống như một con búp bê. cô sẽ không thể lộ ra khuôn mặt mềm mại hoặc là nụ cười giả hoạt đối với Lê Sâm được nữa. Cũng sẽ không thể khao khát anh bất luận thứ gì. Cũng sẽ không cùng anh kẻ vai chiến đấu nữa.

Ở một khắc Nam Ca chết kia, thế giới của Lê Sâm cũng đã sụp đổ.

Cảm giác được chiến trường lặng xuống, đám người Tông Hạo Hiền nhìn đầy đầu tiên, chính là cảnh tượng Lê Sâm ôm Nam Ca khóc ròng.

Cái người đàn ông này, bất kể là đối mặt với nguy nan hay là sợ hãi cũng đều chưa từng lộ ra tình cảm. Duy nhất một lần chính là thời điểm cùng Nam Ca kết hôn, toàn bộ căn cứ cũng có thể cảm giác được Lê Sâm thật sự hạnh phúc.

Mà bây giờ anh ôm thi thể Nam Ca không nhúc nhích, giống như đứa trẻ bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

anh làm nhiều như vậy, buông bỏ nhiều như vậy đều là vì có thể ôm người con gái này vào trong ngực. Vì cái gì, tại sao phải hành hạ anh như thế?

Tông Hạo Hiền cũng cứng ngắc đứng ngay tại chỗ. Người con gái anh ta thích cứ như vậy chết đi sao? Vì sao anh ta không thể sớm hơn chứ?

Tân Vũ Hoa trực tiếp liền khóc lên, tự trách thật sâu bao trùm tất cả!

Diệp Thiệu vẫn còn mặc áo khoác trắng, anh ta vốn muốn nói cho Lê Sâm cùng Nam Ca. anh ta đã nghiên cứu ra thuốc giải độc Zombie rồi. Nghĩ tới chớ khi bọn họ thắng lợi trở về, nghe đến cái tin tức này khẳng định sẽ càng vui vẻ.

Nhưng hôm nay, hết thảy đều đã muộn.

Nam Ca đã thật sự chết, cũng không thể sống lại nữa.

Diệp Thiệu mạnh mẽ quỳ gối xuống đất, lòng ngực đau nhức đến khó hô hấp. hiện tại anh ta thật sự không để ý đến chuyện Nam Ca không thích anh ta nữa, không để ý đến chuyện không thể cùng Nam Ca ở gần nhau nữa. anh ta chỉ hy vọng Nam Ca có thể sống sót thật tốt mà thôi...

Vì sao ngay cả tâm nguyện đơn giản như thế cũng không thể thỏa mãn anh ta chứ...

Cố Liệt cùng Trần Bạch Kiều cũng trầm mặc, mặc dù bọn họ cùng Nam Ca chung đụng thời gian không lâu. Nhưng mà kính nể cùng yêu thích cô gái kiên cường này từ trong lòng. Nhất là làm huynh đệ tốt của Lê Sâm, Cố Liệt nhìn qua anh, vành mắt cũng trở nên đỏ hồng.

Arthur từ trên mặt đất nhặt lên một cái hộp, còn ở trong tay ánh chừng ánh chừng. Xác định đồ vật bên trong hoàn hảo không tổn hao gì.

đi đến trước mặt Lê Sâm, Arthur âm trầm nói cùng anh: "Tôi là người có dị năng hệ không gian cấp tám, hiện giờ trạng thái của anh không phải là đối thủ của tôi. Ngoan ngoãn đi theo tôi đi, tôi còn có thể tha cho những người khác."

Lệ Ngạn giờ phút này cũng đã mang quân đội đuổi tới nơi. Mấy ngàn người bao vây quanh Athur, thời điểm nghe thấy anh ta nói anh ta là người có dị năng, tất cả mọi người đều thối lui một bước.

Thời điểm Lệ Ngạn nhìn thấy Nam Ca nằm ở trong ngực Lệ Sâm liền đoán ra tiền căn hậu quả. Là cái người tên Athur này giết chết Nam Ca!

Lệ Sâm hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của anh, lời Athur nói, anh một chút cũng không nghe.

"Đến cùng thì anh là ai." Cố Liệt lạnh lùng hỏi Athur, hôm nay coi như là dùng hết toàn bộ lực lượng của bọn họ cũng phải báo thù cho Nam Ca!

Athur vuốt tay, vuốt mái tóc màu vàng kim của anh ta một cái. Trong đôi mắt hẹp dài lộ ra âm u cùng với trêu tức, nhìn qua Lệ Sâm nói: "Bạn cũ, thật sự không nhớ rõ tôi sao? Lúc trước là tôi khiến Cục của các anh trả Lệ Sâm lại nha."

Cố Liệt tròn to hai mắt, thống hận nói: "Là mày!"

Nhiệm vụ hộ tống của Lệ Sâm vốn rất nguy hiểm, lúc đó anh ta cũng biết rõ đó là thứ đủ để biến nhân loại thành loại quái vật như Thôi Lam Lam mà Athur thể nhưng vẫn còn hăm hại Lệ Sâm, khiến anh ta bị đưa về nước!

Nếu như nói Thôi Lam Lam là kẻ địch của nhóm ông ta ở tận thế. Vậy thì với Athur kia, mối thù của bọn họ còn sâu hơn nhiều!

Chính mình cùng Lệ Sâm đã từng hợp tác vài lần muốn giết anh ta, không nghĩ tới cuối cùng vẫn thua trong tay anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Đại kết cục

Cố Liệt đã tồn tại quyết tâm hẳn phải chết, ông ta không phải là đối thủ của người có dị năng hệ không gian cấp tám. Nhưng mà ông ta thà rằng chết cũng sẽ không lui bước.

Quanh thân Athur đã không còn tồn tại ôn tồn tao nhã đã từng, mà là tà khí bốn phía: "Bí danh A, không cần dùng cái loại ánh mắt đó nhìn tôi. Ông không thể giết tôi đâu, ha ha..."

"Vậy cộng thêm chúng tôi thì sao?" Tông Hạo Hiên đã đau nhức đến chết lặng, anh ta là dị năng hệ sét cấp bảy. Nếu như cộng thêm anh ta mà còn không giết được Athur, anh ta liền đi bồi Nam Ca!

Tần Vũ Hoa lau khô nước mắt trên mặt, cùng Tông Hạo Hiên đứng cùng nhau: "không sai, hơn nữa một tôi nữa."

"Còn có tôi!"

"Tính thêm tôi đi!"

Càng ngày càng nhiều người có dị năng hưởng ứng lời Cố Liệt nói, tất cả đều tràn đầy cừu hận nhìn Athur. Nhưng mà Athur lại không nhúc nhích chút nào, anh ta giấu cái hộp đi. Lại còn tán thành nhìn bọn họ một cái: "Các người biết rõ thời điểm Lệ Sâm ở cấp tám có bao nhiêu lợi hại chứ, bây giờ lại còn dám chống lại tôi sao?"

Cố Liệt từ từ đẩy Trần Bạch Kiều ra, muốn kéo khoảng cách giữa bọn họ. Tránh cho ngộ thương người mình: "Chờ anh chết rồi thì mấy lời này anh sẽ nói không nên lời thôi."

Lệ Ngạn nhìn qua Lệ Sâm không nhúc nhích, đau lòng nói: "anh, chị dâu đã đi ... Chẳng lẽ anh không muốn báo thù cho chị ấy sao?"

Lời nói cậu nói như cũ vẫn không khiến Lệ Sâm ngẩng đầu lên. Báo thù sao? Tại sao phải báo thù chứ, anh chỉ muốn để cho Nam Ca của anh sống lại.

Hai tay ôm chặt Nam Ca, Lệ Sâm thậm chí có ý niệm tự sát trong đầu. Dù sao Nam Ca chết rồi, trên thế giới này còn có cái gì đáng giá để anh lưu luyến chứ?

Lệ Ngạn rất muốn mắng tỉnh Lệ Sâm, khiến anh ấy mau tỉnh lại. Nhưng nhìn đến bộ dáng của Lệ Sâm, ai cũng sẽ không nhẫn tâm làm như thế.

Vì vậy anh ta chỉ có thể đi đến trước mặt Lệ Sâm, ngồi xổm xuống kiên định nói: "Chỉ có báo thù được thì chị dâu mới có thể an tâm mà đi!"

Lệ Sâm giương mắt nhìn Lệ Ngạn, đáy mắt một mảnh tuyệt vọng: "Tại sao cô ấy phải đi! anh không thể để cho cô ấy đi được!"

"Nhưng mà anh không có biện pháp cứu chị ấy! không có biện pháp làm cho chị ấy sống lại!" Lệ Ngạn cuối cùng cũng đem vết thương máu chảy đầm

địa này xé ra cho Lê Sâm nhìn.

Lê Sâm ngẩn ra tại chỗ, chỉ có cánh tay ôm Nam Ca vẫn còn vô thức run rẩy.

Lê Ngạn cũng cảm thấy rất ảo não, sao cậu có thể nói ra những những lời này chứ?

Athur còn thêm dầu thêm mỡ: "Đúng vậy, Lê Sâm, anh tỉnh lại đi. cô ta sẽ không sống lại, đợi đến khi tôi giết những người đó xong, anh cùng với tôi rời đi thôi."

Nhưng Lê Sâm vẫn bảo trì cái tư thế kia, không nhúc nhích.

Lê Ngạn sợ sắp hỏng rồi, giờ tay trước mắt anh quơ quơ: "anh?"

Athur nhìn thấy Lê Sâm không lên tiếng, cho rằng anh đã quá bị thống liên hoạt động cổ tay một lần "Thôi đi, tôi nên giải quyết mấy người này trước đã."

Cố Liệt là người xông lên đầu tiên, Tông Hạo Hiên cùng Tân Vũ Hoa theo sát phía sau. Người có dị năng trong quân đội che chở cho bọn họ.

Nhưng khi chân chính chống lại Athur, bọn họ mới cảm giác được hệ không gian cấp tám khủng bố cỡ nào. Hướng chi Athur cơ hồ còn đang chờ thời kỳ đỉnh núi, mấy người này không phải là đối thủ của Athur!

Vô số người có dị năng ngã xuống, Trần Bạch Kiều ngã xuống, Cố Liệt cũng ngã xuống... Diệp Thiệu đã sớm chết, Lê Ngạn vì cứu Tân Vũ Hoa mà bị không gian xiết chết, đến hải cốt cũng không còn. Mà Tông Hạo Hiên, mặc dù là người kiên trì đến cuối cùng, nhưng mà cũng không nhìn thấy có chút phản kháng nào.

Athur giống như là nắm thần dụ, ở trước mặt anh ta, bọn họ toàn bộ đều là người phạm m책 cho anh ta gây khó dễ.

Lê Sâm thì sao? anh ấy thật sự không vượt qua được sao?

không phải thế, anh đang suy nghĩ một chuyện. anh đã là hệ không gian gần cấp chín rồi. Có thể thay đổi trời đất, lẽ nào như thế còn không cứu được Nam Ca sao?

Người đối kháng với Athur không ngừng mà chết ở trước mặt anh, Lê Sâm cường bách đầu óc chính mình nhanh chóng vận chuyển. Ngẫm lại đi, nhất định sẽ có biện pháp. Nhất định có thể cứu bọn họ!

Tông Hạo Hiên ở thời điểm sinh mệnh tiêu tán vẫn còn cố hướng về phía Nam Ca nhìn một cái, lại nói với Lê Sâm: "Chúng tôi tin tưởng anh, Lê Sâm, giết anh ta đi!"

Trước khi ý thức tiêu tán, Tông Hạo Hiên có chút thoải mái cười cười. một phần tình cảm này cuối cùng cũng được giải thoát rồi. Nam Ca, em không cần cảm thấy cô đơn. trên đường hoàng tuyền còn có chúng tôi, rất nhiều người đi theo bởi em.

Hình ảnh cuối cùng anh ta nhìn thấy là cảnh Lê Sâm ôm Nam Ca, hai người giống như đang phát ra ánh sáng vậy. Tuy nhiên Tông Hạo Hiên đã triệt để chết đi, không thể tiếp tục suy nghĩ nữa.

Athur giết chết tất cả người ở đây, anh ta từ từ hướng tới chỗ Lê Sâm đi đến. anh ta cũng đã bị trọng thương nên bước chân rất chậm

Nhưng khi anh ta ý thức được Lê Sâm muốn làm cái gì, con mắt bỗng nhiên trừng lớn, tràn đầy không thể tin nhìn anh: "Lê Sâm! anh không thể làm như thế! Quay ngược thời gian của cấp chín, ai cũng không biết sẽ phát sinh cái gì!"

Hơn nữa, nếu như Lê Sâm thật sự làm thời gian đảo ngược, vậy những việc mình đã làm, hết thảy còn có ý nghĩa gì nữa? Chính mình sẽ chết! Nhưng mà không đợi Athur hô xong, trước mặt anh ta chợt lóe qua một tia sáng chói mắt, thời gian dường như bất động.

Đối với Lê Sâm mà nói, bị thống lúc anh cố nâng cấp cuối cùng đã bị phá. Chọc thủng cấp chín hệ không gian, đó là một quá trình đặc biệt thống khổ. Xương cốt, máu thịt của anh dường như đều bị cải tạo lại, thân thể cũng trở nên không giống là của mình.

Mà đảo ngược thời gian cấp chín cũng là lần đầu tiên anh dùng. anh không xác định được sẽ có hậu quả gì, nhưng chỉ cần có thể để cho Nam Ca sống lại, anh nguyện ý trả giá bất luận cái gì.

Ở trong biển máu, Lê Sâm hôn trán Nam Ca. Kiên định nói với cô: "Ca nhi, anh nhất định sẽ cứu em."

Trong đầu liên tục có hình ảnh lùi ngược trở lại. Từ Athur giết người đến Athur cùng Cố Liệt giằng co, rồi lại đến Lê Ngạn nhìn mình. Bản thân bị thương ôm Nam Ca, mất đi toàn bộ thế giới.

Hình ảnh trôi mãi cho đến lúc Athur đánh lên Nam Ca đang không hề chống cự, cô chậm rãi ngã xuống.

Lê Sâm giống như là đang ngao du ở dưới biển sâu. Mặc dù mỗi một tế bào trong cơ thể anh đều kêu gào như muốn bị xé nát. Rầm một tiếng, thân thể anh từ mây vạn dặm dưới biển sâu chọc thủng hết thảy giam cầm, bay thẳng bầu trời. anh cũng mạnh mẽ mở mắt ra.

Trước mắt là một mảnh mơ hồ, nhưng anh vẫn nhận ra giờ phút này chính là lúc bản thân siết chết Thôi Lam Lam! Hai giây rất ngắn rất ngắn, hiện giờ Lê

Sâm quả thực là thi chạy cùng thời gian!

Tinh thần lực Thôi Lam Lam cảm nhận được anh bỗng nhiên biến thành cấp chín, từ khoảng thời gian không đến hai giây đó, cô ta mang theo cảm giác sợ hãi mà bị đánh chết. anh còn cảm giác được Nam Ca kinh ngạc, bởi vì Lê Sâm thể nhưng trong lên cấp chiến đấu!

Mà Lê Sâm, thể nhưng ở một khắc cuối cùng của hai giây, thuận di đến trước mặt Nam Ca, mạnh mẽ ôm cô ra xa!

Trong tích tắc anh đẩy cô ra kia, bên cạnh Nam Ca xuất hiện tinh thần lực không ổn định. anh biết rõ đó là Athur! Quả nhiên, lúc Athur đánh lên Nam Ca không thành. Chính anh ta cũng rất kinh ngạc vì sao Lê Sâm lại cứu Nam Ca đi.

Lại nhìn về hướng Lê Sâm, không nghĩ tới anh ta (LS) đã là người có dị năng không gian hệ cấp chín! Athur đặc biệt sợ hãi, bởi vì chính mình chỉ là cấp tám. anh ta hoàn toàn không thể nào thắng được Lê Sâm! hiện tại thứ duy nhất anh ta cầu nguyện chính là nhanh chóng chạy ra khỏi nơi này. Nhưng không đợi anh ta di chuyển tức thời, Lê Sâm cũng đã cố định không gian lại.

Bởi vì anh thi triển quay ngược thời gian nên hiện giờ năng lượng trong thân thể nhanh chóng xói mòn. Nhưng như vậy thì anh vẫn kiên cường chống lại một ngục khí cuối cùng, giết chết Athur!

Thậm chí vào lúc Athur chết đi, anh ta cũng không kịp nói ra một câu nào. Ý thức cuối cùng của anh ta đều là sự sợ hãi xen lẫn nghi hoặc. Vì sao Lê Sâm lại dứt khoát động thủ với mình như vậy, chính mình lại không làm Nam Ca bị thương. Lẽ nào Lê Sâm không muốn biết lý do mình làm thế sao?

Lê Sâm đối với lý do của anh ta đã quá rõ ràng. anh không thể để mặc cho Athur sống sót. Bởi vì một khi mất đi không chế, Athur có dị năng cấp tám cũng đủ để hủy diệt toàn bộ Bắc Hải!

không gian chung quanh chậm rãi yên tĩnh trở lại, anh thấy không rõ lắm mọi thứ xung quanh, thính giác lại rất nhạy cảm. Có hai nhịp tim đập đang từ dần đập thay đổi trở nên chậm rãi hơn. Cuối cùng lại hợp cùng một chỗ, đó là anh cùng Nam Ca tâm đầu ý hợp.

Nam Ca dựa lưng vào Lê Sâm, Ngay tại thời điểm Lê Sâm ôm cô nhảy ra xa. cô cũng cảm giác được chỗ cô vốn đứng bỗng nhiên xuất hiện một lưỡi dao không gian. Nó hướng đến cái cổ của cô.

cô quay đầu nhìn về phía Lê Sâm, lại còn vỗ vỗ ngực. Trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: "May mắn động tác anh nhanh, nếu không em khẳng định đã bị Athur giết chết rồi! không nghĩ đến cái người đàn ông này thật sự là hệ không gian, lại còn liên tục trốn ở chỗ này nữa chứ. thật đáng sợ!"

hiện tại Nam Ca đối với Lê Sâm quả thực là càng ngày càng sùng bái, người đàn ông của cô thể nhưng đã là cấp chín rồi nha, là tuyệt thế cao thủ đó!

cô hoàn toàn không biết rõ, Lê Sâm trước khi quay ngược thời gian đã trải qua cái gì. hiện tại tràn đầy trong lòng cô chỉ có hưng phấn đã giết chết được Thôi Lam Lam cùng Athur, cũng sắp sửa nhảy dựng lên từ trong ngực Lê Sâm rồi. cô lại còn giơ ngón tay cái lên với Lê Sâm: "anh thật là lợi hại thật là lợi hại a a a... Ngõ..."

không đợi cô nói xong, Lê Sâm liền hưng hăng ôm lấy cô, chặn cái miệng nhỏ om sòm lại. Hôn môi đối với Nam Ca mà nói cũng không xa lạ gì. Trước kia Lê Sâm hôn môi, hoặc là nóng rực, hoặc là ôn nhu, hoặc là mê hoặc. Nhưng mà lần này không giống thế, Nam Ca thể nhưng ở trong nụ hôn của anh cảm giác được sự hủy diệt.

anh quá dùng sức, đây cũng không phải là đơn thuần hôn môi, mà là lực lượng va chạm. Nam Ca cảm thấy mặt mình sắp bị Lê Sâm ép vỡ rồi đây này. Nhất là trong nụ hôn còn mang theo không lồ vui sướng mất mà lại được, còn có thâm tình bẻ gãy nghiền nát.

Nam Ca không khỏi bị anh lấy nhiễm, cô ngửa đầu thừa nhận, cũng học theo bộ dáng của anh, dùng sức đáp lại.

Thời điểm Cô Liệt bọn họ đuổi tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng Lê Sâm cùng Nam Ca hôn đắm đuối. Rất nhiều người đều thẹn thùng quay đầu đi.

Còn như thi thể của Thôi Lam Lam cùng Athur thì đã sớm tìm không thấy.

Lê Sâm ở trong đầu nói với Nam Ca: "Em cảm giác được anh tồn tại sao."

Nam Ca đáp lại: "anh cũng sắp nuốt em vào rồi, em còn có thể không cảm giác được sao? Tuy nhiên đến cùng thì anh bị sao thể..."

Hô hấp Lê Sâm dần dập lên, hai tay siết sao siết vòng eo Nam Ca: "Bởi vì anh gặp phải một con ác mộng rất khủng bố."

"Trong mộng có Zombie à?" Nam Ca tò mò hỏi.

"không phải, trong mộng không có em"

Nam Ca suy tư một chút, hiển nhiên không có đoạn ký ức từ vong kia. Đường về não bộ của cô cùng Lê Sâm không ở trên cùng một đường: "Vậy xác thực là không có Zombie nha, sao lại là ác mộng chứ."

Lê Sâm hôn môi Nam Ca rất lâu, lâu đến nỗi mọi người cho là bọn họ muốn thân mật đến dài đằng đẳng cơ. Lúc đó Lê Sâm mới buông Nam Ca. Lại một lần nữa đưa mắt nhìn khuôn mặt Nam Ca, một tác một tác, dùng ánh mắt ăn mòn cô. Mặc dù hình ảnh cũng không rõ rệt lắm: "Nam Ca, anh yêu em"

Nam Ca cười hắc hắc, rất là thẹn thùng nói: "Còn có nhiều ở đây người như vậy..."

Lệ Sâm nghiêm túc lại kiên định: "Còn có, cảm ơn em."

"Cảm ơn em?" Nam Ca chớp chớp con mắt, cảm ơn cô cái gì nha?

Lệ Sâm ôn nhu lưu luyến, bởi vì yêu, tim anh trở nên thấp kém: "Cảm ơn mộng đã tỉnh, em vẫn còn ở nơi này."

...

Vài năm sau, con trai Lệ Sâm hỏi anh: "Ba ba, vì sao ba đeo mắt kính?"

Lệ Sâm chuyên tâm làm điểm tâm cho Nam Ca. Người đàn ông cao lớn có bóng lưng tinh tráng, khí độ khiếp người. Khuôn mặt vốn phải kiên nghị tuấn lãng, lại nhiều hơn một cặp kính không gọng.

anh cũng không quay đầu lại, như là nhớ ra cái gì đó mà khẽ cười cười, lại bắt đầu chuyên chú vắt sữa: "Bởi vì mẹ con quá đẹp, ngày ngày nhìn mẹ con, ba liền cận thị."

- - - chính văn kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Phiên ngoại một: Nam Ca mang thai

Cường đạo tại tận thế bị giết chết toàn bộ, Thôi Lam Lam lẫn người đàn ông xâm chiếm thân thể cô ta cũng đã bị tiêu diệt. Athur hài cốt không còn, nhân viên anh ta mang đến từ M quốc đều bị khống chế.

Dù sao người mà bọn họ giết chết là người lãnh đạo cao nhất của M quốc, cần phải cẩn thận giải quyết tốt hậu quả. Đương nhiên, mấy chuyện này đều không cần Lệ Sâm cùng Nam Ca nhúng tay, Cố Liệt tính cả Lệ Ngạn đều chủ động tới xử lý.

Đến đây, Bắc Hải chìm cũng hoàn toàn được giải quyết xong, nhân loại triệt để thu phục Bắc Hải. Xây dựng lại sau tai họa mặc dù là đại công trình, nhưng tất cả mọi người tin tưởng chỉ cần bọn họ còn sống thì nhất định sẽ có hoàn thành nó.

Vui vẻ nhất chính là Nam Ca, cô thể nhưng đánh bại được kẻ địch cường đại như vậy. Ở thời điểm Thôi Lam Lam chết, cô cũng đã tiến giai thành dị năng hệ tinh thần cấp tám. Bởi vì thân thể tiêu hao quá nhiều, tinh thần lực cường đại còn chưa khôi phục.

Ở thời điểm cô lên cấp, thỉnh thoảng sẽ có tình huống buồn ngủ sinh ra. Lần này chuyện cô muốn hỏi rõ ràng nhiều như vậy, nhưng mà mí mắt trên dưới cũng đang đánh nhau kịch liệt, hai mắt ngáp đến ngập nước.

Lệ Sâm cùng trao đổi Cố Liệt hai câu, thấy Nam Tiểu Ca thật sự kiên trì không nổi nữa liền nói với cô: "Muốn ngủ thì ngủ một chút đi."

Nam Ca nhìn về phía Lệ Sâm, không biết rõ vì sao cô luôn cảm thấy Lệ Sâm kỳ quái chỗ nào ấy. Đúng rồi, là con mắt! Trước kia mắt Lệ Sâm đặc biệt tinh mịch. Tựa như là biển cả vậy, trông không đến điểm cuối. Nhưng bây giờ đôi mắt anh giống như là bị cái gì đó ngăn trở, mang theo điểm sương mù mờ mịt.

Nam Ca mạnh mẽ hỏi Lệ Sâm: "Mắt anh là chuyện gì xảy ra..."

Thân thể Lệ Sâm cứng ngắc. Cái giá của thi triển quay ngược thời gian không hề thấp. Hiện giờ Nam Ca cách mình gần như thế mà anh cũng không thấy rõ lắm, anh không chút nghi ngờ chỉ cần mình lại thi triển một lần quay ngược thời gian nữa, hai mắt cũng sẽ bị mù luôn.

Nhưng anh không muốn làm cho Nam Ca lo lắng liền cười cười với cô, lại còn vuốt vuốt đầu cô: "Chắc là quá mệt mỏi rồi, anh nghỉ ngơi một chút liền tốt lên thôi."

Nam Ca lập tức không chịu ngoan ngoãn ngủ, cứ thế kéo Lệ Sâm hướng tới chỗ xe mà đi. Vừa đi vừa nói với Cố Liệt ở bên cạnh: "Chúng tôi muốn đi nghỉ ngơi, những chuyện khác liền giao cho ông nhé."

Hai người bọn họ là chủ lực chiến đấu, Cố Liệt vốn muốn khuyên bọn họ đi nghỉ ngơi. Nghe vậy đối với bọn họ khoát tay: "Em dẫu, các em đi đi thôi."

Lệ Sâm nhìn bàn tay nhỏ bé của Nam Ca siết sao cầm lấy tay mình, chờ sau khi lên xe, anh đem Nam Ca một lần nữa ôm vào trong ngực. Làm sao bây giờ, ký ức cô chết đi quá mạnh mẽ. Vì thế cho nên một bước anh cũng không muốn tách khỏi cô.

Nam Ca dựa vào trong lòng anh, cuối cùng cũng chống đỡ không nổi tinh thần lực phóng thích, cứ thế ngủ say. Tuy nhiên trước khi ngủ cô còn ngọt

ngào cười suy nghĩ, sao người đàn ông này càng ngày càng dính cô vậy.

Nam Ca tỉnh lại lần nữa đã là ba ngày sau, hệ thần kinh cấp tám đã đạt tới cảnh giới thông hiểu đạo lý. Hiện giờ đôi mắt toàn bộ thể giới, người có thể địch nổi cô cũng chỉ có duy nhất Lê Sâm mà thôi.

Trong ba ngày này, Lê Sâm làm rất nhiều chuyện. Trấn an người trong căn cứ, an bài công việc xây dựng sau tai họa, còn có M quốc kia nữa. Cổ Liệt cũng biết rõ Athur chính là người lúc trước hãm hại Lê Sâm nên ông ắt thật sự đối với Athur hận đến nghiến răng. Lại còn tiếc nuối lúc trước giết Athur tại sao lại không có phần của ông ấy.

Vì vậy chuyện chu toàn với M quốc liền bị triệt để giao cho Cổ Liệt. Ông ấy cũng là người rất có thủ đoạn, nếu không sao có thể trở thành người lãnh đạo căn cứ Thượng Kinh chứ. Athur đúng là chết ở Hoa Hạ, nhưng mà ông tuyên bố với người ngoài là Athur chết đi vì giao đấu với một con Zombie phi thường cường đại.

Hơn nữa đừng nhìn Athur là lãnh đạo cao nhất, ở bên dưới anh ta còn có rất nhiều người đang rục rịch đây. Cổ Liệt cũng chỉ dùng một chút thủ đoạn nho nhỏ. Bọn họ liền biết điều không tìm đến Hoa Hạ gây phiền toái, cả đám cứ tự giết lẫn nhau đi.

Dù sao Athur chết, vị trí người lãnh đạo cao nhất liền không có ai ngồi rồi. Mà tấn công Bắc Hải sao? nói đùa gì vậy, ở trong đó có một người có dị năng hệ không gian cấp chín đó! Đưa toàn bộ bọn họ qua cũng không đủ Lê Sâm nhét kẽ răng.

Thời điểm M quốc nổi lên nội loạn bốn phía, Lê Sâm tìm Diệp Thiệu làm kiểm tra toàn thân cho mình. Diệp Thiệu cũng nhìn ra mắt Lê Sâm có tật, nhưng mà tất cả chi tiết về cuộc chiến đấu kia, Lê Sâm lại không muốn lộ ra.

Diệp Thiệu chỉ có thể tận tình hết trách nhiệm của bác sĩ. Mắt Lê Sâm xác thực cần giải phẫu, tuy nhiên còn cần anh dưỡng tốt thân thể bị tiêu hao quá mức đi đã.

Làm xong kiểm tra, Lê Sâm một bên mặc quần áo, một bên hỏi Diệp Thiệu: "Giải phẫu xong, tỷ lệ đôi mắt khôi phục có bao nhiêu phần trăm?"

Diệp Thiệu đối với chuyện này không dám bảo đảm, chỉ có thể nói: "Có khoảng năm mươi phần trăm, mắt anh sẽ thay đổi giống như là cận thị vậy. Đeo kính chỉ có thể trợ giúp anh hơi thấy rõ ràng một chút, cũng sẽ không trị tận gốc chứng bệnh."

Trong lòng anh ta rất khó chịu, dù sao Lê Sâm là vì bảo vệ bọn họ mới có thể khiến con mắt chịu đến tổn thương vĩnh cửu: "Thực xin lỗi, hiện tại tôi không biết chữa hết loại bệnh này."

Lê Sâm ai cũng chưa từng trách, thậm chí đến bây giờ anh vẫn còn cảm thấy may mắn. May mắn anh có thể sử dụng một đôi mắt đổi lấy Nam Ca sống lại, anh cảm thấy rất đáng giá. Vì vậy sau khi đứng lên, anh vỗ vỗ bả vai Diệp Thiệu: "Một năm không được thì năm năm, năm năm không được thì mười năm. Tôi tin tưởng rồi sẽ có biện pháp trị tận gốc. Tôi không muốn buông tay."

Diệp Thiệu mạnh mẽ gật đầu.

"Trước cho tôi một bộ kính đi, hiện tại cái gì cũng không thấy rõ."

Diệp Thiệu rất nhanh liền làm cho Lê Sâm một bộ tạm thời dùng. Sau khi đeo lên, anh đã có thể thấy rõ ràng những chỗ gần, Lê Sâm còn thật sự hài lòng cười cười. Dận dò Diệp Thiệu không cần đem bệnh tình thật sự của anh nói ra liền xoa người vui đùa vào trong công việc.

Cho nên làm ba ngày sau, khi Nam Ca tỉnh lại cảnh nhìn thấy chính là Lê Sâm đeo kính ngồi ở bên giường cô. một giấc ngủ này của Nam Ca quả thực là ngủ đến khi trời đất đen kịt, sau khi tỉnh lại tinh lực sung mãn cực kỳ. Tuy nhiên cô không chịu đứng dậy mà là ở trên giường ừ ừ, ừ ừ, ôm chăn mềm ngịch cho một đầu tóc trở nên lộn xộn. cô nhìn chăm chăm Lê Sâm trong chiếc lát mới hỏi: "Sao anh đeo kính?"

Lê Sâm cười cười, ôn hòa nói: "Chắc là vì xử lý công vụ quá nhiều, có chút cận thị."

Nam Ca nhìn bộ dáng Lê Sâm không giống như là lừa mình, liền gật gật đầu: "Hóa ra là như thế." Mắt cô lộ ra một tia hâm mộ: "Đeo kính giống như rất đẹp mắt, em cũng muốn đeo thử."

nói xong, tay giơ lên chuẩn bị lấy kính trên mặt Lê Sâm lại bị anh tránh đi. Nam Ca mắt húng ở trong lòng anh vận vận a vận vận: "Sao anh không cho em?"

Lê Sâm bị cô vận vận ra một thân nóng rang: "Cái kính này không đẹp lắm, để anh bảo Diệp Thiệu lấy cho em cái có khung màu hồng, cái loại đó thích hợp với em hơn."

Nam Ca rất yêu cái đẹp, cảm thấy Lê Sâm nói rất có lý. Chuyện này cứ như vậy bị anh lừa đi qua.

Lê Sâm chưa nói thật là, mắt kính của anh cũng đã đến gần một ngàn độ. Nếu để Nam Ca đeo thử, cô ấy khẳng định sẽ phát hiện không thích hợp.

Ôm Nam Ca, Lê Sâm cũng có chút tâm viên ý mã. Từ trên ghế đứng lên ngồi ở trên giường, để cho lưng cô dán vào trước người mình. Hô hấp nóng rực thổi vào bên tai Nam Ca: "Ca nhi..."

Đều là vợ chồng già, Lê Sâm vừa nói Nam Ca liền biết anh muốn làm cái gì. Hơn nữa cô vận vận hai cái, phát hiện giống như cũng không có gì lý do cự tuyệt. Chuyện về sau liền nước chảy thành sông.

Hai người bơi vì năng lực tăng lên, thể lực cũng tốt hơn. Lặn qua lặn lại sau một hồi mới dần dần dẹp loạn.

Lệ Sâm mới bắt đầu liền tháo kính xuống, mặc dù coi như là không nhìn thấy Nam Ca. Động tác của anh cũng rất là tinh chuẩn...

Cũng chính là bởi vì thế cho nên một đoạn thời gian rất dài về sau, Nam Ca đều cho rằng mắt Lệ Sâm không có vấn đề gì lớn.

Tựa ở trong lòng Lệ Sâm, Nam Ca giờ ngón tay lên, nghịch ngợm nhẹ nhàng ở trên da thịt trên người Lệ Sâm xoa bóp. Da thịt anh quá cứng rắn, Nam Ca cũng bấm không nổi. Hơn nữa cô sao có thể dùng khí lực chứ, cứ thế liền như mèo nhỏ, so với lực đạo vừa nãy Lệ Sâm vân vân xoa bóp cô còn kém xa.

Ai biết mới vừa tác quái không bao lâu, Lệ Sâm liền một phen nắm lấy cổ tay cô. Nam Ca ngẩng đầu, rõ ràng từ trong mắt của người đàn ông này nhìn thấy ánh lửa. Lệ Sâm còn có chút uy hiếp nhìn cô: "Em còn muốn lại đến một lần nữa?"

cô lập tức gượng cười hai tiếng, lại đến người cô liền rụng rời luôn đó. Vì vậy Nam Ca nhanh chóng lấy tay xuống, còn đối với Lệ Sâm đáng thương nói: "Em rất đói."

Lệ Sâm nhìn chằm chằm Nam Ca, than nhẹ một tiếng. Em à, mỗi ngày trừ ăn ra còn có ngủ. Đến cùng sẽ không muốn suy nghĩ một chút cái gì khác sao.

Trùng phạt ở trên gương mặt Nam Ca cắn hai cái, Lệ Sâm đem cổ tay đặt ở bên miệng cô: "Cho em."

Nam Ca mừng rỡ ở phía trên liếm liếm, sau khi cắn vội uống hai ngụm thì để xuống. Lệ Sâm lo lắng khẩu vị cô không tốt, lập tức sốt ruột hỏi: "Sao thế?"

Nam Ca đột nhiên cảm khái: "Chỉ là thật sự muốn ăn thức ăn của con người nha. Thịt kho tàu này, xương sườn om này, đầu sư tử nữa..."

cô thế nhưng muốn ăn thức ăn của nhân loại? Lệ Sâm khiếp sợ rồi lại lập tức hưng phấn mà nói: "Chút thức ăn đó căn cứ có thể làm được. Em chờ một chút."

Thức ăn rất nhanh làm tốt, mặc dù bởi vì tài nguyên thiếu hụt. Chỉ có phân lượng một người cho Nam Ca. Nam Ca cũng đã một năm rồi không có ăn qua loại thức ăn nào ngoài máu thịt người. Bây giờ lại cảm thấy hương vị thức ăn ngọt ngào bắn ra bốn phía, nước miếng cô cũng muốn chảy xuống rồi!

Chờ ăn được vào trong miệng, vị giác đã lâu không đụng mở ra. cô kích động muốn khóc. Ô ô ô, tại sao có thể ăn ngon như thế...

Lệ Sâm thủy chung vẫn luôn ở bên người cô, giúp cô chùi cái miệng nhỏ, khuyên bảo: "Em ăn chậm một chút, không có người nào cùng em đoạt mà."

Nam Ca hạnh phúc ngẩng đầu lên, từ động tác Lệ Sâm, trong nội tâm còn so sánh một cái. Thức ăn cùng máu tươi thứ nào nếm vị hơn đây. Hình như vẫn là máu tươi có lực hấp dẫn hơn một chút. Đương nhiên, cái kết quả này Nam Ca tạm thời còn không nói cho Lệ Sâm.

Lệ Sâm nhìn Nam Ca ăn đến khoan khoái, thế nhưng có chút mất mát. Làm sao bây giờ, tiểu Zombie của anh giống như không còn không muốn xa rời máu anh như trước rồi.

Nam Ca từ sau ngày tỉnh lại đó, lượng cơm ăn chậm chậm biến thành lớn. Nếu đã có thể ăn loại thức ăn của con người. Động vật biến dị đương nhiên cũng là không thành vấn đề, thậm chí vì thế cô còn có ý cảm tạ Diệp Thiệu một phen. Nếu không có anh ta nghiên cứu chế tạo ra thuốc, cô sẽ phải bỏ qua rất nhiều mỹ vị nha!

Nhưng mà hai tháng sau Nam Ca liền cười không nổi. Bởi vì thời điểm Diệp Thiệu tự làm kiểm tra thân thể cho cô, phát hiện trong bụng của cô thế nhưng có tiểu bảo bảo!

Nam Ca toàn bộ cơ thể Zombie đều chìm trong mộng (◡‿◡): "anh nói cái gì cơ?"

Diệp Thiệu kích động cười: "Em mang thai rồi! Xem ra thân thể em đã hoàn toàn tiến hóa, chúc mừng chúc mừng!"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Phiên ngoại hai: Ba yêu mẹ con mình

Nam Ca căn bản là chưa hề chuẩn bị tâm lý thật tốt thì đứa bé đã đến. cô cũng không cảm thấy đây là chuyện gì tốt nha!

Thời điểm làm kiểm tra thân thể, Lệ Sâm không có tới cùng Nam Ca. Dù sao mỗi hai tháng, cô đều muốn tới kiểm tra một lần. hiện tại Diệp Thiệu trực tiếp dùng điện thoại nội bộ báo việc này cho Lệ Sâm. Người đàn ông này quảng một cái hội nghị vô cùng trọng yếu, còn ở trong căn cứ vận dụng dị năng di chuyển tức thời, cuống cuồng chạy đến.

Quả nhiên, không quá một phút của liền bị gỡ vang. Nam Ca bây giờ còn bảo trì về mặt mộng bức, ngồi ở chỗ kia cũng không biết làm thế nào mới tốt.

Lệ Sâm chạy qua, một phen liền ôm lấy Nam Ca mà găm hai cái, kích động nói: "Quá tốt rồi, Nam Ca em hoài thai đứa trẻ của chúng ta!"

Mắt anh đã được giải phẫu tại một tháng trước, giải phẫu rất thành công, hiện giờ độ cận biến thành bốn trăm độ, phối hợp với mắt kính đã có thể thấy rất rõ ràng. Hơn nữa người đàn ông này vốn có ngoại hình thuộc về lạnh lùng cứng rắn. Mang kính không gong vào thế nhưng có một loại phong độ ôn nhuận của người trí thức.

Nam Ca nhìn một tháng cũng thích ứng.

Giờ phút này cô đẩy Lệ Sâm ra, đặc biệt lo lắng nói: "Em chính là Zombie nha! sẽ không sinh ra một tiểu Zombie chứ?"

Lệ Sâm sững sờ một cái, Diệp Thiệu đứng ở một bên thời phù một tiếng liền cười.

Lệ Sâm cũng rất là dở khóc dở cười, kiên nhẫn cùng Nam Ca giải thích: "Đều nói em không phải là Zombie mà, em là người tiến hóa. Cùng chúng ta mấy người có dị năng này xem như trăm sông đổ về một biển. Cục cưng em sinh ra cũng nhất định sẽ là nhân loại khỏe mạnh."

Nam Ca chớp chớp con mắt, cũng không biết là nghe lọt bao nhiêu.

Lệ Sâm bắt đầu đi, mấy ngày kế tiếp đành phải thoái thác hết thầy công tác đến làm bạn với Nam Ca.

Vợ của Lệ Ngạn cũng đang mang thai đấy, trước kia Lệ Sâm còn có thể đem sự vụ trong căn cứ quảng cho cậu. hiện tại hai anh em đều không có thời gian, Tống Hạo Hiền cũng chỉ có thể bắt đầu đi nhận.

Mặc dù tiểu ca hệ sét bầy tỏ, nếu không phải là anh ta xem ở trên mặt mũi Nam Ca thì quả thật một chút anh ta cũng không muốn tiếp nhận cái cục diện rối rắm này đâu.

Nam Ca là người có tâm hồn rất rộng lớn, vì sự kiện này đủ để cô phiến não ba ngày đã là cực hạn. Quả nhiên ở ngày thứ tư cô cũng đã thuận theo tự nhiên, tiếp nhận hết thảy. Khiến Lệ Sâm rất buồn cười.

Nam Ca thậm chí còn cùng Lệ Sâm thảo luận, cục cưng của bọn họ đến cùng sẽ không giống các cục cưng nhân loại khác. Hơn nữa thể giới quan của cô cùng người bình thường không giống nhau, cô còn nói với Lệ Sâm: "nói không chừng cục cưng của chúng ta có ba đầu sáu tay đó, ngấm lại liền rất kích động!"

Lệ Sâm: "... " anh cũng không hiểu nổi cái này có cái gì tốt mà kích động.

Nam Ca bởi vì là chủ lực chiến đấu của căn cứ Bắc Hải, thích nhất chinh phạt Zombie. Tuy nhiên sau khi mang thai, Lệ Sâm hoàn toàn không cho phép cô làm nhiều động tác nguy hiểm. cô vừa rảnh rỗi nằm chán liền một lần nữa trở lại bệnh viện trong căn cứ, làm trợ thủ cho Diệp Thiệu.

Dị năng hệ tinh thần mang đến cho cô rất nhiều thay đổi, hơn nữa người có dị năng cao cấp, năng lực suy tư đặc biệt cường hãn. cô mới đến mấy ngày đã đem thủ pháp thông thạo trước kia trở về, thậm chí còn phối hợp Diệp Thiệu hoàn thành không ít nghiên cứu. Khiến Diệp Thiệu gọi thẳng, anh nhất định phải nắm chặt quá trình nghiên cứu thuốc tiến hóa, sớm ngày thay đổi giống Nam Ca.

Thuốc tiến hóa trong miệng Diệp Thiệu khác với loại thuốc mà cha ruột Nam Ca sử dụng, đây là căn cứ vào máu Nam Ca để luyện ra. Xem như là một loại thuốc bảo vệ khỏi bệnh dịch. trên thế giới cũng chỉ có một trường hợp của Nam Ca thành công, cho nên rất nhiều chuyện đều chỉ có thể để Diệp Thiệu tự mình mò mẫm bước đi.

Thuốc giải độc Zombie là ở thời điểm chinh phạt Bắc Hải chìm liền được nghiên cứu ra. Có loại thuốc này, nhân loại ở thời điểm chinh chiến Zombie có tỉ lệ tử vong quả nhiên là giảm nhỏ hơn nhiều. Khi đó còn nhắc lên một trận sóng gió. Thế cho nên hai tháng tới nay, lãnh đạo các quốc gia và học giả nổi danh đến căn cứ Bắc Hải thăm hỏi nhiều đêm không xuể.

Bắc Hải căn cứ cũng cùng rất nhiều quốc gia này thành lập quan hệ ngoại giao kiên cố. Bởi vì Arthur tử vong, M quốc rục rịch cũng muốn tránh đi mũi nhọn.

Nghiên cứu thuốc tiến hóa là một cái đại công trình, Diệp Thiệu cùng Lệ Sâm đã nói qua sự kiện này. Lệ Sâm mời mọc rất nhiều học giả tới chơi và học hỏi.

Tiếp thu ý kiến lực lượng quân chúng quả là sáng suốt, thí nghiệm của Diệp Thiệu cũng đã có hình thức ban đầu.

Vốn là Diệp Thiệu còn lo lắng, giữ bọn họ ở lại Bắc Hải, bọn họ sẽ không cảm thấy không muốn chứ. Dù sao ở lại đây có nghĩa là phải xa xứ. Ai biết sau khi cùng một nhà khoa học ngoại quốc nói đến chuyện này, vị khoa học kia trừng to mắt nhìn anh ta: "Bác sĩ Diệp, anh đang nói cái gì vậy. Chúng ta sao có thể không muốn chứ! anh không biết đâu, hiện tại cái số người trên toàn bộ thế giới đều vì được đến đây, tiến vào phòng nghiên cứu của anh đang tranh đến đâu rồi máu chảy đấy!"

Vị nhà khoa học kia càng nói càng hưng phấn, cũng không thấy sắc mặt kinh ngạc của Diệp Thiệu: "hiện giờ anh chính là nhà khoa học vĩ đại nhất toàn bộ thế giới công nhận, thành tựu của anh, không người nào có thể so sánh! đi theo bên cạnh anh, chúng ta có thể học được rất nhiều thứ! Hơn nữa đối với mấy người già chúng tôi mà nói, dù sao đều là làm thí nghiệm, ở đâu cũng giống nhau cả thôi."

Diệp Thiệu thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Như vậy thì tôi yên tâm rồi."

Vị khoa học kia cuối cùng cũng có chút thẹn thùng nói: "Hon nữa chúng tôi cũng có tư tâm, dù sao Bắc Hải có một cường giả trên cường giả, người có dị năng cấp chín. Còn có một người tiến hóa cấp tám hoàn mỹ, vừa nghĩ tới có thể cùng bọn họ tiếp xúc là tôi xúc động sắp khóc rồi..."

Diệp Thiệu nhìn vành mắt nhà khoa học kia dần dần hồng lên, còn kích động đến mức đôi môi đều đang run rẩy. Cuối cùng cũng tin tưởng lời ông ta nói, khoát tay nói: "không nên kích động, nhất định sẽ có cơ hội."

Vì vậy ở nơi này tồn tại một mảnh không khí mạnh mẽ, các loại thí nghiệm triển khai đầu vào đầy.

Thứ vị nhất chính là thời điểm Nam Ca đến hỗ trợ, tất cả các nhà khoa học đều không nháy mắt nhìn cô. Người ngoài căn bản là không thể tưởng được mỗi người bên trong này đều là bảo vật của thế giới. Các tổ chức khác hao hết tâm tư cũng không mời được, mà ở trước mặt Nam Ca, bọn họ quả thực là biểu tượng fan cuồng cao cấp.

Hiện giờ nhân khí của Nam Ca ở trên toàn bộ thế giới cũng đã chiếm khá cao. Lúc trước chinh phạt Bắc Hải chìm trở về. Sau khi Nam Ca tỉnh lại, nhìn thấy những ngôn luận trên diễn đàn, cô quả thật rất khiếp sợ.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, cô lại càng cảm động. Người đàn ông này vì cô mà suy tính nhiều như thế. Đối với thân phận của cô, nhân loại dùng lý trí để đối đãi hiển nhiên càng nhiều hơn một chút.

Người ở địa phương khác không thể tới Bắc Hải còn khá hơn một chút, để Nam Ca cảm thấy bất khả tư nghị nhất là trên dưới Bắc Hải đều sùng bái. Nam Ca đi tới chỗ nào cũng có một đường người vây quanh, phô trương quả thực còn vượt xa siêu cấp siêu sao trước tận thế.

Vì có thể sưu tầm được tình báo của Nam Ca, dân chúng Bắc Hải còn thành lập một tổ chức dân gian. Đặt tên là Nam Ca giáo... nói thật, Nam Ca mới vừa nghe được cái tên này còn cho đó là tà giáo đấy...

Tin tức Nam Ca mang thai, người của tổ chức này cũng rất nhanh đã biết được. Trên dưới Bắc Hải đều vui mừng tung tăng như chim sẻ, quả thực so với lúc cô cùng Lệ Sâm kết hôn còn muốn náo nhiệt hơn.

Hôm nay Nam Ca làm thí nghiệm chính, vài nhà khoa học tiếng tăm lưng lẩy đều tự chủ động xin làm trợ thủ. Ánh mắt Nam Ca chuyên chú nhìn chằm chằm ống nghiệm, phân tích lấy mẫu.

Nên biết, trước kia cô thiện về y học lâm sàng, cùng nghiên cứu không liên quan. Nhờ có tinh thần lực xuất chúng, hiện giờ lý giải của cô đối với nghiên cứu thuốc đã có thể nói trình độ vượt lên đầu thế giới.

Lệ Sâm hôm nay xử lý tốt sự vụ, đến đón Nam Ca cùng nhau ăn cơm. Nam Ca còn ở trong phòng thí nghiệm, anh liền ở bên ngoài chờ. Nam Ca làm tốt một bước ghi chép cuối cùng, để người bên cạnh giúp cô thu dọn đồ đạc, sau đó liền đình cái bụng bự đi ra.

Lệ Sâm đến, cô đương nhiên là biết rõ. Nhìn thấy Lệ Sâm, cô còn tiến lên cho anh một cái ôm, cười đến sáng lạn. Lệ Sâm có chút đau lòng bóp ngón tay cô: "Em không biết là rất vất vả sao?"

"không biết nha, chuyện này so với trước kia giết Zombie còn thoải mái hơn nhiều." Nam Ca cời áo khoác trắng xuống, Lệ Sâm thuận tay giúp cô nhận lấy. Nghe Nam Ca hỏi: "Trước anh cùng R quốc nói về kế hoạch chiến lược đạn đạo, đã kết thúc sao?"

"Ừm, chi tiết cụ thể đều đã định. Chỉ kém bước ký hợp đồng cuối cùng." Chuyện của căn cứ, Lệ Sâm trước đến giờ cũng không hề gạt Nam Ca, trừ một chuyện.

Ném qua đồ ăn xong, Nam Ca cùng Lệ Sâm ở bên ngoài tản bộ. không ít người trong căn cứ thấy bọn họ đều dừng lại cúi chào. hiện giờ căn cứ Bắc Hải đã thực hành quân sự hóa quản lý toàn bộ, sinh vật biển biến dị của Bắc Hải cũng bị giải quyết ra một phạm vi. Bọn họ mở ra khu dân cư mới, dùng không được bao lâu, người bình thường cũng có thể chuyển ra đó ở.

Chạm mặt Nam Chí Thành, Lệ Sâm chủ động nói với ông: "Ba ba."

Nam Chí Thành mặc dù là cha Nam Ca, cha vợ Lệ Sâm. Nhưng ông ấy ở trong căn cứ từ trước đến giờ đều không lạm dụng chức quyền. hiện tại ông ấy là người giám sát tái tạo khu dân cư mới, mỗi ngày không thể thanh nhàn hơn Lệ Sâm.

Mấy tháng trước, từ trong tay Thôi Lam Lam tìm được đường sống trong chỗ chết, Nam Chí Thành liền quyết định, nhất định phải trở thành một người đối với nhân loại có cống hiến sâu sắc.

Khí độ tài hoa cùng năng lực của Lệ Sâm đều khiến Nam Chí Thành thật sự thương thức, hơn nữa cậu ta yêu như thế Nam Ca. Nam Chí Thành cũng yên tâm giao Nam Ca cho cậu ta. Vì vậy ông ấy cũng đối với Lệ Sâm cười nói: "Tần bộ sao? không có chuyện gì thì nên đi một chút, đối với đứa bé tốt."

Nam Ca cũng ảm áp cười, tuy nhiên mới vừa cười một tiếng cô liền che bụng.

Lệ Sâm cùng Nam Chí Thành đều lo lắng nhìn lại: "Sao thế?"

Nam Ca ngẩng đầu nhìn qua anh, có chút không biết làm sao: "Nó thế nhưng đá em một cái."

"Ha ha..." Nam Chí Thành bật cười trước: "Cục cưng nhỏ như thế đã bắt đầu nghịch ngợm rồi!"

Lệ Sâm ngơ ngác hỏi Nam Ca: "Con sẽ đá người sao?"

"Đúng vậy." Nam Ca đem tay anh đặt ở trên bụng mình, để cho anh đi đến sờ sờ.

Nam Chí Thành cười rồi đi, không có quấy rầy vợ chồng bọn họ thân mật. không đi bao lâu, quả nhiên ông nghe thấy Lệ Sâm ở phía sau nói: "A! Nó thật sự động này!"

Tay Nam Ca cũng tò mò đâm bụng: "Cục cưng cùng chúng ta chào hỏi đây."

Lệ Sâm mang Nam Ca ngồi ở trên ghế dài, anh còn cúi đầu xuống nghe Nam Ca máy thai, bộ dáng thành kính như vậy. Nam Ca không khỏi nghĩ đến lúc trước về mặt người đàn ông này tự nói với mình, muốn để cho mình sinh đứa bé.

Khi đó là chờ đợi, bây giờ là vui sướng. cô ở trong lòng nhẹ giọng nhắc con: "Cục cưng, ba ba con rất lợi hại. Rất yêu mẹ, cũng sẽ rất yêu con."

Giống như ở đáp lại suy nghĩ của cô, dưới ánh mặt trời loang lổ, cục cưng lại ở trong bụng cô đá đá.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Phiên ngoại 3: Biết được hết thấy

Mấy tháng sau, Nam Ca thuận lợi sinh hạ một bé trai khỏe mạnh. Thời điểm cô bị đưa vào bệnh viện căn cứ, Lệ Sâm liền mang theo người phòng thủ ở ngoài phòng mổ. Trợ thủ anh bồi dưỡng được, còn có Lệ Ngạn cùng Tần Mộ Yên, tất cả đều ở bên cạnh anh.

Diệp Thiệu cùng với đoàn người Tổng Hạo Hiên cũng đến, mặc dù có rất nhiều người muốn canh giữ ở chỗ này nhưng để tránh nhiều người huyên náo, bọn họ đều tụ tập ở bên ngoài bệnh viện.

Nam Chí Thành đã ở bệnh viện, Nam Ca muốn sinh cục cưng, ông ấy thật sự rất khẩn trương, nhưng mà vừa nhìn thấy Lệ Sâm. Ông lại rõ ràng cảm giác được Lệ Sâm so với mình còn căng thẳng hơn nhiều.

Lệ Ngạn đứng ở bên cạnh Lệ Sâm, nhìn thân thể anh căng cứng liền cười an ủi: "Thân thể chị dâu tốt như vậy, chắc chắn sẽ không có sự cố, anh không cần khẩn trương."

Cục cưng của Tần Mộ Yên đã sinh ra, là một bé gái đặc biệt xinh đẹp. Lúc này đang được cô ấy ôm vào trong ngực, yên tĩnh ngủ. Tần Mộ Yên cũng thuận theo Lệ Ngạn nói: "Huống chi căn cứ Bắc Hải tụ tập toàn bộ bác sĩ tốt nhất trên thế giới. Chúng ta có nhiều người phòng thủ ở bên ngoài như thế, chị dâu cùng đứa bé khẳng định đều sẽ bình an khỏe mạnh."

Lệ Sâm căn bản là ngồi không yên, nhìn rất lâu vẫn đứng lên, nhanh chóng đi hai vòng trên mặt đất, làm bầm nói: "anh không khẩn trương, một chút cũng không căng thẳng..."

Mới vừa nói xong, anh chuẩn bị ngồi xuống tiếp. Vẫn là Lệ Ngạn nhanh tay đỡ anh một phen, nếu không anh liền ngồi hệt xuống đất rồi!

Chứng kiến anh trai mình thời gian qua luôn trấn tĩnh thái son áp đỉnh không sụp, thế nhưng giờ lại tay chân luống cuống như vậy, Lệ Ngạn nhìn không được cười.

Phòng giải phẫu hiệu quả cách âm rất tốt, người ở phía ngoài căn bản là không nghe được Nam Ca kêu đau. Vài bác sĩ đỡ để cho cô đều là đầu đầy mồ hôi lạnh, nghĩ tới có phải cấu tạo thân thể của người tiến hóa không thích hợp mang thai sinh con hay không.

Nam Ca thống khổ, bọn họ quả thực là so với Nam Ca còn muốn thống khổ hơn ấy chứ. Mấy lần cũng muốn lao ra gọi Lệ Sâm vào bồi vợ rồi.

thật ra chuyện sinh hài tử với thân thể tiến hóa của Nam Ca hoàn toàn không ảnh hưởng gì, nhưng khổ nỗi thời điểm trước khi cô hoàn thành tiến hóa, cảm giác đau không quá rõ ràng. Cho nên hiện tại vừa có thể cảm giác được đau đớn đã phải sinh con, cộng dồn vào như thế liền chịu không được nữa.

Nam Ca một bên nghe bác sĩ ở bên cạnh khích lệ, một bên dùng sức, một bên lại còn thống khổ nghĩ: Sinh con thật sự là quá thống khổ mà, Lệ Sâm đáng ghét. Về sau em không sinh con nữa! Ô ô ô đau quá... Về sau cũng không thể dễ dàng bị thương, nhất định sẽ đau chết...

Lần qua lần lại vài tiếng đồng hồ, đứa bé cuối cùng cũng thuận lợi sinh ra. Từ trên thời gian mà nói thì thời gian sinh ngắn hơn người bình thường rất nhiều rồi.

Thân thể Nam Ca còn chưa có khôi phục, nhưng mà không một đến nỗi buồn ngủ. Thời điểm cục cưng vừa sinh ra còn khóc hai tiếng, tiếng khóc kia

nghe rất to. Nam Ca còn suy nghĩ, cục cưng là đứa bé có giọng lớn nha.

Đợi đến khi Lê Sâm cũng được cho phép tiến vào phòng bệnh, cục cưng đã được sắp đặt ở bên cạnh Nam Ca. Bé mới vừa được sinh ra, hiện tại đang ngủ. Lê Sâm rón rén đi đến bên giường, vuốt ve gò má Nam Ca: "Vất vả cho em rồi."

Nam Ca vừa nhìn thấy anh liền chép miệng: "Sinh con đau quá, vì sao đàn ông lại không thức tỉnh dị năng có thể sinh con chứ?"

Lê Sâm "... " anh ngược lại thật sự muốn đem phần đau nhức này chuyển sang người mình để chia sẻ với Nam Ca. Nhưng vì sao nghe được lời cô nói, anh lại không muốn rồi..

Nam Ca lại xem xét bảo bối của cô, trẻ con sinh ra thật sự là quá xấu. Nam Ca còn có chút ghét bỏ nói: "Nó thật là đen."

Lê Sâm ngồi xuống, kiên nhẫn giải thích: "Cục cưng vừa sinh ra đều là dạng này, mấy ngày nữa liền tốt lên thôi."

Nam Ca còn tiếc nuối thở dài: "không có cánh, cũng không có ba đầu sáu tay."

... Chờ một chút, có mới là kỳ quái phải không nhỉ?

Mặc dù quá trình sinh rất đau, nhưng mà cảm giác thỏa mãn khi nhìn thấy cục cưng cũng khó có thể so sánh. Nam Ca nhìn cục cưng trong chốc lát liền nghe Lê Sâm nói với cô: "Em nghĩ ra cục cưng lấy tên là gì chưa?"

cô nghiêng đầu nghĩ một lát, nhìn về phía Lê Sâm: "Lê Đại Bảo?"

Lê Sâm quả thực muốn quỳ xuống trước Nam Ca. anh van cầu em, vẫn nên để cho anh tới đặt tên đi. Nghĩ đến hơn hai năm qua, thế giới xảy ra nhiều chuyện như thế. Mà chính mình lại gặp được người yêu thương kiếp này, cùng cô ấy chung sức dựng dựng một gia đình mới, bắt đầu một đoạn nhân sinh.

Vì vậy Lê Sâm nói với Nam Ca: "Hay cứ gọi là Lê Niết Bàn đi, sau tai họa sẽ trở nên kiên cường, dục hỏa trùng sinh."

Nam Ca gật đầu, cũng cảm thấy cái tên này có ngụ ý rất tốt. Nhưng sao đọc thế nào cũng thấy một chút cũng không đáng yêu nhỉ?

Vì vậy cô còn không buông tha nói: "Vậy thì đại bảo xem như là nữ danh đi!"

Lê Sâm "... Vẫn nên gọi là nhị bảo đi."

"Vì sao chứ." Nam Ca nhũn mày, tên cô nghĩ ra có thể bị ghét bỏ như thế sao?

Lê Sâm lập tức trấn an nói: "Bởi vì nhà chúng ta đã có đại bảo rồi mà. Nó chỉ có thể coi là nhị bảo thôi."

Nam Ca còn không kịp phản ứng trong chốc lát, lúc sau mới nghĩ đến Lê Sâm nói dĩ nhiên là chính mình nha. cô nhin không được vẫn hé miệng cười: "anh ngày càng biết đồ ngon đồ ngọt."

Lê Sâm thấy chung luôn ngưng mắt nhìn cô, trong phòng bệnh rất yên tĩnh. một nhà ba người hạnh phúc ngập tràn.

Bồi bên cạnh người trong lòng, ngày liền nhanh chóng trôi qua. Hai năm sau Nam Ca lại sinh thêm một bé gái nữa. Lần này cô có kinh nghiệm đặt tên, nhìn Lê Sâm ôm Lê đại bảo, kích động nói: "Lần này gọi là Lê tiểu bảo nhé!"

Lê Sâm muốn nói, cái tên này thật là đáng yêu. Nhưng mà làm đại danh không phải rất quái lạ sao? "Làm nữ danh đi, đại danh liền kêu Lê Hân Hân, ý là tươi tốt phồn thịnh."

Nam Ca hừ nhẹ một tiếng, mới không thừa nhận nam nhân đặt tên so với nàng hảo đầu.

Vì chuyện đặt tên cho con mà cô còn buồn bực hai ngày, Lê Sâm khuyên can mãi mới làm cho cô thuận khí. thật ra Nam Ca cũng không phải là nhất định cố tình gây sự, trong lòng cô cái gì cũng hiểu. Khi tình tảo lên cũng khiến người ta lau mắt mà nhìn đấy.

Chỉ là Lê Sâm nguyện ý sùng ái cô, cũng nguyện ý thấy cô đùa giỡn tiểu tỷ khí. Giống như vậy mới xem là cô cần anh.

Lê nhị bảo cùng Lê Sâm giống nhau, là một bé trai từ nhỏ đã rất trầm ổn. Tuy nhiên em gái sinh ra vẫn khiến bé hưng phấn một đoạn thời gian rất dài. không có việc gì cũng đến gần giường nhỏ đặt em gái mà thủ thủ nói chuyện.

Giống như là vì đồn ý nói hòa đại danh của Lê tiểu bảo, căn cứ Bắc Hải phát triển tươi tốt phồn thịnh, mọc lên như nấm sau mưa. Lúc trước Diệp Thiệu nghiên cứu chế tạo thuốc tiến hóa đã đạt được tiến triển đột phá, phỏng chừng chờ Nam Ca thăng cấp thành người có dị năng hệ tinh thần cấp chín thành công, không lâu sau công trình nghiên cứu thuốc tiến hóa đã có thể triệt để thành công.

Nên biết rằng, thế giới hiện tại, Zombie đã không phải là tồn tại uy hiếp đến sinh tồn của nhân loại rồi. Bọn họ còn phải đối mặt với hoàn cảnh ác liệt hơn, là thực vật cùng động vật biến dị hung ác. Mà những vật này, mặc dù là giết chết thì chúng cũng sẽ nhanh chóng tái sinh.

Nhân loại muốn đứng ở đỉnh mất xích thức ăn còn cần một đoạn đường rất dài cần đi. Cho nên nhân loại nhất định phải cường đại hơn mới được. Con người thức tỉnh dị năng cùng người tiến hóa cũng có thể làm cho thể chất của nhân loại được tăng cường trên phạm vi lớn. Chờ nghiên cứu chế tạo thuốc

tiến hóa thành công, những người mãi cũng không thể thức tỉnh dị năng có thể trở thành người tiến hóa.

Về sau xã hội sẽ bị hai loại người này cùng chung thống trị.

Nam Ca tiến hóa đến cấp chín cũng không cần phí khí lực quá lớn, dù sao có Lệ Sâm sủng ái, cô muốn cái gì cũng có thể rất nhanh có được. Thời điểm hoàn toàn tiến hóa lên cấp chín, Nam Ca vốn còn đang rất hạnh phúc muốn cùng Lệ Sâm chia sẻ vui sướng của mình. Ai biết mới vừa nhìn thấy Lệ Sâm, tinh thần lực của cô thể nhưng lập tức tương thông với Lệ Sâm.

thật ra loại năng lực này ở thời điểm cô cấp tám đã có, tuy nhiên lúc ấy Lệ Sâm là người có dị năng cấp chín. Lúc nào anh cũng không cho phép Nam Ca tiến vào đầu mình. Nam Ca vì thế còn phát giận mấy lần, nhưng Lệ Sâm như thế nào cũng không chịu thỏa hiệp.

anh còn nói với Nam Ca: "Tim của anh, tình yêu của anh đối với em đều đã dùng ngôn ngữ cùng hành động biểu đạt ra rồi. Xin em hãy tin tưởng anh vĩnh viễn đều là nghĩ sao nói vậy."

Nam Ca bị anh dùng lời nói tình tứ lừa dối liền tạm thời quên chuyện này. Mà bây giờ... không kịp phòng bị đã có nhiều ký ức như vậy tràn vào đầu cô, Nam Ca ngẩn ra ngay tại chỗ.

Lệ nhị bảo năm tuổi, Lệ tiểu bảo cũng đã ba tuổi. Hai oa nhi đi theo bên cạnh Lệ Sâm, thấy mẹ liên tục trầm mặc, sắc mặt ba ba cũng có chút không tốt, cả hai đều có chút sợ hãi.

Lúc Lệ tiểu bảo căng thẳng luôn vô thức cắn đầu ngón tay, không đợi đem bàn tay nhỏ bé mập mạp cho vào trong miệng, Lệ nhị bảo liền túm bàn tay nhỏ bé của cục cưng lại.

Hai tiểu oa nhi hoàn toàn thừa kế ưu điểm của ba mẹ, bé trai càng giống Lệ Sâm, em gái nhỏ lại chính là bản sao nhỏ của Nam Ca. Cho nên đối với Lệ Sâm mà nói, anh rõ ràng lại đau Lệ tiểu bảo hơn một chút.

Thần thức Nam Ca đang từ từ thu hẹp lại, chờ tới lúc nó giống như thủy triều hoàn toàn lui bước, cô nhìn thấy rất nhiều chuyện Lệ Sâm gạt mình.

Lệ Sâm ngưng mắt nhìn cô, giống như là đang đợi cô mở miệng hỏi trước vậy.

Nam Ca há hốc mồm, thế nhưng không biết nên hỏi từ nơi nào mới tốt. Trước tận thế, thời điểm anh bị hãm hại, thế nhưng dưới thủ đoạn của Athur ăn nhiều đau khổ như vậy?

Còn có một màn anh giấu sâu nhất kia là thế nào? cô đã từng chết một lần? Lại bị anh sử dụng quay ngược thời gian cứu về. Hai mắt anh cũng là vào thời điểm đó bị tổn thương sao?

Đôi mắt Nam Ca chậm rãi đỏ lên, mặc dù cô không có bộ phận ký ức kia nhưng cũng có thể nghĩ đến, Lệ Sâm khi đó có bao nhiêu khổ sở.

Thấy cô khóc, Lệ Sâm ngay lập tức tiến lên ôm cô vào trong lòng: "Ngoan nào, đừng khóc. Những chuyện kia cũng không có xảy ra mà."

Nam Ca một chữ cũng nói không nên lời, ôm Lệ Sâm, trong lòng tràn đầy vui sướng mắt mà lại được. cô nói năng lộn xộn: "Em thật sự không biết rõ... Còn xảy ra nhiều chuyện như vậy... anh thế nhưng, con mắt của anh... Lệ Sâm... Em đem mắt mình đổi cho anh có được không..."

"nói bậy bạ gì đó." Lệ Sâm sủng ái vịn về đầu cô: "Em có thể bình an khỏe mạnh, đó chính là sự ban ân lớn nhất đối với anh rồi."

Nam Ca gất gao ôm thắt lưng Lệ Sâm, thật lòng cảm ơn anh: "Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã dẫn em trở về..."

Lệ Sâm vỗ lưng Nam Ca, phát phát tay với hai đứa bé sau lưng.

Lệ nhị bảo hiểu ý, mang Lệ tiểu bảo rời đi. Hai đứa bé bước chân đều rất nhỏ, Lệ tiểu bảo bé bỏng ngẩng đầu lên đáng yêu hỏi anh trai: "anh, vì sao chúng ta phải đi? không phải là nói bây giờ mẹ thay đổi trở nên rất lợi hại sao?"

Về mặt Lệ nhị bảo nghiêm túc nói: "Chuyện của người lớn, trẻ con không cần lo đâu."

"A." Lệ nhị bảo ngoan ngoãn gật đầu.

Lệ Sâm dở dành thời gian rất dài rất dài mới dụ dỗ được Nam Ca nín khóc. Nam Ca cũng hiểu ra, so với sa vào chuyện đã qua còn không bằng quý trọng hiện tại. Bị Lệ Sâm ườn nằm ở trên giường, Nam Ca khịt khịt mũi bóp cánh tay anh nói: "Còn có chuyện anh giấu em rút máu, sao em cũng không biết?"

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Phiên ngoại 4: Đây chính là yêu

Bởi vì Nam Ca thăng cấp lên cấp chín, Lê Sâm có bảo nhiều chuyện giấu trong đầu cũng đều bị Nam Ca đào lên sạch sẽ. Lúc này anh thanh thanh cổ họng khụ một tiếng: "Chính là cái hộp đựng thuốc tiến hóa đó đó... Muốn mở ra phải cần lượng máu toàn thân anh..."

Thuốc mà Nam Ca tiêm vào được gọi là thuốc tiến hóa A, một loại khác chính là B. Nghe Lê Sâm trả lời, Nam Ca tức mà không biết nói sao: "Cho nên anh liền mỗi lần rút một chút, muốn đem lượng máu toàn thân đều rút ra?"

Lê Sâm thành thật gật đầu: "Đây là biện pháp ôn hòa nhất anh với Diệp Thiệu thương lượng qua. nói trên lý thuyết thì chỉ cần số lượng máu đủ là chúng ta có thể mở hộp ra. Tuần trước tiến hành một lần cuối cùng rút máu, Diệp Thiệu sẽ mở cái hộp ra vào ngày mai."

Nam Ca cái gì cũng đã biết rõ, Lê Sâm cũng không tiếp tục dối gạt nữa. Lúc này anh nhìn Nam Ca, quả nhiên cô đau lòng ôm ngực, hận không thể lăn lộn một trận trên giường: "Em mặc kệ, Em không cần mở cái hộp kia đâu!"

Lê Sâm còn tưởng rằng Nam Ca đang lo lắng trong hộp có virus nguy hiểm gì, vừa định trấn an cô. Hết thấy khả năng đều chuẩn bị tốt rồi, ai biết Nam Ca lại nói: "Máu của anh đều là của em hết! Dựa vào cái gì lại đưa cho cái hộp kia chứ! một giọt em cũng không vui!"

Lê Sâm... Hóa ra Nam Ca đang yêu thương khẩu phần lương thực của cô mà thôi.

Chọc chọc khuôn mặt cô: "Em đấy, thật sự là mỗi một phút đều dễ dàng làm anh tức chết."

Nam Ca ở trước mặt Lê Sâm một chút cũng không tỉnh táo lạnh nhạt giống như lúc cô ở bên ngoài. hiện giờ cô hoàn toàn chính là một kẻ điên tác quái: "Em mặc kệ!" cô kéo cổ áo Lê Sâm: "anh đi đòi lại tất cả máu đi! Trả lại cho em đi!"

Lê Sâm ôm đầu cô, hôn lên môi cô một cái. Nam Ca giả vờ cắn anh một ngụm, hét giận nói: "anh đừng tưởng rằng mỗi lần đều dùng chiêu này là em liền khúat phục nhé!"

Lê Sâm thấp giọng cười: "Là anh sai." Mặc dù là thừa nhận làm sai nhưng mà số máu vài năm này tích trữ vẫn không hề thu hồi lại.

Diệp Thiệu ước định sau giờ trưa mở ra cái hộp, lấy được số liệu mẫu chốt của thuốc thử, cũng may là không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn cả. Có này một đoạn số liệu này, thí nghiệm của Diệp Thiệu tiến triển thật nhanh. không cần một năm, anh ta liền hoàn thành nghiên cứu.

Nam Ca còn nhớ, rất nhiều năm trước thời điểm ở căn cứ Tân Bình căn cứ, Diệp Thiệu nghiên cứu chế tạo ra thuốc thức tỉnh dị năng. anh ta cũng dùng ở trên người đầu tiên, lần này cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên tâm tình lại khác với năm đó, khi đó Diệp Thiệu cần dị năng để cường đại chính mình. hiện nay, anh ta đã đi đến địa vị không gì sánh bằng, cũng không cần lực lượng bên ngoài để làm phong phú nội tâm của anh ta. anh ta làm một người bác sĩ lại muốn thử thuốc thí nghiệm đầu tiên, rất nhiều người đều phản đối. Nhất là các nhà khoa học đi theo anh ta vài năm, tất cả đều lo lắng thuốc thử xảy ra vấn đề, anh ta sẽ chết.

Lê Sâm cùng Nam Ca lại bày tỏ bọn họ ủng hộ Diệp Thiệu. Nam Ca nói: "Các người phải tin tưởng chính mình, cũng phải tin tưởng học trường. anh ấy đã đo lường tính toán, không có sai sót."

Lê Sâm bên trái nắm tay Nam Ca, trong ngực còn ôm Lê tiểu bảo cũng đầy tin nhiệm nhìn về phía Diệp Thiệu.

Diệp Thiệu cũng quay về hướng Lê Sâm cười, hiện giờ bọn họ không phải là tình địch nữa, mà là bạn bè hiểu nhau không cần nói.

Ở dưới sự chứng kiến của mọi người, Diệp Thiệu tiêm thuốc tiến hóa vào người. Sau đó lập tức vào trong phòng quan sát, hôn mê rờn rã ba ngày. Lúc ban đầu, tim anh ta đập dần dần chậm lại. Tế bào mất đi hoạt tính, nhiệt độ cơ thể giảm dần. Biểu hiện của cơ thể anh ta đều khiến rất nhiều nhà khoa học căng thẳng không thôi. Tuy nhiên rất nhanh sinh mệnh anh ta liền một lần nữa toả sáng.

Cùng tình huống của Nam Ca lúc đó hoàn toàn khác, anh ta không có tiêm vào bất luận virus Zombie nào cho nên không có một bước hóa Zombie kia.

Đợi đến ba ngày sau anh ta tỉnh lại, con mắt Diệp Thiệu tinh khiết giống như là biển rộng xanh thẳm. anh ta từ từ trên giường ngồi dậy, sau đó nhờ hết ống truyền dịch trên người. Xuyên thấu qua lồng thủy tinh, anh ta nhìn thấy bên ngoài có một đám người chờ. Những người mặc áo khoác trắng kia hẳn là thuộc giới y học, đứng phía trước... Là một nhà bốn người?

Nam Ca nhìn về mặt Diệp Thiệu liền biết anh ta đã quên hết thảy mọi chuyện lúc trước.

Diệp Thiệu mở cửa đi ra. Nam Ca không có để những người khác tiến lên, mà là để Lê tiểu bảo đi lên phía trước, giành cho Diệp Thiệu một cái ôm mềm mại ấm áp. Mặc dù đứa bé rất thấp, chỉ có thể ôm lấy chân anh ta...

Diệp Thiệu lòng mềm nhũn, bế Lê tiểu bảo lên, nhìn cô bé. Lê tiểu bảo bị gọi: "Diệp thúc thúc."

"Ừm." Tim Diệp Thiệu giống như bị cái gì đó đánh một cái, anh ta biết rõ thân thể chính mình đã có sự thay đổi, nhưng cái loại thay đổi này cũng không khiến anh ta sợ hãi.

Nam Ca cùng Lê Sâm lúc này mới tiến về phía trước, nói với Diệp Thiệu: "anh tên là Diệp Thiệu, là bác sĩ trưởng của căn cứ Bắc Hải, anh vừa mới trải

qua quá trình tiến hóa của con người. Tạm thời mất đi ký ức là chuyện bình thường, chờ anh tiến hóa xong hẳn sẽ tự động nhớ lại toàn bộ thôi."

Diệp Thiệu ôm Lê tiểu bảo, đối với mọi người mở miệng cười một tiếng: "Ừm, tôi mong đợi ngày đó sẽ đến."

Nam Ca xem như đã mở ra cho người tiến hóa một con đường, cho nên ở trên người Diệp Thiệu, anh ta căn bản là không phải đi đường quanh co gì. không cần đến nửa năm liền triệt để hoàn thành tiến hóa, so với Nam Ca khi đó còn sớm hơn một năm.

Chuyện này căn cứ Bắc Hải liên tục che giấu, đợi đến khi Diệp Thiệu đứng ra chứng minh hết thảy, cả thế giới sôi trào. Vô số người không thể thức tỉnh dị năng đều vui mừng đến phát khóc. Tại tận thế, bọn họ cuối cùng cũng có thể có được lực lượng cường đại!

Buổi họp báo của Diệp Thiệu là thông qua vệ tinh, phát sóng trực tiếp trên toàn bộ thế giới. trên màn hình, người đàn ông mặc áo khoác trắng, nhìn như là một người bác sĩ cực kỳ bình thường.

Ở phút cuối cùng, anh ta nói: "Có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc tiến hóa thành công, cùng người lãnh đạo Bắc Hải, Lê Sâm và phu nhân Nam Ca có quan hệ rất lớn. Nếu như không có bọn họ, thí nghiệm không thể nào tiến triển thuận lợi như thế. Chúng tôi cảm tạ bọn họ vì toàn bộ nhân loại mà đã cống hiến hết sức mình."

Mặc dù Nam Ca cùng Lê Sâm luôn lặp đi lặp lại, bọn họ không cần hỏi báo cái gì, nhưng mà các nơi thế giới lại còn kiến tạo điều khắc tượng của hai người làm kỷ niệm. Mỗi một tác phẩm điêu khắc đều là cảnh tượng bọn họ chung đụng, Lê Sâm vốn là lúc ban đầu còn có chút phản đối. Về sau phát hiện dùng dạng phương thức này lại có thể ghi chép lại những chuyện anh đã cùng Nam Ca trải qua, đây cũng là chuyện không tồi liền bắt đầu ủng hộ.

Giống như Lê Sâm hay nói, không phá thì không xây được. Nhân loại đã vì hành động của bọn họ mà trả giá rất cao. Mà người có dị năng cùng người tiến hóa lại kế thừa tất cả tâm nguyện của người đi trước, đem toàn bộ thế giới phát triển càng ngày càng tốt.

Hai bảo bối của Nam Ca cùng Lê Sâm còn trở thành đại sứ bảo vệ môi trường, hai người vốn đã rất xinh đẹp, lại được ngàn vạn sủng ái tại một thân. Trình độ bọn họ được hoan nghênh cũng chỉ thấp hơn cha mẹ một chút.

thật ra coi như là không cần đại sứ thì nhân loại cũng đã bắt đầu tự giác bảo vệ môi trường, tiết kiệm tài nguyên. Bọn họ biết rõ địa cầu là ngôi nhà mà nhân loại dựa vào để sinh tồn, cho dù kế hoạch di dân đã bước vào giai đoạn đang chuẩn bị. Nơi này vẫn vĩnh viễn là căn nguyên của bọn họ, vĩnh viễn là gia đình của bọn họ. Có lẽ qua vài thập niên nữa, địa cầu lại sẽ một lần nữa khôi phục sinh cơ bừng bừng như trước kia.

một ngày này, hai tiểu bảo bối đã chụp xong phim tuyên truyền thứ nhất, Nam Ca cùng Lê Sâm liền ở bên ngoài chờ hai bảo bối. Năm tháng không để ở trên người bọn họ bất kỳ dấu vết gì, chỉ là cái loại khí chất không thể bắt chước đó càng thêm lắng đọng.

Nam Ca vẫn thích ở bên cạnh Lê Sâm làm nũng, sợ ở ngoài bị phơi nắng, Lê Sâm còn che dù cho cô. cô mặc một chiếc váy đỏ xinh đẹp, trên tay mang chiếc nhẫn kết hôn bằng kim cương của bọn họ. Cho dù nhà thiết kế có tác phẩm hay hơn ra mắt, Nam Ca vẫn cảm thấy chiếc nhẫn trên tay cô là chiếc xinh đẹp nhất.

"Sao còn không ra chứ, cục cưng muốn phơi nắng chết rồi." Nam Ca dùng mũi giày gõ mặt đất.

Lê Sâm đẩy mắt kính, nhìn cô ôn nhu cười: "đã nói để cho em ở trong nhà chờ, em lại nhất định đến."

"Hừ, đây không phải là em muốn cho hai đứa bé ngạc nhiên mừng rỡ sao."

Lê Sâm không lên tiếng, bởi vì Lê nhị bảo cùng Lê tiểu bảo đã nắm tay nhau đi ra. đi theo phía sau hai bé là hộ vệ miễn phí, Tông Hạo Hiên.

Hai bảo bối vừa nhìn thấy Nam Ca đều rất hưng phấn, cả hai giống như viên đạn nhỏ chạy tới. Lê tiểu bảo chải một bím tóc nhỏ, hoạt bát ngút trời vừa chạy vừa chọc a chọc.

"Ba! Mẹ!" Lê tiểu bảo giòn giã hô.

Nam Ca đối với hai bé vươn tay, ngồi xổm xuống làm ra tư thế muốn ôm, Lê Sâm liền thấy hai bé lập tức bỏ nhào vào trong ngực Nam Ca. Bên miệng anh thủy chung luôn mang theo nụ cười, người một nhà vui vẻ hòa thuận.

Phong cảnh trên toàn bộ thế giới cũng không đẹp bằng cảnh tượng này, anh nguyện ý dùng hết thảy để vĩnh viễn thủ hộ ba mẹ con. anh không khỏi nghĩ đến cảnh tượng lúc ban đầu cùng Nam Ca quen biết, Zombie ngây ngốc, nói chuyện cũng không lưu loát, lại còn muốn chạy trốn.

Ma xui quỷ khiến anh nuôi dưỡng cô ở bên cạnh, không nghĩ tới tiểu Zombie lại biến thành cô vợ nhỏ. Lê Sâm cúi đầu cười, Nam Ca một tay dắt một đứa nhỏ, còn nghĩ ngờ nhìn qua: "anh cười cái gì thế?"

anh nhẹ nhàng lắc đầu, duỗi tay nắm bả vai Nam Ca, ôn nhu nói: "Nghĩ tới anh nhất định phải đối với em tốt một chút, lại hơn tốt chút nữa."

"Hừ?" Nam Ca không có hiểu.

"Đem những chuyện đã từng thiếu, đều đền bù cho em."

Nếu như xuất hiện một người như vậy, mặc kệ là thân phận gì, bộ dáng gì. Mặc kệ cô đã trải qua kinh nghiệm như thế nào. anh đều nguyện ý bảo

hộ cô ấy, yêu thương cô ấy, sủng cô ấy.

không cần hoài nghi, đây chính là tình yêu.

- - - hết trọn bộ

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Nhân Loại Muốn Chăn Nuôi Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.